

Giới thiệu Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy

Hán Việt: Thần y cuồng thê: Quốc sư đại nhân, phu nhân hựu bào liễu

Edit: Cò Lười, Mạn châu sa 2001, Thiên hạ đại nhân, Mèo ăn cá, Đầu Gỗ, Tiêu chám muối ớt

Thể loại: Huyền huyễn, Ngôn tình, Cổ đại, HE,

Lịch đăng: 6 chương/tuần. (Có thể nhiều hơn hoặc ít hơn)

Số chương: chưa biết vì tác giả còn đang viết chưa hoàn

Một công chúa danh xưng kỳ thực là "ngực to não bé". Mặc dù địa vị cao nhưng lại là người ăn chơi trác táng đệ nhất của Lưu Vân Quốc. Rõ ràng là công chúa thế mà ngang nhiên bá nam khinh nữ, ý có lẽ cha là hoàng đế, nên chuyên môn thích phá đám, thích gì làm nấy, cố tình ủy thân gả cho công tử phủ Thừa tướng, còn có thể nháo đến mức làm mẹ chồng tức đến ngất.

Nhưng dù nàng kiêu ngạo tùy hứng cỡ nào vẫn chỉ là một thiếu nữ, dù thân ở địa vị cao, nhưng điều nàng khao khát nhất lại không có được. Vì một phong hựu thư*, nàng tự vẫn, chấm dứt cuộc đời mình.

Tình dậy, nàng đã không còn là cái công chúa ngực lớn ngực nhỏ, hoành hành ngang ngược, ăn chơi trác táng.....

Nghe nói, nô bộc của phủ công chúa đều là linh thú, mà mỗi ngày công chúa phế sài kia uống đều là linh dược vạn kim khó cầu.

Nghe nói, công tử phủ Thừa tướng tiến đến tìm công chúa nói lại tình xưa, bị công chúa đá đi ra ngoài.

Nghe nói, hôm qua lại có mỹ nam cam tâm tình nguyện tới cửa, muốn làm nô bộc của công chúa, kết quả thiếu chút nữa bị Quốc sư đánh chết.

Nghe nói, công chúa ngủ với Quốc sư thiên hạ đệ nhất mỹ nam, hiện tại Quốc sư nơi nơi tìm nàng muốn nàng phụ trách.....

*Phong hựu thư: thư bỏ vợ

PS: mình nói về các cấp bậc trong truyện cho mọi người nắm luôn nha. Cấp từ thấp đến cao nha

Sơ Võ giả

Địa Võ giả

Chân Vũ giả

Linh Vũ giả

Huyền Vũ giả

Thiên Vũ giả

Thánh Võ giả

Võ Vương

Võ Đế

Võ Thần

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Công chúa bị hựu* (1)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

*huru = ly hôn

“Công chúa, sao người lại nghĩ quẩn như thế, công tử phủ Thừa tướng huru người, người tìm bệ hạ làm chủ, bệ hạ chắc chắn sẽ không để người phải chịu ủy khuất, vì sao người lại phải lựa chọn như vậy? Hu hu.”

.....

Trên giường lớn khắc hoa chạm rồng, Phong Như Khuynh an tĩnh nằm trên giường, bên tai truyền đến tiếng khóc thút thít làm nàng không kiên nhẫn, mày nhẹ nhàng nhăn lại, có lẽ nàng đã lâu chưa uống nước, trong giọng nói hơi khô khốc.

“Đừng khóc, phải để người khác yên tĩnh nghỉ ngơi chứ.”

Mặc dù âm thanh này có chút khàn khàn, nhưng vẫn nghe rất êm tai như nước chảy, Phong Như Khuynh sợ tới mức nháy mắt từ trên giường ngồi dậy.

Giọng nói của nàng.

Không đúng, năm đó nàng đã bị độc cam, đời này không thể có cơ hội nói chuyện lại.

Vì sao. Nàng còn có thể phát ra âm thanh?

Phong Như Khuynh đau đớn xoa xoa huyết Thái Dương, còn chưa kịp sắp xếp suy nghĩ, lập tức trông thấy một tiểu cô nương nét mặt vui sướng đứng ở bên cạnh giường.

Khuôn mặt cô nương này thanh tú, làn da trắng nõn, khỏe mạnh còn hơi ướt át, hai tròng mắt linh động ẩn chứa vui mừng, không chớp mắt nhìn chăm chăm Phong Như Khuynh.

“Công chúa, rốt cuộc người đã tỉnh, hu hu.”

Công chúa?

Phong Như Khuynh nhíu chặt ấn đường.

Từ từ!

Nếu nàng nhớ không lầm, hình như nàng đang ở viện điều dưỡng, vì sao ngủ một giấc dậy, lại ở cái địa phương này?

“Người là ai?”

Trầm mặc nửa ngày, Phong Như Khuynh lên tiếng khô khốc hỏi.

Cô nương tròn tròn mắt, nàng ta ngoác nhìn Phong Như Khuynh, quên mất khóc thút thít, mặt mày trắng bệch, trong mắt đều là kinh hoàng.

“Này, người.”

Phong Như Khuynh vừa định tiếp tục truy vấn, ai ngờ cô nương kia đã cuống quýt xoay người, chạy nhanh ra ngoài cửa.

Nàng duỗi tay muốn giữ chặt nàng ta, nhưng ngón tay chỉ xẹt qua phần góc áo, một trận gió thoáng qua, nàng ta ở trước mắt đã biến mất.

Huyết Thái Dương lại lần nữa truyền đến một trận đau đớn, Phong Như Khuynh vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương, chợt trong nháy mắt, ‘oanh’ một tiếng, một đạo ký ức sâu trong óc bùng lên, thiếu chút nữa đầu nàng cũng muốn hòng.

Giờ khắc này, đến phiên Phong Như Khuynh tròn tròn mắt.

Nàng rõ ràng là đang ở viện điều dưỡng, kết quả một giấc ngủ dậy, đã từ Hoa Hạ đi tới một nơi gọi là đại lục Thương Nguyệt.

Nàng chẳng những trở thành trưởng nữ của hoàng đế Lưu Vân Quốc, mà còn là một vị công chúa bị huru.

Đúng vậy, thân thể này dù cho là công chúa, nhưng lại là một thê tử vừa mới bị trượng phu bỏ rơi.

Nguyên nhân rất đơn giản, công chúa vì có lão cha hoàng đế sủng ái, từ trước đến nay kiêu ngạo ương ngạnh, vô pháp vô thiên! Từ mấy tháng trước ở văn võ đại hội đối với công tử phủ Thừa tướng Liễu Ngọc Thần lực áp quần hùng vừa thấy đã yêu, liền thề không phải hán không gả.

Lão cha Hoàng đế để lại cực kỳ dung túng với nữ nhi này, hận không thể hái sao trăng trên trời cho nàng.

Nữ nhi có chuyện yêu cầu, làm sao không đáp ứng?

Lập tức một đạo thánh chỉ truyền xuống, buộc Liễu Ngọc Thần phải lấy công chúa.

Nhưng Liễu Ngọc Thần đã sớm cùng Đại tiểu thư của phủ Thái phó Đàm Song Song tình đầu ý hợp, vì vậy, một đạo thánh chỉ của Hoàng đế đã mạnh mẽ chia rẽ duyên ương.

Liễu Ngọc Thần bị ép cưới một công chúa tiếng xấu lan xa, trong lòng làm sao cam tâm? Bởi vậy, thành thân mấy tháng, hắn đều ngủ lại bên ngoài, chưa từng cho Phong Như Khuynh một cái liếc mắt, càng miễn bàn việc viên phòng.

Vốn dĩ như thế, cũng có thể an ổn không có việc gì xảy ra! Nhưng công chúa quá mức ương ngạnh, chẳng những đánh Đàm Song Song, còn làm Thừa tướng phu nhân tức đến hôn mê, khiến Liễu Ngọc Thần sinh khí, không màng đến Hoàng đế, một bức hưu thư bỏ công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Công chúa bị hưu (2)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Công chúa một lòng một dạ hướng về Liễu Ngọc Thần, lại không cam lòng chịu nhục bị hưu, nên đã đâm đầu vào tường, đi đòi nhà ma.

.....

“Phong Như Khuynh ơi Phong Như Khuynh, người thật sự là ngu xuẩn,” Phong Như Khuynh mang ký ức trong đầu tiêu hóa, nàng khẽ thở dài một tiếng: “Hắn đã không yêu người, vì sao phải chia rẽ duyên ương, khó trách sẽ chịu báo ứng như thế này.”

Phong Như Khuynh hận nhất lấy quyền ép người, chia rẽ duyên ương, ai ngờ một ngày kia, nàng lại trở thành loại người này.

Mà vị công chúa này..... Không biết có phải trùng hợp hay không, nàng ấy cũng tên là Phong Như Khuynh, cái này khỏi phải đổi tên để tránh nhầm lẫn.

Chỉ là không biết thân thể nàng ở Hoa Hạ như thế nào.

Nếu linh hồn đi tới đại lục Thương Nguyệt, vậy chứng minh nàng ở Hoa Hạ hẳn là đã chết, không biết đệ đệ có chịu được tin tức này hay không?

Ánh mắt hơi trầm xuống, Phong Như Khuynh nhấp môi không nói.

Ở Hoa Hạ, đệ đệ là thân nhân duy nhất của nàng. Lúc trước, nàng bị mẹ kế độc căm, đệ đệ cố gắng mang theo nàng rời khỏi căn nhà kia, hơn nữa còn liều mạng kiếm tiền, chỉ mong có thể cho nàng được sống thật tốt.

Về sau đệ đệ cũng làm được, nhưng thân thể của nàng ngày càng lụn bại, chỉ có thể đưa đi viện điều dưỡng chăm sóc, ai ngờ cuối cùng nàng vẫn không qua nổi.....

“Những năm đó, ta vẫn luôn sống một cách tri kỷ, chắc là ông trời cũng nhìn không được, mới cho ta một cơ hội sống lại, chẳng qua ta không biết vị công chúa này rốt cuộc bộ dáng lớn lên trông ra sao.”

Tục ngữ nói, 'hào tử bắt như lại hoạt tử', xuyên qua được sống so với việc trở thành cô hồn dã quỷ còn tốt hơn nhiều.

Cũng may trong phòng có gương đồng, nàng tiện tay là có thể lấy được, chỉ là khi nhìn đến người trong gương, Phong Như Khuynh cả kinh tay run lên, gương lập tức rớt trên người.

Ai có thể nói cho nàng, người mập mạp trong gương là ai?

Đáng người ma quỷ (gây) lúc trước của nàng đâu?

Phong Như Khuynh khóc không ra nước mắt, rốt cuộc nàng cũng hiểu, vì sao Liễu Ngọc Thần ghét bỏ nguyên chủ như thế.

Cô công chúa này, chẳng những kiêu ngạo ương ngạnh, thanh danh xấu xa, lại còn là một người mập mạp béo tốt.

Ưu điểm duy nhất của nàng ấy, đó là làn da trắng nõn.

Đáng tiếc, một trắng có thể che ba xấu, nhưng một béo thì hủy tất cả!

Có đáng người này, cho dù nàng có trắng đến đâu cũng không giấu được sự thật xấu xí!

“Khuyh Nhi.”

Trong đầu Phong Như Khuyh đang suy nghĩ kế hoạch giảm béo, ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói vui sướng.

Nàng quay đầu nhìn lại, trông thấy một nam tử mặc long bào màu vàng bước nhanh đến.

Nam nhân này dung nhan anh tuấn, mặt như được khắc ra, mày kiếm sắc bén, một đôi mắt ôn hòa như nước, giống như ánh mặt trời ấm áp, nháy mắt chiếu vào trong lòng Phong Như Khuyh.

“Khuyh Nhi, con không có việc gì, thật sự tốt quá con không có việc gì, nếu như con xảy ra chuyện, trăm. làm sao ăn nói với mẫu hậu đã qua đời của con đây?”

Nam tử mặc long bào gặt gao nắm lấy tay Phong Như Khuyh, giọng nói run rẩy.

Phong Như Khuyh nghiêng đầu, không chớp mắt nhìn nam tử mặc long bào.

Người nam nhân này. là hoàng đế lão cha của nguyên chủ, Phong Thiên Ngự?

Nếu không có nguyên chủ, nam nhân này ngược lại là một minh quân, nhưng trở trêu

là hấn đối với nguyên chủ cung chiều không có nguyên tắc, càng không phân rõ đúng sai.

“Bệ hạ, thần thiếp đã sớm nói qua, Khuyh Nhi nhất định sẽ bình yên vô sự.”

Một giọng nói uyển chuyển êm tai từ bên cạnh truyền đến.

Nghe tiếng, lúc này Phong Như Khuyh mới nhìn qua nữ nhân đi theo bên cạnh Phong Thiên Ngự.

Nữ nhân này toan thân mặc váy lụa màu tím nhạt, đầu đội trâm ngọc, đoan trang hiền dịu, ý cười niềm nở: “Khuyh Nhi, lần sau con tuyệt đối không thể lỗ mãng như thế, mẫu phi biết con tình nên đã sai người chuẩn bị giò heo mà con thích nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Công chúa bị hưu(3)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Phong Thiên Ngự không vui cau mày: “Dung Quý Phi, Khuyh Nhi mới vừa tỉnh, cần phải kiêng đồ mặn, trăm đã phân phó ngự thiện phòng làm cháo ngao.”

“Bệ hạ,” Luru Dung hoảng hốt, nàng ta sợ Phong Thiên Ngự tức giận, vội vàng quỳ xuống, “Thỉnh bệ hạ bớt giận, là. Là Khuyh Nhi nó không thật không vui, nếu mà không có một chút thịt, nó sẽ lại tức giận, hiện tại nó vừa tỉnh lại, vạn nhất tức giận hại đến thân thể thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó người đau lòng không phải là bệ hạ và thần thiếp sao?”

Phong Thiên Ngự khó xử nhìn về phía Phong Như Khuyh: “Khuyh Nhi, con nghe phụ hoàng một lần, chờ con bình phục lại con thích ăn cái gì phụ hoàng đều chuẩn bị cho con, hiện giờ phải giữ gìn thân thể thật tốt được không?”

Phong Như Khuyh hơi cúi đầu, trầm mặc không nói.

Người khác nhìn thấy sẽ là Phong Như Khuyh bất mãn với hành vi của Phong Thiên Ngự, vì vậy, cố ý giận dỗi không nói lời nào.

Trên thực tế, trong thời gian vừa rồi nàng đang lục tìm trí nhớ về vị Dung Quý Phi này.

Mẫu thân của nguyên chủ là hoàng hậu đương triều, năm đó sinh nàng xong thì bà buông tay rời khỏi nhân gian, nhưng hoàng đế lão tử cũng không vì hoàng hậu mất đi mà hận nguyên chủ, ngược lại, hận không thể đưa tất cả những thứ tốt cho nàng.

Nhưng nguyên chủ thiếu tình thương của mẫu thân, hoàng đế lão tử lại rất dung túng nàng, không nỡ để cho ma ma quản giáo quá mức, cho nên, từ trước đến nay nguyên chủ luôn vô pháp vô thiên, hơn nữa còn tự tiện xuất cung, gặp phải cảnh truy sát.

Nếu không phải là Dung Quý Phi xả thân cứu nàng, sợ là nàng đã gần đất xa trời rồi.

Đương nhiên, lúc trước Dung Quý Phi chỉ là một quý nhân, sau khi nàng ta cứu nguyên chủ liền trở nên gần gũi quen thuộc với nguyên chủ, hơn nữa Dung Quý Phi am hiểu đồ dành lửa gát, liền lửa nguyên chủ trực tiếp gọi nàng ta là mẫu phi, còn nương nhờ nguyên chủ để ngồi lên vị trí Quý Phi.

Sau đó dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, lửa nguyên chủ đưa thiết huyết lệnh mà mẫu thân nguyên chủ để lại cho nàng ta.

Mà thiết huyết lệnh này, là mẫu thân nguyên chủ hao tổn tâm huyết để bồi dưỡng nên đội quân này! Với mức độ này khiến cho các đội quân của các quốc gia chỉ cần nghe tên đã sợ đến run rẩy!

Cho nên, vô số người phản đối nguyên chủ đưa lệnh bài cho Dung Quý Phi, đến cả hoàng đế lão tử cũng khuyên can nàng, nhưng nàng nhất định làm theo ý mình, những trung thần đi theo Nạp Lan Hoàng Hậu năm đó cũng cảm thấy rất tức giận.

“Bệ hạ, người xem, Khuynh Nhi đang tức giận.....” Đôi mắt đẹp của Lư Dung biểu thị sự đau lòng, “Cho nên, hiện tại thần thiếp bảo Ngự Thiện Phòng.....”

“Phụ hoàng.”

Phong Như Khuynh không để ý Lư Dung đang nói, nàng cắt ngang nàng ta, trong giây phút nàng ngẩng đầu lên trong mắt dường như có ánh sao, có vô số ánh sao lấp lánh, đẹp khiến cho thiên địa cũng cảm thấy thua cuộc.

Trừ bỏ có làn da trắng, mặt khác Phong Như Khuynh còn có một ưu điểm, đó là kẻ thừa đôi mắt liễm điểm của Nạp Lan Hoàng Hậu.

Đáng tiếc, Phong Như Khuynh khi còn nhỏ, vẫn chưa lớn như bây giờ, khi đó nàng chỉ nhỏ nhỏ con con, làn da trắng hơi mẫm mẫm, giống như một khuôn đúc ra lúc Nạp Lan Hoàng Hậu cũng bằng như vậy, cũng bởi vậy Phong Thiên Ngự rất yêu thương Nạp Lan hoàng hậu, chuyển tất cả những yêu thương sang cho Phong Như Khuynh.

Nhưng mà bây giờ Phong Như Khuynh chỉ có đôi mắt giống với Nạp Lan hoàng hậu, nhưng tình yêu thương của Phong Thiên Ngự với nàng vẫn không giảm chút nào.

“Con muốn uống nước với ăn chút cháo thanh đạm.”

Giọng nói của nàng khàn khàn nhưng rất kiên định.

Trong chớp mắt toàn bộ căn phòng đều trở nên yên tĩnh.....

Tất cả mọi người dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Phong Như Khuynh.

“Khuynh Nhi, con..... Vừa rồi con nói gì vậy?” Phong Thiên Ngự ngây ngẩn cả người, giọng nói của ông có chút run rẩy.

Vừa rồi..... Khuynh Nhi nói, nàng muốn ăn chút cháo thanh đạm?

“Phụ hoàng, hiện tại con muốn ăn một chút cháo thanh đạm.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Công chúa bị hù (4)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

“Được được được,” Trong lòng Phong Thiên Ngự vui mừng, cũng không quan tâm trước đó Lư Dung có mạo phạm, vội vàng phản phó: “Người đầu mau phản phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị cho Khuynh Nhi chút cháo thanh đạm.”

Về mặt Lư Dung hơi cứng đờ, nàng ta nắm chặt khăn tay: “Bệ hạ, vậy thần thiếp chuẩn bị giò heo cho Khuynh Nhi.....”

“Dung Quý Phi,” Khuôn mặt tuần tú của Phong Thiên Ngự trầm xuống, giọng điệu không tốt, “Nàng không nghe Khuynh Nhi nói sao? Hiện giờ nó chỉ muốn ăn chút cháo thanh đạm, nàng làm vậy là có ý gì?”

Trong lòng Lư Dung càng thêm hoảng loạn, nàng ta cảm thấy sau khi Phong Như Khuynh tỉnh lại, dường như đã thay đổi thành một người khác.

Nếu là trước kia bệ hạ kêu nàng kiêng đồ mặn, nàng nhất định lại khóc lại nháo, mà lúc này nàng lại làm theo lời bệ hạ?

“Bệ hạ thỉnh bớt giận, thần thiếp chỉ là, chỉ là đau lòng Khuynh Nhi thôi.”

“Dung Quý Phi, nàng quá phận rồi!” Sắc mặt Phong Thiên Ngự lạnh nhạt, giọng nói sắc bén như kiếm, “Mấy ngày tiếp theo, nàng không cần đến thăm Khuynh Nhi.”

Dung Quý Phi này khiến ông rất không thuận mắt, nếu không phải Khuynh Nhi vẫn luôn che chở nàng, nàng ta sẽ không có khả năng xuất hiện trước mặt ông.

“Bệ hạ!” Khuôn mặt diêm lệ của Lưu Dung khẽ ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kính sợ khiến người khác nhìn thấy mà thương.

Mặc dù nàng ta đã qua tuổi 30 nhưng khuôn mặt này vẫn còn vẻ mỹ mạo như cũ, lông mày thướt tha thùy mị.

Thế nhưng Phong Thiên Ngự không có một chút rung động nào với khuôn mặt này, ông không ngừng trấn an Phong Như Khuynh.

“Khuynh Nhi, con vừa mới tỉnh lại, phụ hoàng lo Dung Quý Phi lại cho con ăn những đồ ăn dầu mỡ, cho nên trong khoảng thời gian này, bảo nàng không cần tới thăm con được không?”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Lưu Dung hoảng loạn nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Nàng ta gắt gao cắn môi, ánh mắt lộ ra vẻ khản trương.

Dưới ánh mắt lo âu của nàng ta, bỗng nhiên Phong Như Khuynh cười, giọng nói khàn khàn, trong cổ họng chỉ phát ra một chữ: “Được.”

Trước kia Phong Như Khuynh ngu xuẩn, vì vị Dung Quý Phi này khiến cho lòng vô số người nguội lạnh, ngay cả nhà mẹ đẻ của Nạp Lan Hoàng Hậu cũng bị nàng khiến cho đau lòng.

Hiện tại nàng sao có thể tiếp tục để bị Dung Quý Phi này xoay vòng.

Phụ hoàng không cho phép Dung Quý Phi đến thăm nàng, cũng giống ý nàng, nàng không muốn ngày ngày bị người khác quấy rầy.

“Bệ hạ.”

Đúng lúc này, từ cửa một người thị vệ vàng đi đến, tất cung tất kính quỳ một gối trên mặt đất.

“Chuyện gì?”

Ánh mắt Phong Thiên Ngự đảo qua, hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, Liễu công tử và Đàm tiểu thư đã quỳ ở bên ngoài Ngự Thư Phòng một canh giờ.”

“Hừ!” Phong Thiên Ngự hừ lạnh một tiếng, “Để cho bọn họ tiếp tục quỳ! Quỳ đến lúc nào Khuynh Nhi tha thứ cho bọn họ mới thôi!”

Nếu không phải hai người này Khuynh Nhi sẽ suyết chút nữa rồi bỏ ông, ông không hạ trực tiếp làm thịt bọn họ, cũng đã xem là cho Thừa Tướng và Thái Phó chút mặt mũi rồi, hiện tại sẽ khiến bọn họ quỳ đến lúc nào Khuynh Nhi tha thứ thì thôi.

Cũng may mắn bây giờ Khuynh Nhi đã tỉnh lại, nếu không, bọn họ quỳ đến thiên hoang địa lão*, ông cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

*)Thiên hoang địa lão: một thời gian dài, lâu dài như tuổi thọ của trời đất.

“Phụ hoàng,” Phong Như Khuynh gạt mình, hỏi, “Có phải là Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song tới hay không?”

“Khuynh Nhi, Liễu Ngọc Thần đã làm càn quá mức đối với con, hắn có quỳ mấy ngày mấy đêm, cũng là hắn tự tìm, con không cần đau lòng cho hắn.”

Phong Thiên Ngự khẽ cau mày, ông sợ Phong Như Khuynh sẽ mềm lòng, giọng nói ôn nhu an ủi và khuyên giải.

Khuynh Nhi là nữ nhi ông yêu thương nhất, ông giao Khuynh Nhi cho Liễu Ngọc Thần, nhưng Liễu Ngọc Thần kia lại đối đãi với nàng như thế nào?

Chẳng những khiến nàng phòng không gối chiếc, còn kiên quyết bức chết nữ nhi bảo bối của ông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hai tiểu khả ái phần điêu ngọc trác (một)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

“Phụ hoàng,” Phong Như Khuynh mặt mày cong cong: “Thật ra lúc trước là con sai, con không nên cố chấp gả cho Liễu Ngọc Thần, trong lòng hẳn có oán cũng là bình thường, bây giờ con cũng coi như là chết một lần, tương đương với trả lại cho hẳn, từ nay về sau, hẳn và con không còn quan hệ gì nữa.”

Trong lòng một người không có năng, năng không cần phải lưu luyến, còn nữa, năng cũng không phải là Phong Như Khuynh lúc trước, với Liễu Ngọc Thần không thể nói là có ác cảm gì, nhưng cũng không có thiện cảm.

Phong Thiên Ngự ngờ ngác nhìn Phong Như Khuynh, cảm thán một tiếng: “Cuối cùng Khuynh Nhi của trẫm cũng trưởng thành rồi.”

Từ trước đến nay một nhà phủ thừa tướng luôn trung thành và tận tâm với Lưu Vân quốc, nhưng vì nữ nhi yêu thương này, ông không tiếc bức bách nhi tử của thừa tướng thủ Khuynh Nhi làm thế, nếu Khuynh Nhi có thể buông tha cho hẳn thì không còn gì tốt hơn, nếu trong lòng Khuynh Nhi vẫn có hẳn, vậy dù ông đánh gãy chân Liễu Ngọc Thần, cũng phải bắt hẳn làm bạn ở bên cạnh Khuynh Nhi cả đời.

“Phụ hoàng, lần này trong lúc con hôn mê gặp được mẫu hậu,” Phong Như Khuynh rũ đôi mắt xuống, nhẹ nhấp môi mòng: “Năm đó không có người dạy con đạo lý, tất cả đều là mẫu hậu dạy cho con, hơn nữa, từ trước đến nay phụ hoàng là minh quân, không thể vì con mà trở thành hôn quân.”

Nghe được lời này, mọi người vẫn không có cảm giác, duy chỉ có Lưu Dung là sắc mặt cứng đờ.

Mấy năm nay, Phong Như Khuynh là đi theo bên người bà mà lớn lên, nhưng năng lại cố tình nói những lời không ai giáo dục lý cho năng ta này, đây chẳng phải là nói cho người khác, bà ta chưa bao giờ giáo dục Phong Như Khuynh tốt sao?

“Khuynh Nhi, con thấy Yên Nhi?” Trái tim của Phong Thiên Ngự căng thẳng, nắm chặt lấy tay mập mạp của Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía Phong Thiên Ngự.

Rõ ràng khuôn mặt này cũng không đẹp, nhưng khi năng cười lại như ánh mặt trời, rực rỡ đến cực điểm.

“Phụ hoàng, chuyện này cũng không phải là lỗi của Liễu Ngọc Thần, chỉ là con quá không hiểu chuyện, một hai phải gả cho hẳn, tính cách của con hấp tấp, thân hình còn mập mạp xấu xí, Liễu Ngọc Thần không muốn cũng là bình thường, cho nên, phụ hoàng đừng vì chuyện này mà giận chó đánh mèo một nhà thừa tướng.”

Lại nói tiếp, thật ra Liễu Ngọc Thần không có quá nhiều sai lầm, hẳn chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ thú một nữ tử thanh danh hỗn độn, hơn nữa nguyên chủ trước còn đánh Đàm Song Song, lại khiến thừa tướng phu nhân tức đến hôn mê, mà Liễu Ngọc Thần thân là hiếu tử mới ở dưới sự giận dữ mà hủi thế.

Nếu không phải nguyên chủ quá mức cường thế, bây giờ phủ Thừa tướng vẫn thái bình như cũ.

“Nói vậy!” Phong Thiên Ngự khẽ nhíu mày, không vui nói: “Nữ nhi của trẫm là đệ nhất Lưu Vân quốc, con không cần phải tự coi nhẹ mình, cho dù con lớn lên béo hơn người bình thường một chút, nhưng cũng là béo đẹp, không ai có khuôn mặt xinh đẹp như nữ nhi của trẫm.”

Phong Như Khuynh ngẩn ra, khóe miệng của năng nhin không được run rẩy vài cái, đây thật sự là ở trong mắt phụ thân, nữ nhi vĩnh viễn xinh đẹp ôn nhu nhất, nếu lời nói của Phong Thiên Ngự bị người trong thiên hạ biết, còn không biết sẽ cười nhạo ông như thế nào.

“Bệ hạ, ngài xem canh giờ cũng không còn sớm, sau đó còn phải lâm triều.” Lưu Dung đã từ trên mặt đất từ từ đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh Phong Thiên Ngự, giọng nói của bà ta ôn nhu như nước.

Phong Thiên Ngự hơi có chút không kiên nhẫn nhíu mày, đôi mắt lạnh lùng của ông đảo qua khuôn mặt ôn nhu của Lưu Dung, lại nhìn về phía Phong Như Khuynh lần nữa.

“Khuynh Nhi, giờ không còn sớm, chờ phụ hoàng hạ triều thì sẽ lại đến thăm con.”

“Phụ hoàng, con đã không sao rồi, người không cần phải lo lắng.”

“Vậy cũng không được, con là nữ nhi của trẫm, trẫm tự nhiên muốn bồi con nhiều hơn.” Phong Thiên Ngự từ đầu giường đứng dậy, khí thế của ông nghiêm nghị, khí phách đường hoàng: “Người đâu, mấy ngày gần đây thân thể của công chúa không khoẻ, không có mệnh lệnh của trẫm, bất kì kẻ nào cũng không được đến quấy rầy năng.”

Trong lúc ông nói chuyện, quay đầu nhìn Lưu Dung một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Hai tiểu khả ái phần điều ngọc trác (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

‘Bất kì kẻ nào’ đương nhiên cũng bao gồm Dung quý phi kia.

Sắc mặt của Lưu Dung có chút không nhìn nổi giận, bà ta hít sâu vào một hơi, ngưng ngưng cười nói: "Bệ hạ, Khuynh Nhi còn chưa khôi phục, cần có người chăm sóc, cho nên. . ."

"Chăm sóc con bé tất nhiên là có cung nữ đến đây, không cần người lo, mà thật ra bây giờ cũng không còn sớm nữa, người cũng nên rời khỏi đây, đừng quấy rầy Khuynh Nhi nghỉ ngơi."

Phong Thiên Ngự cười lạnh một tiếng.

Khuôn mặt của Lưu Dung cứng đờ, tay đặt ở bên cạnh không nhìn được lên nắm chặt.

"Thần thiếp tuân chỉ."

. . .

Sau khi Phong Thiên Ngự rời đi, những người khác cũng đều rời đi, toàn bộ tâm cung đều yên tĩnh lại, chỉ để lại một mình Phong Như Khuynh đang ngẩn người.

Một lúc sau, nàng rũ xuống đôi mắt, nhìn cổ tay thô thô, khoe miệng cười yếu ớt hơi chứa tia đau thương.

"Ta chưa từng nghĩ đến, mạng sống của ta còn có thể lại tiếp tục một lần nữa, chỉ tiếc đời này, có lẽ ta sẽ không còn được gặp lại đệ đệ nữa."

Hả?

Ngay lúc Phong Như Khuynh nhìn cổ tay đến xuất thần, bên trên cổ tay nàng lơ mờ hiện ra một sợi dây đỏ, sợi dây đỏ này như ẩn như hiện, bất ngờ xuất hiện ở trong hai mắt của nàng.

Cái này. . . Đây là. . .

Đôi mắt của Phong Như Khuynh tròn to một cái, lập tức, hào quang màu đỏ chiếu sáng toàn bộ phòng, trong nháy mắt, như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo thân thể của nàng rời khỏi tấm cung.

Ánh sáng đỏ tiêu tan, Phong Như Khuynh lúc trước đang nằm ở trên giường kia chẳng biết lúc nào đã biến mất, mà trong hoàng cung lại là một mảnh yên tĩnh, giống như không ai để ý đến tất cả mọi chuyện vừa xảy ra trong tấm cung. . .

. . .

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng bay lơ lửng.

Bên tai Phong Như Khuynh loáng thoáng truyền đến tiếng líu ríu, khiến cho đầu nàng càng căng ra.

"Cuối cùng được nô của chúng ta cũng đến, hi hi, về sau không sợ không có được uống nữa."

"Cái này cũng đã bao nhiêu năm trôi qua rồi? Hu hu, ta đã sắp quên được có mùi gì rồi, cũng may chúng ta để người ở chỗ đó cuối cùng cũng có tác dụng, cuối cùng bắt đến cho chúng một được nô."

"Mau bảo nàng đưa được đến cho chúng ta thuốc, ta đã nhanh đói đến gầy rồi, còn đói thêm mấy trăm năm nữa ta sợ là lại biến thành một đồng xương cốt."

Giọng nói kia thật lâu cũng không tiêu tan, như ruồi muỗi khiến cho Phong Như Khuynh khẽ nhủ mảy, từ từ mở hai mắt ra.

Trong chốc lát, ánh nắng từ không trung bắn thẳng xuống, chiếu vào mắt khiến Phong Như Khuynh không thể mở ra, nàng vội vàng dùng tay che mắt lại, chờ thích ứng với ánh sáng này sau đó mới từ từ buông xuống.

Chỉ là. . .

Khi nhìn thấy hai cái đầu nhỏ đột nhiên nhảy ra, Phong Như Khuynh sững sờ một cái, vô ý thức hỏi: "Các người là ai?"

Trước mắt là hai oa nhi một nam một nữ, phần điều ngọc trác lớn lên trông rất đáng yêu, mắt to trong sáng có thần, như ngôi sao tỏa sáng bầu trời đêm.

Nhưng nhìn thấy hai bé con vô hại kia, lại nhớ đến lời nói vừa rồi của bọn họ, toàn thân Phong Như Khuynh rét lạnh một hồi, nhin không được rùng mình một cái.

Đây cũng không phải là oa nhi, rõ ràng là hai lão yêu quái không biết sống bao nhiêu năm rồi.

"Chúng ta là người của Thần Dược tông, chỉ tiếc, năm đó Thần Dược tông xảy ra biến cố, ta và Thanh Hàm lại bị giam ở nơi này, chúng ta cũng rất lâu rồi chưa từng ăn qua Linh Dược, người là người trồng dược mà chúng ta vất vả mới bắt đến cho chúng ta."

Đôi mắt của Phong Như Khuynh âm trầm, trong đầu nàng tìm tòi một cái, mới phát hiện công chúa củi mục này cũng không hiểu biết với thế lực của đại lục, tự nhiên cũng không tìm thấy chuyện liên quan đến Thần Dược tông.

Nhưng mà liên quan đến Linh Dược, Phong Như Khuynh vẫn là biết rất rõ ràng.

Ở trên Đại lục, Linh Dược là một loại dược liệu rất trân quý, một chút Linh Dược chẳng những có thể chữa bệnh cho người, còn có thể khiến cho người tu luyện tăng cao thực lực, mà ở đại lục lấy võ vi tôn này, từ trước đến nay Linh Dược là vạn kim khó cầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hai tiểu khả ái phần điều ngọc trác (ba)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Nàng buộc tinh thần của chính mình ổn định lại, nhìn về phía hai tiểu hài tử: "Vậy các người tìm làm người rồi, ta không biết trồng dược, huống chi, theo ta được biết, linh dược phải tập hợp thiên địa linh khí mới có thể tạo ra, không cách nào gieo trồng."

"Đó là do bọn họ ngu ngốc," nam hài hếch cằm lên, cao ngạo nói: "Thiên địa linh khí con người cũng có thể làm ra, mà người chính là người trồng dược chúng ta tìm tới, đương nhiên ta sẽ mang biện pháp này truyền thụ cho người."

Phong Như Khuynh chuyển động ánh mắt vài cái, khóe miệng nàng treo lên một nụ cười, tủm tỉm hỏi: "Vậy tại sao người phải lựa chọn ta làm người trồng dược? Mà không phải người khác?"

"Cái này....." Nam hài chần chờ một chút, chung quy là thành thật mở miệng: "Địa phương người đứng hiện tại chính là địa bàn Thần Dược tông năm đó, Thần Dược tông phát sinh biến cố, tông chủ liền dời Thần Dược tông đi, đặt ở một không gian độc lập khác, nhưng không phải bất luận kẻ nào cũng có tư cách tới nơi này làm người trồng dược cho chúng ta."

Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt: "Cái kia..... Những năm gần đây, các người tổng cộng tìm được bao nhiêu người trồng dược?"

"Chỉ một mình người, chúng ta đợi gần ngàn năm, mới chờ tới được một người."

"Ừm, ta hiểu được."

Khóe môi Phong Như Khuynh giương lên, nàng một tay nhấc nam hài lên, 'bóp' một cái đánh vào mũi.

Nam hài ngậy ngẩn cả người, mũi đau nóng rát, nước mắt lưng tròng lên án nói: "Người làm gì?"

Nữ hài gọi là Thanh Hàm cũng ngẩn người, bay nhanh về phía Phong Như Khuynh, gắt gao bắt lấy tay của Phong Như Khuynh, khuôn mặt phẫn nộ tức đến đỏ bừng.

"Người xấu, người buông Phù Thần ca ra, bằng không ta liền cắn người."

Phong Như Khuynh như rồng mảy, nàng không để ý đến nữ hài, bá khí nhìn xuống Phù Thần bị nàng nhấc ở trên tay: "Người vừa rồi xưng hô ai là người trồng dược?"

"Người....."

Phù Thần vừa định nói chuyện, bỗng dừng nhìn thấy đôi mắt Phong Như Khuynh trầm xuống, vội vàng đem lời nói nuốt trở về: "Không, không phải người....."

Tỷ tỷ này thật đáng sợ, hu hu, quá dọa người, nhân loại đều hung hãn như vậy sao?

“Rất tốt,” Phong Như Khuynh ném Phù Thần xuống, nàng vỗ vỗ tay, cười ngâm ngâm nói: “Người muốn ta bồi dưỡng cho các người linh dược, vậy ta về sau chính là phụ mẫu lo cơm áo của các người, đối với phụ mẫu, người có phải hay không nên gọi một tiếng 'mẫu thân'?”

Thiếu chút nữa Phù Thần nuốt không trôi, phụ mẫu của hắn cùng Thanh Hàm đều là cả thiên địa này, khi nào..... lại nhiều thêm một mẫu thân nhân loại chứ?

Nhưng nghĩ đến Phong Như Khuynh hung hãn, hắn chỉ có thể ghen xuống khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng đã mất đi vẻ cao ngạo lúc ban đầu, uly khuất kêu một tiếng: “Nương.”

Nếu như không phải hắn đã rất nhiều năm không ăn linh dược, đói đến ngay cả thực lực cũng mất, hắn đã sớm..... đã sớm đánh lại! Nữ nhân nhân loại đáng giận, đầu tiên là đánh mông hắn, còn buộc hắn nhận nương.

Thật là quá khi dễ người.

“Nói đi, ta đào tạo linh dược cho các người, ta có chỗ tốt gì?”

Phù Thần cẩn thận nhìn Phong Như Khuynh: “Bất cứ lúc nào, linh dược đều rất trân quý, hơn nữa, bây giờ thực lực của ta và Thanh Hàm quá thấp, chúng ta không cách nào tiêu hóa quá nhiều linh dược, chờ chúng ta mỗi lần ăn đủ rồi, linh dược còn thừa cũng có thể có tác dụng khác.....”

Mất thấy Phong Như Khuynh sắc mặt càng ngày càng âm trầm, thanh âm của Phù Thần kèm theo vài phần vội vàng.

“Ví dụ như..... Linh dược ăn nhiều, thực lực người cũng sẽ tăng tiến rất nhiều, có thể giảm đi một thân thịt mỡ, để thân thể người càng thêm uyển chuyển nhẹ nhàng, ta còn có một ít cách chế biến dược thiện của tông chủ Thần Dược tông năm đó lưu lại, nếu đem linh dược chế thành dược thiện, chẳng những có thể sửa lại thể chất phế vật của người, lúc tu luyện còn có thể làm được đại công.”

Vốn dĩ hắn không muốn lấy ra, chỉ muốn nhân loại này làm người trồng dược của bọn hắn, nhưng nhân loại này quá hung dữ, hắn không lấy ra đủ chỗ tốt, nàng sẽ không cung cấp đồ ăn cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thu hồi hưu thư? (1)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt, im lặng không nói.

Phù Thần nhìn thấy Phong Như Khuynh không nói lời nào, trong lòng thấp thỏm: “Ngoại trừ sách dược thiện, ta cùng Thanh Hàm còn có rất nhiều tác dụng, nhưng chúng ta đói bụng quá nhiều năm, không có cách nào tăng thực lực lên, chờ thực lực của chúng ta khôi phục, liền có thể trở thành tay chân cường đại nhất của người.”

“Vậy các người muốn tăng thực lực lên như thế nào?”

“Thế chất của ta cùng với Thanh Hàm có chút đặc thù, chỉ cần cho chúng ta ăn linh dược đầy đủ, với trạng thái hiện tại của chúng ta, tam giai linh dược là được rồi.....”

Phù Thần cẩn thận vờn ba ngón tay, ánh mắt khiếp đảm nhìn về phía Phong Như Khuynh.

“Tam giai linh dược? Sao người không đi cướp luôn đi?” Phong Như Khuynh nổi giận.

Ở đại lục này, nhị giai linh dược đã là vạn kim khó cầu, tam giai linh dược càng là giá cả trên trời, nếu nàng lấy ra toàn bộ tích tụ của bản thân, nhiều lắm cũng chỉ có thể mua được một chút nhị giai linh dược, huống chi..... Gia hỏa này mở miệng chính là tam giai.

“Không cần cướp, không cần cướp, người là dược n.....” Chữ 'nô' còn chưa nói ra khỏi miệng, Phù Thần đã trông thấy ánh mắt hung ác của Phong Như Khuynh, sợ tới mức hắn lập tức nuốt lời nói trở về: “Người là phụ mẫu lo cơm áo của chúng ta, đương nhiên có biện pháp tạo ra dược tam giai linh dược, chỉ là hiện tại thực lực người quá thấp, phỏng chừng..... Nhiều lắm chỉ có thể tạo ra nhất giai linh dược.”

Linh dược yêu cầu tập hợp thiên địa linh khí, cho dù Phù Thần có biện pháp làm ra, nhưng cũng cần phải có thực lực móc nối.

“Vậy ta làm sao rời khỏi nơi này?” Phong Như Khuynh trầm ngâm nửa ngày.

Thời gian nàng rời tẩm cung đã rất lâu, nếu không quay về, chỉ sợ sẽ bị người phát hiện.

“Chúng ta có thể đưa người trở về, về sau muốn tiến vào, chỉ cần kêu chúng ta một tiếng là được.”

“Tốt, vậy trước hết người để cho ta rời đi thử xem.”

Vừa dứt lời, Phong Như Khuynh chỉ cảm thấy ánh nắng ấm dạt bao phủ nàng, ngay sau đó, đôi mắt bị một trận quang mang chói mắt chiếu đến không cách nào mở ra, chờ quang mang biến mất, nàng lại trợn mắt, phát hiện chính mình đã về tới tẩm cung.

Phong Như Khuynh rũ mắt, sờ nhẹ vào cổ tay, giờ phút này, dây đỏ đã biến mất không thấy, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện.

Cửa phòng đẩy ra, một cung nữ đáng dấp xinh đẹp từ ngoài cửa bùng một chén cháo đi đến, nhìn thấy Phong Như Khuynh nửa dựa vào đầu giường, trong lòng hơi nhẹ nhàng thở ra: “Đây là cháo loãng bệ hạ chuẩn bị vì công chúa, để nô tỳ hầu hạ công chúa uống cháo.”

Cung nữ trước mắt, chính là người đầu tiên Phong Như Khuynh tỉnh dậy nhìn thấy, chỉ là nha đầu này bị nàng dọa, cũng không quay đầu lại chạy đi rồi.

“Ta tạm thời không muốn uống cháo, người để đó trước đi, ta có việc muốn đi tìm phụ hoàng.”

Thanh Linh hoảng sợ, cuống quýt tiến lên, đỡ lấy Phong Như Khuynh: “Công chúa còn chưa hồi phục, hẳn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, chờ ngày sau tìm Đàm Song Song tính sổ cũng được.”

Mấy năm nay, Thanh Linh luôn đi theo Phong Như Khuynh gây chuyện thị phi, một chủ một tớ, đã trở thành đệ nhất thiên hạ ăn chơi trác táng, cho nên khi nhìn thấy Phong Như Khuynh muốn chống tay đứng dậy, phản ứng đầu tiên của Thanh Linh, đó là công chúa lại muốn đi đánh Đàm Song Song.

Cũng đúng, Đàm Song Song suýt chút nữa hại chết công chúa, sao công chúa có thể bỏ qua cho nàng!

“Ta tìm Đàm Song Song làm gì? Ta muốn đi tìm phụ hoàng có việc, người cũng không cần đi theo.”

Phong Như Khuynh nhăn nhăn lông mày, nàng từ trên giường đứng lên, tiện tay cầm kiện quần áo khoác ở trên người.

Thanh Linh ngơ ngác nhìn Phong Như Khuynh, không biết có phải ảo giác hay không, nàng ấy cảm thấy sau khi công chúa tỉnh lại hình như đối với nàng ấy lạnh nhạt rất nhiều.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thu hồi hưu thư? (2)

Editor: MAC

Beta: Mèo

Phong Như Khuynh cũng không để ý tới suy nghĩ trong lòng Thanh Linh, nàng chỉ một lòng suy nghĩ cách giải quyết vấn đề về phủ công chúa. Nếu sau này nàng vẫn luôn ở trong hoàng cung, thì khi hành sự sẽ có rất nhiều thứ bất tiện, nhưng nếu nàng có phủ công chúa của mình thì nàng sẽ thấy an tâm hơn rất nhiều.

Rất xa, Phong Như Khuynh đã trông thấy một đôi nam nữ đang quỳ gối ở ngoài ngự thư phòng.

Nữ tử mặc váy lụa xanh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bóng dáng quỳ gối trong gió có vẻ đơn bạc chọc người thương tiếc.

Nam nhân mặc trường bào màu tím, lưng thẳng tắp, bên trong con người ẩn chứa phần nộ cùng oán hận nhưng lại không dám biểu hiện ra, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc đỏ đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, một thái giám đi tới bên cạnh Liễu Ngọc Thần, hần phẩy phẩy phát trần, thanh âm bén nhọn: “Liễu công tử, Đàm tiểu thư, bệ hạ nói các người trở về đi.”

Thân mình Liễu Ngọc Thần cứng đờ, hần trầm mặc nửa ngày, hỏi: “Vậy bệ hạ có nói trừng phạt Liễu gia như thế nào hay không?”

“Liễu công tử trở về chờ tin tức không phải là biết sao? Với lại người cũng nên cảm thấy may mắn khi công chúa điện hạ đã tỉnh lại, nói cách khác, bệ hạ không có khả năng sẽ bỏ qua cho Liễu gia đâu.”

Thái giám nở một cười nham hiểm, châm chọc nói.

Ở Lưu Vân Quốc đâu có ai mà không biết, công chúa Phong Như Khuynh chính là bảo bối trong lòng bệ hạ, nhưng Liễu Ngọc Thần này lại có lá gan dám hru nàng, đây chẳng phải giống với việc nhỏ lông hổ sao? Tìm chết!

Sắc mặt Liễu Ngọc Thần trắng bệch, hấn gắt gao nắm chặt bàn tay, nửa ngày sau mới buông lỏng, quay đầu nhìn về phía Đàm Song Song đã chịu đựng không nổi, trong mắt mang theo đau lòng: “Song Nhi, chúng ta đi về trước đi.”

“Được.”

Đàm Song Song mềm mại cười nhẹ nhàng, nhưng nàng ta quý đã lâu khiến đầu gối tê dại, vừa định đứng lên, đã lão đảo, trực tiếp ngã vào trong lòng Liễu Ngọc Thần.

Liễu Ngọc Thần nhìn nữ nhân mình yêu phải chịu tra tấn như vậy càng thêm bức bối, hấn đè nén ngọn lửa trong lòng, cắn răng nói: “Song Nhi, hru nàng ta là một mình ta làm, bức từ nàng ta cũng là một mình ta sai, không có quan hệ gì với nàng, lần sau nàng không cần theo ta tới đây.”

Dù sao, từ trước đến nay nữ nhân Phong Như Khuynh kia tàn nhẫn độc ác, nếu như nàng ta nhìn thấy Đàm Song Song trong hoàng cung, không chừng lại khi dễ muội ấy.

Ngay trong phút chốc khi Liễu Ngọc Thần quay đầu lại, khuôn mặt ôn nhuận không khỏi cứng lại, hấn theo bản năng bảo hộ Đàm Song Song sau người, ánh mắt phần nộ thẳng tắp nhìn người phía trước.

Đàm Song Song nhìn theo ánh mắt hấn, cũng thấy được Phong Như Khuynh dưới ánh mặt trời, nàng ta sợ tới mức cuống quýt kéo chặt ống tay áo Liễu Ngọc Thần.

So sánh với Đàm Song Song dịu dàng uyển chuyển, thân thể Phong Như Khuynh ba vòng đều không rõ ràng, khuôn mặt mập mạp trắng nõn, khiến cho trong mắt Liễu Ngọc Thần lộ ra vẻ chán ghét.

“Công chúa, lúc trước ta hru người, cũng là do trước đó người đánh Song Nhi, còn làm mẫu thân của ta tức đến hôn mê, nếu người cảm thấy tức giận, tất cả những chuyện này đều do một mình ta làm, không quan hệ gì đến Song Nhi, nàng đã chịu quá nhiều ủy khuất rồi, người đừng khi dễ nàng nữa.”

Ánh mắt Phong Như Khuynh lướt qua, dừng ở trên khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Đàm Song Song.

Ngày đó, ban đầu Phong Như Khuynh đánh Đàm Song Song, cũng vì nguyên chủ quá yêu Liễu Ngọc Thần.

“Nàng” thấy Đàm Song Song cả ngày đều ở trong phủ Thừa tướng, mà Liễu Ngọc Thần còn không ngủ lại trong phòng “nàng”, hơn nữa có nha hoàn vụng trộm đàm tiếu, nói Đàm Song Song ít ngày nữa sẽ được gả vào phủ Thừa tướng, nói không chừng sẽ chinh được cả chủ mẫu là “nàng”, lúc đấy dưới con nóng giận “nàng” mới đánh Đàm Song Song.

Hơn nữa, còn tuyên bố trước mặt mọi người, từ nay về sau Liễu gia tuyệt đối sẽ không có một người thiếp nào, bằng không vào một người “nàng” đánh một người, còn chống đối chạy tới khuyên giải Liễu phu nhân, khiến Liễu phu nhân tức đến hôn mê bất tỉnh.

~~~~~

(*) Mèo Mướp: “Nàng” là chỉ nguyên chủ nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Thu hồi hru thư? (3)

Editor: MAC

Beta: Mèo

Trên thực tế, cho dù Đàm Song Song có gả vào Liễu gia thì cũng không có khả năng động vào nàng, nha hoàn phủ Thừa tướng càng không dám nghị luận chuyện thị phi của công chúa, cho nên những nha hoàn kia là vô tình hay cố ý thì còn phải kiểm chứng.

“Ngọc Thần,” Đàm Song Song sợ hãi lui về sau vài bước, nàng ta khẽ cắn môi, nỗi sợ hãi lộ ra trong đôi mắt đẹp, “Chàng đừng chống đối với công chúa nữa, ta không nên mỗi ngày đến phủ Thừa tướng chọc giận công chúa, công chúa đánh ta mướn roi cũng là chuyện mà ta phải nhận.”

Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Đàm Song Song, lại nghĩ đến vết roi trên người nàng, tim Liễu Ngọc Thần như bị bóp chặt đau đớn.

“Công chúa, ta thừa nhận, ta không nên hưu người, nhưng nếu không phải tại người đánh Song Nhi, lại còn chọc tức mẫu thân ta đến mức hôn mê, ta cũng sẽ không phần nộ như thế, cho nên ngàn sai vạn sai, tất cả đều là ta sai, Song Nhi vô tội.”

Cái sai lớn nhất của hần là ngay từ đầu nên cự tuyệt thánh chỉ của bộ hạ, không nên ngênh thú vị công chúa kiêu ngạo ương ngạnh này.

Cho nên mới khiến cho Song Nhi phải chịu ủy khuất vô cùng.

Ngón tay Phong Như Khuynh vỗ vỗ nhẹ cằm, ánh mắt cười mỉm: “Nếu người cảm thấy nàng ta bị ủy khuất, vậy người thân là nam nhân nên người phải bồi thường nàng.”

Nói thật, trong lòng nàng rất xem thường Liễu Ngọc Thần.

Nếu Liễu Ngọc Thần thực sự yêu Đàm Song Song, không nói đến chuyện trước kia hần bỏ Đàm Song Song để ngênh thú “nàng”, hiện tại lại càng không nên mang Đàm Song Song theo để cầu tình nàng.

Nếu hần là nam nhân, một mình hần nên gánh vác toàn bộ trách nhiệm, không nên kéo theo nữ nhân mà hần yêu.

Liễu Ngọc Thần ngăn người, có lẽ là có chút không hiểu ý tứ của Phong Như Khuynh, ngay sau đó, hần cắn chặt răng, tiếp tục nói: “Công chúa, cầu người thả Song Nhi, cũng buông tha cho phủ Thừa tướng, chỉ cần người nguyện ý tha thứ bọn họ, Liễu Ngọc Thần ta ..... Ta nguyện ý thu hồi hưu thư.”

Một câu này, Liễu Ngọc Thần nói rất dùng sức, trên mặt còn mang theo sỉ nhục, nhưng hiện tại hần đã không còn biện pháp, chỉ cần có thể cứu phủ Thừa tướng, hần cam chịu. .... Lại lần nữa cùng nữ nhân này chung sống cả đời.

Hai bàn tay Đàm Song Song đặt bên cạnh gát gao nắm chặt, móng tay đâm vào trong thịt, đau đớn khiến sắc mặt nàng ta càng thêm khó coi.

Nàng ta rất vất vả mới khiến Ngọc Thần hưu công chúa, làm sao có thể để công chúa tiến vào phủ Thừa tướng lần nữa chứ? Nhưng cố tình, Phong Như Khuynh có một người cha quyền thế ngập trời, làm cho Ngọc Thần không thể không khuất phục.

“Đáng tiếc.....” Phong Như Khuynh lắc lắc đầu, chắc chắc hai tiếng, “Ta không hề có hứng thú đối với nam nhân của người khác.”

Liễu Ngọc Thần ngăn ra, ngo ngắc nhìn Phong Như Khuynh: “Công chúa, lời này của người có ý gì?”

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm: “Ta nói ta không thích người, cho dù người không có Đàm Song Song, ta cũng sẽ không thích loại nam nhân vừa không chịu trách nhiệm, vừa là hư tình giả ý như người.”

Nam nhân này, một bên nói lời thâm tình với Đàm Song Song, một bên lại muốn nàng làm thê tử hần? Hư tình giả ý như vậy, cũng chỉ có Đàm Song Song mới có khả năng coi trọng hần.

Vốn dĩ nàng không có ác cảm gì với Liễu Ngọc Thần, nhưng bây giờ gặp, nàng không mong sau này sẽ gặp lại hần.

Tuần nhan Liễu Ngọc Thần đỏ lên, tay hần nắm càng chặt: “Công chúa, cho dù người có phán xét ta thế nào cũng được, nhưng người không thể đánh giá tình cảm ta dành cho Song Nhi, lúc trước khi cưới người ta cũng đã nói qua, ta có thể cho người làm thê tử ta, nhưng cả đời này người ta yêu nhất vĩnh viễn là Song Nhi.”

Con người Phong Như Khuynh trầm xuống che giấu đi sự khinh thường, nguyên chủ thật là ngu xuẩn, một nam nhân nói trong lòng hần vĩnh viễn chỉ có người khác còn gả cho hần làm gì?

“Lớn mặt!”

Thái giám gầm lên một tiếng.

Vốn dĩ hần tưởng Liễu Ngọc Thần muốn xin lỗi công chúa, ngay từ đầu đúng là như vậy, nhưng hần không nghĩ tới Liễu Ngọc Thần này càng nói càng quá phận, vội vàng lên tiếng trách mắng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bạch Y Nam Tử (1)

Editor: MAC

Beta: Mèo

Phong Như Khuynh quay đầu nhìn về phía thái giám đang trách mắng Liễu Ngọc Thần, ý cười dạt dào: “Luu công công, sau này người không cần bận tâm đến ta, mối quan hệ giữa ta với hắn từ ngày kia đã đứt không còn một mảnh, ta cũng không muốn để cho người khác hiểu lầm cái gì.”

Luu công công ngo ngoe nhìn Phong Như Khuynh, có lẽ đây là lần đầu tiên công chúa trước mặt người khác bình thản như thế, ngược lại khiến cho hắn có chút ngo ngoe chưa kịp hồi phục.

“Công chúa,” Sắc mặt Liễu Ngọc Thần thay đổi, hắn thấy Phong Như Khuynh sắp sửa rời đi, vội vàng tiến lên chặn đường nàng, “Lời này của ngươi lại có ý gì?”

Phong Như Khuynh dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn Liễu Ngọc Thần, nhợt nhạt cười: “Ngươi không muốn cưới ta, hiện tại ta cũng không muốn gả, thế thôi. Về phần phủ Thừa tướng. . . . . Ngươi không cần lo lắng, trước đây đều là sai lầm của ta, ta không nên gây đánh uyên ương cố chấp muốn gả cho ngươi, hiện nay nếu ta đã hối hận, thì sẽ không dây dưa không dứt, cũng sẽ không để cho phụ hoàng tính sổ với phủ Thừa tướng.”

Có một số việc, Phong Như Khuynh muốn phân chia cho rõ ràng hơn, nguyên chủ phải chịu báo ứng như vậy, không phải không có quan hệ với việc “nàng” gây đánh uyên ương, nàng sẽ không bởi vì điểm này mà ghi hận Liễu Ngọc Thần, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ gặp lại hắn.

“Lời ngươi nói. . . . . Là thật?” Hai mắt Liễu Ngọc Thần nheo lại, ngờ vực hỏi.

Nữ nhân này sẽ dễ dàng từ bỏ hắn vậy sao? Sẽ không phải lại suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì để đối phó Song Nhi chứ?

Dù sao thì Phong Như Khuynh ác độc như thế, có chuyện gì mà nàng không làm được?

“Thật to gan!” Luu công công rốt cuộc đã phục hồi lại tinh thần, hắn nghe Liễu Ngọc Thần chất vấn, the thé quát, “Lời Công chúa nói há lại cho ngươi nghĩ ngớ? Liễu công tử, việc hôm nay nếu truyền tới tai bệ hạ, phủ Thừa tướng cũng không bảo vệ được ngươi đâu.”

Tuần nhan Liễu Ngọc Thần cứng đờ, nơi này tốt xấu gì cũng là hoàng cung, không phải phủ Thừa tướng, hắn không dám làm càn quá mức, chỉ có thể ghen một hồi, hướng Phong Như Khuynh chấp tay cúi đầu.

“Đa tạ công chúa khoan thứ, Ngọc Thần cáo lui. Song Nhi, chúng ta đi.”

Trước khi rời đi, Đàm Song Song quay đầu lại nhìn Phong Như Khuynh, nàng ta nhẹ nhấp môi mỉm cười, dung nhan kiều mỹ mang theo vẻ tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Nhưng ánh mắt hoài nghi của nàng ta đã thể hiện rõ là nàng ta cũng không tin Phong Như Khuynh thật sự từ bỏ Liễu Ngọc Thần.

Công chúa vì Liễu Ngọc Thần, mặt mũi cũng đã vớt vớt sạch, mặt dày mày dạn phải gả cho hắn, thà ở Liễu gia phòng không gối chiếu, cũng muốn ở lại bên cạnh hắn.

Đến nỗi vì Liễu Ngọc Thần, ở Liễu gia chịu ủy khuất cũng không hề nói một câu, nếu không phải “nàng” quyết liệt đâm đầu vào tường, chỉ sợ bệ hạ còn không biết từ khi thành thân đến nay “nàng” vẫn là một thân hoàn bích.

Phong Như Khuynh trang nghiêm thu hồi ánh mắt, chuyển tầm mắt về phía Luu công công: “Luu công công, phụ hoàng trở về chưa?”

Luu công công lễ độ cung kính nói: “Khởi bẩm công chúa, bệ hạ còn đang lâm triều, vẫn chưa trở về.”

“Ta biết rồi,” Phong Như Khuynh hỏi hột cong môi, “Ta đi dạo quanh đây một chút, sau đó lại đến tìm phụ hoàng.”

Trên thực tế, ở trong ký ức của thân thể này, Phong Như Khuynh biết được rất ít tin tức của hoàng cung.

Trước đây “nàng” lười tới mức ngay cả tắm cung cũng chẳng muốn ra.

Sau này, trong lúc vô tình nàng ấy gặp Liễu Ngọc Thần, mới bắt đầu ngày ngày chạy ra ngoài hoàng cung, cứ thế về sau, toàn bộ Luu Văn Quốc đều lưu truyền truyền thuyết về “nàng”.

Thật sự là khinh nữ bá nam, không chuyện ác nào không làm, cho dù là đứa bé đến người già nếu nghe được cái tên này thì sẽ gặp ác mộng không ngừng.

Nghĩ đến những tai họa mà “nàng” chọc phải, Phong Như Khuynh liền có chút xấu hổ, nàng khó chịu đỡ trán, chỉ sợ bây giờ nàng muốn khiến những người đó thay đổi lại ấn tượng là vô cùng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạch y nam tử (2)

Editor: MAC

Beta: Mèo

Toàn bộ Lưu Vân Quốc, ngoại trừ lão cha hoàng đế của nàng, không có người nào không mong nàng nhanh chết đi, nếu nàng thật sự chết có lẽ cả nước sẽ cùng nhau chúc mừng.

“Phong Như Khuynh, ngươi ngu ngốc ra nông nỗi này, không biết ta nên mắng ngươi hay nên cảm thấy đáng thương cho ngươi.....” Phong Như Khuynh bắt đầu đi lắc đầu, “Nhưng tốt xấu gì thì ta cũng đã chiếm thân thể của ngươi, giúp ta có cơ hội được sống lại một đời, cho nên, ta sẽ không để thể nhân chê cười ngươi, cũng sẽ không khiến phụ hoàng ngươi gặp phiền phức.”

Đây..... Coi như là thù lao cho việc chiếm dụng thân thể của nàng ấy.

.....

Một hồi tiếng tiêu du dương từ nơi không xa truyền đến, nháy mắt làm cho Phong Như Khuynh thu hồi lại tâm tư.

Nàng nâng ánh mắt, lúc này mới phát hiện, thì ra bất tri bất giác mình đã đi vào giữa một rừng trúc.

Tiếng tiêu phát ra từ phía trong rừng sâu, thanh nhã mà trầm bổng, giống như một con gió nhẹ thổi đưa tán lá cây trong rừng trúc.

Phong Như Khuynh nhẹ nhàng chậm rãi bước đến, thân mình nàng rất béo nên nặng, đập lên trên mặt đất phát ra tiếng vang rất nhỏ. Nhưng tiếng tiêu kia vẫn không ngừng lại, ngược lại còn rõ ràng hơn.

Sâu trong rừng trúc, nam nhân một tay cầm tiêu, đứng ở giữa con gió nhẹ, bạch y như họa, đẹp tựa trích tiên, so sánh cây trúc thanh nhã, hẳn càng giống như ánh trăng trong trời lạnh lùng, rơi vào trong mắt dung nhập vào trong lòng, không thể xóa nhòa.

Mà khi ánh mắt đầu tiên Phong Như Khuynh nhìn thấy nam nhân này, trong lòng chỉ còn lại một ý tưởng, cưới hắn, cưới hắn, nhất định phải cưới hắn!

So sánh với nam nhân trước mắt thì Liễu Ngọc Thần kia thật sự là kém quá xa, một kẻ là ngon cỏ dưới đất, còn người kia chính là trăng sáng trên trời.

Vừa rồi, Phong Như Khuynh chỉ nhìn thấy một bên mặt nghiêng cũng đã cho nàng cảm giác kinh diễm đến như thế.

Cho nên, lúc nam nhân chậm rãi quay đầu trong nháy mắt Phong Như Khuynh cảm thấy dưới bầu trời này, không thể có nam nhân nào dung mạo có thể so sánh được với hắn.

Mạo mỹ tuyệt luân, khuynh tấn chúng sinh.

Đàm Song Song có danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Lưu Vân Quốc, cho dù so với nam tử trước mắt cũng phải thua kém một khoảng lớn, nếu như nam tử này mặc nữ trang, trên đời này không biết có bao nhiêu nam nhân khác sẽ phải mất tâm.

“Phong..... Như Khuynh?”

Thanh âm nam tử thanh lãnh, giống như dòng suối, trong vắt êm tai.

Hắn nhìn Phong Như Khuynh xuất hiện ở phía sau hắn, bình tĩnh như nước, lạnh nhạt xuất trần.

“Ngươi không sợ ta?” Nam tử chậm rãi tới gần Phong Như Khuynh.

“A.....” Phong Như Khuynh ngơ ngác chớp mắt.

Sợ hắn? Hắn lớn lên soái khí như vậy, vì sao nàng phải sợ hắn?

Phong Như Khuynh khi tiếp nhận ký ức của nguyên chủ thì một ít tin tức vô dụng đều bị nàng tự động lọc bỏ, cho nên, sau khi nghe thấy lời nam tử nói, nàng vội vàng tìm tòi trong trí nhớ một lát, sau đó, khuôn mặt nàng lập tức đen xì.

“Dung Quý Phi đáng chết này!”

Trước đây Dung Quý Phi vẫn luôn đe dọa nguyên chủ, vị đại nhân trong rừng trúc này không chỉ hung tàn ngoan độc, lại còn vào giữa đêm sẽ hóa thân thành người sói, sẽ cắn nuốt người tới gần hắn không còn một mảnh.

Sợ tới mức nguyên chủ không dám bước vào rừng trúc một bước, cho dù bên ngoài ngẫu nhiên gặp được nam tử này, “nàng” cũng không dám ngăn đầu liếc hắn một cái.

Mà từ trước đến nay nguyên chủ dù vô pháp vô thiên, nhưng cũng chỉ có nam nhân trong rừng trúc này mới có thể khiến “nàng” sợ hãi, hận không thể cách hẳn càng xa càng tốt.

“Cái này..... Ha ha,” Phong Như Khuynh cười ha hả nhìn nam tử, “Nam Huyền Quốc Sư lớn lên đẹp như thế, sao ta lại phải sợ ngươi chứ?”

Khóe môi Nam Huyền hơi hơi nâng lên một vòng cung rất nhỏ.

Ý cười của hắn rất ít, ít đến gần như không thấy.

Mà ánh mắt kia nhìn về phía Phong Như Khuynh, lại mang theo suy nghĩ sâu xa cùng tìm tòi nghiên cứu.

“Ngươi thật sự cảm thấy, ta lớn lên rất đẹp?”

“Đương nhiên.....” Ánh mắt Phong Như Khuynh trần trụi quét qua Nam Huyền từ trên xuống dưới, ánh mắt kia của nàng dường như muốn lột trần nam nhân trước mắt không còn một mảnh, “Nếu ngươi không mặc quần áo, hẳn là càng đẹp mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Theo ngươi cũng không sao (Một)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Mèo Ăn Cá

Nếu ngươi không mặc quần áo, hẳn là càng đẹp mắt.

Ánh mắt thanh lãnh của Nam Huyền nhìn sâu vào Phong Như Khuynh, dường như là muốn xuyên thấu qua thân thể này, nhìn thấu linh hồn của nàng.

(*) Thanh lãnh: Trong trời nhưng lạnh lòng

Chỉ trong một giây lát, dường như con mắt trong suốt ấy có thể thấy rõ hết thảy, khiến nội tâm của Phong Như Khuynh run rẩy một cách khó hiểu, nàng cảm thấy, dường như Quốc Sư..... đã biết điều gì đó?

“Nếu Công chúa thích mỹ nhân, chờ khi công chúa gầy xuống, tất nhiên là xinh đẹp nhất thiên hạ, cần gì xem ta?”

Cũng may Nam Huyền không tìm hiểu kỹ, bên môi hắn dường như ẩn như hiện một nụ cười nhạt.

“Nhìn nhiều có vẻ không thú vị?” Phong Như Khuynh chậm rãi đi đến gần Nam Huyền, lại gần hắn vài bước, mỉm cười, “Ta càng thích thân thể hoàn mỹ này của Quốc Sư, chắc chắn, cảm giác sờ lên khẳng định không giống nhau đâu.”

“Vây.....” Gió chậm rãi thổi, nụ cười Nam Huyền nông nhưng trong suốt, lại thanh nhã như trúc, “Ta so với Liễu Ngọc Thần kia thì như thế nào?”

Sắc đẹp trước mặt, Phong Như Khuynh cũng bất chấp cái gì gọi là tiết tháo, ha hả cười: “Làm sao Liễu Ngọc Thần có thể so sánh với Quốc Sư? Lúc trước là ta bị mù mắt, mới coi trọng hắn, vậy mà ta lại thờ ơ với một mỹ nhân tuyệt sắc trong cung như vậy.”

Nguyên chủ đúng là bị mù mắt thật, Quốc Sư còn đẹp hơn Liễu Ngọc Thần gấp trăm lần, vì sao lại cố tình đi coi trọng một nam nhân đã yêu người khác chứ.

“Ngươi không phải Phong Như Khuynh.” Âm thanh giọng nói của Nam Huyền lạnh đi vài phần.

Tâm can của Phong Như Khuynh run rẩy một chút, nàng sờ dĩ dấm ở trước mặt Nam Huyền làm như vậy, đó là do trước kia nguyên chủ chưa từng tiếp xúc với Nam Huyền, hơn nữa, ngay cả gặp mặt cũng chưa gặp được mấy lần.

Nhưng mà Nam Huyền, vì sao có thể phát hiện nàng không phải Phong Như Khuynh? Ngay cả hoàng đế lão tử tiện nghi kia của nàng chưa từng nhìn ra nữa.

“Quốc Sư, lời này của ngươi là có ý gì?” Phong Như Khuynh rất nhanh đã trấn định lại, nâng khóe môi, “Ta không phải Phong Như Khuynh thì là ai? Ở trong nước Lưu Vân này, ngươi còn có thể tìm ra người thứ hai béo như ta sao?”

“Trực giác thôi,” Nam Huyền xích lại gần Phong Như Khuynh, khoảng cách gần trong gang tấc, giống như có thể cảm nhận được hô hấp đối phương, “Chẳng qua, so với Phong Như Khuynh trước kia, ta càng thích người bây giờ hơn. ....”

Phong Như Khuynh chớp chớp đôi mắt: “Vì sao?”

“Bởi vì, hiện tại người. .... rất có mắt nhìn.”

Thanh âm của nam nhân rất êm tai, cao nhã mà thanh lãnh, nhưng lại khiến cho sắc mặt Phong Như Khuynh đen lại

Hoá ra Quốc Sư cũng thích được người khác khen?

“Năm đó là ta không hiểu chuyện, chưa từng liếc mắt nhìn qua Quốc Sư một lần, càng không chú ý tới nhan sắc của Quốc Sư, hiện tại. .... ta đã sáng tỏ, thông suốt, sẽ không tiếp tục làm chuyện ác, càng sẽ không khiến cho người che chở ta phải thất vọng buồn lòng, càng quan trọng hơn là ta phát hiện, từ Liễu Ngọc Thần ra, còn có người tốt hơn đang chờ ta.”

Trên thực tế, sau khi Nạp Lan Hoàng Hậu qua đời, nàng đã từng có những thuộc hạ trung thành, thế cho nên người nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu đều bảo vệ nàng.

Chỉ là nàng cứ lần lượt làm cho bọn họ lạnh tâm, hiện tại cũng không có ai trong bọn họ muốn gặp nàng.

“Nam Trúc Lâm này, không có ai có thể đi vào,” Ánh mắt Nam Huyền thanh lãnh, giọng điệu hờ hững như gió, “Ngày sau, nếu người muốn đến tìm ta, có thể đến bất cứ lúc nào, mỗi tháng ta sẽ ra ngoài năm ngày, còn bình thường thì đều ở trong Nam Trúc Lâm.”

Phong Như Khuynh chớp chớp mắt, Quốc Sư đây là có ý gì? Nam Trúc Lâm không ai có thể đi vào? Về sau nàng có thể tùy ý ra vào?

Nàng quyến rũ Quốc Sư dễ dàng như vậy sao?

Nhưng Phong Như Khuynh cảm thấy, mọi chuyện hình như cũng không có đơn giản như vậy. Nàng không tin, Quốc Sư – người có bộ dạng cấm dục này sẽ dễ dàng bị nàng quyến rũ như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Theo người cũng không sao (Hai)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Mèo Ăn Cá

“Quốc Sư, ở trong Nam Trúc Lâm này của người, hẳn là có hồ nước chứ?”

“Có.”

Phong Như Khuynh theo bản năng sờ sờ mũi: “À, lần sau khi Quốc Sư đến hồ nước tắm rửa hay nghịch nước, có thể thông báo cho ta biết một tiếng hay không? Người yên tâm, ta chỉ vụng trộm nhìn thôi, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến người.”

“.....”

Dung nhan tuấn mỹ của Nam Huyền cuối cùng cũng đen lại, đoán chừng hẳn cũng không biết nên làm thế nào đối với sự háo sắc của Phong Như Khuynh.

“Thời gian không còn sớm, người nên rời đi, ngày mai sau giờ Ngọ người có thể tới tìm ta,” Nam Huyền ý vị thâm trường nhìn Phong Như Khuynh, “Nếu như người tu luyện có vấn đề ở chỗ nào thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới hỏi ta.”

Nói xong lời này, Nam Huyền dừng một chút rồi lại tiếp tục: “Nếu như người thật sự muốn xem ta thoát y, chờ đến khi người đột phá đến thiên vô giả, ta sẽ cho người được như mong muốn.”

Cấp bậc của đại lục được chia thành mười cấp, bao gồm: Sơ Vô giả, Địa Vô giả, Chân Vũ giả, Linh Vũ giả, Huyền Vũ giả, Thiên Vũ giả, Thánh Vũ giả, Võ Vương, Võ Đế, Võ Thần.

Nếu dựa trên thiên phú trước kia của Phong Như Khuynh, muốn đột phá cảnh giới này không biết phải đến năm tháng nào nữa, nhưng hôm nay, nàng không phải là Phong Như Khuynh trước kia, chỉ cần nàng cố gắng nỗ lực, thì cái cảnh giới thiên vô giả này cũng không phải là rất khó.

“Quốc Sư, nếu người đã đáp ứng ta thì không được đổi ý đâu,” Phong Như Khuynh nheo hai con mắt, cười tủm tỉm, “Nếu không, ta sẽ không cởi quần áo người nữa đâu mà sẽ trực tiếp thượng người.”

Nam Huyền nhìn vào mắt Phong Như Khuynh, vân đạm phong khinh*: “Nếu người có thể đánh thắng ta, thì theo người cũng không sao.”

Mặc dù Phong Như Khuynh không biết thực lực của Nam Huyền rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào, nhưng chỉ cần nhìn thấy phụ hoàng cư xử một cách tôn kính đối với hắn thì có thể đoán được thực lực của hắn tất nhiên rất mạnh, nếu như muốn đánh thắng hắn, cái chuyện này..... Thật sự có chút khó khăn.....

“Trước hết ta cởi được quần áo của người đã, còn lại thì nói sau vậy.” Phong Như Khuynh sờ cái cằm mượt mà, nghiêm trang nói.

“Người có thể rời đi, đừng quên, ngày mai tới tìm ta.” Nam Huyền nhìn sắc trời, giọng điệu lạnh nhạt.

Phong Như Khuynh lúc này mới phát hiện nàng đã ở trong Nam Trúc Lâm rất lâu rồi, nói không chừng phụ hoàng cũng đã hạ triều, nếu Lưu công công nói ra chuyện nàng đi tìm Quốc sư nhưng lại chậm chạp chưa về, phụ hoàng khẳng định sẽ sốt ruột.

Nghĩ nghĩ, nàng giơ tay sờ sờ khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Huyền: “Quốc Sư Mỹ nhân, người ngoan ngoãn ở Nam Trúc Lâm chờ ta, ngày mai ta nhất định sẽ tìm đến người.”

Trong ánh mắt Nam Huyền xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, hắn nhìn Phong Như Khuynh phất tay rời đi, dung nhan hờ hững lạnh nhạt, sâu trong đáy mắt không hề dao động vẫn thản nhiên như thường.

“Chủ nhân.”

Một đầu Thanh Xà màu xanh biếc từ trong tay áo Nam Huyền chui ra, hắn lè lưỡi rắn, tê tê: “Công chúa này, hình như thật sự thay đổi, trước kia khi nàng nhìn ngài, nàng không bao giờ dám ngẩng đầu lên, thật sự xem chủ nhân ngài giống như là ma quỷ.”

Ánh mắt Nam Huyền nhìn chăm chú bóng dáng đã đi xa của Phong Như Khuynh, thản nhiên nói: “Có lẽ..... Nàng chính là người mà chúng ta muốn tìm.....”

Lúc trước, hắn đã đoán người kia hình như là vị công chúa ác ôn, nhưng lại không giống, cho tới bây giờ khi Phong Như Khuynh xuất hiện, hắn mới có cảm giác, hắn vẫn luôn chờ đợi người này..... tới.....

“Nhưng nàng quá yếu, thật sự là quá yếu, nàng thật sự là người mà chúng ta muốn tìm sao?” Thanh Xà rồi rầm hỏi.

Nam Huyền không nói gì.

Nhưng hắn rõ ràng minh bạch, mặc kệ Phong Như Khuynh có phải người hắn muốn tìm hay không, nhưng khi nàng xuất hiện ở trong thế giới của hắn, đã khiến thế giới của hắn từ đây về sau, sẽ không bao giờ còn bình tĩnh như xưa được nữa.....

.....

Ngự thư phòng.

Uy nghiêm lạnh lẽo.

~~~~~

(*) Vân đạm phong khinh – 云淡风轻 – yún dàn fēng qīng: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Dùng để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Theo người cũng không sao (3)

Edit: Tiêu chấm muối ớt

Beta: MAC

Phía dưới một đám thị vệ thái giám lạnh run quỳ xuống, không ai dám ngẩng đầu lên dù chỉ một lần, trên long ý Phong Thiên Ngự đang bạo nộ

“Hỗn trướng, các ngươi một đám hỗn trướng!! Ai cho phép các ngươi để Khuynh nhi một mình đi dạo? Còn để con bé bước vào Nam Trúc Lâm? Lập tức đem Khuynh nhi trở về cho trẫm, nếu nó thiếu một sợi lông, một đám các ngươi đừng mong trẫm bỏ qua! Hừ!”

Phong Thiên Ngự lửa giận ngập trời, cầm lấy nghiên mực trên bàn hung hăng nện xuống đất, bởi vì ông tức giận nên đôi mắt đều che kín tơ máu, chỗ sâu trong đáy mắt là phần nộ hừng hực thiêu đốt.

Ghê tởm hơn là, tin tức Khuynh nhi tới tìm ông, đám người này thế nhưng trề như vậy mới bẩm báo, nếu Khuynh nhi xảy ra chuyện gì...

Lưu Vân Quốc này cũng đừng nghĩ sẽ an ổn.

Ngay lúc Phong Thiên Ngự muốn tự mình đến Nam Trúc Lâm, một giọng nói quen thuộc truyền đến:

“Phụ hoàng, lại có kẻ nào trên chọc người à? Sao người phát hỏa lớn thế?”

Phong Thiên Ngự vội vàng ngừng đầu, nhìn phía ngoài ngự thư phòng.

Lúc nhìn thấy thiếu nữ mập mạp ở phía thư phòng ngoài kia, nội tâm đầy bất an của ông rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

“Khuynh nhi, ta nghe nói con một mình đến Nam Trúc Lâm, Quốc Sư hẳn... không thương tổn con chứ?”

Phong Như Khuynh kinh ngạc: “Trước kia Quốc Sư đã làm chuyện gì vậy?”

Phụ hoàng lo lắng an nguy nàng như thế, chẳng lẽ, Quốc Sư thật sự như lời Dung Quý phi nói... rất khủng bố..?

“Cũng không có gì, Quốc Sư không thích người ngoài tiến vào Nam Trúc Lâm, nhất là nữ nhân, lúc trước hoàng muội người Như Sương muốn đi Nam Trúc Lâm vẫn an Quốc Sư, lại bị Quốc Sư sai sủng vật Thanh Trúc xà cắn một phát, hơn nữa còn bị Quốc Sư sai người ném ra ngoài, phụ hoàng sợ Quốc Sư cũng như thế với người.....”

Phong Như Khuynh nháy mắt mặt liền đen...

Phong Như Sương chính là nữ nhi của Dung Quý phi, cũng là người khi nàng còn nhỏ đã liều mình từ trong tay kẻ bắt cóc cứu nàng ta ra.

Nàng nhớ rõ hơn một trước, Như Sương bị rắn cắn, trúng độc xà, nhưng nàng cũng không biết là sủng vật của Quốc Sư làm, mà sự tình không quan trọng quá phụ hoàng cũng sẽ không nói với nàng..

Chẳng qua, một bên Dung Quý phi trước mặt nàng nói Quốc Sư thật đáng sợ, một bên lại ngầm đồng ý để nữ nhi bà ta tiếp cận Quốc Sư, tấm lòng này thật sự có thể thấy được.....

“May mắn, may mắn con bình an không có chuyện gì”, Phong Thiên Ngự cảm thấy vô cùng đáng mừng, ông nhẹ nhàng thở ra, “Bằng không, phụ hoàng cho dù mặc kệ Lưu Vân quốc này cũng sẽ nhất định tìm Quốc Sư tính sổ.”

Phong Như Khuynh có chút cảm giác phức tạp...

Có lẽ đối với Lưu Vân quốc, Phong Thiên Ngự không phải là một vị vua tốt.

Nhưng ở trong mắt nàng, đây là người phụ thân tốt nhất.

“Phụ hoàng, thật ra Quốc Sư không đáng sợ đến như vậy” Trong đầu Phong Như Khuynh hiện ra vị nam tử như tiên nhân kia, khỏe mỗi hơi cong lên, “Có lẽ Như Sương đã làm gì chọc đến Quốc Sư chăng?”

Quốc Sư hung ác cũng sẽ không vì có người bước vào địa bàn hắn mà hắn liền thả rắn cắn, nhiều lắm chỉ đuổi nàng ta ra mà thôi, có lẽ là Như Sương thấy Quốc Sư dung nhan mỹ mạo liền nổi lên tư tâm, khẳng định lúc này sẽ chọc giận Quốc Sư.

Huống chi Quốc Sư là người thanh lãnh cao nhã, cũng không hoàn toàn dễ dàng tức giận như thế.

“Quốc Sư không làm gì con là tốt rồi.”

Phong Thiên Ngự cười xoa xoa đầu nàng.

Chuyện Phong Như Sương làm khi tiến đến Nam Trúc Lâm ông đều rõ ràng, cũng minh bạch vì sao nàng ta chọc giận Quốc Sư. Còn Khuynh nhi là đại nữ nhi của mình, trong mắt ông con bé mọi thứ đều tốt, nhưng bản lĩnh gây họa không nhỏ, vì thế ông mới lo lắng như vậy.

Mà năm đó việc làm của Phong Như Sương ông muốn nói cho Khuynh nhi, chỉ tiếc, Khuynh nhi quá mức tin tưởng Dương Quý phi cùng Phong Như Sương, nếu ông dám nói một câu không tốt về họ, nữ nhi này tất nhiên sẽ đối nghịch với ông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Giáo huấn cung nữ (1)

Edit: Tiêu chấm muối ớt

Beta: MAC

Dần dần rồi hẳn sẽ kể những chuyện nhỏ này cho Khuynh nhi.

Phong Thiên Ngự thở dài một tiếng: “Khuynh nhi, con phải nhớ kỹ, cho dù phụ hoàng làm thế nào cũng đều vì tốt cho con, Phong Như Sương không phải cô nương đơn thuần như trong tưởng tượng của con đâu, nàng ta tâm nhãn rất nhiều, Dương Quý phi cũng không phải từ mẫu.

Phong Như Sương này, khi nhỏ còn tốt, ông liền đem mọi tâm tư đặt trên người Khuynh nhi, cũng sẽ không quá hà khắc quá với nàng ta, nhưng càng lớn, tâm nhãn nàng ta càng nhiều, thế nhưng để cho ông không thể chấp nhận chịu đựng được chính là... hai mẹ con này khiến Khuynh nhi tín nhiệm các nàng.

Phong Như Khuynh nhìn hai bên thái dương Phong Thiên Ngự đầy tóc bạc, lòng nàng xót xa: “Phụ hoàng, trước đây là con không hiểu chuyện, làm người quá mức vất vả, sau này con tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng một lần nào nữa.”

“Tốt tốt tốt” Phong Thiên Ngự cười dài hai tiếng, vô cùng vui mừng, “Hiện tại con nghĩ thông suốt là đủ rồi, nếu không cứ tiếp tục như vậy, về sau, khi xuống dưới nơi chín suối, ta không biết phải đối mặt với mẫu hậu con như thế nào.”

Có lẽ vì đề cập đến Hoàng Hậu Nạp Lan Yên quá cổ, không khí ngự thư phòng trầm tĩnh hẳn.

“Phụ hoàng”, chung quy vẫn là Phong Như Khuynh mở miệng trước đánh vỡ bầu không khí bi thương này, “Con tới tìm người vì việc khác, người có thể đồng ý hay không?”

Phong Thiên Ngự nhăn mày lại: “Khuynh nhi, con vẫn chưa hết hy vọng với Liễu Ngọc Thần sao, nghe phụ hoàng nói một câu, Liễu Ngọc Thần không xứng với con.”

“Không”. Phong Như Khuynh lắc đầu “Con muốn phụ hoàng cho con một phủ đệ.”

Nàng nói làm thần sắc Phong Thiên Ngự chấn động, kinh ngạc nhìn về phía nữ nhi.

“Khuynh nhi, con ngây ngốc ở hoàng cung rất tốt, vì sao lại muốn phủ công chúa? Phụ hoàng làm sao yên tâm để con một mình bên ngoài?”

“Phụ hoàng”, ánh mắt nàng lập lòe vài cái, đột nhiên cười một tiếng “Là Quốc Sư muốn thu con làm đồ đệ.”

Không có biện pháp khác, để rời khỏi hoàng cung chỉ có thể lấy mỹ nhân Quốc Sư làm lá chắn.

Quả nhiên nghe được lời giải thích của Phong Như Khuynh, tâm Phong Thiên Ngự thật sự thả xuống, sau đó mừng rỡ như điên.

Nói thật, ông cũng không rõ thực lực của Quốc Sư, ông cũng không biết Quốc Sư lưu lại Lưu Vân Quốc vì cái gì, nhưng ông càng hiểu một chuyện, nếu Khuynh nhi bái Quốc Sư làm sư phụ, dưới bầu trời này, Khuynh nhi có thể đi ngang*.

*đi ngang: ngang ngược, í chỉ thích làm gì thì làm

“Khuynh nhi, lời con nói là thật? Quốc Sư muốn thu con làm đồ đệ? Đang êm đẹp vì sao lại muốn thu đồ đệ?”

“Cái này con cũng không rõ ràng lắm.....” Phong Như Khuynh chớp chớp hai mắt “Có thể là Quốc Sư thấy con có tuệ căn, mới phá lệ thu con làm đồ đệ, có điều, vì thân phận đặc thù của Quốc Sư, ở hoàng cung không tiện, con mới tính dời đến sống ở phủ công chúa, lúc đó Quốc Sư tới chỉ đạo cho con sẽ tốt hơn.”

“Tốt tốt tốt”

Phong Thiên Ngự nói liên tiếp ba chữ tốt, trong ánh mắt chứa đầy vui sướng, hiển nhiên vì kỳ ngộ này của Khuynh nhi mà đáy lòng thoải mái.

“Khuynh nhi, con đi theo Quốc Sư tu luyện, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời hẳn, không được tùy hứng như trước nữa, biết không? Mặt khác, việc con bái Quốc Sư làm sư phụ, đừng để bất kỳ kẻ nào biết, phụ hoàng lo lắng sẽ mang đến nguy hiểm cho con.”

Một câu cuối cùng, Phong Thiên Ngự nói cực kỳ thận trọng, hẳn rõ ràng không bị kinh hỉ đến choáng váng đầu óc, đến cuối cùng vẫn là lo lắng an nguy của nữ nhi.

“Con biết.”

Phong Như Khuynh liêu mạng gật đầu, chỉ cần để nàng chuyển ra phủ sống, bất luận cái gì nàng đều nguyện đáp ứng.

Còn nữa, hiện giờ với tấm chân gỗ Quốc Sư, nàng hành sự càng tiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giáo huấn cung nữ (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

"Được, vậy ta sẽ ban một phủ đệ ở trong khu phố Nam cho con, phủ đệ kia cách Nạp Lan tướng quân gia khá gần. . ." Phong Thiên Ngự dừng một lát, lại nặng nề nói: "Có điều, lúc trước một nhà Nạp Lan tướng quân ngăn cản con và Dung quý phi đến gần, bọn họ cũng là vì tốt cho con, con đừng có lại nổi lên tranh chấp với một nhà Nạp Lan, dù sao bọn họ. . . Là gia tộc bên mẫu thân của con."

Phong Như Khuynh rũ đôi mắt xuống.

Mẫu thân Nạp Lan Yên của ‘nàng’ chính là đại tiểu thư của Nạp Lan gia, sau khi mẫu thân qua đời, cữu cữu ‘nàng’ Nạp Lan tướng quân cũng đối xử với ‘nàng’ vô cùng tốt, nhưng hết lần này đến lần khác, ‘nàng’ bị mẫu nữ Dung quý phi mê hoặc, chẳng những không để ý ngăn cản của Nạp Lan tướng quân, dám đưa Thiết Huyết Lệnh cho Dung quý phi. Còn thường xuyên cùng Phong Như Sương bắt nạt nhi nữ của cữu cữu.

Nhớ đến đủ loại ở đời trước, Phong Như Khuynh có chút đau đầu đỡ trán.

"Phụ hoàng, người yên tâm đi, con sẽ không xung đột với cữu cữu bọn họ."

Phong Như Khuynh đã từng thật sự là người ngoan, ai đối tốt với ‘nàng’, ai đang lợi dụng ‘nàng’, ‘nàng’ đều không thể phân biệt, ương bướng tôn thờ những người thật tâm yêu thương ‘nàng’.

Nhưng. . . Nói đến Thiết Huyết Lệnh, vật này. . . Nàng nhất định phải lấy về!

"Con có thể có cách nghĩ này, phụ hoàng cảm thấy rất vui mừng." Phong Thiên Ngự mỉm cười: "Chỉ là, mấy ngày gần đây trẫm còn đang thấy lạ với biến hóa của con, bây giờ thấy con trở thành đệ tử của quốc sư, trẫm cũng không cảm thấy kỳ quái nữa, tất nhiên là quốc sư cảm hóa con, mới có thể khiến con hiểu chuyện như vậy."

Quốc sư. . . Cảm hóa nàng?

Phong Như Khuynh hí đôi mắt sáng, nếu quốc sư nguyện ý cởi sạch mà nói, cái kia nàng cũng vui vẻ bị hấn cảm hóa.

"Quốc sư rất tốt." Phong Như Khuynh cười tủm tỉm.

Quốc sư đẹp như vậy, tự nhiên là vô cùng tốt.

"Bệ hạ."

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vàng đi tới, phát phát trần, hành lễ nói: "Thừa tướng ở bên ngoài cầu kiến."

Thừa tướng? Phụ thân của Liễu Ngọc Thần?

Bởi vì Liễu Ngọc Thần, Phong Như Khuynh cũng không muốn nhìn thấy người của phủ thừa tướng, lông mày của nàng khẽ nhíu lại, nói: "Phụ hoàng, vậy con đi về trước, người xử lý chuyện quan trọng đi."

"Được."

Sắc mặt của Phong Thiên Ngự trầm xuống, giọng lạnh lùng nói: "Người đâu, để Liễu Phi Hoành vào."

. . .

Lúc Phong Như Khuynh xoay người đi đến ngự thư phòng, đã thấy Liễu Phi Hoành đứng ở cổng yên tĩnh chờ.

Liều Phi Hoành cũng không nghĩ công chúa khôi phục nhanh như vậy, hơn nữa còn nhìn thấy ở trong ngự thư phòng, vì lẽ đó, khi trông thấy thiếu nữ mập mạp kia đi đến, sắc mặt của ông ta đầu tiên là cứng đờ, có chút lúng túng hành lễ.

"Vi thần tham kiến công chúa."

Phong Như Khuynh bình tĩnh nhìn Liều Phi Hoành, dừng bước lại: "Liều thừa tướng, thư hưu thê của Liều Ngọc Thần đâu?"

Lúc trước Liều Ngọc Thần đưa thư hưu vào trong tay 'nàng', chỉ tiếc, 'nàng' chịu không nổi kích thích này mà lựa chọn tự sát, thư hưu kia tất nhiên cũng rơi vào Liều gia.

Liều Phi Hoành khẽ giật mình, ông vội vàng giải thích nói: "Công chúa, vi thần sẽ bảo Ngọc Thần thu hồi thư hưu về, đồng thời, hần sẽ đích thân nhắc đại kiệu tám người khiêng đến đây nghênh đón công chúa trở về, còn xin công chúa cho hần một cơ hội."

Phong Như Khuynh cười, nàng cười rất là rục rờ: "Thừa tướng, nhất định là ngươi hiểu sai rồi, ta là để ngươi đưa thư hưu đến trong phủ của ta, ta cũng đã nói với Liều Ngọc Thần rồi, về sau ta và hần, thành hôn đều không liên quan đến nhau."

Liều Phi Hoành sửng sốt, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, sửng sờ nhìn Phong Như Khuynh.

Công chúa đây là. . . Muốn hòa ly với Ngọc Thần?

Không phải là nàng yêu Ngọc Thần đến chết đi sống lại sao? Thế mà cũng cam lòng rời khỏi Ngọc Thần?

Còn nữa, công chúa có tiếng xấu, lại mập mạp xấu xí như thế, về sau còn thêm vào danh bị hưu, nàng còn có thể gả đi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giáo huấn cung nữ (ba)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Chỉ là lời nói này, Liều Phi Hoành không dám nói ra ở trước mặt Phong Như Khuynh, hần lau mồ hôi lạnh dưới cằm, lấy lòng cười: "Công chúa, thần đã giáo huấn Ngọc Thần, sau này hần nhất định sẽ không dám nữa."

"Lời của ta chỉ nói đến đây thôi, nếu ngươi không muốn đưa thư hưu thê đến phủ của ta, Phong Như Khuynh ta sẽ chiếu cáo thiên hạ, ta hưu Liều Ngọc Thần!"

Lần này, không phải hần hưu nàng, mà là nàng không cần hần!

Sau khi bỏ lại lời này, Phong Như Khuynh liền di chuyển thân thể mập mạp của nàng đi về phía tẩm cung.

Thân thể này quá cồng kềnh, hôm nay nàng lại đi đường nhiều như vậy, khiến nàng có chút thờ hồng hộc, trên trán tuyết trắng cũng chảy đầy mồ hôi.

Nhưng mà. . . Loại cảm giác có thể xuống giường đi lại thật tốt. Sau khi nàng ở trong viện điều dưỡng, đã lâu rồi chưa từng rời khỏi giường bệnh.

Xa xa, Phong Như Khuynh đã thấy Thanh Linh đứng ở cổng.

Đầu nàng ấy lo lắng xoay bốn phía, cho đến khi thấy Phong Như Khuynh ở đằng trước, mới thở phào.

"Nô tỳ tham kiến công chúa điện hạ."

Thanh Linh hạ thấp thân thể, cong người hành lễ.

"Thanh Linh, ngươi đi vào đây, ta có lời muốn nói với ngươi." Ánh mắt của Phong Như Khuynh nhìn lướt qua Thanh Linh, đẩy cửa tẩm cung ra, đi vào.

Trong lòng Thanh Linh có chút thấp thỏm, nàng vội vàng đi theo Phong Như Khuynh vào trong, ủy khuất trong lòng đã sớm tràn lan, hốc mắt ửng đỏ.

"Công chúa, nô tỳ đã làm gì sai sao?"

"Ta nhớ, ngươi là người Dung quý phi đưa đến cho ta?" Đôi mắt của Phong Như Khuynh khẽ nheo lại, khóe môi cong lên một đường cong như cười mà cũng không phải cười.

Lúc trước cung nữ của nàng không phải là Thanh Linh, mà là người mẫu hậu để lại cho nàng, nhưng từ sau khi biết Dung quý phi, dưới sự lừa bịp của Dung quý phi, nàng cảm thấy cung nữ thường xuyên tận tình, khuyên bảo, thuyết phục nàng rất phiền phức, tiếp theo đã đuổi nàng ta đến phòng giặt y phục.

Thanh Linh là người của Dung quý phi đưa đến, tự nhiên mọi chuyện cũng dựa vào nàng ta, họa cũng xông vào chung, người cũng đi đánh chung.

Thanh Linh hơi choáng váng, không hiểu nhìn Phong Như Khuynh.

"Nô tỳ là do quý phi nương nương đưa cho công chúa, công chúa đã quên rồi sao?"

"Ừ." Phong Như Khuynh nhận nhặt đáp một tiếng: "Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, Dung Quý Phi để ngươi đi theo ta, đã bảo ngươi phải làm những gì?"

Thanh Linh bụng đầy ủy khuất nói: "Dung Quý Phi ra lệnh nô tỳ phải chăm sóc cho công chúa, hơn nữa mọi chuyện phải nghe theo tính tình của công chúa, công chúa muốn ăn cái gì thì cũng phải chuẩn bị cho công chúa, công chúa muốn làm gì thì cũng phải đi cùng, nếu nô tỳ không nghe theo lời công chúa, thì sẽ đánh chết nô tỳ."

"Bà ta còn nói cái gì nữa?"

"Không có." Thanh Linh lắc đầu, oan ức: "Công chúa, nô tỳ không dám chống lại mệnh lệnh của công chúa, cũng luôn nghe lời của quý phi nương nương, không biết có phải gần đây nô tỳ đã làm sai gì, đã làm công chúa không vui hay không?"

Phong Như Khuynh cười lạnh không nói.

Tính cách ngang ngược can rở kia nguyên chủ, quả nhiên là do một tay Dung Quý Phi dung túng mà ra.

Về phần Thanh Linh này, thật ra không có vấn đề gì, nàng ta đúng là thật lòng lo lắng cho “nàng”, nàng ta thân là một cung nữ, thân bất do kỷ, nếu không phải nghe theo nguyên chủ, không chỉ Dung Quý Phi sẽ đánh chết nàng, mà ngay cả nguyên chủ cũng sẽ không dung nạp nàng ta.

"Thanh Linh, ngươi phải nhớ kỹ, ở trong hoàng cung này, phụ hoàng ta mới là chủ tử, mà phụ hoàng trước nay đều luôn yêu thương ta, nhưng mọi chuyện ngươi lại đều nghe theo Dung quý phi, phải chăng có chút không phân biệt ai mới là chủ?"

Thanh Linh ngậy người, nhưng không phải công chúa đều nghe lời của Dung quý phi nói sao?

"Sau này ta muốn chuyển ra khỏi tẩm cung ở lại phủ công chúa. Ở phủ công chúa của ta, ngươi chỉ cần nghe mệnh lệnh của một mình ta, nếu như để cho ta phát hiện ngươi và Dung quý phi có tiếp xúc. . ." Phong Như Khuynh cười tủm tỉm: "Lúc trước ta đối xử với người khác thế nào, thì sẽ đối xử với ngươi như thế."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lập uy (1)

Editor: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Công chúa, nô tỳ không dám”

Thanh Linh sợ tới mức cả người run rẩy, nàng luôn cảm thấy từ khi công chúa tỉnh lại, thì không giống như trước.

Nếu nàng dám cùng Dung Quý Phi có tiếp xúc, công chúa nhất định sẽ đánh chết nàng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng quát: “Luu Ly, ngươi ở chỗ này làm gì? Tẩm cung của công chúa, không phải nơi ngươi muốn tới là có thể tới? Còn không mau cút đi, nếu như bị công chúa phát hiện, ngươi sẽ bị đánh chết!”

Luu Ly.....

Cái tên này, làm lòng Phong Như Khuynh hoảng hốt một trận, nàng lướt qua Thanh Linh, chậm rãi bước ra khỏi tẩm cung.

.....

Bên ngoài tẩm cung, là một mảnh sân trồng đầy hoa đào.

Ở trong sân, một thiếu nữ mảnh khảnh quật cường đứng dưới tàng cây hoa đào.

Nàng mặc bộ y phục cung nữ đơn giản, bộ dáng gầy yếu kia, phảng phất chỉ cần một trận gió liền có thể thổi bay nàng.

“Nô tỳ tới thăm công chúa, chỉ cần nhìn thấy người nô tỳ liền đi.”

“Người cho rằng công chúa là người mà người muốn gặp là có thể gặp? Một cung nữ giặt quần áo, thực lực yếu kém, thì có tư cách gì gặp công chúa?”

Đứng ở trước mặt Lưu Ly chính là một ma ma già, ánh mắt hung thần hung ác, không kiên nhẫn nói: “Mau rút! Nếu không, công chúa sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

Tại cái nơi mà kẻ mạnh làm vua này, cho dù là cung nữ thái giám, cũng phải có một thực lực nhất định, mà tư chất Lưu Ly không tốt, thực lực lại quá kém, lúc trước nhờ hoàng hậu thương hại, mới thu nhận nàng.

Sau khi hoàng hậu khó sinh mà chết, nàng cũng được đưa tới bên cạnh công chúa.

Hiện tại công chúa cũng không cần nàng, nàng chỉ có thể làm một cung nữ giặt quần áo, thân phận nhỏ bé, ở trong cung nhận đủ loại nhục nhã, tra tấn.

“Ma ma, người để nô tỳ nhìn công chúa một lần thôi, nô tỳ trộm nhìn nàng một chút là được, ta bảo đảm sẽ không quấy rầy đến công chúa.” Lưu Ly rũ đôi mắt xuống, mang theo lo lắng cùng thương tâm.

Nàng lo lắng vì thân thể của công chúa, thương tâm là vì đây là nơi nàng sinh sống nhiều năm, hiện tại lại không có tư cách bước vào một bước.

Nhưng mà lúc trước, nếu không phải Hoàng Hậu giúp nàng, nàng đã sớm chết ở trong cái nơi ăn thịt người không nhà xương này, hiện giờ công chúa bị người hại đến như thế, nàng không có khả năng yên tâm.

“Tiện nha đầu nhà người, để người đi thì người không đi, đúng thật là tự tìm chết!” Lão ma ma trong mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn: “Người đầu, đem nha đầu này kéo xuống đánh chết, dù sao công chúa cũng không quan tâm đến sống chết của nàng, đánh chết cũng không đáng ngại.”

Đôi mắt Lưu Ly xẹt qua một tia hoảng loạn, nàng rất nhanh trấn định lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười: “Ma ma không cần tức giận, nô tỳ...liền rời đi.”

Sau này, đợi đến khi không có người chú ý, nàng lại lén đi vào, nếu như bây giờ thật sự bị đánh chết, vậy thì mất nhiều hơn được.

“Ha ha, nơi này người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi hay sao?” Lão ma ma cười lạnh nói.

Nha đầu này tuy không có bản lĩnh gì, nhưng để lại cũng thật chướng mắt, lúc trước Quý Phi nương nương hao hết tâm sức mới làm công chúa trở nên ăn chơi thành tính, nha đầu này lại luôn ở trước mặt công chúa nhiều lời, muốn khuyên nhủ nàng.

May mắn, người mà công chúa tin nhiệm nhất chính là Quý Phi nương nương, mới không để nàng ta thực hiện được, hiện tại nàng còn muốn tới trước mặt công chúa lặc lư, đã vậy thì cũng không ai giữ nàng ta lại được

Hai tên thị vệ ở ngoài tẩm cung đã động thủ, mỗi người một tay túm chặt Lưu Ly.

Trong lòng Lưu Ly càng thêm hoảng loạn, nàng liều mạng gầy gụa: “Các người muốn làm gì! Thả ta ra, công chúa sẽ không cho các người đánh chết ta, tuyệt đối sẽ không!”

Năm đó khi Hoàng Hậu mất, nàng cũng mới có ba bốn tuổi thôi, nhưng do một tay nàng nuôi công chúa lớn lên, nàng không tin, công chúa thật sự sẽ tuyệt tình với nàng như thế.

Nàng (PNK) chỉ là bị người xấu che mắt thôi, một ngày nào đó, nàng (PNK) sẽ thấy rõ thế giới này.

Chương 20 Lập uy (2)

Editor: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

"Các người đây là đang làm gì?"

Đột ngột, một âm thanh như tiếng chuông từ phía sau truyền tới.

Thân thể Lưu Ly cứng đờ, nàng được hai tên thị vệ giúp đỡ nâng nàng lên, chậm rãi quay đầu.

Một cái chớp mắt kia, sắc mặt của Luru Ly tái nhợt, ánh mắt lo nghĩ lúc đầu biến thành thoải mái, cuối cùng lại hóa thành khẩn trương.

Thân thể thiếu nữ rất là to lớn, giống như một con quái vật khổng lồ, trên đầu nàng không có mũ đội đầu sắc sỡ như ngày xưa, ngược lại là khuôn mặt trắng nõn ngược lên, làn da trắng nõn không tỳ vết, sáng bóng như ngọc.

"Công chúa điện hạ," Ánh mắt lão ma ma lóe lên, bà ta cúi người phúc thân, nói: "Tiểu nha đầu Luru Ly này không hiểu chuyện, dám tự tiện rời phòng giặt quần áo, còn dám xuất hiện trước mặt công chúa, nô tỳ sẽ kéo nàng đi, để tránh cho nàng làm bẩn mắt công chúa."

Phong Như Khuynh vuốt cổ tay, cười mỉm nhìn về phía lão ma ma: "Ma ma, đối với người không nghe lời, cần gì phải nói nhảm? Trực tiếp đánh chết là được!"

"Đúng đúng đúng, công chúa nói không sai, đối với người không nghe lời, trực tiếp..."

Lão ma ma cúi đầu khom lưng, lời nói của nàng còn chưa nói hết, bỗng nhiên một bàn tay đánh đến, ba một tiếng, đánh lên trên mặt bà ta.

Mặc dù thực lực Phong Như Khuynh không cường đại, nhưng cân nặng của nàng thắng hết tất cả, một cái tát thật mạnh tát xuống, nửa bên mặt lão ma ma cũng đã sưng đỏ một mảnh, khóe miệng chảy ra một ngụm máu tươi.

"Công chúa, không biết nô tỳ đã phạm vào sai lầm gì mà công chúa đánh nô tỳ?" Lão ma ma trong lòng oán niệm, lại không dám nói nhiều sợ mạo phạm, chỉ có thể cắn răng chất vấn.

Phong Như Khuynh cười lạnh nói: "Tần ma ma, ngươi phạm sai gì, chính ngươi không biết hay sao?"

Tần ma ma này là vú nuôi của Dung Quý Phi, kể từ khi nguyên chủ nhận thức Dung Quý Phi, Dung Quý Phi liền lừa gạt nguyên chủ để "nàng" mang người vú nuôi này vào cung, hơn nữa còn một mực ở lại trong trong tẩm cung này của "nàng" làm ma ma quản giáo.

Cho nên, Phong Như Khuynh có thể khoan nhượng cho Thanh Linh, nhưng không thể dung túng cho bà ta được!

"Nơi này là tẩm cung của ta, không có lệnh của ta, ai cho phép các ngươi động thủ?" Ánh mắt lạnh lẽo của Phong Như Khuynh quét về phía đám thị vệ đang bắt Luru Ly, nghiêm nghị quát lớn.

Hai thị vệ kia liếc mắt nhìn nhau một chút, vội vàng buông lỏng tay ra, thối lui ra hai bên.

Nhiều năm qua, bọn họ đã tạo thành thói quen, cái tẩm cung này do Tần ma ma làm chủ, đã quên mất ai mới là chủ tử nơi này.

"Thanh Linh, ngươi mang Luru Ly xuống dưới thay trang phục khác, phòng giặt quần áo cũng không cần đi, ngày sau để nàng đi theo ta." Phong Như Khuynh nhìn thấy Luru Ly từ kinh hãi đã lấy lại được tinh thần, trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi.

Nguyên chủ quả nhiên là gây nghiệt vô số, càng không phân biệt được ai trung ai gian, làm tổn thương tấm lòng của những người bên cạnh.

Ánh mắt Luru Ly ngơ ngác.

Công chúa mà nàng biết đây sao, chẳng những không hề tức giận... Còn dự định để nàng tiếp tục ở bên người?

Nàng không phải đang nằm mơ?

Luru Ly hung hăng nheo má của mình, đau đến nước mắt cũng chảy ra, nàng vừa khóc vừa cười, đưa tay hung hăng gạt đi nước mắt trên mặt.

Đau quá, đây không phải là đang nằm mơ, công chúa thật đã tỉnh táo lại.

Sau khi Phong Như Khuynh đem Luru Ly giao cho Thanh Linh, con người mang theo hàn ý nhìn vào lão ma ma, khóe môi đột nhiên nở một nụ cười yếu ớt.

Thấy được ý cười này của nàng, đáy lòng lão ma ma bối rối không thôi, gắt gao nắm chặt nắm đấm, quỳ trước mặt Phong Như Khuynh.

"Công chúa, nô tỳ thật không biết mình đã làm gì sai, xin công chúa bớt giận."

Phong Như Khuynh bước mấy bước về phía lão ma ma.

"Thứ nhất, ta là chủ, ngươi là tớ, có người tới tìm ta, ngươi không thông báo mà tự tiện làm chủ, là cái sai thứ nhất. Thứ hai, mặc kệ lúc trước ta như thế nào, từ đây trở về sau, bên cạnh ta, sẽ không lưu lại người không biết phân biệt đúng sai, ngang ngược can rỗi! Thanh danh Hoàng tộc chúng ta, không thể bị bôi nhọ! Thứ ba, ngươi không phải là người trong hoàng cung, bây giờ, ngươi hoặc là nhanh chóng cắt khỏi hoàng cung, hoặc là... nhanh chóng lăn về bên cạnh Dung Quý Phi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Lập uy (2)

Editor: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

"Các người đây là đang làm gì?"

Đột ngột, một âm thanh như tiếng chuông từ phía sau truyền tới.

Thân thể Luru Ly cứng đờ, nàng được hai tên thị vệ giúp đỡ nâng nàng lên, chậm rãi quay đầu.

Một cái chớp mắt kia, sắc mặt của Luru Ly tái nhợt, ánh mắt lo nghĩ lúc đầu biến thành thoải mái, cuối cùng lại hóa thành khẩn trương.

Thân thể thiếu nữ rất là to lớn, giống như một con quái vật khổng lồ, trên đầu nàng không có mũ đội đầu sắc sỡ như ngày xưa, ngược lại là khuôn mặt trắng nõn ngước lên, làn da trắng nõn không tỳ vết, sáng bóng như ngọc.

"Công chúa điện hạ," Ánh mắt lão ma ma lóe lên, bà ta cúi người phúc thân, nói: "Tiểu nha đầu Luru Ly này không hiểu chuyện, dám tự tiện rời phòng giặt quần áo, còn dám xuất hiện trước mặt công chúa, nô tỳ sẽ kéo nàng đi, để tránh cho nàng làm bẩn mặt công chúa."

Phong Như Khuynh vuốt cổ tay, cười mỉm nhìn về phía lão ma ma: "Ma ma, đối với người không nghe lời, cần gì phải nói nhảm? Trực tiếp đánh chết là được!"

"Đúng đúng đúng, công chúa nói không sai, đối với người không nghe lời, trực tiếp. . ."

Lão ma ma cúi đầu khom lưng, lời nói của nàng còn chưa nói hết, bỗng nhiên một bàn tay đánh đến, ba một tiếng, đánh lên trên mặt bà ta.

Mặc dù thực lực Phong Như Khuynh không cường đại, nhưng cân nặng của nàng thắng hết tất cả, một cái tát thật mạnh tát xuống, nửa bên mặt lão ma ma cũng đã sưng đỏ một mảnh, khóe miệng chảy ra một ngụm máu tươi.

"Công chúa, không biết nô tỳ đã phạm vào sai lầm gì mà công chúa đánh nô tỳ?" Lão ma ma trong lòng oán niệm, lại không dám nói nhiều sợ mạo phạm, chỉ có thể cắn răng chất vấn.

Phong Như Khuynh cười lạnh nói: "Tần ma ma, người phạm sai gì, chính người không biết hay sao?"

Tần ma ma này là vú nuôi của Dung Quý Phi, kể từ khi nguyên chủ nhận thức Dung Quý Phi, Dung Quý Phi liền lừa gạt nguyên chủ để “nàng” mang người vú nuôi này vào cung, hơn nữa còn một mực ở lại trong trong tâm cung này của “nàng” làm ma ma quản giáo.

Cho nên, Phong Như Khuynh có thể khoan nhượng cho Thanh Linh, nhưng không thể dung túng cho bà ta được!

"Nơi này là tâm cung của ta, không có lệnh của ta, ai cho phép các người động thủ?" Ánh mắt lạnh lẽo của Phong Như Khuynh quét về phía đám thị vệ đang bắt Luru Ly, nghiêm nghị quát lớn.

Hai thị vệ kia liếc mắt nhìn nhau một chút, vội vàng buông lỏng tay ra, thối lui ra hai bên.

Nhiều năm qua, bọn họ đã tạo thành thói quen, cái tâm cung này do Tần ma ma làm chủ, đã quên mất ai mới là chủ tử nơi này.

"Thanh Linh, người mang Luru Ly xuống dưới thay trang phục khác, phòng giặt quần áo cũng không cần đi, ngày sau để nàng đi theo ta." Phong Như Khuynh nhìn thấy Luru Ly từ kinh hãi đã lấy lại được tinh thần, trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi.

Nguyên chủ quả nhiên là gây nghiệt vô số, càng không phân biệt được ai trung ai gian, làm tổn thương tâm lòng của những người bên cạnh.

Ánh mắt Luru Ly ngơ ngác.

Công chúa mà nàng biết đây sao, chẳng những không hề tức giận. . . Còn dự định để nàng tiếp tục ở bên người?

Nàng không phải đang nằm mơ?

Luru Ly hung hăng nhéo má của mình, đau đến nước mắt cũng chảy ra, nàng vừa khóc vừa cười, đưa tay hung hăng gạt đi nước mắt trên mặt.

Đau quá, đây không phải là đang nằm mơ, công chúa thật đã tỉnh táo lại.

Sau khi Phong Như Khuynh đem Luru Ly giao cho Thanh Linh, con người mang theo hàn ý nhìn vào lão ma ma, khóe môi đột nhiên nở một nụ cười yếu

ớt.

Thấy được ý cười này của nàng, đáy lòng lão ma ma bối rối không thôi, gắt gao nắm chặt nắm đấm, quỳ trước mặt Phong Như Khuynh.

"Công chúa, nô tỳ thật không biết mình đã làm gì sai, xin công chúa bớt giận."

Phong Như Khuynh bước mấy bước về phía lão ma ma.

"Thứ nhất, ta là chủ, ngươi là tớ, có người tớ tìm ta, ngươi không thông báo mà tự tiện làm chủ, là cái sai thứ nhất. Thứ hai, mặc kệ lúc trước ta như thế nào, từ đây trở về sau, bên cạnh ta, sẽ không lưu lại người không biết phân biệt đúng sai, ngang ngược càn rỡ! Thanh danh Hoàng tộc chúng ta, không thể bị bôi nhọ! Thứ ba, ngươi không phải là người trong hoàng cung, bây giờ, ngươi hoặc là nhanh chóng cắt khỏi hoàng cung, hoặc là. . . nhanh chóng lăn về bên cạnh Dung Quý Phi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lập uy (3)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Tần ma ma kinh hoàng nhìn về phía Phong Như Khuynh, trong ánh mắt dần dần tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mục đích Dung Quý Phi bảo bà ta tới, chính là nghĩ cách đuổi những người bên cạnh công chúa đi, nếu như bà ta quay trở lại, hoặc là bị đuổi ra khỏi hoàng cung, đều chỉ còn đường chết, Dung Quý Phi sẽ không bỏ qua cho bà ta!

"Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng! Nô tỳ không muốn rời khỏi công chúa, cầu công chúa tha cho nô tỳ lúc này." Rốt cuộc Tần ma ma cũng sợ hãi, không ngừng dập đầu, run rẩy cầu xin.

Phong Như Khuynh không kiên nhẫn phát tay: "Vậy kéo đi ra ngoài đánh chết đi."

"Nô..... Nô tỳ..... Lựa chọn rời khỏi hoàng cung."

Tần ma ma rất nhanh đã bị dọa tới khóc, bà ta vốn tưởng rằng công chúa trở nên lương thiện nhân từ, có lẽ sẽ mềm lòng với bà ta, không nghĩ tới..... Công chúa ác ôn này vẫn tàn bạo trước sau như một.

Phong Như Khuynh nở nụ cười như không cười, Tần ma ma cho rằng rời khỏi hoàng cung là có thể bình yên vô sự? Bà ta biết quá nhiều bí mật của Dung Quý Phi, nữ nhân kia..... Không có khả năng sẽ bỏ qua cho bà ta!

.....

Hoa Thanh cung.

Lưu Dung ngồi ở trên nhuyến tháp, ánh mắt lạnh lùng nhìn cung nữ quỳ gối ở phía dưới, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua nàng ta, không còn khuôn mặt ôn hòa khi đối diện với Phong Như Khuynh.

"Phong Như Khuynh đuổi Tần ma ma đi?"

"Khỏi bẩm Quý Phi nương nương, nô tỳ xác thật đã nghe được như vậy."

"Xem ra sau khi Khuynh Nhi tỉnh lại, thật sự là biến hóa quá lớn."

Lưu Dung rũ hai mắt xuống, hai tay đặt hai bên đầu gối cũng không tự chủ được nắm chặt.

Móng tay nàng đâm sâu vào lòng bàn tay.

Nha đầu kia mới hôm mê có một lần, mà sau khi tỉnh lại, liền trở nên khó khăn chế đến như vậy.

"Hôm nay Khuynh Nhi đã đi những chỗ nào?" Lưu Dung trầm ngâm một lúc, hỏi.

"Quý Phi nương nương, công chúa ngoài đi tìm bệ hạ ra, thì còn đi Nam Trúc Lâm....."

Nam Trúc Lâm?

Àm!

Bỗng nhiên Lư Dung vỗ ván đứng lên, nàng vừa định tức giận nhưng bỗng nhớ ra đây là hoàng cung.

Nàng chỉ có thể đem toàn bộ tức giận nhịn xuống, cau mày nói: “Khuyển Nhi cũng thật là, Quốc Sư hung tàn như vậy, nó sao lại tự tiện đi vào Nam Trúc Lâm chứ?”

Nha đầu đáng chết này, nàng đã đe dọa như vậy rồi mà nó còn dám đi Nam Trúc Lâm!

Không được, nàng cần phải gặp Phong Như Khuynh một lần, nha đầu này thay đổi khiến nàng cảm thấy hoảng hốt.

“Người đâu, đi Vô Ưu Cung, bốn cung muốn đi hỏi thăm Khuynh Nhi.”

Vô Ưu Cung, đại biểu cho tâm tư của bệ hạ, hẳn luôn hy vọng nữ nhi hẳn yêu thương, cung chiều sẽ luôn vô tư, không cần suy nghĩ gì.

Mà sự yêu thương, quang vinh như vậy Strong Nhi của nàng chưa từng nhận được một lần nào.

Lư Dung dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt kiên định.

Bất luận là sự yêu thương của bệ hạ hay Vô Ưu Cung kia, sau này..... Điều sẽ là của Strong Nhi, không ai có thể cướp đoạt với Strong Nhi!

Muốn loại bỏ đồ vô dụng Phong Như Khuynh kia, vậy thì nàng ta càng phải dùng nhiều biện pháp, khiến cho cái chướng ngại vật này không còn tồn tại!

Đáng tiếc, khi Lư Dung vừa tới Vô Ưu Cung, thì biết được Phong Như Khuynh đã mang theo hai nha hoàn xuất cung. Nàng đã đi một chuyến không công, chỉ có thể không cam lòng nhìn Vô Ưu Cung, rồi xoay người rời đi.

.....

Trên phía nam con phố, có một tòa nhà nghiêm trang cổ kính đứng ở giữa đường.

Ở phía trên tòa nhà cổ kính, viết ba chữ phủ công chúa rõ ràng, to đùng, kim quang lấp lánh, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

“Tốc độ của phụ hoàng rất nhanh, bây giờ cách giờ Ngọ mới được một canh giờ, đã giúp ta chuẩn bị phủ xong xuôi rồi,” tay Phong Như Khuynh vuốt cằm, “Nhưng mà tên phủ quá tục tũn, Lư Li, người đi tìm người giữ cửa thay biển đi.”

Nàng nói xong lời này, cất bước đi vào bên trong phủ công chúa.

ps: Cuối cùng nữ chủ cũng đã rời khỏi hoàng cung, cũng nên bắt đầu tăng thực lực lên, cộng thêm giảm béo ~ ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người là ma quỷ sao? (1).

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Tại sơn cốc, mây trắng thưa thớt.

Tay Phù Thần nâng khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, ngơ ngác nhìn trời ngẩn người.

Đúng lúc này, bụng phát ra tiếng kêu ục ục, hắn xoa miệng nhỏ, úy khuất vỗ bụng: “Thanh Hàm, tại sao cơm cha áo mẹ vẫn còn chưa mang linh được đến cho chúng ta? Ta sắp chết đói rồi.”

Vừa dứt lời, hắn cảm giác được linh hồn chấn động, ngay sau đó, một bóng dáng mập mạp xuất hiện trước tầm mắt của hắn.

Phù Thần tràn đầy vui sướng đứng lên, hắn giống như một con chó dữ, đôi mắt sâu xa sáng rực.

Thanh Hàm tránh ra phía sau Phù Thần, ánh mắt sợ hãi nhìn Phong Như Khuynh, đôi mắt mờ to hàm chứa sự khiếp sợ.

Người này..... Quá hung dữ, nằng nệ.....

“Com cha áo mẹ, có phải người chuẩn bị chế tạo linh dược không?”

Dù trong lòng Phù Thần có chút khiếp sợ, nhưng con đói khát của hắn đã vượt qua sự sợ hãi đối với Phong Khuyên Nhi, đáng thương nhìn nàng.

Ánh mắt kia, thật sự làm người khác cảm thấy thương tiếc.

“Phù Thần, chúng ta thương lượng một chuyện.” Phong Như Khuyên cười tủm tỉm tới gần Phù Thần.

Phù Thần gian nan nuốt nước miếng, không biết có phải hắn có ảo giác hay không, hắn cảm thấy..... Loại nữ nhân này không có ý tốt, giống như đang có chủ ý xấu nào đó.

“Chuyện gì?”

“Người xem, các người muốn ta chế tạo linh dược cho các người, thì sức lao động của ta miễn phí, nhưng với linh lực của một mình ta, đoán chừng cũng không thể hái được nhiều dược liệu, cho nên, các người có biện pháp nào, có thể để cho người khác giúp ta?”

Phương pháp chế tạo linh dược, quá mức với bí ẩn, không thể tùy ý dạy cho người khác, nhưng..... Linh lực nàng có hạn, không thể tạo ra nhiều linh dược được. Khi nàng hái linh dược, chắc cũng chỉ đủ để hai tên gia hỏa này lấp đầy bụng.

Vậy cũng không thể làm không công việc đó được?

Loại làm ăn buôn bán lỗ vốn này, nàng sẽ không làm.

Phù Thần sững sờ: “Nhưng mà, phương pháp chế tạo này, ta chỉ có thể dạy cho một mình người, còn nữa những người khác thì độ cường đại của linh hồn không đủ, cũng chưa chắc có thể học được.”

“Vậy quên đi,” Phong Như Khuyên chấp tay sau lưng, “Nếu ta muốn giảm bớt, cũng có thể thông qua biện pháp khác. Về phần tăng cao thực lực, ta cũng có thể thông qua sự cố gắng của ta để hoàn thành, dù sao đến lúc đó không có cách nào hái đủ linh dược, thì thôi làm luôn.”

Cái này Phù Thần cũng có nói qua, chỉ khi bọn hắn ăn linh dược còn thừa lại thì tất cả mới thuộc về nàng, vậy nếu bọn họ không còn thừa một cây nào, không phải nàng rất mệt sao?

“Ừừừ!” Phù Thần thấy Phong Như Khuyên sắp sửa rời đi, vội vàng đuổi tay túm chặt góc áo nàng.

Phong Như Khuyên hơi cau mày, quay đầu lại nhìn về phía Phù Thần: “Người còn có chuyện gì?”

Khuôn mặt nhỏ của Phù Thần mang theo rối rắm, hắn chần chờ một lúc lâu, mới thật cẩn thận lấy từ trong ngực ra một quyển thư tịch đã ố vàng.

Sách này đã có từ niên đại rất lâu, có một vài trang giấy đã ố vàng, bên ngoài bìa thư tịch là màu vàng đen, khí thế cường đại.

“Đây là Sách Ngự Thú, người có thể thuần hóa linh thú giúp người hái linh dược, linh hồn linh thú vốn rất cường đại, bọn nó là nô dịch tốt nhất, nhưng..... Phải khế ước với linh thú, mới có thể có biện pháp thuần hóa bọn nó.”

Trên đại lục, ngoài chỗ ở của nhân loại, thì còn có một nơi là nơi cư trú của linh thú. Từ trước đến nay, nhân loại và linh thú nước sông không phạm nước giếng, cũng không có nhiều sự liên hệ lắm.

Chỉ có một ít người có thực lực cường đại, mới có thể trở thành đồng bọn chiến đấu của linh thú, còn người thường sợ là đến lông của linh thú cũng không dám sờ.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người là ma quỷ sao? (Hai)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Lúc này Phong Như Khuyên mới vui mừng hơn hớn, nhận lấy sách Ngự Thú: “Có những Linh Thú này hỗ trợ, vậy ta sẽ trồng linh dược cho các người, có điều, nếu các người muốn để ta làm com cha áo mẹ, vậy thì phải lấy tiền com ra, sách Ngự Thú này chỉ tính là một phần thôi, nếu các người còn giấu riêng cái gì, cũng có thể mang ra để trao đổi linh dược với ta.”

Phù Thần ngây người, hần sững sờ nhìn Phong Như Khuynh, nửa ngày sau mới hỏi một câu: "Ngươi là ma quỷ sao?"

Hai thứ trân quý nhất trên người hần cũng đã cho nàng, vậy mà nàng vẫn muốn bóc lột hần.

"Chúng ta không còn vật nào khác." Thanh Hàm oan ức đến nỗi sắp khóc: "Thật sự không có, ngay cả sách Ngự Thử cũng đã cho ngươi, chúng ta cũng không còn bảo bối gì để giấu nữa rồi."

Nhìn thấy bộ dáng nhỏ bé đáng thương kia của Thanh Hàm, Phong Như Khuynh lại cảm thấy một chút áy náy, hình như nàng đã hơi quá đáng với hai vật nhỏ này. . .

Mặc dù bọn họ đã một bó tuổi rồi, nhưng trong nội tâm vẫn còn là một tiểu hài tử, nàng làm như vậy quả thật là quá tàn nhẫn.

"Không có thì không có, sau này ta sẽ cung cấp linh dược cho các ngươi. Chờ đến khi các ngươi có thực lực rời khỏi nơi này thì sau đó đi ra ngoài giúp ta, đúng rồi, các ngươi có thể làm được gì?"

Thanh Hàm ngây ngô chớp mắt một cái, khóe mắt nàng vẫn còn nước mắt đọng lại, sững sờ nhìn Phong Như Khuynh.

Bây giờ nhân loại đều trở nên dốt nát chuyện như vậy sao?

Thanh Hàm cắn ngón tay ngầm lại: "Ta sẽ giúp ngươi đối phó với người xấu, ta sẽ cắn ngươi, ta thật sự rất hung ác! Chỉ cần có dược để ăn, ngươi muốn ta cắn ai thì ta sẽ đi cắn người đó!"

Phong Như Khuynh tròn mắt há hốc mồm.

Ngươi là chó sao?

"Đưa sách Trồng Linh Dược và Dược Thiện Phổ cho ta, ta sẽ đi nghiên cứu một chút cách trồng linh dược như thế nào." Phong Như Khuynh trầm ngâm nửa ngày.

Lúc này cũng không còn sớm, nàng không thể ở đây lâu được, nếu như mấy người Lưu Ly họ đến phòng không thấy nàng, sợ là sẽ vội vàng đi thông báo cho phụ hoàng, lúc đó, chắc chắn mọi người sẽ biết.

"Sách Trồng Linh Dược và Dược Thiện Phổ không tồn tại, chúng đều ở trong đầu của ta, bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi."

Phù Thần tiến lên hai bước, chỉ ngón tay vào trán Phong Như Khuynh, ầm một tiếng, vô số chữ hiện lên ở trong đầu Phong Như Khuynh, giống như trời sinh nàng đã biết những kiến thức này. . .

Thật lâu sau, Phù Thần lấy tay về, nói: "Ta đã truyền thụ tất cả tri thức cho ngươi rồi, ngươi mau về đi, mặt khác, sách Ngự Thử có tác dụng rất lớn với ngươi, sau khi trở về ngươi xem kỹ một chút."

Phong Như Khuynh muốn vào đây thì chỉ cần nhờ sợi dây đồ trên cổ tay, nhưng nếu muốn rời khỏi thì nhất định phải để Phù Thần đưa nàng đi.

Bởi vậy, sau khi nói xong thỉ niệm lóe lên Phù Thần, đưa Phong Như Khuynh ra khỏi nơi này.

Nhìn bóng dáng của Phong Như Khuynh biến mất, Phù Thần theo bản năng mà vuốt mồ hôi lạnh đã chảy xuống trán, may mắn nói: "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa tất cả gia sản đều bị nàng lừa gạt lấy đi hết, cũng may ta còn giấu riêng một cái."

Thanh Hàm lau nước mắt ở khóe mắt, quay đầu nhìn về phía Phù Thần: "Phù Thần ca ca, tổng chủ nhiệm để cho ngươi thanh kiểm kia, đến cùng có ích lợi gì?"

"Có ích lợi gì thì ta không biết, nhưng ta thấy thanh kiểm này chắc ăn sẽ rất ngon, nếu không phải bây giờ ta không tiêu hoá được, thì ta đã lập tức ăn nó rồi." Phù Thần than nhẹ một tiếng: "Cho nên, trước tiên ta phải tăng cao thực lực, sau này sẽ ăn nó."

Những vật khác bị nàng lừa gạt lấy đi còn chưa tính, thanh kiểm này là đồ ăn sau này của hần, dù thế nào cũng không thể cho nàng! Vậy nên, nếu như không đưa nàng đi thì ngay cả đồ vật áp dưới đáy hòm của hần cũng sẽ mất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ngươi là ma quỷ sao? (3)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Sau khi Phong Như Khuynh bị đưa ra khỏi không gian thì nàng ngồi ở trên giường.

Nàng thu thư tịch trong tay lại, từ từ đi ra ngoài cửa.

Mở cửa phòng ra, ánh nắng buổi chiều từ ngoài phòng rải rác chiếu lên trên người nàng.

Nàng đuổi người một cái dưới ánh nắng, nở một nụ cười hài lòng mà sáng khoái.

"Cảm giác sau khi rời khỏi hoàng cung thật là tốt."

Dù cho người quan tâm nàng nhất trên đời này đang ở trong hoàng cung, nhưng chỗ kia lại nặng nề khiến cho nàng luôn cảm thấy bị đè ép không thở nổi.

Ngay cả ánh nắng cũng không rực rỡ như ở ngoài hoàng cung.

"Công chúa." Lưu Ly từ nơi không xa đi đến, thi lễ với Phong Như Khuynh: "Lần này ngài rời khỏi hoàng cung chỉ đưa ta và Thanh Linh đi, mà không dẫn theo bất kỳ người nào khác, có cần nô tỳ đi triệu một số người khác nữa không?"

Phong Như Khuynh lắc đầu: "Không cần, hộ vệ phủ công chúa ta tự tuyển, nha hoàn thì có hai người các người là đủ rồi."

Nhiều người hơn nữa thì cũng không đáng tin cậy như kẻ ước thú, bây giờ nàng có sách Ngự Thú trong tay, thì cũng không cần thiết phải triệu người đến bảo vệ sự an toàn cho phủ công chúa nữa.

"Lưu Ly, người và Thanh Linh đi chuẩn bị một chút, mở một mảnh ruộng ở trong hậu viện, ta muốn trồng một số dược liệu."

"A?"

Lưu Ly lờ mờ một chút, công chúa muốn trồng dược liệu? Dược liệu thì không phải đến cửa hàng mua là được hay sao? Vì sao bây giờ công chúa lại có loại nhân hạ thoải mái này?

Đương nhiên Phong Như Khuynh không thể nói cho Lưu Ly biết, nàng trồng dược liệu là vì đem những dược liệu bình thường kia trở thành linh dược, hơn nữa, khi Phủ Thần truyền tri thức vào trong đầu của nàng, thì cũng có truyền một loại trận pháp dùng để ngụy trang.

Trận pháp này có thể khiến cho linh dược nhìn thì như là dược liệu bình thường, cho dù là cao thủ có thấy thì cũng không thể nhận biết được, làm như vậy sẽ khiến phủ công chúa của nàng không bị người khác thương nhớ.

"Mau đi đi, ta có việc muốn ra ngoài một chuyến, chờ sau khi trở về, ta hi vọng các người đã giúp ta chuẩn bị tốt."

"Vâng."

Lưu Ly kịp thời phản ứng lại, tôn kính đáp.

Công chúa đi trồng dược liệu cũng tốt hơn là đi gây chuyện ở bên ngoài, hơn nữa sau khi công chúa tỉnh lại sau khi hôn mê, thì người cũng không giống như lúc trước nữa. Sau này cũng không cần nàng trông coi, thì công chúa cũng sẽ không gây ra bất kỳ sai lầm nào.

Phong Như Khuynh không biết ý nghĩ của Lưu Ly, lúc này nàng đã bước ra khỏi phủ công chúa.

Trong nháy mắt nàng quay đầu lại, phát hiện bảng hiệu bị nàng truyền lệnh tháo xuống đã treo lên.

Không còn lóng lánh kim quang như trước, nhưng kiểu chữ kia lại càng thêm bá khí hơn trước đó.

"Đệ Nhất Phủ Công Chúa."

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại, ngón tay khẽ vuốt cằm: "Chữ đệ nhất này dùng tốt, vô cùng tốt! Ngày sau ta chính là đệ nhất Lưu Vân quốc này!"

Đệ Nhất Phủ Công Chúa!

Kiều ngạo, cuồng vọng!

Nhưng nàng cũng rất thích!

Phong Như Khuynh hài lòng thu ánh mắt lại, đi đến đường phố phía nam đằng trước.

...

Trên đại lục, Linh Thú và nhân loại cũng không liên quan đến nhau, nơi ở cũng cách nhau khá xa, nhưng mà, vẫn sẽ có một số nhân loại đi bắt Linh Thú

để bán.

Đương nhiên, thực lực của Linh Thú này cũng không cao, Linh Thú cường đại thật sự, thì thà tự sát cũng không cam nguyện trở thành công cụ buôn bán của nhân loại.

Kiều ngạo của bọn nó, tuyệt đối không cho phép bọn nó cúi đầu.

Bên trong Thú Các, mỗi Linh Thú đều bị giam ở trong một chiếc lồng, đuôi của bọn nó đều rũ xuống, tinh thần uể oải.

Ở bên ngoài chiếc lồng, một số thiếu niên thiếu nữ đang nghiêm túc chọn lựa, cảnh tượng này giống như những cửa hàng buôn bán sùng vật ở Hoa Hạ trước kia.

"Tỷ tỷ?"

Lúc Phong Như Khuynh bước vào Thú Các, một thiếu nữ xinh đẹp cách đó không xa vừa vặn xoay đầu lại, khi nhìn thấy nàng, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trong ánh mắt tràn đầy mừng rỡ.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi nhìn thấy thiếu nữ, sắc mặt của Phong Như Khuynh trầm xuống.

Đây có tính là oan gia ngõ hẹp không? Nàng không nghĩ đến ở chỗ này sẽ gặp phải Phong Như Sương. .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phong Như Sương ngây thơ (1)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

So với Phong Như Sương đang mừng rỡ, thì những người bên cạnh nàng theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, trong mắt chứa đầy sợ hãi, giống như Phong Như Khuynh đang đứng ở cửa kia là ma quỷ không bằng.

"Tỷ tỷ, từ sau khi tỷ hôn mê, muội vẫn muốn đi thăm tỷ, nhưng mà phụ hoàng không cho phép, muội cũng chỉ có thể không đến làm phiền, tỷ tỷ sẽ không trách muội chứ?"

Ánh mắt ngây thơ trong sáng, bên trong đôi mắt thuần khiết không nhiễm chút tạp chất nào của Phong Như Sương, mỉm cười nhìn chăm chú Phong Như Khuynh.

Ở trong Lưu Vân quốc này, tiếng xấu của Phong Như Khuynh đã truyền xa, ngay cả quý quái nhìn thấy nàng cũng đều sẽ tránh xa ba thước, nhưng cũng chỉ có Phong Như Sương là không như vậy. Lúc trước Phong Như Khuynh thật sự đối xử với nàng ta như muội muội ruột, hận không thể đưa tất cả đồ tốt của mình cho nàng ta.

"Trách muội, tại sao ta phải trách muội?" Phong Như Khuynh đã lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm, thịt mỡ cả người nàng đều đang run rẩy, ánh mắt âm hiểm đến đáng sợ: "Phụ hoàng nói, ông cũng không trách muội ngày đó cứng rắn muốn đi Nam Trúc Lâm tìm quốc sư, dù sao khuôn mặt của quốc sư trong thiên hạ này rất ít người có được, muội có tâm tư này cũng rất bình thường."

Nụ cười trên mặt Phong Như Sương cứng đờ, cười ngượng ngùng hai tiếng: "Tỷ tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy? Sao muội nghe không hiểu?"

Nàng đến Nam Trúc Lâm hơn còn bị sùng vật của quốc sư cắn, chuyện này Phong Như Khuynh hẳn là không biết mới đúng, cho dù nàng ta biết, thì cũng không thể chất vấn ngay trước mặt nàng như vậy!

Chẳng lẽ lại đúng như lời mẫu phi nói là từ sau khi Phong Như Khuynh tỉnh lại, đã thay đổi rồi?

"Nhưng chuyện này chính là do phụ hoàng nói cho ta biết, có lẽ là phụ hoàng đã hiểu lầm, sau khi trở về ta sẽ giải thích với phụ hoàng, Như Sương rõ ràng không có đi quyến rũ quốc sư, vì sao ông phải ở trước mặt ta hồ ngôn loạn ngữ chứ?"

Nàng làm như không thấy khuôn mặt càng ngày càng tái nhợt của Phong Như Sương, tức giận nói: "Như Sương, so với phụ hoàng, ta tự nhiên cũng sẽ tin tưởng lời nói của muội hơn, muội không thể nào đi quyến rũ loại người như quốc sư được."

Phong Như Khuynh mở miệng một tiếng lại một tiếng đều là câu dẫn, Phong Như Sương tức giận đến ngực cũng muốn phát nổ, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại không dám nổi giận với Phong Như Khuynh, chỉ có thể mạnh mẽ nhịn tất cả oán hận xuống, ngượng ngùng cười hai tiếng.

"Có tỷ tỷ nguyện ý tin tưởng muội là đủ rồi."

Nữ nhân ngu xuẩn này, quả nhiên là cái gì cũng không hiểu, coi như nàng ta thật sự muốn chất vấn nàng, thì cũng không cần phải nói ra ở trước mặt nhiều người như vậy, điều này làm sao nàng có thể chịu nổi?

Phong Như Sương có thể cảm giác được, ánh mắt của những người xung quanh nhìn về phía nàng đã thay đổi, giống như đã đặt nàng vào trong những chất vấn kia, khiến toàn thân đều thấy khó chịu.

Thật ra đối với đám người trong Lưu Vân quốc mà nói, hoàng đế Phong Thiên Ngự chính là người nhất ngôn cửu đỉnh, thân là hoàng đế một nước, ông không có khả năng nói dối.

Bởi vậy có thể thấy, công chúa đơn thuần không ràng thế sự kia, thật sự là đã đi quyền rũ quốc sư?

"Tất nhiên là ta nguyện ý tin tưởng muội rồi." Phong Như Khuynh cười tủm tỉm "Nhưng lần này ta ra ngoài quá vội vàng nên không mang theo bạc, nhưng ta muốn mua một số Linh Thú, Như Sương, ngày thường ta đối xử với muội tốt như vậy, muội có thể cho ta mượn một chút bạc được không?"

Trong lòng Phong Như Sương chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Mẫu phi nói nữ nhân này không còn là Phong Như Khuynh trước kia nữa, nhưng mà xem ra bây giờ nàng ta vẫn tin tưởng nàng như vậy.

Có thể thấy được mọi chuyện chỉ là do mẫu phi nghĩ quá nhiều thôi.

"Tỷ tỷ, Linh Thú trong Thú Các này tỷ có thể tùy ý chọn."

Phong Như Sương nhàn nhạt cong môi, giọng nói trong trẻo ngây thơ.

Dù sao, Linh Thú trong Thú Các này cũng không phải là rất đắt, chút tiền ấy, nàng vẫn có thể lấy ra được.

"Có câu nói này của muội, ta cũng yên tâm rồi."

Phong Như Khuynh nở nụ cười.

Chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy nụ cười này của Phong Như Khuynh, thì đáy lòng Phong Như Sương không khỏi phát lạnh, nàng luôn cảm thấy đã có chuyện gì đó đã thoát ra khỏi bàn tay của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phong Như Sương ngây thơ (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

Phong Như Khuynh đã xoay người đi về phía lồng thú.

Trông thấy nàng đi đến, tất cả mọi người xung quanh đều tránh ra một lối đi, bọn họ sợ ngộ nhờ không cẩn thận cản đường công chúa ác ôn này, sẽ bị nàng hung hăng chinh một trận.

Bên trong lồng thú, những Linh Thú kia thấy có người đến gần, cũng nhịn không được ngẩng đầu nhe răng trợn mắt, khuôn mặt lộ vẻ hung dữ.

Dù bọn nó đã bị nhốt ở trong lồng từ lâu, cũng đã bị người thuần hóa qua, nhưng nhìn thấy người xa lạ đến gần, Linh Thú có thể vẫn sẽ hung bạo như trước.

Phong Như Khuynh không nói gì, chỉ thi triển Ngự Thú Quyết, trong nháy mắt khí tức toàn thân nàng biến thành nhu hòa, như là có một bàn tay ấm áp khẽ vỗ về lòng bên tai đám Linh Thú kia.

Linh Thú trước đó còn nhe răng sau khi phát hiện ra khí tức của Phong Như Khuynh, không tự chủ được dịu đi, nhu thuận nằm nhòai ở mép lồng, mong chờ nhìn nàng.

Trên thực tế, chuyện này cũng nhờ việc bọn Linh thú kia đã bị thuần hóa qua, Phong Như Khuynh chỉ cần hơi vận dụng Ngự Thú Quyết một cái, là tính tình của bọn nó có thể dịu dàng ngoan ngoãn, nếu như là Linh Thú ở dã ngoại, lấy thực lực bây giờ của nàng vẫn không thể ngự thú.

"Hai Linh Thỏ này, với cả chuột tám răng kia có bao nhiêu lấy bấy nhiêu cho ta, mặt khác, Viên Hầu bốn tay cũng lấy đến cho ta một con."

Hai Linh Thỏ kia vừa nhìn đã thấy ngây ngô đáng yêu, nàng thật sự mới liếc qua đã rất ưa thích, mặc dù sức chiến đấu của chuột tám răng yếu, nhưng nếu thật sự bồi dưỡng, sức mạnh của đàn chuột tám răng cũng không thể coi thường, nhất là hàm răng sắc bén của bọn nó là vũ khí mạnh nhất.

Về phần Viên Hầu bốn tay, thông minh cảnh giác, có thể dùng để giữ nhà, để phòng có người trộm cướp.

Phong Như Sương nhìn Phong Như Khuynh chọn lựa những Linh Thú kia, chẳng thềm ngo đến cười lạnh một tiếng.

Những thực lực của đám Linh Thú này cũng quá thấp, còn không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng mà, nếu lấy thực lực của Phong Như Khuynh, nếu mua Linh Thú hung mãnh, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành đồ ăn cho Linh Thú.

"Tỷ tỷ, tỷ đã chọn Linh Thú xong chưa?" Phong Như Sương cười mỉm đi về phía Phong Như Khuynh, nàng ta mặt mày cong cong, đơn thuần đáng yêu: "Nếu đã chọn xong rồi, muội sẽ tính tiền thay tỷ tỷ, tỷ cũng không cần trả lại muội, cái này coi như là muội hiếu kính tỷ tỷ."

Phong Như Khuynh không để ý đến Phong Như Khuynh, nàng quay đầu nhìn về phía chường quỹ theo sau lưng: "Chường quỹ, Linh Thú trân quý nhất bên trong Thú Các của các người là gì? Không bằng lấy ra để cho chúng ta mở mang kiến thức một chút xem sao?"

Chường quỹ giật mình, giọng nói của ông ta run rẩy: "Công chúa, người cũng đừng làm khó chúng ta, bảo thú trấn điểm* trong Thú Các chúng ta còn chưa được thuần hóa, tiêu nhân không dám lấy ra, lỡ may làm công chúa bị thương, Thú Các này của ta cũng không cần tiếp tục mở nữa."

*Trấn điểm chi bảo: (镇店之宝), thành ngữ, chỉ vật phẩm nổi tiếng nhất trong một cửa hàng. Ở đây là Linh Thú quý nhất trong tiệm

Phong Như Khuynh sờ cằm: "Không sao, người lấy ra cho ta xem một chút là được, nếu ta thật sự ưa thích, có vấn đề gì ta cũng sẽ không đồ lỗi cho các người, muội muội này của ta không có gì khác, chính là tiền tương đối nhiều, sẽ không để cho các người thua thiệt."

Sắc mặt của Phong Như Sương trắng bệch, nàng ta vội vàng kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh: "Tỷ tỷ, Linh Thú chưa thuần hóa quá nguy hiểm, chúng ta nhìn lại một chút là được rồi?"

Bảo thú trấn điểm của Thú Các thì cần bao nhiêu bạc? Cho dù nàng ta là công chúa hoàng thất, nhưng cấp bậc không bằng Phong Như Khuynh, bạc hàng tháng có thể cầm được cũng không nhiều.

Nếu như không phải mẫu phi có vô số người nịnh bợ, nàng ta cũng không thể nào lấy được nhiều bạc như vậy.

"Như Sương!" Sắc mặt của Phong Như Khuynh trầm xuống: "Những năm này, muội và Dung quý phi tiêu của ta bao nhiêu bạc? Mẫu hậu để lại Thiết Huyết Lệnh cho ta, ta chỉ đồng ý cho các người mượn chơi mấy ngày, kết quả là qua nhiều năm như vậy, cũng không thấy các người trả lại cho ta, bây giờ ta tiêu của muội một chút bạc mà muội đã đau lòng?"

Phong Như Sương sững sờ nhìn Phong Như Khuynh: "Tỷ tỷ, không phải tỷ đưa Thiết Huyết Lệnh kia cho mẫu phi của muội sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thiếu niên phủ tướng quân (1)

Edit: Tiêu chấm muối ớt

Beta: MAC

"Ta đưa cho Dung Quý phi?" Trong mắt Phong Như Khuynh tràn đầy mờ mịt lại nghi hoặc cuối cùng biến thành một mảnh bình tĩnh "Nhưng vì sao ta không nhớ ta nói qua như vậy? Thiết Huyết lệnh là di vật của mẫu hậu ta, sao ta có thể lại tặng cho người khác? Chẳng qua ta đáp ứng cho bà ấy xem mấy ngày thôi, nhưng nhiều năm như vậy bà ta lại không chịu trả cho ta, lại khiến người trong thiên hạ hiểu lầm lớn đến thế."

Phong Như Sương tròn mắt há hốc mồm

Ngày đó, thời điểm Dung Quý phi lừa được Thiết Huyết lệnh, Phong Như Sương không có ở bên bà ta, nên nàng ta cũng không biết rõ chuyện Thiết Huyết lệnh là như thế nào, chỉ biết sau khi mẫu phi cầm Thiết Huyết lệnh, người trong tứ quốc không ai dám mạo phạm bà.

Chẳng lẽ..... Phong Như Khuynh thật sự chỉ đáp ứng cho mượn mấy ngày.

"Tỷ tỷ, ta không không rõ ràng lắm.. trong chuyện này xảy ra như thế nào...." Phong Như Sương ổn định lại tâm tình, nhợt nhạt cười "...Ta sẽ trở về hỏi lại mẫu thân sau, còn nữa, chúng ta là tỷ muội với nhau.. cần gì phân chia ta với tỷ? Tỷ tỷ không phải muốn linh thú này sao, ta mua cho tỷ."

Phong Như Sương hào khí vạn trượng vung tay... nhưng không ai biết trong lòng nàng ta đang nhỏ máu..

Lúc này đây, phong chừng nàng ta sẽ phải ném hết tài sản ở chỗ này, nhưng nếu không làm thế, Phong Như Sương lo lắng Phong Như Khuynh lại tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Nàng ta nhất định không để Phong Như Khuynh nhắc lại sự tình Thiết Huyết lệnh lúc này!

Phong Như Khuynh cong môi, nhìn về phía chương quây: “Đưa bảo thú trấn điểm của các người ra đây”

Chương quây ngăn người, ánh mắt lo lắng hướng về phía Phong Như Sương.

“Tỷ tỷ kêu người lấy, người liền lấy cho nàng xem, nếu chọc giận nàng, tâm tình nhỏ của phụ hoàng ta sẽ nhìn tới Thú Các của người.”

Phong Như Sương nhìn thấy chương quây không có động tĩnh gì, nhấn mày lại, lạnh giọng quát lớn.

Nàng ta chỉ muốn cho người khác thấy Phong Như Khuynh trước giờ kiêu ngạo ương ngạnh, tội ác chồng chất, nếu có ai dám không đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng liền dùng quyền thế áp bức, Thú Các cũng chẳng là gì trong mắt nàng đâu.

Quả nhiên, chương quây liếc mắt nhìn Phong Như Sương một cái... như là cảm tạ nàng ta nhắc nhở, sau đó liền sai người đem linh thú ra.

“Tỷ tỷ, đã không có việc gì, chương quây cũng sai người đưa linh thú ra rồi, tỷ cũng đừng tìm người tới gây phiền toái cho Thú Các, như thế sẽ không tốt cho thanh danh của phụ hoàng.

Nàng ta quay đầu mỉm cười, chợt đối diện là đôi mắt đầy tiếc ý.

Phong Như Khuynh tủm tỉm cười nhìn Phong Như Sương: “Phong Như Sương, không nghĩ tới người lại có lá gan lớn đến thế, ta nhận thức người nhiều năm như vậy lại không biết người học được cách giả truyền thánh ý, nhỉ?”

Phong Như Sương sững sốt, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: “Tỷ tỷ, những lời này của tỷ có ý gì?”

“Nếu người muốn vu khống ta thì thôi không tính, nhưng người còn dám giả truyền thánh ý, phụ hoàng nói sẽ tìm Thú Các tính sổ khi nào? Người chính là một minh quân, sao lại không phân rõ xanh đỏ trắng đen liền tìm Thú Các động thủ? Phong Như Sương, người nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ... mẫu phi người bên ngoài có tình nhân, muốn mưu triều soạn vị?”

Nét mặt nàng nghiêm khắc, âm thanh khí phách.

Phong Như Sương bị dọa choáng váng, thân thể mềm nhũn run rẩy, đôi mắt ngày xưa thiên chân vô tà giờ đây tràn ngập phẫn nộ: “Tỷ tỷ nói bậy gì đó? Mẫu phi đối với phụ hoàng là một mảnh chân tình? Sao bà lại muốn mưu triều soạn vị? Tỷ muốn oan uổng mẫu phi sao...?”

Xem ra mẫu phi nói không sai, sau khi tỉnh lại, Phong Như Khuynh dường như biến thành một người khác.

Vì sao lại vậy...?

Nàng ta thích Phong Như Khuynh trước kia hơn, nàng bây giờ, quá chọc người ghét.

“Không phải tâm ý bất lương, thì sao lại bôi nhọ thanh danh phụ hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thiếu niên phủ tướng quân (2)

Edit: Tiêu chấm muối ớt

Beta: MAC

Phong Như Khuynh đảo tròn mắt nhìn chung quanh.

Trong Thú Các mọi người đã sớm yên tĩnh, đều đem ánh mắt nhìn về phía hai người Phong Như Khuynh.

Ở giữa đám người kia, nàng còn lướt thấy một ánh mắt lạnh lẽo, tìm tòi nghiên cứu, nghi ngờ...

Phong Như Khuynh chuyển tầm mắt nhìn lại, liền thấy một thiếu niên mặc áo gấm trong đám người.

Thiếu niên này bộ dạng khoảng 18, 19 tuổi, dung nhan tuấn mỹ, tràn đầy ngây ngô, khuôn mặt lại hiện một tầng lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Phong Như Khuynh, lại không tiến ra hỗ trợ.

Lúc sau nhận ra được thân phận của thiếu niên, Phong Như Khuynh nhấp nhấp môi, đem ánh mắt trở về, lần nữa lại nhìn đến khuôn mặt trắng bệch của Phong Như Sương.

Phong Như Sương gắt gao nắm chặt tay, hô hấp ngày càng khó khăn.

Người trước mắt, rõ ràng vẫn là nữ nhân mập mập đáng chết kia, vì sao lại làm cho nàng ta cảm thấy một tầng áp bách mạnh mẽ như thế. Ở dưới ánh mắt chăm chú kia, khiến nàng ta cảm thấy không còn chỗ để trốn.

May mắn Thú Các nhanh chóng nâng lồng thú ra, cứu Phong Như Sương ra khỏi áp bách kia.

Cái cảm giác khiến nàng ta hít thở không liên biến mất, Phong Như Sương dùng sức hít thở mấy cái để hòa hoãn, tay ôm ngực, ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Tầm mắt Phong Như Khuynh hiện giờ đều bị lồng thú hấp dẫn.

Linh Thú trong lồng kia là một con sói xinh đẹp, một thân lông trắng như tuyết, thuần khiết sạch sẽ.

Đôi mắt ánh sắc xanh thăm thẳm, hung hãn nhìn chăm chăm những thủ phạm tàn nhẫn trước mắt này.

“Cái lồng thú này có được chế tạo đặc biệt gì không? Tuyệt Lang có cơ hội chạy mất không?”

“Bẩm công chúa, linh thú ở trong lồng của Thú Các ta sẽ không thể chạy ra được, nhưng Thiên sơn Tuyệt Lang này trời sinh hung mãnh, khó mà thuần hóa, công chúa, người vẫn nên suy xét một chút...”

“Không cần, ta muốn nó, người phái người đem lồng thú này tới phủ công chúa cho ta, còn bạc thì tìm Phong Như Sương lấy là được rồi.” Phong Như Khuynh thâm ý cười, quay đầu nhìn về phía Phong Như Sương bên cạnh “Như Sương, chút bạc này vẫn là người bỏ ra đi, còn nữa, lần sau nếu người bôi nhọ ta cùng phụ hoàng, ta sẽ tức giận đấy.”

Phong Như Sương môi run lên, im miệng không dám nói lời nào.

Trong lòng nàng ta không khỏi hốt hoảng, tính toán có lẽ hôm nay nàng ta sẽ đổ máu đến ghen.

“Đừng rồi” Phong Như Khuynh vừa định rời đi giống như lại nghĩ đến cái gì tùm tùm cười quay đầu nói “Thuận tiện người nói cho Dung Quý phi một tiếng, Thiết Huyết lệnh kia của ta bị bà ấy mượn chơi nhiều năm thế, cũng nên trả lại cho ta rồi, ta tin tưởng Dung Quý phi không phải là loại người mượn đồ người khác rồi không chịu trả lại cho người ta.”

Phong Như Sương kinh hoàng, sờ dĩ nàng ta nguyện ý lấy ra nhiều bạc đến thế chỉ để làm Phong Như Khuynh quên đi chuyện Thiết Huyết lệnh, nhưng không nghĩ đến nàng vẫn còn nhắc tới việc này.

Phong Như Khuynh rời đi trước, còn tưởng vẫn tìm được thiếu niên kia, nhưng có vẻ như thiếu niên đã rời đi trước, nàng tìm một vòng cũng không thấy được người nọ đâu.

Nàng bất giác thở dài một tiếng: “Hắn đi thì thôi, hiện tại ta cũng rời khỏi hoàng cung, hiểu lầm cùng tướng quân phủ..... luôn luôn có cơ hội hóa giải.”

Trên đường phía Nam phồn hoa náo nhiệt.

Phong Như Khuynh sau khi rời khỏi Thú Các, liền tính toán về phủ công chúa.

Nàng vừa đi vài bước, một mũi tên dài bất chợt phá không lao về phía sau ót nàng.

Cao thủ trong cung ẩn giấu ở chỗ tối đang định ra tay, chợt ngay lúc này, cách đó không xa, một khối đá nhỏ bay tới đụng trúng mũi tên dài làm mũi tên lệch khỏi quỹ đạo, cắt nhẹ qua mặt nàng.

Phong Như Khuynh lau vết máu trên mặt, trên lưng cũng đã đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thiếu niên phủ tướng quân (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Linh hồn của nàng cường đại hơn so với người khác, cho nên vừa rồi nàng đã cảm giác được nguy hiểm, nhưng thực lực của nàng quá yếu, đáng người lại quá béo, nên không kịp tránh né, nếu không phải có người ra tay, sợ rằng mũi tên kia sẽ lập tức muốn mạng của nàng.

Phong Như Khuynh xoay người, thì trông thấy một thiếu niên mặc trường sam đứng cách đó không xa.

Biểu cảm lạnh nhạt trước sau như một trên mặt thiếu niên, phẳng phất như mọi việc đều không liên quan đến mình.

“Cảm ơn.” Phong Như Khuynh mím môi, nói lời cảm ơn từ trong đáy lòng.

Ánh mắt thiếu niên lạnh nhạt, bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cười nhạo một tiếng.

Nữ nhân này. Vậy mà lại biết cảm ơn?

“Ta cứu ngươi, là do không muốn làm gia gia thương tâm. Tuy rằng gia gia không muốn đến gặp ngươi, nhưng ông cũng không muốn ngươi xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt thiếu niên lạnh nhạt, giọng điệu bất cận nhân tình: “Còn có, nhìn trên mặt mũi ta đã cứu ngươi, sau này ngươi đừng xuất hiện trước Đại Nhi nữa, nàng thực sự rất sợ hãi khi nhìn thấy ngươi.”

Đại Nhi trời sinh bị tàn tật, vốn đã tự bế, nhưng lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy Phong Như Khuynh, bởi vì do huyết mạch, liền muốn thân cận với “nàng”.

Nhưng Phong Như Khuynh đã làm cái gì?

Bởi vì Đại Nhi làm cho Phong Như Sương bị khiếp sợ, “nàng” liền hung hăng cho Đại Nhi một đập, hơn nữa từ đó về sau, chỉ cần nhìn thấy Đại Nhi, Phong Như Khuynh đều sẽ khi dễ nàng.

Khiến cha mẹ Đại Nhi chỉ có thể nhốt nàng ấy ở trong nhà, không dám cho nàng ấy ra ngoài nữa.

Phong Như Khuynh ngăn ra, nàng biết người khi dễ Nạp Lan Đại Nhi là nguyên chủ, nhưng trong lòng nàng lại không hiểu được cảm giác khó chịu này.

“Thực xin lỗi.”

Câu xin lỗi này, là nàng ân hận thay nguyên chủ, trong ánh mắt hàm chứa sự áy náy chân thành.

Trong lòng thiếu niên chấn động, hần rừ đôi mắt xuống, gắt gao nắm chặt lòng bàn tay.

Hắn không nghĩ tới Phong Như Khuynh sẽ xin lỗi hắn, nhưng hắn một lần lại một lần ở trong lòng tự nhắc nhở chính mình, nhất định không thể mềm lòng với nàng nữa.

Hắn đã từng mềm lòng vô số lần, nhưng chỉ đổi lấy những tổn thương càng trầm trọng hơn mà thôi.

“Người ngươi nên xin lỗi không phải ta, mà là Đại Nhi, nàng là người đã bị ngươi tổn thương nhiều nhất, còn có, gia gia tuổi cũng đã lớn, gần đây thân thể cũng không tốt, ta cũng biết ngươi đã dọn ra ngoài hoàng cung, ta chỉ xin ngươi từ nay về sau đừng tới phủ tướng quân, bọn họ không thể nào chịu nổi bất kỳ tổn thương nào nữa.”

Phong Như Khuynh không nói gì, nàng biết, vô số câu xin lỗi, cũng không có biện pháp xóa nhòa được những tổn thương trong lòng họ.

Chuyện duy nhất mà nàng có thể làm, chính là dùng cả đời này để đền bù.

“Chuyện này, công chúa, ta không khuyên nhủ ngươi những lời dư thừa này nữa, hy vọng ngươi về sau có thể suy nghĩ vì bề hạ nhiều một chút, hắn quả thực là một người. phụ thân rất tốt, những người bị ngươi tổn thương đã quá nhiều rồi, ngươi đừng làm hắn tổn thương.”

Con mắt lạnh nhạt của thiếu niên lướt qua trên người Phong Như Khuynh, xoay người, chọn một hướng khác rồi đi.

Trên thực tế, đến chính hắn cũng không biết tại sao mình lại ra tay cứu Phong Như Khuynh, rõ ràng nữ nhân này đã khi dễ Đại Nhi thâm như thế!

Có lẽ là. vì nàng là huyết mạch duy nhất mà cô cô lưu lại, hắn không có biện pháp trở mặt nhìn nàng chết.

Cũng có thể bởi vì khi ở Thú Các. Lời nói của nàng với Phong Như Sương đã làm hắn có một chút tin tưởng, có lẽ, nàng thật sự đã thay đổi?

Nhưng hắn không dám đánh cược, hắn sợ sau khi hắn đánh cược, chờ đợi phủ tướng quân, sẽ lại là một lần tổn thương nữa.

Phong Như Khuynh đứng yên ở chỗ cũ, nhìn theo bóng dáng thiếu niên rời đi.

Lòng của nàng, giờ khắc này, tràn ngập đau lòng.

Nàng đau lòng Nạp Lan Đại Nhi đã phải chịu đựng sự tủi thân, càng đau lòng, lão tướng quân tuổi tác đã cao còn bị chọc tức đến như thế.

“Xem ra, chờ ta an bài xong tất cả mọi chuyện trong phủ công chúa thì ta nên đi phủ tướng quân thăm hỏi một chút, chỉ là không biết khi ngoại công nhìn thấy ta có thể bị tức đến choáng váng hay không?”

Lời tác giả: “ps: Cầu phiếu đề cử, cầu nhấn lại, sao sao, yêu các ngời ~”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vì để ngủ với Quốc Sư (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Tin tức Phong Như Khuynh bị ám sát, ngay lập tức đã có người thông báo cho Phong Thiên Ngự. Lúc đó, Phong Thiên Ngự đang ở ngự thư phòng gặp mặt đại thần, sau khi ông nghe xong thì giận tím mặt, làm cho quần thần sợ tới mức khiếp nhược không ai dám nói, không ai dám ở thời điểm này mà chọc vào.

“Tra, lập tức tra tới cùng cho trẫm, trẫm ngược lại muốn biết rằng ai có lá gan to như thế, nữ nhi của trẫm mà cũng dám động vào!”

Khuynh Nhi vừa mới rời khỏi hoàng cung chưa bao lâu, liền có người đến hành thích nó! Nếu không tìm ra được thích khách, chẳng phải là để tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết nữ nhi của ông dễ bắt nạt?

“Mặt khác,” Phong Thiên Ngự neho hai mắt, một chút lạnh lẽo hiện lên trong ánh mắt, “Phong Như Sương giả truyền thánh ý, lại dám uy hiếp Thủ Các, bắt nó ở trong cung đóng cửa ăn năn, đặc biệt là, không được xuất hiện gần phủ công chúa trong vòng ba thước.”

Kỳ thật Phong Thiên Ngự biết Dung Quý Phi không có lá gan mưu phản, nhưng Khuynh Nhi rất vất vả mới có chút thay đổi, nhất quyết không thể để nàng tiếp tục bị hai mẹ con kia dạy hư được.

Cho nên, hắn liền theo ý Phong Như Khuynh, tạm thời giam lỏng Phong Như Sương ở trong cung, để tránh cho nàng đi ra ngoài tác yêu tác quái.

“Tuân chỉ.”

Thị vệ cung kính hành lễ, đang chuẩn bị lĩnh mệnh thối lui.

Nhưng mà, khi thị vệ thối lui đến cửa, thanh âm của Phong Thiên Ngự lại vang lên lần nữa: “Khoan đã, ngời phải một ít cao thủ đi bảo hộ Khuynh Nhi, nhớ là đừng để cho nó phát hiện, Khuynh Nhi không thích có quá nhiều người đi theo.”

Năm đó, mỗi lần Khuynh Nhi muốn cùng Phong Như Sương ra ngoài, ông đều sẽ phái người đi theo nàng, nhưng mỗi lần, Khuynh Nhi đều sẽ nổi trận lôi đình, thế cho nên sau đó, ông chỉ cho người âm thầm đi theo, không cho bọn họ xuất hiện ở ngoài sáng nữa.

Nhưng cố tình nữ nhi này hoàn toàn không hiểu được nỗi khổ tâm của ông, nếu không phải cãi nhau với ông, thì cũng chính là làm loong, hơn nữa, ở trong lòng nàng vị trí của Phong Như Sương và Dung Quý Phi, đều cao hơn người phụ thân sinh này là ông.

Tất cả các quá khứ lần lượt hiện lên trong trí nhớ của Phong Thiên Ngự, ông chưa xót cười một tiếng, còn tốt, còn tốt, nữ nhi của ông hiện tại đã hiểu chuyện, như thế, ngày sau ông cũng còn mặt mũi để đi gặp Yên Nhi.

.....

Phủ Công chúa, Thanh Linh đứng trước lồng thú, đang mắt to trừng mắt nhỏ với Tuyết Lang bị nhốt trong lồng sắt.

Nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn Tuyết Lang, ngơ ngác nghiêng người nhìn về phía Phong Như Khuynh: “Công chúa, cái con sói này người lấy từ chỗ nào vậy?”

“Phong Như Sương đưa.”

Phong Như Khuynh vuốt cằm, lúc này khiến Phong Như Sương phải đổ máu nhiều như vậy khiến tâm tình của nàng trở nên vui sướng hơn nhiều.

“Thanh Linh, Lưu Ly, các người quan sát con sói này cho ta, nếu nó gây rối bất kỳ cái gì, thì phải lập tức nói cho ta biết.”

Con sói này chính là tam giai linh thú, ở trên đại lục này thì thực lực của nó cũng phải ngang bằng với một Chân Võ Giả. Với thực lực hiện tại của Phong Như Khuynh, thì vẫn chưa thể nào thuần phục được Tuyết Lang ở cấp bậc như vậy, chỉ có thể tạm thời giam giữ nó ở trong lồng mà thôi.

“Nhưng mà.....” Thanh Linh đau buồn, “Tuyết Lang này, nó vẫn luôn trừng mắt ta.....”

Giống như nàng đã đoạt thức ăn với nó vậy.

“Nó trừng ngươi, vậy thì ngươi trừng ngược lại nó là tốt rồi.” Phong Như Khuynh vẫn thanh phong đạm trả lời, “Mặt khác, trong khoảng thời gian này nếu có người tới tìm ta thì ai ta cũng không gặp, ta muốn đi nghiên cứu được điền của ta một chút, thuận tiện tham thảo người kia vấn đề giảm béo luôn.”

Đôi mắt Thanh Linh trừng lớn giống như đã chịu một trận kiếp sợ.

Nàng không có nghe lầm? Công chúa..... Tính giảm béo?

Nàng không phải không thịt không vui, không đường thì chán?

“Công chúa, đang êm đang đẹp, sao ngươi lại muốn giảm béo?”

Lúc những lời của Thanh Linh vang lên, trong nháy mắt, thứ hiện ra đầu tiên trong đầu Phong Như Khuynh vậy mà lại là dung nhan tẻ nhạt, hờ hững của Quốc Sư.

“Đương nhiên là vì để có thể ngủ với Quốc Sư nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vì để ngủ với Quốc Sư (2)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Trọng lượng cơ thể nàng nặng như vậy, vạ nhất khiến cho Quốc Sư bị thương..... Không được, nàng vẫn phải giảm cân, thân hình mềm mại của Quốc Sư mà bị thương, như vậy người trong thiên hạ sẽ cảm thấy đau lòng.

“Công, công chúa?” Thanh Linh hoàn toàn bị dọa ngốc.

Trước kia công chúa lưu luyến Liễu Ngọc Thần, cũng sẽ không có nói ra lời nói dơ bẩn như thế này, huống chi, không phải trước kia công chúa rất chán ghét Quốc Sư sao? Vì sao lại thay đổi nhanh như vậy?

Sắc mặt Lưu Ly trầm xuống, giảm cân vì Quốc Sư, đây..... Là cái lý do gì?

“Công chúa, người không thích Liễu công tử sao?” Thanh Linh khẽ cắn môi, hỏi.

Tuy rằng sau khi công chúa tỉnh lại có hù dọa nàng một trận, nhưng ở chung mấy ngày gần ngủ, nàng phát hiện thật ra công chúa không phải người khó ở chung, chỉ cần nàng không gặp mặt Dung Quý Phi, công chúa cũng sẽ không ngăn cản bất kỳ quyền lợi gì của bọn họ.

Công chúa như vậy càng dễ ở chung hơn so với trước kia.

“Liễu Ngọc Thần?” Phong Như Khuynh cười nhạo một tiếng, “Hắn ta có dung nhan như Quốc Sư sao?”

Thanh Linh thành thật lắc đầu.

Dưới bầu trời này, không có một nam nhân nào có dung mạo có thể so sánh được với Quốc Sư.

“Vậy hắn ta có lương thiện giống Quốc Sư sao? Quốc Sư thương xót ta không có mẫu thân, liền tính toán tự mình dạy dỗ ta, cũng là vì có một vị Quốc Sư như vậy, ngày sau Lưu Vân Quốc sẽ không bị mai một một thiên tài như ta vậy.”

Thanh Linh ngậy người một chút, nói như vậy, dường như Quốc Sư rất lương thiện.

“Hắn ta sạch sẽ giống như Quốc Sư sao? Đừng nói là trong lòng hắn ta có nữ nhân khác, chỉ cần nhìn thấy những tiểu thiếp ở trong phủ của hắn, cũng đủ để chứng minh, hắn ta không phải một người đáng giá để nữ nhân phó thác cả đời.”

Tuy rằng những vị tiểu thiếp đó đã bị nguyên chủ đuổi đi.

Thanh Linh tiếp tục lắc đầu, Quốc Sư cũng không phải là Liễu Ngọc Thần, những năm gần đây, có không ít người lao vào vòng tay của Quốc Sư, nhưng những người đó đều không có kết quả tốt đẹp, mà nhiều năm qua Quốc Sư vẫn một thân một mình, không hề có bất kỳ nữ nhân nào ở bên cạnh.

Mọi người còn truyền nhau rằng Quốc Sư..... có vẻ không thích nữ nhân, mà thích sủng vật Thanh Xà của hắn.

“Hắn ta vừa không đẹp như Quốc Sư, lại không lương thiện bằng Quốc Sư, còn không trong sạch như Quốc Sư, ta đây không theo đuổi một người như Quốc Sư, thích hắn ta làm gì?” Phong Như Khuynh cười hi hi.

Nghĩ đến Quốc Sư, tâm tình của nàng liền trở nên thoải mái, nhưng rất nhanh khuôn mặt nàng liền cứng lại.

“Ta giống như..... Quên mất một chuyện, Quốc Sư bảo ta hôm nay sau giờ Ngọ đi tìm hắn, nhưng mà hôm nay ta bận quá, liền quên mất chuyện này.”

Xong rồi, tại sao nàng có thể quên một chuyện quan trọng như vậy, vậy nàng có nên đến gặp Quốc Sư hay không?

“Vậy công chúa..... Hiện tại người có muốn đi hay không?” Lưu Ly trầm ngâm lúc lâu, hỏi.

Phong Như Khuynh quay đầu nhìn lồng thú trong viện, xoa xoa đầu: “Thôi, ta còn phải hoàn thành tốt yêu cầu của linh thú, chờ ngày mai lại đi tìm Quốc Sư, đứng rồi, Lưu Ly, ta cho người một tờ chi phiếu, người đi mua chút hạt giống được liệu.”

“Vâng, công chúa.”

Lưu Ly tôn kính lên tiếng.

Phong Như Khuynh hơi cau mày, nàng nhìn vào sự kiêu ngạo của linh thú trong viện, lâm vào trầm tư.

Sự tồn tại của linh thú, đã giải trừ ngọn lửa trong nàng, nhưng thực lực của nàng tăng lên cũng là nhờ ngọn lửa này, nếu như hôm nay lặp lại tình trạng này, lại không người ở bên cạnh bảo vệ nàng, chẳng phải nàng sẽ gặp nạn sao?

Chỉ cần thực lực của bản thân đủ cường đại, nàng mới tự tin mình có thể sống yên ở đại lục này!

Nhưng mà so sánh với những thứ này, nàng càng muốn đi bãi phỏng phủ tướng quân trước.

Nhưng đi tay không lại không lễ phép, bạc có thể mua sắm quà tặng lại quá bình thường.....

Bỗng nhiên ánh mắt Phong Như Khuynh sáng lên, nở nụ cười.

Nàng nhớ rõ, trong sách dược thiện có một cách ủ rượu linh tửu, có thể khiến thân thể khỏe mạnh, kéo dài tuổi thọ, chữa khỏi bệnh tật, ông ngoại lại yêu thích rượu, chờ lúc nàng ủ được rượu linh tửu, lại đi bãi phỏng ông ngoại.....

ps: Các người không nhìn lầm, nữ chủ muốn dùng linh dược và sách dược thiện thì phải có không gian của nàng! (được gọi là bàn tay vàng) kích động liền bầu phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thiên Sơn Tuyết Lang ta thà chết đói cũng không ăn (1)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Phía sau phủ công chúa có một ngọn núi.

Một màu xanh thăm bao trùm ngọn núi, nước chảy róc rách, xa hoa lộng lẫy.

Bên cạnh dòng suối nhỏ, có một mảnh đất được khai thác để trồng thuốc, mà nhìn những cây thuốc xiêu xiêu vẹo vẹo này, có thể thấy được là được người trồng chưa bao giờ làm ruộng.

Phong Như Khuynh đỡ trán: “Thôi, đành tạm chấp nhận, chờ sau khi ta thuần hóa được đám linh thú đó, thì sẽ cho bọn họ tới làm.”

Ngay cả khi linh thú đã bị thuần phục qua một lần, thì những linh thú đó đã bị con người thuần hóa, nhưng nếu nàng muốn những linh thú đó trung thành với nàng, thì nàng cần phải thuần hóa lại bọn chúng một lần nữa.

Phong Như Khuynh lấy hạt giống được liệu ra.

Ở phía bên ngoài của túi đều có ghi tên được liệu.

Trong tình huống bình thường, để trồng mỗi một được liệu thì cần rất nhiều thời gian để hoàn thành, nhưng Phong Như Khuynh muốn trồng không phải được liệu, mà là linh được.

“Nơi này xác thật đều là được liệu cấp thấp, muốn tạo ra linh được cấp thấp cũng không mất nhiều thời gian, đoán chừng chỉ cần ba tháng.”

Trồng linh được cũng có rất nhiều cấp bậc.

Hiện tại thực lực của Phong Như Khuynh quá thấp, mới là sơ vô giả trung giai, với thực lực hiện tại của nàng, cùng lắm chỉ có thể tạo ra linh được cấp một.

Mà linh được cấp một yêu cầu thấp về linh khí, sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Phong Như Khuynh nắm hạt giống trong tay, linh khí nhàn nhạt hiện lên chung quanh hạt giống, bỗng nhiên biến thành thể khí, chui vào bên trong hạt giống, nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện màu sắc của hạt giống có thay đổi một chút, không giống với màu trước đó.

Nàng dựa theo cách mà Phù Thần chỉ cho nàng, sau khi dùng linh khí xâm nhập vào hạt giống, rồi trồng hạt giống vào giữa mảnh vườn.

Nhưng không nghĩ tới hạt giống vừa mới vào đến giữa vườn thuốc, cũng đã bắt đầu nảy mầm.

Kết quả này, khiến Phong Như Khuynh giật nảy mình, nàng cau mày trầm tư: “Dựa theo như trong sách nói, muốn tạo được linh được cấp một, cũng phải mất mấy ngày mới có thể nảy mầm, vì sao ta vừa mới gieo xuống, đã nảy mầm rồi?”

Muốn trồng được được liệu phải trải qua rất nhiều năm tháng, huống chi là linh được, đương nhiên, dưới tình huống linh khí bị loãng, nhưng có Phù Thần dạy phương pháp cho Phong Như Khuynh, dùng linh khí kích thích sự sinh trưởng.

Cho nên, chỉ cần mấy ngày ngắn ngủi là có thể nảy mầm, nhưng Phù Thần cũng không có nói là sẽ nảy mầm nhanh như vậy.

“Xem ra, hiện giờ ta phải dùng thủ thuật che mắt để cải trang khu vườn này, nếu không, chuyện ngày hôm nay mà truyền ra ngoài, Lưu Vân Quốc sẽ không còn được thái bình.”

Trên thực tế, Phong Như Khuynh biết Phong Thiên Ngự đang âm thầm phái người bảo vệ nàng, những người đó tương đối tự giác, sau khi vào phủ công chúa, sẽ không đi theo nàng nữa, trừ phi nàng rời khỏi phủ, bọn họ mới đi theo bảo vệ.

Đây cũng là lý do tại sao Phong Như Khuynh lại không che dấu hành vi của mình.

Cũng mặc kệ như thế nào, nàng sẽ thiết lập trận pháp ở phía trước, sẽ không để ai bước vào sau núi một bước.

“Xem ra chế tạo linh được này xác thật rất mệt, vừa rồi chỉ truyền vào mười hạt giống, đã tiêu hao không ít linh khí, may mắn là ta đã có dự kiến trước, lừa gạt Phù Thần đưa cuốn sách Ngự Thú, bằng không một mình ta cũng không thể trồng đủ linh được để làm điểm tâm ngọt cho Phù Thần với Thanh Hàm nữa.”

Phong Như Khuynh lau mồ hôi trên trán, nàng cũng không biết có phải do cơ thể này quá nặng hay không, nhưng giờ nàng đã có chút thờ đốc, tinh thần mệt mỏi.

Bỗng nhiên Phong Như Khuynh nhìn xung quanh vườn thuốc, đã có một cây nhanh chóng nảy mầm, nở hoa, kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tuyết Lang Thiên Sơn ta thà rằng đói chết cũng không ăn (2)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Tốc độ này quá nhanh, nhanh đến mức khiến Phong Như Khuynh có chút hoa mắt, nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cây nhỏ trưởng thành, trên mặt hiện lên một mảnh kinh ngạc.

“Thiên Linh Quả đệ giai?”

Thiên Linh Quả chính là dược liệu nhất giai, nàng vì ngâm linh tửu mới nói Lưu Ly đến mua, mà Thiên Linh quả hôm nay so với dược liệu nhất giai chất lượng bên trong còn tốt hơn một bậc, nhưng quả này đối với tu luyện không có tác dụng gì, tác dụng duy nhất chính là dùng để tiêu trừ một nhọc.

Nhưng điều làm Phong Như Khuynh vui sướng chính là linh quả này. Bởi vì hương vị mỹ thực, no đủ nhiều nước, là thứ linh thú thích nhất, cũng bởi vậy nên tuy Thiên Linh Quả là linh dược nhất giai, nhưng đều bị linh thú ăn sạch, đến mức sắp tuyệt chủng rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, sức dụ hoặc Thiên Linh Quả với linh thú lớn biết bao nhiêu.

Phong Như Khuynh xoa nhẹ cằm, cười ngâm ngâm: “Xem ra, con Tuyết Lang kia còn có tác dụng, ta còn đang lo tìm không thấy kẻ giúp ta trông giữ vườn thuốc, có Tuyết Lang này sợ là không người nào dám tiến đến phía sau núi.”

Nàng đưa tay hái xuống một trái Thiên Linh Quả cắn một ngụm, nước tràn ngập trong khoang miệng, làm cho nàng có loại cảm giác thần thanh khí爽, những một nhọc cũng tan biến.

Đáng tiếc, tác dụng của Thiên Linh Quả quá nhỏ, nàng cũng chỉ có thể xem Thiên Linh quả thành trái cây để ăn.

.

Lạc viện của phủ Công chúa, Tuyết Lang nằm ngoài bên trong lồng thú chộp mắt, nó giống như có chút uể oải ỉu xiu, lười biếng gục đầu xuống.

Đúng lúc này, một mùi thơm ngát xông vào mũi, Tuyết Lang giương mắt lên, mũi hung hăng hít lấy.

Mùi này là loại hương vị nào?

Khẳng định lại là đám nhân loại kia, muốn dùng mỹ thực tới dụ hoặc nó, vọng tưởng muốn nó đường đường là vua của loài sói phải khuất phục! Nó Thiên Sơn Tuyết Lang thà rằng đói chết ở chỗ này, cũng tuyệt đối không ăndồ gì của nhân loại.

“Tiểu lang lang.” Tiếng nói của thiếu nữ kia thanh thúy như tiếng chuông vang lên, làm cho Tuyết Lang mạnh mẽ rung mình.

Nó hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia hung tàn, đối với thiếu nữ mặt béo đang đi tới kia nghe răng trợn mắt, như muốn phát ra cảnh cáo.

“Lang Nhi, từ sau khi ngươi bị Thú Các bắt đi, chắc là không được ném qua bữa ăn nào cho tốt, ta đã chuẩn bị cho ngươi một ít trái cây, ngươi trước ăn lót bụng, như thế nào?”

Tuyết Lang tiếp tục hừ lạnh, quả nhiên, nhân loại ngu xuẩn này muốn dùng mỹ thực tới thu mua nó, nghĩ sao nó đường đường là vua của loài sói, thức ăn ngon nào mà chưa từng ăn qua? Làm sao có thể khuất phục bởi mỹ thực của nhân loại chứ?

Phong Như Khuynh nhìn thấy Tuyết Lang tiếp tục thờ ơ, cũng không thuyết phục nữa, nàng ngồi ở trên ghế đá, lấy Thiên Linh Quả giấu ở ống tay áo ra, dùng khăn tay xoa xoa, nhẹ nhàng cắn xuống một ngụm.

Lập tức đôi mắt của Tuyết Lang trừng lớn, nó gắt gao nhìn chăm chăm Phong Như Khuynh cắn Thiên Linh Quả, thân mình đều rung động không thôi.

Đây. Là Thiên Linh Quả?

Nó đã bao lâu không được ăn qua hương vị của Thiên Linh Quả? Hỉnh như là từ lúc bị đám nhân loại kia bắt đi, nó liền không được nếm mỹ vị cực tốt như vậy.

Không. Không đúng. Cái khí tức này, cùng Thiên Linh Quả mà nó ăn qua có chút khác nhau, dường như càng thêm nồng đậm, mùi thơm ngát, thật muốn ăn một miếng.

“Muốn ăn?” Phong Như Khuynh nhìn Tuyết Lang nước miếng đã rót đầy trên mặt đất, cười nhạt đứng lên hỏi.

Giờ phút này, Viên Hầu tử tí (*) chạy đến trước mặt Phong Như Khuynh, nó khê kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh, đáng thương nhìn nàng.

Phong Như Khuynh cũng không bần xin gì, lấy ra một Thiên Linh Quả ném cho Viên Hầu tứ tí.

Viên Hầu tứ tí kinh hi tiếp lấy Thiên Linh Quả, kêu lên một tiếng liền chạy nhanh ra xa.

(*) Viên Hầu tứ tí: Con khi có bốn tay

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên Sơn Tuyết Lang ta thà rằng đói chết cũng không ăn (3)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Bát Xi Thử (*) cùng Linh thổ thấy thế, cũng to gan tiến lên, chúng nó đều là hai tay ôm móng, làm thành dáng vẻ khấn cầu, đôi mắt tất cả đều chăm chăm nhìn vào Thiên Linh Quả.

(*) Bát Xi Thử: Chuột tám răng

“Grào!”

Ngay lập tức Tuyết Lang nóng nảy, điên cuồng va chạm vào lồng thú, đôi mắt nó đỏ bừng, bộ dáng như khi bùng nổ thú tính.

Lưu lại một chút cho ta, các ngươi đám hỗn trướng này, lưu một chút cho bốn Đại vương!!!

“Các ngươi làm việc cho ta thật tốt thì cái gì cũng có.” Phong Như Khuynh sờ sờ đầu nhỏ đáng yêu của linh thổ, lại chuyển tầm mắt về phía Tuyết Lang đang đỏ bừng hai mắt: “Ta biết linh thú các ngươi đều có thể nghe hiểu được tiếng con người, nếu như ngươi nguyện ý canh giữ hộ viện cho ta, Thiên Linh Quả này mỗi ngày ta đều có thể cung ứng cho ngươi.”

Tuy rằng Thiên Linh Quả chỉ là linh dược nhất giai, nhưng mà so với linh khí thiên địa hiện giờ có thể tạo ra linh dược thật không dễ dàng, số lượng tất nhiên sẽ không quá nhiều, thời điểm năm đó Tuyết Lang còn ở Thiên Sơn, cũng không thể mỗi ngày đều tìm được Thiên Linh Quả.

Có thể thấy được rốt cuộc Thiên Linh Quả có dụng hoặc lớn bao nhiêu đối với linh thú.

Tuyết Lang đen mặt.

Canh giữ hộ viện? Vậy không phải là làm chó sao? Nó là một con sói, là sói đấy!

Nhưng mà.....

Tuyết Lang liếc mắt thấy Phong Như Khuynh tiện tay ném Thiên Linh Quả cho Bát Xi Thử, đôi mắt của nó lại đỏ lần nữa, canh giữ hộ viện thì canh giữ hộ viện, dù sao..... Sói và chó nhiều năm trước cũng có chung quan hệ tổ tiên.....

.....

Thanh Linh cùng Lưu Ly nghe thấy âm thanh Tuyết Lang va chạm lồng thú, rối loạn hoang mang chạy tới, lúc sau nhìn đến Phong Như Khuynh bình an không có việc gì, mới dần dần thở ra hơi.

“Công chúa, phát sinh chuyện gì rồi hả?” Lưu Ly đi lên trước, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, người đến lồng thú mở cửa thả Tuyết Lang ra.”

Giọng nói Phong Như Khuynh nhẹ nhàng phân phó.

Mà lúc nghe được lời này, Thanh Linh bị dọa mặt mày đều trắng, kia chính là một con Tuyết Lang tam giai đấy, tương đương với võ giả của nhân loại, công chúa vậy mà muốn thả nó ra, vận nhất thú tính của nó bộc phát làm công chúa bị thương thì làm sao bây giờ?

“Nghe ta, đi thả nó ra.”

Phong Như Khuynh bình tĩnh câu môi, nàng neho hai tròng mắt lại nhìn về phía Tuyết Lang trong lồng thú, lại lần nữa phân phó.

Thanh Linh không rõ ràng lắm, nhưng nàng biết phụ hoàng phái người tới bảo hộ nàng, dù những người đó không có vào trong phủ công chúa, nhưng nếu phủ công chúa truyền ra một chút dị động nào bọn họ đều có thể nhanh chóng ra tay.

Cho nên, Phong Như Khuynh cũng không sợ Tuyết Lang đòi ý.

Thanh Linh đứng yên không dám động, khuôn mặt nhỏ của nàng ấy trắng bệch, gần như bị dọa khóc.

Cuối cùng vẫn là Lưu Ly lớn gan tiến lên, nhưng nàng không dám tới quá gần lông thú, chỉ dám ở cách đó không xa vờn tay, thật cẩn thận kéo chốt cửa lông thú, rầm một tiếng, cửa lông thú mở ra.

Nàng ấy mở cửa lông thú ra liền lập tức co tay lùi lại, trong mắt rõ ràng mang theo khủng hoảng, khẩn trương nhìn về phía Tuyết Lang đi ra từ lông thú kia.

Tuyết Lang bước đi rất ưu nhã, rõ ràng nó bị nhốt lâu nhưng nó vẫn không mất đi khí phách cùng kiêu ngạo của tộc sói.

Ánh mắt nó cao ngạo liếc nhìn Thanh Linh cùng Lưu Ly, trong mắt nó hàm chứa khinh thường chẳng thêm ngó tới.

Mắt Thanh Linh tròn tròn, nàng, nàng thế mà lại bị một con sói trắng xem thường?

Tuyết Lang hừ một tiếng, không thêm để ý tới hai tiểu nha đầu loài người kia, nó bước đi tới trước mặt Phong Như Khuynh, trong ánh mắt mang theo tia kiêu ngạo cùng bề ngỗ.

Ý tứ kia như muốn nói, nhân loại, còn không mau cho bốn Đại vương ăn?

“Muốn ăn?” Phong Như Khuynh quét mắt Tuyết Lang, nhàn nhạt nói, “Vầy vầy cái đuôi ta xem thử?”

Tuyết Lang tức đến thiếu chút nữa không thở ra hơi.

Nó là sói, là sói! Người này thật xem nó là chó rồi hả? Nó còn chưa gặp qua sói nào mà vầy đuôi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thật là thơm (một)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Nhìn thấy Tuyết Lang không phản ứng chút nào, Phong Như Khuynh gạt nó sang một bên, tiện tay lấy ra một viên Thiên Linh quả, ném cho đàn chuột tám răng.

Chuột Tám Răng kêu hai tiếng chi chi, vui sướng lấy Thiên Linh quả đến một bên chia của.

"Từ trước đến nay tarát thích sủng vật biết giả ngây thơ, nếu không thể khiến ta vui, vậy nuôi nấng cũng vô dụng."

Phong Như Khuynh nhàn nhạt cong môi, lại lấy ra Thiên Linh quả, chia ra làm hai nửa, đưa cho hai Linh Thỏ.

Tuyết Lang kiêu ngạo quá cao, nếu như không giết một phần kiêu ngạo của nó, thì không thể khiến cho Tuyết Lang này toàn tâm toàn ý vì nàng bảo vệ nhà, hướng chỉ, có thể đi vào phủ công chúa, ngày sau nhất định đều là người thân của nàng, vạn nhất Tuyết Lang quá kiêu ngạo mà xung đột với bọn họ thì sẽ không tốt.

...

Thấy chuột tám răng và Linh Thỏ ở bên cạnh chia nhau ăn ngon như vậy, đôi mắt của Tuyết Lang càng đỏ, ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào thiên linh quả trong tay Phong Như Khuynh, lông toàn thân đều nhanh chóng dựng thẳng lên.

Nhưng ngay ở lúc linh khí của nó vừa phun trào, mấy khí tức truyền đến từ bốn phương tám hướng của phủ công chúa, mạnh mẽ ép đến Tuyết Lang vừa dựng thẳng lông lên.

Nó oan ức, rất oan ức.

Nó đường đường là Thiên Sơn Tuyết Lang, khi nào thì sa đọa đến trình độ phải vẫy đuôi mừng chủ mới có thể thu được đồ ăn như chó của nhân loại? Nó luôn kiên định bất khuất, cận kề cái chết đều khó có thể nuốt một chút đồ vật của nhân loại.

Nhưng mà, đôi mắt với dụ hoặc của Thiên Linh quả, cuối cùng nó vẫn khuất phục, đặt mông ngồi dưới đất, vui sướng vẫy cái đuôi, như là một con chó đang đợi chủ nhân chia đồ ăn.

Luru Ly và Thanh Linh cũng ngu muội, Tuyết Lang này khuất phục?

Khi nào thì công chúa. . . trở nên lợi hại như thế?

Luru Ly nâng đôi mắt mông lung lên, trong hốc mắt hiện ra nước mắt.

Ở trước mắt nàng, thân thể mập mạp của Phong Như Khuynh, lại dung hợp với một bóng dáng tuyệt đại nhiều năm trước kia.

Dù cho lúc ấy nàng còn bé, nhưng vẫn nhớ rõ lúc chúng quốc bị ép sáp nhập Luru Vân quốc, là hoàng hậu dẫn đầu trăm người Thiết Huyết quân đối địch với mấy chục vạn quân, hơn nữa lấy lực lượng một người ép đông đảo cao thủ quân địch không còn sức đánh trả.

Hoàng hậu xuất sắc như vậy, quân chủ các quốc gia cũng kính sợ, sao công chúa điện hạ có thể kém đây?

Nàng sẽ trở nên càng ngày càng tốt, cũng càng lúc càng giống hoàng hậu Nạp Lan nhiều năm trước. . .

Trong mắt Thanh Linh chứa một tia mờ mịt, công chúa lúc này thật sự khác với người trước đây nàng biết, trước kia công chúa chỉ gây họa, nhưng hôm nay cả người nàng đều là ánh sáng, rõ ràng thân thể kia vẫn mập mạp như thế, nhưng không tự chủ được. . . dất ra một loại sức quyến rũ.

"Ồ ồ."

Tuyết Lang ôm Thiên Linh quả Phong Như Khuynh ném qua đến gần, trong mắt sói của nó đầy thỏa mãn, thiếu chút nữa ngay cả hạt cũng nuốt vào.

Thơm, thật là thơm! Thiên Linh quả này còn mỹ vị hơn thứ nó đã từng nếm qua, mùi vị đó càng khiến cho người luru luyện quên về.

"Không có."

Nhìn khuôn mặt của Tuyết Lang mong chờ nhìn mình, Phong Như Khuynh vuốt tay một cái: "Nếu ngươi ngoan ngoãn giữ nhà cho ta, ngày mai ta sẽ cho ngươi thêm một quả, chỉ là, không cho phép ngươi ăn vụng, ngươi dám ăn vụng, đời này ngươi cũng chỉ có thể ở lại phủ tướng quân làm nô dịch, cả một đời cũng không thể ăn Thiên Linh quả."

Tuyết Lang cuống quýt gật đầu, nó tuyệt đối sẽ không ăn vụng!

"Luru Ly, ngươi mang nó đến chân núi phía sau, để nó trông chỗ được điềnkia của ta. Mặt khác, trong khoảng thời gian này, bất kỳ người nào cũng không cho phép đặt chân ra phía sau núi một bước, bất kể là ai cũng không được!". Bên trong đôi mắt của Phong Như Khuynh hiện lên tia lạnh lẽo, nghiêm nghị phân phó nói.

So với Thanh Linh, nàng càng tin tưởng Luru Ly hơn, nếu nàng không cho phép Luru Ly bước vào phía sau núi, vậy nàng ta tuyệt đối không bước vào một bước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thật là thơm (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Luru Ly phúc thân nói: "Vâng, công chúa."

Phong Như Khuynh lười biếng đuổi người một cái, thân thể béo này của nàng chẳng mấy chốc sẽ cảm thấy mệt nhọc, thừa dịp bây giờ có thời gian, nàng trước tiên vẫn là nên chạy quanh núi phía sau vài vòng.

Có Thiên Linh quả, nàng rất nhanh có thể tiêu trừ mọi mệt, bây giờ vẫn không thể chế thành dược thiện, nàng chỉ có thể thông qua loại biện pháp rất đơn giản này để giảm béo.

. . .

"Phù Thần ca ca, có chuyện gì vậy?"

Trên cỏ, Thanh Hàm bước chân loạng choạng đi đến bên cạnh Phù Thần, nó nhú lông mày đáng yêu, nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: "Tại sao Thiên Linh

quả kia lại trưởng thành nhanh như vậy? Cho dù Thiên Linh quả là linh dược kém cỏi nhất trong nhất cấp, nhưng chỉ ít cũng cần phải hai ngày nha."

Phù Thần nhũ mày trầm tư: "Ta cũng không rõ đây là có chuyện gì, hơn nữa loại tình huống này, ta chỉ biết có một người."

"Cái gì?"

"Người sáng lập Thần Dược tông, vị tổ tiên thần bí kia."

Vị tổ tiên thần bí kia đến trình độ nào?

Trên sử ký Thần Dược tông, đến nay đều không có bất cứ tin tức gì liên quan đến người sáng lập, càng không biết hần là nam hay nữ, là xấu hay đẹp, hần như là một tờ giấy trắng, mặc cho người ta tưởng tượng.

Nhưng mà, hần lại là một truyền kỳ của thời đó.

Phương pháp trồng Linh Dược cũng là hần tự mình thí nghiệm hoàn thành, truyền thừa muôn đời.

Hần còn chỉ dẫn một phương pháp chính xác để đại lục tu luyện.

Không có ai biết đến cùng hần là ai, nhưng càng không có người có thể quên mất hần!

Thế nhân gọi hần là. . . Cửu Đế!

"Cửu Đế?" Thanh Hàm sững sờ chớp mắt một cái: "Người nói thiên phú của nàng và Cửu Đế rất giống nhau? Cho nên có thể khiến Linh Dược sinh trưởng nhanh chóng? Hơn nữa, nàng trông ra Thiên Linh quả kia chứa linh khí bên trong rất nồng đậm, trình độ nồng đậm có thể vượt qua tông chủ Thần Dược tông năm đó."

"Đến cùng là thiên phú của nàng như thế nào thì còn cần phải nghiên cứu, trước kia Cửu Đế không phải chỉ là trông ra Linh Dược tuyệt hảo. Tốc độ tu luyện của hần, đến bây giờ, trên toàn bộ đại lục cũng không ai có thể so sánh."

Đáng tiếc, Cửu Đế như thế, cuối cùng cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi, người đã sớm biến mất ở trong dòng sông lịch sử để cho người ta tiếc hận rồi.

"Nhưng. . ." Trong mắt to của Thanh Hàm chứa đầy ý cười, sáng ngời lại rực rỡ: "Thiên phú của nàng mạnh như thế, có phải chúng ta có miếng ăn rồi không? May mắn nàng là con cha áo mẹ của chúng ta, nếu không, chúng ta không biết phải mất bao lâu mới có thể ăn được Linh Dược tam giai."

Khuôn mặt nhỏ của Phù Thần đen lại, bất mãn hừ một tiếng: "Nàng là dược nô, là dược nô!"

"Ta không quan tâm, ai cho ta nhét đầy bụng, người đó là con cha áo mẹ của ta, Phù Thần ca ca, ta thật sự là đói quá lâu, đã nhanh không còn khí lực rồi." Thanh Hàm xoa bụng nhỏ, vô cùng đáng thương miết miệng nhỏ.

Nó thật sự muốn ăn Linh Dược tam giai. . .

. . .

Phong Như Khuynh cũng không biết hai tiểu gia hỏa nói chuyện phiếm, nàng càng sẽ không biết mình vẫn luôn ở dưới giám thị của chúng nó.

Nhờ sử dụng Thiên Linh quả, Nàng có thể chạy vòng rã quanh núi phía sau đến khi trời tối, mới thờ hồng học lau mồ hôi.

"Nếu như lúc này có một bát canh Sơn Căn Thảo thì tốt."

Canh Sơn Căn Thảo, dùng Sơn Căn Thảo và Ninh Thần Hoa, Ngân Diệp Thảo phụ trợ chế biến thành canh, có công hiệu tan mỡ bài độc, cũng là thứ bây giờ Phong Như Khuynh vô cùng cần thiết.

Vác một thân thịt mỡ này, ngày sau chiến đấu cũng không dễ, càng đừng đề cập đến việc đứng vững gót chân ở đại lục này.

Vì lẽ đó, việc cấp bách bây giờ là nàng nhất định phải biến thân thể này trở nên nhẹ nhàng, mới thuận tiện cho việc chiến đấu ngày sau.

Xa xa, Phong Như Khuynh đã trông thấy Lưu Ly chờ nàng dưới chân núi.

Khi đi đến trước mặt Lưu Ly, nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện Phù Thần nhắc qua với nàng, trầm ngâm nửa ngày, hỏi: "Lưu Ly, người có biết Thần Dược tông không?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nạp Lan Đại Nhi (1)

Edit: MAC

Beta: Luna

Trong mắt Lư Ly hiện lên sự kinh ngạc, không hiểu vì sao Phong Như Khuynh đột nhiên nhắc đến Thần Dược tông.

Nàng ấy trầm tư một lát, trả lời: “Hồi bẩm công chúa, Thần Dược Tông chính là đệ nhất tông môn tại đại lục Thương Nguyệt, nghe nói trong Thần Dược tông có vô số loại linh dược, vậy nên có rất nhiều thiên tài đều chen nhau muốn tiến vào Thần Dược tông.”

Phong Như Khuynh khẽ cau mày, không phải Phù Thần nói Thần Dược tông đã sớm bị diệt sao? Xem ra tin tức Phù Thần cung cấp không đáng tin cậy, hơn nữa nàng còn dùng dược linh bên phía Thần Dược tông, vậy Thần Dược tông có phải sẽ tìm nàng tính sổ?

Xem ra nàng cần phải đến chỗ Phù Thần tâm sự thật tốt mới được, làm cơm cha áo mẹ như vậy nguy hiểm quá lớn. ...

Thấy khóe môi Phong Như Khuynh kéo ra nụ cười, Lư Ly cảm thấy toàn thân phát lạnh, có cảm giác hình như công chúa đang muốn làm chuyện xấu.

“Lư Ly, tướng quân phủ gần đây như thế nào?”

Nguyên chủ ít khi quan tâm đến tướng quân phủ, cho nên nàng tìm thấy được rất ít những chuyện của tướng quân phủ trong ký ức của nguyên chủ.

Lư Ly sửng sốt, nàng ấy cúi đầu nửa ngày mới mở miệng: “Khoảng thời gian trước tâm tư công chúa luôn ở trên người Liễu công tử, sau đó lại bị thương nằm trên giường, hơn nữa bề hạ sợ công chúa sẽ đi cười nhạo tướng quân phủ nên mới không cho người biết tin tức gì.”

Nhưng bây giờ công chúa đã thay đổi, trở nên không còn lạnh nhạt vô tình như vậy, cho nên dù nàng ấy có báo tin tức cho công chúa thì công chúa cũng không có khả năng sẽ đi khi dễ người trong tướng quân phủ như trước.

“Biểu ca của công chúa - thiếu gia tướng quân phủ - Nạp Lan Tịch từ nhỏ đã có hôn ước với công chúa Từ Yên của Long Ngao quốc, chỉ là không lâu trước đó hắn bị từ hôn.”

Tâm Phong Như Khuynh run rẩy, nàng gắt gao nắm chặt lòng bàn tay. Năm đó, mẫu hậu còn sống trên đời, Long Ngao quốc chiến bại, vì lấy lòng Lư Vân quốc nên đã cố ý đưa công chúa ra liên hôn, nhưng phụ hoàng không có hoàng tử ở độ tuổi thích hợp. Vì vậy Long Ngao quốc nhân tiện để Từ Yên công chúa lựa chọn ra cháu ngoại trai bên tộc mẫu hậu.

Còn tính đến năm hai người mười tám tuổi sẽ tổ chức hôn lễ, hiện giờ chỉ thiếu một năm nữa mà biểu ca đã bị từ hôn.

“Công chúa, Lư Vân quốc đã không có hoàng hậu, thân thể lão tướng quân lại càng ngày càng kém, nếu không phải những người đó sợ hãi thực lực của bề hạ, thì tình hình chỉ sợ... sớm đã nguy cấp.”

Ánh mắt nàng sáng rực, nghiêm túc nói: “Lư Ly, ta muốn đi tướng quân phủ nhìn xem, nhưng chuyện ta ra ngoài ngoài đừng để bất kỳ kẻ nào biết.”

Thần sắc Phong Như Khuynh đột nhiên kiên định dị thường, nàng không yên lòng về tướng quân phủ. Chẳng sợ không được vào trong phủ, nàng chỉ cần ở bên ngoài xem một lát cũng đủ rồi.

.....

Đường phố phía Nam từ trước đến nay đều rất nhộn nhịp, từ xa Phong Như Khuynh đã nhìn thấy một đám nhóc khoảng 6,7 tuổi đứng phía trong con đường, chặn tầm mắt của nàng.

Nàng thực không để ý đến đi qua một bên, nhưng lúc nàng vô tình liếc mắt qua người ở giữa, trông mắt lập tức co rút nhanh.

Bị vây quanh trong đám nhóc kia là một tiểu cô nương ước chừng năm tuổi, đầu tóc cô bé xõa xuống khuôn mặt, cả người ướt nhẹp, đôi mắt to sáng ngời bên trong mang theo sự khủng hoảng, khiếp đảm nhìn những người vây quanh mình.

Làn da đứa bé rất trắng, là cái loại trắng bệch phờ phạc, trên nửa khuôn mặt của nàng còn có một vết sẹo phá hủy đi bộ dáng đáng yêu.

Nàng ấy giống như bị cả thế giới này vứt bỏ, cánh tay gắt gao ôm đầu gối, thân mình nho nhỏ không ngừng phát run, có vẻ đáng thương lại bất lực.

“Nạp Lan Đại Nhi, cha mẹ ngươi đều biết ngươi lớn lên xấu xí nên không dám để ngươi ra khỏi cửa, sợ ngươi dọa đến người khác, không nghĩ tới ngươi còn dám trộm chạy ra, chúng ta đều bị ngươi dọa rồi, ngươi nên bồi thường chúng ta thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nạp Lan Đại Nhi (2)

Edit: MAC

Beta: Luna

Mất thấy những người đó bước hai bước đến gần chỗ mình, Nạp Lan Đại Nhi hoảng loạn lùi ra sau, cô nhóc gắt gao cắn môi, sợ hãi trong mắt càng sâu.

“Ta quên mất, người chẳng những bệnh tật ốm yếu, lại còn là một người nhược trí, ngay cả một câu nói cũng chẳng lưu loát, ta không nên trông chờ người trả lời chúng ta.”

Đưa bé nam cầm y hoa phục, làn da trắng nõn kiêu nộn, vừa thấy chính là công tử nhà giàu được nuông chiều từ bé, sắc mặt đầy kiêu căng, vênh váo, hung hăng nhìn xuống tiểu cô nương ngồi dưới đất.

Người bên cạnh lôi kéo ống tay áo nam hài, nhỏ giọng nói: “Chúng ta cần gì làm quá đáng với nàng chứ? Tốt xấu gì nó cũng là tiểu thư tướng quân phủ, lỡ may tướng quân tìm chúng ta tính sổ.....”

“Sợ cái gì? Tiểu thư Tướng quân phủ thì thế nào? Cô cô nàng sớm đã chết, mà cô cô ta là Dung Quý Phi! Về sau bà ấy chính là Hoàng Hậu! Trên đời này ai dám so sánh với Lư gia chúng ta?”

Khuôn mặt Lư Vũ cao ngạo, đừng nói là một tướng quân phủ nhỏ nhỏ, về sau cả thiên hạ này đều là của Lư gia bọn họ!

“Hơn nữa, cái đồ nhược trí này đến cáo trạng còn không biết, các người còn sợ cái gì? Cho dù đánh nàng ta thì sao? Tướng quân phủ còn dám tìm chúng ta tính sổ?”

Chân Lư Vũ đã nâng lên, hung hăng đá về phía Nạp Lan Đại Nhi.

Nạp Lan Đại Nhi sớm bị dọa đến ngây ngốc, cô nhóc không biết tránh né, ngơ ngác nhìn chân Lư Vũ sắp tới gần.....

Đột nhiên, một bàn chân giống như núi thái sơn ở một bên đuổi đến đá vào ngực Lư Vũ.

Lư Vũ còn chưa kịp định tới Nạp Lan Đại Nhi đã bị một cái chân đá bay ra.

Hắn ngã xuống rất thê thảm, đầu cắm xuống đất, đau đến mức không ngăn được nước mắt chảy ra, hắn giơ tay lau nước mắt, phẫn nộ đứng lên: “Ai dám đánh ta! Ta sẽ bảo cô cô ta chém người.....”

Khuôn mặt vốn dĩ đang căm giận lúc nhìn thấy thân hình mập mập đứng thẳng trong gió kia lửa giận trên mặt đều cứng đờ.

“Phong Như Khuynh, sao lại là người?”

Bốp!

Phong Như Khuynh bước chân tiến lên, hung hăng tát một cái trên mặt Lư Vũ.

“Trường bối người không giáo dưỡng người cái gì gọi là tôn ti trật tự à? Ta đường đường là công chúa Lư Vân quốc, ai cho phép người gọi thẳng tên?”

Lư Vũ ngây ngẩn cả người, giống như lần đầu tiên gặp phải, sững sờ trừng mắt Phong Như Khuynh.

Trước kia lúc hắn đối mặt với Phong Như Khuynh chưa từng quên thân phận của nàng, từ trước đến nay đều có lễ nghĩa tôn ti, nhưng lúc này hắn quá mức khiếp sợ thế nên trực tiếp gọi thẳng tên của nàng.

Nhưng mà..... Ngay cả như vậy, nàng cũng không thể đánh hắn, hắn chính là cháu ngoại trai của Dung Quý Phi!

“Người đánh ta, ta mách cô cô, hu hu.....” Lư Vũ oa một tiếng khóc rống, “Ta sẽ bảo cô cô dạy bảo lại người.”

Hắn phải mách cho cô cô biết Phong Như Khuynh dám đánh hắn. Từ trước đến nay cô cô vẫn luôn thương nhất cháu trai là hắn đây, đến lúc đó, hắn nhất định phải nói cô cô hung hăng giáo huấn đứa mập chết tiệt này.

“Người còn dám khóc!” Phong Như Khuynh cười lạnh một tiếng, xách vạt áo Lư Vũ lên, một tay dùng sức đánh vào mông hắn.

Đối mặt với Lư Vũ nàng không có lưu tình như đối với Phù Thần, một cái đánh kia dùng sức lực cực lớn, Lư Vũ lập tức đau đớn, lớn tiếng khóc.

Những bạn bè của hắn dám khi dễ Nạp Lan Đại Nhi nhưng lại không có lá gan động vào Phong Như Khuynh ác ôn này, bọn chúng nhao nhao lùi về sau

vài bước, không khoảng lan tràn trong mắt.

“Người có bản lĩnh thì khiến cho Dung Quý Phi tới giáo huấn ta đi, vừa vặn ta nói chuyện về Thiết Huyết lệnh với bà ta.”

Bốp!

Lại là một đánh vào mũi hần.

Lưu Vũ cảm giác mũi nóng đau rất đã nhanh nở hoa rồi, hần dùng sức giãy giụa, oa oa khóc lớn gào lên: “Ta mách cô cô, bảo cô cô đánh người, hu hu, người dám đánh ta, người chết chắc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nạp Lan Đại Nhi (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Hần khóc càng dữ thì Phong Như Khuynh đánh càng hăng, khi nào mệt thì nàng ăn một trái Thiên Linh Quả vào rồi lại tiếp tục đánh.

Mãi cho đến khi Lưu Vũ dù đau nhưng ngay cả sức lực để khóc cũng không có, Phong Như Khuynh mới ngừng lại, ném hần ở trên mặt đất, hừ lạnh nói: “Sau này, nếu người khi dễ nàng một lần, thì ta sẽ đánh người một lần! Cút!”

Giờ phút này mũi Lưu Vũ đau đớn, hần che cái mũi đang bị đau lại, ánh mắt nhìn Phong Như Khuynh giống như là đang nhìn một ác ma.

Cho nên, sau khi Phong Như Khuynh nói ra những lời này, hần cuống quít xoay người, nghiêng ngã chạy tới con phố phía trước, rõ ràng hần đau đến nỗi không có biện pháp nào đi nhưng lại không dám dừng một chút nào.

.....

Ở ngã tư đường, Nạp Lan Đại Nhi ngồi dưới đất, đôi mắt to của nàng đang ngơ ngẩn nhìn Phong Như Khuynh, trong con ngươi tràn đầy khiếp đảm.

“Đại Nhi, người còn nhớ ta sao?”

Ánh mắt Phong Như Khuynh dừng lại trên vết sẹo trên mặt Đại Nhi, ánh mắt trầm xuống.

Vết thương này, là do trước kia nguyên chủ cùng Phong Như Sương làm nàng bị phồng.

Đồ là nàng làm nóng, còn người là do Phong Như Sương đè xuống, nhưng vì không để phụ hoàng trừng phạt Phong Như Sương nên tất cả trách nhiệm đều do nguyên chủ gánh vác.

Hai người cùng nhau gây họa, nhưng người lãnh họa là nguyên chủ, còn Phong Như Sương lại thành một người khuyên giải an ủi nguyên chủ, là một người tốt nhưng lại mang theo cảm giác áy náy.

Cố tình nguyên chủ lại ngu xuẩn, đúng thật là để cái nôi đó úp lên đầu một mình mình, rõ ràng tướng quân biết việc này Phong Như Sương chắc chắn có tham dự, nhưng lại bị “nàng” làm cho không còn cách nào, thành ra lại ghi hận lên người nguyên chủ.

Nạp Lan Đại Nhi run run một chút, thân thể nho nhỏ run rẩy kịch liệt, biểu hiện so với vừa rồi thì càng thêm hoảng sợ, qua đó có thể thấy được ấn tượng của Phong Như Khuynh ở trong lòng nàng là cái dạng gì rồi.

“Mẫu thân nói, người là người xấu, sẽ đánh Đại Nhi, làm Đại Nhi bị phồng, còn đem Đại Nhi làm ngựa, mẫu thân muốn Đại Nhi cách xa người một chút, người là người xấu!”

Trong lòng Phong Như Khuynh đau xót, nàng cúi đầu, nhìn thiên hạ nho nhỏ này: “Nhưng ta vừa rồi đã cứu người đó, người nhìn xem, những người đó cũng không dám khi dễ người.”

Trong mắt Nạp Lan Đại Nhi toát ra vẻ nghi hoặc: “Nhưng mà, mẫu thân đã nói người là người xấu.”

Phong Như Khuynh giương khóe môi lên cười khê, nàng cười rất ôn hòa, ngồi xổm xuống trước mặt Nạp Lan Đại Nhi.

“Trước kia là ta làm sai, đã khi dễ Đại Nhi, nhưng con người ai cũng sẽ thay đổi, Đại Nhi có thể cho ta một cơ hội không?”

Nạp Lan Đại Nhi cắn ngón tay, nghiêng đầu nhìn Phong Như Khuynh.

“Ngươi xem, ta còn mang đồ ăn ngon đến cho Đại Nhi nữa.” Phong Như Khuynh mở tay ra, trái cây xinh xắn hiện ra ở trong lòng bàn tay nàng.

Trái cây trong suốt ướt át, mùi thơm tản ra từng đợt, ngon miệng đến cực điểm.

Nạp Lan Đại Nhi không dám nhận trái cây trong tay nàng, vô số lần thương tổn, cũng đã làm cho tâm trí hài tử không được đầy đủ có cảnh giác.

Nàng sợ, sợ lại bị khi dễ lần nữa, đau đớn như vậy, nàng không muốn nhận nữa.

“Nếu ta thật sự muốn khi dễ ngươi, thì lúc này ta đã không giúp ngươi rồi. Nếu ngươi ăn xong trái cây này, ta bảo đảm, sau này sẽ không khi dễ ngươi nữa, được không?”

Ánh mắt Nạp Lan Đại Nhi chuyển từ trên khuôn mặt Phong Như Khuynh dời về phía Thiên Linh Quả, cổ nàng ừng ực một tiếng nuốt nước miếng xuống.

Nàng thật sự không nhịn nổi, vươn cái tay nhỏ, thật cẩn thận duỗi tới lấy Thiên Linh Quả.

Nàng giống như vẫn còn có chút sợ hãi với Phong Như Khuynh, mắt to chứa khiếp đảm, mãi đến khi đã cầm Thiên Linh Quả trong tay nhỏ, trái tim nàng mới hạ xuống.

Lúc này, biểu tỷ tỷ thật sự không khi dễ nàng.

“Ăn đi.” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm nâng quai hàm, nhìn về phía Nạp Lan Đại Nhi.

Nạp Lan Đại Nhi cắn một ngụm, nước trong suốt ngọt thanh chảy vào khoang miệng nàng, làm lòng nàng ngây ngất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nạp Lan Đại Nhi (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Có lẽ là do Thiên Linh Quả quá mức mỹ vị, làm cho Nạp Lan Đại Nhi cũng không sợ hãi như ban đầu nữa, khuôn mặt nhỏ nỏ ra một nụ cười ngọt ngào: “Rất ngọt.”

“Đại Nhi, sao trở như thế muội còn ở bên ngoài?”

Nạp Lan Đại Nhi chớp mắt to, uể oải cúi đầu: “Ca ca..... Tâm tình không tốt, Đại Nhi đi mua bánh hoa quế, cho ca ca ăn, nhưng Đại Nhi tìm không thấy.”

Ở phía nam, xác thật là có một chỗ bán bánh hoa quế nổi danh, biểu ca chắc bởi vì việc từ hôn mà tâm tình không vui, cho nên Đại Nhi mới lén lút chạy ra ngoài đi mua điểm tâm hân thích nhất.

Phong Như Khuynh khẽ thở dài một tiếng.

Nghĩ đến hôm nay lúc nhìn thấy biểu ca, sắc mặt của hắn xác thật không tốt, đáng tiếc khi đó nàng vẫn chưa biết đến việc từ hôn này.

“Đi thôi, Đại Nhi, ta dắt muội đi mua.”

Phong Như Khuynh đứng lên, nàng nắm tay nhỏ Nạp Lan Đại Nhi, hơi hơi mỉm cười.

.....

Bóng đêm dần kéo xuống.

Bên trong phủ tướng quân là một đoàn lộn xộn, ngay cả lão tướng quân thân thể không khỏe cũng đã từ trên giường dậy, dẫn theo mọi người đi tìm Nạp Lan Đại Nhi.

Đèn bắt đầu được thấp lên.

Ở cổng phủ tướng quân, Nạp Lan phu nhân không ngừng nhìn ra bên ngoài, bà nôn nóng, siết chặt khăn trong tay, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Tướng quân cùng phụ thân đi ra ngoài lâu như vậy, sao vẫn chưa trở về? Cũng không biết bọn họ có tìm được Đại Nhi không nữa.”

Đại Nhi một tuổi mới có thể bò, hai tuổi còn chưa biết nói, đến ba tuổi mới có thể tự đi đường, hơn nữa nàng bệnh tật ốm yếu, bởi vậy, từ nhỏ bà đã yêu thương Đại Nhi nhiều hơn một chút.

Nếu Đại Nhi thật sự mất tích. Bà. Quảng đời còn lại bà nên vượt qua như thế nào?

Nạp Lan phu nhân lau nước mắt đã chảy ra khoeo mắt, nhẹ nhàng than vãn một tiếng.

Cũng đúng lúc này.

Dưới ánh nến cách đó không xa, một bóng dáng nho nhỏ đột ngột xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Trong lòng Nạp Lan phu nhân vui vẻ, nhưng khi thấy thiếu nữ bên cạnh Nạp Lan Đại Nhi, sắc mặt bà thay đổi trong nháy mắt, đi nhanh qua, cấp tốc đem Nạp Lan Đại Nhi từ trong tay Phong Như Khuynh đoạt lại, gắt gao ôm vào trong lòng.

Ánh mắt của bà rất khủng hoảng, dùng sức ôm Nạp Lan Đại Nhi, biểu tình kia, giống như sợ Phong Như Khuynh sẽ tiếp tục khi dễ con bé.

“Mợ,” Phong Như Khuynh hiểu rõ nguyên do của sự sợ hãi trong lòng Nạp Lan phu nhân là đến từ nơi nào, nàng cười khỏ một tiếng, “Ngươi không cần lo lắng, ta không khi dễ nàng, lần này là Đại Nhi muốn đi mua điểm tâm cho biểu ca, nhưng lại lạc đường, ta gặp được nên mới đưa nàng trở về.”

Nạp Lan phu nhân vẫn không tin Phong Như Khuynh, trong mắt mang theo cảnh giác: “Váy đa tạ công chúa, ngày sau không phiền công chúa lo lắng, Đại Nhi, sau này con không thể như vậy, mẫu thân sắp bị con hù chết rồi.”

Đầu Nạp Lan Đại Nhi chôn trong ngực Nạp Lan phu nhân, khuôn mặt nhỏ nở ra một nụ cười sáng lạn: “Mẫu thân đừng sợ, biểu tỷ tỷ. Bảo vệ con.”

Phong Như Khuynh bảo vệ Đại Nhi?

Trong mắt Nạp Lan phu nhân toát ra hoài nghi, chỉ cần nàng không khi dễ Đại Nhi, thì bà đã cảm kích nàng cả đời, lại càng không hề có hy vọng nàng có thể bảo hộ con bé.

“Mợ, ta thật sự không có ác ý,” Biểu tình Phong Như Khuynh nặng trĩu, “Lần này ta tới, là vì muốn hỏi. thân thể ngoại công như thế nào?”

Nàng không có nói chuyện biểu ca bị từ hôn, chuyện này khá xấu hổ để mở miệng, nàng không nên nói trước mặt Nạp Lan phu nhân, nếu không thì quan hệ của bọn họ sẽ càng khó để phục hồi.

Nạp Lan phu nhân miễn cưỡng cười cười: “Cha ta hần thế nào lại thành như vậy? Công chúa không biết sao? Thiết huyết lệnh kia, là dùng máu tươi cả đời của Hoàng Hậu đúc thành, công chúa muốn tặng cho Dung Quý Phi, cha ta ở trước cửa cầu người mấy ngày mấy đêm, người cũng không liếc mắt một cái. Sau này, thân thể hần càng ngày càng lụn bại.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Quốc Sư quan trọng hơn (1)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Phong Như Khuynh rũ con người xuống, nàng biết rõ người phạm phải sai lầm chính là nguyên chủ, nhưng nội tâm nàng lại ngăn không được sự dằn vò.

Hiện giờ, nàng chẳng những kế thừa thân thể “nàng”, còn phải chịu trách nhiệm những việc thuộc về “nàng”.

“Mợ, hiện tại ta đối với phủ tướng quân thật sự không có bất luận ác ý gì, ta hy vọng ngươi có thể tin tưởng ta một lần.” Nàng nâng con người lên, ánh mắt sáng quắc, kiên định không đổi.

Ánh mắt như vậy, Nạp Lan phu nhân chưa bao giờ gặp qua.

Nhìn thấy tia kiên định đó, khiến tâm bà không tự chủ bản thân mà rung động một chút.

May mắn bà đã nhanh chóng giữ tâm kiên định lại, cười nhạo một tiếng.

Tin tưởng nàng? Trước kia sau mỗi lần khi dễ Đại Nhi, lại làm bộ người tốt đi tìm Đại Nhi, kết quả, chỉ mang đến cho Đại Nhi nhiều hơn đau đớn tổn thương.

Phủ tướng quân bọn họ không phải là chưa từng tín nhiệm nàng, chỉ là nàng đã làm mất đi tín nhiệm của bọn họ, hiện tại cho dù nàng nói cái gì, bà đều sẽ không tin.

“Công chúa, ngươi là quân, chúng ta là thần, thần là thần tử vốn chính là vâng theo lệnh của công chúa, sao nói đến tín nhiệm?” Nạp Lan phu nhân gắt gao nắm chặt nắm tay: “Hiện tại sắc trời cũng không còn sớm, công chúa mời trở về đi, xin thứ cho ta không tiễn xa được.”

Phong Như Khuynh khẽ thở dài một tiếng, nàng cười khỏ nhìn phía sắc mặt căng thẳng của Nạp Lan phu nhân, vốn định nói cái gì đó, nhưng lại không thể nào mở miệng.

Cuối cùng, chỉ biến thành một câu cáo biệt đơn giản.

“Vậy ta liền đi trước, mợ, ngày sau ta lại đến tìm các ngươi, được không?”

Trái tim Nạp Lan phu nhân run lên, trong mắt hiện lên hoảng loạn, nàng cư nhiên còn muốn tới! Chẳng lẽ còn ngại phủ tướng quân tai họa nàng mang đến không đủ sao?

Nhưng đối mặt với Phong Như Khuynh, Nạp Lan phu nhân không dám nhiều lời, sắc mặt bà trắng bệch cười cười: “Thiên hạ này đều là đất của vua, công chúa muốn đi nơi nào không cần hỏi đến ta.”

Phong Như Khuynh nhẹ nhấp môi, trước khi nàng rời đi muốn vuốt tay sờ cái đầu nhỏ của Đại Nhi.

Nhưng Nạp Lan phu nhân nhìn thấy đôi tay vuốt tới của nàng, nhanh chóng ôm chặt Đại Nhi hơn nữa, trong ánh mắt hàm chứa vẻ cảnh giác.

Tay nàng ở giữa không trung cứng lại, chung quy là vẫn không sờ đầu nhỏ của Đại Nhi, ngược lại là bắt đắc dĩ hạ xuống.

“Ta đi đây.”

Phong Như Khuynh nhìn phía sau cửa lớn phủ tướng quân, chậm rãi xoay người, bóng dáng kia dần dần biến mất dưới ánh trăng.

Cho đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất, Nạp Lan phu nhân vuốt ngum khí ở trong ngực xuống, bà vội vàng buông lỏng Nạp Lan Đại Nhi ra, sắc mặt nôn nóng nói: “Đại Nhi, về sau ngươi không được gặp gỡ nàng, biết không hả?”

Nạp Lan Đại Nhi ngây thơ mờ mịt, mắt nàng to nhấp nháy, sáng ngời như bầu trời đêm đầy sao.

“Nhưng mà, biểu tỷ tỷ..... dẫn con đi mua bánh ngọt.”

Biểu tỷ tỷ bảo hộ nàng, còn mang nàng đi mua bánh hoa quế, biểu tỷ tỷ đã không phải người xấu nữa.

Mẫu thân vì sao còn không thích nàng chứ.

“Nghe mẫu thân, nàng sẽ khi dễ ngươi, sẽ thương tổn ngươi, ngươi từ nhỏ đã bị nàng áp bức quá nhiều, nương không nghĩ lại làm ngươi bị thương.” Nước mắt Nạp Lan phu nhân từ trong hốc mắt chảy xuống.

Bà tưởng tượng đến hành động của Phong Như Khuynh đối với Đại Nhi, liền có một loại lo lắng đau lòng.

Hoàng Hậu người tốt như vậy, vì cái gì..... Cố tình sinh ra một nữ nhi thế kia.

Nàng gây tai họa cho hoàng cung cùng phủ tướng quân còn chưa đủ, ngay cả thiên hạ này, cũng đều sẽ bị nàng mang đến tai họa.

“Biểu tỷ tỷ..... Không phải người xấu.”

Nạp Lan Đại Nhi quật cường biện giải nói.

Cứu nàng, biểu tỷ tỷ còn cho nàng trái cây, biểu tỷ tỷ không phải người xấu.

"Được được được, ngươi nói nàng không phải là người xấu thì nàng không phải là người xấu."

Nạp Lan phu nhân chỉ biết thở dài, không biết hôm nay Phong Như Khuynh rốt cuộc đã cho Đại Nhi uống mê hồn dược gì mà làm cho Đại Nhi luôn sợ hãi nàng không thôi lại trở nên bảo vệ nàng như thế.

Chương 42: Quốc Sư quan trọng hơn (2)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Nếu là nàng thật tâm với Đại Nhi thì thật tốt, nhưng chỉ sợ nàng nhàm chán nên cố ý đến trêu chọc Đại Nhi.

Đại Nhi ngây thơ như thế, người khác dễ dàng con bé vài câu, lập tức liền không mang thù.

Xem ra, ngày sau bà nhất định phải trông Đại Nhi thật kỹ, không để nó rời khỏi phủ một bước, như thế có thể ngăn chặn nữ nhân kia tiếp tục thương tổn nó!

“Nhanh đi nói cho tướng quân bọn họ rằng Đại Nhi đã trở lại,” Đôi mắt Nạp Lan phu nhân hơi trầm xuống: “Mặt khác, việc công chúa đã tới, không được để mấy người tướng quân biết.”

Tướng quân sớm đã bị Phong Như Khuynh làm thương tâm, hiện giờ chỉ cần nhắc tới tên Phong Như Khuynh, hẳn đều có thần sắc âm ảm thương tâm, cho nên, Nạp Lan phu nhân không nghĩ sẽ nói việc nàng tới cho tướng quân biết.

Phủ Tướng quân đã có một lão tướng quân suy sụp, không thể lại làm tướng quân cũng suy sụp theo.

“Vâng, phu nhân.”

Thị vệ ôm quyền nói.

.....

Bởi vì Nạp Lan Đại Nhi nhanh chóng trở về, cho nên sự việc ở phủ tướng quân cũng không khiến cho hoàng thành Lưu Vân Quốc tạo ra oanh động lớn.

Nhưng bên trong phủ tướng quân thị vệ lại rất nhiều, ngay cả cửa sau đều có vô số người trông coi, chỉ vì phòng ngừa Đại Nhi lại lần nữa chuồn êm đi ra ngoài.

Sáng sớm.

Nạp Lan Trường Càn mở cửa thư phòng đi ra, có lẽ hẳn một đêm không ngủ, trong bộ dáng tràn đầy mệt mỏi.

Rất xa, Nạp Lan Trường Càn liền trông thấy bóng dáng một tiểu phân nộn hướng hắn đi tới.

Thời điểm thấy Nạp Lan Đại Nhi, trên vẻ mặt mệt mỏi của hắn lộ ra một nụ cười: “Đại Nhi, sao ngươi lại tới đây?”

“Phụ thân,” Đại Nhi tươi cười ngây thơ không chút tạp niệm, thanh âm mềm mại: “Đại Nhi nhớ cha, muốn tới đưa cho phụ thân quả quả ăn.”

Ánh mắt Nạp Lan Trường Càn ôn nhu, chỉ cần nhìn đến tiểu gia hỏa này, tâm hắn đều có thể tràn ngập mềm mại.

“Đại Nhi thật ngoan, ngươi cho phụ thân ăn trái cây gì?”

“Quả quả ăn rất ngon rất ngọt.”

Nạp Lan Đại Nhi mở bàn tay ra, một trái cây màu đỏ thẫm nho nhỏ hiện ra trên lòng bàn tay nàng.

Ngày hôm qua biểu tỳ tỳ cho nàng những năm trái, nàng ăn một trái, còn có bốn trái muốn để lại cho phụ thân mẫu thân, còn có ngoại tổ phụ cùng ca ca.....

“Ừ?” Nạp Lan Trường Càn nhìn thấy Thiên Linh Quả trong nháy mắt sắc mặt ngẩn ra, ngưng trọng hỏi: “Đại Nhi, trái cây này..... Ngươi từ chỗ nào lấy được?”

Linh khí này, còn có mùi hương này..... Đều chứng minh, trái cây trên tay Đại Nhi là linh dược!

Nạp Lan Trường Càn hô hấp căng thẳng, dù cho linh dược này linh khí nhỏ bé, chỉ có thể xem là linh dược bậc một, nhưng mà..... Nhưng phàm là linh dược, giá cả đều cực kỳ sang quý, hẳn cho Đại Nhi tiền bạc nhiều thêm nữa cũng không đủ mua loại trái cây như vậy!

“Đại Nhi mua nha.”

Biểu tỷ tỷ nói, không thể cho phụ thân biết trái cây này là do tỷ ấy cho, chỉ có thể lừa gạt phụ thân là nàng mua.

Tuy rằng nàng không biết vì sao biểu tỷ tỷ muốn nàng làm như vậy, nhưng biểu tỷ tỷ không có khi dễ nàng, nên không phải người xấu.

“Người mua ở chỗ nào?” Khuôn mặt Nạp Lan Trường Càn càng nghiêm túc, tiếp tục hỏi.

“Là một cái lão gia gia ở đầu đường rao bán, Đại Nhi ăn thử rất ngon, liền mua về cho phụ thân mẫu thân ăn,” Đại Nhi ưỡn khuất chu miệng, đầu cúi xuống: “Đại Nhi đã làm sai việc gì sao?”

Một câu này, cũng là Phong Như Khuynh chỉ dạy nàng nói, tuy rằng Đại Nhi tâm trí không được đầy đủ, nhưng nàng cũng không phải nhọc trí, cho nên có thể lập lại không sót từ nào cho Nạp Lan Trường Càn nghe.

Nạp Lan Trường Càn giọng điệu mềm xuống: “Đại Nhi không làm sai, ngược lại đã làm một chuyện tốt, trái cây này cực kỳ trân quý, cũng là Đại Nhi vận khí tốt, thế nhưng tùy tiện liền mua được, bất quá Đại Nhi có biết cái lão gia gia kia ở địa phương nào không?”

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Quốc Sư quan trọng hơn (tam)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Đại Nhi lắc đầu, mờ mịt nói: “Đại Nhi không nhớ rõ.”

“Không sao” Nạp Lan Trường Càn ôn nhu cười cười, “Loại linh quả này có thể ngộ nhưng không thể cầu, lão gia gia người đoán chừng cũng chỉ có hai quả mà thôi, gần đây thân thể gia gia người không được tốt lắm, linh quả này đưa cho ông ấy dùng đi.”

“Chính là.....” Đại Nhi rồi rầm nắm chặt đầu ngón tay, “Chỗ ta còn có ba quả, vừa vặn mỗi người một quả, vì sao phụ thân lại đưa cho gia gia?”

“.....”

Nạp Lan Trường Càn hít sâu một hơi, mới nhìn xuống sự xúc động muốn chửi ầm lên.

Nữ nhi nhà mình rốt cuộc có vận khí gì?

Hắn đã đi rất nhiều hiệu thuốc, nơi có thể mua được số linh dược này, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng lại có thể tùy tiện không tốn nhiều tiền lại có thể có được năm linh quả?

Nếu còn có ba linh quả, Nạp Lan Trường Càn liền không hề do dự, lấy Thiên Linh Quả trên tay Đại Nhi, nhẹ nhàng cắn một ngụm, nhiều nước ngọt lành.

Đại Nhi nhìn không được nuốt nước miếng, nước miếng mau chóng chảy xuống cổ họng.

Nạp Lan Trường Càn thấy nữ nhi nhà mình như thế, cười đưa Thiên Linh Quả cho Đại đi: “Tối, Đại Nhi, chúng ta ăn cùng nhau.”

“Được.”

Nạp Lan Đại Nhi cắn một ngụm nho nhỏ, ngọt lịm khẽ cười.

Thiên Linh Quả vào bụng, Nạp Lan Trường Càn cảm giác thân thể mệt mỏi đều tiêu tan, cảm thấy cơ thể tràn đầy năng lượng.

“Mùi vị của linh quả này thật ngon, thật muốn gặp lại người bán Thiên Linh Quả kia để đưa đi gặp gia gia, lúc đó, phủ tướng quân chúng ta sẽ có nhiều tiền để lưu lại mấy quả.”

Nạp Lan Trường Càn tiếc hận thờ dài, đối với hắn mà nói, hôm nay linh quả quá quan trọng, nếu như có Thiên Linh Quả phụ trợ, khi về đêm hắn cũng sẽ không thấy mệt mỏi.

Như thế, hắn có thể làm được nhiều chuyện vì Lưu Vân Quốc.....

Nhưng Nạp Lan Trường Cần cũng hiểu làm người không thể quá tham lam, có thể có được mấy linh quả đã là không dễ, hẳn lại không thể muốn quá nhiều, cuối cùng vận khí như vậy không phải thường xuyên sẽ có.

Đại Nhi mở to mắt ngơ ngác nhìn Nạp Lan Trường Cần, tuy rằng linh quả ăn rất ngon, nhưng là..... Cha cũng quá thèm ăn, thế nhưng muốn linh quả thì phải đi tìm lão gia gia không tồn tại kia.....

“À, Đại Nhi,” Nạp Lan Trường Cần kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ của Đại Nhi, chần chờ một lúc lâu, nói: “Không biết có phải cha có ảo giác hay không, cha cảm thấy..... Vết thương trên mặt con, tựa hồ có nhạt đi một chút.....”

.....

Nội viện Hoàng Cung.

Không khí đều không bằng mùi hương thơm ngát bên ngoài.

Trên đường đến Nam Trúc Lâm, một người cung nữ đứng trước ngăn cản Phong Như Khuynh, ngăn cản đường đi của nàng.

“Công chúa điện hạ, Dung Quý Phi cho mời.”

Phong Như Khuynh như rồng mây, cười nhìn người cung nữ trước mặt.

Nàng đang định đi tìm Dung Quý Phi tâm sự về chuyện Thiết Huyết Lệnh, kết quả..... Nàng ta tự đưa tới cửa?

“Nói cho Dung Quý Phi, bảo nàng ta bây giờ đến Vô Ưu Cung, quá hạn không chờ.”

Muốn gặp nàng thì tự mình đi đến, nàng không có nghĩa vụ nhân hạ thoải mái đi tìm nàng ta.

Nói xong lời này, Phong Như Khuynh liền trực tiếp đi qua người cung nữ, đến ánh mắt nàng cũng không cho nàng ta một cái.

Nhưng mà nàng cũng không có về Vô Ưu Cung, mà trực tiếp đi về phía Nam Trúc Lâm.

Cuối cùng..... So với thấy Dung Quý Phi, Quốc Sư của nàng càng quan trọng hơn!

Tương tượng sau khi đến đó liền nhìn thấy Quốc Sư mỹ nhân, ngay lập tức Phong Như Khuynh cảm thấy vui sướng, dọc theo đường đi đều cười hi hi, còn không quên lên tiếng chào hỏi các vị đại thần đi ngang qua, chúng quần thần cả kinh há to miệng, về mặt kia giống như nhìn thấy quỷ.

Công chúa ác ôn này..... Cự nhiên..... Cũng sẽ có lúc không gây khó dễ cho người khác hay sao? Còn cười chào hỏi bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thanh Trúc cảm thấy sợ hãi (một)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Nam Trúc Lâm.

Mười dặm gió xuân.

Bên trong phòng có bóng dáng mờ ảo của nam nhân mặc bạch y giống như trích tiên.

Chỉ cần nhìn bóng dáng của hắn đã khiến cho vạn chúng thiên hạ cảm thấy kinh diễm.

“Vi sao hôm qua không tới tìm ta?”

Giọng nói Nam Huyền đậm nhiên, như một trận gió nhẹ từ từ thổi qua, khiến cho Phong Như Khuynh vừa đi đến đằng sau thì dừng bước.

Về mặt Phong Như Khuynh trở nên chân thành: “Ngày hôm qua, ta lo lắng Quốc Sư mỹ nhân quá bận rộn, cho nên ta không tới quấy rầy ngài.”

“Ta bận quá?”

Rốt cuộc người nam nhân xoay người, dung nhan tuấn mỹ vô song bao phủ bởi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chỉ là giữa lòng mây của hăm chứa hàm xúc không rõ, đôi môi gọi lên một nụ cười nhạt nhưng không dễ phát hiện.

Phong Như Khuynh thành khẩn gật đầu: “Quốc Sư lớn lên tuyệt sắc, tuy nhiên có rất nhiều người muốn dây dưa với người, khẳng định Quốc Sư còn vội vàng ửng phò với những nữ tử đó, làm gì có thời gian chiều đãi ta?”

Mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ không để cho hắn biết nàng vội quá nên quên mất hắn.

Sắc mặt Nam Huyền lạnh nhạt, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp: “Người cho rằng, ai cũng có thể đi vào Nam Trúc Lâm? Người nghĩ rằng ai cũng có thể dây dưa với ta hay sao?”

Phong Như Khuynh ngẩng đầu, ngả ngón bước hai bước về phía Nam Huyền: “Ý của Quốc Sư mỹ nhân là chỉ có ta mới có thể dây dưa với người? Ta có thể hiểu ý Quốc Sư là người mời ta ngủ với người sao?”

Ánh mắt Nam Huyền đáng giá khuôn mặt mồm mỉm của thiếu nữ gần trước mặt, nở nụ cười lạnh lùng: “Thực lực của người tiến bộ thế nào rồi?”

“.....”

Này..... Chuyện này có liên quan gì đến thực lực của nàng?

Nam Huyền cười khê nhìn về phía Phong Như Khuynh: “Nếu người muốn ngủ với ta, vậy người cần nâng cao thực lực.”

Phong Như Khuynh nhẹ nháy đôi mắt: “Ý của người là, nếu ta nỗ lực tu luyện thì ta có thể ngủ với người?”

“Ừ, ta nói rồi, một ngày nào đó người đánh thắng được ta, ta sẽ theo người.”

Nhìn về mặt vân thanh phong đậm của Nam Huyền, về mặt Phong Như Khuynh cứng đờ, xem ra..... Hành trình nàng muốn ngủ với Quốc Sư vẫn còn rất dài.

“Vây..... Ta có thể có khen thưởng trước hay không?” Ánh mắt Phong Như Khuynh chuyển động, mặt dày mày dạn tiếp tục đến gần Quốc Sư, cười nhìn hắn.

“Trong vòng một tháng, nếu người có thể đột phá sơ võ giả, vậy người lại đây tìm ta.”

Trong vòng một tháng, đột phá mà sơ võ giả.....

Phong Như Khuynh hít một hơi thật sâu.

Nếu là trước kia, cho dù có là thiên tài nhất trong Lưu Vân Quốc thì trong vòng một tháng cũng không thể đột phá sơ võ giả.

May mắn, may mắn nàng có sách được thiện, chờ linh được sinh trưởng, nàng có thể chính thức bước vào con đường tu luyện.

Một tháng tới sơ võ giả, đều không phải là việc khó!

“Được,” ngón tay Phong Như Khuynh nhẹ nhàng chạm vào cằm Nam Huyền, “Quốc Sư mỹ nhân, vậy quyết định như lời người nói, chờ sau khi ta đột phá đến sơ võ giả, ta sẽ đến tìm người nhận thưởng.”

Về mặt Nam Huyền điềm nhiên, lại nhìn về phía Phong Như Khuynh, ánh mắt dụ đi vài phần khiến người khác không phát hiện ra được.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến, một tháng sau sẽ trở về, Nam Trúc Lâm này của ta người có thể đến bất cứ lúc nào, ta để Thanh Trúc ở lại đây, nếu người có chuyện không giải quyết được, cứ đến đây tìm nó.”

Tê tê!

Một con Thanh Xà bò ra từ phía sau đầu Nam Huyền, rất không thân thiện lè lưỡi về phía Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh nheo mắt, cười tùm tùm nhìn về phía Thanh Trúc đang không có thiện cảm đối với nàng, ngón tay xoa cằm.

Ừm, hình như canh thịt rắn cũng không tồi.....

Thanh Trúc là linh thú, cảm giác từ trước đến nay vẫn luôn nhanh nhạy, có lẽ nó đã nhận ra được ánh mắt âm hiểm của Phong Như Khuynh, nhanh chóng rút đầu trở về: “Chủ nhân, ta..... Ta vẫn nên đi cùng với người thôi, ta không muốn ở lại chỗ này đâu.”

Nó cảm thấy, nữ nhân này nhìn nó, thật giống như là đang nhìn một nồi đồ ăn.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Nhận Thanh Trúc sợ hãi (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Nam Huyền khẽ nhíu mày, mắt lạnh nhìn về phía Thanh Trúc, giọng nói lạnh lùng cùng không cho phép từ chối.

"Người ở lại bảo vệ nàng."

Toàn thân Thanh Trúc rung mình một cái, nó vẫn không chống lại mệnh lệnh của Nam Huyền, hung hăng trừng mắt nhìn Phong Như Khuynh.

Hừ, Thanh Trúc nó cũng sẽ sợ một nhân loại sao, chẳng lẽ nhân loại này thật đúng là có thể ăn nó?

"Ồ trong hoàng cung này, người nhất định phải nghe theo nàng ấy, nếu để cho ta biết người không bảo vệ tốt nàng. . ." Ánh mắt của Nam Huyền lạnh hơn, giọng nói lạnh lùng nhưng lại không mất đi sự bá khí.

Thanh Trúc oan ức rút đầu về: "Chủ nhân, nàng đã không phải công chúa trước kia nữa rồi, ta luôn cảm giác nàng ấy rất đáng sợ, vạn nhất người đi, nàng bắt nạt ta thì làm sao bây giờ? Người đề tiểu xà đáng thương là ta lại nơi này, người nhìn tâm sao?"

"Nhấn tâm."

Nam Huyền không lưu tình chút nào, nói ra hai chữ, khiến Thanh Trúc thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Quả nhiên, bởi vì nó không phải là mẫu xà, nên chủ nhân bắt công, không thích nó.

Sau khi bỏ lại lời này, Nam Huyền không để ý đến nước mắt hiện ra trong mắt Thanh Trúc, ánh mắt của hắn lạnh nhạt nhìn Phong Như Khuynh.

"Nghe nói. . .Dung Quý Phi tìm người?"

Phong Như Khuynh ừ một tiếng.

"Cần hỗ trợ?"

"Không cần." Phong Như Khuynh lắc đầu, cười hi hi: "Một Dung quý phi mà thôi, ta cũng không phải không ứng phó được."

Nam Huyền không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh nhìn thấy ánh mắt của Nam Huyền, trong lòng nhất thời hơi hồi hộp một chút, lúc này mới chợt phát hiện nàng nói nhầm.

Nguyên chủ rất là tin tưởng Dung quý phi, nàng lại nói ra lời nói này, khó trách quốc sư sẽ hoài nghi nàng.

Nhưng nàng cũng không biết vì sao, ở trước mặt quốc sư, nàng có thể thả lỏng tinh thần hơn, có mấy lời chưa kịp suy nghĩ đã nói ra miệng.

Mà loại cảm giác này, nàng đều chưa từng có với bất kỳ người nào khác, cho dù là phụ hoàng Phong Thiên Ngự cũng vậy.

Nửa ngày, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Nam Huyền vang lên lần nữa: "Người có thể ứng phó là tốt rồi."

Hắn không hỏi gì, cũng không nói gì, ngược lại khiến Phong Như Khuynh vô ý thức thở phào.

Nếu là quốc sư thật sự muốn hỏi đến cùng, nàng cũng không biết nên trả lời hắn thế nào. . .

"Bà ta tìm người nói chuyện, vậy người đi đi, có việc cần thì đến Nam Trúc Lâm tìm Thanh Trúc, nọc độc của nó rất mạnh, rất có tác dụng với người."

Nọc độc rất mạnh?

Phong Như Khuynh chớp mắt một cái, nàng cười tủm tỉm nhìn Thanh Trúc rơi xuống mặt đất, đôi mắt hơi đỏ, như là đang đánh chủ ý gì đó.

Ánh sáng trong mắt nàng lại khiến cho Thanh Trúc rung mình một cái, vô ý thức trốn sang bên cạnh Nam Huyền.

"Tốt." Phong Như Khuynh mỉm cười quay đầu phất tay với quốc sư: "Một tháng sau, ta lại đến tìm người."

Một tháng!

Đợi một tháng sau quốc sư trở về, nàng nhất định phải khiến cho hắn nhìn thấy một bản thân khác, mới tinh!

...

Vô Ưu Cung.

Kể từ khi Phong Như Khuynh chuyển ra ngoài, trong cung này luôn để trống, ngay cả cung nữ, thị vệ cũng bị rút đi, chỉ là mỗi ngày đều có người đến quét dọn sạch sẽ một lần.

Giờ phút này trong cung, Lưu Dung khăn trương cầm khăn tay, lông mày của bà ta nhíu chặt, hơi có chút vội vàng đi qua đi lại.

Bà không biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, mà kể từ khi nha đầu Phong Như Khuynh kia tỉnh lại, như thay đổi thành một người khác, chẳng những không nghe lời bà nói, còn động thủ bắt nạt Vũ Nhi. . .

Nếu không phải là Vũ Nhi liên tục cam đoan, người đã thương hắn chính là Phong Như Khuynh, bà căn bản không thể tin được, người từng nghe theo lời nói của bà ta như vậy sẽ làm ra chuyện quá phẫn đến thế.

Chợt cửa phòng bị đẩy ra, Lưu Dung quay người nhìn lại, sau khi thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng bà hơi vui, vội vàng đi lên.

"Khuynh nhi, cuối cùng con cũng trở về, mẫu phi chờ con rất lâu rồi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lần đầu giao phong với Dung quý phi (một)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phong Như Khuynh đứng ở cửa.

Ánh nắng chiếu xuống, chiếu vào khuôn mặt thiếu nữ.

Làn da của nàng như ngọc, khuôn mặt trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, ý cười dạt dào.

Nhìn thấy thiếu nữ đứng ở bên cạnh cửa kia, bên trong đôi mắt của Lưu Dung lướt qua một tia hoảng hốt, nếu là nàng có thể gây xuống, tất nhiên sẽ là một nhân vật tuyệt sắc như Nạp Lan Yên.

Cũng may, cũng may bây giờ Phong Như Khuynh là người mập mạp, nếu không, tất cả danh tiếng của Sương Nhi đều sẽ bị hồ mị tử này cướp sạch.

"Dung quý phi, nghe nói người tìm ta?" Hai mắt Phong Như Khuynh hí một cái, cười tủm tỉm hỏi.

Lưu Dung sững sốt một chút, bà nghe thấy xưng hô Phong Như Khuynh với bà, trong lòng lơ mơ dâng lên một tia bất an.

Bà nắm chặt lòng bàn tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói ra: "Khuynh Nhi, con đánh Vũ Nhi sao?"

"Ừ."

Phong Như Khuynh từ từ bước vào, ngồi xuống nói: "Người là vì Lưu Vũ mới đến tìm ta? Ta còn tưởng rằng là người tìm thấy lương tâm, trả lại Thiết Huyết Lệnh cho ta."

Lòng của Lưu Dung hơi nặng nề.

Lúc trước bà đã nghe Sương Nhi nói, nha đầu này muốn lấy lại Thiết Huyết Lệnh! Bà còn chưa tin, không nghĩ đến lại là thật.

"Khuynh Nhi." Lưu Dung cười khò một tiếng, hơi có chút đau lòng nhức ọc: "Ta đối xử với con như nữ nhi ruột, ngay cả Sương Nhi cũng phải đứng dịch sang bên, không biết là ai sàm ngôn với con, đến mức giữa con và ta cũng xa lạ, Thiết Huyết Lệnh ta sẽ thu thay con, miễn cho con tuổi nhỏ để Thiết Huyết Lệnh bị người khác lừa gạt."

Phong Như Khuynh không vội không chậm: "Người nói người sẽ lừa ta lấy Thiết Huyết Lệnh, là phủ tướng quân?"

"Khuynh Nhi, con phải nhớ kỹ, trên đời này chỉ có ta mới là người thực sự đối xử tốt với con, những người khác chỉ muốn lợi dụng con mà thôi." Lưu Dung thở dài một hơi: "Huống chi, con quen trước kia con gặp truy sát, cũng là Sương Nhi vì con cản một kiếm nên con mới sống sót, nhưng ta không nghĩ đến, bây giờ con sẽ trở nên tàn nhẫn như vậy."

Trong mắt đẹp của bà ta chứa đầy thất vọng, loại thất vọng kia như là một mẫu thân đối mặt với hài tử phạm sai lầm, tràn đầy đau thương.

"Khuyh Nhi, ta hi vọng con có thể đi với ta một chuyến đến Lư gia, nói lời xin lỗi với Vũ Nhi, chuyện này coi như xong. Vũ Nhi hẳn luôn là hài tử ngoan, nếu không phải là con đối xử với hắn như vậy, hẳn cũng không đến cáo trạng với ta." Giọng nói của Lư Dung ôn nhu như nước, khuyên giải nói.

Bỗng nhiên Phong Như Khuyh đứng lên, khóe môi của nàng cong lên một nụ cười lạnh: "Ta đường đường là công chúa Lư Vân quốc, người để cho ta xin lỗi tôn tử của đại thần?"

Sắc mặt của Lư Dung cứng đờ, bà vội vàng giải thích nói: "Khuyh Nhi, ta không phải là ý tứ này, dù sao chuyện này là con làm sai, ta chỉ là không muốn nhìn con phạm sai lầm thôi, nếu việc này truyền đi, với danh tiếng của hoàng thất cũng sẽ có chút ảnh hưởng."

Ngụ ý, ta bảo người đi xin lỗi, đều là vì người và Lư Vân Quốc, mà không phải tình cảm bản thân, nếu như người không đi, vậy tương đương người không để danh tiếng hoàng thất ở trong lòng.

Phong Như Khuyh nheo đôi mắt lại, từ trên xuống dưới dò xét nhìn Lư Dung.

Đột nhiên, nàng cười khẽ một tiếng.

"Dung quý phi, bây giờ Phong Như Khuyh ta còn có thanh danh gì tốt hay sao? Còn nữa, người cảm thấy việc này là ta làm sai, được! Thừa dịp bây giờ tào triều chưa kết thúc, chúng ta hãy đến triều đình tìm phụ hoàng ta, để thiên hạ văn thần phân xử thử! Đến cùng là tôn tử Lư gia người sai, hay là Phong Như Khuyh ta sai!"

Giọng nói của Phong Như Khuyh cao giọng bá khí, khiến khuôn mặt của Lư Dung xuất hiện một tia hốt hoảng.

Lúc trước bà lừa Phong Như Khuyh lấy Thiết Huyết Lệnh, đến mức văn võ đại thần cũng chán ghét bà đến cực điểm, lúc này bà đi tìm bọn họ tranh luận, cho dù có lẽ cũng sẽ thành vô lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lần đầu giao phong với Dung quý phi (hai)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

Huống chi, bà cũng biết rõ ràng, mọi chuyện đều do Lư Vũ khi dễ Nạp Lan Đại Nhi trước.

Nếu như đề phủ tướng quân biết việc này, chi sợ. . . Lư gia cũng không được an bình.

"Công chúa, việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, nếu thật sự bị những văn võ đại quan kia biết, bọn họ sẽ lại tiếp tục nói này nói kia sau lưng công chúa, vì thế. . ."

Lư Dung nhăn lông mày lại, một bộ dáng ta đều là lo lắng cho người.

Ai ngờ Phong Như Khuyh còn không thèm nghe câu này của bà ta, quay đầu rời đi.

"Khuyh nhi, con đi đâu vậy?" Lư Dung hốt hoảng đi lên phía trước hai bước, hỏi.

Phong Như Khuyh không để ý đến bà ta, giống như đang coi thường tồn tại của bà ta.

Lư Dung hoàn toàn hoảng sợ, bà nhanh chóng giữ chặt cánh tay của Phong Như Khuyh, lo lắng nói: "Khuyh nhi, con biết rất rõ mẫu phi luôn muốn tốt cho con, vì sao con lại không nghe mẫu phi?"

Phong Như Khuyh muốn tránh thoát khỏi tay của Lư Dung, nhưng mà dù sao Lư Dung này cũng là người tu luyện, thiên phú càng không kém, nàng rút mấy lần cũng không rút tay ra được, mặt béo lặt tức đến lại.

Nhưng khuôn mặt của nàng vẫn không thay đổi, lạnh nhạt nói: "Ta không có mẫu phi, chỉ có một mẫu hậu, người chỉ một quý phi mà thôi, có tư cách gì làm mẫu phi của ta? Hơn nữa, hình như người đã quên vị trí quý phi này của người từ đâu mà đến."

Khuôn mặt của Lư Dung cũng trầm xuống mấy phần, lửa giận trong ngực thiếu chút dâng lên, bà ta mạnh mẽ nhìn xuống, kéo ra một nụ cười.

"Khuyhnh nhi, mẫu. . . Ta chỉ là muốn đối tốt với con mà thôi, con đứa nhỏ này từ nhỏ không có mẫu thân, ta thương tiếc con, mới muốn trở thành mẫu thân của con."

Phong Như Khuyhnh cười mỉm nhìn Lưư Dung: "Ý tốt của người, ta thật sự không nhận nổi, người vẫn là để lại phần tốt này cho Phong Như Sương đi."

"Khuyhnh nhi!" Lưư Dung đau lòng nhìn Phong Như Khuyhnh: "Sao bây giờ con trở nên lạnh lùng như vậy? Có phải người của phủ tướng quân. . . Ở trước mặt con nói cái gì hay không? Ta đã sớm nói với con, những người kia sẽ không thật sự đối xử tốt với con, bọn họ đều muốn Thiết Huyết Lệnh trên tay con."

Trong mắt Phong Như Khuyhnh chứa một tia đùa cợt: "Nếu người không đánh chủ ý lên Thiết Huyết Lệnh, vậy người trả lại Thiết Huyết Lệnh cho ta."

Khuôn mặt của Lưư Dung cứng đờ, bà ta nhủ mảy, nghiêm túc nói: "Ta đã nói qua, ta sợ con tuổi nhỏ, không gánh nổi Thiết Huyết Lệnh, lúc này mới bảo quản cho con mà thôi, hổng chỉ, Khuyhnh nhi, con đừng quên, ban đầu là Sương nhi cứu con."

Tám năm trước, lúc còn nhỏ là Phong Như Sương cứu nàng, vì thế, bởi vì phần ân tình này, nguyên chủ quả thật là nháo để Phong Thiên Ngự lập mẫu thân Phong Như Sương làm quý phi, còn khiến cho chúng bạn xa lánh, hơn nữa ngay cả Thiết Huyết Lệnh cũng chấp tay đưa tiễn.

Phong Như Khuyhnh từ từ nhắm hai mắt lại, một lúc sau, nàng mới mở ra, đôi mắt xanh triệt như nước, yên tĩnh nhìn Lưư Dung.

"Nàng cứu ta, tám năm qua ta đã trả lại ân tình cho người, như vậy đã đủ rồi, nếu như người không trả lại Thiết Huyết Lệnh cho ta, ngày sau. . . Ta gặp được Phong Như Sương và Lưư Vũ một lần, ta sẽ đánh một lần, cho dù ta đánh chết tất cả bọn họ, thì ai dám nói ta một câu?"

Nàng chính là ác ôn của Lưư Vân quốc, người bị nàng khi dễ nhiều vô số kể, cho dù nàng đánh chết Phong Như Sương và Lưư Vũ, cũng không ai dám nói nàng một chữ!

Lưư Dung kinh hoàng ngẩng đầu lên, bà ta nhìn về phía khuôn mặt hung ác kia của Phong Như Khuyhnh, trong ánh mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Nha đầu này. . . Thật sự thay đổi, tại sao? Cũng bởi vì lúc nàng hôn mê, mơ thấy Nạp Lan Yên?

Nạp Lan Yên!

Lưư Dung đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hung dữ cắn răng.

Hồ ly quyền rũ đáng chết kia, quyền rũ bệ hạ xoay quanh còn chưa đủ, bây giờ chết còn không để cho bà ta yên bình!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lần đầu giao phong với Dung quý phi (ba)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

"Khuyhnh nhi, con muốn Thiết Huyết Lệnh thì ta trả lại cho con, chỉ là con hà tất phải nghi ngờ chân tình của chúng ta đối với con?" Lưư Dung trở lại bình thường, ánh mắt của bà ta lại thất vọng nhìn qua Phong Như Khuyhnh lần nữa: "Về sau con sẽ phải hối hận, con cũng sẽ hiểu, trừ chúng ta ra, sẽ không còn ai đối xử tốt với con."

Những đám đại thần trung thành với Nạp Lan hoàng hậu kia cũng đã thất vọng với Phong Như Khuyhnh, ngay cả tướng quân phủ đời này cũng không có ý định gặp lại nàng, nếu Phong Như Khuyhnh tiếp tục mất đi các nàng, sau đó, thế giới bên trong của nàng sẽ chỉ tồn tại một Phong Thiên Ngự.

Những người kia, đời này cũng sẽ không tha thứ cho nàng!

Lưư Dung cười lạnh trong lòng một tiếng, chờ đến lúc đó, Phong Như Khuyhnh chắc chắn sẽ khóc trở lại bên người bà ta, lúc đó, bà ta nhất định sẽ răn dạy nha đầu này thật tốt!

Trên thực tế, kể từ khi Lưư Dung có được Thiết Huyết Lệnh, cũng muốn hiệu lệnh Thiết Huyết Quân, nhưng những tiện nhân trong Thiết Huyết Quân kia cũng không nguyện ý nghe theo bà truyền lệnh, vì lẽ đó Thiết Huyết Lệnh này ở trong tay của bà ta, chỉ trở thành một lệnh bài phế vật.

Nhưng coi như là vậy, muốn bà ta lấy ra, bà ta vẫn có chút không cam tâm, nhưng bây giờ thời cơ còn chưa chín, bà ta không dám đánh chính diện với Phong Như Khuyhnh, chỉ có thể đau lòng lấy Thiết Huyết Lệnh ra, đưa cho Phong Như Khuyhnh.

Lại cầm Thiết Huyết Lệnh lần nữa, lòng của Phong Như Khuyhnh cũng không nhịn được mà đập nhanh, nàng nắm thật chặt nó, trong đôi mắt chứa một

tia kiên định.

Có lẽ, con đường phía trước của nàng vẫn dài đằng đẵng, nhưng hôm nay, chỉ ít đã cầm lại Thiết Huyết Lệnh, cũng coi như là cho thiên hạ một công đạo!

"Khuyh nhi, ta còn nghĩ đến một chuyện." Đôi mắt của Lư Dung hơi trầm xuống, khóe môi cong lên một ý cười: "Nghe nói, đoạn thời gian trước con đi Nam Trúc Lâm?"

Phong Như Khuyh cười tủm tỉm: "Nói đến việc này, ta còn muốn tính sổ với Dung quý phi, người đã từng lừa ta rằng quốc sư hung ác tàn nhẫn, đến mức khiến ta chưa từng dám nhìn hán một cái, thật không nghĩ đến quốc sư đẹp mắt như vậy, nếu sớm có thể nhìn thấy quốc sư, sao ta có thể coi trọng Liễu Ngọc Thần?"

Khuôn mặt của Lư Dung hơi trầm xuống, cuối cùng nha đầu này vẫn có hứng thú với quốc sư.

Không được! Quốc sư chỉ có thể là của Sương Nhi, bất kỳ nữ nhân nào cũng chỉ xứng trở thành vật làm nền cho Sương Nhi.

"Khuyh Nhi, con lại hiểu lầm ta rồi." Lư Dung cười yếu ớt nói: "Con không biết quốc sư rất ưa thích Sương Nhi, trong lòng và trong mắt của hán đều chỉ có một mình Sương Nhi, ta sợ con mê luyện quốc sư rồi bị thương tổn, bắt buộc phải nói như thế."

Phong Như Khuyh ý cười càng sâu, ý vị thâm trường nhủ mảy: "Vậy sao ta nghe nói, Phong Như Sương đi dây dưa với quốc sư, kết quả bị sủng vật Thanh Xà của hán cắn một cái còn bị ném ra?"

Sắc mặt của Lư Dung trở nên khó coi một chút, nụ cười cũng thiếu chút không giữ được, nhưng ngược lại là tố chất tâm lý của bà ta rất mạnh, rất nhanh đã khôi phục lại.

"Không biết là kẻ nào nói bậy, Sương Nhi đùa giỡn với Thanh Xà, mới không cẩn thận bị tổn thương, việc bị ném ra... Cũng chỉ là hồ ngôn loạn ngữ không có bằng chứng! Lúc đó quốc sư nhất định muốn ôm Sương Nhi ra khỏi Nam Trúc Lâm, là Sương Nhi thẹn thùng, không muốn để người ta biết quan hệ giữa nàng và quốc sư, lúc này mới tự mình đi ra xin giúp đỡ."

Bà ta nâng mắt nhìn chăm chú Phong Như Khuyh, lời ý vị sâu xa tiếp tục nói: "Khuyh Nhi, ta xem con như hài tử của mình, mới nói cho con hết tất cả, quốc sư hán rất thích Sương Nhi, nếu như con muốn đi dây dưa với quốc sư, sợ là quốc sư sẽ không vui, hán không phải là Liễu Ngọc Thần, sẽ không bởi vì thân phận của con mà cưới con."

Lấy tư sắc và thực lực của Phong Như Khuyh, quốc sư không thể có bất kỳ tiếp xúc gì với nàng, ắt hẳn là nha đầu này không nghe theo lời bà nói nhìn thấy quốc sư thì cúi đầu đi, ngược lại ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt của quốc sư, lúc này mới định đi Nam Trúc Lâm dây dưa với quốc sư.

Không nghĩ đến quốc sư lại không ở trong Nam Trúc Lâm, nàng cũng không thể thực hiện được ý đồ, lại không bị quốc sư ném ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Công chúa cáo thư (một)

Edit: Cò Lười

“Ồ” Phong Như Khuyh liếc mắt nhìn Dung Quý Phi, lười cùng nàng nói nhiều, cười ngậm ngậm nói: “Người đang nói dối, chờ thời điểm Quốc Sư trở về lần sau, ta giúp người hỏi hán xem khi nào nghênh thú Phong Như Sương?”

Lư Dung có chút không nhịn được mỉm cười, nha đầu này, chẳng lẽ nghe không rõ ý tứ của nàng sao?

Huống chi, Phong Như Khuyh là người ác danh truyền xa như vậy, sẽ không có khả năng, có cơ hội nhìn thấy Quốc Sư thanh cao.

“Ồ, đúng rồi,” Phong Như Khuyh nheo hai mắt lại, hướng về Lư Dung tiến vào hai bước: “Ta năm đó sở dĩ có thể nhìn thấy Liễu Ngọc Thần, cũng nhờ Phong Như Sương vì ta mà chỉ đường dẫn lối, cũng là nàng vẫn luôn ở trước mặt ta khen ngợi Liễu Ngọc Thần thật tốt, ta mới có thể đối hán tình đậm sâu, lúc đó, ta sẽ viết bài cáo văn, dán đầy tường thành để cảm tạ nàng.”

Đáy mắt Lư Dung tràn đầy kinh hoàng, nếu như để bà hạ biết việc Phong Như Khuyh yêu Liễu Ngọc Thần, đó là bởi vì do Sương Nhi, tất nhiên bà hạ sẽ giận tím mặt.

“Khuyñh Nhi, người có phải hay không hiểu lầm cái gì? Suong Nhi nàng không có ý tứ này.”

Phong Như Khuyñh ý cười không giảm: “Vậy có ý làm người trong thiên hạ tới bình phán ta có phải hay không?”

Lưu Dung ngờ ngác nhìn Phong Như Khuyñh, chờ lúc nàng phục hồi tinh thần lại muốn nói cái gì đó thì Phong Như Khuyñh đã xoay người đi khỏi Vô Ưu Cung.

Nhưng một tia trào phúng nơi đáy mắt lúc cuối cùng của nàng (PNK), lại khắc thật sâu vào trong lòng nàng (LD), làm nàng (LD) bàn tay không tự chủ được nắm chặt.

Nắng sớm đầy trời, dừng ở xung quanh người của Phong Như Khuyñh.

Nàng đối với trời xanh dưới cái eo lưng, có lẽ là tâm tình rất tốt, khóe miệng cũng nhin không được nở một nụ cười.

Phong Như Khuyñh rũ mắt, nhìn thiết huyết lệnh trong tay, đôi mắt bên trong toàn là quang mang.

“Thiết huyết lệnh tuy rằng đã tới tay, nhưng hiện tại còn không phải thời điểm.”

Quân đoàn Thiết Huyết là do một tay mẫu thân huấn luyện ra, bên trong quân đoàn này tất cả đều là nữ tử, nhưng lại làm nam nhi trong thiên hạ đều thẹn vì không bằng.

Nhưng những người này, đều bị nàng làm cho họ đau lòng, nàng không muốn dùng Thiết Huyết lệnh của nương làm các nàng thân phục, mà là hy vọng bọn họ thiết tình thực lòng thân phục nàng.

Phong Như Khuyñh đau đầu xoa xoa cái trán: “Chính thân thể thật ra đi rồi, để lại này một đồng lớn cục diện rồi rắc rối cho ta.”

Mặc kệ như thế nào, thiết huyết lệnh nàng đã cầm trở về, nàng nhất định sẽ làm quân đoàn Thiết Huyết lần nữa trở lại trong mắt thế nhân.

Một tia kiên định hiện lên trong hai tròng mắt của Phong Như Khuyñh, nàng không có đi tìm Phong Thiên Ngự, ngược lại hướng về phía ngoài cung bước đi.

.....

Đệ nhất phủ công chúa.

Năm chữ cái to, hiển hách nằm ở biển hiệu phía trên.

Nhưng mà, trước cửa của phủ công chúa lại vắng vẻ, trên đường phố chỉ có rải rác vài người đi đường, không thể so sánh cùng với sự huyền ảo của ngày xưa.

Phong Như Khuyñh nhìn đến cảnh phố trước cửa, sờ không tới suy nghĩ của Thượng Nhị hòa thượng, mù mờ không hiểu rõ sự việc.

Nàng có cảm giác, phố Nam nào nhiệt nhất từ trước đến nay giờ trở nên rất ít người.

“Thanh Linh,” Phong Như Khuyñh mới vừa đi tiến công chúa phủ, liền thấy được Thanh Linh, nàng vội vàng gọi nàng ta lại hỏi: “Người có biết hay không phố phố ở gần đây là làm sao vậy? Vì sao đột nhiên trở nên vắng vẻ như thế?”

Thanh Linh sững sốt một chút, nàng chần chờ một lát, cung kính nói: “Công chúa, không phải phố nam trở nên vắng vẻ, mà những người đó..... sau khi biết người dọn tới, đều đi vòng qua phủ công chúa.”

“.....”

Sắc mặt Phong Như Khuyñh lập tức đen lại, trong mắt thế nhân, nàng thật sự khủng bố như thế sao?

“Ta rất đáng sợ sao?” Phong Như Khuyñh đen mặt hỏi.

Thanh Linh gật đầu: “năm năm trước, một hài tử không cẩn thận đụng phải công chúa, công chúa thiếu chút nữa sai người muốn đánh chết hài tử kia, là người của phủ tướng quân phủ xuất hiện mới cứu hài tử kia, ba năm trước đây, công chúa cùng người ở tiệm trang sức tranh đoạt một kiện trang sức, kết quả bởi vì phó chương quầy tiệm tuân theo thứ tự đến trước và sau, đưa trang sức cho người khác, công chúa sai người bắt phó chương quầy tiệm trang sức đó đánh tới trọng thương.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Công chúa cáo thư (hai)

Edit: Cò Lười

“Còn có.....”

Thanh Linh còn tính toán tiếp tục nói, Phong Như Khuynh cũng đã nghe không nổi nữa, nàng vội vàng ngăn trở nàng: “Đừng nói nữa, người đừng nói nữa.”

Bởi vì, tuy nàng kế thừa ký ức trước của nguyên chủ, nhưng không có thời gian đi xem xét kỹ ký ức, chỉ nhìn sơ qua một chút quan trọng tin tức, cho nên nàng không nghĩ tới, nguyên chủ trước này..... Hồn trưởng đến loại trình độ này.

Thật sự là tội ác chồng chất, ai cũng có thể giết chết.

Khó trách những người đó nhìn đến nàng lúc sau liền trốn tránh đi, nguyên lai là có quá khứ như thế.

“Công chúa, dù cho ngày thường người không rời đi hoàng cung, nhưng mỗi năm cũng tổng hợp đi ra ngoài giải sầu một lần, mỗi một năm đều sẽ có người chịu kinh hách bởi công chúa, nô tỳ.....” Thanh Linh dừng một chút, mặt đỏ nói: “Cũng giúp đỡ công chúa làm không ít chuyện xấu.”

Nàng không thuận theo công chúa không có cách nào, nếu không, kết cục liền giống như Lưu Ly, nói không chừng so với Lưu Ly thảm hại hơn.

“Được rồi được rồi,” Phong Như Khuynh xua tay bảo dừng lại: “Quá khứ thì cho qua đi, về sau chúng ta đừng tái phạm thì sẽ tốt hơn.”

“Nô tỳ hết thấy đều nghe công chúa.”

“Àn,” Phong Như Khuynh vuốt cằm, “Ngày kia, người đi dán cho ta một bản cáo thư, nội dung cáo thư chính là hưu thư.”

Nàng đã cảnh cáo Liễu Thừa tướng, kết quả hần còn không có tìm hưu thư nàng trở về, một khi đã như vậy, nếu nàng không thôi Liễu Ngọc Thần, thì sao có gì tư cách theo đuổi Quốc Sư?

Duy nhất may mắn chính là, Liễu Ngọc Thần ghét bỏ dung mạo nàng xấu, đến nay chưa từng động phòng, thế cho nên làm cho nàng có thể lưu lại thân thể hoàn bích.

“A?” Thanh Linh ngốc ra, hưu..... Hưu thư?

“Phong Như Khuynh ta, một là muốn cảm tạ Phong Như Sương, là nàng mang ta nhận thức Liễu Ngọc Thần, hơn nữa ở trước mặt ta nói ngọt hết sức, mới làm ta mê luyến trên người hần, hai là muốn cảm tạ Dung Quý Phi, là nàng nói cho ta, ta thân là công chúa hoàng thất, có phụ hoàng chống lưng, Liễu Ngọc Thần không dám kháng chỉ không cưới, như thế, ta mới muốn dựa vào quyền thế ép hần cưới ta làm vợ!”

Phong Như Khuynh khoe môi giờ lên, nàng tươi cười âm hiểm xảo trá, tiếp tục nói: “Nhưng là lúc ta hôn mê có thể mơ thấy mẫu hậu, ta mới biết, dựa hính xanh không ngọt, nhân đây lập xuống một bản hưu thư, thả Liễu Ngọc Thần tự do, cũng tự mình đi tìm chân ái.”

Thanh Linh nghe xong thì sững sốt, ánh mắt ngốc nhìn Phong Như Khuynh.

“Những lời này nhớ kỹ sao? Nhớ kỹ liền tìm cho ta giấy bút viết xuống, dán đầy tường thành, nay ta Phong Như Khuynh hưu phụ, ngày sau ta cùng với Liễu Ngọc Thần hần không có quan hệ gì.” Phong Như Khuynh dùng ngón tay búng búng ột Thanh Linh, hỏi.

“Vâng vâng” Thanh Linh lúc này mới phục hồi tinh thần lại: “Công chúa, nô tỳ sẽ đi lập xuống hưu thư.”

Nhìn bước chân nhanh nhẹn của Thanh Linh hướng về thư phòng đi, nét tươi cười trên mặt Phong Như Khuynh chậm rãi biến mất.

“Dung Quý Phi cùng Phong Như Sương dám tính kế ta, nhất định phải vì việc tính kế này mà trả giá đại giới!”

.....

Một ngày ở trong Lưu Vân Quốc hết sức náo nhiệt, tường thành bị vô số người vây quanh lên, chật như nêm cối.

“Ngọc Thần, nơi này làm sao vậy?”

Một âm thanh ôn nhu ở đám người vang lên, có người hiểu chuyện quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, nhưng lúc hần nhìn đến hai người đi tới, sắc mặt tức khắc biến đổi, vội vàng lôi kéo hai người đến bên người.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều chú ý tới hai người đang đến gần, theo bản năng nhường ra một đường đi tới, biểu tình bọn họ đều mang theo thần sắc cổ quái.

Liễu Ngọc Thần khẽ cau mày, hần không rõ đã xảy ra chuyện gì, lôi kéo tay Đàm Song Song hướng tới gần tường thành.

Ánh mắt đầu tiên, lọt vào trong tầm mắt đó là bảng cáo thư của công chúa.

Hắn mặt tức khắc đen xuống dưới.

Lại là Phong Như Khuynh? Nữ nhân này, lại đang giờ trò quỷ gì?

(tấu chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cáo thư của Công Chúa (tam)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: MAC

Chỉ là sau khi hắn nhìn thấy nội dung trên cáo thư của công chúa, vẻ mặt có chút đáng sợ, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận.

“Ngọc Thần?” Đàm Song Song lo lắng lôi kéo Liễu Ngọc Thần, quan tâm hỏi, “Thế nào rồi?”

Liễu Ngọc Thần buông lỏng tay Đàm Song Song ra, nắm tay hắn có chút run rẩy, có vẻ như vô cùng tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Nữ nhân đáng giận kia dám từ hôn hắn trước mặt mọi người?

Nàng thật cho rằng nàng thân là công chúa thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Muốn đi tìm chân ái? Với bộ dáng lớn lên của nàng được nam nhân coi trọng chẳng qua là vì hoàng quyền mà thôi, lấy đâu ra chân ái?

Liễu Ngọc Thần không nói gì, xoay người rời đi.

Cho dù hắn không hy vọng muốn dây dưa với Phong Như Khuynh, nhưng nàng lại chiều cáo thiên hạ như thế khiến cho phủ tướng quân mất hết mặt mũi, hắn không thể chịu đựng!

“Ngọc Thần!” Đàm Song Song luống cuống, vội vàng bước lên hai bước nắm lấy tay Liễu Ngọc Thần, đôi mắt có chút phấp phồng và khẩn trương, “Ngọc Thần ngươi muốn đi đâu?”

Bước chân Liễu Ngọc Thần dừng lại, hắn quay đầu lại nhẹ nhàng sờ đầu Đàm Song Song, ôn hòa nói: “Song Song, ngươi đi về trước chờ ta, ta có việc muốn xử lý, sau đó lại đến tìm ngươi.”

Đàm Song Song ngăn ra, tay nàng dần dần nói lỏng ra, gắt gao cắn môi, nhìn chăm chú bóng dáng xa dần của Liễu Ngọc Thần, rất lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Vì sao?

Vì sao rõ ràng nàng takhiến Phong Như Khuynh biến mất khỏi Liễu gia, tại sao lúc đó Phong Như Khuynh lại còn có thể chen chân vào giữa nàng và Liễu Ngọc Thần?

Nàng ta không cam lòng!

Nếu bỏ qua gia thế, chỗ nào nàng ta cũng ưu tú hơn so với Phong Như Khuynh, nhưng Phong Như Khuynh lại có thể dễ như trở bàn tay cướp đi người nàng ta yêu!

“Phong Như Khuynh.” Đàm Song Song cúi đầu, che đậy ánh mắt không cam lòng và hận ý.

Phong Như Khuynh nếu ngươi đã quyết định buông tay thì tại sao còn hấp dẫn sự chú ý của Liễu Ngọc Thần.

Chẳng lẽ. Ngươi thật sự không thể buông tha cho chúng ta hay sao?

Hận, nàng ta rất hận! Nhưng nàng ta không có biện pháp nào, đến cả dũng khí ngăn Liễu Ngọc Thần rời đi, nàng ta đều không có.

.....

Phủ công chúa.

Phía sau núi Phong Như Khuynh đang chăm sóc những linh dược của nàng, Tuyết Lang nằm ở một bên phơi nắng, còn thường dùng ánh mắt thèm rỏ rãi liếc nhìn nàng một cái.

Đúng lúc này.....

Từ nơi không xa truyền đến giọng nói của Lưu Ly, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nàng.

“Liều công tử, ngươi không thể đi vào, công chúa có lệnh bất luận kẻ nào cũng không được bước chân đến phía sau núi.”

Ánh mắt Phong Như Khuynh híp lại, cười nhìn về phía Tuyết Lang đang nằm phơi nắng: “Tuyết Lang, có người muốn cướp Thiên Linh Quả của ngươi.”

Soạt soạt!

Đột nhiên Tuyết Lang lăn một vòng, bò lên từ mặt đất, gầm lên một tiếng giận dữ, ánh mắt lộ vẻ hung dữ.

Ai? Là kẻ hỗn đản nào muốn cướp Phong Linh Quả của nó? Nó - Thiên Sơn Tuyết Lang không bắt hấn quỳ xuống gọi cha thì nó sẽ nhảy từ nơi này xuống!

“Ừ, ở phía dưới kia kia ngươi đi giải quyết hấn ta đi, ta không muốn nhìn thấy hấn ta,” Phong Như Khuynh bình tĩnh nói, “Ừm, đúng rồi, ngươi đừng có giết chết hấn ta, nếu hấn chết ta liền cắt Thiên Linh Quả của ngươi một ngày, ngươi quăng hấn ra ngoài, sau này hấn ta sẽ được liệt vào danh sách đen của phủ công chúa.”

Tuy rằng Tuyết Lang không biết danh sách đen là cái gì, nhưng mà nó hiểu, sau này nhân loại kia sẽ không được bước chân vào phủ công chúa dù là một bước.

Tuyết Lang rất tức giận, nhân loại thấp hèn mà cũng vọng tưởng muốn cướp Thiên Linh Quả của nó, không thể tha thứ!

Nhìn Tuyết Lang giống như một trận gió phóng nhanh về phía trước, Phong Như Khuynh sờ sờ cằm: “Những mặt khác của Tuyết Lang đều rất tốt, chính là đầu óc có chút không thông minh, quá dễ lợi dụng, về sau không sợ nó không muốn trông nhà thay cho ta.”

~~~~~

ps: Không cần nghi ngờ vì sao thị vệ hoàng cung vì sao không ra tay.

Nữ chủ không có nguy hiểm, bọn họ là sẽ không dễ dàng ra tay, rốt cuộc..... Là lén lút bảo vệ nữ chủ (tuy rằng nữ chủ đã sớm biết sự tồn tại của bọn họ, nhưng mà bọn họ cho rằng nữ chủ không biết, đến nỗi trước đó áp bách Tuyết Lang, cũng chỉ là bọn họ nhắm vào Tuyết Lang, bọn họ cho rằng nữ chủ sẽ không phát hiện.)

Sợ các ngươi xem không hiểu, giải thích một chút ~ moah moah, ta muốn ngủ, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Phong Thiên Ngự tức giận (một)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: MAC

Dưới chân núi phía sau, thiếu niên mặt như quan ngọc, ôn tồn lễ độ, ánh mắt hấn mang theo sự nhần nhịn, hai bên tay cũng nắm thành quyền.

“Ta muốn gặp công chúa.”

Lưu Li cau mày: “Liều công tử, đây là cấm địa của phủ công chúa, công chúa sớm đã có lệnh, bất luận kẻ nào đều không được tiến vào, công tử vẫn là mời trở về đi.”

“Chỉ cần ngươi thông báo cho công chúa một tiếng, tất nhiên công chúa sẽ đồng ý gặp ta, ta có vài lời cần nói với công chúa.”

Về mặt Liễu Ngọc Thần trầm mặc, hấn đã quyết định hưu Phong Như Khuynh, thế nhưng nữ nhân này lại còn viết rõ cáo thư là nàng hưu hấn? Điều này đã ném mặt mũi của hấn đến tận nơi nào? Đặt vị trí phủ thừa tướng ở chỗ nào?

Hấn cần thiết phải gặp mặt rõ ràng hỏi tại sao nàng ta lại làm như thế?

Hơn nữa, hần tin tưởng Phong Như Khuynh không có khả năng không dây dưa với hần, có lẽ, nàng chỉ cùng chút thủ đoạn hấp dẫn sự chú ý của hần mà thôi.....

Bỗng chốc, một tiếng gầm vang lên từ phía sau núi theo đó là một trận cuồng phong, khiến cho Lưu Li suýt chút nữa bị bay ra ngoài.

Chờ Lưu Li ổn định thân hình, trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn lại thì thấy một con Tuyết Lang đang đề lên cơ thể Liễu công tử, nhe hàm răng, ánh mắt lộ vẻ hung tàn.

Liễu Ngọc Thần sớm đã bị dọa ngốc, khuôn mặt tuấn mỹ của hần đã trắng bệch, kinh ngạc nhìn con Tuyết Lang đang đề trên người mình.

“Tuyết Lang tam giai?”

Thế nhưng bên trong phủ công chúa nuôi một con Tuyết Lang tam giai?

Tuyết Lang tam giai thường đi cùng với người cấp bậc võ giả, tuy Liễu Ngọc Thần là thiên tài, cho tới bây giờ cũng chỉ là tới võ giả cao giai thôi, khoảng cách với võ giả chân chính còn cách một bước xa.

Nhưng một bước này cũng cách biệt một trời một vực rồi.

Tuyết Lang nheo lại con ngươi, ánh mắt âm trầm đánh giá Liễu Ngọc Thần, nó phát ra tiếng khịt mũi coi thường, hừ lạnh một tiếng.

“Lưu Li!” Liễu Ngọc Thần bị Tuyết Lang ép không có cách nào nhúc nhích, cắn răng nói, “Mau bảo con Tuyết Lang này đi ra đi.”

Lưu Li cũng ngây ngẩn cả người, nàng nhìn thấy Liễu Ngọc Thần bị Tuyết Lang đề dưới thân, trầm mặc một lúc lâu, lui về phía sau mấy bước ngắm phong cảnh, làm ra vẻ như không nhìn thấy.

“Gừ!”

Tuyết Lang gầm một tiếng, nhân loại đáng chết này, ở địa bàn của nó còn muốn vọng tưởng đoạt Thiên Linh Quả của nó, lại còn bảo một tiểu nha đầu ra lệnh cho nó?

Nó đường đường là Thiên Sơn Tuyết Lang, lại có thể nghe theo mệnh lệnh của người khác sao?

Quả nhiên, tiếng gầm này khiến cho Liễu Ngọc Thần sợ tới mức ngậm miệng lại, ánh mắt hần hiện lên vẻ tức giận, lại không dám lại khiêu khích Tuyết Lang.

Nhưng mà.....

Không biết có phải ảo giác của hần hay không, hần cảm thấy ánh mắt Tuyết Lang nhìn hần giống như người muốn đoạt thức ăn của nó, khiến hần sồn gai ốc, cả người phát lạnh.

Bỗng nhiên, Liễu Ngọc Thần trông thấy Tuyết Lang này bỗng nhiên cắn xuống một ngụm khiến cho hần sợ tới mức nhắm mắt lại, nhưng vẫn không cảm thấy đau đớn, bỗng cả người rét lạnh, gió lạnh luồn vào cơ thể.

Hần nhẹ nhàng mở mắt ra, lúc này mới nhìn thấy trong miệng Tuyết Lang ngậm mảnh vụn quần áo.

Liễu Ngọc Thần ngẩn ra một chút, cúi đầu trong chốc lát bỗng nhiên phát hiện, phía trước ngực hần bỗng nhiên rách một mảng lớn, quần áo tả tơi, giống như ăn mỳ.

Tuyết Lang phun vãi vụn ra, phi phi hai tiếng, nhưng lại tiếp tục cắn xuống, xé rách quần áo của hần, nửa bên hông lộ ra trắng như tuyết.

“Ngươi!”

Mặt Liễu Ngọc Thần đỏ bừng, linh thú của phủ công chúa cũng giống với tính tình của Phong Như Khuynh, háo sắc thành tính, vô sỉ đến cực điểm!

Tuyết Lang nhìn dáng vẻ chật vật của Liễu Ngọc Thần, lúc này mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Phong Thiên Ngự tức giận (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Vâng, Tuyết Lang cười, khoe miệng của nó nhếch lên, nụ cười kia rất là âm hiểm.

Ngay lúc Liễu Ngọc Thần muốn dùng lá cây bên cạnh che cái móng, Tuyết Lang đã một ngụm cắn hấn vào trong mồm, bước chân mất hết tính người kia, đắc ý đi ra ngoài cửa.

Công chúa không để cho nó cắn hấn ta, nên nó chỉ là cắn y phục của hấn ta, cái này. . . Không tính là cắn chứ?

Àm!

Trên đường phố yên tĩnh, chỉ có rải rác mấy người đi đường, Tuyết Lang ném Liễu Ngọc Thần về phía ngoài cửa một cái, lại nhanh chóng dùng móng vuốt đóng cửa lại, quay đầu, đi về phía sau núi.

Người trên phố đi đường không nhiều, nhưng cũng rất nhanh đã bị Liễu Ngọc Thần hấp dẫn ánh mắt, Liễu Ngọc Thần hoảng sợ vội vàng đứng lên, che hai cánh tay và cái móng trắng của hấn, cũng không quay đầu lại đi về phía phố Nam.

Người đi đường trước cửa phủ công chúa không nhiều, nhưng sau khi đi ra khỏi phạm vi của phủ công chúa, người lại nhiều lên, tềnh tênh dọc theo con đường này cũng không có cửa hàng y phục, vì lẽ đó, rất nhanh, tin tức Liễu Ngọc Thần cưỡi trường chạy trên đường đã truyền khắp toàn bộ Hoàng Thành, hơn nữa còn truyền vào trong phủ thừa tướng...

Một ngày này, Liễu thừa tướng chỉ cảm thấy ánh mắt của các đồng僚 đều mang nóng bỏng, khi biết được nguyên nhân sau đó, ông vội vàng đóng cửa không ra ngoài, sợ sẽ trở thành trò cười của Hoàng Thành.

...

Ngự thư phòng, uy nghiêm lạnh lẽo.

Hơi thở ngưng trệ, người trong ngự thư phòng đều không dám nói, ngay cả hô hấp cũng đều cẩn thận từng li từng tí.

"Bệ hạ." Một tên thái giám từ ngoài ngự thư phòng đi vào, cung kính nói: "Dung quý phi và Như Sương công chúa đến ạ."

Phong Thiên Ngự lạnh lùng nhìn họ, khí thế mạnh mẽ: "Để bọn họ đi vào."

"Tuần chỉ!"

Thái giám lĩnh mệnh lui ra, không cần một lát, Lưu Dung một thân hoa lệ dẫn theo thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần từ ngoài cửa đi vào.

Bà ta hiện vẻ thấp thòm, bất an đi đến trước mặt Phong Thiên Ngự, khẽ phúc thân: "Thần thiếp tham kiến bệ hạ."

Àm!

Phong Thiên Ngự cầm chén trà trong tay lên, hung hăng đập xuống đất, thái dương của ông nổi gân xanh lên, tức giận quát to: "Dung quý phi, Phong Như Sương, các ngươi quả nhiên là rất to gan!"

Lưu Dung và Phong Như Sương cũng bị dọa đến quỳ xuống đất, trên mặt đầy vẻ hốt hoảng.

"Bệ hạ, thần thiếp không biết đã phạm tội gì, xin bệ hạ thứ tội."

Phong Thiên Ngự hừ lạnh một tiếng, cầm lấy một phần cáo thư trên bàn, ném đến trước mặt Lưu Dung.

Lưu Dung nhặt cáo thư lên, khi thấy nội dung bên trong cáo thư, khuôn mặt của bà ta biến sắc đến trắng bệch, mắt đi tất cả xinh đẹp.

Phong Như Sương... Nàng thế mà... Lại làm như vậy?

Chẳng lẽ nàng đã quên những năm này bà đối xử tốt với nàng sao? Quả thật là phải ép bà đến đường cùng hay sao?

"Phụ hoàng!" Phong Như Sương cũng thấy rõ lời viết trên cáo thư, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Phong Thiên Ngự, vội vàng đến sắp khóc ra: "Con không có, con thật sự không khuyên hoàng tỷ gả cho Liễu Ngọc Thần, Liễu Ngọc Thần căn bản không xứng với nàng, con chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy."

Phong Thiên Ngự không nói gì, đôi mắt ông càng ngày càng lạnh lẽo, như chứa đầy phong bạo.

Giờ phút này, khuôn mặt của Lưu Dung đã ổn định, bà nắm chặt nắm đấm, trên khuôn mặt kiều diễm nở một nụ cười miễn cưỡng.

"Bệ hạ, có thể là Khuynh Nhi hiểu lầm, ta và Như Sương luôn yêu thương nàng, sao để nàng gả cho một người không thích nàng? Đoán chừng nàng là bị Liễu Ngọc Thần viết thư khiến cho mất hết mặt mũi, lúc này mới định mượn cơ tìm mặt mũi về."

Phong Thiên Ngự cười lạnh cong môi: "Có thật là như vậy?"

"Bệ hạ, người còn chưa tin thái độ làm người của thần thiếp sao?" Lưu Dung thống khổ cười: "Thần thiếp luôn đối xử với Khuynh Nhi như nữ nhi, cũng có thể lý giải hành vi bây giờ của nàng, vì lẽ đó, nếu Khuynh Nhi thật sự muốn để cho ta thừa nhận, nàng thích Liễu Ngọc Thần là ta và Sương nhi gây nên, khiến Khuynh Nhi mất mặt, vậy thần thiếp thừa nhận là được."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tác dụng của Linh Dược Thiện (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

"Vậy ý của người là, tất cả đều là Khuynh Nhi sai?"

Phong Thiên Ngự lạnh lùng nhìn Lưu Dung quỳ gối phía dưới, trầm giọng chất vấn.

Đáy mắt của Lưu Dung hoảng hốt: "Bệ hạ, thần thiếp cũng không phải là ý này, thần thiếp cũng chỉ là đau long cho Khuynh Nhi..."

"Làm càn!" Phong Thiên Ngự tức giận ngất trời, bỗng đứng đứng dậy: "Dung quý phi a Dung quý phi, người coi trẫm là tên ngốc hay sao? Những năm này, Khuynh Nhi bị người đùa nghịch xoay quanh, ánh mắt của trẫm lại nhìn thấy rất rõ ràng, lúc trước là lo cho Khuynh Nhi, mới nhường nhịn người khắp nơi, bây giờ khiến người được một tác lại muốn tiến một thước như vậy!"

Hai đầu gối của Lưu Dung như nhũn ra, trái tim của bà đều đang run rẩy không ngừng.

Nhiều năm qua sống cuộc sống rất tốt, khiến bà đã quên, bà bỏ lên vị trí quý phi này như thế nào.

Lưu gia bà có thể phát triển cường đại như thế, cũng là bởi vì Phong Như Khuynh.

"Người đâu." Phong Thiên Ngự lạnh giọng quát to: "Kể từ hôm nay, Dung quý phi không cần tiếp tục bước ra cửa phòng một bước, người Lưu gia càng không được vào cung thăm."

Một câu này như là giam lỏng Lưu Dung, cũng hạn chế bà tiếp xúc với bên ngoài.

"Phụ hoàng!" Trong đôi mắt của Phong Như Sương hiện lên kinh hoảng, khuôn mặt của nàng ta trắng bệch, cắn chặt môi: "Mẫu phi bà không phải có ý định, nữ nhi cũng không biết tỷ tỷ sẽ thích Liễu Ngọc Thần, nếu sớm biết như vậy, con tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ gặp nhau, huống chi, Liễu công tử làm người quả thật không tệ, chỉ tiếc lòng của hắn thuộc về chỗ khác."

"Như Sương." Phong Thiên Ngự lạnh lùng nhìn Phong Như Sương: "Người cũng lớn rồi chứ đâu còn nhỏ, nên lấy chồng, nếu người thật sự cảm thấy Liễu Ngọc Thần không tệ, không bằng... Người làm thiếp cho hắn, được chứ?"

Thân thể mềm mại của Phong Như Sương run lên, không dám tin ngẩng đầu, nhìn về phía Phong Thiên Ngự: "Phụ hoàng, tim của Liễu Ngọc Thần thuộc nơi khác, người để cho con gả vào, chẳng phải là để cho con mất đi hạnh phúc cả đời sao?"

Nàng muốn gả, nhất định là nhân trung long phượng, tuyệt đối sẽ không gả cho cho Liễu gia, nhất là Liễu Ngọc Thần loại nam nhân nhu nhược kia.

Àm!

Nắm đấm của Phong Thiên Ngự hung hăng nắm ở trên bàn, giữa lông mày của ông đều rất tức giận: "Người cũng biết gả cho hắn sẽ không hạnh phúc, vì sao các người lại khuyên Khuynh Nhi gả vào Liễu gia?"

Phong Như Khuynh ở Lưu Vân Quốc chính là nữ nhân có thân phận tôn quý nhất, Phong Thiên Ngự cung chiêu yêu thương nàng, cả quốc biết rõ.

Mà dạng ân sủng này, là Phong Như Sương chưa từng chiếm được.

Trong lòng nàng bất giác có chút ê ẩm, cũng đều là nữ nhi của phụ hoàng, vì sao phụ hoàng lại bất công như vậy?

"Bệ hạ!" Lưu Dung nhìn thấy khuôn mặt của Phong Thiên Ngự tức giận, vội vàng bỏ về phía trước mấy bước, hung hăng khẩu đầu: "Bệ hạ, xin người nể tình lúc trước Sương Nhi lấy mạng cứu Khuynh Nhi mà tha cho nàng lần này."

Bà có thể bị cấm túc, cũng có thể nhận trừng phạt, nhưng mà nữ nhi bây giờ là toàn bộ hi vọng của bà, chỉ cần Phong Như Sương vẫn còn, sớm muộn gì bà cũng sẽ lại hồi sinh.

Người kia, đã đồng ý với bà...

Phong Thiên Ngự nắm chặt nắm đấm, ông hiểu được, Lưu Dung nói là sự thật.

Phong Như Sương thật sự đã cứu Phong Như Khuynh, nhưng mà... Có một số việc lúc trước không tra rõ ràng, ông cũng không có phương pháp động vào những người này.

"Nề mặt Khuynh Nhi, lần này, trẫm sẽ tha thứ cho Phong Như Sương, nếu có lần sau nữa, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!" Phong Thiên Ngự thả nắm đấm ra, một tay chấp sau lưng, phong thái hiên ngang, "Nhưng, tội chết nàng có thể miễn, tội sống khó tha, người đầu, dẫn Phong Như Sương đến Cẩm Sơn hồi lỗi nửa tháng."

Thân thể của Phong Như Sương run rẩy, nàng khẽ rũ đôi mắt xuống, bên trong che lại phần nộ và không cam lòng.

Cẩm Sơn... Tên như ý nghĩa, nghe là biết đây là một chỗ có dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tác dụng của Linh Dược Thiện (2)

Edit: MAC

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thế nhưng... nàng ta cũng biết rõ đây là hình phạt nhẹ nhất mà phụ hoàng ban ra.

“Tạ phụ hoàng.”

Cho dù trong lòng có tức giận hơn nữa, Phong Như Sương vẫn nhẫn nhịn mà khom người tạ ơn.

“Các người có thể lui xuống.”

Ánh mắt Phong Thiên Ngự khẽ nheo lại, nếu để hần tra được chuyện năm đó có liên quan tới Lưu Dung, Lưu gia vĩnh viễn sẽ không có ngày yên bình!

...

Từ ngày ấy, sau khi Phong Như Khuynh gieo hết những dược liệu đã có, lại phân phó Lưu Li đi mua một ít, hơn nữa còn truyền thụ phương pháp chăm bón cây cho bọn thú.

Nhưng Phong Như Khuynh cũng phát hiện rằng, đều là hạt giống Thiên Linh Quả, nàng gieo lên thì lập tức nảy mầm ra quả, còn những hạt giống đám thú gieo chẳng qua cũng chỉ mới nhú mầm non mà thôi.

Cho dù như thế, nếu bị người khác phát hiện sau phủ công chúa có khu vực như thế này, phỏng chừng toàn bộ Lưu Vân quốc đều sẽ bị chấn động, cũng may trận pháp của Phong Như Khuynh đã hoàn thành, tồn tại loại thủ thuật che mắt này, nàng có thể được thêm nhiều ngày sống yên ổn.

“Linh dược đều đã trưởng thành, số linh dược này vừa vặn đủ để ta nấu một chén canh Sơn Thảo và một bình linh tửu.”

Phong Như Khuynh khẽ vuốt cằm, có những thứ đó, nàng có thể từng bước đứng vững gót chân trên đại lục.

“Gràoooo.”

Tuyết Lang phát ra tiếng rít gào chống cự, nó nhìn số cây linh dược đang đưa mà thêm nhỏ dãi, gian nan nuốt mấy ngụm nước bọt.

“Không cho phép động vào mấy món này của ta.” Phong Như Khuynh đưa tay vuốt ve mái đầu Lang Tuyết, “Về sau, đám Linh Thỏ gieo trồng linh dược, ta sẽ phân cho người một ít.”

Tuyết Lang gầm nhẹ một tiếng, về mặt kia trông vô cùng ảm ức.

Vì còn chưa đạt thành khế ước với Phong Như Khuynh nên chẳng qua nó cũng chỉ là một con sói giữ cửa, không thể gieo trồng linh dược.

Phong Như Khuynh không để ý đến Tuyết Lang, nàng hái toàn bộ số linh dược rồi đi đến phòng bếp.

Phòng bếp phủ công chúa rất lớn, sau khi Phong Như Khuynh đuổi hạ nhân ra thì tự mình xuống bếp điều chế linh dược.

Chỉ trong chốc lát, chén linh dược đã nấu nóng hơi hổi được bùng lên bàn.

“Chờ ngày sau, ta lại tìm thêm ít linh thú nô bộc, công việc nấu linh dược cũng có thể giao cho chúng nó.”

Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt sáng ngời, sau này sẽ càng thêm bận rộn, loại việc linh tinh như vậy đương nhiên phải tìm linh thú đến làm thay.

Một chén thuốc vào miệng, Phong Như Khuynh chỉ cảm thấy bụng nóng lên, giống như có thứ gì đó sắp trào ra.

Nàng vội vàng khoanh chân ngồi, vận dụng linh lực, tiêu hóa sức mạnh trong cơ thể.

Tuy rằng lần nấu này nàng đã giảm dầu mỡ để chế biến, nhưng phẩm là canh linh dược đều sẽ có linh khí cực kỳ lớn, loại linh khí này dùng để tu luyện, so với linh dược đơn thuần sẽ càng cường hãn.

Phong Như Khuynh không muốn lãng phí luồng sức mạnh này, nhanh chóng vận chuyển, đưa toàn bộ linh khí vào đan điền.

Số linh khí cường đại lấp đầy đan điền của nàng ngay tức khắc, cũng trong chớp mắt này luồng linh khí ấy xông thẳng lên cổ, tới một cảnh giới khác.

Thực tế thì thiên phú Phong Như Khuynh cũng không kém, dù sao nàng cũng là con gái của Nạp Lan Yên và Phong Thiên Ngự, kế thừa thiên phú cha mẹ, làm gì đến nỗi quá kém chứ.

Đáng tiếc...

Nguyên chủ ham ăn biếng làm, không chịu tu luyện, ngay cả Phong Thiên Ngự tìm cho nàng mấy vị sư phụ đều bị nàng chọc giận đến nội thương, dần dà, Phong Thiên Ngự cũng mặc kệ nàng.

Nhiều năm như vậy, Phong Như Khuynh chưa bao giờ đột phá, vẫn luôn là võ giả cấp thấp, mãi hôm nay được linh khí xông vào người, nàng mới nhanh chóng tiến đến cấp trung.

Nhưng vẫn còn chưa hết...

Đồng thời trong lúc Phong Như Khuynh tu luyện, một lớp mỏng dầu mỡ màu vàng tiết ra, phủ quanh làn da trắng nõn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hội giao lưu (1)

Edit: MAC

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Kết kết!”

Viên Hầu bốn tay lôi kéo ống tay áo Phong Như Khuynh, lại chỉ hướng bồn tắm bên cạnh, giống như muốn nói với Phong Như Khuynh rằng nó đã đổ nước tắm vào cho nàng.

Hai con Linh Thỏ cũng nhảy xuống nhảy lên, thúc giục nàng nhanh chân đi tắm rửa.

Phong Như Khuynh nhìn thân thể tiết ra dầu mỡ, ghét bỏ nhãn mày: “Trước kia rốt cuộc ‘nàng’ ăn bao nhiêu dầu mỡ? Tiểu Hầu, ngươi lại mức thêm nước tắm cho ta. Linh Thỏ, hai ngươi tiếp tục giữ cửa, không được để bất kì kẻ nào đi vào.”

Hai con Linh Thỏ ngoan ngoãn gật đầu, vèo một tiếng chạy nhanh ra cửa, giống như hai tôn thần canh giữ cửa không hề nhúc nhích.

Dầu mỡ trên người Phong Như Khuynh quá nhiều, chỉ một thùng nước không thể rửa sạch sẽ hết, cho nên nàng liên tiếp tẩy rửa bốn lần mới rửa sạch cơ thể không còn sót lại chút gì.

Da thịt nàng vẫn sáng bóng như ngọc, hoàn mỹ không tì vết như cũ.

Đứng trước gương, ánh mắt Phong Như Khuynh hơi ngẩn ra, tay nàng hung hăng捏 thịt mỡ hai bên hông, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

“Ta thật sự.... gầy?”

Trước đây nguyên chủ nặng 250 cân, là người béo nhất Lưu Vân quốc. Thân hình nặng như vậy, nếu muốn giảm cân xuống thực sự rất gian nan, cho dù dùng linh dược cũng không có khả năng lập tức từ người béo nhất trở nên hài hòa.

Nhưng mà...

Phong Như Khuynh rõ ràng cảm giác được eo mình gầy một vòng, càng không có bất kỳ hiện tượng hóa lỏng* nào.

*Người béo khi giảm cân nhanh thường mất mỡ nhưng lớp da vẫn bèo nhèo như cũ.

“Hiệu quả dược thiện này còn tốt hơn ta tưởng tượng.” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm xoa cằm.

Nếu như dùng dược thiện thêm vài lần, nàng tất sẽ giảm béo thành công.

Chẳng qua, nếu nàng lập tức gầy đi sẽ tạo chấn động không nhỏ. Trước khi trở nên hoàn toàn trưởng thành, nàng không muốn khiến những người đó chú ý tới.

Cho nên... việc giảm béo phải từ từ.

Phong Như Khuynh dùng hết sức đẩy cửa phòng ra, nàng cảm thấy hôm nay mặt trời thực là đẹp.

Mà khoảng cách được ngủ với Quốc sư lại càng gần thêm một bước.

...

Phủ Công chúa.

Trong sân rải đầy lá rụng, Thanh Linh vất vả dọn dẹp số lá rơi. Nàng lau mồ hôi trên trán, ngược mắt lên đã trông thấy thiếu nữ đang đi về phía mình.

Ánh mắt Thanh Linh ngây ngốc, nàng cảm thấy, hình như hôm nay công chúa có chỗ nào đó khác biệt?

Đúng rồi... Hình như người... Gầy đi?

“Công chúa”. Thanh Linh hơi nhú mày, đau lòng nói: “Có phải gần đây đồ ăn trong phủ quá kém không? Ngài có muốn nô tỳ đi tìm bệ hạ nói một tiếng để bệ hạ tìm một đại trù tay nghề tốt đến đây, công chúa ơi ngài đói đến gầy rạc rồi.”

Trước giờ công chúa đều kén ăn, chắc chắn là do tay nghề nữ đại trù quá kém, khiến công chúa đói gầy rồi.

“Không cần đâu,” Phong Như Khuynh mỉm cười, “Gần đây ta đang tu luyện, đây là kết quả rèn luyện của ta. Mặt khác, từ nay đồ ăn trong phủ công chúa lấy thanh đạm là chính, kỵ đồ dầu mỡ.”

Cũng may mấy ngày gần đây nàng luôn chăm chỉ chạy bộ buổi sáng, coi như đây là lí do giải thích nàng giảm bớt cân, bằng không để người khác biết nàng chế ra những loại linh dược đó, khả năng sẽ gây bất lợi với Lưu Vân quốc.

“...”

Thanh Linh tròn tròn mắt, công chúa thật sự giảm cân?

Vì sao chứ?

Trước đây ngay cả vì Liễu công tử, công chúa còn chưa bao giờ nghị lực như thế, bây giờ nàng lại vì Quốc Sư mà làm được đến mức này?

Xem ra, địa vị Quốc Sư ở trong lòng công chúa ... cao hơn Liễu công tử nhiều.

“Đúng rồi, gần đây Liễu Ngọc Thần không tới tìm ta chứ?”

Trước khi rời đi, Phong Như Khuynh nghĩ tới chuyện gì đó, bèn quay đầu nhìn Thanh Linh và hỏi.

Thanh Linh ngần ra, nàng phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói: “Từ sau ngày Liễu công tử bị Tuyệt Lang quăng ra ngoài thì không thấy xuất hiện nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hội giao lưu (2)

Edit: MAC

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Vây là tốt rồi.”

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm gật đầu: “Lần sau hấn còn đến, không cho phép hấn tiến vào phủ công chúa một bước.”

Từ trước đến nay nàng luôn chán ghét chuyện gây đánh uyên ương, cho nên nàng tuyệt đối không trở thành loại người này!

Chẳng phải Liễu Ngọc Thần thích Đàm Song Song sao? Vây nàng thành toàn cho bọn họ.

...

Bên sông Tần Hoài, Đệ Nhất Lâu, ý trên mặt chữ - đệ nhất lầu trong hoàng thành.

Mỗi tháng, nhóm đệ tử thiếu gia cô nương nhà quan lại trong hoàng thành đều sẽ tới đây tổ chức hội giao lưu, cho nên ngày này Đệ Nhất Lâu mới náo nhiệt như thế.

“Tại sao hôm nay công chúa Như Sương không đến?”

Người hỏi câu này chính là thiên kim Lâm ngự sử Lâm Nguyệt Ảnh, rõ ràng nàng ta vẫn chưa biết biến cố phát sinh gần đây trong cung nên giọng nói mang theo nghi vấn.

“Đừng nói nữa, mấy ngày trước không biết tại sao công chúa Như Sương phát sinh mâu thuẫn náo loạn với Phong Như Khuynh, đương nhiên là bệ hạ thiên vị Phong Như Khuynh, nên phạt Như Sương ở Cẩm Sơn suy nghĩ, ngay cả người Lưu gia cũng không được phép đến thăm.”

Một tiếng khịt mũi coi thường hừ lạnh.

Thanh niên nói lời này hiển nhiên trong ánh mắt mang theo khinh thường, đối với Phong Như Khuynh kia càng không có chút hảo cảm nào, thậm chí còn thêm sự chán ghét.

“Triều Dương, người đừng nói nữa, chẳng lẽ người đã quên rằng cách đây không lâu, người chỉ lên nói xấu sau lưng Phong Như Khuynh một câu, vừa vặn bị Phong Như Khuynh bắt gặp, thiếu chút nữa nàng đã sai người bắt người, may thay có công chúa Phong Như Sương thay người cầu tình nàng mới thả ra.”

“Không sai, còn có lần đó... Cha ta trên triều chỉ đề nghị bệ hạ quán giáo lại Phong Như Khuynh một câu, kết quả bị Phong Như Khuynh biết được còn muốn đề bệ hạ bãi miễn chức quan của cha ta, cũng may công chúa Phong Như Sương cầu tình, nàng mới buông tha cho cha ta...”

“Như Sương công chúa thực tốt, vốn dĩ quan hệ tốt với Phong Như Khuynh, có thể thường xuyên trợ giúp chúng ta nên mới chọc giận Phong Như Khuynh, bị bệ hạ môn trong Cẩm Sơn, nói đến cùng vẫn là chúng ta liên lụy đến nàng.”

“Nhưng tại sao người ưu tú như Nạp Lan hoàng hậu lại sinh ra một kẻ như Phong Như Khuynh... Vây không thạo võ không thông, còn...”

Thiếu nữ còn chưa nói hết lời, người bên cạnh vội vàng bịt kín miệng nàng ta, hung hăng che lại để nàng ta không nói tiếp được câu sau.

Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía cửa, khoảnh khắc ấy, dưới ánh mặt trời, bóng người giống như ác mộng đang đứng đó, dùng ánh mắt và nụ cười mỉa chỉ nhìn bọn họ.

Sau lưng thiếu nữ kia toát ra mồ hôi lạnh, trong mắt nàng ta kinh hoảng, siết tay thật chặt, cơ thể không ngừng run rẩy.

Phong Như Khuynh... xuất hiện khi nào? Không biết lời bọn họ nói vừa rồi nàng đã nghe được bao nhiêu.

Nếu như...

Thiếu nữ không dám tưởng tượng kết cục sau khi bị Phong Như Khuynh nghe được.

Phong Như Khuynh buông xuống cánh tay đang khoanh, chậm rãi đi về phía thiếu nữ.

Nàng mỉm cười: “Nếu ta nhớ không nhầm, người là thiên kim nhà Đô đốc - Mộ Thanh Nhi?”

Trên tay Mộ Thanh Nhi phủ kín mồ hôi, dưới ánh mắt mang theo ý cười của Phong Như Khuynh, nàng ta vội vàng quỳ xuống đất, giọng nói run rẩy.

“Công chúa, thần nữ biết sai, cầu ngài đừng giận chó đánh mèo lên Mộ gia, phụ thân thần nữ luôn trung thành tận tâm với Lưu Vân quốc, lời nói vừa rồi chỉ do một mình thần nữ hồ ngôn loạn ngữ, không có quan hệ gì đến Mộ gia.”

Đối mặt với công chúa đệ nhất ác ôn trong Lưu Vân quốc này, Mộ Thanh Nhi hoảng sợ không thể kiềm chế, nàng ta sợ hãi, sợ rằng dưới sự giận dữ của Phong Như Khuynh thì toàn bộ Mộ gia đều bị liên lụy.

“Ngươi làm gì vậy?” Phong Như Khuynh thu lại nụ cười, nâng giờ tay nâng Mộ Thanh Nhi đang quỳ dưới đất lên, nhủu mày nói: “Vừa rồi ta chỉ cảm thấy những lời của các ngươi đều mang một kẻ khôn kiếp mà thôi, các ngươi cũng không nói sai.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hội giao lưu (3)

Edit: MAC

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“...”

Mộ Thanh Nhi càng sợ hãi, nàng ta suýt nữa bật khóc, nếu bây giờ Phong Như Khuynh đánh nàng ta, nàng ta còn có thể thấy giảm bớt áp lực hơn. Thế mà nàng ấy còn nói ra những lời này, có thể không khiến kẻ khác hoảng loạn sao?

Những người khác cũng sợ tới mức quỳ xuống, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, sợ vị công chúa ác ôn này giận dữ không để bọn họ yên ổn rồi khỏi Đệ Nhất Lâu.

Phong Như Khuynh nhủu chặt mày: “Các ngươi đứng lên hết cho ta!”

Không ai dám nhúc nhích.

Phong Như Khuynh nổi giận: “Nếu các ngươi không đứng dậy, ta lập tức sai người động thủ!”

Đám thiếu niên thiếu nữ thấy Phong Như Khuynh sắp nổi bão, lúc này mới cả kinh vội vàng đứng lên.

Lần này, Phong Như Khuynh mới nở nụ cười hài lòng: “Cứ phải để bị đe dọa các ngươi mới ngoan ngoan nghe lời, hôm nay ta tới đây, chẳng qua do cảm thấy hứng thú với hội giao lưu của các ngươi mà thôi, các ngươi không cần phải khẩn trương, ta không phải ma quỷ ăn thịt người.”

“...”

Ngươi không phải ma quỷ ăn thịt người, nhưng ngươi còn khủng bố hơn cả ma quỷ.

“À, đúng rồi.” Phong Như Khuynh nghiêng đầu, mỉm cười nhìn mọi người. “Hội giao lưu này của các ngươi đang nghiên cứu thảo luận cái gì?”

Người phục hồi lại tinh thần nhanh nhất là Triều Dương, sắc mặt hần trắng bệch, rõ ràng là Phong Như Khuynh từng mang đến sợ hãi cho hắn.

“Hôm nay chúng ta nghiên cứu thảo luận về... Y thuật.”

Y thuật?

Phong Như Khuynh vuốt ve cằm, thứ này, nàng thấy hứng thú.

Trên thực tế, linh dược cũng là một loại y thuật, linh dược có thể tăng tu vi cho người dùng, đồng thời cũng có thể chữa bệnh, chỉ tiếc riêng linh dược nhị giai đã rất quý giá, người bình thường còn không thể nhìn thấy.

Người bình thường dùng nhiều nhất vẫn là dược liệu bình thường.

“Các ngươi thảo luận về đề tài gì, nói cho ta nghe xem?” Phong Như Khuynh ngồi xuống, rất hứng thú hỏi.

Tất cả mọi người ở đây hai mắt nhìn nhau, bọn họ không nghĩ đến Phong Như Khuynh sẽ trực tiếp ở lại cùng bọn họ nghiên cứu thảo luận, quan trọng hơn là... Vừa rồi bọn họ nói về nàng như vậy, thế nhưng... Nàng không tức giận?

Đây là lần đầu tiên phá lệ!

Nếu là trước kia, chỉ sợ không ai trong bọn họ tránh khỏi, thậm chí còn liên lụy cả gia tộc.

“Chúng ta đang nghiên cứu và thảo luận xem có biện pháp gì để tiêu trừ vết sẹo không.”

Ở trong đại lục, chiến tranh không thể nào tránh khỏi, đương nhiên sẽ lưu lại vết sẹo, nhưng cho đến nay cũng không có biện pháp gì để hoàn toàn tiêu trừ vết sẹo.

“Vết sẹo?” Ánh mắt Phong Như Khuynh hơi lóe lên tia sáng.

Nàng nhớ rõ, trong sách linh dược thiện, có một phương pháp dược thiện có thể tiêu trừ vết sẹo.

Nhưng đó dù sao cũng là phương pháp dùng linh dược chế thành dược thiện, không biết dược liệu bình thường có tác dụng hay không.

“Chúng ta từng thử dùng ô mai, phấn trần châu, khổ tham, quả trám, tam thất..... Trộn lẫn các loại dược liệu với nhau chế thành thuốc mỡ, nhưng vẫn không có kết quả, thậm chí làm mờ một chút còn không được.”

Triều Dương cũng không cảm thấy Phong Như Khuynh mang đến sự trợ giúp gì cho bọn hắn, thậm chí hắn còn không muốn nghiên cứu thảo luận cùng nàng, nhưng nếu Phong Như Khuynh hỏi, hắn không có lá gan cự tuyệt trả lời, vì vậy bèn trình bày ra nội dung bọn họ thảo luận cho Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh sợ ngây người, ngơ ngác nhìn Triều Dương, những dược liệu này..... Mấy loại rối loạn lung tung cái gì vậy?

Hơn nữa, điều nàng không ngờ là con cháu nhà quan lại thấy hứng thú với y thuật như thế.

“Vi sao các ngươi nhất định phải nghiên cứu chế tạo loại thuốc mỡ tiêu trừ vết sẹo?”

Triều Dương sững sốt, im lặng.

Những người khác cũng sợ hãi nhìn Phong Như Khuynh, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hội giao lưu (bốn)

Edit: MAC

“Bởi vì Nạp Lan Đại Nhi.”

Cuối cùng Triều Dương là người mở miệng.

Khi nói xong những lời này, hắn cũng đã lấy ra mười phần dũng khí.

Thế nhân đều biết, Nạp Lan Đại Nhi trở thành như vậy đều là vì Phong Như Khuynh, nhưng bọn họ lại muốn giúp người từng bị Phong Như Khuynh thương tổn, thực sự giống như đánh lên mặt Phong Như Khuynh.

Trong lòng những người xung quanh đều kinh hãi, lo lắng nhìn Triều Dương.

“Tướng quân nhiều năm vì Lưu Vân quốc chinh chiến sa trường, lão tướng quân tuổi già nhưng vẫn không rút lui, Nạp Lan Hoàng hậu lại từng thề sống chết bảo vệ quốc gia, Lưu Vân quốc chúng ta có thể an bình như ngày hôm nay không thể thiếu sự đóng góp to lớn của bọn họ, chúng ta không thể nhìn khuôn mặt Đại Nhi vĩnh viễn bị như vậy.”

Tuy nhiên, lúc trước Phong Thiên Ngự cũng kêu gọi nhìn qua Nạp Lan Đại Nhi. Nhưng vẫn như cũ không có cách nào để khôi phục dung mạo.

Tâm trí Đại Nhi vốn đã không đầy đủ như người thường, không thể nào vĩnh viễn đều mang khuôn mặt đó trôi qua cả đời.

Phong Như Khuynh cả kinh, trong lòng cháy qua sự ám áp, nàng không nghĩ đến, những người này nghiên cứu và thảo luận y thuật là vì Nạp Lan Đại Nhi.

“Vậy số dược liệu này... Các ngươi định phối hợp như thế nào?”

Triều Dương nhìn Phong Như Khuynh: “Là Như Sương công chúa giúp chúng ta phối hợp, tất cả những loại dược liệu cũng đều do nàng đề nghị, nếu nàng không tham gia hội giao lưu, chúng ta cũng không nghĩ đến loại phương pháp này giúp đỡ Đại Nhi, Như Sương công chúa là người tốt, vẫn mong công chúa có thể buông tha cho nàng.”

Những dược liệu này đều do Như Sương công chúa hỏi qua ngự y mới nói với bọn họ, nếu không bọn họ cũng không dám làm như vậy, chỉ là bọn hắn đang tính muốn cho Nạp Lan gia một kinh hi nên lúc này mới không có ngự y tham dự vào, toàn bộ phương thức đều từ Như Sương công chúa câu thông.

Nhưng trong phương thuốc này vẫn luôn thiếu một chút gì đó, cho nên vẫn luôn không có hiệu quả, thậm chí là có vài lần xảy ra dị ứng.

“Phong Như Sương?” Phong Như Khuynh nheo hai mắt.

Lúc trước, Đại Nhi bị phỏng nghiêm trọng như thế, cũng có Phong Như Sương tham dự.

Thế nhưng nguyên chủ ngu dốt cứ nhận trách nhiệm vào người, mặc dù tướng quân phủ biết việc nàng ta làm nhưng người khác lại không biết rõ, mà sau này nguyên chủ nhận trách nhiệm, người tướng quân phủ cũng không có biện pháp tìm Phong Như Sương tính sổ.

Hơn nữa, vì chuyện Dung quý phi lừa gạt Thiết Huyết lệnh, khiến nhiều lời đồn sai lệch về nàng, thế nhân vẫn luôn cảm thấy Phong Như Sương tốt đẹp, cho nên những người này luôn cho rằng Phong Như Sương có lòng tốt giúp đỡ Nạp Lan Đại Nhi.

Nữ nhân kia... không hủy hoại Đại Nhi đã tốt lắm rồi, vậy mà còn có lòng tốt giúp đỡ?

“Triều Dương!” Lâm Nguyệt Ảnh vội vàng lôi kéo Triều Dương, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Phong Như Khuynh, “Công chúa điện hạ, Triều Dương chừng chỉ có ý tốt, nếu hắn nói sai chỗ nào vẫn mong công chúa rộng lòng tha thứ.”

Phong Như Khuynh buông lỏng mi ra, cười nhạt: “Các người biết hoa Tuyết tùng lộ không?”

Hoa tuyết tùng lộ, cũng là một loại Tùng Lộ*, chỉ là loài tùng lộ này sau khi trưởng thành giống như bông tuyết nên được gọi là hoa tuyết tùng lộ, chỉ có thể sinh trưởng ở cực bắc, nhưng mà... thông thường trong hiệu thuốc bắc cũng có thể mua được.

Tùng Lộ: (Truffle) là một trong những thực phẩm đắt nhất hành tinh, nó là loại nấm cục có hương vị đặc biệt, dùng để làm gia vị cho các món ăn khác. Nấm Truffle không thể nuôi trồng mà mọc một cách tự nhiên dưới lòng đất, rất khan hiếm nên giá thành đắt đỏ, mỗi kg có giá từ trăm triệu cho đến cả tỷ đồng.

“Các người có thể dễ Đệ Nhất Lâu dùng hoa tuyết tùng lộ hầm chân heo, lại phối với hồi hương, tùng lộ thảo, khô tham*, tất cả cùng nấu trong một canh giờ, rồi dùng thử xem?”

Khô tham: Tên một vị thuốc Đông y. Là một loại gốc thực vật được phơi khô có họ đậu. Vị đắng, tính hàn. Công dụng thanh nhiệt giải độc, sát trùng, lợi niệu. Dùng cho bệnh lở ngứa, tiêu ra máu, âm sưng âm ngứa, bệnh mẩn ngứa, lở loét, ngứa da, trĩ ghè, bệnh hủi, có thể nhỏ giọt trị viêm âm đ*o.

Loại thuốc này được dựa vào phương thức làm linh dược để thay đổi một chút. Dù sao hiệu quả của linh dược quá mức nghịch thiên, nếu trực tiếp sử dụng vết sẹo sẽ nhanh biến mất, nhưng lại cần phải có linh dược tam giai từng linh lộ.

Mặc dù là loại linh dược khác nhưng cũng có thể từng chút một làm nhạt vết sẹo, bất kỳ là linh dược chứa linh khí bên trong nào để có thể đủ chữa trị một ít tổn thương trên cơ thể, chỉ là hiệu quả này khá chậm, nên cần phải dùng lâu dài.

Đương nhiên, dược liệu làm thuốc bình thường cho dù tác dụng chậm nhưng dùng một thời gian tự nhiên sẽ thấy tác dụng, có lẽ uống khoảng ba ngày đã có thể thấy được biến hóa.

Nếu muốn hoàn toàn biến mất, sợ là ít nhất phải dùng nửa năm trở lên.

Đây là sự khác nhau giữa linh dược với dược liệu bình thường, dược liệu bình thường muốn sinh trưởng thành linh dược phải cần một khoảng thời gian dài cùng với nguồn linh khí nồng đậm, trừ phi có thủ đoạn nghịch thiên của Phong Như Khuynh, nếu không... Quá khó khăn.

~~~~~

T/g ps: Cuối cùng giải thích xem có hiểu không.

Nữ chủ không thể để người khác biết nàng biết làm linh dược thiện, là bởi vì linh dược quá nghịch thiên, nếu là bình thường đã không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ủ linh tửu (một)

Edit: MAC

Biểu cảm của đám người Triều Dương có chút vi diệu, Phong Như Khuynh tốt bụng giúp bọn họ như thế? Nói không chừng, nàng đang cố tình dùng phương pháp này để mưu hại Nạp Lan Đại Nhi.

Đương nhiên, sau khi Phong Như Khuynh ném ra câu này liền rời đi, lưu lại một đám người nhìn bóng dáng nàng biến mất đến phát ngốc.

“Sao ta cứ cảm thấy, Phong Như Khuynh... Hình như không giống lúc trước.” Mô Thanh Nhi nhăn lại mày liễu, nhỏ giọng nói thầm.

Phong Như Khuynh ngày thường nếu nghe bọn họ khua môi múa mép sau lưng, lập tức sẽ giận tím mặt, làm sao bình thân giống bây giờ chứ?

Mọi người đều trầm mặc.

Ở đây đều là con cháu quan lại, không thiếu lúc gặp được Phong như Khuynh, ác ôn này trước đây là người như thế nào chẳng lẽ bọn họ còn không biết, nhưng mà, nàng bây giờ, giống như mất đi một thân lệ khí, cũng làm cho bọn họ không cảm thấy chán ghét như trước.

“Phong Như Khuynh nói phương pháp cho chúng ta, có nên thử xem hay không?” Lâm Nguyệt Ảnh chần chờ nửa ngày mới hỏi ra tiếng.

Triều Dương lắc đầu: “Nàng thay đổi thì sao? Vẫn như cũ là một kẻ bất tài vô dụng vẫn không được võ không xong, không có khả năng thật sự đưa ra phương thuốc giúp Nạp Lan Đại Nhi, chúng ta vẫn nên dựa theo Phong Như Sương đáng tin cậy hơn.”

Lúc trước Phong Như Khuynh quá ác ôn, trong nhất thời hấn rất khó để tin nhiệm nàng, sủa mà nói, Phong Như Sương vẫn luôn cho bọn hấn có cảm giác đáng tin cậy hơn nhiều.

.....

Rời khỏi Đệ Nhất lâu, Phong Như Khuynh liền về phủ công chúa, linh dược trước đây nàng gieo trồng đã lên khá tốt, hiện tại có thể dùng để ủ linh tửu.

Ủ tốt xong linh tửu, nàng đặt rượu trong hòm, xoa xoa mồ hôi trên trán, cười sáng lạn.

“Không có vấn đề gì xảy ra thì chờ thêm nửa tháng, số linh tửu này có thể hoàn thành, lúc đó ta cũng có lý do bái phỏng phủ tướng quân.”

Nghĩ đến cục diện rối rắm nguyên chủ lưu lại cho nàng, Phong Như Khuynh than nhẹ.

Vẫn may, vẫn may là Quốc sư không có ác cảm gì với nàng, bằng không nàng cũng đừng mong tiến vào Nam Trúc Lâm, không vào được Nam Trúc Lâm thì nói gì đến việc ngủ với hấn?

“Nói đến đây, đúng là nên cảm tạ Dung quý phi, nếu không phải Dung quý phi đe dọa nguyên chủ Phong Như Khuynh, nàng ta cũng sẽ không cúi đầu khi gặp Quốc Sư, chứ lỡ may nàng ta coi trọng vẻ đẹp của Quốc Sư thì thật sự ‘sói đói vô mồi’ không biết chừng.”

Phong Như Khuynh nheo mắt, nếu là vậy, quả thật nàng phải đến cảm ơn bà ta thật tốt!

“Nhưng mà Quốc Sư đã đi vài ngày rồi, không biết khi nào mới về.”

Nàng thật nhớ Quốc Sư, làm sao bây giờ?

Trong mắt Phong Như Khuynh hiện lên tia sáng, đột ngột, nàng giương môi cười tủm tỉm vuốt cằm: “Không thấy được Quốc Sư thì tìm Tiểu xà nhi kia tâm sự cũng không tồi, đã mấy ngày ta chưa tiến cung, Quốc Sư đại nhân lại không ở trong Nam Trúc Lâm, Tiểu Xà nhi nhất định cũng rất nhàm chán, nó khẳng định rất muốn ta đến chơi.”

.....

Trong Nam Trúc Lâm, Thanh Xà đang ngâm mình trong hồ nước nhìn không được hắt xì một tiếng, nó cứ cảm thấy sau lưng rét căm căm, giống như đang có người nhắc đến nó?

Đang lúc Thanh Trúc chần chờ khó hiểu, một thân hình mập mập đột ngột lọt vào trong mắt nó, nó cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trong hồ, trong mắt rần rần đầy kinh hoàng.

Này... Nữ nhân này tới đây làm gì? Cứu mạng!

Thanh Trúc hoảng đến mức muốn chui vào đất không bao giờ ngoi đầu ra, nhưng mà đất này quá cứng, nó chui vài cái liền không thể tiếp tục chui vào.

“Tiểu xà nhi, giờ ta mới biết, thì ra người nhìn thấy ta kích động như thế, đến mức kích động quá mà đâm đầu xuống đất.”

Kích động?

Nó kích động cái rắm!

Toàn thân Thanh Trúc kịch liệt run rẩy, sợ hãi đến gần khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ủ linh tửu (2)

Edit: Tiêu chám muối ớt

Beta: MAC

Chủ nhân, chủ nhân ơi mau trở lại dẫn ta đi với!

Phong Như Khuynh mỉm cười đi về phía Thanh Trúc: “Rắn nhỏ, ta biết ngươi nhớ ta nhưng đâu cần kích động như vậy, ngươi xem này, không phải ta đã tới thăm ngươi rồi sao.”

Rõ ràng ánh mắt thiếu nữ đong đầy ý cười, nhưng trong tầm mắt của Thanh Trúc, nó cảm thấy nàng nhìn nó thành mâm đồ ăn nóng hổi... oa... đáng sợ...!

Cố tình đúng lúc này, bụng Phong Như Khuynh ùng ục kêu lên...

Nàng theo bản năng sờ bụng, than một tiếng: “Mấy năm nay ăn quá nhiều.. đột nhiên kiêng đồ mặn lại giảm bớt lượng cơm, ngươi xem... đến đây liền đói~..”

Thanh Trúc cả kinh hét lên một tiếng, lập tức bò lên trên cây, toàn bộ cơ thể đều giấu trong lớp lá cây rậm rạp, thân thể run mạnh hơn.

Phong Như Khuynh ngây ngốc, từ nãy đến giờ nàng rất hiền lành nha, vì sao Thanh Trúc nhìn nàng giống như... thấy quỷ ăn thịt người vậy.

Nàng khủng bố đến vậy à?

“Thanh Trúc, ngươi xuống đây nào, chúng ta cùng tâm sự.” Phong Như Khuynh nhủ mày nói.

Thanh Trúc thanh âm phát run: “Ta không... ta không xuống, có bản lĩnh thì ngươi tự lên đây đi!”

Phong Như Khuynh nhìn nhìn thân thể mập mạp của chính mình, lại nhìn sang phía cái cây cao lớn kia, sắc mặt liền đen: “Ngươi xuống đây!”

“Ta không, ta không xuống, có chết cũng sẽ không rời cái cây này!”

Nó thà chết ở trên cây này, chứ không đời nào đi xuống đối mặt với nhân loại đáng sợ kia!

Phong Như Khuynh tủm tủm cười: “Ta mang chút điểm tâm đến cho ngươi này.”

“Ta không ăn” Thanh Xà rất quyết đoán cự tuyệt “Ta thà chết trên thân cây này cũng không có khả năng chỉ vì chút điểm tâm mà rời đi đâu! Công chúa, ngươi vẫn nên chết tâm đi.”

“Phải không?” Phong Như Khuynh nheo nheo đôi mắt, nhếch môi, “Vậy... chờ Quốc Sư trở về, ta liền nói hắn rằng ngươi khi dễ ta.”

“... ..”

Thanh Trúc trợn mắt há hốc mồm, nhân loại này... Làm sao lại vô si được đến trình độ này? Nếu chủ nhân tin là thật, thế.. nó thật sự sẽ biến thành canh rắn rồi!

“Sao ngươi lại quá đáng như vậy?” Thanh Trúc ủy khuất khóc.

Đồ xấu xa, quá khi dễ rắn nhỏ mà...

“Xuống đây!” Phong Như Khuynh nói lần nữa.

Thanh Trúc nhìn nhìn Phong Như Khuynh, trong lòng tràn ngập khủng hoảng, cuối cùng chính là, nó vẫn phải chậm rì rì bò từ thân cây xuống, vèo vèo rồi tới trước mặt Phong Như Khuynh.

“Canh rắn ăn không tốt đâu, thật mà, ta còn có kịch độc nữa.” Thanh Trúc bảo trì khoảng cách không dám thân cận Phong Như Khuynh quá, nhưng nó vẫn không thấy an toàn, lại nói một câu.

Phong Như Khuynh cười đến âm hiểm “Không quan hệ, ta có rất nhiều biện pháp loại trừ kịch độc, hưởng chi, canh rắn chính là vật đại bổ, vừa vặn để phụ hoàng ta bồi bổ thân thể.”

“... ..”

Trái tim Thanh Trúc sợ tới mức ngừng đập!

Quả nhiên... quả nhiên nhân loại này vẫn là muốn ăn nó!

“Ta lớn tuổi, thịt cũng dai, không dễ tiêu hóa đâu, ăn vào không tốt, không tốt.”

“Không ngại, răng phụ hoàng ta rất tốt, ăn cũng không sao.”

Thanh Trúc ngậy dại, trằm mặc nửa ngày, khuôn mặt như khóc tang, hỏi: “Công chúa, người rút cuộc muốn làm cái gì? Người nói thẳng không được sao? Ta tốt xấu cũng là sủng vật của Quốc Sư, người đánh chó còn phải ngó mặt chủ, nếu người ăn ta, ngày sau làm sao ‘thượng’ Quốc Sư.”

“Chẳng lẽ không ăn canh rắn, là có thể ‘thượng’ Quốc Sư?”

Thanh Trúc liều mạng gật đầu: “Không sai, không sai, có ta, người có thể thành công ngủ cùng Quốc Sư, cho nên, lưu lại con rắn nhỏ là ta vẫn là có chỗ hữu dụng nha, nếu người đem ta nấu canh, ai tới giúp người?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ý chí Thiết Huyết quân đoàn (1)

Edit: Tiêu chấm muối ớt

Beta: MAC

Phong Như Khuynh vỗ cảm nhè nhẹ, cảm thấy Thanh Trúc nói rất có đạo lý.

“Vậy ta sẽ không ăn canh rắn nữa,” Nàng thuận tay móc ra một Thiên Linh Quả, đưa cho Thanh Trúc “Nhưng người cần đồ ăn vật?”

Trong mắt Thanh Trúc hiện lên sự nghi ngờ, nó nhìn Phong Như Khuynh đưa trái cây qua, không nói lời nào cả.

Quý mới biết nữ nhân âm hiểm này có hạ độc trong Thiên Linh Quả hay không.

Phong Như Khuynh liếc mắt một cái liền thấu được suy nghĩ của Thanh Trúc, cười mỉm: “Người là một con rắn độc lại còn sợ kịch độc, hửm?”

Thanh Trúc tán thành gật gật đầu, xác thật, độc tính của nó cường đại như thế, còn sợ công chúa hạ độc vào Thiên Linh quả sao?

Cho nên, Thanh Trúc không chút do dự há miệng, một ngụm nuốt Thiên Linh Quả xuống.

“Linh quả hôm nay của người so với linh quả lúc trước ta ăn có chút không giống, hình như ngon hơn.”

Phong Như Khuynh từ lúc bắt đầu liền quan sát thần sắc của Thanh Trúc.

Linh quả hôm nay, đối với tam giai linh thú Tuyết Lang mà nói, vẫn là có chút dụ hoặc nhất định, chỉ là ở trước mặt Thanh Trúc, Thiên Linh quả một tia hấp dẫn cũng không có.

Bởi vậy có thể thấy được, nàng muốn dùng Thiên Linh quả dụ hoặc linh thú cao giai hơn là không thể thực hiện được.

“Thanh Trúc, ta nghe nói lúc trước người từng cắn Phong Như Sương bị thương?” Phong Như Khuynh chớp chớp mắt, hỏi.

Thân mình Thanh Trúc chấn động, cẩn thận liếc mắt nhìn Phong Như Khuynh, theo bản năng liền dịch ra sau một đoạn.

Hình như Phong Như Sương là muội muội nàng, nàng sẽ không thừa dịp Quốc Sư không có ở đây tìm nó tính sổ chứ?

“Công chúa, chuyện này không liên quan đến ta, là nữ nhân kia tự tiện xông vào Nam Trúc Lâm, còn... còn thừa lúc Quốc Sư không ở đây, trộm bò lên giường hắn, người ngấm lại xem, giường của Quốc Sư, chỉ có công chúa mới có thể nằm lên, ta cùng Quốc Sư trở về, nhìn thấy nàng nằm ở trên giường, ta có thể không cắn nàng hay sao?”

Sắc mặt Phong Như Khuynh lập tức đen thui, thế mà Phong Như Sương lại dám leo lên giường Quốc Sư?

“Chiếc giường kia thì sao?”

“Quốc Sư có bệnh sạch sẽ, liền ném giường với Phong Như Sương ra ngoài cửa.” Thanh Trúc nhìn nọt cười, nói “Kỳ thật, ta đã sớm biết sau này công chúa cùng Quốc Sư sẽ chung đụng với nhau, mà Quốc sư chắc chắn sẽ là người của người rồi, sao ta có thể cho phép có nữ nhân khác bò lên giường hắn? Cho nên ta mới cần nằng một cái.”

Thanh Trúc vỗ mông ngựa thật là khiến cho Phong Như Khuynh thoải mái cả người, trên khuôn mặt cũng lộ ra ý cười, vỗ vỗ đầu Thanh Trúc.

“Con rắn nhỏ nhà người thật là phát rò nha, chẳng qua làm vậy rất được. Về sau nếu có nữ nhân nào tới gần Quốc Sư, người liền cần nằng ta một cái, nếu như...” Phong Như Khuynh tủm tỉm cười, đáy mắt lộ ra chút thâm hiểm cùng xảo trá “Nếu ta biết người làm phản, ta sẽ nấu người thành thành canh xà huyết kính phụ hoàng.”

Thanh Trúc cả người run rẩy, vội vàng nói: “Sẽ không, sẽ không, Quốc Sư từ trước tới nay đều là người sống chó gần, không ai có khả năng tới gần hắn, ta theo hắn đã nhiều năm còn chưa thấy ai tới gần hắn bao giờ.”

Quốc Sư trước giờ đều có khí tức người sống chó gần, đã dọa chạy một đám người, càng miễn bàn có ai dám tới gần hắn.

Đó là sự việc đời này chẳng thể nào phát sinh được.

“Thật ngoan”. Phong Như Khuynh mặt mày hớn hở, con rắn nhỏ này làm nằng càng ngày càng thấy thích, “Đúng rồi, Quốc Sư lần này sao lại ra ngoài lâu đến thế? Không phải trước kia mỗi tháng chỉ đi có năm ngày hay sao?”

“Ta cũng không rõ lắm, đại đa số thời điểm chủ nhân không cho ta đi theo, nhưng mà công chúa cứ yên tâm, chủ nhân bên ngoài không có bất cứ nữ nhân nào cả, điểm này ta có thể đảm bảo, tất nhiên là người có năng lực ngủ cùng chủ nhân của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Ý chí Thiết Huyết quân đoàn (Hai)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Thanh Trúc sợ Phong Như Khuynh hiểu lầm, mà khi nàng đã hiểu lầm thì rất có thể nó sẽ trở thành món canh rắn, cho nên vội vàng giải thích.

Sắc mặt Phong Như Khuynh lại đen thêm lần nữa, hình như..... Nàng chưa nói gì mà?

“Sắc trời không còn sớm, con rắn nhỏ, ta đi trước, lần sau lại đến thăm người.”

Nàng đứng lên, duỗi cái eo lười dưới ánh hoàng hôn, mặt mày tràn đầy ý cười, dù cho hiện giờ thân thể vẫn mập mạp như cũ, nhưng đã không còn kiêu ngạo ương ngạnh như lúc trước nữa, ngược lại còn cho người ta một loại cảm giác thoải mái như ánh mặt trời.

Thanh Trúc muốn khóc rồi, cầu người, cầu người đừng tới gặp ta, ta chỉ là một con rắn không chịu nổi sự kình hách này đâu.

Thật là hù chết rắn.

“Con rắn nhỏ, ta biết người luyện tiếu ta, yên tâm đi, ngày mai ta vẫn sẽ tới thăm người.” Phong Như Khuynh nhìn thấy Thanh Trúc thiếu chút rơi nước mắt, cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu của nó, nói.

Hiện giờ Thiết Huyết lệnh đã ở trong tay nàng, nàng cũng nên đi nhìn Thiết Huyết quân đoàn một chút, để tránh cho những người đi theo mẫu hậu nhiều năm triệt để thất vọng, đau khổ với nàng.

.....

Từ sau khi Nạp Lan Hoàng Hậu qua đời, Thiết Huyết quân đoàn cũng chưa từng xuất hiện, dường như là muốn ẩn cư ở trong hoàng cung, không màng thế sự, ngay cả mệnh lệnh của bộ hạ Phong Thiên Ngự, các nàng cũng không nghe theo.

Mà Phong Thiên Ngự bởi vì tình cảm đối với Nạp Lan Hoàng Hậu, thế cho nên dù những người này không nghe theo mệnh lệnh của hắn, thì hắn cũng mở một mắt nhắm một mắt, tùy ý các nàng.

Giờ phút này, một tòa nhà trong viện yên ắng, có vài nữ tử quần áo mộc mạc đang ở trong sân luận võ, cũng đúng lúc này, trong đó có một người thấy được Phong Như Khuynh đột nhiên xuất hiện ở đại môn, tay bỗng dưng run lên, không tiếp được trường kiếm của người trước mặt, nên bị trường kiếm xẹt qua trên ống tay áo.

Làm cho ống tay áo của nàng bị cắt đứt, rơi ở trên mặt đất.

Phong Như Khuynh đứng ở cửa, xấu hổ lên tiếng chào hỏi: “Có phải là ta đã quấy rầy việc luận võ của các người hay không?”

Giờ khắc này, tất cả mọi người dừng đều động tác trong tay lại, đem ánh mắt nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Nữ tử bị cắt đứt ống tay áo kia cười lạnh một tiếng, khoe miệng của nàng nhếch lên lộ vẻ châm chọc: “Từ sau khi công chúa đem thiết huyết lệnh đưa cho Dung Quý Phi, thì chưa từng xuất hiện thêm lần nào nữa, không nghĩ tới hiện giờ vẫn còn có thể nhớ tới những người bị vứt bỏ là chúng ta đây?”

Hoàng Hậu qua đời, các nàng nghĩ rằng đợi sau khi công chúa lớn lên sẽ tiếp tục dẫn dắt bọn họ rong ruổi sa trường, nhưng các nàng không ngờ là công chúa đem các nàng tặng cho người ta.

Cuộc đời này của bọn họ, chỉ nguyện trung thành với Hoàng Hậu, sau khi Hoàng Hậu qua đời, bọn họ cũng chỉ muốn nữ nhi của Hoàng Hậu kế thừa, dù cho Hoàng Hậu có nhi tử, thì bọn họ cũng không nghe lệnh!

Nhưng công chúa cũng không thông suốt, chuyện nàng làm có ý nghĩa như thế nào.

Nàng đem Thiết Tuyệt lệnh tặng cho người khác cũng đồng nghĩa với việc bọn họ đã phản bội lại Hoàng Hậu, hơn nữa, cả đời này, cũng không thể nào có thể chinh chiến sa trường như trước nữa!

“Đường Tư,” Nữ tử áo tím kéo ống tay áo Đường Tư, quay đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh, giọng điệu nàng đậm nhiên lạnh nhạt, lộ ra vẻ xa cách, “Công chúa điện hạ, người đến tìm chúng ta, có phải là có chuyện gì muốn phân phó hay không?”

Phong Như Khuynh sờ sờ mũi, từ ngoài sân đi vào: “Cũng không có việc gì, ta chỉ là đến xem các người thôi. À, đúng rồi, Thiết Huyết lệnh. Ta đã lấy lại từ trong tay Dung Quý Phi rồi.”

Thân thể Đường Tư cứng đờ, nháy mắt nàng ngẩng đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Thiết huyết lệnh. Nàng đã lấy lại?

Thật sự?

“Trước kia là ta không hiểu chuyện, đã làm sai rất nhiều chuyện. Ta cũng biết, ta đã làm tổn thương các người, nhưng ta sẽ dùng cả quãng đời còn lại để đền bù. Ta sẽ để cho các người đi chinh chiến sa trường một lần nữa. Cũng sẽ làm cho thế nhân hiểu rõ, nữ tử không hề kém cạnh so với nam nhi, ta cũng sẽ để cho các người có thêm nhiều huy hoàng và chiến tích hơn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ý chí Thiết Huyết quân đoàn (Ba)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Lúc trước, Phong Như Khuynh khẳng khái muốn đem Thiết Huyết lệnh cho Dung Quý Phi.

Ngày đó, mọi người trong Thiết Huyết quân đoàn quỳ gối ngoài cửa, các nàng tường tận những gian khổ Hoàng Hậu trải qua, giữ gìn Thiết Huyết quân đoàn không để thế nào đều nói cho Phong Như Khuynh biết hết, chỉ hy vọng nàng có thể đưa Thiết Huyết lệnh về.

Nhưng Phong Như Khuynh lại nói một câu làm cho mọi người trong quân đoàn đều thất vọng, đau khổ.

Nàng nói, nàng là chủ, mà bọn họ cũng chỉ là tôi tớ, nếu Hoàng Hậu đã để lại cho nàng thì việc nàng muốn đưa bọn họ cho ai thì liền đưa, ai cũng không có quyền ngăn cản. Đối với nàng, những người này, so với việc tặng linh thú thì không hề khác nhau.

Từ đó về sau, không một ai trong Thiết Huyết quân đoàn đi tìm nàng, bởi vì đã bị những lời đó lạnh thấu tâm, đã không còn cảm nhận được ấm áp nữa rồi.

Đường Tư gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, ngày đó bọn họ đau khổ cầu xin nàng như thế, nàng cũng không muốn lấy Thiết Huyết lệnh về, vậy vì sao hiện tại lại lựa chọn muốn trở về? Chẳng lẽ, là vì nhiều năm qua bọn họ lạnh lùng với Dung Quý Phi nên Dung Quý Phi để nàng tới làm thuyết khách?

Dù sao thì Thiết Huyết quân đoàn cũng khác với những đội quân khác, quân lính hoàng thành, chịu sự quản lý của quốc gia, ai có quân lệnh thì nhất định phải nghe theo.

Mà bọn họ, dựa vào sự dung túng của bề hạ, nghe theo tấm lòng, nhiều năm qua đều không cho Dung Quý Phi sắc mặt tốt.

Dung Quý Phi kiêng kỵ thực lực quân đoàn, đến nay cũng không dám cùng các nàng cứng đối cứng!

“Có phải Dung Quý Phi bảo người tới hay không?” Đường Tư tự giễu cười một tiếng, “Ngoại trừ Dung Quý Phi, còn ai có thể động đến công chúa ngài? Ngài đem Thiết Huyết lệnh cho bà ta, chúng ta cũng không có khả năng nghe mệnh lệnh của bà ta, kêu bà ta chết tâm đi!”

Phong Như Khuynh than một tiếng, nguyên chủ rốt cuộc đã tạo bóng ma lớn bao nhiêu cho bọn họ? Khiến nàng thành khăn như thế mà vẫn không có ai nguyện ý tin tưởng nàng!

“Ta biết trong khoảng thời gian ngắn các người không có khả năng hoàn toàn tín nhiệm ta, nhưng mà các người yên tâm, ta sẽ dùng năng lực của bản thân để cho các người hoàn toàn quy thuận ta, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng lực lượng của phụ hoàng.”

Nếu Phong Như Khuynh thật sự muốn thì hoàn toàn có thể nói cho Phong Thiên Ngự một tiếng, chỉ cần Phong Thiên Ngự nói, những người này vẫn sẽ nghe theo vài phần.

Nhưng các nàng đối nàng không đủ tín nhiệm, nếu cưỡng ép bọn họ quy thuận, cũng chưa chắc bọn họ có thể phụ tá nàng.

Cái nàng muốn là thật tâm của bọn họ!

“Lần này tới, ta không có đem lễ gặp mặt gì cho các người, chỉ là mang theo một ít trái cây, đáng tiếc số lượng trái cây không đủ nhiều, nên ta đã dùng linh lực ép nó thành nước.”

Nhưng mà, nước này nàng pha loãng quá rồi.

Dù sao thì nhân số quân đoàn quá nhiều, nếu không pha loãng một chút thì không đủ uống, nhưng nếu pha loãng ra thì đoán chừng mỗi người cũng chỉ có thể nếm một ngụm.

Cũng còn ổn vì Thiên Linh Quả nàng hái linh khí nồng đậm, mặc dù đã pha loãng nhưng vẫn có chút hiệu quả giảm bớt mệt nhọc, chỉ là không có nhanh bằng việc ăn trực tiếp trái cây thôi.

Đường Tư và mọi người nhìn Phong Như Khuynh đem hai cái ấm trà trong tay để xuống, trầm mặc không nói.

Ai cũng không rõ, hôm nay công chúa có chủ ý gì? Lại hảo tâm đem tới nước ép cho bọn họ?

“Ta không quấy rầy các người tu luyện nữa, các người kêu những người khác trong quân đoàn tới đi, ta cố ý đi cửa hàng linh dược mua cho các người đó.”

Thiên Linh Quả nhất giai, tuy rằng trong số dược liệu nhất giai là dễ hái nhất, nhưng linh thú rất cố chấp với Thiên Linh Quả nên trên đại lục số lượng Thiên Linh Quả không nhiều, nếu không sao lúc trước Nạp Lan tướng quân lại kích động đến thế.

Những linh dược khác ở cửa hàng linh dược vẫn có thể mua được.

Đương nhiên, những việc này Phong Như Khuynh sẽ không nói cho bọn họ, huống chi, dù Thiên Linh Quả thừa thớt, cũng không phải là không có, nàng lôi cửa hàng linh dược ra, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: àng đã thay đổi (một)

Edit: Cò Lười

Beta: Thiên Hạ Đại Nhân

Đường Tư khẽ nhấp môi, không nói tiếng nào nhìn Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh bắt đầu dĩ nhún vai, nàng biết hiện giờ mình không được hoan nghênh, đặt ấm trà xuống sau đó rời đi.

Cho đến khi bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất, đám người Đường Tư cũng không mở miệng giữ nàng lại.

“Đường Tư, nước Thiên Linh Quả này... Là thật sao?” Nữ tử áo tím trầm ngâm nửa ngày: “Lúc trước, Nạp Lan tướng quân chuẩn bị dẫn quân xuất

chính, nàng cũng cầm một ấm trà định làm vật đưa tiễn tướng quân, tướng quân cho rằng nàng đã hồi cải muốn làm người tốt, rất vui vẻ uống hết nước trà, kết quả đại tiện ra quần tại chỗ, thế cho nên chậm trễ xuất chinh...”

Nàng làm nhiều việc ác, nhiều đến nỗi cho dù nàng làm cái gì, cũng đều không thể khiến cho người khác tin tưởng nàng.

Nhưng cuối cùng, Đường Tư vẫn quyết định cầm lấy ấm trà, cầm ấm trà đổ vào trong miệng nhỏ.

Lúc mọi người đang muốn ngăn nàng lại thì nàng đã cầm chén trà lên uống hết.

“Ta đã hoàn toàn hết hy vọng.” Đường Tư lau nước còn sót ở khóe miệng, châm chọc lớn tiếng cười.

Cả sân là một mảnh yên lặng, không ai tự ý mở miệng.

Trên thực tế, bọn họ đều hiểu rõ, Đường Tư vẫn còn ôm một chút hi vọng với công chúa.

Trên miệng nàng nói đã thất vọng buồn lòng, nhưng mà nàng (ĐT) vẫn hy vọng nàng ấy (PNK) có thể thay đổi như cũ.

Thật lâu sau, tiêu chảy mà các nàng dự đoán cũng không xảy ra.

Vốn thần thái trên mặt Đường Tư còn có chút mệt mỏi, sau khi uống xong nước Thiên Linh Quả lại dần dần khôi phục tinh thần.

“Đường Tư, ngươi có phản ứng gì hay không?” Nữ tử áo tím nhìn Đường Tư, chần chờ hỏi.

Ánh mắt Đường Tư sững sờ nhìn nước trà trên bàn đá, nửa ngày sau, mới ngẩng đầu lên, nói từng chữ một.

“Thiên Linh Quả..... Là thật!”

Nàng vốn tưởng, Phong Như Khuynh sẽ bỏ thêm thuốc sỏ vào nước trái cây như lúc trêu cợt Nạp Lan tướng quân, nàng cũng đã chuẩn bị tốt! Nhưng không nghĩ tới, sau khi uống xong nước trái cây, sức lực ban đầu bị tiêu hao bởi vì tu luyện lại dần khôi phục...

“Linh Vận, ngươi gọi những người khác trong quân đoàn lại đây!”

Ánh mắt Đường Tư mang theo mờ mịt nhìn phía Phong Như Khuynh rời đi.

Lần này nàng đến thật sự là vì đưa Thiên Linh Quả sao? Mà không phải... Muốn trêu cợt các nàng? Cũng không khuyên bọn họ quy thuận Dung quý phi?

.....

Suy nghĩ của đám người Đường Tư như thế nào, Phong Như Khuynh không thể đoán được.

Nàng vốn dĩ muốn đi vấn an Phong Thiên Ngự một chút, nhưng vừa mới đi đến Ngự Thư Phòng, đã nghe được tiếng Phong Thiên Ngự bàn việc với đại thần, nàng không muốn quấy rầy ông nên lặng lẽ rời đi.

Hoàng Thành vào ban đêm, khắp nơi đều yên lặng.

Nhưng vào lúc này, một linh lực hỗn loạn từ trong hẻm nhỏ bên cạnh truyền đến.

Phong Như Khuynh theo bản năng dừng chân lại, nàng vuốt cằm, bộ dáng hoàn toàn như đang xem kịch vui.

“Có người tẩu hỏa nhập ma? Tuyệt vời, xem ra là có trò hay rồi.”

Nếu là ở nơi khác, nàng sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng dù sao nơi này cũng là Lư Vân Quốc, là địa bàn của lão cha Hoàng Đế của nàng, thật ra nàng cũng muốn nhìn xem, là ai tu luyện đến tẩu hỏa nhập ma ở chỗ này.

Nếu như ảnh hưởng đến lễ dân bá tánh Lư Vân Quốc, vậy thì không tốt...

Phong Như Khuynh hơi nghiêng người, xoay người đi vào trong hẻm nhỏ.

Ở cuối hẻm nhỏ là một căn nhà hoang vắng, lượng linh lực hỗn loạn kia chính là từ trong căn nhà này truyền ra.

Nàng đi đến trước căn nhà, đẩy cửa lớn của căn nhà ra, đập vào trong mắt đó là một cái sân mọc đầy cỏ dại.

Bên trong sân, một thiếu niên nhìn như khuất cái đang ngồi nghiêm chỉnh.

Tóc thiếu niên rối bời lộn xộn, y phục lam lũ, trên khuôn mặt của hắn vẫn còn một vết sẹo thẳng màu hồng nhạt, gương mặt bụi bặm không có chỗ nào sạch, như là đã lâu không rửa mặt.

Chương 66: Sự thay đổi của nàng (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Chỉ là... Khuôn mặt dính đầy tro bụi lại làm đồng tử Phong Như Khuynh đột nhiên co chặt.

“Á!”

Trong cổ họng thiếu niên phát ra một tiếng gầm nhẹ, sức mạnh của hắn đột nhiên bùng phát, bùng nổ trong không khí thậm chí đến cả cỏ dại và cây cối xung quanh hắn cũng bị linh lực của hắn phá hủy hoàn toàn.

Ngay sau đó, cơ thể thiếu niên ngã quỵ về phía sau, phịch một tiếng, mạnh mẽ đập xuống mặt đất.

Trong nháy mắt kia, sắc mặt Phong Như Khuynh cũng trắng bệch, trong mắt nàng mang theo vô số sợ hãi, cơ thể cũng không chịu nổi mà chạy như bay qua chỗ thiếu niên nằm trên đất.

Lúc này tay nàng đang run rẩy ôm chặt lấy thiếu niên ăn xin đứng dậy và đi thẳng đến ngoại viện.

Hai cao thủ trong cung ở trong bóng tối đưa mắt nhìn nhau bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Không phải là công chúa... coi trọng thiếu niên này chứ? Thừa dịp hắn hôn mê rồi mạnh mẽ cưỡng bạo?

Ám vệ trầm mặc nửa ngày, hỏi: “Này... Chúng ta có cần bẩm báo bệ hạ hay không?”

Bẩm báo bệ hạ? Nói như thế nào? Nói công chúa nhật một thiếu niên về mặt đối mặt?

Nhưng nếu bọn họ biết rõ tình hình mà không báo, đợi vài hôm nữa bệ hạ biết thì bọn họ có thể sẽ càng thảm hại hơn...

Ám vệ thứ hai đưa mắt gợi ý, nói: “Người tiếp tục đi theo bảo hộ công chúa còn ta đi bẩm báo bệ hạ.”

“Được.”

...

Ở trong Lưu Vân Quốc, từ trước đến giờ Phong Như Khuynh còn được biết đến là người mập mạp nhất cho nên dù lúc trước nàng rất ít khi xuất cung nhưng người đời vẫn biết rõ hình tượng của nàng.

Bởi vậy, tin tức Phong Như Khuynh ôm một thiếu niên trở lại phủ công chúa đã làm cho toàn bộ Lưu Vân Quốc bùng nổ.

Đặc biệt là thiếu niên kia còn đang hôn mê, trong một thời gian ngắn dư luận nổi lên khắp nơi, tất cả mọi người đều đang nói Phong Như Khuynh coi trọng thiếu niên này nên sai người đánh hắn bất tỉnh rồi sau đó mang người về phủ công chúa.

Do đó, hình tượng của nàng vốn đã tồi tệ giờ lại càng xấu đến không thể chịu nổi.

Bên trong phủ công chúa, Lưu Li và Thanh Linh đều sững sờ nhìn Phong Như Khuynh ôm một thiếu niên đi vào phòng, hai người các nàng sợ tới mức không nói được một từ, ánh mắt đại ra.

Công chúa... Mang về một tên nam nhân? Hơn nữa còn trực tiếp đưa người vào trong phòng?

Không phải công chúa muốn ngủ với Quốc Sư sao? Chẳng lẽ là do bị Quốc Sư làm khó quá nên công chúa trong cơn tức giận đã tùy tiện đánh một tên nam nhân hôn mê rồi đưa hắn trở về?

“Không được, ta phải đi can công chúa lại.” Thanh Linh cuống cuồng đến phát khóc.

Công chúa coi trọng Liễu Ngọc Thần cũng thôi đi nhưng một tên nam nhân được tùy tiện nhật về sao có thể xứng đôi với công chúa chứ?

Nàng không hi vọng công chúa xúc động giao phó cả cuộc sống của mình như vậy.

Lưu Li thấy Thanh Linh muốn xông thẳng vào khuê phòng nên nhanh chóng kéo ống tay áo Thanh Linh lại, nói: “Công chúa bây giờ không phải công chúa trước kia, ta tin tưởng ngài ấy đã thay đổi. Giờ như vậy đi, chúng ta đợi một chút, nếu... Nếu nghe thấy tiếng cầu cứu của tên kia thì chúng ta hãy đi vào ngăn cản công chúa...”

...

Gió nhẹ phất quá, màn trướng phất phơ bay nhẹ.

Ánh mắt Phong Như Khuynh say mê nhìn thiếu niên trên giường, nàng nhìn không được vươn tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt kia.

Giống, thật sự quá giống...

Bất luận là ngũ quan hay gương mặt này đều quá giống Triệt Nhi...

Là đệ sao Triệt Nhi?

Bỗng dưng, thiếu niên trên giường mở hai mắt ra.

Ánh mắt hắn quá trong suốt sạch sẽ, đây là loại ánh mắt mà nàng chưa từng gặp bao giờ.

Phong Như Khuynh hốt hoảng hồi phục lại tinh thần, che giấu ánh mắt mình lại một chút.

Hắn không phải Triệt Nhi!

Cho dù gương mặt giống nhau nhưng từ ánh mắt hắn nàng có thể nhận ra người này không phải đệ đệ Phong Giản Triệt của nàng!

“Ngươi là ai?” Giọng nói thiếu niên trong trẻo, ánh mắt trong veo nhìn Phong Như Khuynh hỏi.

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại: “Ta là Phong Như Khuynh.”

Ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào gương mặt của thiếu niên nhưng điều khiến nàng tiếc nuối chính là khi thiếu niên nghe đến cái tên này thì tâm trạng thiếu niên này không hề dao động, đôi mắt vẫn sạch sẽ không nhiễm tạp chất như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Sự thay đổi của nàng (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Thiếu niên khẽ mỉm cười: “Vậy đây là đâu? Sao ta lại ở đây?”

Phong Như Khuynh đưa mắt qua nhìn thiếu niên: “Đây là phủ của ta, ta đi ngang qua thấy ngươi nên đã mang ngươi về đây. Nếu ta nhìn không lầm thì thân thể của ngươi xảy ra chút biến hóa, nếu ngươi cứ cưỡng ép tiếp tục tu luyện chắc chắn ngươi sẽ sớm tẩu hỏa nhập ma thôi.”

Thiếu niên sững sốt, kinh ngạc nhìn vào mắt Phong Như Khuynh, để nhận thấy là hắn đang trầm tư vì sao nàng lại biết chuyện này.

“Nếu như...” Phong Như Khuynh cong khóe môi, trầm giọng nói, “Ngươi đồng ý ở lại trong phủ của ta, ta có thể giúp ngươi.”

Cuối cùng nàng cũng không nhìn được mà muốn giữ thiếu niên này ở lại.

Ở Hoa Hạ, Triệt Nhi là người thân duy nhất của nàng, nàng là tỷ tỷ nhưng lại để hắn chăm sóc nhiều năm như vậy.

Bây giờ nàng ở đây, có lẽ cả đời này nàng và Triệt Nhi không có cách nào gặp nhau cho nên nàng ích kỷ muốn giữ hắn ở lại đây, cho dù chỉ có gương mặt này thì cũng giống như Triệt Nhi đang bên ở bên cạnh nàng vậy.

Nhưng nếu hắn không muốn nàng cũng sẽ không miễn cưỡng.

Thiếu niên sững sốt một chút, ngờ ngác nhìn Phong Như Khuynh: “Ngươi không sợ ta sao?”

Sau khi rời khỏi gia tộc đến giờ chưa từng có ai muốn đến gần hắn.

Mọi người đều sợ hãi hắn, nhất là sau khi biết được thể chất đặc biệt của hắn, sợ bản thân mình sẽ bị liên lụy.

Vì sao... Nữ nhân này lại muốn... cho hắn ở lại?

“Ta không sợ ngươi đương nhiên vì ta có biện pháp giúp ngươi.” Phong Như Khuynh chậm rãi đi đến gần thiếu niên, “Ngươi cũng thấy đấy, trong phủ ta thật sự rất thiếu nhân lực. Nếu ngươi ở lại giúp ta bảo vệ tốt phủ công chúa thì ta sẽ giúp ngươi giải quyết vấn đề cơ thể của ngươi.”

Mới vừa rồi, Phong Như Khuynh nhận được linh hồn truyền âm của Phù Thần, hắn nói hắn có biện pháp giải quyết vấn đề của người thiếu niên này.

Chuyện này đối thiếu niên mà nói là vừa có lợi cũng vừa có hại.

Mãi đến bây giờ, Phong Như Khuynh mới chợt nhận ra rằng mọi chuyện nàng làm đều nằm trong sự giám sát của hai vật nhỏ kia!

Phong Như Khuynh thấy thiếu niên không quay người lại nên nàng tiếp tục đi tới trước mặt hắn.

Một lượng linh lực mờ ảo phát ra từ cơ thể nàng.

Lực lượng của linh lực này rất yếu chứng tỏ thực lực của thiếu nữ không phải rất mạnh nhưng sau khi cảm nhận được sự ôn hòa của lượng linh lực này, thiếu niên cảm giác được thân thể của mình đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Cái loại cảm giác thoải mái này đã rất nhiều năm rồi hắn chưa từng được cảm nhận lại.

Thiếu niên lộ ra ánh mắt hoảng hốt. Nhiều năm trước có một vị đạo sĩ đi vân du khắp nơi đã từng nói với hắn, nếu hắn cứ đi về hướng đông nhất định có thể gặp được một vị quý nhân trong số mệnh của mình.

Cho nên, hắn đi tới Lưu Vân Quốc.

Vị quý nhân đó... Chẳng lẽ... Chính là nàng?

“Được, ta sẽ ở lại.”

Dù sao thì hiện tại cái gì hắn cũng không có, chỉ có một cái mạng, cứ thử một lần thì đã sao?

Nếu không có cách nào giải quyết được vấn đề của cơ thể thì nói gì đến chuyện ngày sau đi báo thù chứ?

Phong Như Khuynh hài lòng nở nụ cười, nàng xoay người đẩy cửa phòng đi ra.

Cửa phòng vừa mở ra hai người lén lút đứng ngoài thiếu chút nữa té nhào, may mắn hai người kịp thời ổn định lại bước chân, đứng ở cửa sợ hãi nhìn Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh mặt đen thui: “Các người đang làm gì?”

Thanh Linh ngưng ngừng cười hai tiếng: “Nô tỳ và Lưu Li đang chờ công chúa dặn dò.”

“Vậy các người đi chuẩn bị nước tắm cho hắn đi, hầu hạ hắn rửa mặt, sau này hắn chính là người của phủ công chúa chúng ta.”

Khuôn mặt của Thanh Linh và Lưu Li đều cứng lại.

Hắn là người của... phủ công chúa? Là người của... Công chúa?

“Công chúa, người đã quên mục tiêu muốn ngủ với Quốc Sư của người sao? Người không thể từ bỏ như vậy nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thiếu niên Tàn Thần (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Sắc mặt Phong Như Khuynh rất khó coi, ánh mắt lạnh căm quết về phía Thanh Linh: “Thanh Linh, người suy nghĩ nhiều rồi, ai nói ta từ bỏ chuyện ngủ với Quốc Sư? Ngủ với Quốc Sư là chuyện tâm nguyện cả đời của ta, tuyệt đối không có chuyện từ bỏ.”

Thanh Linh bĩu môi không dám nhiều lời, vì công chúa tùy tiện đặt một tên thiếu niên xa lạ về nên nàng không thể không suy nghĩ nhiều được.

Phong Như Khuynh nói những lời này rồi cũng không nói thêm gì nữa, nàng giao thiếu niên cho hai nha đầu này xong liền rời đi.

Mặc dù linh dược ở trên ngọn núi phía sau có linh thú lo liệu nhưng khó bảo đảm Tuyết Lang sẽ không ăn vụng cho nên thỉnh thoảng Phong Như Khuynh vẫn sẽ dạo quanh một vòng, hơn nữa cũng để tránh những linh thú khác không áp chế được tính tình táo bạo của Tuyết Lang.

May mắn con Tuyết Lang này cũng coi như là nghe lời, không có đập hư linh dược, chắc là nó cũng biết rõ nếu nó dám tự tiện động vào linh dược thì ngày mai trong phủ công chúa sẽ có thêm một nồi canh thịt sói.

...

Sáng hôm sau.

Nắng sớm vừa lên bao phủ khắp nơi.

Phong Như Khuynh đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu từ trên bầu trời rơi xuống cơ thể mập mạp của nàng.

Đột nhiên, ánh mắt nàng ngẩn ra, nàng đưa mắt qua rồi tầm mắt dừng trên người thiếu niên đang đứng dưới cây liễu.

Thiếu niên mặc một bộ bạch y sạch sẽ, dung mạo tuấn tú trắng nõn, thuần khiết còn hơn tờ giấy trắng, phảng phất như chưa từng bị vấy bẩn.

Sạch sẽ đến mức khiến người ta không nỡ khinh nhờn.

Nhìn ánh mắt Phong Như Khuynh, vẻ mặt thiếu niên có chút không được tự nhiên, giống như không thích sự chú ý như vậy.

“Ngươi thức rồi?”

Giọng nói cũng giống như vẻ ngoài thanh tú trong trẻo của hắn làm cho những ai đã nghe rất khó quên.

“Ừ.”

Phong Như Khuynh nhẹ nhàng lên tiếng.

Thiếu niên sau rửa mặt chải đầu sạch sẽ càng giống Triệt Nhi nhưng nàng biết rõ thiếu niên này từ đầu đến cuối đều không phải hắn. . .

“Ngươi có chuyện gì cần ta làm không?” Ánh mắt thiếu niên trong suốt, sạch sẽ nhìn Phong Như Khuynh, “Ta không muốn ở đây một cách vô ích.”

“Ngươi làm được cái gì?”

“Ta không làm được cái gì cả.”

Thiếu niên nói bằng giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng.

“...”

Phong Như Khuynh sững sờ, cái gì ngươi cũng không làm? Vậy tại sao ngươi lại hỏi ngươi phải làm cái gì?

Nàng trầm ngâm nửa ngày, nói: “Vậy sau này ngươi đi sau ta, bảo vệ ta được không?”

Tuy rằng bây giờ thân thể thiếu niên xuất hiện biến cố làm cho hắn không có cách nào tiếp tục tu luyện nhưng Phong Như Khuynh có thể cảm giác được thực lực của thiếu niên này cũng không thấp, đúng lúc nàng đang thiếu một thị vệ có thể mang ra ngoài.

Về phần hai nha đầu Lưu Li và Thanh Linh kia... Có lẽ vẫn còn cần nàng bảo hộ.

“Được.”

Thiếu niên khẽ mỉm cười, giọng nói sạch sẽ lưu loát.

“Được rồi, tên của ngươi là gì?” Phong Như Khuynh nhướn mày, hỏi.

Thiếu niên nhìn mắt Phong Như Khuynh: “Tần Thần, tên của ta là Tần Thần.”

Dòng họ Tần này rất phổ biến, cho nên chỉ từ một cái tên Phong Như Khuynh không có khả năng đoán ra được thân phận của thiếu niên.

Chẳng qua...

Phong Như Khuynh nhẹ vỗ cằm, cười tủm tỉm đánh giá Tần Thần: “Sau khi rửa mặt chải đầu thì bộ dạng sạch sẽ này của ngươi rất đẹp đó, sau này đừng để mình trông giống như một tên ăn mày. Đầu phải ngươi không tay không chân đâu vì sao phải ăn mặc như thế?”

Gương mặt thiếu niên cứng đờ, cúi đầu: “Ta thích như thế.”

Cho dù trên mặt hắn có một vết sẹo nhưng từ sau khi rời khỏi gia tộc vẫn có rất nhiều người cả nam lẫn nữ đều muốn mạnh mẽ chiếm hữu hắn, cho nên dần dà vì để tự bảo vệ bản thân hắn đã tạo thành thói quen như thế.

“Nhưng mà ta lại thích bộ dạng sạch sẽ hiện tại của ngươi hơn.” Phong Như Khuynh vuốt cằm, ý cười hiện lên trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Thiếu niên Tàn Thần (2)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Mặt mày rực rỡ kia như là ánh sáng, bắt tri bắt giác chiếu vào trong lòng thiếu niên.

“Nếu ngươi thích...” Ánh mắt trong sáng của thiếu niên lại đặt ở trên người Phong Như Khuynh lần nữa: “Ngày sau ta sẽ như thế.”

Phong Như Khuynh ngẩn ra, ánh mắt nàng hiện ra một tia hoảng hốt, ký ức như trở kiếp trước, năm tháng chỉ có nàng và Triệt Nhi sống nương tựa lẫn nhau.

Trên thực tế, Triệt Nhi cũng từng có nụ cười sạch sẽ như vậy, nhưng hắn vì nàng lại ép mình thành một bá chủ thương nghiệp không có nhân tính.

Nhưng chỉ có ở trước mặt nàng, hắn mới có một mặt giống như hài tử như vậy.

Hắn nói: “Chỉ cần ngươi thích, ta nguyện ý biến thành bộ dáng ngươi muốn nhìn.”

Chỉ cần nàng thích, hắn có thể làm hết tất cả chỉ vì làm nàng cười.

Hơn nữa, viện điều dưỡng kia cũng là Triệt Nhi thành lập vì nàng, chỉ vì một mình nàng.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn rời khỏi hắn, không có nàng ở thế giới đó, một mình Triệt Nhi sẽ cô đơn như thế nào...

Phong Như Khuynh rũ mắt cười nhạt: “Thần Nhi, cả đời này mẫu hậu không để lại cho ta một bảo đệ bảo muội nào, trên thực tế ta cũng rất cô độc, lúc nhìn thấy đệ, ta cảm thấy... Nói không chừng kiếp trước chúng ta là tỷ đệ cũng nên.”

“Về sau...” Phong Như Khuynh ngừng nói một chút, nàng giờ tay, vỗ bả vai của Tàn Thần: “Đệ chính là đệ đệ của Phong Như Khuynh ta, nếu đệ không có nơi để đi, phủ công chúa này của ta chính là nhà của đệ!”

Bỗng nhiên lòng của Tàn Thần run lên.

Nhà?

Chữ nhà này... Đã bao lâu rồi hắn chưa từng nghe qua?

Những năm gần đây, tất cả những người hắn gặp được đều là lòng mang ý xấu, chỉ có nàng có thể khiến hắn cảm giác được ấm áp...

Tàn Thần rũ mắt xuống, hắn không rõ, rõ ràng cô nương này mới biết hắn ngày hôm qua vì sao phải đối xử tốt với hắn như thế?

Có ý đồ khác?

Nghĩ đến đây, Tàn Thần cười tự giễu, bây giờ hắn có cái gì khiến cho người khác có ý đồ, có lẽ kiếp trước bọn họ thật sự là tỷ đệ cũng nên, nàng cũng thật lòng muốn đối xử tốt với hắn.

“Đệ có thể xuống bếp hay không?” Phong Như Khuynh sờ cái bụng đói đang sôi sục của mình.

Lúc này mới vừa sáng sớm, nàng cũng đã đói bụng.

Tàn Thần khẽ gật đầu: “Đệ biết một chút nhưng có thể sẽ không hợp khẩu vị ăn uống của tỷ.”

“Không sao, đệ đi làm bữa sáng đi, thanh đạm một chút là được.”

“Được.”

Tàn Thần rất ngoan ngoãn lên tiếng, xoay người đi vào phòng bếp.

...

Trong phòng ăn, Phong Như Khuynh đang đợi Tàn Thần, không đến một lát, một thiếu niên bạch y đón ánh mặt trời từ ngoài cửa đi vào.

Trong tay của hắn bẻ một chén cháo nóng hổi hơn nữa còn có mùi hoa quế.

Mùi vị quen thuộc này khiến khuôn mặt của Phong Như Khuynh cứng đờ, hai tay nàng đặt ở bên nắm chặt hồ hấp có chút hỗn loạn.

Cho đến khi cháo hoa quế đặt ở trước mặt nàng, nàng mới dần phục hồi tinh thần lại, khẽ múc lên một ngụm, ăn cháo vào.

“Thần Nhi, đệ... Có từng nghe qua Hoa Hạ không?” Phong Như Khuynh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tần Thần.

Ánh mắt của Tần Thần hiện lên một tia chần chờ: “Hoa Hạ? Môn phái?”

Phong Như Khuynh hơi có chút thất vọng cúi đầu.

Có thể là trùng hợp đi...

Lúc trước khi còn nhỏ tuổi, nàng ăn không đủ no, Triệt Nhi trộm một chút gạo, hắn sợ nàng sẽ ngại cháo trắng quá mức thanh đạm, lại đúng lúc hoa quế nở rộ, hắn đi hái hoa quế nấu chung với cháo.

Sau đó ở viện điều dưỡng, dù Triệt Nhi bận rộn, mỗi ngày cũng sẽ vì nàng mà nấu một chén cháo hoa quế.

Nhưng hắn... Cuối cùng cũng không phải là Triệt Nhi, đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

“Không có gì.” Phong Như Khuynh lắc đầu cười nhạt: “Về sau mỗi ngày đệ nấu cho ta một chén cháo hoa quế, được không?”

Tần Thần gật đầu nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Liễu Ngọc Thần đúng là âm hồn bất tán (1)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Canh linh được giảm béo không cần phải dùng mỗi ngày, cách năm ngày mới có thể dùng lần thứ hai, cho dù như thế, thể trạng của nàng vẫn dần gầy đi, đáng tiếc chính là nguyên chủ quá béo, nếu muốn gầy đến như bình thường không phải ngày một ngày hai là có thể thành công.

Mà Phong Như Khuynh cũng vì không cho mình gầy quá mức đột ngột, mỗi ngày đều làm bộ làm tịch chạy vài vòng quanh phố Nam, thế cho nên những người đó nhìn nàng đều như thấy quý mà mờ to đôi mắt.

Đệ nhất béo Lưu Vân quốc này lại... Bắt đầu giảm béo?

Cũng không biết có phải oan gia ngõ hẹp hay không, ngày hôm nay Phong Như Khuynh mới vừa chạy xong, đang đi vòng về nhà lại thấy được Liễu Ngọc Thần nắm tay Đàm Song Song đi đến từ phía trước.

Trong khoảng thời gian này Liễu Ngọc Thần vẫn luôn bị nhốt ở Liễu gia, mới vừa được thả ra, bởi vậy hắn căn bản không biết chuyện nhiều ngày qua ở phố Nam.

Cho nên khi trông thấy Phong Như Khuynh đang chạy đến kia, đầu tiên là hắn sững sốt một chút, đáy mắt tỏa ra kinh thường nồng đậm.

“Công chúa, người nói muốn hưu ta, ta thật sự cho rằng người định buông tay cho ta tự do, không nghĩ đến người vẫn là như cũ chỉ vì muốn gấp lại ta mà không từ một thủ đoạn nào.”

Phong Như Khuynh này lúc trước không rời khỏi cửa nhà một bước, mỗi lần rời khỏi hoàng cung, đều là vì tạo cơ hội ngẫu nhiên gặp được hắn đương nhiên bây giờ cũng không ngoại lệ.

Đàm Song Song dừng bước chân lại, nàng ta theo bản năng nắm chặt tay Liễu Ngọc Thần ánh mắt hàm chứa một tia kinh hoàng.

Liễu Ngọc Thần nhìn thấy bộ dáng khiếp đảm như thế của Đàm Song Song, trong lòng càng bức bối, có thể thấy được nữ nhân Phong Như Khuynh này đã tạo biết bao nhiêu tổn thương cho lòng của nàng.

Nhưng mà...

Phong Như Khuynh chạy thẳng qua bên cạnh Liễu Ngọc Thần.

Bước chân của nàng không dừng lại một bước.

Mắt của nàng cũng không đặt ở trên người Liễu Ngọc Thần nhiều.

Như nam tử đứng ở trên đường kia là một người xa lạ bé nhỏ không đáng kể.

Khuôn mặt tuấn tú của Liễu Ngọc Thần bỗng dưng cứng đờ, hần hơi quay đầu lại, đôi mắt bốc hỏa nhìn Phong Như Khuynh.

“Khuynh Khuynh.”

Cách đó không xa, thiếu niên bạch y trắng như tuyết đứng ở đầu đường, hần sạch sẽ như tuyết trắng, mặc dù trên khuôn mặt có một vết sẹo cũng không có ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hần.

Nhìn thiếu nữ đang chạy đến, hần nhàn nhạt cười, nụ cười này trong sáng như thế, trong sáng khiến người khác không đành lòng khinh nhờn.

“Thần Nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Phong Như Khuynh cong môi cười nhạt, thời gian đã không còn sớm, linh tửu đã có thể lấy ra khỏi hầm, cuối cùng nàng cũng đã có lẽ gặp mặt phủ Tướng Quân.

“Công chúa!” Liễu Ngọc Thần càng bức bối hơn.

Trước kia ánh mắt của Phong Như Khuynh vĩnh viễn chỉ đuổi theo hần, nhưng hôm nay... Nàng lại vì một thiếu niên mà làm lo hần?

Phong Như Khuynh dừng bước chân một chút, nàng quay đầu lại từ trên cao nhìn xuống Liễu Ngọc Thần.

“Liễu Ngọc Thần, ngươi thật sự vô si!”

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói cái gì, ngươi nghe không rõ sao?” Phong Như Khuynh trào phúng cong khóe môi lên: “Ngươi vì tạo ra có ngẫu nhiên gặp được ta, cố ý chờ ta ở trên đường đi chạy vào sáng sớm sao? Bị ta hừ không cam lòng? Vẫn luyến tiếc ta? Thế nhưng ta trời sinh phóng đảng không kèm chế được yêu tự do, ngươi vẫn nên chết tâm đi.”

“Ngươi...” Ngọn lửa trong lòng Liễu Ngọc Thần thiếu chút nữa không thể áp chế được, nếu không phải lo lắng thân phận của Phong Như Khuynh, hần đã sớm bộc phát rồi.

Phong Như Khuynh này, lại trả lại lời nói vừa rồi của hần cho hần?

Hần tạo ra có ngẫu nhiên gặp được Phong Như Khuynh? Đây quả thật là chuyện rất buồn cười, loại chuyện này chỉ có nàng mới làm được!

Không biết từ khi nào xung quanh đã có một số người vây quanh, những người đó không dám cách quá gần, sợ sẽ mạo phạm đến vị công chúa ác ôn này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Liễu Ngọc Thần đúng là âm hồn bất tán (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nhưng mà mấy ngày nay Phong Như Khuynh chạy bộ vào sáng sớm bọn họ đều thấy rõ ràng, dựa vào đó mà nói thì có vẻ đúng là Liễu Ngọc Thần đang dây dưa với nàng.

“Công chúa,” Liễu Ngọc Thần đè nén cơn tức giận lần nữa, cười lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới chúng ta mới hòa li mấy ngày mà ngươi đã tìm được niềm vui mới? Việc này bệ hạ cũng biết? Số lần ngươi vứt đi thể diện của Lưu Vân Quốc chúng ta còn ít à?”

Phong Như Khuynh cười khiêu khích: “Thứ nhất, chúng ta không phải hòa li mà là ta hừ ngươi! Thứ hai, chúng ta đã hòa li thì chuyện của ta có quan hệ gì với ngươi chứ?? Liễu Ngọc Thần, thật sự không ngờ ngươi nhớ mãi không quên được ta? Cho nên bây giờ muốn theo đuổi lại ta?”

“Ngươi nói vậy ư?” Liễu Ngọc Thần lo lắng Đàm Song Song sẽ hiểu lầm, vội vàng quát, “Liễu Ngọc Thần ta lúc trước không thích ngươi, bây giờ không thích ngươi thì sau này càng không thể thích vậy nên ngươi đừng nằm mơ nữa!”

Nếu là trước kia Liễu Ngọc Thần không dám nói chuyện như thế với Phong Như Khuynh nhưng không biết vì sao hôm nay cả người hắn như ăn trúng thuốc nổ, đôi mắt hắn đầy giận dữ, nhìn chằm chằm vào Phong Như Khuynh.

“Tình cảm hai người thật tốt,” Phong Như Khuynh lười biếng ngáp một cái, “Ta còn đang lo lắng sẽ bị ngươi dây dưa, nếu chúng ta đã không thích lẫn nhau vậy ngày sau gặp mặt cứ coi như người xa lạ đi, ngươi cũng đừng gọi ta nữa.”

Coi trọng nàng?

Liễu Ngọc Thần đưa mắt nhìn Phong Như Khuynh từ trên xuống dưới, khoe môi cong lên châm chọc: “Công chúa suy nghĩ nhiều quá rồi, có một người tuyệt sắc hoàn mỹ như Song Nhi ở bên cạnh ta như thế sao ta lại có thể... Coi trọng công chúa như ngài?”

Bộ dạng nàng mập mạp xấu xí như thế tại sao lại cảm thấy hắn sẽ coi trọng nàng?

Đúng là đang kể chuyện chuyện cười mà!

Tần Thần khẽ cau mày, nhàn nhạt nói: “Mặt nàng ta không đẹp bằng Khuynh Khuynh.”

“...”

Lúc này ngay cả mặt Phong Như Khuynh cũng đen lại.

Cuối cùng thì Thần Nhi đang khen nàng hay đang hạ thấp nàng?

“Ngươi có bị mù không hả?” Liễu Ngọc Thần nhìn Tần Thần, cười lạnh nói.

Khuôn mặt Tần Thần không chút thay đổi, không cười yếu ớt như khi nói chuyện với Phong Như Khuynh: “Khuynh Khuynh chỉ béo hơn người bình thường thôi nhưng tỷ ấy đẹp hơn bất kỳ kẻ nào. Tỷ ấy là nữ nhất đẹp nhất ta từng gặp.”

Giờ phút này, người trên phố đều đồng tình nhìn về phía Tần Thần.

Thật là đáng thương, tại sao còn trẻ đã mù rồi? Rốt cuộc khuôn mặt Phong Như Khuynh đẹp chỗ nào?

Nhìn đồng thịt mỡ trên người nàng làm cho người khác không còn chút khẩu vị.

Mặt Phong Như Khuynh đen thui nhưng dù sao là người một nhà, nàng vẫn sẽ giữ mặt mũi cho Thần Nhi nên nàng cong môi cười nhạt: “Thần Nhi, tỷ biết mặt mình xinh đẹp, đệ không cần nói thẳng ra đâu.”

Liễu Ngọc Thần kinh ngạc mở to hai mắt, Phong Như Khuynh... Thật sự cảm thấy khuôn mặt mình đẹp? Rốt cuộc vì sao nàng có tự tin như thế? Chỉ bởi vì nàng là công chúa thôi à?

“Được rồi,” Tần Thần thu hồi ánh mắt quay sang nhìn Phong Như Khuynh, “Bọn họ đều là người tầm thường không nhìn ra vẻ đẹp của Khuynh Khuynh, chỉ cần mình đệ biết tỷ thật sự rất đẹp là đủ rồi.”

Phong Như Khuynh: “...”

Sao nàng lại cảm thấy Thần Nhi giống như muốn “hố” nàng vậy nhỉ?

Nhưng mà những lời nàng vừa nói cũng không thể thu hồi lại được.

“Thần Nhi, chúng ta trở về đi, không cần để ý tới những người này.”

“Được.”

Tần Thần rất nghe lời Phong Như Khuynh, trước khi đi hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Liễu Ngọc Thần một cái.

Không biết tại sao cái liếc mắt này lại làm lòng Liễu Ngọc Thần run lên, hắn ta nắm chặt tay lại mới át chế được cảm giác hoảng hốt ấy.

“Ngọc Thần.” Đàm Song Song căng thẳng kéo Liễu Ngọc Thần, ánh mắt đáng yêu làm cho người ta thương tiếc.

Lúc này Liễu Ngọc Thần mới phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt hắn bớt vài phần sợ hãi, âm giọng nói: “Song Song nàng đừng nghe hắn nói vậy, chuyện nàng là đệ nhất mỹ nhân của Lưu Vãn Quốc mọi người đều biết, chẳng qua là hắn bị mù mất thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Liễu Ngọc Thần đúng là âm hồn bất tán (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Ngọc Thần, nếu như... chuyện chàng oán hận công chúa ở trên đường bị bệ hạ biết, có thể sẽ khiến phủ Thừa tướng gặp phiền toái hay không?”

Bệ hạ bảo vệ nữ nhi như thế nếu để ngài ấy biết việc này đương nhiên sẽ tạo ra một trận phong ba.

Liễu Ngọc Thần nhún mày nói: “Cho dù bệ hạ phạt ta cái gì ta cũng sẽ chịu, ta không thể để nàng chịu bất kỳ uy khuất nào!”

“Ngọc Thần, chàng đối với ta thật tốt...” Trong mắt Đàm Song Song ánh lên hơi nước vừa thâm tình lại vừa chân thành, “Cuộc đời này có thể được chàng yêu là chuyện may mắn nhất, nhưng ta không hy vọng chàng vì ta mà đắc tội với công chúa, ta càng không muốn phủ Thừa tướng phải chịu liên lụy.”

Trong lòng Liễu Ngọc Thần mềm nhũn: “Vì sao nàng luôn suy nghĩ cho người khác như vậy chứ?”

Đàm Song Song cúi đầu nở nụ cười: “Bởi vì, chàng là người mà ta yêu nhất, hơn nữa vừa rồi công chúa vẫn luôn gắng gượng chống đỡ chàng nhìn không ra sao? Trong lòng vẫn nghĩ ấy vẫn có chàng, dù sao nàng ấy cũng từng yêu thích chàng như vậy mà ta không muốn... nam nhân ta thích lại vì ta mà đi tổn thương một nữ nhân khác.”

“Lúc trước nàng ta đánh nàng, nàng không tức giận à?”

“Tức chứ,” Đàm Song Song cười khổ mà nói, “Nhưng ta tức thì sao? Không bằng lấy ơn báo oán, ta tin tưởng chắc chắn nàng ấy sẽ cam tâm tình nguyện thành toàn cho chúng ta thôi.”

Liễu Ngọc Thần không nói gì, ánh mắt hần ngơ ngẩn nhìn về phía Phong Như Khuynh biến mất.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không nhưng hắn cảm thấy Phong Như Khuynh bây giờ không giống như xưa nữa...

Trong mắt nàng dường như thật sự đã không còn sự tồn tại của hắn.

...

Trong hầm.

Sau khi Phong Như Khuynh sai mọi người đi chỗ khác còn mình thì lén lút đi vào bên trong.

Nàng cầm lấy bình rượu trong hầm, nhẹ nhàng mở ra, ngay lập tức có một mùi hương thơm ngát bay vào trong mũi làm cho nàng cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Linh từ này chẳng những giúp cơ thể khỏe mạnh hơn mà còn có thể giúp giảm bớt đau bệnh tật, vật này hiện giờ với Nạp Lan lão tướng quân mà nói thì đúng là thứ cần có.

“Linh từ lần này ta đưa ngoại công trước, chờ đến đợt ử sau ta sẽ đưa cho phụ hoàng.”

Những năm gần đây phụ hoàng cũng rất vất vả, dù là linh từ hay Thiên Linh Quả đều có tác dụng rất lớn.

Nghĩ đến đây, Phong Như Khuynh không chần chờ nữa mà ôm một vò rượu nhỏ đi ra khỏi hầm.

...

Sau khi Từ Nạp Lan Hoàng Hậu qua đời, phủ tướng quân không còn nhộn nhịp như xưa nữa mà trở nên yên tĩnh.

Không phải phủ tướng quân đã mất hết hy vọng mà ngược lại, cho dù Hoàng Hậu không còn nữa nhưng vinh sủng phủ tướng quân vẫn không bị suy giảm, chẳng qua là người của phủ tướng quân đều không thích tiếp xúc với người khác cho nên mới bắt đầu không tiếp đón khách đến.

Lúc này, Phong Như Khuynh đang đứng bên ngoài phủ tướng quân, nàng ôm chặt cái bình trong ngực, hít sâu một hơi mới cất bước đi lên bậc thang.

Thị vệ canh giữ bên ngoài phủ tướng quân từ xa đã trông thấy Phong Như Khuynh đang đến gần, cơ thể cứng đờ, ánh mắt hoảng loạn.

Sao kẻ ác ôn này... lại tới nữa rồi?

Phong Như Khuynh không trực tiếp đi vào phủ tướng quân mà dừng lại ở cửa, mỉm cười nhìn về phía hai tên thị vệ.

“Các người có thể đi thông báo cho ngoại công là có ta đến thăm ngài ấy hay không?”

Hai tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau.

Thông báo?

Bọn họ không có nghe lắm?

Hơn nữa... Vị công chúa ác ôn này còn cười với bọn họ? Mặt trời hôm nay mọc từ hướng Tây à?

“À à,” Một tên thị vệ phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói, “Thỉnh công chúa điện hạ chờ một lát, thần sẽ đi thông báo ngay cho tướng quân và lão tướng quân.”

Dứt lời, hần cho tên thị vệ bên cạnh một ánh mắt rồi mới xoay người bay vào trong phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lần đầu thăm hỏi lão tướng quân (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Bên trong phủ Tướng quân.

Trong thư phòng Nạp Lan Trường Càn đang nghiêm túc xem thư tịch trong tay nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa.

“Vào đi.”

Ông hơi cau mày, trầm giọng nói.

Thị vệ đẩy cửa đi vào, sự hoảng loạn được thể hiện rõ ràng trên mặt hần, đè nén giọng nói run rẩy, cung kính nói: “Tướng quân đại nhân, công chúa ngài ấy... Ngài ấy tới.”

Lạch cạch!

Quyển sách trên tay Nạp Lan Trường Càn rơi xuống bàn, ông nắm chặt tay, khẽ khép mắt, hô hấp hơi dồn dập.

Một lúc lâu ông mới trợn mắt lên, trong đôi mắt hiện lên một trận cười lạnh.

“Nó lại tới đây làm gì?”

Ông có thể tha thứ những việc Phong Như Khuynh làm với phủ tướng quân, cũng có thể tha thứ nàng việc nó không bận tâm thanh danh của mình ở Lưu Vân Quốc.

Nhưng chuyện làm ông không thể tha thứ được là vào ngày ông xuất chinh, nó lại làm ông bị tiêu chảy không ngừng, làm trễ hành trình, chuyện càng không thể tha thứ đó chính là nó lại đem tâm huyết của muội muội giao cho Dung Quý Phi.

Thị vệ cẩn thận đưa mắt nhìn Nạp Lan Trường Càn: “Ngài ấy nói... Ngài ấy muốn tới thăm hỏi Nạp Lan lão tướng quân.”

“Ha ha,” Lòng Nạp Lan Trường Càn run rẩy, chầm chọc cười hai tiếng, “Nó đang cảm thấy phụ thân bị nó chọc chưa đủ, thật sự muốn ép ông ấy tức chết mới vừa lòng à? Người đi nói cho Phong Như Khuynh biết là phụ thân ta không có ở trong phủ.”

Ông đã từng mềm lòng, tha thứ cho nó một lần lại một lần, cho dù nó đốt cả phủ tướng quân thì cũng không nỡ trách móc nặng nề.

Ông đau lòng nó từ bé đã không có mẫu thân nên muốn cho nó nhiều tình yêu thương hơn.

Nhưng bản thân nó một lần lại một lần làm ông lạnh tâm, làm lòng ông ngày càng cứng rắn như thiếc, thế sẽ không tha thứ cho nó nữa.

“Vâng, tướng quân.”

Thị vệ thở dài một tiếng, nếu để cho công chúa điện hạ lại gần lão tướng quân lần nữa, nói không chừng một ngày nào đó lão tướng quân thật sự sẽ bị nàng làm cho tức chết.

Nói xong thì thị vệ xoay người rời đi, thuận tay đóng luôn cả cửa thư phòng lại.

Từ xa hần đã trông thấy Phong Như Khuynh đứng chờ ngoài cổng, đang định đi lên thuật lại lời của tướng quân cho Phong Như Khuynh thì đột nhiên bên cạnh có một bóng dáng nho nhỏ chạy vội tới, phóng thẳng đến chỗ Phong Như Khuynh.

“Tiểu thư!”

Hai tên thị vệ đều sợ tới mức hồn phi phách tán.

Mấy năm nay, Phong Như Khuynh đã bắt nạt tiểu thư không ít lần, nếu bây giờ để tiểu thư xuất hiện trước mắt Phong Như Khuynh, không biết... Lại phải chịu tổn thương như thế nào.

Nhưng mà, khi hai tên thị vệ nhìn thấy thiếu niên đi phía sau thì sự khản trương trong lòng đã giảm bớt.

Có thiếu gia ở bên cạnh thì Phong Như Khuynh không làm gì tổn thương tới tiểu thư được...

“Biểu tỷ tỷ.”

Nạp Lan Đại Nhi đã nhớ Phong Như Khuynh nhiều ngày rồi nhưng hết lần này đến lần Phong Như Khuynh cũng không đến thăm nàng, làm nàng từ chờ mong biến thành thất vọng.

Hiện tại rất vất vả mới nhìn thấy Phong Như Khuynh xuất hiện nên Nạp Lan Đại Nhi nhịn không được mà chạy ra đây trực tiếp nhào vào trong ngực nàng.

Phong Như Khuynh ôm lấy khối mềm như bông này, trong lòng mềm đi vài phần, ánh mắt cũng dịu dàng hơn.

Nạp Lan Tịnh đi phía sau có chút sững sờ, ánh mắt trước sau chỉ tập trung vào người mập mạp kia hiện lên chút hoảng hốt.

Thì ra... nó cũng có lúc dịu dàng như vậy?

“Biểu tỷ tỷ, không tới... thăm Đại Nhi,” Ánh mắt Đại Nhi có chút ủy khuất, “Biểu tỷ tỷ đã đồng ý rồi mà.”

Phong Như Khuynh cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Đại Nhi: “Tỷ đã đồng ý đến thăm muội thì nhất định sẽ đến, mấy hôm trước có việc bận, không phải bây giờ ta đã tới rồi sao?”

“Được rồi,” Đại Nhi rất ngoan ngoãn, nụ cười ngọt ngào đáng yêu, “Đại Nhi rất thích biểu tỷ tỷ hiện tại.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Lần đầu thăm hỏi lão tướng quân (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Cuối cùng biểu tỷ tỷ không bắt nạt nàng nữa rồi, thật tốt.

“Đại Nhi, gia gia của muội đâu?” Phong Như Khuynh đứng lên, mỉm cười hỏi.

Tên thị vệ kia sợ tới mức máu muốn ngừng chảy về tim, hần muốn nhanh chóng lên tiếng ngăn cản Nạp Lan Đại Nhi tuy rằng chỉ số thông minh của Đại Nhi không cao nhưng trả lời rất nhanh.

“Gia gia ở hậu viện trồng cây nuôi cò.”

Lúc đó sắc mặt tên thị vệ trắng bệch, hần nghĩ tới lời tướng quân đã nói, sợ tới mức chân muốn mềm nhũn.

“Thiếu gia...” Khuôn mặt khóc tang của thị vệ nhìn về phía Nạp Lan Tịnh.

Nạp Lan Tịnh trầm ngâm một lát, nói: “Không có việc gì, ta sẽ nhìn nàng, nếu nàng dám bắt nạt Đại Nhi, làm tổn thương đến gia gia thì ta sẽ không quan tâm đến thân phận gì đó mà quăng nàng ra ngoài.”

Có thể do nàng ở Linh Thú các tức giận với Phong Như Sương, hoặc cũng có thể... Là do sự dịu dàng trong mắt nàng làm hần cuối cùng vẫn lựa chọn tin nàng thêm một lần.

Nghĩ đến đây, Nạp Lan Tịnh cười giễu.

Rốt cuộc hắn muốn chịu bao nhiêu tổn thương nữa mới bằng lòng... Hoàn toàn chết lòng với nàng?

Nạp Lan Đại Nhi đã kéo tay Phong Như Khuynh đi về phía hậu viện, thấy một màn này thì vệ không do dự mà cấp tốc chạy đến thư phòng.

Hắn phải bẩm báo cho tướng quân đại nhân để tránh cho Phong Như Khuynh sẽ quây đến long trời lở đất.

...

Hậu viện.

Một ông lão tóc bạc, cúi đầu chăm sóc các loại thảo mộc trong sân hết sức cẩn thận.

Thân thể của ông không còn khỏe mạnh như năm đó mà thậm chí còn già nua hơn người bình thường.

Từ xa, Phong Như Khuynh đã thấy được cái đầu đầy tóc bạc kia, không hiểu sao trong lòng cảm thấy đau xót.

Ở trong ký ức nguyên chủ, mấy năm trước ngoại công vẫn còn có thể chinh chiến sa trường được mà chỉ mới mấy năm đầu tóc của ông đã bạc trắng, lưng cũng còng, hơn nữa giờ ông chỉ có thể ở nhà chăm sóc dược liệu không còn cách nào tiếp tục chiến đấu vì Lưu Vân Quốc nữa.

Đối với một người cả đời hy sinh vì Lưu Vân Quốc thì có bao nhiêu tổn thương?

“Tĩnh Nhi, con đã đến rồi à?” Lão gia từ mím cười ngẩng đầu.

Trong nháy mắt, bóng dáng quen thuộc phía trước bỗng dưng đập vào mắt ông.

Bàn tay ông run lên, ẩm nước rơi xuống đất, bùn đất bắn thẳng lên người lão gia từ nhưng ông vẫn sững sờ nhìn chăm chăm vào Phong Như Khuynh.

Cái ánh mắt vừa mong chờ lại vừa sợ hãi làm cho lòng Phong Như Khuynh càng khó chịu.

Trên đời này, không có một ngoại công hay gia gia nào sẽ thật sự giận dữ với đứa nhỏ nhà mình cả.

Chỉ là lão gia từ quá đau lòng, đau lòng vì đứa trẻ càng lớn càng không nghe lời, mặc dù muốn đứa trẻ trở về bên cạnh mình nhưng lại lo lắng... Đứa trẻ ấy sẽ làm mình tiếp tục đau lòng.

“Khuynh Nhi cũng tới à?” Lão gia từ cuối cùng cũng đã hoàn hồn lại, mím cười nói, “Con nhìn chỗ này lộn xộn quá hay là chúng ta đi đến chỗ khác đi?”

Lão gia từ khẽ thở dài một tiếng, có chút lo lắng nhìn vào cái sân đầy dược liệu.

Để có những loại dược liệu này ông đã phải sưu tập khắp nơi trên đại lục, tốn mấy tháng tâm huyết để chăm sóc nên không thể nào không lo lắng về việc nó sẽ bị phá hoại.

Dù sao tính tình của Phong Như Khuynh như thế nào có ai mà không biết...

Phong Như Khuynh không nói gì mà chỉ quăng bình rượu nàng cầm trong tay qua cho Nạp Lan Tịnh.

Nạp Lan Tịnh sững sờ chụp lấy cái bình theo bản năng.

Chờ đến khi hắn phục hồi lại tinh thần thì Phong Như Khuynh đã đi đến trước mặt lão gia từ nhặt cái ẩm trên đất lên.

Ban đầu khi nhìn thấy nàng đến gần dược liệu mọi người đều căng thẳng, Nạp Lan Tịnh đang muốn ra tay ngăn cản nhưng ai ngờ nàng lại tưới nước cho dược liệu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lần đầu thăm hỏi lão tướng quân (3)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Ngoại công, trong đám dược liệu này của người có hai linh dược ngọc châu sao? Một cái là Thất Tinh Thảo nhị giai, còn một cái... Là Ninh Thần Hoa tam giai...”

Vừa nghe thấy mấy chữ dược liệu tam giai này, Phong Như Khuynh rõ ràng cảm giác được Phù Thần trong không gian kích động một chút, rõ ràng đây là vật nhỏ đời lâu rồi bắt đầu đánh chủ ý lên linh dược tam giai này.

Sắc mặt của Phong Như Khuynh đen lại, linh dược này là của ngoại công, hơn nữa có thể lấy được linh dược tam giai cho ngoại công dùng, cũng tổn không ít công phu sao nàng có thể để vật nhỏ này ăn.

Nạp Lan lão gia tử kinh ngạc nhìn Phong Như Khuynh: “Con lại... Biết được linh dược?”

“Ngoại công, người có thể nói cho con sao người có thể lấy được linh dược này không?” Phong Như Khuynh cười nhạt hỏi.

Linh dược tam giai khác với tầm thường, chỉ sợ có tiền cũng cần chút công phu.

Nạp Lan lão gia tử than một tiếng: “Hai cây linh dược này bị bảo tồn đến hỏng rồi, cho nên họ bán ra cho ta, ta thử xem xem có thể nuôi sống nó hay không.”

Linh dược khác với dược liệu bình thường, dược liệu bình thường có thể sơ chế thành để dự trữ, còn linh dược cần phải dùng lúc còn mới, nhưng mà có một số linh dược không phải một năm bốn mùa đều có nên nhất định phải dùng vật phẩm để tăng thêm tồn trữ.

Hai cây linh dược này, xác thật đã bị hỏng, không đủ tươi nữa, nhưng ngoại nếu công dùng phương pháp tưới như bình thường, sớm hay muộn cũng sẽ tưới linh dược này đến chết.

Phong Như Khuynh rũ đôi mắt xuống, dùng linh hồn truyền âm hỏi: “Phù Thần, ngươi có biện pháp cứu linh dược hay không?”

Một lát sau, linh hồn truyền đến giọng của Phù Thần.

“Ngươi có thể bồi dưỡng linh dược là có thể cứu sống nó, vấn đề đơn giản như vậy còn muốn hỏi ta?”

Khuôn mặt của Phong Như Khuynh đen vài phần: “Tuy bọn họ là người thân của ta, nhưng chuyện ta sẽ bồi dưỡng linh dược này, trước khi ta trưởng thành tạm thời không thể để người khác biết, ngươi có biện pháp khác hay không?”

Phù Thần trầm mặc nửa ngày: “Không có phương pháp khác, linh dược này để ở đây cũng lãng phí, không bằng ngươi trộm về để ta và Thanh Hàm ăn nó.”

Hắn đói bụng lâu lắm rồi muốn ăn linh dược này.

“Cây này tuyệt đối không được.” Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại: “Ta cho ngươi một lựa chọn, nói cho ta biện pháp khác nếu không ta và ngươi giải trừ quan hệ mẫu tử!”

“...”

Phù Thần sừng sốt, thật lâu sau hắn mới tâm không cam tình không nguyện: “Dùng nước của nhân sâm trăm năm để tưới, dù sao đây cũng là linh dược dược liệu bình thường không thể cho nó sinh mệnh lực, thấp nhất cũng phải là nhân sâm trăm năm.”

“Tuy nhân sâm trăm năm cũng quý hiếm, nhưng dù sao cũng không phải là linh dược, không khó khăn lắm, chỉ cần ra sức thì rất nhanh có thể lấy đến tay.” Lúc này Phong Như Khuynh mới vừa lòng cười.

Sau đó, linh hồn truyền đến giọng nói cẩn thận của Phù Thần: “Phương pháp ta đã nói cho ngươi, ngươi sẽ không giải trừ quan hệ mẫu tử với ta chứ?”

Mất đi nàng thì hắn phải đi đâu để tìm cơm cha áo mẹ chứ?

Đáng tiếc, vốn dĩ hắn muốn lấy Ninh Thần Hoa đi nhưng lại bị ngâm nước nóng...

“Lần sau ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì đương nhiên ngươi chính là nhi tử tốt của ta.”

Dù sao đứa nhi tử này là bạch kiểm, chẳng những cái gì cũng hiểu mà còn rất dễ lừa gạt, nàng có ngu mới giải trừ quan hệ mẫu tử với hắn.

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm ngẩng đầu: “Ngoại công, lúc trước con nghe nói qua một phương pháp, dùng nước của nhân sâm trăm năm tưới cho linh dược thì có thể để nhân sâm trăm năm truyền lại sinh mệnh lực cho linh dược, có thể khiến cho linh dược sinh trưởng tự nhiên.”

Nạp Lan lão gia tử sừng sốt, trầm mặc.

Phong Như Khuynh tiếp tục dụ dỗ nói: “Các người có thể thử xem, linh dược này sắp chết rồi, nếu thử có thể nó sẽ sống được đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Linh tử mang đến khiếp sợ (1)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nạp Lan lão gia tử trầm mặc.

Quả thật nếu như ông không làm gì để cứu nó thì linh được này thật sự là không sống nổi.

“Đúng lúc Nạp Lan gia chúng ta có một cây nhân sâm trăm năm, Tịnh Nhi, con dựa theo phương pháp của Khuynh Nhi thử xem.”

Nạp Lan Tịnh khẽ gật đầu, ánh mắt của hắn phức tạp nhìn Phong Như Khuynh, sau khi trả lại vỏ rượu cho nàng, xoay người đi về phía nhà kho.

...

Ở ngoài sân, Nạp Lan Trường Kiên lấy tốc độ sấm sét chạy đến, mồ hôi của ông chảy đầy đầu, sắc mặt cũng rất khó coi.

Từ xa, ông đã nhìn thấy Phong Như Khuynh đứng ở trước mặt một già một trẻ, khuôn mặt lập tức thay đổi, đáy mắt hiện ra vài phần nóng.

Nhưng ai biết...

Nạp Lan Đại Nhi không sợ hãi Phong Như Khuynh như trước, cơ thể nhỏ nhỏ của nàng dựa vào Phong Như Khuynh, khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười ngây thơ.

Ngay cả Nạp Lan lão gia tử cũng khó có được yên tĩnh, mà không phải là bộ dáng bị chọc tức thiếu chút nữa ngắt đi như lúc trước.

Cho dù như thế, Nạp Lan Trường Kiên cũng không thả lỏng cảnh giác với Phong Như Khuynh, ông đi nhanh lên, đi đến trước mặt Phong Như Khuynh, vuốt ống tay áo, quỳ một gối xuống đất.

“Thần tham kiến công chúa điện hạ.”

Phong Như Khuynh ngăn ra, nàng nhanh chóng đỡ Nạp Lan Trường Kiên dậy, cười nhạt nói: “Cửu cửu không cần như thế, chúng ta đều là người một nhà, người không cần hành lễ với con.”

Nàng có thể nhận lễ của bất kì kẻ nào, duy chỉ không nhận lễ của trường bối trong nhà.

Nạp Lan Trường Kiên đứng lên, khuôn mặt anh tuấn của ông căng lên, lạnh lùng như núi: “Công chúa điện hạ, hôm nay thân thể của phụ thân ta không khỏe, không thể gặp khách, xin công chúa điện hạ trở về, chờ rảnh rồi ngày sau thần sẽ dẫn theo phụ thân đến phủ công chúa gặp mặt công chúa.”

“Trường Kiên!” Nạp Lan lão gia tử khẽ nhíu mày, khuôn mặt già nua hơi trầm xuống: “Khó có ngày Khuynh Nhi đến phủ một chuyến, con làm cửu cửu không cho người chăm trà cho nàng thì thôi vì sao còn muốn đuổi nàng đi?”

Nạp Lan Trường Kiên sững sờ dường như không nghĩ đến phụ thân sẽ nói chuyện thay cho Phong Như Khuynh, ông lập tức ghen một hơi, thừa dịp nói: “Phụ thân, người đã quên, lúc trước nàng khiến người tức giận như thế nào, bắt nạt Đại Nhi như thế nào, con chỉ là lo lắng cho mọi người mà thôi.”

Nạp Lan lão gia tử cười khổ một tiếng: “Nhưng dù sao nó cũng là nữ nhi của Yên Nhi.”

Dù sao nó cũng là nữ nhi của Yên Nhi, sao ông có thể thật sự nhẫn tâm với nó như vậy chứ?

Nếu lúc này Phong Như Khuynh đến khiến ông tức giận như cũ, không cần Nạp Lan Trường Kiên mở miệng, ông cũng sẽ bảo người đuổi nàng ra.

Chỉ là Phong Như Khuynh chẳng những không làm ông tức giận mà còn dịu dàng với Đại Nhi như vậy khiến ông không thể nhẫn tâm.

“Không muốn biểu tỷ tỷ đi.” Nạp Lan Đại Nhi kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh, chu miệng nhỏ nhìn về phía Nạp Lan Trường Kiên.

“...”

Nạp Lan Trường Kiên lập tức ngu muội.

Chuyện này cuối cùng là thế nào? Một người vô cùng sợ hãi với Phong Như Khuynh, một người khác từng tuyên bố không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Đều không cho ông đuổi Phong Như Khuynh đi?

“Đại Nhi!” Nạp Lan Trường Kiên có chút nóng nảy, những người này thật sự là hết đau quên sợ, thái độ của Phong Như Khuynh chỉ tốt một chút thôi vậy mà đã quên mất lúc trước nàng đã đối xử với bọn họ như thế nào.

Trước đó, ông cũng đã cho nàng vô số cơ hội, không phải lần nào cũng chứng minh nàng không thay đổi chút nào sao?

“Đại Nhi, thích biểu tỷ tỷ!” Nạp Lan Đại Nhi nắm chặt lấy nàng, dường như sợ Nạp Lan Trường Kiên thật sự sẽ đuổi nàng đi.

Biểu tỷ tỷ thật vất vả mới đến thăm nàng, nàng mới không muốn để tỷ ấy đi.

Nạp Lan Trường Kiên khó thở, ông đang muốn mở miệng, bỗng nhiên ông trông thấy Nạp Lan Tịnh ôm một ấm trà từ từ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Vẫn là nhi tử của ta tốt, biết ta đang nổi nóng nên cố ý bụng trà đến cho ta.”

Quả thật hiện giờ trong lòng ông có một trận lửa lớn cần nước trà để dập tắt lửa giận.

Lúc Nạp Lan Trường Càn đưa tay qua muốn lấy ấm trà thì Nạp Lan Tịnh nhanh tay lẹ mắt giấu ấm trà ra sau lưng rồi nhúu mày nhìn ông: “Phụ thân, ngài muốn làm gì?”

Nụ cười Nạp Lan Trường Càn bỗng dừng cứng đờ, tay ông đang đưa ra ở trong không trung, rút lại cũng không được mà lấy ấm cũng không xong, thật sự rất xấu hổ.

“Khụ khụ,” Ông ho khan hai tiếng, “Tịnh Nhi, gia gia con chỉ uống trà cống phẩm nhưng mà trà cống phẩm trong nhà từ lâu đã không có mà loại trà chắc chắn ông ấy sẽ không để ý đến nên con vẫn nên đưa cho ta để hạ hỏa thì hơn.”

Tên tiểu tử thúi này vậy mà làm ông xấu mặt trước mọi người, đầu phải nó không biết lão gia tử chỉ uống trà cống phẩm đâu? Nếu không phải đưa cho lão gia tử, chẳng lẽ... là đưa cho Đại Nhi hoặc Phong Như Khuynh mà chúng không uống?

Nạp Lan Tịnh kinh ngạc nhìn Nạp Lan Trường Càn: “Cái này không phải là trà.”

“Không phải trà? Vậy nó là cái gì?” Nạp Lan Trường Càn sùng sốt, dùng ấm pha trà mà không phải trà vậy là cái gì?

“Nước của nhân sâm trăm năm.”

Nước của nhân sâm trăm năm?

Nước của nhân sâm trăm năm!!!

Mặt Nạp Lan Trường Càn ngay lập tức đen như đáy nồi, ánh mắt nhìn chăm chú vào ấm trà trong tay Nạp Lan Tịnh.

Trong lúc đó cả sân đều yên tĩnh.

Tất cả mọi người có thể nghe được hơi thở dồn dập của Nạp Lan Trường Càn.

“Con nói cái này là nhân sâm trăm năm, có phải là cây nhân sâm mà lúc trước ta phải dùng hết miệng lưỡi mới lừa được từ trong tay Nhị hoàng tử Dạ Lạc Quốc không?”

Linh dược trên đại lục rất thưa thớt nên nhân sâm trăm năm cũng là vật phẩm cực kỳ trân quý.

Tuy rằng nó chỉ là dược liệu bình thường không trồng thành linh dược được, nhưng cần... phải tốn cả trăm năm mới có thể sinh trưởng thành dược liệu nên cũng không dễ dàng.

Nạp Lan Tịnh thân nhiên gật đầu: “Chính là cây nhân sâm trăm năm đó.”

Oanh!

Lửa giận Nạp Lan Trường Càn ngay lập tức bùng nổ, một tay ông nắm vạt áo Nạp Lan Tịnh, một tay thì mạnh mẽ đâm tới.

Phong Như Khuynh trong nháy mắt liền ngất người, nàng vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ mình có nên cứu Nạp Lan Tịnh hay không?

Trong lúc Phong Như Khuynh đang trầm tư thì một cây quải trượng roi mạnh lên đầu Nạp Lan Trường Càn.

Nắm tay của Nạp Lan Trường Càn đột nhiên dừng lại một chút, Nạp Lan Tịnh cũng nhân cơ hội này lui về sau mấy bước để tránh đi cú đâm của phụ thân mình.

“Nạp Lan Trường Càn con mà dám động đến một cọng lông tơ của Tịnh Nhi thì hôm nay ta sẽ không nhận một kẻ nghịch tử như con đâu!”

Giọng nói phẫn nộ của Nạp Lan lão gia từ làm cho cả người Nạp Lan Trường Càn cứng đờ, ông ôm cái ót, ủy khuất quay đầu, hốc mắt đỏ bừng khóc lóc kẻ lè nói: “Cái tên tiểu tử thúi này lấy nhân sâm của con đi ngâm nước, nhân sâm trân quý như thế mà nó dám cầm đi ngâm nước, chẳng lẽ con không nên đánh nó sao?”

Nét mặt già nua của Nạp Lan lão gia từ đỏ bừng, tức giận quát lớn: “Đây là quyết định của ta, không liên quan đến Tịnh Nhi!”

Nạp Lan Trường Càn không dám nói tiếp nữa.

Ông rất nhớ lúc lão thái gia còn sống, mỗi lần phụ thân ra tay đánh ông thì lão thái gia đều sẽ bắt phụ thân không được động thủ.

“Cái này...” Phong Như Khuynh đứng dậy nhỏ giọng nói, “Cứu người đừng trách biểu ca là tại con kêu huynh ấy làm như vậy.”

Mặc dù nàng nói phương pháp này là vì ngoại công nhưng dù sao lời cũng là nàng nói, nàng không thể để biểu ca gánh tội thay nàng được, nếu không lương tâm của nàng sẽ bất an.

“Công chúa!” Nạp Lan Trường Càn tức giận đến khí run rẩy cả người, hung hăng cắn răng, “Nạp Lan Trường Càn ta có thù oán gì với người mà tại sao mỗi lần người đều phải hại ta như thế?”

Ông biết mà mỗi lần nha đầu này xuất hiện ở Nạp Lan gia đều không có chuyện gì tốt lành cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Linh tửu mang đến khiếp sợ (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Uổng công phụ thân và Tịnh Nhi đã tin nhiệm nó như thế, vì nó mà lấy cả một cây nhân sâm trăm năm ra ngâm nước!

Đề có được cái cây đó ông đã tốn biết bao miệng lưỡi, mất mấy ngày mấy đêm mới lừa được từ tay hoàng tử Dạ Lạc Quốc vào tay mình vậy mà lại bị nó lấy đi dễ dàng như thế!

“Tịnh Nhi, con không cần để ý tới phụ thân con đâu, mau đi dùng nước nhân sâm tưới cho linh dược đi.” Lão gia từ cho Nạp Lan Tịnh một ánh mắt, trầm giọng nói.

Đôi mắt Nạp Lan Trường Càn mở to, bọn họ ngâm cây nhân sâm trăm năm của ông chỉ vì... Để tưới cây?

Tuy rằng cái cây sắp chết kia là linh dược, nhưng... Không phải cứ dùng dược liệu là có thể cứu được linh dược sắp chết, đây chính là làm việc nhảm nhí, thật sự lãng phí dược liệu!

Lão gia từ thông minh một đời tại sao lại nhất thời hồ đồ như vậy? Đáng thương nhân sâm trăm năm của ông, cứ như vậy mà bị ngâm nước...

“Dạ.”

Nạp Lan Tịnh rất nghe lời làm lơ đi ánh mắt ai oán của Nạp Lan Trường Càn, chậm rãi đi tới trước cây linh dược, cẩn thận tưới nước nhân sâm xuống.

Nước nhân sâm rất đã cặn cũng chỉ trong nháy mắt đã bị linh dược hấp thu vào.

Vốn dĩ Ninh Thần Hoa có một cánh hoa đã rũ xuống không còn sinh khí nhưng trong lúc nước nhân sâm thấm vào bùn đất thì cánh hoa kia... Thế nhưng lại chậm rãi dựng thẳng lên.

Nạp Lan Trường Càn dùng sức xoa mắt mình.

Chính xác là linh được Ninh Thần Hoa lại có sinh cơ lần nữa.

Mặc dù sinh cơ này không phải rất lớn nhưng cũng đã tốt hơn trước nhiều.

“Này... Này này...” Nạp Lan Trường Càn chỉ vào Ninh Thần Hoa run run ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

Trong mắt Lão gia tử tràn đầy vui mừng, bàn tay cẩn thận vuốt ve Ninh Thần Hoa, trong lòng tràn ngập kích động.

Sống, thật sự sống!

“Ngoại công, nước nhân sâm còn lại mỗi ngày ngải tươi một ít, đợi đến khi sinh cơ nó khôi phục hoàn toàn thì có thể ngừng lại.” Trong lòng Phong Như Khuynh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra nàng cũng rất lo lắng, không biết biện pháp Phù Thần nói có tác dụng hay không, nếu như thất bại chắc chắn cứ cữu cữu sẽ đánh chết nàng.

Vẫn còn may là đã thành công!

“Được được được,” Lão gia tử nói liên tiếp mấy từ được, khuôn mặt già nua kia lại hiện lên nét vui vẻ hiếm thấy, đặc ý nhìn Nạp Lan Trường Càn, “Tiểu tử thú con có thấy không? Một cây nhân sâm trăm năm cứu được linh được tam giai, con còn cảm thấy thiết thòi không hả?”

Nạp Lan Trường Càn vội vàng lắc đầu, cười lạnh: “Không thiết thòi không thiết thòi, cái này quả thực chính là kiếm được lời rồi, vẫn là phụ thân anh mình.”

“Con còn đánh Tịnh Nhi nữa hay không?”

“Không đánh không đánh, tuyệt đối không đánh nữa.”

“Vậy Khuynh Nhi thì thế nào?” Lão gia tử hừ lạnh một tiếng, hỏi.

Khỏe miệng Nạp Lan Trường Càn co rút, ai biết Phong Như Khuynh thật sự có muốn giúp phủ tướng quân hay không? Lúc xưa ông chịu quá nhiều tổn thương rồi nên không dám tiếp tục tín nhiệm nàng nữa.

“Công chúa.” Ông trầm ngâm nửa ngày, mới chuyển sang nói với Phong Như Khuynh.

Thật ra trong lòng Phong Như Khuynh không có tức giận, nàng mỉm cười nói: “Cửu cửu, con đã nói rồi ngài không cần khách sáo như vậy, ngài cứ gọi con là Khuynh Nhi giống như ngoại công là được rồi.”

Khuynh Nhi?

Nạp Lan Trường Càn cười khò một tiếng, xưng hô này đã bao lâu rồi ông chưa từng gọi lại? Mấy năm trước, ông không cẩn thận gọi một câu đã bị nàng quở trách rất lâu, nếu không phải ông là tướng quân thì chính ngoại sinh nữ này đã sai người động thù với ông rồi.

(*) Ngoại sinh nữ: Cháu ngoại gái (Ở đây đang nói đến con của em gái.)

Sao ông còn dám tiếp tục gọi?

“Cửu cửu, trước kia là con không hiểu chuyện đã khiến mọi người gặp không ít phiền toái, nhưng trong lúc hôn mê con đã gặp được mẫu hậu, ngài ấy dạy cho con rất nhiều đạo lý nên lần này con tới cửa là để xin lỗi,” Phong Như Khuynh đem bình rượu trong ngực cho lão gia tử, “Ngoại công, đây là lễ vật con đem đến, mong ngoại công hãy chấp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Linh tửu mang đến khiếp sợ (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Không đợi lão gia tử mở miệng, Nạp Lan Trường Càn cũng đã nhú mày nói: “Thân thể phụ thân không khoẻ đã kiêng rượu từ lâu.”

Uống rượu nhiều sẽ hại cơ thể, vậy nên vì thân thể lão gia tử bọn họ đã lâu không cho ngài ấy uống rượu.

“Trường Càn,” Lão gia từ bắt mắt nhìn mắt Nạp Lan Trường Càn, “Khó khăn lắm Khuynh Nhi mới tặng quà cho ta, sao ta có thể không nhận? Con đây là muốn ta sống không dễ chịu phải không?”

Giọng Nạp Lan Trường Càn cứng lại: “Phụ thân, ý con không phải như vậy, con cũng chỉ là...”

“Vậy con ngậm miệng lại cho ta!”

Đối với sự thay đổi hiện tại của Phong Như Khuynh lão gia từ rất vui sướng, ông không cần biết chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, nhưng chỉ cần Khuynh Nhi không tiếp tục chọc giận ông là ông đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Huống chi, đây là lễ vật đầu tiên Phong Như Khuynh tặng cho ông từ lúc nó chào đời đến giờ!

Phong Như Khuynh không quan tâm đến Nạp Lan Trường Càn đang đen mặt mà cười cười đưa bình rượu cho lão gia tử.

Lão gia tử cười ha ha hai tiếng, mở vò rượu ra: “Tĩnh Nhi, con đi lấy ly rượu đến cho ta, hôm nay ta phải ném qua vò rượu mà Khuynh Nhi tặng ta mới được.”

Vò rượu vừa mở ra, một hương thơm ngát lan tỏa đến làm cho cả người ông chấn động, trong mắt hiện ra sự kinh ngạc.

“Rượu này...”

Vì sao rượu này lại có mùi hương như vậy? Hơn nữa, ông cảm nhận được linh khí ở trong rượu.

“Khuynh Nhi sao con có loại rượu này?” Sắc mặt Lão gia tử nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh.

“Mấy ngày trước đây con chạy bộ bên ngoài gặp được một người bán hàng rong, con thấy mùi hương của nó rất tinh khiết thanh mát nên mới mua tới tặng cho ngoại công, làm sao vậy, chẳng lẽ rượu này có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt của nàng mờ mịt giống như thật sự không biết rượu này có vấn đề gì.

Lão gia tử hít sâu một hơi, sắc mặt hơi trầm xuống: “Rượu này... Là dùng linh dược để ủ!”

Nghe được lời này Nạp Lan Trường Càn cực kỳ hoảng sợ, quả thật ông cũng chỉ phát hiện mùi hương của loại rượu kia không giống bình thường, nhưng mùi rượu quá mức nồng nặc nên đã che mất đi linh khí. Giờ nghe được lão gia tử nói, quả thật ông mới cảm nhận được linh khí dao động ở trong rượu.

Dùng linh dược để ủ rượu, chuyện này... Chuyện này có bao nhiêu xa xỉ?

“Bán hàng rong lại là bán hàng rong!” Trên mặt Nạp Lan Trường Càn có nét buồn bực, “Vì sao ta không gặp được một chỗ bán hàng rong như vậy chứ.”

Không có người nào hoài nghi Phong Như Khuynh vì Phong Như Khuynh trước kia là người như thế nào bọn họ đều rõ ràng, chắc chắn nàng không thể ủ rượu, hơn nữa chuyện Đại Nhi gặp lúc trước cũng đã khiến Nạp Lan Trường Càn tin tưởng hơn vài phần.

“Bán hàng rong là thế nào?” Ánh mắt lão gia tử hoài nghi nhìn Nạp Lan Trường Càn.

Nạp Lan Trường Càn càng buồn bực hơn: “Phụ thân, người còn nhớ rõ Thiên Linh Quả mấy ngày trước con cho ngài không? Đó là do Đại Nhi mua ở một chỗ bán hàng rong, người nói kẻ bán hàng rong này không tính đến chuyện bán Thiên Linh Quả như trái cây bình thường vậy mà còn rượu linh tửu cũng bán như rượu bình thường à?”

Nhưng tại sao... tại sao ông lại không gặp được cái chỗ bán hàng rong như vậy chứ?

Nạp Lan Đại Nhi chớp chớp đôi mắt, xích lại gần bên người Phong Như Khuynh.

Nàng không hiểu vì sao phụ thân và gia gia lại khiếp sợ với loại trái cây ăn ngon như thế, hơn nữa phụ thân còn phái người đi tìm cái chỗ bán hàng rong kia nhưng những cái đó... Rõ ràng đều là do biểu tỷ tỷ cho nàng để ăn vặt mà.

“Khuynh Nhi, rượu này thật là con mua từ chỗ người bán hàng rong à?” Nạp Lan lão gia tử ngẩng đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh, nghiêm túc hỏi.

Phong Như Khuynh bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, đúng là con mua để đem tới tặng cho ngoại công.”

“Con có biết hay không, chỉ một vò rượu như thế này đại biểu cho cái gì?” Nạp Lan lão gia tử hít sâu một hơi, tiếp tục nói, “Độ trân quý của vò rượu này vượt xa linh dược tam giai.”

Ngay cả khi cấp bậc linh dược dùng để ủ rượu không cao nhưng dù sao nó cũng là linh tửu! Bản lĩnh đến thế nào mới có thể đem linh dược ủ thành linh tửu chứ? Cho nên nếu dựa theo giá trị thì nó thật sự đã vượt xa linh dược tam giai!

Chương 80: Không có cách nào bỏ mặc nàng (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Thật sự?”

Ánh mắt Phong Như Khuynh hơi ngơ ngác, bộ dạng kinh ngạc dường như mới vừa biết đến giá trị của linh tửu.

“Khuynh Nhi, con mang linh tửu về đi,” Nạp Lan lão gia từ trả linh tửu lại cho Phong Như Khuynh, cười khổ nói, “Lễ vật này quá quý trọng, ta không có cách nào nhận được, con đem về cho bộ hạ dùng đi.”

Nếu đây chỉ là một vò rượu bình thường thì không sao, nhưng đây lại là linh tửu, hơn nữa trước khi đưa linh tửu cho ông, Khuynh Nhi cũng không hề biết giá trị của linh tửu này nên ông không có cách nào bỏ mặc lương tâm mình mà nuốt riêng linh tửu.

Phong Như Khuynh nhìn linh tửu cũng không có nhận lại.

“Ngoại công, nếu đây đã là lễ vật con tặng cho người vậy thì người cứ nhận lấy, mấy hôm trước phụ hoàng dạy dỗ con, nói mấy năm nay con thiếu nợ phủ tướng quân quá nhiều rồi nên nếu phụ hoàng con mà biết được thì cũng sẽ lựa chọn đem linh tửu cho ngoại công thôi.”

Phong Thiên Ngự một lòng yêu thích với Nạp Lan Hoàng Hậu, yêu ai yêu cả đường đi thậm chí ngay cả phủ tướng quân cũng đã nhận được nhiều ưu ái nhiều năm.

Nếu như Phong Thiên Ngự biết được việc này tuyệt đối sẽ không để nàng lấy linh tửu lại.

Đây là thứ đáng lý lão gia tử nên có.

Nạp Lan lão gia tử hơi giật mình, trong ánh mắt chứa đầy sự phức tạp: “Khuynh Nhi, cuối cùng con cũng đã hiểu chuyện rồi, tốt, thật sự rất tốt.”

Ông đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

Không kìm nén nổi bản thân, nước mắt đọng lại trên khóe mắt lão tướng quân, ông lên xoa xoa khóe mắt, tay cầm vò rượu khẽ run.

“Phụ thân, phụ thân, người cẩn thận đừng run tay!”

Không khí đang ảm áp cảm động thì một âm thanh gây mất hứng từ bên cạnh truyền đến.

Nạp Lan Trường Càn khản trương nhìn chăm chăm cái tay đang run rẩy của lão gia tử, vội vàng đặt tay xuống dưới đáy vò rượu, sợ lão gia tử một khi không cẩn thận sẽ làm vỡ vò linh tửu này.

Đây chính là linh tửu đó, vỡ một cái chắc chắn sẽ làm ông đau lòng một trận, dù có muốn tìm thêm một vò cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nét mặt già nua của Lão gia tử lập tức cứng lại, cái tên tiểu tử thúi này thật sự là chỉ biết phá hư không khí, ông tức đến nổi thiếu chút nữa đã cầm bình rượu đập thẳng lên người nó rồi.

Nhưng cuối cùng lão gia tử không bỏ được, thu tay về, hừ lạnh một tiếng: “Cho dù đập người không được thì cũng sẽ không có phần cho người đâu!”

Nạp Lan Trường Càn cười gượng hai tiếng: “Phụ thân, thân thể người không khoẻ không thể uống quá nhiều rượu, mà một vò từ rượu lớn như thế chắc chắn người không thể nào uống hết được, không bằng để con bồi người uống...”

“Vậy cũng chưa chắc,” Lão gia tử châm biếm ngược lại, “Đây chính là linh tửu, không phải là rượu bình thường, nó giúp cường thân kiện thể, giảm bớt ốm đau nên sẽ không làm hại đến thân thể của ta, người đừng có ở đây mà mơ mộng hão huyền nữa.”

Mặt Nạp Lan Trường Càn thay đổi, lão gia tử càng tuổi càng keo kiệt, chiếm đoạt cả một vò rượu to như thế mà lại không muốn chia cho ông một ngụm nào!

“Tĩnh Nhi,” Lão gia tử không hề để ý tới Nạp Lan Trường Càn đang khóc tang mà quay đầu nhìn về phía Nạp Lan Tĩnh cười tủm tỉm, “Đừng lo lắng cho phụ thân con, con đến đây bồi lão nhân gia ta đối ẩm đi, à đúng rồi, việc này các người không được để cho mấy lão gia hỏa kia biết, nếu để cho bọn họ đã biết chỉ sợ rượu này của ta không đủ cho bọn họ uống.”

Gương mặt Nạp Lan Trường Càn biến thành màu đen, không nỡ cho ông nếm thử một ngụm mà lại cố tình cho tên tiểu tử thú Nạp Lan Tịnh này đến đối ẩm?

Bây giờ phụ thân bắt công như vậy sao?

“Ngoại công, hiện giờ cũng không còn sớm nữa, con nên trở về phủ công chúa, mấy ngày nữa con sẽ đến thăm ngoại nữa nhé?” Phong Như Khuynh đưa mắt nhìn sắc trời, tới lúc nàng nên đi về rồi.

Lão gia tử ngắt ra: “Khuynh Nhi, con không ở lại dùng bữa sao?”

Phong Như Khuynh mỉm cười nói: “Con không ở lại được, gần đây con có việc bận nên không thể ở lại phủ tướng quân dùng bữa, đợi lần sau con đến sẽ ở lại ăn với ngoại công nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Không thể bỏ mặc nàng (2)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Bây giờ ngoại công tha thứ cho nàng, cứu cứu cũng không hề căm thù nàng, nhưng nàng vẫn còn một cứu mẫu.

Cứu mẫu vì Đại Nhi nên không muốn gặp lại nàng, nếu như cứu mẫu không tha thứ cho nàng, nàng sẽ không ở lại phủ tướng quân lâu.

Nhưng nàng tin tưởng, chỉ cần nàng đối xử với phủ tướng quân đủ tốt, sớm muộn gì có thể hóa giải thành kiến của cứu mẫu, khiến bà nguyên ý tin tưởng nàng lại lần nữa.

“Biểu tỷ tỷ.” Đại Nhi kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh, nâng mặt to ngấp nước nhìn nàng: “Còn đến thăm Đại Nhi không?”

Phong Như Khuynh sờ đầu nhỏ của Đại Nhi: “Qua mấy ngày nữa tỷ sẽ đến thăm muội, được không?”

“Vâng.”

Đại Nhi liếc mạng gật đầu, nở nụ cười vui vẻ đáng yêu: “Đại Nhi chờ biểu tỷ tỷ.”

Phong Như Khuynh hơi rừ đôi mắt xuống, tay nàng khẽ vỗ đầu nhỏ của Đại Nhi, trong lòng kiên định.

Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến cho khuôn mặt của Đại Nhi hoàn toàn khôi phục! Nàng cũng sẽ khiến cho những người Phong Như Trương đó không bao giờ khinh thường nàng ấy nữa.

“Con đã muốn đi, ta sẽ không giữ lại nữa, lần sau con muốn đến phủ Tướng Quân, lúc nào cũng có thể đến.” Nạp Lan lão gia tử khẽ thở dài một tiếng, nói.

Với nha đầu này, ông vẫn không thể nhẫn tâm, chẳng sợ bị nàng làm tức giận quá nhiều lần, chỉ cần nàng thay đổi một chút, ông đều nguyên ý tin tưởng nàng lại lần nữa.

“Vâng, gia gia.” Nạp Lan Tịnh mỉm môi, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Nàng thật sự thay đổi, thay đổi khiến hắn nhìn không thấu, cũng thay đổi. Không hề không tốt như trước.

“Phụ thân.”

Nhìn Nạp Lan Tịnh đi ở sau thiếu nữ càng lúc càng xa, Nạp Lan Trường Kiên thu ánh mắt lại, trầm giọng hỏi: “Người nói lần này Phong Như Khuynh, rốt cuộc là thật sự thay đổi, hay là lại nghĩ biện pháp khác đùa giỡn chúng ta?”

Nạp Lan lão gia tử cười khổ một tiếng: “Con hỏi ta lời này, ta chỉ có thể nói cho con nàng nhất định đã thay đổi, ta là ngoại công của nàng, ta tự nhiên hy vọng nàng lúc này là sự thật, ta không muốn lại nhìn thấy nàng bị Dung quý phi mê hoặc mà trở nên không nhận người thân.”

Rõ ràng khi tuổi Khuynh Nhi nhỏ thì ôn nhu đáng yêu, từ khi biết Dung quý phi, nàng lại tôn sùng bà ta là thân mẫu, tất cả lời nói việc làm đều dựa vào bà ta! Mỗi lần bọn họ muốn khuyên nhủ nàng, nàng đều sẽ rất bực bội không kiên nhẫn,

dần dà, nàng càng xa cách với phủ tướng quân, ngay cả bề hạ đều không quản được nàng.

“Phụ thân, người quên rồi sao? Lúc trước nàng đối xử với người như thế nào..... Còn có vết thương trên mặt Đại Nhi.....”

“Cuộc sống trên đời, ai có thể không có lỗi? Chúng ta là trưởng bối người thân của nàng, tất nhiên sẽ bao dung vô hạn với nàng, ta hỏi con, nếu Khuynh Nhi bị người tổn thương, con có thể ngồi nhìn mặc kệ sao?”

“.....”

Nạp Lan Trường Kiền trầm mặc.

Mặc kệ không hỏi nàng, sao có thể làm được?

Khuynh Nhi hôn mê mấy ngày, bọn họ nhắm tâm không đi thăm nàng, không phải không quan tâm nàng, chỉ là lòng đã lạnh với nàng, không muốn nhìn thấy nàng mà thôi, sợ thấy sẽ thương tâm.

Nhưng ở trên triều đình, ông trong tối ngoài sáng chửi Liễu thừa tướng nhiều lần! Tịnh Nhi bên ngoài cũng không cho Liễu Ngọc Thần sắc mặt tốt.

Chẳng sợ bọn họ đều biết, chuyện kia là lỗi của Khuynh Nhi, là nàng cứng rắn phải gả cho Liễu Ngọc Thần.

Nhưng Khuynh Nhi lại thiếu chút nữa bị Liễu gia ép chết! Bọn họ nhịn không nổi!

Hướng chỉ, ở trước khi Khuynh Nhi thành thân, ông đã tự mình đến cửa báai phòng, cũng báo cho Liễu thừa tướng, nếu như lệnh từ không muốn, ông có thể giúp hấn kháng chỉ, bề hạ sẽ không khai đao với phủ tướng quân.

Bọn họ hành động như thế, không phải vì Liễu Ngọc Thần, chỉ vì Phong Như Khuynh mà thôi.

Liễu thừa tướng từ chối ông, vì để Liễu gia đi lên ông ta thả hy sinh hạnh phúc của Liễu Ngọc Thần cũng phải đón Khuynh Nhi vào cửa.

Cho nên..... Thật sự không quan tâm với nàng, ông không làm được, toàn bộ phủ tướng quân cũng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Không thể mặc kệ nàng (3)

Editor: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Nhưng nó thật sự khiến con thất vọng quá nhiều lần rồi, hành vi hôm nay của nó sẽ chỉ khiến con cảm thấy không chân thật mà thôi, phụ thân, con vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng nó, con sợ đây là một cái bẫy, con sợ... Nó cho chúng ta một viên đường, chúng ta mới vừa ăn cảm thấy được vị ngọt, sau khi tan lớp ngọt bên ngoài thì sẽ biến thành chua xót.”

Đương nhiên Lão gia từ có thể hiểu được cảm nhận trong lòng Nạp Lan Trường Càn, sao ông không sợ hãi chứ? Chẳng qua, chỉ sợ ông biết rõ như thế nhưng ông vẫn muốn cho nàng một cơ hội. Vĩnh viễn không có một người thân nào sẽ thật sự đi tức giận với nàng, bọn họ chỉ là hận sắt không thành thép mà thôi!

“Trường Càn, khi nàng không làm ra chuyện tổn thương phủ tướng quân, ta hy vọng... Phủ tướng quân có thể đối xử với nàng tốt một chút, từ nhỏ hài tử này không có mẫu thân, lại bị Dung quý phi mê hoặc, tự nhiên sẽ có chút bị lạc lối, nhưng ta tin tưởng, huyết mạch chúng Nạp Lan gia ta có bản tính thiện lương.”

“Phụ thân, con hiểu rồi.” Nạp Lan Trường Càn thở dài: “Con sẽ không làm mặt lạnh với nàng nữa, nhưng nếu lần này nàng lại khiến con thất vọng, sau này mặc kệ người nói cái gì, con đều sẽ không tha thứ cho nàng, cuộc đời này đều sẽ không!”

Đây là một cơ hội cuối cùng, chỉ một lần này!

...

Cửa sân.

Hai thị vệ đều mở to hai mắt nhìn, không dám tin tưởng nhìn Nạp Lan Tĩnh đi ra với thiếu nữ. Vừa rồi... Tướng quân như thế vội vàng như trước, lại không ném công chúa ra ngoài? Ngược lại để thiếu gia tự mình đưa nàng ra?

“Phong Như Khuynh.”

Đột nhiên, phía sau truyền đến giọng nói lạnh nhạt của thiếu niên, khiến Phong Như Khuynh dừng chân lại. Nàng quay đầu lại, nhìn về phía Nạp Lan Tĩnh phía sau, chớp mắt: “Biểu ca, còn có việc sao?”

“Cáo thư trên tường thành ngày ấy, ta đã thấy được.” Đôi mắt của thiếu niên rất trong trẻo, hần nhìn Phong Như Khuynh: “Ngươi và hần... Thật sự hòa lĩ?”

Phong Như Khuynh khẽ gật đầu, cười tủm tỉm: “Đúng vậy, ta cho hần tự do, cũng cho ta tự do, cuộc đời này Liễu Ngọc Thần và ta như hai đường thẳng sẽ không còn giao thiệp.”

“Vây là tốt rồi.” Nạp Lan Tĩnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt hần chứa một tia rồi rầm, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Còn có, mấy ngày trước đây, ta nghe nói... Ngươi ở bên ngoài coi trọng một thiếu niên, đánh hần hôn mê rồi mang về?”

“...” Phong Như Khuynh kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, qua nửa ngày, nàng mới tìm về giọng nói của mình: “Biểu ca, ta sẽ làm ra loại việc ác ôn bá chiếm thiếu nam này sao?”

Nạp Lan Tĩnh nhìn Phong Như Khuynh, hần không nói gì, nhưng vẻ mặt kia chính là: Không sai, ngươi chính là loại người này.

“Kia đều là đồn đãi bên ngoài, thật sự!” Phong Như Khuynh sợ Nạp Lan Tĩnh không tin nàng, vội vàng đề bờ vai của hần lại, chân thành nói: “Ta là một người tốt, ta chỉ là nhìn thấy hần bị ngất ở trên mặt đất nên mới cứu hần.”

Nạp Lan Tĩnh mỉm môi, thật sự không tin hai chữ người tốt này sẽ dính vào nàng.

“Phong Như Khuynh, trên đời này nam nhân có thể lưỡng tình tương duyệt với ngươi sẽ không tồn tại, cưỡng cầu tình cảm sẽ không hạnh phúc, mặc kệ là Liễu Ngọc Thần, hay là thiếu niên kia, ta không muốn ngươi lại lâm vào vũng bùn lần nữa.”

“...”

Lời này nói giống như nàng lại chiếm đoạt nam nhân vậy. Chẳng lẽ ở trong mắt thế nhân, nàng thật sự là loại này người sao?

“Biểu ca, ta và Thần Nhi thật sự không như huynh suy nghĩ, còn nữa, dù ta muốn ngủ ta cũng muốn ngủ với quốc sư, sẽ không ngủ với những người khác.”

“...”

Nạp Lan Tĩnh ngây ngốc một chút, hần chần chờ hỏi: “Quốc sư, vì sao là quốc sư?”

“Bởi vì quốc sư lớn lên rất đẹp, lại có khuôn mặt thanh tâm quả dục, huynh không cảm thấy ngủ với nam nhân như vậy cuộc đời mới có ý nghĩa sao?” Phong Như Khuynh cười hi hi, nói đến Quốc Sư, nàng thật sự lại bắt đầu nhớ hần. Cũng không biết khi nào quốc sư mới trở về...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Phù Thần uất ức

Edit: MAC

Sắc mặt Nạp Lan Tĩnh biến đen, hần cảm thấy lời mình vừa nói thật vô ích.

“Biểu ca,” Dường như Phong Như Khuynh không nhìn thấy khuôn mặt đen thui của Nạp Lan Tĩnh, nàng mỉm cười vỗ vai hần, “Thời gian không còn sớm nữa ta về trước đây, nếu huynh rảnh rồi thì đến phủ công chúa tìm ta.”

Lúc Nạp Lan Tĩnh phục hồi lại tinh thần thì đã thấy Phong Như Khuynh xoay người phát tay với mình rồi bóng dáng dần biến mất trong tầm mắt hần.

Ánh mắt hần hơi ngẩn ra, chăm chú nhìn vào bóng dáng rời đi của Phong Như Khuynh thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

...

Bầu trời xanh thẳm

Phù Thần ngồi xồm dưới đất, trong mắt hấn vì tràn đầy uất ức mà đỏ au.

Một lúc sau, một thân hình quen thuộc hiện ra trước mắt hấn, hấn hừ một tiếng xoay đầu không thèm để ý đến thiếu nữ xuất hiện trong hư không.

Trái lại Thanh Hàm đứng lên, đôi mắt sợ hãi nhìn Phong Như Khuynh: “Com cha áo mẹ, người đến rồi?”

Phong Như Khuynh sờ đầu Thanh Hàm rồi dời ánh mắt sang Phù Thần nhướn mày nói: “Tức giận?”

“Hừ!” Khuôn mặt nhỏ của Phù Thần thờ phỉ phỉ, “Rõ ràng ở đó có linh dược tam giai, vì sao người không cho ta ăn? Ta đói bụng ngàn năm rồi người còn nhẫn tâm để ta đói tiếp nữa hả?”

Tiểu gia hỏa này mang theo nét mặt uất ức nho nhỏ khiến trong lòng Phong Như Khuynh trở nên mềm mại.

“Ta đồng ý với người, ta sẽ nhanh chóng tăng lên thực lực, người chờ đến khi thực lực của ta đạt tới Chân Vũ giả là có thể trồng thêm nhiều dược liệu tam giai hơn, lúc đó sẽ cho người ăn no nê có được không?”

“Thật sự?” Con người Phù Thần sáng ngời, “Người không lừa ta chứ?”

Phong Như Khuynh khẽ nheo hai mắt cười tùm tùm: “Cho nên người có biện pháp gì tăng thực lực lên nhanh thì phải nói cho ta, như vậy cũng sẽ giúp người mau chóng ăn được đồ ngon.”

“...”

Phù Thần kuất nghẹn đến mức sắp khóc.

Hắn biết ngay nữ nhân này xuất hiện sẽ không có chuyện gì tốt, quả nhiên nàng còn nghĩ cách lừa bịp tổng tiền hấn!

“Ta không có!”

“Phù Thần,” Phong Như Khuynh xách tiểu gia hỏa hai mắt đỏ bừng lên, ý cười càng đậm, “Trước đây người lừa ta rằng Thần Dược tông đã bị hủy diệt, hiện giờ ta lại biết được Thần Dược tông vẫn tồn tại, người có nên giải thích rõ ràng với ta hay không? Thân phận com cha áo mẹ này quả là không an toàn chút nào.”

Gần đây nàng bận quá nên chưa tính sổ với tiểu gia hỏa này được, bây giờ vất vả lắm mới có thời gian rảnh nên nhất định phải thanh toán với hấn thật tốt!

Phù Thần sững sốt ngơ ngác nhìn Phong Như Khuynh: “Thần Dược Tông... đang còn?”

Không có khả năng vậy, tông chủ thì chết còn toàn bộ Thần Dược tông gần như bị diệt, họa chẳng cũng chỉ sót lại một vài người không có bản lĩnh, ngay cả nguồn duy trì Thần Dược tông cũng bị chuyển vào trong vùng không gian này.

Thần Dược tông... Làm sao tồn tại được?

“Ta lừa người làm gì?” Phong Như Khuynh lại nheo mắt tiếp, “Vốn dĩ phương pháp trồng linh dược này là của Thần Dược tông, mặc dù trước kia địa vị của người trong Thần Dược tông không tầm thường nhưng lại không ai biết, bây giờ người truyền thụ phương pháp này cho ta khác gì đẩy ta xuống hố lửa hả?”

“Nhưng... Chính là...” Phù Thần xấu hổ cúi đầu, “Ta cũng không biết vì sao trên đời này vẫn tồn tại Thần Dược tông? Chắc chắn Thần Dược tông đó là giả.”

Khuôn mặt Phong Như Khuynh tươi cười nhìn xuống Phù Thần: “Mặc kệ là thật hay giả thì quả thật trong Thần Dược tông kia có phương pháp trồng linh dược, ta chỉ có đủ thực lực mới có thể đương đầu với nguy hiểm, Phù Thần, có phải người nên bày tỏ chút gì hay không?”

“...”

Phù Thần lập tức không muốn nói chuyện, rốt cuộc hấn đã hiểu hôm nay Phong Như Khuynh tìm hấn chính là muốn lừa bịp tổng tiền!

ps: Hôm nay bận quá, chưa kịp viết xuống một chương, ngày mai dậy sớm còn muốn đi tiếp người, cũng không có biện pháp thức đêm cho các người viết, chỉ có thể tạm thời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hoa hoa cỏ cỏ bình thường (một)

“Những thứ quý giá ta có đều cho người hết rồi, bây giờ ta thật sự hai bàn tay trắng,” hần nhếch miệng nhỏ trông vô cùng đáng thương, “Cho nên việc này ta có lòng mà không có sức.”

Phong Như Khuynh do dự một lát cuối cùng vẫn thở dài: “Chuyện này quả thật không nên làm khó các người, nhưng mà không có vấn đề gì, dù sao con người của ta trời sinh sợ chết, hiện giờ thật vất vả mới có cơ hội sống lại một kiếp nên không thể lãng phí, thân phận con cha áo mẹ này của ta không làm cũng được.”

Phù Thần tròn mắt há mồm, con người này... không biết xấu hổ như vậy sao?

“Ta chỉ còn lại một thanh kiếm,” ngón tay hần khẽ chuyển, một thanh trường kiếm màu đen đột nhiên xuất hiện trong tay hần, giọng nói căm giận: “Nữ nhân ác độc nhẫn tâm nhà người lại còn lừa sạch chút lương thực cuối cùng của ta mất rồi.”

Thanh kiếm đen nhánh như sắt thậm chí bề mặt kim loại đã có vết hoen rỉ nhưng chỉ riêng họa tiết hình rồng được khắc trên thân kiếm như muốn đột phá bay ra.

Khuôn mặt Phong Như Khuynh đen lại, nàng hơi nghi ngờ ánh mắt nhìn đồ của Phù Thần: “Không phải người tùy tiện cầm một thanh kiếm rồi lừa ta chứ?”

Phù Thần bực bội giẫm chân, khuôn mặt nhỏ của hần đỏ bừng bừng tức giận: “Người dám nghi ngờ ta hả, ta là loại người sẽ lừa gạt người sao? Vì lực lượng thanh kiếm này quá cường đại nên bây giờ ta chưa cắn nuốt được nó, vốn dĩ ta còn đang chờ sau này sẽ cắn nuốt nó nhưng không ngờ lại bị người lừa đi rồi!”

Nữ nhân này là ma quỷ sao? Đã lừa mất đồ ăn của hần rồi còn nghi ngờ hần! Thật quá đáng!

Phong Như Khuynh thấy Phù Thần không giống nói dối, nàng cười tủm tỉm nhận lấy kiếm: “Không hổ là nhi tử ngoan của mẫu thân, chờ ngày sau lực lượng của mẫu thân trở nên cường đại sẽ mang người đi rong chơi khắp đại lục.”

“...” Phù Thần im lặng không nói.

Đứa con trai này cũng quá ghen ghét.

“Người còn chưa đi tu luyện sao?” Phù Thần hừ một tiếng không muốn thấy nữ nhân này nữa.

Bây giờ hần thật sự hai bàn tay trắng rồi, ai biết nếu nàng ở đây có lấy luôn cả Thanh Hàm hay không.

“Phù Thần ca ca,” Thanh Hàm kéo ống tay áo của Phù Thần nhỏ giọng nói, “Huynh nói chuyện cẩn thận một chút đừng có chọc nàng nổi giận, chờ nàng đi rồi chúng ta lại nói xấu nàng sau.”

Phong Như Khuynh đen mặt.

Ngại quá nàng nghe thấy hết rồi..

Chẳng qua tâm tình Phong Như Khuynh đang rất tốt vì lấy được thanh trường kiếm nên nàng không thêm so đo với hai tiểu gia hỏa này, nàng vỗ vỗ chuôi kiếm mỉm cười: “Các người cứ từ từ mà chơi, nếu sau này cần ta thì kêu một tiếng ta sẽ đến cùng các người.”

Phù Thần vẫn không nói lời nào.

Cần nàng? Không có khả năng, cho dù Phù Thần hần đối chết ở chỗ này cũng tuyệt đối không cần nàng!

“Vẫn là Thanh Hàm tốt tính,” Phong Như Khuynh thấy Phù Thần không quan tâm nàng cũng không thêm để ý hần, nàng chuyển ánh mắt của mình sang Thanh Hàm rồi sờ đầu nhỏ của nàng ấy, “Thanh Hàm, nếu người cần ta thì phải nhớ kêu ta, ta sẽ lập tức tới gặp người.”

Thanh Hàm ngăn ra sợ hãi nói: “Vây... Ta có thể không cần người không?”

Về mặt Phong Như Khuynh càng đen, thực sự hai tiểu gia hỏa này không muốn gặp nàng sao?

Lại còn nói câu này ra nữa chứ, dù sao người có thể nói lên sau lưng ta mà, cần gì phải làm trò trước mặt ta?

“Khụ khụ!” Phong Như Khuynh ho khan giảm bớt sự xấu hổ, “Nếu ta cần các người thì ta sẽ tìm đến, à đúng rồi, Phù Thần, vì sao trước đây ta dựa theo phương pháp phóng thích linh khí người nói lại làm Thần Nhi đồng ý ở lại?”

Phù Thần mở mắt nhìn Phong Như Khuynh bĩu môi nói: “Linh khí của người vốn dĩ đặc biệt, hơn nữa người thường xuyên gieo trồng linh dược nên mang

theo hơi thở linh được, ta chỉ là... bỏ thêm chút thứ ở linh khí của người thôi đã giúp Tàn Thần giảm bớt sự thống khổ rồi nên hấn đương nhiên sẽ ở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hoa hoa cỏ cỏ bình thường (hai)

Editor: MAC

“Thì ra là thế.”

Phong Như Khuynh neho mắt, nàng sớm đã đoán được chuyện này nhất định là do Phù Thần giờ trò quý.

Hắn chỉ ở trong vùng không gian này mà bên ngoài cũng bị ảnh hưởng đến, không biết Phù Thần trước đây cường đại đến mức nào?

Nhi tử này nhận không thiệt!

“Gia hỏa kia...” Phù Thần trầm ngâm vài giây rồi nói, “Hắn hơi đặc biệt, nhưng mà bây giờ ta nói người cũng không hiểu, người nên bồi dưỡng hắn thật tốt, sau này hắn sẽ trở thành cánh tay chiến đấu đắc lực cho người.”

Phong Như Khuynh khẽ nhắm mắt, nàng trầm tư một lát rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Giống như nàng có thể nhìn xuyên qua bầu trời để nhìn thấy thiếu niên tươi cười ấm áp kia.

“Đối với ta cho dù hắn là thiên tài hay phế vật ta cũng sẽ bảo hộ hắn cả đời, ta giúp hắn, giữ hắn lại không phải vì thể chất đặc thù của hắn mà chỉ vì... Hắn rất giống Triệt Nhi.”

Cho dù hắn là phế vật thì sao? Nàng cũng sẽ bảo vệ hắn một đời một kiếp.

Nàng cứu hắn không phải vì thể chất đặc biệt kia cũng không phải vì muốn hắn trở thành sức mạnh chiến đấu cho nàng.

Chỉ vì hắn giống ‘hắn’ mà thôi!

Phù Thần sững sốt mờ mịt nhìn Phong Như Khuynh, hắn im miệng không nói gì.

Ma quỷ này... Cũng có lúc không cần báo đáp?

Nhưng vì sao nàng quá đáng với bọn hắn như thế!

“Phù Thần, Thanh Hàm,” Phong Như Khuynh rũ mắt vươn tay ra sờ đầu nhỏ của hai tiểu gia hỏa, “Cây linh được tam giai kia là của ngoại công nên ta không thể cho các người, nhưng các người hãy tin tưởng ta, ta sẽ sớm giúp các người không còn bị đói bụng nữa.”

Không chỉ vì Phù Thần và Thanh Hàm mà ngay cả nàng cũng sẽ nhanh chóng tăng lên thực lực, chỉ có khi thực lực đủ cường đại rồi thì nàng mới nuôi trồng được linh được tam giai.

“Ta tin tưởng người,” Thanh Hàm then thùng cười, “Ta chưa từng tiếp xúc qua với nhân loại nào nhưng ta biết mẫu thân loài người sẽ không lừa gạt nhĩ tử bọn họ, người là com cha áo mẹ của chúng ta nên người sẽ không lừa gạt chúng ta.”

Phong Như Khuynh giật mình, đột nhiên vẻ mặt của nàng trở nên trịnh trọng vỗ vai nàng ấy: “Thanh Hàm, người phải nhớ kỹ người là nữ hài nhĩ, người không phải nhĩ tử mà người là nữ nhĩ của ta!”

Nữ nhĩ?

Thanh Hàm mờ mịt ngốc lảng nhìn Phong Như Khuynh.

“Nhưng Phù Thần ca ca là nhĩ tử của người mà ta lại cùng chủng loại với Phù Thần ca ca thì sao lại không giống nhau được?”

Phong Như Khuynh chợt thấy sốt ruột: “Phù Thần, người suốt ngày dạy cho nàng cái gì vậy? Tuổi nàng đã không còn nhỏ nữa thì đáng lẽ nên phân biệt được giới tính mới phải, nàng rõ ràng là một đứa bé gái sao lại xem mình là bé trai chứ? Nàng chung chủng loại với người lúc nào vậy hả?”

Phù Thần đen mặt kéo Thanh Hàm về cạnh hắn: “Thanh Hàm, ta nói cho người biết sau này nếu hình dung người với ta thì không thể dùng từ loại mà phân biệt vì chỉ có hoa hoa cỏ cỏ bình thường mới hình dung như vậy, mấy thứ hoa cỏ tầm thường kia làm sao so sánh với chúng ta được?”

“À.” Thanh Hàm nửa hiểu nửa không gật đầu.

Phù Thần vẫn nghiêm túc nói: “Còn nữa, người quen nữ nhân ác độc này vừa mới lừa hết toàn bộ gia sản của chúng ta rồi à? Người còn nói nàng sẽ không lừa gạt chúng ta sao? Người có bị ngốc hay không?”

“Đó... không tính là lừa chứ? Rõ ràng là tự Phù Thần ca ca đưa cho nàng mà.”

Nghe tiếng nói ngây thơ của hai tiểu gia hỏa này, hai mắt Phong Như Khuynh nheo lại.

Hình như nàng... vừa biết được tin kinh khủng nào đó.

“Các người bàn luận với nhau tiếp đi, ta trở về tu luyện đây.” Phong Như Khuynh phục hồi lại tinh thần rồi cười tủm tỉm chào hỏi Phù Thần và Thanh Hàm.

Hiện giờ Phù Thần chưa muốn nói thân phận của hắn cho nàng nhưng sẽ có một ngày nàng lôi mọi thứ ra ánh sáng!

...

Sau khi rời khỏi không gian, cơ thể Phong Như Khuynh vẫn nằm ở trên giường, nàng duỗi thắt lưng rồi nhồm dậy.

“Hơn nửa tháng nữa Quốc sư mới trở về, ta phải tăng thêm thời gian tu luyện thôi.”

Vì được ngủ cùng Quốc sư, nàng không hề lơ lửng một giây nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tu luyện, tu luyện (một)

Editor: MAC

Nửa tháng lặng lẽ trôi qua.

Trong nửa tháng này ngoài việc Phong Như Khuynh chăm sóc linh dược ra thì thời gian còn thừa nàng mượn linh lực của linh dược thiện để tu luyện, cũng may khoảng thời gian này không có người đến quấy rầy nên nàng mới an tâm tu luyện.

Trong phòng lúc này, thiếu nữ đang nhắm mắt tu luyện đột nhiên mở to hai mắt, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi khí bản, khóe môi khẽ cong thành nụ cười nhạt.

“Trong nửa tháng này cuối cùng ta cũng lên võ giả cao giai sơ cấp, nhưng con đường tu luyện còn rất dài, ta tin rằng sẽ có một ngày ta khiến cho tất cả mọi người biết rằng nhi Nạp Lan Hoàng Hậu không kém chút nào!”

Tuy gương mặt thiếu nữ vẫn mập mạp nhưng đã dần dần thấy được đường nét tinh tế chứ không phải đều là mỡ béo chèn chúc như trước.

Trên khuôn mặt của nàng hiện ra ánh sáng kiên định chói mắt, sáng lóa rực rỡ.

...

Lúc Phong Như Khuynh đẩy cửa ra thì nhìn thấy một thiếu niên đứng dưới gốc cây liễu cách nàng không xa.

Khuôn mặt thiếu niên thanh tú tuấn mỹ như ngọc, ánh mắt hắn sạch sẽ như hồ nước trong, hắn khẽ cười nhìn Phong Như Khuynh đi ra khỏi phòng.

“Khuynh Khuynh, tỷ lại gầy.”

Mỗi ngày Khuynh Khuynh ra cửa hắn đều cảm thấy nàng lại gầy đi nhưng Phong Như Khuynh lúc này nhìn càng xinh đẹp hơn trước.

“Thần Nhi, tỷ muốn đến một nơi, đệ đi theo ta đi.”

Phong Như Khuynh than nhẹ, cho dù bây giờ nàng dựa vào linh dược thiện để gầy xuống nhưng do trước đây nguyên chủ quá béo nên nếu nàng muốn hoàn toàn gầy đi thì chính là một công trình rất lớn.

Thực sự không dễ.

“Tỷ muốn đi đâu đệ cũng sẽ đi theo.” Ánh mắt Tàn Thần bình tĩnh nhìn Phong Như Khuynh.

Cuộc đời này cho dù nàng muốn đi đâu thì hắn cũng sẽ luôn làm bạn với nàng.

Cả đời không bỏ.

...

Hậu viện Hoàng cung.

Trên núi cấm, Phong Như Sương nằm co rúc thành vòng tròn, cánh tay nàng ta ôm chặt lấy hai đầu gối, khuôn mặt trắng bệch run rẩy.

Phong Như Khuynh!

Đều do nàng!

Dựa vào cái gì? Cả hai đều là nữ nhi của phụ hoàng mà Phong Như Khuynh được muôn vàn sủng ái, cho dù bề ngoài mập mạp lại còn ăn chơi trác táng nhưng phụ hoàng vẫn luôn sủng ái yêu thương nàng ấy.

Mà người ưu tú như nàng ta thì phụ hoàng lại chưa bao giờ để ý chút nào...

Lạnh, thật lạnh...

Phong Như Sương cắn môi, ánh mắt nàng ta càng thêm căm hận, móng tay dí mạnh vào trong trong bàn tay.

“Sương Nhi, Sương Nhi!”

Đột nhiên giọng nói quen thuộc từ phía trước vang đến, Phong Như Sương vội vàng ngẩng đầu, đáy mắt nàng ta tràn ra sự vui sướng kích động nhanh chóng bỏ từ mặt đất lên.

Rất xa nàng ta đã trông thấy Lưu Dung bước nhanh đến đây, nàng ta không kịp chờ Lưu Dung đến đã vội vàng chạy lại chỗ bà ta.

“Mẫu phi, có phải cuối cùng phụ hoàng cũng đau lòng con nên muốn thả con ra hay không? Đúng rồi, phụ hoàng đâu? Sao ngài không tới? Nơi này thật sự không phải là chỗ cho người ở, không những lạnh lại còn có cả những linh thú trên núi cấm nữa, con thực sự rất sợ hãi...”

Nhìn hai mắt Phong Như Sương đỏ bừng mà trong lòng Lưu Dung nặng trĩu, bà ta cầm bàn tay lạnh băng của thiếu nữ khê thờ dài. /MAC/.

“Những vị đại thần đã cùng nhau khẩn cầu bệ hạ tha thứ cho con nhưng bệ hạ cứ liên tiếp kéo dài ngày như vậy, hôm nay ta vừa mới được giải trừ cấm túc nên mới đến tìm con.”

Những đại thần kia có thái độ rất kém khi bàn luận về Lưu Dung, nguyên nhân đơn giản bởi vì bà ta lừa lấy đi Thiết Huyết lệnh.

Nhưng so sánh giữa Phong Như Sương và Phong Như Khuynh thì bọn họ tất nhiên sẽ giúp đỡ Phong Như Sương.

Ngay cả vậy thì bệ hạ cũng phải chịu áp lực, Phong Như Sương bị nhốt lâu như thế, nếu ngài vẫn tiếp tục nhốt nàng ta thì không biết chừng đám linh thú trên núi cấm sẽ gây ra chuyện gì đó cho nên ngài mới đồng ý thả nàng ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tu luyện, tu luyện (hai)

Editor: MAC

“Mẫu phi, rốt cuộc con có phải là nữ nhi thân sinh của phụ hoàng không, con không hiểu, cả hai đều là nữ nhi nhưng vì sao con không được ngài ấy yêu thương?” Phong Như Sương cảm giận nói, “Hay bởi vì mẫu thân của con không phải là Nạp Lan hoàng hậu?”

“Sương Nhi!”

Giọng nói Lưu Dung trở nên nghiêm khắc mang theo run rẩy: “Con vừa nói gì?”

Nghe giọng nói lạnh lùng của bà ta, thân mình Phong Như Khuynh hơi run, khẽ mím môi nói: “Mẫu phi, con không có ý này, con chỉ đang trách phụ hoàng bất công thôi...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa!”

Lại là nữ nhân Nạp Lan Yên này!

Bà ấy lấy mất tình yêu của bệ hạ còn chưa đủ hay sao mà ngay cả Surong Nhi cũng muốn có mẫu thân như vậy?

“Surong Nhi, con nghe kỹ đây,” Luru Dung hít sâu nắm chặt lấy bả vai Phong Như Surong, “Nạp Lan Yên chẳng là cái thá gì, bà ta chỉ dựa vào bản lĩnh hồ ly tinh của mình đoạt đi tình yêu của bệ hạ mà thôi, việc con cần làm bây giờ là phải ưu tú hơn so với nữ nhi của bà ta, như vậy thế nhân mới biết được lựa chọn trước kia của bệ hạ là sai lầm.”

Phong Như Surong sững sốt, nàng ta cúi thấp đầu, không biết vì sao từ sau lần Phong Như Khuynh tỉnh lại nàng ta cảm thấy nàng có chút không giống trước...

“Nhiều năm qua ta làm kẻ ác, tất cả mọi người biết ta lừa lấy đi Thiết Huyết lệnh của Phong Như Khuynh, bọn họ vô cùng chán ghét ta nhưng con thì khác, ta nuôi dạy con như thế chính là khiến cho người đời hiểu rõ con ưu tú bao nhiêu.”

Cho dù Phong Như Khuynh trong mắt người đời bị bàn luận nhiều đến thế nào thì Nạp Lan Hoàng hậu cũng là anh hùng trong lòng bọn họ, việc bà ta lừa đi Thiết Huyết lệnh đã khiến cho đám người đó bất bình với bà ta.

Nhưng mục đích chuyện ác bà ta làm chính là khiến cho Phong Như Khuynh trở nên ngu dốt bướng bỉnh trong mắt người khác để rồi phụ trợ lên sự ưu tú của Surong Nhi.

Bà ta tin Surong Nhi của mình sẽ trở thành nữ nhân ưu tú nhất thế gian này và cũng là người duy nhất xứng đáng với Quốc sư.

“Mẫu phi, con đã hiểu,” Phong Như Surong hơi trầm mặc rồi ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Luru Dung, “Con biết con nên làm thế nào, con cũng không cam lòng... bị một tên béo phề vật đập dưới chân, con sẽ khiến phụ hoàng biết rằng chuyện ngài lựa chọn Phong Như Khuynh mà từ bỏ con là một việc làm sai lầm đến cỡ nào.”

Nàng ta vừa xinh đẹp thông minh vừa ôn nhu đáng yêu, còn Phong Như Khuynh?

Mập mạp xấu xí lại còn là một phề vật lười biếng!

Người như vậy có tư cách gì mà so sánh với nàng ta?

Nàng không xứng!

Cuối cùng về mặt Luru Dung đã nhu hòa trở lại, bà ta mỉm cười nói: “Đây mới là nữ nhi ngoan của mẫu thân, đúng rồi, trước đây con chỉ dẫn cho nhóm con cái đại thần nghiên cứu được chữa trị vết thương như thế nào rồi?”

Phong Như Surong cười: “Mẫu phi, Nạp Lan Đại Nhi còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp như vậy chắc chắn sau này sẽ trở thành hồng nhan họa thủy, nói không chừng còn gây họa đến cả Luru Vân Quốc chúng ta, con lợi dụng Phong Như Khuynh hủy dung nó cũng vì suy nghĩ cho nó mà thôi, sao có thể thật sự giúp nó lành hết vết sẹo?”

Thế mà bọn người Lâm Nguyệt Ảnh lại tin tưởng nàng ta không nghi ngờ.

Chẳng qua chuyện này ít nhiều cũng phải nhờ ơn Phong Như Khuynh, nếu không phải Phong Như Khuynh cho nàng ta cơ hội để nàng ta cứu đám người ấy ra khỏi sự trừng phạt của nàng thì làm sao bọn chúng... có thể khẳng khái một lòng với nàng ta chứ.

“Vậy thì tốt, trời không còn sớm nữa, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.”

Khuôn mặt Luru Dung tràn đầy ý cười, xoay người đi xuống chân núi.

Cách đó không xa ở ngoài núi cấm, một cung nữ lên lút nhìn xung quanh, chờ sau khi Luru Dung dẫn theo Phong Như Surong đi xuống, nàng ta mới vội vàng tiến lên quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Quý Phi nương nương, công chúa điện hạ.”

“Đi thôi,” Luru Dung nhàn nhạt phát tay miễn lễ sau đó dẫn đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Phong Như Sương bị xem nhẹ (một)

Editor: MAC

Bên sông Tần Hoài, Đệ Nhất Lâu.

Đồng đảo thanh niên tài nữ đều đã ổn định chỗ ngồi, tiếng nói rộn ràng huyền ảo truyền ra từ trong lầu xen lẫn với tiếng cười duyên của thiếu nữ.

Đúng lúc này, một thanh niên nhanh mắt nhìn thấy Phong Như Sương đứng ở cửa, trong lòng hân vui vẻ vội vàng đứng lên.

“Nhị công chúa, cuối cùng ngài đã ra ngoài rồi.”

Tiếng cười đột nhiên im bật, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Phong Như Sương, trong mắt các nàng tràn đầy vui sướng giống như không ai nghĩ đến Phong Như Khuynh bất ngờ xuất hiện trong hội giao lưu.

Phong Như Sương khẽ cười: “Gần đây vì chuyện của tỷ tỷ mà ta chọc giận phụ hoàng nên ngài nhốt ta trên núi cấm, cũng may phụ hoàng biết ta bị oan nên mới thả ta ra.”

Ấn ý rằng chuyện nàng ta bị giam trên núi là do Phong Như Khuynh cố ý vu hãm nàng ta trước mặt Phong Thiên Ngự, bây giờ Phong Thiên Ngự đã biết mình trách lầm nàng ta nên mới thả nàng ta ra ngoài.

Nếu là trước kia khi Phong Như Sương nói lời này ra nhất định sẽ có vô số người phụ họa cho nàng ta nhưng hiện tại trong toàn bộ Đệ Nhất Lâu đều cùng nhau giữ yên lặng.

Khuôn mặt người nào cũng xấu hổ, không biết phải tiếp lời Như Sương thế nào.

“Làm sao vậy?” Phong Như Sương hơi nhún mày.

Nàng ta chỉ bị nhốt hơn nửa tháng thôi nhưng vì sao... Nàng ta cảm thấy trong nửa tháng này đã xảy ra chuyện gì đó mà nàng ta không biết.

“Nhị công chúa, ngài bị nhốt là do đại công chúa gây ra?” Lúc đầu Triều Dương còn trầm mặc nung rồi lại mở miệng hỏi.

Phong Như Sương không phải là Phong Như Khuynh, tính tình nàng ta luôn rất tốt, mặc dù bị truy hỏi như thế nhưng Phong Như Sương không hề tức giận.

Cũng vì thế nên Triều Dương mới hỏi ra lời này.

Phong Như Sương cười khổ lắc đầu: “Việc này không cần kể đến cũng được, các ngài chỉ cần biết rằng nàng là tỷ tỷ của ta, từ nhỏ tỷ tỷ đã không có mẫu thân nên mẫu phi mới thương yêu nàng nhiều hơn, ta cũng rất tôn kính yêu quý nàng, cho dù nàng có làm gì thì cuộc đời này ta cũng vô cùng bao dung nàng.”

Trong đôi mắt nàng ta lấp lánh ánh sáng chói lòa, khóe môi giương lên thành nụ cười, mị hoặc lòng người như thế.

“Chẳng qua...” Phong Như Sương khép hờ mi mắt, khẽ thở dài, “Nàng có làm gì với ta thì ta cũng đều tha thứ cho nàng, nhưng ta chỉ không thể tha thứ việc nàng tổn thương Đại Nhi, thậm chí còn vì ngăn cản ta nghiên cứu phương pháp chế thuốc lãnh sẹo mà cố ý vu hãm khiến ta bị giam trên núi, khiến ta không còn cách nào tiếp tục thực hiện việc chế tạo thuốc tiên sẹo!”

Trong Đệ Nhất Lâu càng thêm an tĩnh, an tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

“Chuyện này.....”

Bỗng chốc, một giọng nói thanh thúy êm tai như nước suối chảy từ ngoài cửa truyền vào

“Hình như ta đến không đúng lúc?”

Đối với Phong Như Sương mà nói, giọng nói này giống như ác mộng.

Cơ thể nàng ta hơi cứng đờ, bàn tay nắm chặt, nàng ta phải dùng sức mới không chế được cảm xúc trong lòng, miễn cưỡng duy trì được nụ cười.

Trong giây lát nàng ta xoay người, khuôn mặt lập tức tươi cười như hoa, nụ cười hoạt bát xinh đẹp.

“Tỷ tỷ, sao tỷ đến đây?”

Chẳng lẽ Phong Như Khuynh không biết những thiên kim thiếu gia trong đại gia tộc đều hận nàng thấu xương hay sao? Sao nàng còn dám tới trước mặt họ?

Nhưng sau khi Phong Như Sương thấy rõ thân hình ở cửa, tươi cười trên mặt nàng ta bỗng ngưng cứng lại, nàng ta không dám tin mở to hai mắt nhìn.

Trước đây mỗi lần thấy Phong Như Khuynh thì nàng sẽ béo lên một vòng, bây giờ mới chỉ một tháng không gặp nhưng sao nàng ta cảm thấy... Nữ nhân này gầy xuống?

Tuy rằng thân hình của nàng vẫn đầy đặn như trước nhưng điều khiến Phong Như Sương không thể chịu đựng được là việc nàng gầy đi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Phong Như Sương bị xem nhẹ (hai)

Editor: MAC

“Tỷ tỷ...” Phong Như Sương nhanh chóng hồi thần, nàng ta phải nắm chặt tay mới không chế được cảm xúc muốn bùng phát, dịu dàng mỉm cười, “Mới mấy ngày không gặp mà tỷ tỷ gầy xuống rồi, chắc do đồ ăn của phủ công chúa không bằng trong cung, hay tỷ tỷ về cung cùng muội nhé?”

Nạp Lan hoàng hậu rất xinh đẹp, từ nhỏ Phong Như Khuynh cũng phần điều ngọc trác, mẫu phi phải tốn rất nhiều công sức mới khiến nàng thành người mập mạp, nàng ta tuyệt đối không thể để nỗ lực nhiều năm qua thất bại trong gang tấc được!

Phong Như Khuynh cười híp mắt: “Chẳng lẽ Như Sương muội muội không hy vọng ta gầy xuống hay sao mà vội vàng muốn ta về để tiếp tục béo thế?”

Nụ cười của Phong Như Sương cứng đờ, đôi môi gượng cười: “Tỷ tỷ hiểu lầm muội rồi, chỉ là muội nhớ tỷ mà thôi, dù sao tỷ không về trong hoàng cung cũng chỉ có một mình muội nên rất buồn chán?”

“Phải không? Nếu người thật sự nhớ ta thì sau giờ Ngọ hôm nay ta đang muốn đi dạo Thú Các một vòng, nếu vậy thì không bằng người cùng đi với ta đi?” Phong Như Khuynh mỉm cười quay đầu nhìn Phong Như Sương.

“...”

Phong Như Sương nghĩ đến cảnh lần trước bị Phong Như Khuynh gài bẫy thì tức đến mức suýt ngạt thở, sắc mặt nàng ta tái xanh nghẹn họng không mở miệng.

Nhìn vẻ mặt nghẹn khuất của Phong Như Sương, Phong Như Khuynh cười lạnh đi qua nàng ta đến chỗ đám thanh niên thiếu nữ kia.

Phong Như Sương cắn mạnh đôi môi không hé răng, dù nàng ta không rõ vì sao Phong Như Khuynh đến đây nhưng dưới vòm trời này không một ai mà không e ngại chán ghét nàng, kết cục của nàng cũng chỉ có một: không có người quan tâm nàng!

Quả thật sau khi Phong Như Khuynh bước vào, trong Đệ Nhất lâu càng trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, trên khuôn mặt bọn họ là những cảm xúc người khác không hiểu được.

“Tỷ tỷ tới đây rồi cũng đúng lúc nghiên cứu phương pháp loại trừ vết sẹo với bọn muội đi,” Trong nháy mắt khi Phong Như Sương ngược mặt lên nàng ta đã che dấu đi nụ cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ, “Cho dù người ở đây có hoan nghênh tỷ hay không thì muội vẫn vĩnh viễn đứng bên cạnh tỷ.”

Ánh mắt nàng ta chuyển sang nhìn mọi người ở đây rồi tiếp tục nói: “Các người cũng ngồi xuống đi, khoảng thời gian gần đây ta bàn bạc cùng ngự y trong cung mấy ngày mấy đêm lại có thêm ý tưởng mới, chỉ cần giúp được Đại Nhi thì dù phải trả giá nhiều như thế nào ta cũng nguyện ý.”

“Khụ khụ!” Khuôn mặt Triệu Dương càng thêm xấu hổ, lúc này hắn không trả lời Phong Như Sương mà ánh mắt nhìn thẳng vào Phong Như Khuynh, “Công chúa điện hạ, lần trước... phương pháp người cho chúng ta, sau khi trở về Mộ Thanh Nhi đã tìm người thí nghiệm thử quả nhiên có tác dụng, ta... ta muốn biết làm sao công chúa nghĩ đến biện pháp này?”

Lần trước bọn họ đều không tin tưởng lời nói của Phong Như Khuynh, càng không tin tưởng vị công chúa ác ôn này thực sự có bản lĩnh.

Nhưng không biết vì sao Mộ Thanh Nhi vẫn tìm người thí nghiệm thử, không ngờ phương pháp kia thật sự có thể tiêu trừ vết sẹo! Dù chỉ hơi mờ đi nhưng chỉ cần một chút này cũng khiến cho bọn họ có thêm hy vọng.

Khuôn mặt Phong Như Sương cứng đờ, lời nói tiếp theo của nàng ta không thể ra khỏi miệng mà cứ nghẹn trong yết hầu, không trôi xuống cũng thoát ra được khiến nàng ta khó chịu vô cùng.

Phong Như Khuynh cho phương pháp... tiêu trừ vết sẹo?

Sao có thể! Phong Như Khuynh ngoài việc ăn ăn ngủ ngủ cộng thêm gây chuyện thị phi ở ngoài thì những mặt khác cũng tệ không kém, nàng ta tuyệt đối không thể có năng lực đó!

“Thật ra...” Phong Như Khuynh nhún vai, cười tủm tỉm, “Chuyện này nên cảm tạ Dung Quý phi, bởi vì Dung Quý phi nên ta rất yêu thích mấy món chân heo này, trước đây ta không cẩn thận bị thương ở tay khi ăn được thiện này vết sẹo dần dần biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Quán lấy Liễu Ngọc Thần không tha?

Editor: MAC

“Được thiện?” Triều Dương sừng sốt hỏi.

“Là được thiện,” Phong Như Khuynh nhìn mọi người xung quanh, “Mọi người đều biết, trong Vô Ưu Cung của ta có lò bếp mà ta lại là người thích ăn ngon nên khi rảnh rỗi nhằm chán đã trộn chung được liệu và đồ ăn vào với nhau rồi sau đó nấu lên, gọi là được thiện.”

Thật ra thành phần trong linh được thiện và được thiện bình thường không khác nhau lắm.

Dù sao linh được ban đầu cũng chỉ là những được liệu bình thường mà thôi, nhưng bởi vì hấp thu được nhiều linh khí nên có khả năng trở thành linh được.

Cho nên Phong Như Khuynh chỉ cần thay đổi một chút trong quy cách làm linh được thiện của mình thì người bình thường cũng có thể nấu được, chỉ tiếc rằng hiệu quả chỉ bằng một phần mười linh được thiện mà thôi.

Phong Như Sương nắm chặt lòng bàn tay, được thiện? Phong Như Khuynh ngay cả tên thuốc còn không biết thì làm sao biết được được thiện gì đó?

“Tỷ tỷ,” Nàng ta chậm rãi cười đi đến gần Phong Như Khuynh, trong đôi mắt mang theo sự ngây thơ vô tội, “Từ khi nào mà tỷ... hiểu những bài thuốc này vậy? Theo như muội biết, được liệu không thể nấu chung với đồ ăn nếu không lỡ may hai thứ tương khắc thì chẳng phải sẽ gây ra án mạng sao?”

Phong Như Khuynh cười mỉm: “Nếu người đã quan tâm có gây ra mạng người không vậy thì lần sau ta nấu được thiện sẽ để người thử trước xem sao nhé?”

Sắc mặt Phong Như Sương tái xanh, bảo nàng ta thử được thiện? Ai biết Phong Như Khuynh sẽ thêm cái gì vào được thiện chứ? Đây chẳng phải là bảo nàng ta lấy mạng thử độc sao?

Hơn nữa cho dù nàng ta thật sự bị độc chết thì phụ hoàng cũng sẽ không trách cứ Phong Như Khuynh.

“Tỷ tỷ nói đùa, làm sao muội nghi ngờ năng lực của tỷ chứ? Đúng rồi, trước đó không lâu muội nhìn thấy hai người Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song, thật không nghĩ bọn họ sẽ ân ái như thế, nhưng Liễu Ngọc Thần lại nói tỷ tỷ cứ quán lấy hắn không tha cho nên tỷ tỷ à, muội cầu xin tỷ đừng có chấp mê bất ngộ nữa.”

Biểu tình của Phong Như Sương rất chân thành khiến người khác không hề hoài nghi lời nói của nàng ta chút nào.

Những ngày qua vì Phong Như Sương vẫn luôn bị nhốt trong núi cấm nên không biết bên ngoài hoàng cung đã phát sinh ra chuyện gì, nhưng lấy sự hiểu biết của nàng ta với việc Phong Như Khuynh yêu Liễu Ngọc Thần chết đi sống lại thì không có khả năng dễ dàng từ bỏ hắn.

Cho nên câu này không phải do Liễu Ngọc Thần nói cho nàng ta, chỉ là nàng ta tự mình suy đoán thôi.

Nhưng nàng ta không phát hiện, sau khi nàng ta nói xong câu này thì ánh mắt những thanh niên thiếu nữ ngồi ở đây đều trở nên kinh ngạc.

Đối với người trong Hoàng thành này, Phong Như Khuynh được xem như là người nổi tiếng, không ai không biết, chuyện nàng đã từng tranh giành Liễu Ngọc Thần trên đường Nam đã sớm truyền ra toàn quốc.

Rõ ràng là ngày ấy Liễu Ngọc Thần ngăn cản nàng nhưng nàng thậm chí còn chưa cho hắn ánh mắt nào, hơn nữa dạo gần đây Phong Như Khuynh hiếm khi rời khỏi phủ công chúa nên sao lại có lời đồn đãi dây dưa?

Vì vậy sau khi nghe xong lời này của Phong Như Sương, Phong Như Khuynh không tiếng động cười: “Thì ra chính ta còn không biết ta vẫn luôn dây dưa với Liễu Ngọc Thần? Ta còn tưởng rằng Liễu Ngọc Thần nhớ mãi không quên ta thậm chí còn chặn ta giữa đường không cho ta rời đi chứ.”

Phong Như Sương sừng sốt, Liễu Ngọc Thần chặn Phong Như Khuynh giữa đường? Nhưng... làm sao có thể có chuyện đó?

Liễu Ngọc Thần trốn nàng còn không kịp, không có khả năng làm chuyện này ngay giữa đường.

“Tỷ tỷ, muội không muốn thấy tỷ làm chuyện ngu ngốc nên mới khuyên tỷ thôi,” Phong Như Sương ủy khuất cúi đầu, hai mắt đỏ bừng, “Ai bảo trước kia

tỷ không nghe lời muội cứ khẳng khẳng gả cho Liễu Ngọc Thần làm gì để rồi gây ra mầm tai họa này.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về Phong Như Sương, không chỉ là kinh ngạc mà còn khiếp sợ.

“Nhị công chúa,” Một Thanh Nhi đỏ mặt kéo ống tay áo của Phong Như Sương, “Hôm trước Liễu Ngọc Thần quả thật đã chặn đại công chúa trên đường.”

Dù việc trên không nói lên Liễu Ngọc Thần coi trọng công chúa ăn chơi trác tráng này nhưng tất cả mọi người đều biết, ngày hôm đó, Phong Như Khuynh không thêm nhìn hấn.

“Hôn nữa...” Mộ Thanh Nhi hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Trước đó không lâu đại công chúa mang từ ngoài về một nam sủng, chuyện này ai ai cũng biết.”

ps: Hôm nay chính là hôn lễ, chỉ có thể một chương, bởi vì không gì thời gian viết, chờ hôn sau thì tốt rồi ~ cảm tạ huynh đệ tỷ muội thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đi Liễu gia tìm Liễu Ngọc Thần?

Editor: MAC

“...”

Lần này khuôn mặt Phong Như Khuynh hoàn toàn đen lại.

Nam sủng? Tàn Thần?

Nhưng vào thời khắc này sắc mặt Phong Như Sương càng khó coi hơn.

Kẻ mặt đáng chết này không thích Liễu Ngọc Thần? Làm sao có chuyện đó? Không phải nàng suốt ngày theo đuổi hấn à? Vì sao lại cam lòng buông tay?

Khóe môi nàng ta miễn cưỡng nở nụ cười, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy áy náy và ủy khuất: “Tỷ tỷ, muội xin lỗi, muội thật sự không biết sẽ như vậy, trước đó muội gặp qua Liễu Ngọc Thần, chính miệng hấn đã nói cho muội như thế, muội cũng không biết thì ra là hấn muốn dây dưa với tỷ tỷ.”

Một câu này đã đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Liễu Ngọc Thần, rũ sạch toàn bộ quan hệ với nàng ta.

Dù sao Liễu Ngọc Thần không ở đây, nàng ta nói thật hay không cũng chẳng có ai chứng minh.

“Liễu Ngọc Thần này, ta thật nhìn lầm hấn,” Mộ Thanh Nhi cắn giận mở miệng, “Không nghĩ tới hấn lại đổi trắng thay đen, nhất định là hấn muốn chuyện này truyền khắp Hoàng thành khiến mọi người tin tưởng lời của hấn.”

“Chỉ có điều, không phải Liễu Ngọc Thần đã có Đàm Song Song sao? Hấn còn vì Đàm Song Song mà làm công chúa phòng không gói chiếu, đang yên đang lành tự nhiên gây chuyện làm gì?” Triều Dương cau mày, hiển nhiên là hấn cũng không thể hiểu nổi hành vi của Liễu Ngọc Thần.

Ngược lại, không có người nào nghi ngờ Phong Như Sương.

Nhìn mục tiêu của những người này đã chuyển lên người Liễu Ngọc Thần, trong lòng Phong Như Sương yên lặng thờ dài nhẹ nhõm.

Mẫu phi đã nói những đại thần đó chiếm một vị trí lớn trong triều đình nên nàng ta cần phải lấy lễ đối đãi với đám con cái của bọn họ, để ngày sau bọn họ phụ tá Từ gia, thậm chí vì Từ gia nàng ta còn cố ý khiến Phong Như Khuynh đắc tội những người này.

Nhưng tâm đám đại thần đó vẫn luôn hướng về phủ Nạp Lan tướng quân.

Cho nên nàng ta mới bắt đầu đánh chủ ý lên đám caon cái đại thần, nếu như bọn họ nghiên cứu ra thuốc bôi hại Nạp Lan Đại Nhi thì nhất định Nạp Lan gia sẽ xé rách mặt với bọn họ, lúc đó Từ gia nhân cơ hội chen chân vào, không sợ bọn họ không sẵn sàng góp sức cho Từ gia.

Nhưng có tình, giữa đường lại lòi ra một Phong Như Khuynh vượt khỏi dự tính của nàng ta.

Nghĩ đến đây, Phong Như Sương cẩn thận ngẩng đầu thấp thỏm nhìn bất an nhìn Phong Như Khuynh, sợ nàng sẽ nói ra gì đó.

“Thì ra là thế!” Phong Như Khuynh lửa giận ngút trời, cắn hận nói, “Ta và Liễu Ngọc Thần đã sớm không còn quan hệ, vì sao hấn còn bôi đen thanh danh của ta khắp nơi? Bây giờ ta đi Liễu gia tìm tên Liễu ngọc Thần kia tính sổ!”

Khuôn mặt Phong Như Sương lập tức trở nên trắng bệch, trong đôi mắt nàng ta lộ ra hoảng loạn.

Càng làm cho nàng ta sợ hãi hơn là từ khi biết được được thiện thật sự giúp tiêu trừ vết sẹo, đám người Lâm Nguyệt Ảnh luôn sùng bái Phong Như Khuynh không ngớt.

Loại sùng bái này không thể hiện ra ngoài, nhưng lại cất giấu dưới đáy lòng, dần dần mọc rễ nảy mầm.

“Liễu Ngọc Thần vu hãm thanh danh công chúa, quả thật là hấn sai, công chúa, chúng ta đi với người đến Liễu gia tìm hấn tính sổ, cũng xem như là lời xin lỗi vì ngày đó ta vô lễ với người.”

Ánh mắt Triều Dương thành khẩn, kiên định nói.

“Ta cũng muốn đi, ta muốn biết vì sao Liễu Ngọc Thần lại làm như vậy, rõ ràng hấn đã không thích công chúa lại đi bôi đen thanh danh của công chúa.”

Trước kia, người nào trong số bọn họ cũng đều chán ghét Phong Như Khuynh nhưng không một ai bôi đen nàng, chỉ vì bọn họ biết với thanh danh ác liệt của Phong Như Khuynh thì nàng ở trong Lưu Vân quốc này cũng không có chuyện gì tốt, ngược lại còn làm cho các quốc gia khác chế giễu.

Thanh danh của nàng đã đủ thối, cần gì bôi đen thêm? Cho nên, trong lòng bọn họ có giận thì nhiều lắm cũng chỉ châm chọc sau lưng nàng mấy câu, chứ không nói xấu nàng bên ngoài.

ps: Bởi vì Thất nương gia thân thích đều là đường xa mà đến, cho nên hôm nay dẫn bọn hấn hồi quê quán của ta ăn cơm, lại đem thân thích một đám đưa đi săn bay hoặc là ga tàu hỏa gì đó, trở về liền rất chậm, thật sự không còn kịp rồi.

Ngày mai bắt đầu liền có thể khôi phục bình thường đổi mới.

Thật là thực xin lỗi, kết hôn bạn quá bạn quá, thời gian hoàn toàn không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Lâu chủ Đệ Nhất Lâu (một)

Editor: MAC

Phong Như Sương ngờ ngác nhìn biểu tình những người này, nàng ta chỉ vắng mặt một buổi hội giao lưu mà thôi nhưng sao... mọi chuyện xảy ra đều vượt qua khống chế của nàng ta?

“Liễu Ngọc Thần ... có lẽ hấn hiểu nhầm tỷ tỷ thôi,” Phong Như Sương nhọt nhọt tươi cười, “Dù sao thì trước đây tỷ tỷ cũng vì Liễu Ngọc Thần mà mạnh mẽ gây đánh uyên ương, hấn hiểu lầm như vậy cũng không phải không có khả năng, vẫn mong tỷ tỷ bớt giận, việc này là do tỷ tỷ sai trước không phải sao?”

Đám người trong nháy mắt trở nên an tĩnh.

Quả thật là vậy, mặc kệ bây giờ Phong Như Khuynh như thế nào, quá khứ ác độc của nàng cũng làm người ta chán ghét, hành động mấy ngày nay của nàng đối với Liễu Ngọc Thần mọi người đều biết, Liễu Ngọc Thần hiểu lầm là điều dễ hiểu.

Chuyện này quả thật không trách hấn được.

Phong Như Khuynh cười lạnh: “Những chuyện ta làm sai trước đây ta đều nguyện ý thừa nhận, nhưng không có nghĩa là ta chấp nhận bị bôi đen! Phong Như Sương, người cũng là công chúa Lưu Vân Quốc, nữ nhi của phụ hoàng! Bôi đen ta cũng như làm phụ hoàng khó xử, chính là bất hiếu, làm thanh danh Lưu Vân quốc bị hao tổn, chính là bất trung, loại người bất trung bất hiếu như người thì có tư cách gì mà giáo huấn ta?”

Khuôn mặt Phong Như Sương đỏ bừng, trên mặt hiện ra sự xấu hổ.

“Còn nữa,” Phong Như Khuynh coi thường nhìn Phong Như Sương, đôi môi khê nhếch, “Phong Như Khuynh ta không chấp nhận bất kỳ kẻ nào giáo huấn!”

Cuồng vọng, kiêu ngạo.

Không ai bì nổi!

Bốp bốp bốp!

Trên lầu Đệ Nhất Lâu lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Phong Như Khuynh giương mắt nhìn lên, ngay lúc đó một bộ trường bào màu tím mạ vàng đập vào trong mắt.

Nửa khuôn mặt của nam nhân đeo mặt nạ nên không thể thấy toàn bộ mặt hắn, nhưng hắn lại khác với những kẻ mà nàng đã gặp qua, so với Quốc sư thanh lãnh cao quý, Tàn Thần trong triều sạch sẽ thì nam nhân trước mắt lại mang theo một chút yêu tà, nguy hiểm mà mê người, một khi tới gần sẽ khiến người khác trở nên vạn kiếp bất phục.

“Đệ Nhất Lâu... Lâu chủ? Sao hắn xuất hiện ở chỗ này?”

Thực ra Đệ Nhất Lâu kinh doanh rất nhiều mặt, hiệu thuốc, tửu lâu, tiền trang, sông bạc, sâu xa hơn nữa còn liên quan đến Linh Thú các.

Chỉ là từ trước tới nay lâu chủ Đệ Nhất lâu như thần long không thấy đuôi, rất hiếm khi xuất hiện trong lầu, nhưng mặt nạ tượng trưng trên mặt lại nhắc cho tất cả mọi người biết thân phận của hắn.

Ở bên cạnh nam nhân là một lão giả đứng lễ độ cung kính.

Lão giả này từ đầu đến cuối cũng chỉ có một vẻ mặt hồ hững không liên quan đến mình.

Hắn bước đi ưu nhã, bên môi nở nụ cười tà khí.

Trong đôi mắt màu vàng lộ ra ánh sáng quý dị.

Hồ hập Phong Như Khuynh cứng lại, không biết vì sao theo mỗi bước chân nam nhân đi vào, trái tim nàng cứ nặng nề dần dần, hơi thở áp bách trên người nam nhân này quá cường đại, cường đại đến mức không khí xung quanh đều ngưng trệ.

Nhìn nam nhân đi đến chỗ Phong Như Khuynh, Phong Như Sương nắm bàn tay thật chặt, trong đôi mắt nàng ta hiện ra sự phẫn nộ.

Phong Như Sương không biết Đệ Nhất Lâu trong đại lục này đại biểu cho thân phận gì nhưng nàng ta biết, ngay cả phụ hoàng khi đối mặt với Đệ Nhất Lâu cũng phải nể mặt một phần, nếu có thể nịnh bợ Đệ Nhất Lâu thì sau này Lưu gia trong mắt phụ hoàng sẽ có địa vị lớn hơn.

Nếu Phong Như Khuynh thật sự quen biết với Đệ Nhất Lâu thì Lưu gia của nàng ta sẽ bớt đi phần thắng.

“Phong Như Khuynh, nữ nhi của Nạp Lan Hoàng hậu, thiên hạ đệ nhất phế vật, tội ác chồng chất, khinh nữ bá nam, gây đánh uyên ương, không chuyện ác nào không làm”

Mỗi lời nói của nam nhân, khuôn mặt Phong Như Khuynh càng đen lại.

Ác danh cả nàng đã truyền khắp toàn bộ thiên hạ, ngay cả lâu chủ Đệ Nhất Lâu cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Lâu chủ Đệ Nhất Lâu (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Trong lòng Phong Như Sương vui sướng, ánh mắt nàng ta dập dờn sóng nước, từ từ đi về phía Cửu Minh.

“Cửu công tử, người đừng trách tỷ tỷ, tỷ tỷ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, mới có thể phạm phải nhiều sai như vậy, ta thân là muội muội của nàng, tất nhiên phải chịu trách nhiệm cho nàng”

Ánh mắt của Cửu Minh tà khí, kiêu ngạo nhìn về phía Phong Như Sương, khóe môi của hắn khẽ cong, giọng nói vênh váo, kiêu ngạo ngông cuồng.

“Người là ai?”

Khuôn mặt của Phong Như Sương bỗng dưng cứng đờ, khuôn mặt của nàng hiện ra một vẻ xấu hổ.

Đặc biệt là khi trông thấy ánh mắt của đám người đang nhìn nàng, nàng càng hận không thể tìm một hầm ngầm chui vào.

“Cửu công tử..... Ta..... Ta là muội muội của Phong Như Khuynh.”

“Năm đó Nạp Lan hoàng hậu có bào thai song sinh?” Cửu Minh cong môi cười lạnh, không quan tâm mặt mũi của Phong Như Sương chút nào.

Khuôn mặt của Phong Như Sương đỏ lên, nàng xấu hổ cắn môi: “Mẫu thân của ta là Dung quý phi, là tỷ muội đồng phụ đệ mẫu với Phong Như Khuynh.”

“Thì ra là một nữ nhi của thiếp thị.” Ánh mắt lạnh lùng của Cửu Minh nhìn Phong Như Sương, trong giọng nói tà khí chứa tia trào phúng: “Cuộc đời này bốn lâu chủ chán ghét nhất đó là tử nữ của thiếp thị! Ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

Phong Như Sương tròn tròn mắt, nàng không nghĩ đến lâu chủ Đệ Nhất Lâu này, căn bản không để Lưu Phong quốc vào mắt.

Cho dù phụ hoàng lễ kính Đệ Nhất Lâu ba phần, nhưng không đại biểu Lưu Vân quốc sẽ sợ Đệ Nhất Lâu này.

Còn nữa, mẫu phi của nàng chính là quý phi, há có thể so với thiếp thị của thế gia bình thường? Bây giờ Lưu Phong quốc không hoàng hậu, rồi cũng có một ngày mẫu phi sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ!

Phong Như Khuynh sờ mũi, gia hỏa này, thật ra lại rất khiến cho người ta thích.

Ừ, chỉ cần là chửi Phong Như Sương, nàng đều thích!

“Sao?” Cửu Minh chuyển mắt qua, đã thấy thiếu nữ nhìn hắn không chớp mắt, hắn cười nhạt một tiếng: “Coi trọng ta?”

Khuôn mặt của Phong Như Khuynh tối sầm lại: “Cút!”

Nàng vẫn là thích quốc sư cao quý thanh lãnh hơn, gia hỏa này quá nguy hiểm quá kiêu ngạo, người như vậy, nàng không muốn tiếp xúc quá thân.

“Nếu ngươi có thể..... Giảm mỡ béo kia đi, ta sẽ cố tiếp nhận ngươi.”

Phong Như Khuynh cười lạnh một tiếng: “Nếu ngươi nguyện ý tháo mặt nạ xuống, lớn lên lại đủ đẹp, ta sẽ đồng ý để ngươi vào phủ công chúa của ta như thế nào? Đáng tiếc ngươi suốt ngày mang theo mặt nạ này, tất nhiên là xấu không thể gặp người, trên đời này mỹ nam nhiều như thế, ta cần gì coi trọng ngươi?”

Cửu Minh nheo hai mắt lại, trong mắt vàng chợt lóe sáng: “Cuộc đời này, không ai có thể thấy khuôn mặt của ta, nếu không, nữ tử dưới bầu trời này chẳng phải là đều sẽ dây dưa ta không thôi sao? Chuyện phiền toái như vậy, ta hà tất phải tự tìm?”

Sắc mặt của Phong Như Sương càng đen, rốt cuộc nàng nhìn thấy..... Người tự luyện hơn quốc sư.

Phong Như Khuynh giờ tay, vỗ vào mặt Cửu Minh không mang mặt nạ.

Mà tay nàng vừa đặt ở trên mặt Cửu Minh, không khí đều ngưng lại, lão giả bên cạnh sợ đến mức lông tơ đều dựng lên, hoảng sợ nhìn nam tử bên cạnh.

Công tử có thói quen ở sạch, cũng không cho phép bất kì kẻ nào chạm vào hắn, nhưng nữ nhân này lại to gan lớn mật đi sờ mặt của công tử?

“Tiểu tử, ta đã gặp qua nam tử còn đẹp hơn ngươi nhiều, ngươi tính là cái gì?”

Quốc sư của nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, có quốc sư ở đây, sao ánh mắt của nàng có thể coi trọng người khác?

Bộ dáng của Tần Thần cũng không kém, dù trên mặt hắn có thêm một vết sẹo, nhưng càng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn.

Tiểu tử này thì tính là cái gì?

“Ngươi rất kiêu ngạo.” Đôi mắt của Cửu Minh chứa tia tà khí, lạnh lùng nói.

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm: “Cũng thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Lâu chủ Đệ Nhất Lâu (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?” Giọng nói của Cửu Minh trầm xuống, sát khí dần tỏa ra quanh người.

Nữ nhân to gan lớn mật này, sờ soạng mặt hắn thì thôi, còn dám coi khinh hắn như thế!

“Ta sợ quá.” Bộ dáng của Phong Như Khuynh như chịu kinh hãi, vỗ ngực: “Ta rất nhanh bị người hù chết rồi, nhưng Phong Như Khuynh ta kiêu ngạo, người còn không biết ở chỗ nào đâu.”

Lại dám xưng là nữ tử thiên hạ đều điên cuồng vì hấn! Đây chẳng phải là muốn sánh bằng quốc sư của nàng sao?

Quốc sư nàng mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, ai dám so với hấn, nàng đều sẽ không buông tha cho người ta!

Lão giả nhận thấy được khí thế của Cửu Minh càng ngày càng lạnh lẽo, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra, chỉ là không bao lâu, khí thế lạnh lẽo quay chung quanh mọi người kia từ từ biến mất.

Trong Đệ Nhất Lâu lại khôi phục yên tĩnh lần nữa.

“Từ lão, chúng ta đi.”

Ánh mắt kiêu ngạo của Cửu Minh nhìn Phong Như Khuynh, phát tay áo xoay người đi lên lầu.

Trên lưng mọi người đều đã toát ra mồ hôi lạnh, như còn chưa từ loại kinh hoàng này đi ra.

Duy chỉ có Phong Như Khuynh vẫn đang minh mẫn, nàng ngồi xuống, cầm lấy một miếng điểm tâm cắn một cái, còn không quên nói chuyện với mọi người.

“Các người đều đứng làm gì? Đều đến ăn điểm tâm, ăn xong điểm tâm ta còn đi tìm Liễu Ngọc Thần tính số.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngơ ngác nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Phong Như Khuynh, trợn mắt há hốc mồm không thể hoàn hồn.

“Người. Không sợ hấn sao?” Mộ Thanh Nhi chớp mắt, hỏi.

“Sợ hấn làm gì?” Phong Như Khuynh bĩu môi: “Hấn chỉ là hù dọa người một chút thôi, cũng không thật sự ra tay.”

Từ khi ánh mắt nhìn thấy Cửu Minh đầu tiên, nàng đã biết người nam nhân này tìm nàng, không chỉ là châm chọc nàng hai câu!

Hấn khẳng định còn có chuyện khác.

Cho nên, nàng sẽ chờ hấn tiếp tục tìm nàng!

Phong Như Sương vừa nghe thấy Phong Như Khuynh còn muốn đi tìm Liễu Ngọc Thần, sợ đến mức sắc mặt của nàng ta càng trắng, ngay cả tay đều run nhè nhẹ, vội vàng giấu ở sau lưng.

“Tỷ tỷ, cũng có thể là ngày đó ta nghe lầm, có lẽ Liễu Ngọc Thần nói chính là. Hấn muốn dây dưa với người cũng nói không chừng.”

“A, nghe lầm cũng không sao, mặc kệ là ta dây dưa hấn hay là hấn dây dưa ta, tóm lại là ta muốn đi tìm hấn tính số.”

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm, nàng nhìn thấy sắc mặt của Phong Như Sương càng ngày càng khó coi, tâm tình không khỏi tốt lên.

Buồn bực nhiều ngày qua không gặp được Quốc Sư cũng đã trở thành hư không.

Đám người vốn là sinh lòng áy náy coi Phong Như Khuynh, hơn nữa tò mò với được thiện, không nhìn được mục đích của bản thân vây quanh nàng, so sánh mà nói, Phong Như Sương đã từng được mọi người vây quanh đã bị làm lơ.

Nàng tức giận nhìn Phong Như Khuynh, nhưng thấy không ai để ý đến nàng, nàng xoay người đi ra ngoài lầu.

Lúc lại trả lời vấn đề, Phong Như Khuynh ngẩng đầu nhìn Phong Như Sương đi ra ngoài, trong mắt chứa đầy ý cười.

Hôm nay nàng đến hội giao lưu này, chính là vì khiến Phong Như Sương tức giận, bây giờ Phong Như Sương đi rồi, nàng cũng không cần phải ở lại, sau khi cáo từ với mọi người, cũng đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, lão giả đi theo ở bên cạnh Cửu Minh đã chờ nàng.

Ông cung kính nói một câu: “Như Khuynh công chúa, công tử nhà của chúng ta mời người đi gặp một lát.”

Phong Như Khuynh nhướn mày: “Đẫn đường đi.”

Cho dù gia hỏa này vừa đến đã châm chọc nàng, còn tự luyện như thế, nhưng bởi vì hấn chửi Phong Như Sương, nàng vẫn rất có hảo cảm với hấn.

Dù sao, bất kì ai khi để Phong Như Sương, nàng đều thích!

“Công chúa điện hạ, mời.” Lão giả làm tư thế đưa tay mời, cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lâu chủ Độ Nhất Lâu (bốn)

Editor: MAC

Độ Nhất Lâu.

Cách đó không xa trên thuyền phùng.

Phong Như Khuynh vừa bước chân vào đã nhìn thấy nam tử lười biếng dựa lưng trên ghế.

Nam nhân lười biếng yêu mị, tay hấn khoát lên chuỗi ghế, con ngươi màu vàng yêu dị chuyển động, cười nhạt nhìn thiếu nữ vừa bước vào.

Bên trong thuyền phùng có tiếng đàn tranh truyền đến từ nơi xa, phía sau tấm bình phong mờ hồ thấy bóng dáng nữ tử trẻ tuổi đang gảy đàn.

“Ngươi tìm ta tới vì chuyện được thiện?” Phong Như Khuynh khoanh tay nhưn mày nhìn nam nhân, cười mỉm hỏi.

Nam nhân không trả lời Phong Như Khuynh, hấn lười biếng nói: “Đến ngồi gần ta.”

Phong Như Khuynh theo mắt nam nhân nhìn sang bên cạnh, ở đó không có cái ghế nào, mặt nàng xanh mét: “Ngươi bảo ta ngồi dưới đất hay trong ngực ngươi đây?”

“Được ngồi cạnh ta là phúc khí của ngươi, ngồi dưới đất thì đã sao?”

Phong Như Khuynh: “...”

Nàng sai rồi, nàng thu lại hảo cảm trước đây đối với hấn.

“Chẳng lẽ ngươi muốn ngồi trong ngực ta?” Nam nhân cười nhạt nhếch môi, “Ta sợ cân nặng của ngươi đè chết ta mất cho nên ngươi cứ ngồi dưới đất đi.”

“...” Nàng muốn đánh chết hấn làm sao đây?

Phong Như Khuynh chậm rãi hít sâu: “Quý rầy rồi, ta về đây.”

Nàng xoay người, trong nháy mắt khi nàng chuẩn bị bước ra thuyền phùng, bóng dáng quý mị kia đã chắn trước mặt nàng.

Nam nhân vẫn mỉm cười tiêu chuẩn đón khách.

Nhưng lúc này Pong Như Khuynh không cảm thấy nguy hiểm mê người nữa mà ngược lại... muốn đánh chết hấn!

Nếu không phải đánh không lại thì...

“Cút ngay!” Nàng phẫn nộ quát.

Cửu Minh nheo mắt, ánh sáng nguy hiểm chuyển động bên trong: “Thẹn quá hóa giận? Nếu không ta cố gắng để ngươi ngồi trong ngực ta nhỉ? Dù sao đến mặt ta ngươi cũng đã sờ rồi, trong ngực bị ngươi ngồi vào thì đã sao chứ?”

Phong Như Khuynh trợn mắt há mồm.

Rõ ràng là nàng đánh hấn! Là đánh! Trên đời này nàng chỉ nguyện ý sờ Quốc Sư thôi, làm gì có ai so sánh được với Quốc sư?

“Ngươi hoặc nói chính sự, hoặc là cắt cho ta!” Phong Như Khuynh cười lạnh.

Cửu Minh nở nụ cười, hấn cười lên rất đẹp, ngay cả Phong Như Khuynh cũng không thể không thừa nhận, chỉ nhìn nửa bên mặt cũng thấy Cửu Minh lớn lên không hề xấu...

Chỉ là không biết vì sao hấn lại muốn che nửa khuôn mặt kia? Chẳng lẽ nửa khuôn mặt kia bị lở loét? Không dám gặp người?

Nghĩ vậy, ánh mắt Phong Như Khuynh đồng tình nhìn Cửu Minh.

Nề mặt tên hỗn đản này bị lở loét trên mặt, nằng tha thứ cho hắn chuyện lúc này!

“Phong Như Khuynh, những năm gần đây ta luôn nghe mấy việc xấu xa ngươi làm nhưng không ngờ lúc này ngươi khiến ta phải lau mắt mà nhìn, không hổ là nữ nhi Nạp Lan Hoàng hậu,” Cửu Minh tiến hai bước lại gần Phong Như Khuynh, “Cho nên, lần này ta tìm ngươi vì muốn hợp tác.”

“Hợp tác?”

“Không sai, như ngươi nói ta vì chuyện được thiện mà tìm ngươi, ngươi bán được thiện cho ta, ta sẽ cho ngươi chỗ tốt mà ngươi không nghĩ tới.”

Phong Như Khuynh hứng thú hỏi: “Chỗ tốt gì?”

“Đệ Nhất Lâu của ta có cửa hàng bán linh dược, bình thường linh dược tam giai trở nên sẽ không được bày bán trong cửa hàng, ngay cả linh dược tam giai cũng chỉ bỏ ra số lượng rất ít nhưng gần như đưa ra lập tức sẽ có người mua, nhưng ta có thể cho ngươi lệnh bài Đệ Nhất Lâu, có lệnh bài này ngươi được tùy ý mua bất kỳ linh dược trân quý nào trong cửa hàng.”

Cửu Minh cười nhạt nói: “Chỉ cần là cửa hàng linh dược có, ngươi lại ra giá hợp lý thì ta sẽ bán cho ngươi, như thế nào?”

Hứng thú của Phong Như Khuynh lập tức ít đi, nằng cho rằng Cửu Minh sẽ cho nằng chỗ tốt gì, hóa ra chỉ là linh dược mà thôi.

Bây giờ linh dược tam giai không còn bất cứ tác dụng gì với nằng, giá cả lại cực kỳ cao, nhiều lắm cũng chỉ cho bọn Phù Thần làm đồ ăn, còn nằng thì sao? Không bằng tăng thực lực lên nhanh chóng để sớm ngày nuôi trồng được linh dược tam giai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Hợp tác (một)

Editor: MAC

“Ta còn có việc, thứ lỗi không thể phụng bồi.”

Nằng cất bước đi ra ngoài.

Ánh mắt thâm thúy của Cửu Minh khẽ khép, ngăn cản đường đi của Phong Như Khuynh.

“Ngươi cần cái gì?”

Giọng nói nam nhân kia trầm thấp và khí làm Phong Như Khuynh dừng lại bước chân, đôi mắt hơi nheo lại vụt qua một tia sáng không dễ phát hiện.

“Ta muốn một nửa Đệ Nhất Lâu!”

Oanh!

Vừa dứt lời, Từ lão lừa giận ngập trời xông ra, trong mắt mất đi sự đậm đặc lúc trước mà chuyển sang tức giận vô cùng.

“Công chúa thật đúng là công phu sư tử ngoạm, ngươi có biết Đệ Nhất Lâu đại biểu cho cái gì hay không? Ngươi vừa mở miệng còn muốn một nửa Đệ Nhất Lâu?”

Phong Như Khuynh cũng không giận dữ, nằng cười tủm tỉm: “Đương nhiên ta biết, nhưng ta cũng biết được thiện trong tay ta đại biểu cho cái gì, được thiện của ta chẳng những mỹ vị ngon miệng lại còn trị bệnh cứu người, so với mấy phương thuốc khác càng tốt hơn, nếu Đệ Nhất Lâu này của ngươi có được được thiện này còn sợ không kiếm về được tồn thất hay sao?”

Từ lão đang muốn mở miệng tiếp, Cửu Minh chậm rãi giơ tay ngăn lời hắn nói.

Hắn cười yêu nghiệt nhìn Phong Như Khuynh: “Nha đầu, ngươi không sợ ta giết ngươi cướp đi được thiện hay sao? Hoặc là sau khi ta có được được thiện sẽ giết người diệt khẩu?”

Phong Như Khuynh mỉm cười chỉ đầu mình: “Sách được thiện của ta đều ở trong đầu, huống chi ta còn nghiên cứu thêm nhiều loại được thiện mới, nếu ngươi giết ta thì lợi ích ngươi có sẽ không bao nhiêu.”

Thực tế là phương pháp được thiện này đều do hai tiểu gia hỏa Phù Thần và Thanh Hàm giúp nàng viết ra.

Dù sao những thế lực cường đại trên đại lục này có không ít linh dược, nếu không thay đổi nội dung viết ra thì rất có khả năng bọn họ sẽ hoàn thiện được thiện bình thường để trở thành linh dược thiện.

Linh dược thiện là át chủ bài duy nhất của nàng, nàng nhất định không thể lộ ra, dược thiện bình thường so sánh với linh dược thiện thì nhiều lắm cũng chỉ đạt 1% tác dụng mà thôi, không ảnh hưởng đến nàng.

“Ta không thể cho ngươi một nửa Đệ Nhất Lâu,” Cửu Minh bẽ nghề nhìn Phong Như Khuynh, giọng nói lười biếng tùy ý, “Nhưng mà, các quán trà từ lâu mà Đệ Nhất Lâu sở hữu nếu kiếm được tiền lời sẽ chia cho ngươi một nửa, hơn nữa từ nay về sau ngươi ở Đệ Nhất Lâu sẽ có danh dự trưởng lão, ngươi thấy sao?”

Phong Như Khuynh vuốt cằm lâm vào trầm tư.

“Nha đầu,” Cửu Minh chậm rãi tới gần Phong Như Khuynh, rũ mắt cười nhạt, hô hấp của hắn cực nóng phả trên khuôn mặt thiếu nữ, “Thực lực của Đệ Nhất Lâu ta lộ ra chỉ là chín trâu mắt sợi lông mà thôi, nếu ngươi đáp ứng ta, ta sẽ giúp ngươi tìm... nguyên nhân Nạp Lan Hoàng hậu chết.”

Phong Như Khuynh chợt nắm chặt tay, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cửu Minh.

“Ý ngươi là mẫu thân của ta... Không phải khó sinh mà chết?”

Từ sao khi Phong Như Khuynh được sinh ra, tất cả mọi người đều nói cho nàng mẫu thân vì khó sinh mà chết, bây giờ nghe Cửu Minh nói thế thì chuyện bà tử vong không phải đơn giản như vậy...

“A,” Cửu Minh cười nhạt, “Thực lực Lưu Vân Quốc vẫn còn kém, muốn điều tra rõ việc này chỉ dựa vào lão hoàng đế kia chỉ sợ là không dễ dàng, bằng không nhiều năm như vậy hắn cũng không thu hoạch được tin tức gì.”

Phong Như Khuynh rũ mắt, hô hấp của nàng nặng nề hơn.

Nạp Lan Hoàng hậu không phải khó sinh mà chết! Ngay cả phụ hoàng cũng không thể tra ra nguyên nhân phía sau.

Thế lực sau lưng kia có bao nhiêu cường đại?

“Vì sao ngươi nói chuyện này với ta?” Phong Như Khuynh giương mắt cười lạnh nhìn Cửu Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Hợp tác (Hai)

Edit: Cò Lười

Beta:

Cửu Minh cười một cách quý dî: “Bởi vì..... Chúng ta là quan hệ hợp tác, ta cần dược thiện của ngươi, ngươi cần sức mạnh của Đệ Nhất Lâu, chỉ thế thôi.”

“Tốt!” Ánh mắt của Phong Như Khuynh nổi lên một tia kiên định: “Ta đồng ý yêu cầu của ngươi, ta sẽ mang tất cả dược thiện ta đang có đều cung cấp cấp cho Đệ Nhất Lâu, làm điều kiện, lực lượng của Đệ Nhất Lâu, phải cho ta mượn.”

“Thành giao!”

.....

Chờ sau khi Phong Như Khuynh đi ra khỏi thuyền hoa, sắc trời đã dần dần tối xuống, nàng rũ mắt, nhìn về lệnh bài ở trong tay, trong mắt chứa đầy ý cười.

Lúc này đây ở hội giao lưu, không có đi một cách vô ích, ít nhất cũng đạt được lệnh bài của Đệ Nhất Lâu này, nàng hành động cũng thuận tiện rất nhiều.

Ít nhất, những hạt giống dược liệu hiếm thấy, nàng có thể khiến cho Đệ Nhất Lâu vì nàng mà đi mua

“Công tử.”

Bên trong thuyền hoa, Từ lão nhíu chặt mày, nhìn về phía phương hướng Phong Như Khuynh rời đi, khẽ thở dài một tiếng: “Đại tiểu thư Đệ Nhất Lâu này đại biểu cho cái gì, sợ là nàng cũng không rõ ràng, người thật sự..... Muốn làm như thế sao?”

Cửu Minh chấp một tay sau lưng, vạt áo bay bay trong gió, ở trong con người màu vàng lợt của hắn, hình ảnh thiếu nữ mập mạp dần dần đi xa, cho đến khi biến mất không thấy.

“Năm đó, ta bị người ám toán, bị thương vô cùng nghiêm trọng, là Nạp Lan Hoàng Hậu đã cứu ta, về sau ta mới thành lập Đệ Nhất Lâu,” Cửu Minh quay đầu lại nhìn về phía Từ lão: “Vậy người cảm thấy, không có Nạp Lan Hoàng Hậu, sẽ tồn tại một Đệ Nhất Lâu như hiện nay sao?”

Giọng nói của Từ lão cứng lại, không cần phải nhiều lời nữa.

“Ta cũng không tự xưng lâu chủ Đệ Nhất Lâu, chỉ là bởi vì..... Phong Như Khuynh thôi.”

Từ lão khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Minh.

Đệ Nhất Lâu là một tay công tử thành lập ra, hắn cũng không tự xưng lâu chủ, chỉ lấy danh hiệu là công tử, chẳng lẽ hết thảy những việc này, đều là bởi vì Phong Như Khuynh?

“Công tử, ý của người là.....” Giọng nói của Từ lão mang theo run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin.

“Mạng của ta, là Nạp Lan Hoàng Hậu cứu, ta lấy Đệ Nhất Lâu trả ơn cứu mạng, cũng không có gì đáng trách! Nhưng những năm gần đây, Phong Như Khuynh quá mức vô liêm sỉ! ức hiếp bắt nạt người, không chuyện ác nào không làm! Cho nên từ trước đến giờ ta chưa từng tới gặp mặt nàng một lần nào.”

Đệ Nhất Lâu rơi vào trong tay người như vậy, đối với thiên hạ mà nói, đều là một tai họa.

Nạp Lan Hoàng Hậu là một nữ trung hào kiệt như vậy, hắn quyết không cho phép nữ nhi của nàng trở thành tội nhân thiên cổ!

“Nàng bây giờ với trước kia thực sự có điểm khác biệt.”

Từ lão hơi hơi trầm ngâm, nửa ngày sau mới nói được một câu này.

“Bất quá.....” Lòng của hắn đã trở lại yên tĩnh, dừng một chút, lại tiếp tục hỏi: “Công tử vì sao ngay từ đầu không đáp ứng yêu cầu của nàng, mang một nửa Đệ Nhất Lâu đều cho nàng?”

Cửu Minh cười một tiếng quỷ dị, ngón tay khẽ vuốt chén trà trên bàn: “Cái gì dễ dàng mà có được, sẽ không biết quý trọng, hơn nữa hiện tại thực lực nàng không đủ, không có biện pháp khống chế được Đệ Nhất Lâu này, ta mang một nửa Đệ Nhất Lâu cho nàng, có lẽ sẽ hại nàng!”

Từ lão trầm mặc nhìn xuống.

Từ trước đến nay Công tử trọng tình trọng nghĩa, nhưng giá trị của Đệ Nhất Lâu, cũng quá cao.....

Thế nhân chỉ biết ở ngoài sáng Đệ Nhất Lâu có được bao nhiêu sản nghiệp, không nghĩ tới ở trên đại lục, Đệ Nhất Lâu này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

“Công tử là đang lo lắng những người trong gia tộc?” Từ lão hất lên con mắt lão luyện, trầm giọng nói.

Đôi mắt Cửu Minh chìm vào u tối, sóng gió cuộc trào mãnh liệt: “Không tôi, từ khi ta thành lập Đệ Nhất Lâu, những người đó luôn nghĩ cách làm ta nhường Đệ Nhất Lâu này, đóng góp cho cái người ta gọi là huynh trưởng kia, nếu để cho bọn họ biết, ta lấy Đệ Nhất Lâu cho Phong Như Khuynh, tất nhiên sẽ mang đến tai họa cho nàng.”

(tấu chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hợp tác (Ba)

Edit: Cò Lười

Beta:

Nếu không, hắn sẽ không chỉ thấy nàng một lần, lại có nhiều bản khoản như vậy.

Nạp Lan Hoàng Hậu là ân nhân của hần, hần quyết không thể làm hại nữ nhi của nàng!

“Công tử, chuyện này không thể để cho nàng biết sao?”

“Không thể, nàng biết quá nhiều, đôi nàng không có chỗ tốt gì,” Cửu Minh cảm chén trà lên, ánh mắt sâu xa chuyển hướng nhìn Từ lão: “Từ lão, tiếp tục phái người đi điều tra nguyên nhân cái chết của Nạp Lan Hoàng Hậu, ngoài ra, ta còn thu được một chút tin tức, ngày đó lúc Nạp Lan Hoàng Hậu sinh nở cái thai chính là một đôi long phượng.....”

Nguy ý, Phong Như Khuynh..... Hần là còn có một người đệ đệ!

Từ lão trong mắt tràn đầy chấn động: “Chuyện này..... Làm sao có thể? Việc này vị hoàng đế đệ đệ hạ Lưu Vân Quốc có biết không?”

“Hần..... chắc là không biết việc này, thế lực sau lưng quá mạnh mẽ, lấy năng lực của Lưu Vân Quốc, không thể tra được sau đến như thế.”

Chuyện này, sau lưng dính dáng đến những gia tộc lãnh đạo, lấy năng lực một quốc gia, là không thể cùng những gia tộc lãnh đạo đó đối kháng, việc bọn họ muốn làm, Lưu Vân Quốc cũng không có khả năng có thể điều tra tới được.

Nhưng vì việc này có liên quan đến Nạp Lan Hoàng Hậu, hần nhất định sẽ quản tới cùng! Ai ngăn cản đều vô dụng!

.....

Từ khi có linh tửu, mỗi ngày Nạp Lan lão gia tử mặt mày đều hồng hào, tinh thần sáng khoái, ngay cả thân thể đều tốt lên rất nhiều.

Lúc này, Nạp Lan lão gia tử đang cùng người đánh cờ, bỗng nhiên có một gã sai vặt vội vàng chạy tới, hần vội vàng vàng nói: “Lão tướng quân, không tốt, việc lớn không tốt, Lão gia tử của ba đại gia tộc Ngụy, Tần, Trương đều đã đến đây.”

Ở Lưu Vân Quốc, càng có nhiều thế hệ, chức tước ở ba đại gia tộc luôn được duy trì, phân biệt là ba nhà Ngụy Tần Trương, đồng thời nhiều thế hệ của ba đại gia tộc liên hôn với nhau, quan hệ mật thiết, bất quá, Nạp Lan phu nhân là đại tiểu thư của Tần gia, cho nên, Tần gia tới phủ tướng quân lão gia tử cũng không có gì khó hiểu.

Điều khiến hần khó hiểu là vì sao ba đại gia tộc cùng hẹn nhau mà đến?

Rất xa, Nạp Lan lão gia tử đã nhìn thấy ba lão già hăm hở đi về phía hần, vừa đi vừa phát ra tiếng cười sáng khoái, tiếng cười kia làm lão gia tử trong lòng có chút sợ hãi, thật sự không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không để Nạp Lan lão gia tử nghi hoặc lâu, gia chủ Tần gia Tần Phi Dương đã đi tới bên cạnh lão gia tử, cười ha ha vỗ vỗ bờ vai của hần.

“Lão thông gia, ta nghe con rể của ta nói, trước đó không lâu ngươi được tặng một lọ rượu ngon? Ngươi lão gia hỏa này cũng thật là, quan hệ hai nhà chúng ta đều như thế, lại biết rõ ta thích rượu ngon, ngày hôm qua thời điểm ta tới cũng không biết lấy ra tới tiếp đãi ta?”

Mặt Nạp Lan lão gia tử lập tức tím tái, hần nổi giận đùng đùng quát một tiếng: “Nạp Lan Trường Càn, lão tử muốn mạng của ngươi!”

Cái tên hỗn tiểu tử này, đã dặn đi dặn lại hần nhiều lần mà hần vẫn mang tin tức về linh tửu truyền ra ngoài, lại còn mang đến ba người này, con mẹ nó không phải là muốn mạng của hần sao?

Người nào muốn mạng lão gia tử này, ta liền giết chết hần!

“Lão thông gia, ngươi cần gì phải keo kiệt như thế?” Tần Phi Dương cũng rất tức giận: “Ta còn không nghĩ là muốn uống một ngụm rượu của ngươi, ngươi còn muốn mạng của con rể ta? Rượu quan trọng hay là nhi tử ngươi quan trọng? Dù sao ta mặc kệ, hiện giờ chúng ta đã tới, ngươi không lấy rượu ngon tới tiếp đãi ta, hôm nay ta sẽ không rời đi!”

Tần Phi Dương hừ lạnh một tiếng, xoa xoa tay áo tự ý ngồi vào ghế đá, mắt lão nhìn Nạp Lan lão gia tử.

Lão gia tử thiếu chút nữa thổ ra một búng máu.

Kia chính là linh tửu a!

Mỗi ngày hần đều chỉ không cam lòng uống một ngụm nhỏ, nếu như bị bọn người kia phát hiện ra, chẳng phải là mỗi ngày đều tới ăn không uống không sao?

Trên thực tế, lão gia tử không phải không nghĩ tới dùng một bình rượu khác tới lừa nhóm người này, nhưng mà những loại rượu hần cất giấu đều được mấy người này thử qua, bây giờ mà đi ra ngoài tìm một vỏ rượu khác rõ ràng là đã không còn kịp rồi.

Tên tiểu tử thú nạp lan trường càn này vì muốn lấy lòng nhạc phụ mà hại lão tử qua thảm rồi! Người ta đều nói con gái lớn không giữ được sao đến lượt hần lại biến thành con trai lớn không giữ được thế này?

(tấu chương xong)

Chương 99: Tàn Phi Dương không có chút lòng tự trọng nào (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nhìn thấy mấy lão gia hỏa này đều đã ngồi xuống chờ rượu ngon, trong lòng ông tức giận, thầm mắng Nạp Lan Trường Càn mấy trăm lần.

“Người tới, đi đem rượu ngon trên quý của ta tới đây,” Lão gia tử hung tợn căn dặn, “Nhớ kỹ, chỉ cho phép đổ ra một chén nhỏ rồi lấy mấy cái chén không tới, nghe rõ chưa? Ai dám đổ nhiều, lão tử muốn mạng của hắn!”

Cả người tên thị vệ vừa định đi lấy rượu run rẩy một chút, hắn cảm giác nếu mình nhiều đổ nhiều hơn một giọt rượu thì lão tướng quân cũng sẽ trực tiếp làm thịt hắn.

“Thân gia, từ khi nào mà ông trở nên keo kiệt như thế rồi?” Tàn Phi Dương hừ một tiếng, giọng điệu rất bất mãn, “Chúng ta nhiều người như vậy mà ông chỉ lấy một ly nhỏ tới chiêu đãi chúng ta là có ý gì? Đây là muốn khinh thường ai đó?”

Nạp Lan lão gia tử tức giận không thêm để ý đến đám gia hỏa này.

“Ai thích uống thì uống, không uống rút đi vậy là ta có thể giảm bớt đi được một cái chén nhỏ rồi.”

“Ngươi...” Mặt già của Tàn Phi Dương đỏ bừng chỉ vào Nạp Lan lão tướng quân nói không nên lời.

Chỉ là một bầu rượu thôi mà sao lão gia hỏa này cứ phải keo kiệt như vậy? Đã thế ông phải ở lại tới cùng để xem lão già này lấy ra loại rượu gì mà ông ấy trân quý như thế!

Không đến một lát, tên thị vệ kia bưng một chén nhỏ rượu thật cẩn thận đi về phía bọn họ.

Cái tay cầm ly rượu không dám run rẩy, hắn sợ chỉ cần rơi ra ngoài một giọt thôi thì lão tướng quân cũng sẽ lấy mạng của hắn.

Ánh mắt Nạp Lan lão gia tử đảo qua lúc nhìn thấy rượu dưới đáy ly rượu thì nhếch môi nở nụ cười.

“Nạp Lan Hồ, ngươi có ý gì?” Mặt Tàn Phi Dương ngay lúc ấy liền đen lại, quay sang phẫn nộ với Nạp Lan lão gia tử, “Ngươi muốn chúng ta một người nhấp một ngụm như thế nào? Chút rượu này đủ cho chúng ta chia à?”

Lão tướng quân cười ha ha: “Nói thật, nếu rượu này đi mua bên ngoài ta chắc chắn sẽ là giá trên trời, dù chỉ có một ngụm, mọi người đều sẵn sàng bỏ ra một con số lớn để mua, ngươi muốn uống thì uống, không uống liền rút xéo cho ta như thế ta sẽ tiết kiệm được một ngụm.”

“Ha ha,” Tàn Phi Dương cười lạnh trào phúng hai tiếng, “Rượu này của ngươi thật sự có trân quý như ngươi nói sao? Ta không tin trên đời này lại có loại rượu nào mà chỉ có một ngụm rượu mà có thể làm cho người ta sẵn sàng bỏ ra một con số lớn để mua!”

Vừa dứt lời Tàn Phi Dương đã giơ tay đoạt ly rượu trong tay của thị vệ.

Trên mặt hai lão già còn lại cũng vô cùng tức giận, phỏng chừng bọn họ cũng bị một ngụm rượu này chọc cho tức điên rồi vì thế khi nhìn thấy Tàn Phi Dương đoạt cái ly rượu đi uống hết ngụm rượu đó bọn họ cũng không hề phản ứng gì.

Vốn vốn chỉ có một ngụm rượu là đang khinh thường ai đó? Bọn họ thiếu một ngụm rượu này thì sẽ chết à? Nếu không phải vì bình thường có quan hệ tốt với lão tướng quân thì bọn họ cũng không rảnh đến tìm lão cùng nhau phẩm rượu đâu.

Còn nữa, ngày thường bọn họ có rượu ngon có lần nào không thông báo cho lão gia hỏa này đâu? Có ai keo kiệt giống lão ấy không, chỉ dám mang ra một ngụm rượu để ba người tự chia?

“Này...”

Tàn Phi Dương đột nhiên ngắt ngang cả người.

Bọn họ là người của tam đại gia tộc đã đi theo lão tướng quân ra chiến trường giết địch nhiều năm, thân thể mọi người ít nhiều đều có chút bệnh, đặc biệt là Tàn Phi Dương mấy năm trước bị thương làm cho tu vi cứ trì trệ không tăng nổi chút nào.

Trong nháy mắt uống xong ngụm rượu này hắn chợt phát hiện ra... Có một luồng linh khí di chuyển trong thân thể hắn làm cho linh khí của hắn... Tăng trưởng thêm vài phần?

Nếu là người bình thường khi phát hiện sự tăng trưởng của linh khí chắc sẽ không để ý quá nhiều.

Nhưng đã bao nhiêu năm rồi... Bao nhiêu năm rồi hẳn không có cách nào tiếp tục tu luyện được? Linh khí trong đan điền cũng chưa từng tăng lên nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tần Phi Dương không có chút lòng tự trọng nào (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Đã bao nhiêu năm hẳn chưa từng được hưởng thụ cảm giác linh khí đang dao động như thế này?

“Tần gia chủ,” Ngụy Phảng nhìn biểu tình sửng sò của Tần Phi Dương thì khẽ nhủ mày, “Có phải rượu này chẳng có gì khác biệt với những loại mà ngày thường chúng ta uống hay không? Nếu là vậy...”

Lời còn chưa nói xong đột nhiên Ngụy Phảng mở to hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ không thể nào tưởng tượng được.

Bởi vì... Sau khi Tần Phi Dương uống xong ngụm rượu, dưới đáy ly rượu còn đọng lại một hai giọt rượu.

Nhưng hôm nay hẳn lại không hề để ý đến hình tượng, không để ý chút nào tới lòng tự trọng mà vurun đầu lưỡi... Đem rượu còn đọng lại trong chén liếm sạch sẽ.

Hơn nữa... Nét mặt còn trở nên hứng khởi nữa.

“Chuyện này...”

Sau khi Tần Phi Dương phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện những người chung quanh đều đang khiếp sợ nhìn mình.

Hắn chợt nhận ra mình vừa làm cái gì, nhất thời xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Ta nhịn không được, thật sự nhịn không được, rượu này quá ngon rồi, lão thông gia ông có thể cho ta thêm một chút hay không? Một ngụm thôi, chỉ cần một ngụm là được!”

Những năm gần đây, bọn họ đã thưởng thức qua vô số loại rượu ngon nhưng chưa từng thấy Tần Phi Dương không biết xấu hổ như thế bao giờ.

Ánh mắt hoài nghi của Ngụy Phảng chuyển lên người Tần Phi Dương: “Tần gia chủ, rượu này... Thật sự ngon đến như vậy à?”

Nghe được âm thanh chất vấn của Ngụy Phảng, sắc mặt Tần Phi Dương cứng đờ.

Trên thực tế, ngay từ đầu hẳn không hề phát hiện nhưng sau khi uống vào một ngụm liền phát hiện rượu này là dùng linh dược để ủ.

Linh dược trân quý biết bao? Vậy mà lại dùng để ủ rượu có phải là đã quá xa xỉ rồi không?

Huống chi, cho dù người nào đủ giàu để dùng linh dược ủ rượu nhưng linh tửu có thể cứu người cũng có thể hại người, mặc dù là người của cửa hàng linh dược cũng không thể nào ủ linh tửu dễ dàng được.

Cho nên... Mức độ trân quý của linh tửu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra.

Nếu để mấy lão gia hỏa này biết vừa rồi hẳn đã uống sạch hết phần linh tửu của bọn họ, chỉ sợ... Hôm nay hẳn phải nằm nếu muốn rời khỏi phủ tướng quân.

“Rượu này là rượu ngon, rất tốt, ha ha ha, nhưng mà... Dù sao các ngươi đã uống qua nhiều loại rượu như vậy rồi chắc không để ý đến một ngụm này đâu nhỉ?”

“Ha ha.”

Nạp Lan lão gia tử đã sớm ghen một bụng lửa giận, khinh miệt cười hai tiếng: “Ngươi xác định đây chỉ là rượu ngon thôi hả? Đường đường là linh tửu mà ở ngươi trong miệng lại thành mấy cái loại rượu ngon linh tinh kia, Tần Phi Dương ngươi không cảm thấy mình không tôn trọng linh tửu của ta à?”

Tần Phi Dương không nghĩ tới ngươi cũng có hôm nay, cho dù Nạp Lan Trường Căn nói cho ngươi việc linh tửu nhưng sao ngươi lại dẫn người tới hổ ta chứ? Như vậy thì ta cũng chỉ khiến ngươi vác đá nện vào chân mình thôi.

Đột nhiên, lưng Tần Phi Dương lạnh toát, hần cứng đờ xoay người lại, cười gượng hai tiếng: “Cái này là hiểu lầm, đúng là hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm, ta có thể giải thích...”

Ngụy Phãng cười lạnh hai tiếng: “Giải thích, ngươi giải thích cái gì? Lão tướng quân lấy rượu tới vậy mà một người người uống hết, thậm chí ngay cả một giọt cũng không chừa cho chúng ta vậy thì hiện giờ ngươi còn muốn giải thích như thế nào?”

Tướng Thanh cũng lửa giận tận trời: “Tần Phi Dương, chuyện này chúng ta nên tính thế nào?”

Tần Phi Dương trông thấy hai cái lão gia hỏa kia đều nổi trận lôi đình, xấu hổ ho khan hai tiếng, hần đột nhiên có chút chột dạ, ha ha cười nói: “Có chuyện gì thì từ từ thương lượng, từ từ chúng ta thương lượng... Cùng lắm thì chúng ta lại hỏi xin lão tướng quân muốn chút linh tửu nữa là được rồi.”

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía Nạp Lan lão gia tử.

Nạp Lan lão gia tử liền bày ra bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi: “Các người nhìn ta cũng vô dụng thôi, ta chia chút này cho các người, số còn lại ta muốn cống hiến cho bệ hạ, có bản lĩnh thì các người đi đến chỗ bệ hạ mà đòi linh tửu.”

Con rể hần là Phong Thiên Ngự, nếu hần nói tặng ai dám nói không đưa?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lão tướng quân đột phá (1)

Edit: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Về mặt của đám người Tần Phi Dương đều cứng đờ.

Đi tìm bệ hạ xin linh tửu? Cho bọn họ một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám.

“Hay cho một Tần Phi Dương!” Ngụy Phãng phần nộ chuyển ánh mắt về phía Tần Phi Dương, “Ngươi thật sự to gan lớn mật, ngay cả linh tửu của chúng ta cũng dám đoạt, hôm nay ta thấy ngươi đúng là chán sống rồi, ta nói cho ngươi biết, dù cho tới chỗ bệ hạ tới có dùng được hay không thì hôm nay chúng ta muốn ngươi phải trả giá đại giới!”

Những giọt mồ hôi lạnh trên trán Tần Phi Dương thi nhau ứa ra, hần xấu hổ cười hai tiếng: “Kỳ thật, ta có thể giải thích hai câu...”

Oanh!

Tướng Thanh lửa giận tận trời, một quyền nhanh như gió mang theo sắc bén hướng về phía Tần Phi Dương, trong phút chốc, gió mạnh thổi tới toàn bộ bên lá rụng trong sân bay tán loạn, bụi bay đầy trời.

Tần Phi Dương cũng nổi giận, hần chỉ uống nhiều hơn một ngụm thôi mà mấy lão tử này đã thượng cương thượng tuyến như thế? Bọn họ thật sự cho rằng Tần gia hần dễ bị bắt nạt à!

Trong nháy mắt, Tần Phi Dương đã nhảy đến trước mặt Tướng Thanh...

...

Nạp Lan lão gia tử đã sớm phân phó gã sai vặt lấy tới một ly rượu, lại bung một ít đồ ăn nhắm rượu, nghiêng nhiên là bộ dáng đang vui vẻ xem kịch, cười tủm tỉm nhìn cuộc chiến đấu của ba người kia.

Oanh!

Bất ngờ một đạo lực lượng cường đại ở xung quanh Nạp Lan lão gia tử mạnh mẽ chui ra, làm ghé đá trước mặt đều vỡ nát.

Động tĩnh mãnh liệt như thế, cũng làm cho mấy lão gia hỏa ngừng chiến đấu, tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Nạp Lan lão gia tử.

Lực lượng vừa rồi Là..... Đột phá?

Mọi người đều biết, võ giả thực lực càng cao, đột phá càng khó khăn, hơn nữa Nạp Lan lão gia tử tuổi đã lớn, lại bởi vì cái chết của Nạp Lan Hoàng Hậu đau buồn mấy năm, cuối cùng còn bị Phong Như Khuynh làm cho tức cả đời ốm đau, ông cũng không còn khỏe mạnh như những người trẻ tuổi tỉnh

lực tràn đầy.

Mấy năm trước tôi đạt tới võ giả cao giai, liền không thể đột phá, hiện tại. Thế nhưng ông. lại có thể đột phá tới Linh Võ giả cấp thấp rồi sao?

“Lão gia tử, người đột phá?” Ánh mắt Tần Phi Dương nghi ngờ nhìn về phía Nạp Lan lão gia tử, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng khiếp sợ.

Mấy lão gia hòa bọn họ, đều không sai biệt lắm chạm tới bình cảnh rồi, mà lão gia tử đã nhiều năm không thể tu luyện, thực lực đã sớm trở thành người kém cỏi nhất trong số họ, vậy mà Nạp Lan lão gia tử không hiểu làm sao lại đột phá được, làm cho hắn không thể hiểu nổi.

Sao đang êm đang đẹp mà lão gia tử đã đột phá?

Nạp Lan lão gia tử cũng đang ngơ ngác, nhìn ly rượu trong tay.

Mấy ngày nay, mỗi ngày ông đều phẩm rượu, dù có thể cảm giác được linh khí dâng lên, nhưng không nghĩ tới nó có thể trực tiếp trợ giúp ông đột phá bình cảnh.

Đương nhiên, lão gia tử cũng không biết linh dược này có cấp bậc quá thấp, nếu mà ông uống loại cao giai linh dược, thì chỉ cần uống xong một ly rượu thôi là đã có thể đột phá ngay lập tức, đâu phải chờ một hay nhiều ngày đến vậy.

“Linh tửu này thực sự có tác dụng!” Nạp Lan lão gia tử nắm chặt bát rượu, đáy mắt hắn lộ ra suy nghĩ sâu xa một cách trầm trọng.

“Lão tướng quân, người muốn nói người nhờ linh tửu này mới đột phá được bình cảnh?” Hồ hạp Ngụy Phảng bỗng đứng căng thẳng, linh tửu có thể làm cho người ta đột phá, thì tác dụng của linh tửu này mạnh đến bao nhiêu chứ?

Nếu như số lượng linh tửu này đủ nhiều, thì toàn bộ lực lượng từng người của Lưu Vân Quốc đều có thể tăng lên!

“Thông gia, ta có không hỏi một câu, linh tửu này, tại sao người có được?”

Tần Phi Dương trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu nhìn về phía Nạp Lan lão gia tử, trầm giọng hỏi.

Đôi mắt của Nạp Lan lão gia tử chuyển về phía Tần Phi Dương, ban đầu còn mang theo ánh mắt trầm tư nháy mắt trở nên kiêu ngạo vô cùng, về mặt dương dương tự đắc nói: “Đây là do ngoại tôn nữ của ta tặng.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Lão tướng quân đột phá (2)

Editor: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Ngoại tôn nữ...? Lão thông gia, ông đang nói đến công chúa Phong Như Khuynh?”

“Không sai, may mắn nhìn người của Khuynh Nhi tốt, mua được vò linh tửu này từ trong tay một tiểu thương, mới giúp ta có cơ hội đột phá đến Linh Võ giả.”

Số lượng người đạt Linh Võ giả trong tứ quốc không nhiều, trên Linh Võ giả cũng chỉ những gia tộc đã lánh đời mới có thể tồn tại. Mà năm đó thực lực của Nạp Lan Hoàng Hậu chính là đứng đầu trong Linh Võ giả!

Đáng tiếc Nạp Lan Hoàng Hậu mất sớm, cả hoàng tộc chỉ có mình bệ hạ có thực lực Linh Võ giả. Hiện tại Nạp Lan lão gia tử cũng đã đột phá đến Linh Võ giả, như vậy sẽ khiến những quốc gia đang rục rịch muốn xâm chiếm phải cân nhắc một chút.

Đôi mắt Tần Phi Dương như muốn lòi ra.

Linh tửu này... Là mua từ trong tay một tiểu thương? Hơn nữa, lại còn là phệ vật Phong Như Khuynh mua đến hiếu kính lão tướng quân?

“Lão tướng quân, cái này thật sự là công chúa mang đến?”

“Quả thật là nó mang cho ta,” Lão tướng quân tiếp tục trầm tư, nửa ngày sau mới nói: “Tần Phi Dương, ba người các người từ hôm nay trở đi, mỗi ngày hãy đến phủ của ta cùng phẩm rượu đến khi đột phá tu vi mới thôi.”

Tần Phi Dương sững sờ, có chút không dám tin nhìn Nạp Lan lão gia tử: “Lão thông gia, không phải ông đang lừa gạt chúng ta chứ?”

Lão già này vừa rồi còn keo kiệt thế, sao bỗng nhiên lại hào phóng như vậy?

Hắn không tin không có âm mưu gì trong đó!

Nạp Lan lão gia tử cũng trừng mắt nhìn lại Tần Phi Dương: “Tuy rằng lão già này yêu rượu như mạng, nhưng có bao giờ các người thấy ta thật sự keo kiệt chưa? Nếu linh tửu này có thể giúp tăng một chút linh khí, hương vị lại tốt như vậy. Hơn nữa còn có thể giúp người ta đột phá bình cảnh, ta cũng không thể không suy xét vì Lư Vân Quốc.”

Lư Vân Quốc này là nữ nhi của ông đã từng muốn dùng cả sinh mệnh mình để bảo vệ! Vì Yên Nhi ông phải liều mạng bảo vệ Lư Vân Quốc thật tốt!

Chẳng qua chỉ là một vò linh tửu, so với Lư Vân Quốc thì bé nhỏ không đáng kể!

Tuy rằng Nạp Lan lão gia tử tự trấn an bản thân, nhưng trong lòng ông vẫn cảm thấy rất đau. Rốt cuộc đây vẫn là linh tửu, là tính mạng của ông! Hiện giờ mời những người khác cùng nhau phẩm rượu, sao ông có thể không đau lòng!

Chỉ là không biết một vò linh tửu thì đủ cho bọn họ uống mấy ngày...

...

Phủ công chúa.

Bên trong căn hầm yên tĩnh, Phong Như Khuynh mở nắp vò rượu lên, mùi hương thơm mát của rượu bay vào mũi khiến tinh thần thoải mái dễ chịu.

“Linh tửu ủ lần hai cuối cùng đã sẵn sàng, lần này ta cố ý ủ ba vò linh tửu chắc là vừa đủ.”

Phong Như Khuynh cầm ba vò linh tửu lên, chậm rãi đi ra khỏi hầm.

Vừa ra đến nơi, nàng trông thấy Viên Hầu bốn tay canh giữ ở cửa hầm liền tiện tay ném cho nó một vò linh tửu.

"Khi nhỏ, hôm nay cho các người nghỉ một ngày, có thể đi uống rượu thoải mái"

“Chi chi.”

Viên Hầu bốn tay vui sướng ôm vò rượu trong tay, nó còn nhân tính hóa cúi mình vái chào với Phong Như Khuynh sau đó mới phi nhanh về phía sau núi.

Phong Như Khuynh bất đắc dĩ nhìn về phía nó rồi đi, xoay người đi hướng khác.

...

Trong ngự thư phòng uy nghiêm lạnh lẽo.

Nam nhân ngồi ngay ngắn trên long ý, trong tay hắn cầm tấu chương, điềm nhiên phê duyệt từng chữ. Khi thì mày hắn khẽ nhíu chặt, lúc lại lơ lửng. Nhóm cung nữ, thái giám xung quanh cũng thấp thòm bất an theo thay đổi cảm xúc của hắn.

Đúng lúc này cửa ngự thư phòng bị đẩy ra, biểu cảm lạnh lùng như núi băng trên mặt Phong Thiên Ngự cũng chậm rãi hòa tan, trong mắt tất cả đều là ôn nhu.

Bởi trong hoàng cung này, chỉ có một người duy nhất có thể xuất hiện mà không cần thông báo!

“Khuynh Nhi, sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm phụ hoàng?”

Nam nhân buông ngọc tỷ trong tay xuống, trên khuôn mặt lộ vẻ ôn hòa như tắm mình trong gió xuân, khiến người ta thoải mái cả tinh thần lẫn thể xác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Lão tướng quân xông lên

Editor:

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

"Phụ hoàng," Phong Như Khuynh chậm rãi tiến lên, đưa vò rượu nhỏ trong tay đặt vào tay thái giám bên cạnh, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Phong Thiên Ngự, "Đây là rượu lúc trước con mua ở bên ngoài, đưa tới cho phụ hoàng nếm thử."

Phong Thiên Ngự cười cười, rất vui mừng: "Khuynh Nhi của trẫm cuối cùng cũng trưởng thành, con có lòng là đủ rồi, phụ hoàng không thích uống rượu, con tặng cho ngoại công của con thì hơn, ông ấy từ trước đến nay rất yêu thích rượu ngon."

Quan hệ Khuynh Nhi và phủ tướng quân quá mức cứng nhắc, có lẽ một vò rượu nhỏ này, có thể làm dịu quan hệ của bọn họ một chút.

Như thế, Yên Nhi trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui mừng.

"Không cần," Phong Như Khuynh cười lắc đầu, "Con đã tặng ngoại công một vò rồi, đây là cho phụ hoàng, con chạy rất nhiều nơi, mới tìm được vò rượu làm con vừa lòng, nếu mà phụ hoàng không nếm thử một tí chẳng phải đã phụ công con vất vả?"

Phong Thiên Ngự cực kì bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết.

Từ sau ngày ấy, Khuynh Nhi thực sự thay đổi quá lớn, tất cả việc này, tất nhiên đều là công lao của Yên Nhi.

"Được, chờ sau khi phụ hoàng xử lý xong tấu chương, liền đi nếm thử rượu ngon Khuynh Nhi mua cho phụ hoàng."

"Được," Phong Như Khuynh cười nhạt, "Ngoài ra, vận may của con rất tốt, còn mua được một ít Thiên Linh Quả, cũng đưa cho phụ hoàng, phụ hoàng xử lý chính sự thật vất vả, Thiên Linh Quả có thể làm cho phụ hoàng bớt mệt mỏi."

Phong Thiên Ngự ngẩn ra, ông nhìn Phong Như Khuynh đặt Thiên Linh Quả ở trước mặt mình, trong mắt rom róm nước mắt.

"Khuynh Nhi, con quả nhiên đã hiểu chuyện hơn nhiều."

Cũng không uống công ông yêu thương nó nhiều năm như vậy.

"Đúng rồi..." Phong Thiên Ngự dường như nghĩ tới cái gì, hỏi, "Trẫm nghe nói, con đòi thiết huyết lệnh... về rồi à?"

Phong Như Khuynh nhún mày, mỉm cười: "Con chỉ đưa thiết huyết lệnh cho bà ta ngắm nhìn mà thôi, kết quả vừa thấy đã giữ lại nhiều năm như vậy, con lấy về lại cũng là lẽ thường tình."

"Vậy là tốt rồi."

Sau khi nghe được lời này, Phong Thiên Ngự rốt cuộc cũng buông xuống được con giận nhiều năm qua.

Thiết huyết lệnh kia, là di vật của Yên Nhi, cũng là đồ vật ông muốn trân trọng cả đời, nhưng lại bị Khuynh Nhi đưa cho Dung Quý Phi, ngay cả ông là phụ hoàng, cũng không ngăn được nó.

Bây giờ vật quy nguyên chủ, Khuynh Nhi lại hiểu chuyện như thế, ông cũng yên tâm!

"Nhưng mà, Khuynh Nhi, con phải ăn nhiều một chút, bây giờ mới hơn một tháng, con đã gầy đi một phần," Phong Thiên Ngự đau lòng than một tiếng, "Cho dù con muốn giảm cân, cũng nên ăn uống điều độ mà, đồ ăn cần thiết vẫn phải ăn, chỉ cần thanh đạm một ít là được, hiểu chưa?"

Ông lo lắng nhất chính là nữ nhi vì giảm cân không ăn không uống, nếu mà như thế, chẳng may thân thể suy sụp, ông còn có mặt mũi nào đi gặp Yên Nhi?

"Phụ hoàng, con biết rồi."

Dù cho so với lúc trước Phong Như Khuynh gầy đi nhiều, trên mặt da thịt vẫn đầy đặn như vậy, nhưng hôm nay lúc nàng cười lộ lên, đã có thể nhìn thấy được đường nét khuôn mặt sáng rực rỡ tựa ánh mặt trời.

"Vậy hôm nay con không quấy rầy phụ hoàng nữa, hôm sau con lại đến vấn an phụ hoàng."

"Được," Phong Thiên Ngự cười cười, "Con đi đi, bây giờ phụ hoàng có thể nhìn thấy con hiểu chuyện như vậy, sau này cũng có mặt mũi gặp mẫu thân con dưới suối vàng."

Nghe vậy, Phong Như Khuynh liếc nhìn Phong Thiên Ngự, không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Phong Thiên Ngự có chút không ổn, nhưng nàng thấy Phong Thiên Ngự không muốn nói nhiều thì cũng không muốn hỏi nhiều, xoay người đi ra cửa ngự thư phòng.

Trong nháy mắt lúc cửa phòng đóng lại, sắc mặt Phong Thiên Ngự đỏ lên, một ngụm máu tươi phun lên trên tấu chương.

Gương mặt ông vẫn anh tuấn và lạnh nhạt như cũ nhưng bọn thái giám và cung nữ bên cạnh lại sợ tới mức vội vàng vây xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Lão tướng quân đột phá (bốn)

Editor: MAC

“Bệ hạ!”

“Không sao, chỉ là một ít tật cũ thôi, không quan trọng.” Phong Thiên Ngự lau khước miệng, “Việc này tuyệt đối không được cho bất kỳ kẻ nào biết, đặc biệt là Khuynh Nhi, ai dám tiết lộ nửa câu giết không tha!”

“Bệ hạ...” Lâm công công tiến lên lo lắng nói, “Ngài việc gì phải thế? Danh y trong thiên hạ nhiều như vậy, chúng ta có thể đăng cáo thị mời danh y, hơn nữa bệ hạ cũng phái người từ phía đi thu mua linh dược, có lẽ sẽ cứu chữa được.”

Nói là tật cũ, thật ra bệ hạ vì năm đó thương tâm quá mức mà mắc bệnh thôi.

Từ sau khi Nạp Lan hoàng hậu chết, thân thể bệ hạ ngày càng lụn bại, nếu công chúa không phải không hiểu chuyện thì chắc ngài cũng sẽ không chống đỡ được đến hôm nay, ngài chỉ sợ sau khi mình qua đời thì công chúa sẽ bị khi dễ.

Nhưng hiện tại, vì bệ hạ thấy công chúa dần thay đổi nên sắp không chịu nổi nữa.

“Luu Vân quốc này còn cần trăm chống đỡ, nếu để người khác biết tin trăm bị bệnh thì chẳng phải bọn chúng sẽ tiến công vào?” Phong Thiên Ngự cau mày, nhẹ giọng thở dài, “Ta chỉ hy vọng trước khi chết mình có thể tra ra được toàn bộ chân tướng báo thù cho Yên Nhi, hơn nữa... vì Khuynh Nhi diệt trừ toàn bộ kẻ địch.”

“Trước khi giết chết kẻ thù, trăm sẽ không thể chết được, các người yên tâm!”

Khuynh Nhi của ông đã hiểu chuyện nhưng vẫn cần phải dựa vào ông, ông tuyệt đối không bỏ mặc nàng lại mà rời đi.

Chờ đến khi tất cả mọi chuyện đều trần ai lạc định*, hẳn mới có thể... đi gặp Yên Nhi.

* Trần ai lạc định: Mọi thứ đã xong xuôi, đâu vào đấy.

“Hơn nữa...” Phong Thiên Ngự cười khổ, “Trăm vẫn luôn hy vọng Khuynh Nhi có thể hòa hảo với phủ tướng quân, để sau này trăm truyền vương vị cho Khuynh Nhi thì tướng quân cam tâm tình nguyện trợ giúp nàng mà không phải chỉ vì Yên Nhi và trăm mới che chở nàng!”

“Bệ hạ?”

Lâm công công vô cùng hoảng sợ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Ngự: “Nếu bệ hạ truyền ngôi cho công chúa thì chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ không đồng ý, dù sao... Lịch sử triều đại Luu Vân quốc đều không có nữ đế.”

Phong Thiên Ngự cười lạnh: “Ngôi vị hoàng đế là của trăm, trăm muốn truyền cho ai thì kẻ đó làm đế vương! Huống chi người có khả năng làm vua cũng chỉ có con của trăm và Yên Nhi, những người khác đều không có tư cách này!”

Lâm công công trầm mặc không nói, đã nhiều năm bệ hạ không sủng hạnh phi tử nào, những vị phi tần trong cung chỉ để bài trí mà thôi, cho nên dưới gối bệ hạ đến nay vẫn không có nhi tử! Nếu bệ hạ cứ cố chấp như thế thì sau này chắc cũng sẽ không có nhi tử.

Cho nên, sợ rằng ngôi đế này chỉ có thể là từ công chúa đảm nhiệm...

...

Ở một tiểu viện bên trong hoàng cung.

Thiếu nữ bị đoàn người đội quân vây xung quanh, khuôn mặt nàng ta kiều mỵ nở nụ cười, nhìn qua trông rất rực rỡ, xinh đẹp hồn nhiên: “Đường Tư, lần này ta tới thật sự là chào hỏi các người, hơn nữa mẫu phi ta biết mấy ngày gần đây các người tu luyện vất vả nên cố ý bảo ta đưa đến cho các người một cây nhân sâm trăm năm để các người bồi bổ.”

Nhân sâm trăm năm cũng chỉ là dược liệu bình thường thôi, còn chưa thành linh dược.

Dù sao... Những người Thiết Huyết quân đoàn này đều quá phận như thế, ngay cả có mua được linh dược thì nàng ta cũng tuyệt không đưa cho bọn họ.

Nhưng một gốc nhân sâm trăm năm giá cả bên ngoài cũng đã cực kỳ sang quý, như vậy những người này tất nhiên sẽ phải cảm ơn nàng ta.

“Nhi công chúa, mời người trở về đi,” Đường Tư mặt không cảm xúc, thần sắc lạnh nhạt, “Mang nhân sâm về đi, chúng tôi không cần.”

Tươi cười của Phong Như Sương cương cứng, trong lòng nàng ta sức giận, bọn người không biết sống chết này, chẳng qua cũng chỉ là một đám chó của hoàng tộc mà thôi, cứ ý vào hoàng sủng của bản thân mà dám làm cản với nàng ta như thế!

“Ta có ý tốt đến thăm các ngươi thôi mà, tuy Thiết Huyết lệnh bị tỷ tỷ của ta đoạt lại nhưng các ngươi cảm thấy... Nàng lấy Thiết Huyết lệnh về chính là chuyện tốt hay sao? Ngươi sai rồi, nàng chỉ muốn mượn sức mạnh của Thiết Huyết lệnh để làm hại dân thường bá tánh! Lúc ấy mẫu phi của ta lấy đi Thiết Huyết lệnh cũng vì lo cho chúng sinh trong thiên hạ thôi, các ngươi còn không phân biệt được tốt xấu như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Một vò rượu hóa giải hận thù (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Án đường của Đường Tư nhẹ nhún lại, hàn khí quanh người cùng với khuôn mặt lạnh nhạt đầy sự tức giận.

“Cả cuộc đời này, Thiết huyết quân đoàn chúng ta chỉ quy thuận một mình Hoàng Hậu, sau khi Hoàng Hậu chết đương nhiên đại công chúa sẽ được kế thừa nên mời Nhị công chúa quay trở về đi.”

“Đường Tư!” Tươi cười trên mặt Phong Như Sương dần dần biến mất, “Ngươi xác định mình muốn làm hồ giấy? Nạp Lan Hoàng Hậu vất vả nhiều năm mới tạo được uy danh nhưng chỉ vì lựa chọn hiện giờ của các ngươi mà nó sẽ bị tổn hại? Mẫu phi là người luôn lo lắng vì thiên hạ nhưng các ngươi lại lựa chọn trung thành với một kẻ tội ác chồng chất.”

Nếu không phải tại đội trưởng Đường Tư quá mức kiên định, nói không chừng lòng của những người trong Thiết huyết quân đoàn đã bị nàng mua chuộc, cũng không đến mức cảm thiết huyết lệnh đã nhiều năm mà chưa từng nhận được lời thề nguyện trung thành của bọn họ.

“Ngươi câm miệng!” Khuôn mặt Linh Vận thay đổi, tức giận quát, “Quân đoàn bọn ta đưa ra quyết định thế nào cũng không tới lượt ngươi lăm miệng!”

Phong Như Sương cười lạnh một tiếng, ánh mắt chăm chọc đảo qua những người trong quân đoàn.

“Ngươi hỏi những người ở đây đi, được bao nhiêu người nguyện ý trung thành với Phong Như Khuynh chứ?”

Mọi người cứng đờ, đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Một lúc sau, một giọng nói nặng nề từ phía sau truyền đến, ở trong sân trong yên tĩnh lại càng có vẻ rõ ràng hơn.

“Đoàn trưởng, kỳ thật có vài chỗ nàng ta nói cũng đúng, Thiết huyết quân đoàn chúng ta là quân nhân, chuyện cả cuộc đời này phải làm đó là bảo vệ quốc gia mà không phải là ức hiếp bá tánh, lúc trước công chúa là dạng người gì chúng ta đều rõ ràng, nếu như nàng muốn chúng ta giúp nàng ức hiếp những người yếu hơn, chẳng phải là uống phí danh tiếng anh minh cả đời của quân đoàn à?”

Chuyện ác nàng đã làm thật sự quá nhiều.

Khi dễ người yếu, ức hiếp bá tánh.

Vốn dĩ những người đó ở Lư Văn Quốc không dám phản kháng nàng, vậy nếu khi có quân đoàn đi theo thì còn ai dám cãi lại mệnh lệnh của nàng nữa?

Hoàng Hậu nhiều năm chiến đấu gian khổ mới có được thanh danh hôm nay, không thể để công chúa hủy đi trong một sớm một chiều như vậy được.

“Tất cả im miệng hết cho ta!” Ánh mắt sắc bén của Đường Tư quét về phía người quân đoàn, giọng nói uy nghiêm lạnh lẽo, “Mặc kệ như thế nào, cả đời này của Thiết huyết quân đoàn chúng ta chỉ nguyện trung thành một người! Trừ phi là chết trận sa trường, nếu không ta tuyệt không sẽ rời đi!”

Âm thanh của mọi người đều dừng lại, bọn họ không muốn phản bội Hoàng Hậu, nhưng là những hành vi của công chúa đã làm cho bọn họ lạnh thấu tâm từ lâu.

Bọn họ thà rằng cả đời không có thành tựu gì cũng không muốn đi theo nàng gieo rắc tai họa khắp nơi.

Ánh mắt lạnh lẽo của Đường Tư chuyển sang Phong Như Sương: “Ngươi trở về đi, ta sẽ coi như ngươi chưa từng tới, nhân tiện ngươi đem nhân sâm ngươi mang đến về đi chúng ta không cần.”

“Ngươi...”

Phong Như Sương nắm chặt lòng bàn tay.

Nàng ta đường đường là công chúa Lưu Vân Quốc, ngoại trừ ở trước mặt Phong Như Khuynh thì nàng vẫn chưa từng chịu thiệt ở chỗ người khác, vậy mà tên Đường Tư đáng chết này vậy mà lại dám không để nàng ta vào trong mắt!

“Đường Tư, người cho rằng hôm nay ta sẽ vô duyên vô cớ tới tìm các người à?” Phong Như Sương đột ngột nở nụ cười, cả khuôn mặt đều là ý cười, cười đến xinh đẹp, “Chẳng qua là ta nghe thấy tỷ tỷ của ta nói chuyện với cung nữ, chính miệng tỷ ấy nói tỷ ấy lấy thiết huyết lệnh lại là vì để làm hại bá tánh, tàn sát người vô tội, các người mà đi theo nàng, thế nào cũng sẽ cùng nàng thành tội nhân thiên cổ, sao các người phải làm chuyện như vậy chứ?”

Mây Đường Tư nhủ lại lần nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Phong Như Sương.

“Trước đó không lâu, Công chúa lo lắng chúng ta vất vả đã tự mình đưa Thiên Linh Quả đến.”

Phong Như Sương ngăn ra, phẩy vạt kia vậy mà lại mua linh dược đến tặng cho Thiết huyết quân đoàn?

Xem ra lần này, nàng thật sự bỏ ra cả vốn gốc.

“Ta từng nghe ngư y nói qua Thiên Linh Quả chỉ là linh dược nhất giai thôi, cho dù số lượng thừa thớt nhưng giá cả cũng không phải là giá trên trời, không nghĩ tới người là đoàn trưởng của Thiết huyết quân đoàn lại bị Thiên Linh Quả mua chuộc, nàng ta làm như thế cũng chỉ vì muốn mua chuộc lòng người thôi, chuyện này mà người cũng không hiểu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Một vò rượu hóa giải hận thù (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nàng ta bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, giọng điệu rất phức tạp: “Đáng thương mẫu phi ta, năm đó khổ tâm như vậy mà lại bị người trong thiên hạ hiểu lầm cho rằng người muốn cướp đoạt đồ vật của người khác, thật ra tất cả những chuyện người làm đều là lê dân bá tánh mà thôi.”

Đường Tư không nói gì nhưng trong lòng nàng đã có chút tức giận.

Mặc kệ Phong Như Khuynh có thay đổi hay không, Thiết huyết quân đoàn bọn họ vĩnh viễn sẽ không trung thành với người thứ hai!

Nhiều năm như vậy rồi mà nàng ta vẫn không hiểu rõ sao?

Ngoại trừ Đường Tư thì lòng những người khác trong quân đoàn đã dao động.

Dù sao những hành vi nhiều năm qua của Phong Như Khuynh cũng rõ như ban ngày, những việc Nhị công chúa nói đương nhiên nàng có thể làm ra được.

Nhìn thần sắc nóng nực của đám kia người, Phong Như Sương cười lạnh một tiếng.

Muốn thay đổi nữ nhân tên Đường Tư này rất khó nhưng nàng ta có thể dao động lòng dạ của những người khác! Một khi quân đoàn náo loạn thì nàng ta có thể ra tay không chế được, lúc đó chuyện thay đổi đoàn trưởng Đường Tư là chuyện dễ dàng.

“Người không được nói năng linh tinh!” Linh Vận then quá hóa giận.

“Ha ha,” Phong Như Sương châm chọc cười ra tiếng, “Mẫu phi chịu oan ức vì người khác nhiều năm, hôm nay ta đến để sửa lại kết luận sai lầm này, ta muốn cho các người biết, ai mới là người thật lòng suy nghĩ cho thiên hạ! Ai mới là... chủ nhân chân chính của Thiết huyết lệnh!”

Phong Như Khuynh mặt mày đáng chết, nàng đang tính toán cái gì vậy chứ? Đã đoạt đi sự sủng ái của phụ hoàng thì thôi mà đến cả thiết huyết lệnh cũng bị nàng cướp đi mất! Phong Như Sương ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu!

“Chủ nhân chân chính... của Thiết huyết lệnh?”

Gió thổi nhẹ, một âm thanh cười nhẹ bỗng dung truyền đến, chậm rãi lọt vào tai mỗi người cũng làm lưng Phong Như Sương cứng đờ một chút.

Phong Như Sương ngờ ngác quay đầu lại trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Ánh mặt trời buổi hoàng hôn nhẹ nhàng phủ xuống trùm lên cả tiểu viện.

Người thiếu nữ cười nhạt đứng ở cửa tiểu viện, thân hình của nàng vẫn mập mạp hơn nhiều so với người bình thường nhưng Phong Như Sương không thể không thừa nhận Phong Như Khuynh đã gầy hơn, cũng đẹp hơn trước.

Nét mặt tươi cười của thiếu nữ tựa như ánh mặt trời long lạnh động lòng người.

Đôi mắt đen của nàng sạch sẽ trong trẻo, khi nhìn thẳng vào trong ánh mắt ấy khiến người ta không có chỗ dung thân, muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất để chui vào.

“Tỷ tỷ!”

Phong Như Sương rất nhanh đã khôi phục lại tinh thần, nàng ta làm như không có việc gì mà cười nhạt đi đến chỗ Phong Như Khuynh.

“Sao tỷ lại đến đây? Đã mấy ngày tỷ không vào cung, muội còn tưởng rằng đã quên cả phụ hoàng luôn rồi, tỷ cũng không chịu đến thăm ngài ấy một chút.”

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại, cười tủm tỉm: “Tỷ không có cách nào để giúp phụ hoàng phân ưu giải nạn, chỉ có thể cải thiện hoàn thiện bản thân mình hơn nên đoạn thời gian này đều vội vội vàng vàng không có cách nào đến gặp ngài ấy, đành gánh cái danh bất hiếu vậy nhưng phụ hoàng thương tỷ như thế chắc ngài ấy không để ý nhiều vậy đâu.”

Gần đây nàng vừa vội vàng tu luyện lại vội vàng xao được thiện lấy đâu ra thời gian mà tiến cung? Đã mấy ngày rồi nàng chưa từng bước ra khỏi phủ công chúa.

Gương mặt tươi cười của Phong Như Sương cứng đờ: “Tỷ tỷ, ý của muội không phải như vậy.”

“Tỷ đã nói gì đâu,” Ánh mắt Phong Như Khuynh kinh ngạc rồi lại tràn đầy mờ mịt, “Chẳng lẽ vừa rồi ta đã nói sai chuyện gì rồi à? Như Sương đang quan tâm tỷ thì sao tỷ có thể hiểu lầm ý của muội chứ? Trừ khi muội đã có sẵn ý nghĩa này từ đầu rồi...”

Phong Như Sương tức điên người chỉ muốn đập một chương cho Phong Như Khuynh chết đi cho rồi nhưng nàng ta rõ ràng mình không đánh lại những người trong Thiết huyết quân đoàn nên mạnh mẽ đem cục tức này nuốt xuống.

“Đúng rồi, vừa rồi ta còn nghe muội nói đến chủ nhân của thiết huyết lệnh nữa mà?” Ngữ khí nói chuyện của Phong Như Khuynh đột nhiên sắc bén, “Là ai nói cho muội thiết huyết lệnh có chủ nhân hả?”

Phong Như Sương sửng sốt, mê mẩn ngẩng đầu nhìn phía Phong Như Khuynh: “Lời này của tỷ tỷ là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Một vò rượu hóa giải hận thù (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Mỗi người trong Thiết huyết quân đoàn đều có quyền tự chủ, nếu bọn họ đi theo ta thì cả đời này bọn họ có thể theo ta đi chinh chiến sa trường còn nếu như có một ngày họ mệt mỏi, chán nản thì cũng có thể lui về ẩn cư, không ai có người có tư cách tự xưng là chủ nhân càng không có ai có thể nô dịch họ!”

Mọi người trong Thiết huyết quân đoàn đều ngây ngẩn cả người.

Nếu có một ngày, bọn họ không thích những ngày tháng chinh chiến nữa thì có thể cáo lão hồi hương, lui về ẩn cư?

Công chúa... Sẽ không bắt buộc bọn họ bán mạng cho người cả đời?

“Cho nên...” Phong Như Khuynh rũ mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Phong Như Sương, “Người có tư cách gì... mà đòi làm chủ nhân của thiết huyết lệnh?”

Khuôn mặt Phong Như Sương trở nên trắng bệnh, nàng ta cắn chặt môi, thân thể mềm mại run rẩy: “Tỷ tỷ, không phải lúc trước tỷ... Nói những người này đều là chó của tỷ sao?”

Sao bây giờ lại nói tới cái gì mà quyền lợi tự chủ?

Phong Như Khuynh cười lạnh một tiếng: “Bởi vì Phong Như Khuynh lúc trước đã chết!”

“Phong Như Khuynh!” Phong Như Sương tỉnh táo lại, đáy mắt ánh lên sự oán độc, “Người đừng giả bộ, người là dạng người như thế nào, những người

trong quân đoàn này không có chuyện không biết rõ, người lấy thiết huyết lệnh về không phải cũng chỉ vì muốn ra lệnh để bọn họ làm việc ác thay người sao?”

Thiết huyết lệnh ở trong tay nàng ta vô dụng nhưng nếu nó nằm trong tay Phong Như Khuynh thì bọn họ không thể không phục tùng mệnh lệnh.

“Thiết huyết lệnh?” Phong Như Khuynh cười nhạt đem thiết huyết lệnh ra, dùng sức gấp lại, trong nháy mắt lệnh bài liền gãy thành hai đoạn, “Người cảm thấy ta cần phải dựa vào thứ này à?”

Nàng lấy thiết huyết lệnh về là vì không muốn để Dung Quý Phi làm bản lệnh bài chứ nàng chưa từng nghĩ tới việc dựa thiết huyết lệnh mà ra lệnh cho quân đoàn.

Tất cả những gì nàng muốn đều phải dựa vào lực lượng của chính bản thân!

Mọi người trong Thiết huyết quân đoàn ngây dại.

Phong Như Sương cũng khiếp sợ không tinh táo lại nổi.

Nếu Phong Như Khuynh có thiết huyết lệnh này tay thì thấy lệnh bài như thấy Hoàng Hậu, người trong quân đoàn cũng sẽ không dám không tuân theo mệnh lệnh của nàng, hơn nữa bề hạ cũng sẽ không cho phép Thiết huyết quân đoàn không tôn trọng Phong Như Khuynh!

Cho nên không cần biết Thiết huyết quân đoàn có phục Phong Như Khuynh hay không thì tất cả cũng đều phải phục tùng mệnh lệnh, đây mới chính là nỗi lo lắng nhất của mọi người trong quân đoàn.

Không thể nào nghĩ tới nàng lại có thể hủy thiết huyết lệnh đi... Trực tiếp bẻ gãy!

“Điện hạ...” Đường Tư ngơ ngác nhìn Phong Như Khuynh, “Người biết cách làm của người đang thể hiện cho cái gì không?”

Phong Như Khuynh nhìn về phía Đường Tư cười: “Đương nhiên ta biết chẳng lẽ nếu không có thiết huyết lệnh thì các người sẽ không trung thành với ta?”

“Không, sẽ không...”

Đường Tư vội vàng lắc đầu, biểu lộ quyết tâm của mình.

“Sao lại không được, thật ra thiết huyết lệnh cũng không có nhiều tác dụng lắm, ngược lại còn đưa tới nhiều kẻ muốn trộm, cái ta muốn không phải là mệnh lệnh mà là các người cam tâm tình nguyện trung thành với ta,” Phong Như Khuynh nhướn mày cười nhạt, “Nhưng mà ta cũng có thể hứa, tuyệt đối sẽ không để danh nghĩa của quân đoàn bị vấy bẩn, cũng sẽ không hủy đi thanh danh mẫu của hậu! Ta sẽ làm cho quân đoàn ngày càng mạnh mẽ hơn, vượt qua tất cả!”

Trong lòng Đường Tư run lên, nàng chờ ngày này đã lâu lắm rồi, rốt cuộc lúc sinh thời nàng cũng chờ được rồi...

“Thần tin người.”

Lúc này đây Đường Tư nguyện ý lại lần nữa đem tín nhiệm phó thác cho công chúa chỉ đơn giản vì lời nói ngập tràn chí khí kia của ngài.

Cho nên, Đường Tư quỳ một gối xuống đất, tay ôm kiếm, giọng điệu kiên định: “Đoàn trưởng Thiết huyết quân đoàn Đường Tư tham kiến chủ tử.”

“Phó đoàn trưởng Thiết huyết quân đoàn Linh Vận tham kiến chủ tử!”

“Thuộc hạ tham kiến chủ tử!”

Dưới trời chiều, âm thanh hiện ngang vang vọng dưới bầu trời, kéo dài không ngừng.

Mặt Phong Như Sương trắng bệch, sự oán độc trong mắt càng sâu, nàng ta ngoan độc quét mắt về phía Phong Như Khuynh một cái rồi xoay người đi thẳng ra ngoài tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Một vò rượu hóa giải hận thù (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Đôi bàn tay nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra nhưng chủ nhân của nó không hề hay biết.

Phong Như Khuynh, không phải đồ vật của người thì người vĩnh viễn cũng không giữ được! Những thứ bị người cướp đi, có một ngày ta sẽ cướp về, sẽ làm cho người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Phong Như Khuynh không để ý đến Phong Như Suong đang rời đi, tính ra thì đem rượu ra ăn mừng với quân đoàn vẫn quan trọng hơn.

“Đến đây, hôm nay ta mang rượu ngon đến cho các người, chúng ta cùng nhau uống cho sáng khoái!”

Rượu này nàng chỉ mới dùng để tặng chứ bản thân còn chưa từng thử qua, hôm nay mới nhớ tới nên muốn cùng với mọi người trong Thiết huyết quân đoàn uống rượu.

Như thế mới sáng khoái!

“Thần... Thần không uống được rượu.” Linh Vận ngăn người, nhỏ giọng biện minh cho mình một câu.

Phong Như Khuynh khó chịu: “Rượu này ta tốn rất nhiều tâm tư mới có được, các người đều phải uống cho ta!”

“Nhưng thần không biết uống rượu...”

“Không được, các người có phải quân nhân hay không? Nếu là quân nhân có ngạo khí thì sao lại không dám uống?”

Nếu đây là rượu bình thường thì thôi nhưng đây chính là linh tửu không uống không được!

Phong Như Khuynh tiện tay hất lên vò rượu cũng đã mở ra.

Nhất thời trong truyền ra mùi rượu chứa đầy linh khí trong không khí.

Ngay cả người không uống được rượu như Linh Vận cũng bất giác chìm đắm trong hương thơm của rượu, đặc biệt hơn nữa là chỉ cần ngửi mùi rượu thơm nồng thì nàng lại cảm thấy linh lực trong cơ thể mình dao động không ngừng, giống như có xu hướng muốn tăng lên.

“Rượu này...” Đường Tư khiếp sợ ngẩng đầu.

“Đừng quan tâm rượu nó như thế nào, hôm nay chúng ta chỉ cần uống cho nó sáng khoái là được! Linh Vận người đi lấy ly rượu tới đây!”

“Dạ, chủ tử.”

Linh Vận phục hồi lại tinh thần, vội vàng đi vào trong tiểu viện.

Trên thực tế, Phong Như Khuynh mang đến không phải là một vò linh tửu nguyên chất mà là vài vò đã pha với nước.

Không còn cách nào, số lượng người trong quân đoàn quá nhiều, nếu nàng không làm như vậy thì không đủ rượu để chia! Đợi sau này nàng ký khế ước thêm mấy con linh thú nữa thì số lượng linh thú giúp nàng ủ rượu cũng sẽ nhiều hơn.

Lúc đó, người trong quân đoàn cũng không cần phải uống linh tửu pha nước nữa.

“Chủ tử, rượu tốt như vậy mà người cho chúng ta uống có ổn không?” Đường Tư thấp thỏm bất an nhìn Phong Như Khuynh, “Không bằng người cầm đến cho bệ hạ và lão tướng quân đi...”

Phong Như Khuynh nhướng mày: “Việc này người không cần bận tâm, đương nhiên ta đã suy nghĩ đến họ rồi, hơn nữa linh tửu ngoại trừ có thể cường thân kiện thể, giảm bớt ốm đau thì nó còn ẩn chứa một lượng linh khí có thể hỗ trợ cho việc đột phá, nếu các người đều muốn trung thành với ta thì nhất định phải tăng thực lực của mình lên!”

Trong lòng Đường Tư xúc động, nàng từng nghĩ sự thay đổi của công chúa là một chuyện cực kỳ xa vời, không nghĩ tới ngài ấy sẽ lo lắng đến thể trạng của bọn họ.

“Thuộc hạ cung kính không bằng tuân mệnh, hôm nay sẽ bồi công chúa uống cho sáng khoái.”

Đường Tư nở nụ cười không còn oai hùng hiên ngang như xưa nữa mà lại mang theo cảm giác dịu dàng.

Không đến một lát, Linh Vận đã lấy ly từ trong viện đi ra, trước tiên rót cho Phong Như Khuynh một ly, đưa tới trước mặt nàng.

Phong Như Khuynh nhận ly rượu: “Trước tiên ta kính các người một ly, các người cũng uống đi!”

Dứt lời, nàng uống hết tất cả rượu trong ly trong một ngụm.

Sau đó...

Không đợi Linh Vận rót cho nàng ly rượu thứ hai thì cơ thể nàng đã ngã quy ra phía sau, ‘phịch’ một tiếng té lăn quay ra mặt đất.

Ly rượu rơi xuống đất vỡ vụn bên chân nàng.

Đường Tư ngậy người, cầm ly rượu uống một ngụm: “Linh tửu này... Cũng đâu có mạnh đâu sao công chúa mới uống có một ly đã ngã rồi? Hơn nữa, chỉ bằng tửu lượng thế này mà người còn muốn cùng chúng ta uống cho sáng khoái à?”

“Đội trưởng, ta đưa công chúa đi nghỉ ngơi trước đây.”

Linh Vận bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nàng muốn đi đến chăm sóc Phong Như Khuynh bỗng nhiên lại thấy trên người nàng xuất hiện một trận gió lốc, gió lốc kia cực kỳ mãnh liệt làm cho Linh Vận phải lui về sau vài bước.

“Công chúa đang đột phá à?” Đường Tư ngăn người, nàng nhú mày nhìn về Phong Như Khuynh đang ngủ trên mặt đất, trầm ngâm một lát, “Không, không đúng, võ giả đột phá sẽ không tạo ra phản ứng mãnh liệt như thế nhưng linh khí đang dao động vừa giống Võ giả nhưng cũng không giống...”

Ps: Phân chia cấp bậc, về sau mỗi lần đột phá lên một cấp bậc mới tôi sẽ nhắc lại vì sợ các bạn đã quên.

Sơ Võ giả

Địa Võ giả

Chân Võ giả

Linh Võ giả

Huyền Võ giả

Thiên Võ giả

Thánh Võ giả

Võ Vương

Võ Đế

Võ Thần

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đánh mất xấu hổ (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Đường Tư trầm mặc, trong mắt chứa tia suy nghĩ sâu xa.

Nửa ngày sau, linh khí gió lốc kia vẫn không biến mất, mà ở dưới gió lốc này, nàng lại cảm giác được linh lực của mình đều không khống chế được mà dao động.

“Đường Tư, đây rốt cuộc là sao?” Linh Vận kinh ngạc: “Võ giả đột phá, sao khiến người xung quanh đều chịu ảnh hưởng lớn như thế? Thực lực của chúng ta đều cường đại hơn công chúa, sao nàng có thể ảnh hưởng đến chúng ta.....”

Đường Tư ngược mắt: “Mấy năm trước, ta tận mắt nhìn thấy hai gã Huyền võ giả chiến đấu, gió lốc khi bọn họ chiến đấu cũng ảnh hưởng đến linh lực trong cơ thể ta, trừ lần đó ra, lại chưa từng cảm nhận nữa.”

Nhưng Huyền võ giả kia là cường đại như thế nào? Ở toàn bộ Lưu Vân quốc, mạnh nhất cũng chỉ có Linh võ giả mà thôi. Vì sao công chúa đột phá lại không giống bình thường như thế...

“Hon nữa ta nhớ rõ, hai tháng trước, công chúa vẫn chỉ là một Sơ vô giả cấp thấp, hành động bây giờ lại như Địa vô giả, người không cảm thấy rất kỳ quái sao?” Linh Vận mỉm cười: “Việc này...”

“Việc này ai cũng không được phép truyền ra, nếu ai truyền ra, xử trí theo quân pháp!” Ánh mắt lạnh lùng của Đường Tư nhìn về phía rất nhiều tướng sĩ phía sau, giọng nói sắc bén như kiếm “Các người đưa công chúa về phủ trước, ta sẽ đi bẩm báo với bệ hạ.”

“Vâng, đoàn trưởng.” Mọi người đều đồng lòng đáp.

Đường Tư nhìn mọi người, xoay người, như một con gió, trong nháy mắt biến mất trong tiểu viện này.

...

Chính Hòa điện.

Thân thể của Phong Thiên Ngự dựa trên đầu giường, một ngự y bên cạnh đang bắt mạch, qua nửa ngày, ngự y kia nhíu mày càng sâu, khuôn mặt già nua đầy bất đắc dĩ.

Nhìn thấy vẻ mặt này của ngự y, Phong Thiên Ngự cũng đã hiểu rõ, khóe môi của ông khẽ gợn lên: “Lưu thái y, trầm hiểu rõ thân thể của mình, giờ người lấy Tang Hồng quả đến cho trầm, rồi lui xuống đi.”

Lưu thái y bịch một tiếng quỹ trên mặt đất, khóc không thành tiếng: “Bệ hạ, ngài không thể dùng Tang Hồng quả nữa, dù Tang Hồng quả này có thể khôi phục thân thể cho bệ hạ trong ngắn ngủi, nhưng ít ngày nữa sẽ dần nghiêm trọng hơn.”

Phong Thiên Ngự khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh nhạt: “Không phải lo, trầm có thể vì nàng chống đỡ ngày nào, thì sẽ chống thêm ngày đó, nếu như để người ta biết trầm bị bệnh, sẽ mang đến tai họa lớn cho Lưu Vân quốc, trầm không muốn. Khuynh Nhi phải chịu bất kì liên lụy gì.”

Mấy năm nay, thân thể của ông ngày càng yếu, điều này trong lòng ông vẫn luôn hiểu rõ. Thế nhân toàn cho rằng thân thể của ông khỏe mạnh, đều là bởi vì công lao của Tang Hồng quả mà thôi. Dù sao..... Vốn dĩ ông không còn sống được mấy năm nữa rồi, nếu có thể chống đỡ thêm lại làm thêm một chút việc, có lẽ còn có thể báo thù cho Yên Nhi, cho dù phải trả giá bao nhiêu, ông cũng thấy đáng giá.

“Bệ hạ.” Đúng lúc này, một thị vệ từ ngoài cửa đi vào, cung kính bẩm báo nói: “Đoàn trưởng Thiệt Huyết quân đoàn Đường Tư đến cầu kiến.”

Phong Thiên Ngự ngăn ra, Đường Tư rất ít khi rời khỏi tiểu viện, trừ phi có chuyện quan trọng. Chẳng lẽ..... Bởi vì Khuynh Nhi?

“Các người đều lui xuống đi, để Đường Tư tiến vào.” Ông chống đỡ từ trên giường ngồi dậy, ho khan hai tiếng, Tang Hồng quả đã mất đi hiệu lực, thoát nhìn ông không khỏe mạnh như bình thường.

Trong chốc lát, nhóm thái y lui xuống, mà ngoài cửa, một bóng dáng hiền ngang mạnh mẽ bước vào trong điện. Nàng ôm quyền hành lễ: “Đường Tư tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Phong Thiên Ngự nâng tay xuống: “Người đến tìm trầm là có chuyện gì muốn bẩm báo?”

“Khôi bẩm bệ hạ, vừa rồi... Công chúa đột phá Địa vô giả, hơn nữa... Thuộc hạ cảm giác được lúc nàng đột phá có chút không bình thường, nên mới đến đây bẩm báo với bệ hạ, xin bệ hạ định đoạt.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đánh mất xấu hổ (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Ngay sau đó, Đường Tư nói ra từng biến cố trên người Phong Như Khuynh, đặc biệt là, chưa đến hai tháng nàng đã từ Sơ vô giả đột phá đến Địa vô giả. Thiên phú hơn người như vậy, không ai sánh bằng!

Phong Thiên Ngự cười khẽ một tiếng: “Thì ra là thế, trầm cũng không hiểu vì sao đột phá Địa vô giả sẽ có ảnh hưởng như vậy, nghĩ đến nguyên nhân Khuynh Nhi thiên phú hơn người, thật ra, khi Khuynh Nhi còn nhỏ tuổi, trầm từng cho người kiểm tra thiên phú của nàng, thiên phú của nàng... Là thiên tài trong vạn người chỉ có một, chỉ tiếc...”

Chỉ tiếc, đến tuổi Phong Như Khuynh có thể tu luyện, lại bị Dung quý phi làm ảnh hưởng đến nàng mười mấy năm. Tính tình nàng bị Dung quý phi dạy dỗ không tốt, lại đuổi hết tất cả sư phụ ông phái đi dạy dỗ nàng tu luyện, thế nên nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ tu luyện thật sự.

Thế nhân toàn cho nàng trời sinh phước vật, không nghĩ đến, nàng là thiên tài ngàn năm khó gặp! Chỉ là nàng không nghiêm túc tu luyện mà thôi.

“Nữ nhi của Trẫm, vĩnh viễn không yếu hơn người khác.” Một câu này, Phong Thiên Ngự nói rất kiêu ngạo, dương dương tự đắc.

Đường Tư không cần phải nhiều lời nữa, thì ra thiên phú của công chúa rất mạnh, chỉ là..... Nàng chưa từng tu luyện, cũng không ai biết.

“Năm đó quốc sư Nam Huyền cũng nói qua, thiên phú của Khuynh Nhi dị bẩm, chỉ là tài năng của nàng chưa bị kích phát ra, hơn nữa, hần còn tiên đoán, chỉ khi Khuynh Nhi gặp biến cố ở năm mười sáu tuổi, nàng mới có thể trưởng thành hơn, quả nhiên, lời của quốc sư đã đúng, Khuynh Nhi mới vừa tròn mười sáu, thiếu chút nữa bị mất mạng, sau khi thanh tỉnh thì cũng đã hiểu chuyện hơn.”

Nếu Phong Như Khuynh ở đây thì nàng sẽ hiểu rõ, vì sao nàng thay đổi lớn như vậy mà không bị ai hoài nghi, thì ra là bởi vì những lời lúc trước của Quốc Sư.....

“Bệ hạ, thuộc hạ cả gan hỏi một câu, quốc sư... Rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Quốc sư? Trẫm cũng không rõ ràng, có thể hần... Là người của những gia tộc lãnh đạo, đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, mấy năm trước, hần đến đây ta cũng đã không thể hiểu được rồi.” Có lẽ Phong Thiên Ngự rất tin tưởng Đường Tư nên cũng không có giấu diếm: “Nhưng trẫm có cảm giác, hần đến đây là vì Khuynh Nhi...”

Đường Tư khiếp sợ ngẩng đầu: “Vì công chúa?”

“Đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi, trẫm cảm giác hần đến đây là vì Khuynh Nhi, nhưng mấy năm trước hần cũng không có giao tiếp gì với Khuynh Nhi, thiếu chút nữa trẫm đã cho rằng mình suy đoán sai, cho đến trước đó không lâu, quốc sư nhận Khuynh Nhi làm đồ đệ.” Ông mới hiểu rõ, Quốc Sư chính là vì Khuynh Nhi. Chỉ là vì Khuynh Nhi ở năm mười sáu tuổi gặp biến cố rồi tỉnh táo lại.

“Bệ hạ, việc này..... Công chúa có biết không?”

“Không cần để Khuynh Nhi biết, trẫm tin tưởng quốc sư cũng không có ác ý.” Phong Thiên Ngự lắc đầu cười khẽ: “Nhưng quốc sư cũng có nói qua, thể chất của Khuynh Nhi có chút đặc thù, ngày thường không có việc gì, một khi uống rượu... Thì sẽ xảy ra chuyện lớn, cho nên dù trẫm dung túng nàng như thế nào, nhưng cũng không được phép cho nàng uống rượu!”

“...” Sắc mặt của Đường Tư trắng bệch một mảnh.

Sau khi công chúa uống rượu... Sẽ xảy ra chuyện lớn?

Không được, nàng phải đến phủ công chúa một chuyến, công chúa không thể nào xảy ra chuyện được!

“Bệ hạ, thuộc hạ cần phải quay về tiếp tục tu luyện, thuộc hạ xin phép cáo lui.”

“Đi đi.” Phong Thiên Ngự phát tay, nhưng mà khi nhìn bóng dáng Đường Tư vội vàng rời đi, trong mắt lại hiện ra một tia suy nghĩ sâu xa...

...

Dọc đường đi Đường Tư đều chạy rất nhanh, mồ hôi nàng đều ướt đầm xiêm y, đáy mắt tràn đầy nôn nóng. Chuyện này nàng không dám nói cho bệ hạ, hôm nay thân thể của bệ hạ thoát nhìn không tốt lắm, không thể khiến cho bệ hạ hao tâm quá nhiều, hy vọng nàng có thể nhanh chóng đến phủ công chúa, tránh cho công chúa phải chịu bất kỳ tổn thương gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Quá mất mặt (ba)

Editor: MAC

Vừa đến cổng phủ công chúa, Đường Tư bỗng nghe thấy một tiếng kêu bén nhọn hoảng hốt khiến bước chân nàng run lên, suýt chút nữa không đứng vững.

Nàng cuống cuống hai bước thành một xông vào trong phủ công chúa, từ xa đã nhìn thấy Thanh Linh quần áo tả tơi khóc lóc vội vàng chạy ra.

Khuôn mặt Đường Tư đen lại, nàng nhảy vào phòng thấy Linh Vận đang hoảng sợ ngồi dưới đất, một bên là Lưu Li đang ôm chặt lấy cơ thể mình.

“Đây... xảy ra chuyện gì rồi?”

Đường Tư trợn mắt há mồm hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nàng còn chưa phục hồi lại tinh thần thì Phong Như Khuynh không biết lúc nào đã tới trước mặt nàng.

Thân hình kia giống như núi Thái Sơn bổ nhào đè vào người.

“Mỹ nhân,” nàng giơ ngón tay khẽ nâng cằm Đường Tư, “Tối nay ngủ cùng ta nhé?”

Khuôn mặt Đường Tư càng đen, công chúa... uống rượu đến điên rồi?

“Đường Tư, giờ phải làm sao đây?” Linh Vận khóc lóc quay đầu nhìn Đường Tư, “Lúc ta đưa công chúa về nàng đã tỉnh, ta còn tưởng nàng giải rượu rồi nhưng không ngờ đột nhiên lại như vậy, thậm chí còn khi dễ hai cung nữ.”

Nghĩ đến hình ảnh Thanh Linh khóc lóc chạy ra, nàng lại cúi đầu nhìn Lư Li ôm chặt ngực, Đường Tư tiến lên đánh một quyền vào trên cổ Phong Như Khuynh.

Linh Vận bị dọa ngây người, đó là công chúa á, Đường Tư lại dám động thủ với công chúa.

Vừa rồi nàng trơ mắt nhìn hai tiểu nha đầu bị tập kích ngực còn không dám ra tay ngăn cản!

“Điều quan trọng nhất lúc này là ngăn cả công chúa uống say phát điên,” Đường Tư ôm lấy người Phong Như Khuynh, sắc mặt nàng khó coi, “Về sau tuyệt đối không thể để nàng uống rượu, một giọt cũng không được, còn nữa, người lại đây khiêng giúp ta một tay, công chúa... quá nặng.”

“À, được.”

Linh Vận nhanh chân chạy đến giúp Đường Tư đỡ cơ thể Phong Như Khuynh rồi cẩn thận đi đến trước giường đặt nàng xuống. Đường Tư lau mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn Lư Li: “Chờ nàng tỉnh dậy thì tốt rồi, chuyện này các người không được phép nhắc lại.”

Cũng may người công chúa khiếm nhã là hai tiểu nha đầu, nếu là nam nhân thì... chỉ sợ thanh danh công chúa mất sạch.

Xem ra sau này nhất định không để nàng uống rượu.

Lư Li rung rung gật đầu, trong sạch của công chúa được bảo vệ, nhưng nàng... trong sạch của nàng và Thanh Linh bị công chúa chiếm mất rồi..

Trời đã không còn sớm, sau khi Đường Tư dặn dò vài câu thì dẫn Linh Vận rời đi.

...

Trăng treo cành liễu.

Gió thổi yên ắng, màn lụa mỏng nhẹ nhàng bay.

Thiếu nữ đang ngủ trên giường chậm rãi mở hai mắt.

Nàng đau đầu xoa huyệt thái dương, trong mắt một mảnh mờ mịt.

“Ta đang ở... phủ công chúa?”

Phong Như Khuynh nhớ mang máng, vốn dĩ nàng định cùng quân đoàn uống một trận sáng khoái nhưng chưa từng nghĩ đến vừa uống một chén đã ngã xuống, hơn nữa một chén kia lại còn là rượu pha nước!

Mặt nàng lập tức đen thui.

“Chuyện này cũng quá mất mặt rồi, ta không nghĩ thân thể này từ lượng thấp đến vậy, ta mới uống một chén đã say, thật sự là quá mất mặt! Sau này ta còn có mặt mũi nào gặp người trong Thiết Huyết quân đoàn đây?”

Thôi, vẫn may không phải là không uống rượu, cũng không có gì ghê gớm.

Nàng lại xoa huyệt thái dương, ngồi dậy từ trên giường, nhều mày hô: “Thanh Linh, Lư Ly!”

Trả lời nàng là một mảnh yên tĩnh...

“Hai nha đầu này lại chạy đi đâu rồi? Ngay cả canh giải rượu cũng không bụng đến cho ta.”

Chương 112: Sói ngồi trong nhà, nòi từ trên trời rơi xuống (một)

Editor: MAC

Thấy hai nha đầu kia mãi vẫn không xuất hiện, Phong Như Khuynh tùy tay cầm lấy áo khoác treo đầu giường đi ra cửa.

Sân phủ công chúa, im ắng tĩnh lặng như tờ.

Thanh Linh đang dọn dẹp ngoài sân, nàng ngược mắt lên nhìn thấy Phong Như Khuynh đang đi ra phòng, thân mình nàng sợ phát run, chỗi trên tay lập tức rơi xuống đất.

“Thanh Linh.”

Phong Như Khuynh mỉm cười đi lại chỗ Thanh Linh.

Nàng tươi cười sáng lạn như vậy mà Thanh Linh lại sợ hãi hét lên xoay người chạy ra sau.

Trong nháy mắt. Mặt Phong Như Khuynh đen xì.

Tiểu nha đầu này sao vừa nhìn thấy nàng đã chạy? Nàng khủng bố đến thế sao?

Lúc Phong Như Khuynh đang đen mặt suy nghĩ, đột nhiên bóng dáng Lưu Ly lọt vào tầm mắt nàng.

Nàng vui sướng hô: “Lưu Ly, các người...”

Choang!

Lưu Ly kinh ngạc, cái bát trong tay rơi bẽ trên mặt đất, nàng hoảng loạn ngược mắt, đôi môi trắng bệch nhẹ nhàng nói: “Công... công chúa, người tỉnh rồi?”

“Lưu Ly, có chuyện gì vậy, sao ta cứ có cảm giác các người đều sợ hãi ta?”

“...”

Lưu Ly trầm mặc không nói.

Nàng nên nói thế nào đây?

Chẳng lẽ nói với công chúa rằng mấy canh giờ trước người nổi lên thú tính xé nát xiêm y của bọn họ à? Lại còn mạnh mẽ khi để bọn họ? Chuyện loại này quá khó để mở miệng, nàng không thể nói ra.

Còn nữa, nếu nói ra rồi thì sao? Chẳng lẽ bắt chủ nhân phải phụ trách bọn họ sao? Khéo khi bị hạ sẽ cầm đao chém chết bọn họ.

“Công chúa, chỉ là hôm nay nô tỳ và Thanh Linh bị Tuyết Lang dọa đến thôi, nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Con sói kia dám khi dễ người của ta?” trong mắt Phong Như Khuynh lướt qua tia sáng nguy hiểm lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi, “Dùng mấy ngày Thiên Linh quả của nó cho nó nếm thử một chút giáo huấn.”

Ném xuống lời này, Phong Như Khuynh vỗ vỗ vai Lưu Ly.

“Trời gần tối rồi, các người mau đi nghỉ ngơi đi, không cần phải quét sân nữa.”

Vì nàng không tuyển thêm nô bộc nên khoảng sân này vẫn luôn do hai tiểu nha đầu dọn dẹp, mấy ngày nay quả thật đã làm khổ bọn họ, xem ra đã đến lúc nàng đi kiểm lĩnh thú về...

...

Trên ngọn núi phía sau, Tuyết Lang đang chớp mắt đột nhiên mũi ngửa ngửa hắt xì một tiếng.

Nó dùng móng vuốt xoa mũi, Tuyết Lang cảm giác hình như có người đang nhắc mình.

Chẳng qua nó cũng mặc kệ, nó quay thân tiếp tục nằm trong được điện, đôi chân trước còn ôm chặt lấy cây Thiên Linh Quả, khóe môi của nó giương lên nụ cười thỏa mãn.

...

Hôm sau.

Trời vừa sáng.

Tuyết Lang trở thân muốn đứng dậy, bỗng dung một khuôn mặt đang cười tùm tùm phóng đại trước mắt nó, Tuyết Lang sợ tới mức trái tim suýt chút nữa đã bay khỏi lồng ngực.

Móng vuốt nó không ngừng vỗ về ngực, thở hổn hển không ngừng.

Hù chết sói, thật sự suýt tí nữa hù chết sói, người này mới sáng sớm đã cười âm hiểm như vậy khẳng định là không có chuyện tốt.

“Tiểu lang nhi, ta nghe nói ngươi khi dễ nha đầu của ta?” Phong Như Khuynh khoanh tay trước ngực, rũ mắt nhìn xuống Tuyết Lang, nàng cười sáng lạn như ánh mắt trời nhưng lại khiến toàn thân Tuyết Lang nổi da gà.

Nó ư ừ kêu, trong mắt đều là uất ức.

Khi dễ người, sao nó dám? Càng khỏi phải nói là nha đầu nữ nhân này!

“Thấy ngươi thành thật thừa nhận, ta cũng chỉ ngừng ba ngày Thiên Linh quả của ngươi.”

“...”

Tuyết Lang tròn mắt há mồm.

Nó thừa nhận? Nó thừa nhận khi nào?

Nhân loại đáng giận này khi dễ nó không biết nói tiếng người! Lại dám vu hãm nó!

Tuyết Lang càng nghĩ càng giận, bộ lông nó đều dựng lên, linh thú xung quanh kinh hãi ồn ào chạy tới quay xung quanh người Phong Như Khuynh, cảnh giác nhìn chăm chăm vào Tuyết Lang, chỉ sợ nó sẽ một vuốt mà vô chết Phong Như Khuynh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Sói ngồi trong nhà, nòi từ trên trời rơi xuống (2)

Editor: Mạn Châu Sa 2001

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Sau đó...

Tuyết Lang càng thêm tức giận, dứt khoát nằm trên mặt đất khóc lóc lăn lộn la lối, bộ lông trắng như tuyết lăn trên mặt đất dính đầy bụi đất.

“Đứng dậy!”

Phong Như Khuynh cảm giác mặt mũi của mình đều bị Tuyết Lang này làm mất hết, vẻ mặt trầm xuống quá lớn.

“Hu hu.”

Không dậy nổi, ngươi không chịu đưa Thiên Linh Quả, ta sẽ không đứng dậy!

Về mặt Phong Như Khuynh càng đen hơn, con sói nhỏ này thật sự càng ngày càng giống con chó.

Tuy rằng nàng thích sủng vật nhỏ làm nũng bán manh, nhưng không có nghĩa là nàng thích con sói nhỏ la lối om sòm như vậy.

“Tiểu Lang Nhi, ta cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội,” Phong Như Khuynh nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, bỗng nhiên, nàng nở nụ cười, “Nếu ngươi giúp ta việc này, ta sẽ... Không trừng phạt ngươi.”

Tuyệt Lang vừa nghe lời này, lập tức dừng lẫn lộn, trực tiếp đứng dậy, đôi mắt sói chớp chớp nhìn Phong Như Khuynh.

“Đi, đi cùng ta đến núi linh thú một chuyến.”

Gần đây phủ công chúa quá mức yên bình, không người nào dám đến xâm phạm cho nên thực lực của Tuyệt Lang có chút uổng phí, nàng cũng không thể nuôi dưỡng nó vô ích, hơn nữa mỗi ngày đều phải đưa Thiên Linh Quả, nên chắc chắn nàng phải để nó làm việc cho nàng!

Mới vừa ra khỏi phủ công chúa, Phong Như Khuynh liền cảm nhận được hơi thở của thị vệ trong cung, bước chân nàng dừng lại, đưa lưng về phía sau.

“Hai người không cần đi theo ta, ta có Tuyệt Lang che chở, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, nếu các ngươi vẫn đi theo ta... Ta sẽ coi như các ngươi đang giám thị ta.”

Chuyện nàng muốn đi làm, nhất định không thể để cho người khác phát hiện, cho nên nàng cũng không thể để người đi theo bảo vệ ở phía sau.

Hai thị vệ nấp ở chỗ tối phía sau có chút sững sờ, đưa mắt nhìn nhau.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Thị vệ cau mày, hỏi.

Thị vệ thứ hai nhìn về phía bóng dáng Phong Như Khuynh mang theo Tuyệt Lang rời khỏi, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Hoàng Thành này, có Tuyệt Lang tam giai che chở công chúa, không ai dám liều chết tìm nàng gây phiền toái! Nếu chúng ta mạnh mẽ đi theo, tất nhiên sẽ chọc giận công chúa, cho nên, vẫn nên đi về bẩm báo trước với bệ hạ mới thỏa đáng.”

Hiện giờ công chúa đã thay đổi rất nhiều, nhưng tính tình nàng như vậy bọn họ cũng không dám chọc giận nàng.

Hai tên thị vệ liếc mắt một cái, xoay người, nhanh chóng đi về phía hoàng cung.

Từ khi Phong Như Khuynh sinh ra đến nay, chưa bao giờ ra khỏi Hoàng Thành, hai tên thị vệ chỉ nghĩ nàng đi dạo trong Hoàng Thành, chứ không nghĩ tới nàng sẽ rời khỏi Hoàng Thành đi về phía Linh Thú Chi Sâm.

Linh Thú Chi Sâm này cực kì rộng lớn, một ngọn mà liên quan đến sáu nước.

Mà Lưu Vân Quốc nằm ở phía Đông của núi linh thú.

Hiện tại với thực lực của Phong Như Khuynh, nàng chỉ dám đi ở bên ngoài, nếu đi sâu vào bên trong thì đến cả Tuyệt Lang tam giai cũng không có cách nào bảo vệ nàng.

Mặc dù chỉ ở bên ngoài, nhưng so với cả Hoàng Thành thì có thể thấy được chỗ này có một số lượng linh thú khổng lồ.

“Tuyệt Lang, lần này có thể thành công hay không, chỉ có thể trông cậy vào ngươi.” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu Tuyệt Lang.

Sau đó, nàng lấy cái ghế buộc trên lưng Tuyệt Lang xuống, đồng thời lấy ra một cuốn sách.

“Rống!”

Cách đó không xa, truyền đến một tiếng gào thét hung mãnh (hung dữ + mạnh mẽ).

Tiếng gào thét đó khiến tim gan Phong Như Khuynh đập bùm bụp, đương nhiên, không phải nàng bị dọa sợ mà là hưng phấn.

Khóe môi nàng nhếch lên, nở nụ cười, hai chân vắt chéo, ánh mắt sột sột nhìn bóng dáng đang lao nhanh đến...

Bên trong cơn gió mạnh kia, một con báo đốm nhanh như chớp hiện lên trong tầm mắt Phong Như Khuynh.

Ánh mắt báo đốm rất hung tàn, dường như rất bất mãn với Phong Như Khuynh – vị khách không mời mà tới, trong chớp mắt đã nhảy đến trước mặt nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Người có muốn làm việc không? (1)

Editor: Mạn Châu Sa 2001

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Đội dài!”

Lúc báo đốm nhảy đến trước mặt, Phong Như Khuynh nâng lên tay ngăn lại động tác của nó.

Phàm là linh thú thì đều đã được khai thông linh trí, cho nên, sau khi nhìn thấy động tác của Phong Như Khuynh, báo đốm ngốc một chút, theo bản năng liền ngừng lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Nhân loại này sắp chết đến nơi rồi còn muốn nói thêm cái gì?

“Tiểu báo nhi,” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm, dùng giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng lại tràn ngập dụ hoặc hỏi, “Ngươi có muốn làm nhiệm vụ không?”

Nhiệm vụ? Đùa gì vậy?

Báo đốm sừng sốt một lát, nổi giận gầm lên một tiếng, móng vuốt phóng về phía Phong Như Khuynh.

“Rống!”

Trong khoảnh khắc báo đốm muốn động thủ, rốt cuộc Tuyết Lang đứng ở một bên đã lao đến trước mặt Phong Như Khuynh, đột nhiên nó rống to đựng mạnh khiến báo đốm dịch qua bên phải.

Bởi vì ngay từ đầu, Phong Như Khuynh sợ khí thế của Tuyết Lang tam giai dọa linh thú chạy mất, báo nó thu lại hơi thở, cho nên, khi nhìn thấy bên cạnh nhân loại này có linh thú tam giai, trong lòng báo đốm cả kinh run rẩy vài cái.

Àm!

Báo đốm không chịu nổi sự va chạm của Tuyết Lang, ngay lập tức thân thể khổng lồ ngồi trên mặt đất, nó loạng choạng choáng váng đầu óc, mờ mịt ngẩng đầu lên.

Sâu bên trong ánh mắt của nó, vẫn là một gương mặt cười tủm tỉm kia, đang dùng giọng nói dụ hoặc hỏi: “Ngươi có muốn làm nhiệm vụ không?”

Lúc này, báo đốm không dám xúc động như vậy, nó ngồi dưới đất động cũng không dám động, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Tuyết Lang.

“Ngươi không cần nhìn nó, nhìn ta đây này,” Phong Như Khuynh giơ tay lên mở cuốn sách trong tay ra, “Nhìn hiểu không?”

Ánh mắt báo đốm càng thêm mờ mịt, vậy... Đây là làm cái gì? Nó nhìn không hiểu?

Nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của báo đốm, Phong Như Khuynh quay đầu nhìn về phía Tuyết Lang: “Linh thú không biết chữ sao?”

Tuyết Lang thành khẩn gật đầu.

Phong Như Khuynh đen mặt: “Tại sao ngươi không nói sớm? Lãng phí thời gian của ta.”

“...”

Ánh mắt Tuyết Lang vô tội.

Nhưng mà ngươi không có hỏi ta, ai biết vừa rồi ngươi viết cái gì?

Phong Như Khuynh không hề để ý tới Tuyết Lang, quay đầu nhìn về phía báo đốm: “Ta đây nói ngắn gọn, ta muốn ngươi làm việc cho ta, nội dung công việc, ta sẽ cho người nói với ngươi, mà thù lao chính là mỗi ngày ta đưa Thiên Linh Quả cho ngươi.”

Bàn tay nàng duỗi ra, một quả Thiên Linh Quả được nàng nắm trong bàn tay.

Ánh mắt báo đốm si ngốc nhìn Thiên Linh Quả trong tay Phong Như Khuynh, thêm đến nước miếng muốn rơi xuống, nó vội vàng xoa xoa móng vuốt, nhưng cũng không có lập tức nhận ngay mà suy nghĩ sâu xa một chút.

“Ngươi còn cần suy xét? Chuyện tốt như vậy, vì sao còn muốn suy xét? Thiên Linh Quả chỉ là một trong số đó thôi, sau này ta sẽ cung cấp linh dược tốt hơn, nếu ngươi biết nói năng khiến tâm trạng ta tốt hơn, ta còn cung cấp bữa ăn linh dược cho các ngươi.”

Thiên Linh Quả tản ra mùi hương mê người, mà loại mùi hương này đối với báo đốm mà nói là cực kỳ dụ hoặc, nó khó có thể cự tuyệt, tóm lại nó khó khăn gật đầu.

“Thật ngoan,” Phong Như Khuynh sờ đầu nhỏ của báo đốm, “Tiểu báo nhi, về sau, ngươi chính là một phần của phủ công chúa ta, làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Những thứ này chỉ đơn giản lừa gạt được linh thú chưa trưởng thành, ngược lại lúc lừa gạt Tuyết Lang cần tiêu tốn một chút thời gian.

Nếu muốn lừa gạt con rắn của Quốc Sư, đoán chừng... Càng khó.

“Hai người chờ ở bên cạnh ta, nhớ rõ thu lại hơi thở, đừng dọa nhóm thú nhỏ của ta chạy mất, Tiểu Lang, người giao phương pháp thu lại hơi thở cho Tiểu Báo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Người có muốn làm việc không? (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Rống.”

Tuyết Lang rống lên một tiếng, như muốn nói cho Phong Như Khuynh hiểu được nó đã làm như thế nào.

“Người im miệng đi!” Phong Như Khuynh quét mắt nhìn qua, “Ngộ nhớ tiếng rống của người dọa hết linh thú chạy đi thì ta sẽ cắt phần Thiên Linh Quả của người ba ngày.”

Tuyết Lang sợ tới mức nhanh chóng ngậm miệng lại, đối với nó không có gì có thể quan trọng hơn Thiên Linh Quả.

Quả nhiên, trong nháy mắt hai linh thú thu liễm hơi thở lại đã một con linh thú từ không trung lao xuống.

Lần này là một con Phi Ưng, nó và Báo Đốm đều là linh thú Nhị giai, móng vuốt sắc bén kia giống như trường kiếm, lao về phía Phong Như Khuynh.

Chờ nó tới gần Phong Như Khuynh, Báo Đốm và Tuyết Lang đồng thời nhảy ra, nhanh chóng nhảy lên, dùng hàm răng cắn mạnh vào móng vuốt đang đuổi tới của nó.

Đau, đau đau!

Vì đau nên nước mắt của Phi Ưng rất nhanh đã rơi xuống, nó liều mạng rút móng vuốt lại nhưng hai con linh thú phía dưới vẫn không chịu buông nó ra, bắt nó bay loạn xạ trên không.

Ai có thể cho nó biết, nó chỉ muốn kiếm nhân loại để làm điểm tâm thôi vì sao lại nhảy ra một con lang với một con báo chứ?

Phong Như Khuynh đưa tay lên, ý muốn hai con linh thú, cắn chặt Phi Ưng, để nó khỏi bay lộn xộn.

Phi Ưng thật sự bị dọa khóc, ánh mắt nó rung rung nhìn thiếu nữ đang đi đến gần.

Thiếu nữ kia đang tươi cười nhưng lại làm cho nó sồn hết tóc gáy, cả người phát lạnh.

Nhưng thiếu nữ chỉ đi đến trước mặt thì ngừng lại, cười tủm tỉm: “Người... Muốn làm việc không?”

...

Mặt trời đang lặn, hoàng hôn rơi đầy trời.

Bên ngoài Linh Thú Chi Sâm có một thiếu nữ ngồi trên ghế dựa, phía sau nàng một đàn linh thú đứng đầy ra đó.

Tuyết Lang, Báo Đốm, Phi Ưng, Hồng Hồ, Sư Thử, Chồn Điện tím...

Mà đúng lúc này, đất đai bỗng nhiên chấn động, thiếu nữ đưa mắt nhìn thì thấy một con gấu to lớn nhanh chóng chạy đến, có lẽ nó quá to nên mặt đất bên dưới cũng đang rung chuyển.

“Đại Địa Chi Hùng Tam giai cấp thấp?”

Phong Như Khuynh neho hai mắt lại, đây chỉ là ở bên ngoài thể nhưng cũng có linh thú tam giai? Thật sự là... không uống công đến đây.

Con Đại Địa Chi Hùng tam giai này chắc hẳn là vương của vùng bên ngoài Linh Thú Chi Sâm

Đương nhiên, cũng chỉ là ở bên ngoài thôi, thực lực của Đại Địa Chi Hùng không đủ để vào trong.

Lần này, không đợi Phong Như Khuynh mở miệng, Tuyết Lang cùng Báo Đốm đã đi qua.

Phong Như Khuynh không hiểu thú ngữ nên cũng không biết chúng nó nói gì với Đại Địa Chi Hùng nhưng nàng có thể đoán được đại khái.

Ngươi... Muốn làm việc không?

Không đến một lát, Đại Địa Chi Hùng thật thà đã thu liễm lại sát khí, đang hoảng đi theo Tuyết Lang đến sau lưng Phong Như Khuynh.

“Quả nhiên, muốn tìm linh thú làm việc, đúng là cần phải tự mình đi đến Linh Thú Chi Sâm, tiết kiệm được một số lượng lớn bạc.”

Phong Như Khuynh vui mừng hơn hờ, dù sao linh thú tam giai cũng đã có thể thành trấn điểm chi bảo ở linh thú các rồi, như vậy mới có thể thấy được giá trị của linh thú tam giai.

Tuyết Lang dùng đầu đẩy đẩy chân Phong Như Khuynh, giống như muốn nhắc nàng đừng quên lợi ích của nó.

“Tiểu Lang Nhi, vì hôm nay ngươi nỗ lực giúp ta như thế nên ta sẽ miễn xử phạt cho ngươi.” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm sờ sờ cái đầu nhỏ của Tuyết Lang.

Tuyết Lang sừng sốt một chút, vậy khen thưởng của nó đâu?

Nó ra sức tuyên truyền như thế vậy mà không có khen thưởng cho nó sao?

“Nhưng mà nếu ngươi khế ước với ta...” Phong Như Khuynh neho hai mắt lại, “Mỗi ngày ta có thể cho ngươi một ít Thiên Linh Quả.”

Tuyết Lang vui sướng gầm rú.

Khế ước, hiện tại phải khế ước! Lập tức!

Phong Như Khuynh nhìn Tuyết Lang vui mừng, nụ cười càng sâu: “Đi, chúng ta đi về trước, sau khi về, còn phải cho sắp xếp công việc cho các ngươi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Linh thú tới công thành? (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Công chúa Phong Như Khuynh mất tích!

Tin tức này, giống như một trận gió lốc bay khắp Lưu Phong Quốc.

Kể từ buổi sáng, công chúa dẫn theo Tuyết Lang tam giai rời khỏi công chúa phủ, sau đó liền mất tích!

Vốn dĩ thị vệ giữ công thành chỉ cho rằng công chúa ra ngoài để thư giãn nên cũng không ngăn cản, bọn họ không thể nào đoán được, công chúa sẽ đuổi ám vệ, lén lút rời đi.

Mà vừa đi, chính là cả một ngày, tới hoàng hôn rồi mà vẫn chưa trở về.

Giờ phút này, trên đường phố nhộn nhịp, vô số người trong Đội Quân Hoàng Thành đang bay qua bay lại trên phố, những tiểu thương bán hàng đều sợ sệt run bần bật tránh sang một góc, không dám mở miệng.

Bọn họ cảm thấy, nếu công chúa thật sự mất tích, hoàng thành này... Sẽ bị cuốn vào cảnh mưa rền gió dữ.

“Công chúa thật sự mang theo Tuyết Lang tam giai rời đi sao?”

Mộ Thanh Nhi đứng bên đường ngơ ngác nhìn bóng dáng đội quân bay qua bay lại, trong lòng nàng có chút lo lắng.

Nếu là trước kia, tin tức công chúa mất tích đối với nàng là một chuyện tốt, sau này khi ra cửa không cần lo lắng đề phòng sẽ gặp phải kẻ ác ôn này nữa.

Nhưng mà...

Sau hai lần tiếp xúc, nàng cũng hiểu rõ, công chúa bây giờ đã không còn giống lúc trước!

“Công chúa không còn giống như xưa, nàng sẽ không tùy tiện mang mỗi Tuyết Lang mà rời đi đâu.”

Triều Dương thờ dài một tiếng, tuy rằng trong lòng hấn tự an ủi mình như thế, nhưng kỳ thật, hấn cũng không dám tin nếu công chúa ở một mình với Tuyết Lang thì có sống sót được dưới nanh vuốt của Tuyết Lang hay không.

Hơn nữa, Tuyết Lang tam giai vẫn còn chưa được thuần hóa.

Lúc Mộ Thanh Nhi định nói tiếp nhưng Lâm Nguyệt Ảnh chạy nhanh đến kéo ống tay áo nàng, ý bảo nàng khoan hãy nói tiếp.

Mộ Thanh Nhi sững sờ, lúc ngẩng đầu liền thấy được một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc.

Dáng người thiếu nữ mảnh khảnh, vòng eo thon gọn chỉ cần một tay là đã có thể ôm hết, trong tay nàng ta cầm một cái quạt lông, che đi ý cười như có như không trên khóe miệng.

“Mấy người các ngươi đang đợi tỷ tỷ của ta sao?” Phong Như Sương cong khóe môi, cũng may là nàng ta đang dùng quạt lông che lại mới không có ai phát hiện, “Tỷ tỷ cũng thật là, ta đã khuyên quá tỷ ấy từ lâu rồi, linh thú tam giai trời sinh tính tàn bạo, vậy mà tỷ ấy không nghe cứ khăng khăng phải có được nó.”

Mộ Thanh Nhi mím môi không trả lời.

Những người khác cũng không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào thiếu nữ.

“Vốn dĩ trong cung có cao thủ bảo hộ, đương nhiên tỷ ấy có thể bình yên vô sự, ai ngờ tỷ tỷ của ta quá mức với tự tin, tỷ ấy từng nói với ta là nàng có thể thuần phục được con Tuyết Lang này, thế nên mới cố tình đoạt trong tay đám người kia, hiện tại xem ra, tỷ tỷ... Có thể sẽ không về được...”

Trong giọng nói Phong Như Sương đầy sự đau lòng, chớp chớp mắt hai lần, roi xuống được hai giọt nước mắt, khuôn mặt yếu đuối của nàng ta trông thật đáng thương.

Nếu không phải sự tình lần này quá mức với nghiêm trọng thì có lẽ mọi người ở đây đều sẽ tin tưởng Phong Như Sương thật sự lo lắng cho Phong Như Khuynh.

“Nhị công chúa,” Mây Triều Dương rũ xuống, “Ngươi có biết, thiếu gia Nạp Lan Tịnh của phủ tướng quân sắp nổi điên rồi hay không? Toàn bộ người trong phủ Tướng quân đã được điều động đi tìm công chúa điện hạ.”

Phong Như Sương sững sờ, trong giọng nói dịu dàng lại hàm chứa vô số lo lắng.

“Tỷ tỷ mất tích, đương nhiên ta cũng rất sốt ruột nhưng trước kia ta khuyên tỷ ấy nhiều như vậy, tỷ ấy cũng không nghe ta nói, ta còn có thể có biện pháp gì?”

“Sốt ruột?”

Triều Dương cười châm chọc: “Nếu Nhị công chúa thật sự sốt ruột, sao lại còn ở đây nói chuyện vô nghĩa với chúng ta chứ? Bình thường người thường xuyên nói cho chúng ta biết quan hệ của ngươi với ngài ấy vô cùng quen thuộc, ngươi quan tâm ngài ấy như thế nào nhưng tại sao bây giờ khi ngài ấy mất tích, ngươi không đi tìm ngài ấy khắp nơi? Mà còn có thời gian tới tìm chúng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Linh thú tới công thành? (2)

Edit: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Có lẽ là bởi vì thất vọng nên ngay cả thân phận của Phong Như Sương, Triều Dương cũng không có kỳ nữa, bên trong giọng điệu lộ vẻ trào phúng.

Chẳng qua chuyện hoàng thượng không coi trọng Phong Như Sương, thế nhân ai mà chẳng biết. Nếu để hoàng thượng biết Phong Như Sương chạy đến đây nói những lời này thì cho dù hấn có làm gì, hoàng thượng cũng không thể xử phạt hấn.

Vậy thì hấn còn lo lắng nhiều như vậy làm gì?

Đám người Mộ Thanh Nhi và Lâm Nguyệt Ảnh cũng trầm mặc không nói.

Đúng vậy, không phải ngươi lo lắng cho nàng sao? Bây giờ nàng mất tích, tại sao ngươi lại còn có thời gian nói chuyện vô nghĩa với chúng ta vậy? Sao ngươi không đi tìm nàng mà còn đứng ở đây làm gì?

Loại quan tâm như vậy, thật sự quá mức dối trá...

Về mặt Phong Như Sương thay đổi, những người ở đây đều là con của quan lại đại thần trong triều, nàng ta đã tốn rất nhiều thời gian mới mua chuộc, lấy lòng được. Phong Như Khuynh chỉ qua lại với bọn họ mới có vài lần mà đã khiến nỗ lực nhiều năm của nàng ta đổ sông đổ bể?

“Triều Dương!” Nàng ta thu hồi bộ dáng lo lắng, giữa hai hàng mày hiện lên vẻ lạnh lẽo, cười lạnh một tiếng, “Ngươi đã quên rằng, trước đây Phong Như Khuynh đối xử với các người như thế nào sao? Một ít được thiện đãi có thể mua chuộc được các người rồi à?”

Triều Dương ngẩn ra, hấn ngo ngác nhìn Phong Như Sương, nhìn nửa ngày mới hạ tầm mắt.

“Nhị công chúa, quả nhiên ngươi ... Ghen ghét với nàng ấy.”

Nhiều năm trôi qua, các nàng hết lần này đến lần khác đều không phát hiện ra. Không những vậy... Còn bị lừa gạt lâu như thế.

Trước kia, các nàng đều rất ngưỡng mộ Nhị công chúa, rất nhiều chuyện không cách nào nghĩ thông suốt.

Một khi bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với nàng ta, mọi chuyện sẽ dần lên men trong lòng họ.

“Ta nhớ ra rồi,” Lâm Nguyệt Ảnh cắn môi, tiến lên hai bước, “Mỗi lần Phong Như Khuynh khi dễ chúng ta, ngươi đều sẽ xuất hiện giúp đỡ. Mỗi lần như vậy ngươi luôn xuất hiện đúng lúc, mà lần nào Phong Như Khuynh cũng đều rất nghe lời ngươi mà buông tha cho chúng ta.”

“Xem ra trước kia đại công chúa quả thật quá ngu ngốc, mới bị ngươi lợi dụng như thế. Nhị công chúa, ngươi làm như vậy không sợ bị hạ bệ sao?”

Mộ Thanh Nhi là người nhất gan, nhưng lúc này nàng lại dứt khoát, kiên quyết đứng bên cạnh Lâm Nguyệt Ảnh, phần nộ nhìn về phía Phong Như Sương.

Trên thực tế, đâu phải chỉ có một mình Phong Như Khuynh ngu xuẩn?

Bọn họ đều bị nàng ta chơi đùa đến quay vòng!

Nếu không phải hôm nay Phong Như Khuynh mất tích làm cho khuôn mặt thật của nàng ta bị phơi bày ra ánh sáng, không biết bọn họ còn bị nàng ta lừa gạt bao lâu nữa?

Trong lòng Phong Như Sương có chút ảo não.

Xác thật hôm nay tin tức Phong Như Khuynh mất tích làm nàng ta quá mức vui sướng. Bị hạ lại vô cùng nôn nóng, không có thời gian quản người khác, nên nàng ta mới lên lút chuồn ra khỏi cung, tính tìm một nơi không có ai để ăn mừng.

Không nghĩ tới trên đường sẽ gặp mấy người này, trong lúc nhất thời không thể nhận được mới nói những lời kia.

Ai mà ngờ cũng chính vì những lời này lại làm cho bọn họ nhìn thấu nàng ta.

“Mặc kệ các ngươi có nói thế nào cũng đều không có tác dụng.” Tâm tình Phong Như Sương không tồi, cũng không trách tội nhóm người này chống đối. Nàng ta khề thờ dài một tiếng, nói bằng giọng điệu rất bất đắc dĩ, “Dù sao thời điểm nàng muốn mua linh thú tam giai Tuyết Lang, ta đã khuyên nàng thực lực của nàng quá yếu, không cách nào thuần phục được Tuyết Lang, nếu nàng vẫn muốn mua thì chỉ có con đường chết!”

“Nàng không nghe ta cũng không còn cách nào. Hiện tại nàng lại to gan lớn mật ở một mình với Tuyết Lang, chẳng phải là muốn trở thành đồ ăn cho Tuyết Lang sao? Nàng tự tìm đường chết, ta sốt ruột thì có tác dụng gì?”

Ở phủ công chúa Liễu Ngọc Thần từng bị Tuyết Lang tấn công, cảm thấy quá mức hổ thẹn, cho nên sau khi rời khỏi hấn không hề nhắc tới một chữ nên cũng không ai biết, linh thú tam giai Tuyết Lang đã trở thành sói trông cửa cho phủ công chúa.

“Nhị công chúa!” Lâm Nguyệt Ảnh vừa nắm chặt tay vừa nghiêng răng ken két, “Đại công chúa chỉ mất tích thôi, làm sao ngươi lại chắc chắn nàng đã chết chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Linh thú tới công thành? (3)

Edit: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Trong lòng Phong Như Sương cười nhạo một tiếng, trên mặt lại bất động thanh sắc: “Một bên là sơ vô giả cấp thấp, bên còn lại là linh thú tam giai tương đương với Thật Vô Giả, người cho rằng... Tỷ tỷ ta sẽ có phần thắng sao? Chẳng qua là con người ta cứ thích tự lừa mình dối người mà thôi.”

“Người...”

Lâm Nguyệt Ảnh lừa giận ngút trời, bỗng đứng nàng nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy ngang người mình.

Lâm Nguyệt Ảnh kinh hãi, nhanh tay kéo Đại Nhi đang chạy về phía cửa thành lại.

“Tiểu Đại Nhi, sao muội lại ở chỗ này?”

Sao Đại Nhi lại rời khỏi phủ tướng quân? Phủ Tướng quân có ai biết không?

Mới đầu Nạp Lan Đại Nhi còn sững sốt, trong nháy mắt nàng quay đầu lại liền nhìn thấy Phong Như Sương, nàng sợ tới mức thân thể run run, vội vàng co rút vào trong lòng ngực Lâm Nguyệt Ảnh.

“Trưng thối, đại trưng thối!”

Đám người Lâm Nguyệt Ảnh đều ngán người.

Từ khi sự việc kia qua đi, Nạp Lan Đại Nhi luôn bị nhốt ở phủ. Hơn nữa Phong Như Sương và Nạp Lan Đại Nhi cũng chưa từng xuất hiện cùng nhau trước mắt mọi người bao giờ. Cho nên lúc trước mấy người Lâm Nguyệt Ảnh đều không biết Nạp Lan Đại Nhi sợ nàng ta như thế nào.

“Đại Nhi, muội mau trở về phủ tướng quân đi, nếu không gia gia muội sẽ rất lo lắng.” Mắt Lâm Nguyệt Ảnh nhìn Phong Như Sương rồi lại chuyển ánh mắt sang Nạp Lan Đại Nhi, hỏi.

Thân thể bé nhỏ của Nạp Lan Đại Nhi vẫn đang run rẩy, hai tròng mắt nàng đong đầy nước mắt, đáng thương nói: “Ca ca nói biểu tỷ tỷ đi vào Linh Thú Chi Sâm... Ca ca đi tìm biểu tỷ tỷ, Đại Nhi cũng phải đi.”

“Đại Nhi, muội... Không sợ nàng sao?”

“Biểu tỷ tỷ, người tốt, không phải là trưng thối, Đại Nhi không sợ.” Nạp Lan Đại Nhi kiên quyết lắc đầu.

Biểu tỷ tỷ không còn khi dễ nàng nữa, cuối cùng nàng cũng không cần sợ tỷ ấy nữa!

Triều Dương bỗng nhiên tiến lên vài bước, nắm chặt lấy bả vai của Đại Nhi: “Đại Nhi, muội nói công chúa đi Linh Thú Chi Sâm?”

Linh Thú Chi Sâm là nơi như thế nào? Bên người công chúa đã có một linh thú tam giai Tuyệt Lang hung ác, nàng còn chạy tới Linh Thú Chi Sâm làm gì?

Đại Nhi gật gật đầu: “Đại Nhi muốn đi tìm biểu tỷ tỷ.”

Nàng nghe lén được phụ thân và ca ca nói chuyện, mới biết được có người nhìn thấy biểu tỷ tỷ mang theo Tuyệt Lang đi vào Linh Thú Chi Sâm.

Gia gia lo lắng sắp điên rồi, nàng thừa dịp không ai trông chừng mới lén lút chạy ra đây.

“Nhưng mà... Đại Nhi không biết đường...” Đại Nhi ủy khuất cúi đầu, nàng không biết phải chạy hướng nào mới có thể đến Linh Thú Chi Sâm.

Đột nhiên Phong Như Sương cười lạnh một tiếng: “Xem ra tỷ tỷ ta thật sự không sống nổi rồi, không nói đến linh thú tam giai là Tuyệt Lang, tùy tiện một con linh thú ở Linh Thú Chi Sâm, cũng đều có thể khiến nàng ta chết rồi, đáng tiếc, thật sự quá đáng tiếc...”

Phụ hoàng chỉ có nàng ta và tỷ tỷ là hai nữ nhi. Chỉ cần tỷ tỷ chết, cho dù là phụ hoàng hay thiên hạ, đều là của nàng ta!

Không ai có thể tranh đoạt với nàng ta!

Ha ha ha!

Phong Như Sương thật muốn điên cuồng cười thành tiếng, chỉ là tiếng cười vừa đến cổ họng, liền bị nghẹn lại...

Một trận đất rung núi chuyển, thanh âm truyền đến từ bên ngoài cửa thành. Các tướng sĩ thủ thành cả kinh, vội vàng rút vũ khí ra, kinh hoàng nhìn về phía trước...

Khói bụi nổi lên bốn phía.

Phảng phất như có sóng lớn cuốn qua, cát bụi đầy trời.

Ở trong vòng cát bụi, loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng một con sói hiện ra.

Mà trên lưng sói, giống như có một thân hình mập mạp đang ngồi.

Các tướng sĩ ra sức dụi mắt, bỗng nhiên phát hiện, trong cát bụi không chỉ xuất hiện một bóng dáng...

“Mau, mau đi thông báo tướng quân, linh thú tới công thành! Mau đi nhanh!”

Một tướng sĩ phản ứng đầu tiên, nhanh chóng chạy vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: inh thú đến công thành? (4)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Linh thú công thành?

Sau khi cư dân ở cửa thành nghe bốn chữ như thế, sắc mặt đều thay đổi.

Cao thủ bên trong hoàng thành cũng không thiếu, hiếm khi có linh thú sẽ tìm chết đến công thành như thế, nhưng cho dù như vậy, chờ các cao thủ đến, tất nhiên người bên trong thành đã sớm chết một đồng rồi.

“Chúng ta đi mau!”

Khuôn mặt của Lâm Nguyệt Ảnh khê biến, nàng nắm tay Đại Nhi xoay người muốn rời đi.

Ai ngờ Đại Nhi nhanh chóng tránh thoát tay của nàng ta, chạy ra ngoài cửa thành.

“Đại Nhi!”

Lâm Nguyệt Ảnh sợ hãi hét lên một tiếng, mồ hôi lạnh đều chảy ra, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, bỏ lại một câu: “Các người mau đi bẩm báo với người của phủ tướng quân, ta đi tìm Đại Nhi.”

Dù sao Đại Nhi cũng rất yếu, tốc độ cũng không phải rất nhanh, Lâm Nguyệt Ảnh vài bước đã đuổi kịp nàng, đang muốn dẫn nàng rời khỏi chỗ này, Chỉ là... Sau khi nàng thấy rõ những bóng dáng ở trong gió cát đó, trông mặt của nàng đột nhiên co rụt lại...

Đi ở đằng trước rõ ràng là một con sói tuyết trắng, bước chân của nó cao ngạo lại ưu nhã, trong mắt lang âm trầm đầy khinh thường với những nhân loại này.

Ngồi trên lưng sói chính là một thiếu nữ, cơ thể của nàng mập mạp, đoán chừng khoảng hai trăm cân, nhưng làn da của nàng trắng như tuyết, trắng nõn non mềm.

Phía sau Tuyết Lang và thiếu nữ, có đủ loại kiểu dáng linh thú theo sát.

Hoa Báo, Phi Ưng, Hồng Hò, Sư Thử, Tử Điện Điều, còn có một ... Đại Địa Chi Hùng?

“Kia... Chính là Đại Địa Chi Hùng tam giai? Hình như Đại Địa Chi Hùng này là thú vương bên ngoài rừng Linh Thú, lúc trước ta từng so chiêu qua với nó, bị nó ép đến rất thảm, vì sao nó lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ người bên trong thành bắt đi thể tử của nó? Nên nó đến công thành?”

“Từ từ... Các người có cảm thấy mập mạp ngồi ở trên lưng sói kia lớn lên rất quen mặt hay không?”

“Kìa... Kìa hình như là công chúa Phong Như Khuynh?”

Người xung quanh cũng đều phản ứng lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn thiếu nữ kia dẫn theo một đám lính thú bước vào cửa thành.

Các tướng sĩ thủ vệ đều không thể phản ứng kịp, đặc biệt là khi nhìn thấy Phong Như Khuynh đi vào, ai cũng không dám ngăn cản, vẫn luôn ngo ngác nhìn theo nàng tiến vào trong thành...

“A...”

Sau khi đi vào cửa thành, Phong Như Khuynh có chút ngây ngẩn cả người.

Hôm nay... Hình như người ở cửa thành có chút nhiều? Hơn nữa có mấy khuôn mặt quen thuộc, giờ phút này tất cả mọi người nhìn nàng không chớp mắt, khiến nàng có chút không thể thích ứng.

“Sao các người lại ở đây?”

Nàng đập vào hông Tuyết Lang, đi về phía đám người Lâm Nguyệt Ảnh.

Mà những người khác ban đầu định đến phủ tướng quân thông báo, cũng đều dừng chân lại.

Trên đường phố yên lặng một mảnh, yên lặng đến châm roi cũng có thể nghe thấy.

“Biểu tỳ tỳ!”

Đại Nhi tránh khỏi tay Lâm Nguyệt Ảnh, vui sướng chạy như điên về phía Phong Như Khuynh.

Hình như nàng có chút sợ hãi Tuyết Lang, khi đi đến bên cạnh Phong Như Khuynh thì dừng lại, dùng ánh mắt chờ mong kia nhìn nàng.

“Tuyết Lang!”

Sắc mặt của Phong Như Khuynh trầm xuống.

“...”

Tuyết Lang sợ đến mức đều nhanh nằm bò xuống.

Nó rõ ràng cái gì cũng đều không làm, vì sao lần nào nàng cũng phải hung ác với nó?

Nhưng Tuyết Lang không dám có bất kỳ chống cự gì, nó bước chân đi về phía Đại Nhi, vui sướng phe phẩy cái đuôi, còn dùng đầu lưỡi liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Quần chúng vây xem: “...”

Người là chó hay là sói vậy?

Lâm Nguyệt Ảnh nhìn Tuyết Lang ngoan ngoãn nghe lời như thế, trong lòng khẽ thở phào một hơi, chợt dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía Phong Như Sương còn chưa rời đi kia.

Không phải người nói... Tuyết Lang trời sinh tàn bạo, sẽ không bị Phong Như Khuynh thuần phục, còn sẽ khiến Phong Như Khuynh... Trở thành thức ăn trong bụng nó sao?

Chương 120: Phong Như Sương bị dọa ngốc (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phong Như Sương đã sớm bị dọa đến choáng váng, nàng ta ngây ngốc đứng ở giữa phố, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc.

Có lẽ là nàng ta cảm giác được người xung quanh đều chuyển ánh mắt về phía nàng ta, nàng kinh hoàng đến sắc mặt trở nên trắng bệch, cắn chặt môi, lòng đầy oán giận và không cam lòng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì Phong Như Khuynh muốn cái gì thì có cái đó, ngay cả Tuyết Lang cũng đều có người trong hoàng cung giúp nàng thuần hóa, mà cái gì nàng cũng đều không có.

Ngay cả hình tượng nàng thật vất vả xây dựng, cũng đều bị nữ nhân ác độc này cướp đi!

Đúng vậy, theo Phong Như Sương, Tuyết Lang tam giai này có thể nghe theo mệnh lệnh của Phong Như Khuynh, đều không hề liên quan đến thực lực

bản thân Phong Như Khuynh, tất nhiên là có người trong cung thuần hóa cho nàng, nếu không, nàng có bản lĩnh gì khiến Tuyết Lang nghe lệnh?

“Tỷ tỷ.”

Phong Như Sương bình ổn một hơi, nàng ta ngăn lửa giận trong lòng, nở nụ cười miễn cưỡng đi về phía Phong Như Khuynh: “Tỷ có thể trở về thật tốt, ta còn tưởng tỷ bị Tuyết Lang ăn mất, dù sao Tuyết Lang quá tàn bạo, cho dù có người thay tỷ thuần hóa, cũng chưa chắc sẽ thật sự nghe theo lệnh của tỷ, nó...”

Vốn dĩ Phong Như Sương chỉ là muốn chế giễu Phong Như Khuynh vài câu, ai ngờ lời này của nàng ta hoàn toàn chọc giận Tuyết Lang.

Ngay lập tức, Tuyết Lang phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, một chân đá về phía Phong Như Sương.

Phong Như Sương không phòng bị, cơ thể bị đá bay về phía sau, ngã ở trong đám người.

Xương cốt của nàng ta rất nhanh bị đứt gãy, đau đến sắc mặt trắng bệch, đầu chảy mồ hôi lạnh.

So với sao quanh trăng sáng của nàng ta lúc trước, giờ phút này, tất cả mọi người chỉ đứng ở chỗ không xa nhìn nàng ta, không ai đến đỡ nàng ta, thậm chí, chưa từng có người đến quan tâm nàng ta.

“Ngao ngao ngao!” Tuyết Lang tức giận tận trời, dùng móng vuốt kia chỉ vào Phong Như Sương rống to, đôi mắt hung ác như ăn thịt người, hung tợn nhìn chằm chằm nàng ta.

Nữ nhân đáng giận này là có ý gì?

Khi nào thì Thiên Sơn Tuyết Lang nó đắc tội nàng ta? Nàng ta lại dám hăm hại nó không nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Nàng gặp qua chó nghe lời như nó..... A phi, sói chưa?

Rõ ràng là nữ nhân này cũng muốn cướp đi Thiên Linh Quả của nó, mới muốn để chủ nhân có chút hiểu lầm với nó!

Nhìn bộ dáng tức giận hùng hùng hổ hổ của Tuyết Lang chỉ vào Phong Như Sương, sắc mặt của Phong Như Khuynh đều đen vài phần, nàng vỗ đầu của Tuyết Lang, quát lớn nói: “Nói tiếng người!”

Nó vẫn luôn rống không ngừng, ai hiểu được rốt cuộc nó đang muốn cái gì?

Tuyết Lang quay đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Người cảm thấy ta làm một con sói sẽ nói tiếng người sao?

Có phải người còn cảm thấy một con sói như ta có thể biến thành người hay không?

“Khụ khụ!” Phong Như Sương đã từ trên mặt đất đứng dậy, nàng ta ho khan hai tiếng, khẽ nâng khuôn mặt tái nhợt lên, ánh mắt của nàng ta mờ mịt nhìn chăm chú vào những người đang xem diễn xung quanh, trong lòng chột lạnh lẽo.

Trước kia nàng đối xử với những người này như thế hào, mỗi lần Phong Như Khuynh đối phó với bọn họ, đều là nàng ra ngăn cản, bây giờ... Bọn họ vì không muốn đắc tội Phong Như Khuynh, nên không quan tâm đến nàng.

Tốt, rất tốt! Những người này thiếu nàng, sớm muộn gì nàng sẽ đoạt lại từng cái một!

Đôi mắt âm độc của Phong Như Sương đảo qua mọi người ở đây, nàng ta xoay người, khắp khiêng đi về phía trước.

Tầm lưng kia, khỏi phải nói là có bao nhiêu cô đơn thế lương.

“Biểu tỷ tỷ.” Đại Nhi thấy Tuyết Lang đáng yêu ngoan ngoãn như thế, cũng không sợ hãi, nàng giơ tay kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh, cười hi hi: “Đại Lang này lớn lên như đại câu vậy.”

Phong Như Khuynh sờ đầu nhỏ của Đại Nhi: “Ừ, nó chính là một con chó con trông cửa.”

Tuyết Lang bị cười ở dưới háng cũng liêu mạng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phong Như Sương bị dọa ngốc (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phong Như Sương đã sớm bị dọa đến choáng váng, nàng ta ngây ngốc đứng ở giữa phố, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc.

Có lẽ là nàng ta cảm giác được người xung quanh đều chuyển ánh mắt về phía nàng ta, nàng kinh hoàng đến sắc mặt trở nên trắng bệch, cắn chặt môi, lòng đầy oán giận và không cam lòng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì Phong Như Khuynh muốn cái gì thì có cái đó, ngay cả Tuyết Lang cũng đều có người trong hoàng cung giúp nàng thuận hóa, mà cái gì nàng cũng đều không có.

Ngay cả hình tượng nàng thật vất vả và xây dựng, cũng đều bị nữ nhân ác độc này cướp đi!

Đúng vậy, theo Phong Như Sương, Tuyết Lang tam giai này có thể nghe theo mệnh lệnh của Phong Như Khuynh, đều không hề liên quan đến thực lực bản thân Phong Như Khuynh, tất nhiên là có người trong cung thuận hóa cho nàng, nếu không, nàng có bản lĩnh gì khiến Tuyết Lang nghe lệnh?

“Tỷ tỷ.”

Phong Như Sương bình ổn một hơi, nàng ta ngăn lửa giận trong lòng, nở nụ cười miễn cưỡng đi về phía Phong Như Khuynh: “Tỷ có thể trở về thật tốt, ta còn tưởng tỷ bị Tuyết Lang ăn mất, dù sao Tuyết Lang quá tàn bạo, cho dù có người thay tỷ thuận hóa, cũng chưa chắc sẽ thật sự nghe theo lệnh của tỷ, nó...”

Vốn dĩ Phong Như Sương chỉ là muốn chế giễu Phong Như Khuynh vài câu, ai ngờ lời này của nàng ta hoàn toàn chọc giận Tuyết Lang.

Ngay lập tức, Tuyết Lang phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, một chân đá về phía Phong Như Sương.

Phong Như Sương không phòng bị, cơ thể bị đá bay về phía sau, ngã ở trong đám người.

Xương cốt của nàng ta rất nhanh bị đứt gãy, đau đến sắc mặt trắng bệch, đầu chảy mồ hôi lạnh.

So với sao quanh trăng sáng của nàng ta lúc trước, giờ phút này, tất cả mọi người chỉ đứng ở chỗ không xa nhìn nàng ta, không ai đến đỡ nàng ta, thậm chí, chưa từng có người đến quan tâm nàng ta.

“Ngao ngao ngao!” Tuyết Lang tức giận tận trời, dùng móng vuốt kia chỉ vào Phong Như Sương rống to, đôi mắt hung ác như ăn thịt người, hung tợn nhìn chằm chằm nàng ta.

Nữ nhân đáng giận này là có ý gì?

Khi nào thì Thiên Sơn Tuyết Lang nó đắc tội nàng ta? Nàng ta lại dám hăm hại nó không nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Nàng gặp qua chó nghe lời như nó..... A phi, sói chưa?

Rõ ràng là nữ nhân này cũng muốn cướp đi Thiên Linh Quả của nó, mới muốn để chủ nhân có chút hiểu lầm với nó!

Nhìn bộ dáng tức giận hùng hùng hổ hổ của Tuyết Lang chỉ vào Phong Như Sương, sắc mặt của Phong Như Khuynh đều đen vài phần, nàng vỗ đầu của Tuyết Lang, quát lớn nói: “Nói tiếng người!”

Nó vẫn luôn rống không ngừng, ai hiểu được rốt cuộc nó đang mắng cái gì?

Tuyết Lang quay đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Người cảm thấy ta làm một con sói sẽ nói tiếng người sao?

Có phải người còn cảm thấy một con sói như ta có thể biến thành người hay không?

“Khụ khụ!” Phong Như Sương đã từ trên mặt đất đứng dậy, nàng ta ho khan hai tiếng, khẽ nâng khuôn mặt tái nhợt lên, ánh mắt của nàng ta mờ mịt nhìn chăm chú vào những người đang xem diễn xung quanh, trong lòng chột lạnh lẽo.

Trước kia nàng đối xử với những người này như thế hào, mỗi lần Phong Như Khuynh đối phó với bọn họ, đều là nàng ra ngăn cản, bây giờ... Bọn họ vì không muốn đắc tội Phong Như Khuynh, nên không quan tâm đến nàng.

Tốt, rất tốt! Những người này thiếu nàng, sớm muộn gì nàng sẽ đoạt lại từng cái một!

Đôi mắt âm độc của Phong Như Sương đảo qua mọi người ở đây, nàng ta xoay người, khắp khiêng đi về phía trước.

Tấm lưng kia, khỏi phải nói là có bao nhiêu cô đơn thê lương.

“Biểu tỳ tỳ.” Đại Nhi thấy Tuyết Lang đáng yêu ngoan ngoãn như thế, cũng không sợ hãi, nàng giơ tay kéo ống tay áo của Phong Như Khuynh, cười hi hi: “Đại Lang này lớn lên như đại cầu vậy.”

Phong Như Khuynh sờ đầu nhỏ của Đại Nhi: “Ừ, nó chính là một con chó con trông cửa.”

Tuyết Lang bị cười ở dưới háng cũng liêu mạng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Phong Như Sương bị dọa (hai)

Không sai, nó là sói ... canh công, chỉ cần có Thiên Linh Quả, mọi chuyện đều dễ bàn.

“Đi thôi Đại Nhi, tỳ đưa muội về nhà.”

Phong Như Khuynh giơ tay ôm Đại Nhi từ mặt đất lên sau đó đặt nàng ngồi trên lưng Tuyết Lang.

Đại Nhi cảm thấy rất mới lạ, tay nhỏ không ngừng vuốt ve lông Tuyết Lang, nở nụ cười khúc khích.

Tiếng cười của nàng lạnh lạnh trong sáng, xinh đẹp đáng yêu.

“Nguyệt Ảnh, Triều Dương, Thanh Nhi, các người có muốn đến tướng quân phủ cùng với ta hay không?” Phong Như Khuynh mỉm cười nhìn về phía mấy người bên cạnh hỏi.

Ban đầu Triều Dương còn sững sốt, hần gật gật đầu sau đó nói: “Công chúa cả ngày hôm nay người không về bệ hạ cho rằng người đã xảy ra chuyện nên sắp nồn nóng đến phát điên rồi, quân đội hoàng thành đều ra khỏi thành tìm người, thiếu chủ phủ tướng quân Nạp Lan Tĩnh cũng tự mình dẫn người đi đến Thú Sơn, người không gặp hần sao?”

Phong Như Khuynh tròn tròn mắt.

Chẳng qua nàng mới rời đi một ngày mà thôi, sao thành mất tích rồi?

Khó trách lúc nàng vừa vào thành đã cảm thấy kỳ quái, hóa ra là vì nàng mất tích.

“Các người đi nói với phụ hoàng ta một tiếng.” Phong Như Khuynh quay đầu nhìn tướng sĩ thủ vệ, “Ta đưa Đại Nhi về phủ tướng quân sau đó sẽ hỏi hoàng cung gặp phụ hoàng.”

“Vâng, công chúa điện hạ.”

Tướng sĩ thủ vệ hành lễ, cung kính nói.

“Chúng ta đi.”

Phong Như Khuynh vung tay: “Đi phủ tướng quân!”

Tuyết Lang bắt đầu di chuyển.

Đại Nhi hoảng sợ vội vàng ôm chặt Phong Như Khuynh.

Tuyết Lang cũng nhận ra Đại Nhi sợ hãi, nó chậm lại bước chân sợ xóc nảy nàng.

Quả nhiên sau khi Tuyết Lang thả chậm bước chân Đại Nhi cũng không còn sợ hãi như trước nữa, nàng buông Phong Như Khuynh ra, hai bàn tay nhỏ nắm lấy tai Tuyết Lang tươi cười ngọt ngào đáng yêu làm tim mọi người đều tan chảy.

Ánh mắt Phong Như Khuynh dừng lại ở vết sẹo trên mặt Đại Nhi, đôi mắt hơi trầm xuống, chờ nàng luyện được linh dược tam giai thì có thể... làm vết sẹo hoàn toàn biến mất.

.....

Từ lâu Trà Uyển.

Bên trong đây ghế lâu hai, nam tử tuổi mỹ sáng sủa ôn nhuận như ngọc đang nhẹ nhàng cầm chén trà bằng gốm sứ im lặng không nói gì.

Ở bên cạnh hắn, một thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành đang dựa sát vào người hắn.

Làn da thiếu nữ trắng như tuyết, dung mạo tuyệt luân, bên môi nàng ta đang nở nụ cười nhàn nhạt, chân thành thâm tình nhìn chăm chú vào nam tử bên cạnh.

Ngồi đối diện hai người là một nam nhân có khuôn mặt tuấn lãng, hắc đoan chính hòa nhã nói, khuôn mặt đầy ý cười.

“Liễu Ngọc Thần, dù sao Phong Như Khuynh cũng từng là thê tử của người không ngờ lúc này sẽ gặp phải chuyện như thế, vậy mà nàng lại chết ở trong Thú Sơn, ta nghe nói thiếu gia phủ tướng quân cũng tự mình dẫn người tiến vào Thú Sơn nhưng chỉ sợ là không kịp cứu về...”

Đừng nói một con Tuyết Lang tam giai còn đang như hổ rình mồi với nàng, ngay cả mấy linh thú bên trong Thú Sơn có con nào mà không muốn mạng nàng?

Thật không hiểu vì sao đang sống êm đẹp nàng lại chạy tới Linh Thú Sâm làm gì? Chẳng lẽ... Nàng cho rằng bản thân thật sự có thể thuần phục được Tuyết Lang hay sao? Cho rằng Tuyết Lang sẽ bảo vệ nàng hả?

Vốn dĩ trước đây Tuyết Lang yên ổn không động thủ với nàng vì có cao thủ hoàng cung ở đó, thế mà nàng dám đuổi cao thủ trong cung đi, Tuyết Lang kia... đương nhiên sẽ không tiếp tục khuất phục dưới tay con người.

Liễu Ngọc Thần khẽ nhấp nhẹ đôi môi mỏng.

Hắn đã gặp qua Tuyết Lang ở phủ tướng quân, con Tuyết Lang kia thực sự là bảo vệ Phong Như Khuynh, nhưng mà...

Nói Phong Như Khuynh đi chính là Linh Thú Sâm!

Trong Linh Thú Sâm nguy hiểm vô cùng, một con Tuyết Lang hoàn toàn không có khả năng để bảo vệ an toàn cho nàng, bây giờ nàng không có khả năng quay trở về.

Cảm giác trong lòng Liễu Ngọc Thần rất phức tạp, hắn không thích Phong Như Khuynh vì nàng khiến cho Song Song chịu nhiều tủi thân, nhưng hắn cũng không mong nàng cứ thế biến mất trên đại lục này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Phong Như Sương bị dọa (ba)

“Luu Dương, Nạp Lan Tĩnh đã đi bao lâu rồi? Có truyền tin gì về hay không?”

“Sao vậy? Liễu Ngọc Thần, chẳng lẽ người còn hy vọng nàng trở về sao?” Luu Dương cười ha ha, “Đừng quên trước kia Phong Như Khuynh đối xử với người như thế nào sau đó lại đối xử với Song Song như thế nào, nếu nàng chết chắc chắn người dân cả nước đều vui mừng, người xem trên đời này có ai mong nàng quay về không?”

Nếu Phong Như Khuynh thật sự chết thì sau này Luu Vân Quốc cũng chỉ còn một vị công chúa chính là biểu muội Phong Như Sương của hắn.

Hơn nữa lời nói của hắn là sự thật, trên đời này làm gì có ai hy vọng nàng trở về chứ? Nếu nàng chết thế gian này sẽ ít đi một tai họa, toàn quốc đều chúc mừng!

“Ngọc Thần...”

Trái tim Đàm Song Song căng thẳng, nắm chặt lấy tay Liễu Ngọc Thần trong đôi mắt xinh đẹp đều là khăn trương.

Liễu Ngọc Thần nhẹ nhàng vỗ tay Đàm Song Song cười nhạt nói: “Song Nhi, nàng không cần lo lắng, từ trước đến nay trong lòng ta chỉ có một người là nàng, ta đối với Phong Như Khuynh đều là chán ghét và ruồng bỏ, tuy rằng nàng làm nhiều chuyện sai trái nhưng lại chưa từng giết người nào, cho nên ta thấy tội của nàng không đến mức phải chết mà thôi.”

Quả thực Phong Như Khuynh đáng hận, người bị nàng làm tổn thương quá nhiều, ngay cả Song Nhi cũng bị nàng quất roi, nhưng mà trên tay nàng vẫn chưa dính chút máu tanh nào.

Vì thế nên hắn mới luôn cảm thấy cho dù Phong Như Khuynh có như thế nào thì cũng không đáng tội chết.

“Ha ha,” Lưu Dương cười lạnh, “Nàng không giết người? Chẳng qua vì biểu muội Phong Như Sương tâm địa thiện lương của ta ngăn cản nàng giết người mà thôi, nếu không với cái tính cách của nàng thì sao có thể không giết người? Mặc kệ thế nào nàng cũng không có khả năng quay trở về từ Thú Sơn, Phong Như Khuynh chắc chắn phải chết!”

Liễu Ngọc Thần khê thờ dài.

Lưu Dương nói không sai, nàng chỉ mang theo một con Tuyết Lang tam giai đi vào Thú Sơn nên cũng không có khả năng sống sót quay về...

Dù sao ở bên ngoài Thú Sơn cũng đã có những con linh thú tam giai khác, huống chi số lượng những linh thú đó còn không ít.

“Ngọc Thần,” Đàm Song Song rử mắt xuống, giọng nói trầm trầm đáng yêu, “Ta cũng không muốn công chúa chết trong Thú Sơn, như chàng nói tội của nàng không đến mức phải chết, nếu như có thể làm lại từ đầu nhất định ta sẽ khuyên chàng chia sẻ một phần yêu thương của chàng đối với ta cho nàng ấy, như vậy cũng không đến nỗi xảy ra chuyện này, nàng cũng không phải vì tăng thực lực mà tiến vào Thú Sơn rồi cuối cùng lại táng thân trong bụng thú.”

Trong lòng Liễu Ngọc Thần đau xót, ôm chặt lấy eo Đàm Song Song.

Song Song của hắn vẫn luôn thiện lương như thế, nếu Phong Như Khuynh chỉ tốt bằng một nửa của Song Nhi, thì không đến mức hắn không chấp nhận nổi nàng, vậy thì nàng... cũng không có lý do đi Thú Sơn, nói không chừng lúc này còn đang sống tốt trong phủ Thừa tướng.

Chỉ là không có nếu như...

Phong Như Khuynh... không có khả năng quay về!

Đúng lúc này...

Trên đường cái ngoài tửu lầu chợt truyền đến tiếng động đất rung núi chuyển.

Mấy người Liễu Ngọc Thần cũng không nhận được tò mò nhìn ra ngoài...

Trên đường cái rất nhiều linh thú giống như một đoàn quân đang đi qua, mọi người xung quanh kinh hãi đều lui ra sau.

“Linh... linh thú... Thật nhiều linh thú, vì sao có nhiều linh thú đến đây thế này? Đúng rồi, con lớn nhất kia hình như là linh thú tam giai Đại Địa Chi Hùng ở bên ngoài Thú Sơn!”

Lưu Dương trợn mắt há mồm khiếp sợ sau đó tầm mắt của hắn chậm rãi nhìn về phía trước.

Đúng lúc này thiếu nữ ngồi trên lưng Tuyết Lang quay ra sau...

Choang!

Bàn tay hắn run lên, ly nước trên tay rớt xuống đất vỡ tan tành.

Phong Như Khuynh!

Thế mà lại là Phong Như Khuynh!

A đúng rồi, người mà nàng đang ôm trong ngực... hình như là tiểu thư phủ tướng quân Nạp Lan Đại Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Phong Như Sương bị dọa (bốn)

Đàm Song Song nắm chặt tay, dung nhan tuyệt mỹ lập tức trở nên vụn vỡ, ánh mắt phần nộ oán độc nhìn chăm chăm vào thiếu nữ ngồi trên lưng Tuyết Lang.

Phong Như Khuynh... Vì sao ngươi còn trở về? Ngươi đã có nhiều thứ còn ta chỉ có mỗi Liễu Ngọc Thần, vì sao ngươi còn quay về tranh đoạt chàng với ta?

Nếu ngươi vĩnh viễn không về thì thật là tốt...

Đáng tiếc lúc này trong mắt của Liễu Ngọc Thần đều là bóng dáng của Phong Như Khuynh, không chú ý đến ánh mắt ác độc của Đàm Song Song.

Ánh mắt hần sững sờ cho đến khi bóng dáng kia dần dần biến mất ở đầu đường thì hần vẫn chưa lấy lại tinh thần, ngây ngốc nhìn phương hướng nàng rời đi.

Phong Như Khuynh... Thật sự trở về?

Hơn nữa nàng còn mang về một số lượng lớn linh thú?

Vì sao Phong Như Khuynh bây giờ và người chỉ biết gây chuyện thị phi khiến người khác chán ghét vô cùng trong ấn tượng của hần lại khác biệt lớn đến như vậy.

Thay đổi đến mức hần không còn nhận ra nàng...

Liễu Ngọc Thần khẽ nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra những lần gặp gỡ Phong Như Khuynh trong hai tháng qua.

Lúc này hần mới giật mình phát hiện thiếu nữ trước đây chỉ biết dây dưa với mình thật sự đã thay đổi!

“Ngọc Thần.”

Đàm Song Song giấu đi sự tàn độc trong ánh mắt, khi nàng ta thấy Liễu Ngọc Thần đang ngăn người nhìn phía đầu đường thì trong lòng như bị kim châm, đau đến mức khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch, nàng ta vội vàng cầm lấy tay Liễu Ngọc Thần trong đôi mắt xinh đẹp đọng đầy nước mắt.

Liễu Ngọc Thần phục hồi tinh thần, trong lòng hần ảo não, hần không nên nhìn chăm chăm vào Phong Như Khuynh như thế, Song Nhi nhìn thấy không biết thương tâm đến mức nào.

“Song Nhi, nàng đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ kinh ngạc... vì sự thay đổi của nàng ấy mà thôi.”

Đàm Song Song bất ngờ cười: “Ngọc Thần, sao ta có thể không tin chàng chứ? Ta thấy nàng ấy bình an trở về cũng rất vui mừng, thật ra... Nàng ấy thay

đôi là một chuyện tốt, ta cũng sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn khuyển chàng bớt chút tình cảm cho nàng ấy, ta sẽ không giống với công chúa lúc trước muốn chiếm giữ toàn bộ chàng.

Nếu trước kia Đàm Song Song đề nghị như thế thì hẳn sẽ lập tức cự tuyệt vì muốn trấn an nữ tử hẳn yêu.

Nhưng bây giờ không hiểu vì sao Liễu Ngọc Thần lại không nói gì.

Bàn tay Đàm Song Song càng thêm dùng sức nắm chặt, đau lòng không thể tự kiềm chế.

Quả nhiên Ngọc Thần nổi lên hứng thú với nữ nhân kia, không, không được, nàng ta sẽ không để bất cứ kẻ nào cướp đi hẳn, tuyệt đối không!

...

Sau khi biết tin Phong Như Khuynh mất tích, phủ tướng quân cũng trở nên hỗn loạn.

Nạp Lan Tịnh đích thân dẫn người đi Thú Sơn tìm nàng, ngay cả lão tướng quân tuổi đã cao vì nôn nóng mà suy chút nữa ngất đi, Nạp Lan Trường Càn sợ đến mức không dám rời khỏi ông nửa bước nên ở bên cạnh chăm sóc lão tướng quân.

Nhưng không nghĩ đến sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, tiểu thư phủ tướng quân Nạp Lan Đại Nhi cũng mất tích!

Lúc đấy nếu Nạp Lan Trường Càn không nhanh chân lấy linh tửu cho lão tướng quân thì chắc lão tướng quân đã trực tiếp ngất xỉu.

Chẳng qua... Ngay lúc phủ tướng quân còn đang hỗn loạn thì một giọng nói vui sướng truyền khắp toàn bộ phủ.

“Lão tướng quân, tướng quân đại nhân, tiểu thư đã trở lại, tiểu thư đã trở lại còn mang theo cả công chúa điện hạ về nữa!!!”

Trong đại đường nghe giọng nói truyền vào từ ngoài sân, thân mình lão tướng quân run rẩy lập tức đứng lên, ông thờ hồn hèn không vững, khuôn mặt già nua vì quá mức kích động mà đỏ au.

“Khuynh Nhi bình an trở về? Đại Nhi cũng đã trở về? Trường Càn, điều ta nghe thấy có phải thật hay không? Các nàng đều trở về rồi?”

Trong lòng Nạp Lan Trường Càn lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm vui sướng nói: “Cha, con cũng nghe thấy các nàng đã trở về rồi!”

“Nhanh! Chúng ta mau đi nghênh đón các nàng!”

Lão tướng quân không quan tâm mấy người phía sau, vội vàng chạy ra ngoài phòng.

Cơ thể ông hiếm khi thấy khỏe mạnh, bước chân như gió, nháy mắt đã biến mất trước mắt Nạp Lan Trường Càn.

PS: Rất nhiều muội tử khó hiểu vì sao hoàng đế không giải quyết bọn người Dung Quý Phi, nhưng dù sao thì truyện này ta viết bối cảnh giả thiết của nữ chủ không phải thế gia mà là hoàng cung, thế gia đại biểu cho một gia tộc, tùy tiện giết như thế nào cũng không sợ, nhưng hoàng tộc là đại biểu cho một quốc gia, nếu không có bất luận chứng cứ gì thì không thể giết người, bằng không hoàng đế sẽ bị lưu truyền là hôn quân.

Cũng giống như Hoa Hạ (Trung Quốc) cổ đại của chúng ta, không thể tùy tiện tiện nói chém là chém, phải có chứng cứ, nhưng kết cục bọn họ khẳng định là thê thảm! Ta bảo đảm!

Các muội tử theo dõi văn ta hẳn sẽ đều biết, phong cách viết văn của ta là thể loại ngược pháo hồi ngược cận bã, vai chính của ta vĩnh viễn sẽ không có hại, vĩnh viễn sẽ không bị ngược, ta chỉ viết sáng văn và mặt, không ngược vai chính, chỉ ngược cận bã.

Còn có, cảm tạ nhóm huynh đệ tỷ muội luôn duy trì đọc sách ta, vĩnh viễn yêu các người ~

****Mong các vị huynh đệ tỷ muội luôn thanks và cmt để làm ed có động lực <3****

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ân oán như mây khói thoảng qua (một)

Editor: MAC

Nạp Lan Trường Càn nhìn bóng dáng lão tướng quân rời đi, khóe môi hắn chậm rãi nở nụ cười.

Cũng ngay tại khoảnh khắc này, những ân oán tích tụ đều như mây khói thoảng qua, tiêu tán hết trong lòng hắn.

Nếu hắn không thể nào ngồi nhìn mặc kệ công chúa thì hắn... Vì sao còn phải nhớ mãi sai lầm trong quá khứ của nàng?

Chỉ cần lần này nàng không làm bọn họ thất vọng thì hắn có thể thư thái.

...

Trong đại viện.

Lão tướng quân bước nhanh đi đến, ngay cả quái tượng luôn luôn không rời khỏi người cũng bị ông vứt bỏ.

Lọt vào trong tầm mắt đầu tiên chính là đám linh thú đứng thành hai hàng đối diện nhau trong sân.

Đàn linh thú này đứng ngăn nắp trật tự cứ như quân nhân được huấn luyện.

Nạp Lan Lão tướng quân sững sốt dừng bước chân, ánh mắt ông mờ mịt không hiểu tình huống trước mắt là gì.

“Gia gia!”

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Nạp Lan lão gia từ ngược mắt nhìn lại mới một con Tuyết Lang thông dong ưu nhã bước ra đi qua trước mặt đám thú.

Phong Như Khuynh ôm Đại Nhi vào lòng rồi nhảy xuống, chậm rãi đi đến chỗ Nạp Lan lão gia từ.

Bên môi nàng nở nụ cười nhẹ, giọng nói ôn hòa như tắm mình trong gió xuân.

“Ngoại công, con khiến mọi người phải lo lắng rồi...”

Chẳng qua nàng chỉ muốn đi bắt mấy con linh thú về làm việc cho mình mà thôi, còn tưởng rằng ngày đó nàng qua đây nói thì sẽ không gây oanh động quá lớn nhưng ai ngờ vẫn làm người thân lo lắng.

Việc này quả thật là nàng sai.

Trước đó Nạp Lan lão gia từ còn muốn nói câu gì nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ thì tự nhiên lệ nóng doanh tròng, ông lau lau khóe mắt, giọng nói run rẩy: “Trở về là tốt, người trở về là tốt rồi...”

Cách đó không xa, Nạp Lan Trường Càn cũng đuổi tới nơi, lúc đầu hắn còn muốn răn dạy Phong Như Khuynh vài câu nhưng bỗng nhiên nhìn thấy đoàn linh thú đứng thành hai hàng đối diện chặt cả sân thì lập tức trở nên ngây ngốc.

“Công chúa, người cướp được từ trong Linh Thú các sao?”

Khuôn mặt Phong Như Khuynh tối sầm, trong cảm nhận của cửu cửu rốt cuộc nàng ác ôn đến mức nào chứ?

Loại chuyện này sao nàng có thể làm ra được?

“Grừ Grừ.”

Tuyết Lang bắt mắt kêu, rõ ràng đây là công lao của nó, có liên quan cọng lông gì tới Linh Thú các khốn khiếp kia cơ chứ?

Đám khốn khiếp kia bắt nó còn chưa tính, giờ còn muốn cướp đi thành quả công lao nó vất vả làm ra, chắc chắn những người đó coi trọng Thiên Linh Quả mơ tưởng muốn cướp đi khổ lao của nó, nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn người khốn khiếp kia!

Giờ phút này Tuyết Lang lửa giận ngập trời, Nạp Lan Trường Càn không hề nghĩ rằng hắn chỉ thuận miệng nói một câu lại khiến cho Tuyết Lang ghi hận Linh Thú Các! Lại còn là hận thù cướp miếng ăn, không đội trời chung!

“Người cầm miệng!”

Nạp Lan lão gia từ quay đầu trừng mắt nhìn Nạp Lan Trường Càn: “Ngoại tôn nữ của ta là loại người như vậy sao?”

“...”

Nạp Lan Trường Càn im lặng không nói.

Nếu là Phong Như Khuynh trước kia, quả thật chính là loại người này..... Chuyện cướp đồ của Linh Thú Các đối với nàng là quá bình thường.

“Vẫn là ngoại công tương đối hiểu con,” Phong Như Khuynh cười tủm tỉm, “Cửu cửu, hôm nay con dẫn đám thú này về vì muốn giúp con làm việc.”

Nạp Lan Trường Càn ngờ ngác.

Dẫn linh thú về làm việc... Gia hỏa này không phải muốn để đám linh thú bị nàng nô dịch chứ?

Phong Như Khuynh liếc mắt đã nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng của Nạp Lan Trường Càn, sắc mặt lại đen lần nữa: “Con có cho thù lao!”

“...”

Nạp Lan Trường Càn ngờ ngác nhìn đám linh thú kia, cho chúng nó tiền tiêu vật? Chúng nó biết xài như thế nào đây?

“Công chúa, đàn linh thú này, có phải người lừa tới hay không?” Nạp Lan Trường Càn nghiêm trang nói, “Như vậy không thể được, đối với Nạp Lan gia tộc, quan hệ giữa linh thú và nhân loại đều là bình đẳng, người tuyệt đối không được học theo mấy kẻ bên ngoài đi nô dịch linh thú.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Ân oán như mây khói thoáng qua (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Đối mặt với những lời răn dạy của Nạp Lan Trường Càn, Phong Như Khuynh không những không tức giận mà trong lòng lại cảm thấy âm áp.

Đã bao nhiêu năm rồi? Trong ký ức của nguyên chủ, đã bao nhiêu năm chưa từng nghe lại những lời răn dạy này?

Khi còn nhỏ, mỗi lần nguyên chủ phạm sai lầm, Nạp Lan Trường Càn đều sẽ nghiêm trang dạy dỗ nàng, chỉ tiếc, năm đó nguyên chủ còn quá nhỏ, không hiểu lý lẽ, sau khi nàng nhận thức Dung Quý Phi, càng ngày nàng càng không kiên nhẫn với những lời răn dạy của tướng quân.

Hơn nữa Nạp Lan tướng quân cũng không có nhiều thời gian để ngày ngày dạy dỗ nàng, phụ hoàng lại bận việc chính sự nên cũng không có cách nào ngày đêm làm bạn bên cạnh nàng nhiều, dần dần, lòng nàng bắt đầu bị Dung Quý Phi thuyết phục, lúc Nạp Lan Trường Càn lại dạy dỗ nàng thì bị nàng ngang ngược cãi lại một trận.

Thời gian trôi qua, Nạp Lan Trường Càn cũng không tiếp tục dạy dỗ nàng nữa.

Hiện giờ, ông ấy nguyện ý tiếp tục dạy dỗ nàng, điều đó cho thấy trong lòng ông ấy đã hết tức giận...

“Con cười cái gì?” Nạp Lan Trường Càn thấy Phong Như Khuynh vào lúc này còn có thể cười được thì cau mày hỏi.

Phong Như Khuynh cười lắc đầu: “Cửu cửu, phụ hoàng con là hoàng đế cho nên có rất nhiều chuyện phải làm, mẫu hậu con lại qua đời sớm nên từ khi còn nhỏ ít nhiều vẫn là cửu cửu dạy dỗ con, mà con lại không hiểu chuyện ghét bỏ người còn cảm thấy người phiền toái, lại đi thiên vị và tin tưởng Dung Quý Phi cho nên mấy năm nay đã làm mọi người đau lòng, sau này con sẽ không như vậy nữa.”

Nạp Lan Trường Càn chân động, cơ thể có chút cứng ngắc.

Khi đó, ông chỉ có một nhĩ tử là Nạp Lan Tịnh, cho nên đối với ông Phong Như Khuynh cũng giống như nữ nhĩ của ông vậy.

Lúc còn nhỏ Phong Như Khuynh hiểu chuyện lại đáng yêu, vậy mà sau khi gặp Dung Quý Phi... Tất cả đều thay đổi.

“Thật ra, cũng là do ta sai,” Nạp Lan Trường Càn cười khổ một tiếng, “Nếu ta có thể dành ra nhiều thời gian hơn một chút để chơi với con, nếu... lúc con muốn xuất cung ta có thể đi với con thì sẽ không để cho Dung Quý Phi kiếm được cơ hội, con cũng sẽ không đến nỗi không phân rõ phải trái như vậy.”

“Cửu cửu, người cảm thấy... Nếu lần đó người ngăn cản được con xuất cung thì Phong Như Sương sẽ không vì cứu con mà bị thương, con sẽ không vì thế mà cảm kích Dung Quý Phi nữa sao?” Phong Như Khuynh đột nhiên bật cười, “Người sai rồi, dù sao đi nữa, Phong Như Sương... nhất định sẽ bị thương vì con!”

Người ở đây đều không phải là người gốc, Phong Như Khuynh đã nói trắng ra như vậy nên không có chuyện bọn họ nghe không hiểu.

“Khuynh Nhi, ý của con là...” Mặt Lão tướng quân nhăn lại, nắm chặt lấy bàn tay của Phong Như Khuynh, cả hơi thở cũng mang theo vài phần phẫn nộ, “Năm đó con bị ám sát ở ngoài cung là do Dung Quý Phi cho người xuống tay?”

Mặt Phong Như Khuynh khẽ trầm xuống: “Nếu con không hiểu con người của Phong Như Sương thì có lẽ con vẫn còn tưởng rằng nàng ta thật sự liều mình cứu con, nhưng một nữ nhân ích kỷ như vậy sao có thể... đấu tranh vì chính nghĩa chứ? Nếu nàng ta đã không phải loại người này đương nhiên con sẽ nghi ngờ hung thủ ám sát con năm đó.”

Nhưng mà, ngay cả phụ hoàng cũng không điều tra ra hung thủ thì Dung Quý Phi cũng không hề đơn giản như bề ngoài.

Sau lưng bà ta chắc chắn có mối quan hệ nào đó mà nàng không biết!

Nạp Lan Trường Càn nắm chặt tay lại, trong ánh mắt của ông lộ ra sự phẫn nộ và tàn nhẫn.

“Luu Dung!!!”

Nếu chuyện năm đó là do bà ta làm, thì thiếu chút nữa bà ta huỷ hoại cả đời Khuynh Nhi.

Ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ta, mặc kệ ai chống lưng cho bà ta, thì Luu Dung cũng phải chết!

“Cửu cửu, trước tiên không nói chuyện này,” Phong Như Khuynh đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh hỏi, “Sao con không thấy cửu mẫu đâu?”

Với sự yêu thương của cửu mẫu đối với Đại Nhi thì sau khi Đại Nhi chạy ra khỏi phủ tướng quân tất nhiên bà ấy sẽ sốt ruột đến phát điên, mà giờ Đại Nhi đã về chắc chắn bà ấy phải là người đầu tiên xuất hiện, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không nhìn thấy cửu mẫu đâu...

ps: Xương cốt bị bệnh rồi, hoàn toàn ngồi không được, số chữ hôm nay thiếu, ngày mai sẽ bù lại cho mọi người.

Thật sự là không có biện pháp, hiện tại cả người đều bị bệnh liên quan đến nghề nghiệp, thật đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Thiếu phu nhân Tàn gia (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nạp Lan Trường Càn sững sờ, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

"Thiếu phu nhân Tần gia bị bệnh nên sáng sớm hôm nay cưỡi ngựa con đã về Tần gia, đến giờ vẫn chưa có về, hơn nữa ta cũng đã dặn dò đừng để bà ấy biết chuyện này, chắc là... bà ấy vẫn chưa biết gì."

Phong Như Khuynh trầm mặc.

Cưỡi ngựa Tần Duyệt là đại tiểu thư Tần gia, thiếu phu nhân Tần gia bị bệnh đó là đệ muội của bà ấy, mà từ trước đến giờ thân thể của Tần thiếu phu nhân luôn yếu ớt nhiều bệnh, lại không thể sinh con làm cho người Tần gia lo lắng không ít.

Cho dù như thế Tần gia cũng không có vứt bỏ vị thiếu phu nhân này, hơn nữa Tần thiếu gia Tần Lâm cũng không có ý muốn nạp thêm thiếp.

"Cưỡi ngựa, con đã mất tích một ngày, phụ hoàng con ắt hẳn sẽ lo lắng, bây giờ con quay về hoàng cung một chuyến, sau đó... con sẽ đến Tần gia thăm Tần Thiếu phu nhân một chút."

"Con... Muốn đến Tần gia?" Nạp Lan Trường Càn có chút lo lắng, mặt ủ mày chau.

Phong Như Khuynh đột nhiên bật cười: "Cưỡi ngựa đang lo lắng con sẽ châm biếm Tần thiếu phu nhân là gà mái không biết đẻ trứng như lúc trước à?"

Tần thiếu phu nhân là người Tần gia, cho dù vì thân thể nên bà ít ra ngoài nhưng vẫn dễ dàng có thể gặp được Phong Như Khuynh.

Mà quả thật Phong Như Khuynh đã châm biếm bà ấy rất nhiều lần, có một lần nàng làm Tần thiếu phu nhân tức giận đến mức suýt chút nữa đã ngất đi.

"Ý ta không phải như vậy..." Về mặt Nạp Lan Trường Càn càng thêm bất đắc dĩ, "Ta lo lắng... Thiếu phu nhân Tần gia sợ con, nếu nhìn thấy con... có thể khiến thân thể của bà ta càng thêm khó chịu."

Phong Như Khuynh đen mặt, nguyên chủ thật sự đã tạo quá nhiều nghiệp, bây giờ nàng phải đi bù đắp cả đám người.

"Cưỡi ngựa, ngài để cho Đại Nhi đi với con là được rồi," Phong Như Khuynh cười tủm tỉm xoa đầu Đại Nhi, "Con mang theo Đại Nhi thì ít nhất bọn họ sẽ không đuổi con ra ngoài."

Chỉ cần có thể gặp mặt Thiếu phu nhân Tần gia, toàn bộ mọi chuyện... Đều dễ xử lý...

...

Tin tức Phong Như Khuynh bình an trở về, khiến cho hoàng cung dậy sóng thêm lần nữa.

An tâm có mà tiếc hận cũng có.

Nhưng Dung Quý Phi thì đã tức giận đến mức đập gài hết đồ sứ trong phòng rồi.

Bà ta hận!

Hận Phong Như Khuynh vì sao không chết ở bên ngoài?

Càng đáng hận hơn là nàng ta không còn nghe theo lời của bà ta như xưa nữa!

Bà ta tính kế nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới leo lên đến vị trí này, vậy mà bây giờ Phong Như Khuynh lại đột nhiên tỉnh ngộ khiến tất cả những cố gắng của bà ta đều như đổ sông đổ bể!

Sao bà ta có thể không hận?

"Phong Như Khuynh! Những gì Nạp Lan Yên thiếu ta, ta muốn ngươi trả hết lại cho ta!"

Đôi mắt Lưu Dung âm trầm, lóe lên một chút oán độc khiến cho vẻ mặt bà ta càng thêm dữ tợn, vô cùng khủng bố.

Hai mươi năm trước, bà ta vừa nhìn một cái đã xác định.

Ngày hôm đó, đa số thiên chi kiêu tử của Lưu Vân quốc đều tham gia tụ hội, đương nhiên trong đó cũng có Phong Thiên Ngự người năm đó vẫn còn là thái tử.

Tài hoa của ngài ấy xuất chúng như vậy, ngài ấy tuần lễ như những vì sao, lúc đó mọi người cũng chỉ xứng làm nền cho ngài ấy.

Đáng tiếc...

Trong mắt nam nhân này chỉ có Nạp Lan Yên, thiên kim Đại tiểu thư phủ tướng quân!

Một người là thiên chi kiêu tử, một người tao nhã tuyệt sắc, hai người bọn họ đứng chung một chỗ đến cả bóng lưng cũng xứng đôi đến thế, mà bà ta... Lại âm thầm thất sắc.

Rõ ràng là bà ta coi trọng ngài ấy trước, dựa vào cái gì... mà trong mắt ngài ấy chỉ có Nạp Lan Yên?

Bà ta không cam lòng!

Cho nên, phụ thân bà ta liên hợp với nhiều đại thần, bắt Phong Thiên Ngự phải nạp phi sau lễ đại điển phong hậu.

Quần thần đều có ý định riêng của mình, bọn họ đều muốn đưa những cô nương trẻ tuổi xinh đẹp lên giường bệ hạ, cho nên bọn họ mới có thể dễ dàng liên hợp với nhau như vậy.

Lúc đó Phong Thiên Ngự vẫn còn trẻ, tiên hoàng chỉ mới vừa qua đời, ngài ấy không hề có căn cơ và thực lực cũng chưa đủ mạnh, dẫn tới việc không hề có biện pháp nào để chống cự, cho nên đó là thời cơ tốt nhất để bọn họ cưỡng ép ngài ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Thiếu phu nhân Tàn gia (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Cuối cùng bà ta cũng được vào cung làm một quý nhân như ý muốn.

Nhưng mà ngày đó...

Phong Thiên Ngự tuyên bố cả cuộc đời này của ngài ấy chỉ dành cho một mình Nạp Lan Yên trước mặt tất cả các phi tần.

Những phi tần có địa vị như thế này chỉ dùng để trang trí.

Toàn bộ... Chỉ dùng để trang trí cho quần thần thấy.

Lưu Dung chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu bà ta không ngừng hiện ra hình ảnh một đôi phu thê giai ngẫu tình thâm, đã rất nhiều lần bà ta muốn lao đến đập nát những hình ảnh đắm vào tim bà ta...

"Nạp Lan Yên!"

Tay bà ta nhẹ nhàng vỗ ngực, hung tợn cắn răng.

Vì sao người đã chết rồi... mà còn muốn chiếm tình yêu của bệ hạ? Chiếm lấy vị trí hoàng hậu này chứ?

"Dung Quý Phi!"

Đúng lúc này, một người phụ nữ giả dạng cung nữ từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy trong phòng lộn xộn, đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Người điên rồi sao? Nơi này là hoàng cung, khắp nơi đều có cơ sở ngầm của Hoàng đế, có phải người không muốn sống nữa không hả?"

Những lời mà cung nữ này nói với Lưu Dung rất không khách sáo, cứ như nàng ta mới là chủ tử, mà Lưu Dung... là tôi tớ.

Lưu Dung cũng không có tức giận, bà ta chậm rãi đứng lên, sắc mặt hơi trắng: "Thật xin lỗi, nhất thời ta không thể khống chế được cảm xúc của mình."

"Tốt nhất lần sau người nên chú ý một chút, nếu như bị phát hiện..." Cung nữ nheo hai mắt lại, đáy mắt mang theo ý lạnh, "Tất nhiên chủ tử sẽ lựa chọn hy sinh người, rồi sẽ nâng đỡ một phi tử khác thượng vị!"

Về mặt Lưu Dung trắng bệch, cắn chặt môi: "Sẽ không... Dù ta thật sự phạm phải sai lầm gì thì hần cũng sẽ không hy sinh ta đâu, dù sao Sương nhi nàng..."

"Câm miệng!"

Cung nữ lạnh nhạt quát một tiếng: "'Ồ trong cung cần cẩn thận từ lời nói đến việc làm, nếu như người phá hỏng kế hoạch của chủ tử, không cần chủ tử động thủ, ta cũng sẽ thay chủ tử giết người!"

Nàng ta chậm rãi đi đến bên cạnh Lưu Dung, cố gắng hạ thấp âm thanh, cười lạnh nói: "Huống chi, chủ tử muốn cái gì, không phải người không biết... Đối với hần thì người là cái gì?"

Cảm nhận được ý lạnh trong giọng nói của cung nữ, Lưu Dung sợ cứng người, bà ta biết, lúc này bà ta quả thực đã quá mức khinh suất, lo là.

Lúc trước bà ta không thể khống chế hoàn toàn được Phong Như Khuynh đã khiến cho chủ tử giận dữ, bà ta không thể tiếp tục phạm phải sai lầm một lần nữa! Nếu không... Với lòng dạ độc ác của nam nhân đó chắc chắn sẽ hy sinh bà ta để giữ gìn đại cuộc.

"Ta biết rõ bản thân nên làm như thế nào rồi."

Luru Dung hít một hơi thật sâu, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Thấy thế cung nữ này mới lộ ra nụ cười: "Luru gia sau này ra sao, vận mệnh của ngươi và Phong Như Sương như thế nào đều dựa vào bản thân ngươi! Chỉ cần ngươi nguyện ý nghe lời chủ tử thì không chỉ thiên hạ này sẽ là của Luru gia ngươi mà ngay cả việc Phong Như Sương muốn gả cho quốc sư... Chủ tử cũng có thể giúp nó hoàn thành."

Ánh mắt của Luru Dung sáng ngời, cả đời này bà ta không thể có được trái tim của người mình yêu nhưng bà ta không thể chấp nhận được việc Sương nhi cũng sẽ tiếp tục thất vọng.

Quốc sư... Phải cưới Sương nhi của bà ta, cho dù bà ta phải trả cái giá lớn đến thế nào!

"Được."

Luru Dung đã thu lại tất cả các cảm xúc: "Kế tiếp, chủ tử muốn ta làm cái gì?"

"Ngài ấy đã chọn cho Phong Như Khuynh một người phu quân, bất luận thế nào cũng phải khiến Phong Như Khuynh gả cho tên đó, nếu cần có thể bất chấp tất cả thủ đoạn!"

Đôi mắt cung nữ trầm xuống, giọng điệu u ám cũng làm cho đáy lòng Luru Dung cảm thấy lạnh lẽo...

...

Rời khỏi phủ tướng quân, Phong Như Khuynh đi thẳng vào cung.

Sau khi Phong Thiên Ngự thấy nàng bình an trở về thì trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì Phong Thiên Ngự có rất nhiều việc phải làm nên Phong Như Khuynh chỉ nhắc nhở ông một câu đừng quên uống rượu rồi liền rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Thiếu phu nhân Tàn gia (ba)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Nhìn bóng dáng người thiếu nữ rời đi, Phong Thiên Ngự bắt đầu dĩ cười cười: "Nha đầu này, còn nhớ ta muốn uống bầu rượu kia, thôi được rồi người đầu mau mang rượu của công chúa đến đây."

Đây là một phần lễ vật Phong Như Khuynh đưa cho hắn, hắn luyện tiệc động đến nên đến nay vẫn chưa uống.

Hiện giờ Phong Như Khuynh lại lần nữa nhắc tới, hắn không thể không ném một ngụm rượu kia.

Một lát sau, thái giám dùng khay bưng một ly rượu chậm rãi đi tới.

Phong Thiên Ngự cầm lấy chén ngọc phi thủy trên khay đưa đến bên môi.

Rượu còn chưa uống vào miệng, một cỗ hương thơm đầy linh khí trong rượu từ từ thoát vào chóp mũi khiến Phong Thiên Ngự hơi sững sốt.

"Rượu này....." Rượu này linh khí vô cùng đậm đặc, không giống như rượu bình thường!

"Lâm công công, rượu này thật sự là hũ rượu do công chúa đưa tới sao?"

"Hồi bẩm bệ hạ, đúng là bình rượu do công chúa đưa tới!"

Thái giám phe phẩy phát trần, khúm na khúm núm bẩm báo lại.

Thần sắc Phong Thiên Ngự có chút ngưng trọng, hần uống một ngụm từ từ thưởng thức rượu ngon trong ly, ngay lập tức một cỗ khí tức ấm áp bao vây lấy thân thể hần, làm hần nhin không được muốn thờ dài một hơi.

Linh tửu có công hiệu tráng dương cường lực, cũng có thể chữa bệnh đau ốm, nhưng mà không phải bệnh gì cũng có thể chữa được, cho dù vậy thì Phong Thiên Ngự vẫn cảm thấy được thân thể của mình sáng khoái hơn trước rất nhiều.

“Rượu ngon, rượu này thật quá tốt, ha ha ha! Người tới, lấy thêm cho trẫm một ly rượu!”

Từ sau khi Hoàng Hậu qua đời, cả thể xác và tinh thần hần đã chịu nhiều tổn thương, lúc này đây đã rất lâu hần không có cảm giác nhẹ nhàng như vậy.

Ly rượu này quả là đồ tốt.....

Lâm công công nhìn ra được Phong Thiên Ngự thích rượu, trong lòng hần vui mừng, hỏi: “Bệ hạ yêu thích rượu này như vậy, có muốn nô tài đi mua hết tất cả rượu về?”

Phong Thiên Ngự cười cười: “Rượu ngon như thế tiền tài nào có thể mua được chứ?”

“Công chúa điện hạ nàg.....” Lâm công công im lặng.

Tiền tài không thể mua được vậy công chúa lấy ra từ đâu?

“Mặc kệ Khuynh Nhi lấy rượu từ đâu trẫm cũng sẽ không hỏi đến, mỗi người đều có bí mật của mình, cần gì moi móc đào bới? Người đâu, mời lão tướng quân đến, hôm nay trẫm phải chè chén cùng lão tướng quân cho thật thống khoái, ha ha ha!”

Phong Thiên Ngự cười ha hả, rượu ngon như vậy một người uống có ý nghĩa gì? Chỉ có cùng người uống mới thật sự vui sướng.

“Tuân chỉ.”

Lâm công công lĩnh chỉ lui xuống. Đến tận khi hần rời khỏi ngự thư phòng vẫn nghe được tiếng cười vui sướng của Phong Thiên Ngự.

Hình như sau khi Hoàng Hậu qua đời bệ hạ chưa từng cười sáng khoái như vậy.

Lâm công công lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Có người thương nào có thể gắn bó cả đời chứ, còn lại một mình sống thì sẽ thống khổ như thế nào? Nếu không phải vì công chúa điện hạ, sợ là bệ hạ đã sớm đi theo Nạp Lan Hoàng Hậu, cũng sẽ không... Suy nghĩ nhiều nên thân thể cũng theo đó mà suy sụp...

Cổng Tàn gia, Phong Như Khuynh nắm tay Đại Nhi dừng bước.

Hai thị vệ thủ ở cửa nhìn Phong Như Khuynh tới gần, thần sắc ngay lập tức căng thẳng, run rẩy nói không nên lời.

“Công..... Công chúa điện hạ?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Thiếu phu nhân Tàn gia (4)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

“Tỷ tỷ, tỷ cũng biết thân thể của muội suy yếu, lại không thể sinh một đứa con cho Tàn gia, nếu hần có thể nạp thiếp, nói không chừng... Tàn gia còn có người nối dõi.”

Nhưng có tình Tàn Huân đã sớm nói qua, hần thà đi nhặt một cô nhi trở về làm con nuôi, cũng tuyệt đối sẽ không nạp thiếp.

Đây thật sự vừa làm nàng cảm động, lại vừa áy náy.

“Phẩm Dao, muội đừng nói những lời này, nhà của chúng ta không thịnh hành chuyện này, từ trước đến nay Huân Nhi toàn tâm toàn ý với muội, muội bảo hần đi nạp thiếp, vậy không phải là đang giúp hần mà là tổn thương trái tim của hần.”

Tần Di nhủ mày lại, nàng nắm chặt tay mềm mại không xương của Ngụy Phẩm Dao, giọng nói ôn hòa: “Còn nữa, muội không thể sinh dục, đó là bởi vì thân thể của muội yếu ớt, nếu thân thể muội trị hết thì sao? Những thiếp thất đó chẳng phải chính là tồn tại chướng mắt sao? Hà tất phải vậy?”

Ngụy Phẩm Dao lắc đầu, khóe mắt nàng chảy xuống hai hàng nước mắt: “Muội mang bệnh từ trong bụng nương, nhiều năm qua còn không thể trị liệu huống chi là bây giờ?”

Năm đó, vì thiếp thất của phụ thân tranh đoạt sủng đã hạ được mẫu thân nàng, nên khi nàng được cứu một mạng nhỏ thì cũng phải chịu ảnh hưởng từ trong bụng mẹ, cho nên từ nhỏ thân thể nàng đã không được tốt.

Tần Huân cũng sợ hãi điểm này, sợ nàng sẽ đi vào đường xưa của mẫu thân mình nên chẳng ngại chuyện nàng không khỏe mà chưa từng nạp thiếp.

“Bây giờ muội nghĩ càng nhiều, thân thể của muội sẽ càng kém, hơn nữa Huân Nhi đã nói cùng lắm thì đi nhận con nuôi, hoặc cùng lắm thì ta và tỷ phụ muội lại sinh một đứa, để nó theo họ Tần, như vậy không phải là ổn rồi sao? Vì sao muội phải ám ức chính mình?”

Nếu như Tần Huân thật sự nạp thiếp, vậy người chịu tổn thương lớn nhất, đó là... Ngụy Phẩm Dao.

Bên cạnh phu quân nhà mình há người khác có thể nghĩ?

“Tỷ tỷ...” Ngụy Phẩm Dao không ngừng chảy nước mắt: “Cảm ơn các người, thật sự rất cảm ơn các người...”

Trong tình huống bình thường, một thiếu phụ nhân không thể sinh dục thì phu quân nạp thiếp là việc đương nhiên.

Nhưng may mắn, nàng gặp được người Tần gia!

Nếu không phải có Tần gia bảo vệ, phu quân hần... Cũng sẽ không nạp thêm thiếp.

Đổi thành gia tộc khác đoán chừng hậu viện đã vào không ít nữ nhân.

Nhưng Tần gia càng tốt với nàng, áy náy trong lòng nàng cũng càng sâu, càng oán hận mình vô năng không thể cho Tần gia một đứa con.

“Nạp Lan phu nhân!”

Đột nhiên, một giọng nói vội vã từ ngoài cửa truyền vào.

Tần Di quay đầu nhìn lại thấy một thị vệ vàng tiến đến, nửa quỳ trên mặt đất: “Nạp Lan phu nhân, công chúa điện hạ chờ ở bên ngoài, muốn gặp phu nhân.”

“Công chúa? Nàng tới nơi này làm gì?”

Tần Di lo lắng nhìn Ngụy Phẩm Dao.

Bà đã đồng ý với phụ thân và phu quân, sẽ không có địch ý với công chúa, nhưng công chúa đã làm quá nhiều chuyện, bà cũng không thể có bất kì thiện cảm gì với nàng...

Sắc mặt của Ngụy Phẩm Dao trắng bệch, như nhớ tới những lời Phong Như Khuynh đã từng nói qua.

Nàng không thể sinh con vốn là chuyện đau đớn rồi nhưng Phong Như Khuynh... cứ luôn nhắc nhở nàng, lần lượt trào phúng nàng!

Khiến thể xác và tinh thần của nàng mệt mỏi, từ đó trở đi nàng không nhập cung lần nào nữa, ngay cả ra ngoài nhìn thấy Phong Như Khuynh cũng tránh đi đường vòng.

Nhưng hiện tại... Sao nàng tới Tần gia?

“Phu nhân.” Thị vệ thật cẩn thận nhìn Tần Di: “Không chỉ có công chúa, Đại Nhi tiểu thư... Cũng ở bên ngoài.”

Quả nhiên, lời này vừa dứt, Tần Di nháy mắt đứng lên, trên mặt tràn ngập hoảng loạn.

Mặc kệ Nạp Lan Trường Càn nói bà cái gì mà Phong Như Khuynh sẽ không tổn thương Đại Nhi, nhưng bà đã không có khả năng lại tin nhiệm nàng.

Đại Nhi là bảo vật trong lòng bà, cũng là mạng của bà!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Thiếu phu nhân Tần gia (5)

Editor: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Bà không cho phép bất cứ ai xúc phạm tới Đại Nhi!

“Phẩm Dao...”

Nghĩ đến Ngụy Phẩm Dao còn đang thương tâm, Tần Di quay đầu lại nhìn nàng có chút khó xử.

Ngụy Phẩm Dao cười cười: “Tỷ tỷ, tỷ mau đi đi, đừng để công chúa và Đại Nhi đợi lâu, hơn nữa... Dù sao nàng ta cũng là công chúa điện hạ, tỷ tỷ... Đừng bày sắc mặt ra nữa.”

“Ta biết.”

Tần Di cười khò một tiếng, bà sao có thể bày sắc mặt với nàng chứ? Bà đối với nàng... E sợ còn không kịp nữa là.

Thấy Ngụy Phẩm Dao không có gì đáng ngại, Tần Di chậm rãi xoay người đi ra bên ngoài

.....

Vừa bước ra khỏi sân, ánh mắt đầu tiên Tần Di đã nhìn thấy Nạp Lan Đại Nhi đang cười khanh khách trong lòng Phong Như Khuynh.

Tâm trạng đang căng thẳng của bà cũng âm thầm buông xuống.

Có lẽ đúng như lời phu quân nói, công chúa đã thay đổi? Nhưng mặc kệ nàng có thay đổi hay không, chỉ cần nghĩ đến hành động trước đây của nàng thì trong lòng bà vẫn luôn có khúc mắc, không cách nào buông xuống được.

“Công chúa điện hạ.”

Tần Di đến bên cạnh Phong Như Khuynh, vừa định hành lễ thì Phong Như Khuynh đã buông Nạp Lan Đại Nhi ra đỡ lấy cánh tay đang hạ xuống của Tần Di.

“Cữu mẫu là trưởng bối, sao có thể hành lễ với con? Nếu phụ hoàng thấy được sẽ trách tội con mất.”

Tần Di cười nhạt: “Công chúa là quân, ta là thần, không thể thiếu lễ nghi được.”

Phong Như Khuynh thở dài một tiếng.

Xem ra muốn cữu mẫu tiếp nhận nàng một lần nữa, sợ là không dễ dàng như vậy.

“Cữu mẫu, con còn nhớ, sinh thần năm tuổi của con, người vì muốn tặng ta lễ vật sinh thần mà đã lấy trộm vũ khí trân quý của Tần lão gia tử cho con, vì thế mà bị Tần lão gia tử giáo huấn một trận. Còn nữa..... trước kia con lôi kéo biểu ca treo tường không cẩn thận ngã bị thương, cữu mẫu đã đánh biểu ca một trận hai ngày không thể xuống giường, vậy mà lại là vì trách hấn lúc ngã xuống không kịp thời làm đệm lưng cho con.”

“Với con cữu mẫu không khác gì mẫu thân, thế nhưng lúc còn nhỏ con không hiểu chuyện nhỏ không hiểu chuyện đã làm người thương tâm.”

Đôi mắt thiếu nữ trong trẻo, sạch sẽ không nhiễm tạp chất.

Tần Di nhìn Phong Như Khuynh, biểu cảm nhàn nhạt: “Đúng là ta đã trộm vũ khí của phụ thân. Nhưng... cuối cùng người lại đem vũ khí kia, thiếu chút nữa chém Đại Nhi bị thương, nếu sớm biết người sẽ làm vậy, năm đó, ta đã không trộm đồ của phụ thân ta cho người.”

Biểu tình trên mặt Phong Như Khuynh cứng đờ.

Nàng tìm trong trí nhớ một vòng, dường như... Đã từng xảy ra chuyện như vậy...

Nếu không phải cữu cữu tới kịp, nguyên chủ đã chém Đại Nhi bị thương, mà kiếm Tần lão gia tử dùng số tiền lớn để chế tạo, cũng bị cữu cữu phá hỏng trong lúc phấn nộ...

Nguyên nhân xảy ra vấn đề là do Phong Như Sương nói không thành có, nguyên chủ vì bảo vệ Phong Như Sương, nên liền lao qua.

Trên thực tế, Phong Như Khuynh vẫn không hiểu được, Đại Nhi chỉ là một hài tử, vì sao Phong Như Sương vẫn luôn gây khó dễ cho nàng?

“Cái này...” Phong Như Khuynh xấu hổ cười hai tiếng, “Cữu mẫu...”

“Công chúa, hiện tại không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Tần Di không muốn nói gì thêm.

Nàng phạm phải quá nhiều sai lầm, nhiều đến mức... Bà không có khả năng tha thứ cho nàng.

“Khoan đã!” Phong Như Khuynh thấy Tần Di sắp rời khỏi, nhanh chóng tiến lên hai bước, đi vào trong sân, khẽ cười nói, “Cứu mẫu, thứ nhất con tới là để đón người về, thứ hai là thăm hỏi Thiếu phu nhân Tần gia một chút, con còn cho người chuẩn bị một ít đồ ăn.”

Từ đầu Tần Di đã thấy Phong Như Khuynh xách giỏ thức ăn trên tay nhưng bà không nghĩ nhiều, hiện tại nghe Phong Như Khuynh nói khuôn mặt bà lập tức trở nên khấn trương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Thiếu phu nhân Tần gia (sáu)

Editor: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Thân thể Phảm Dao yếu ớt, không dễ bồi bổ.”

Sao Tần Di thật sự dám để Ngụy Phảm Dao dùng đồ ăn Phong Như Khuynh mang đến chứ, vạn nhất... Nàng lại hạ được thì sao?

Phảm Dao không phải Trường Càn, chỉ cần nhìn nhin rồi có thể cho qua. Thể chất của nàng quá yếu, không chịu nổi tra tấn như vậy!

Phút chốc, một giọng nói mềm mại truyền đến từ bên cạnh.

“Ồ, công chúa điện hạ đến sao Tần Di tỷ tỷ không dẫn nàng vào trong ngôi?”

Sắc mặt Tần Di hơi trầm xuống, lộ vẻ tức giận.

Phong Như Khuynh như sương mây, ánh mắt nhìn về phía nữ tử đang chậm rãi đi ra từ trong viện.

Tuổi tác nữ tử này ước chừng đã ngoài 30, lại ăn mặc như thiếu nữ. Trên tay nàng ta cầm một chiếc quạt tròn, khuôn mặt trang điểm đậm cười tươi như hoa, vừa diễm lệ lại thô tục không nhìn nổi.

Chỉ liếc mắt một cái, Phong Như Khuynh đã nhận ra thân phận của nàng ta.

Nhị tiểu thư Ngụy gia Ngụy Mộng Khiết, muội muội cùng cha khác mẹ với Ngụy Phảm Dao.

Tâm tư Ngụy Mộng Khiết đối với Tần gia thiếu Tần Huân là chuyện mọi người ai cũng biết thế nên cho đến bây giờ nàng chưa từng xuất giá, một lòng một dạ phải làm thiếp của Tần Huân.

“Ngụy Mộng Khiết, ta nhớ ngươi tới thăm Phảm Dao nhưng sao ngươi cứ luôn lượn lờ trước mặt Huân Nhi, rốt cuộc là có ý gì?” Ánh mắt Tần Di thâm trầm, bà lạnh giọng quát lớn.

Bà cũng là nữ nhân nên cực kỳ chán ghét đối với loại nữ tử như Ngụy Mộng Khiết, vậy mà nàng ta cố tình mặt dày mày dạn, suốt ngày lấy cớ đến thăm Phảm Dao để tiến vào Tần gia.

Nếu Tần gia cứng rắn đuổi nàng đi, không biết ở bên ngoài nàng ta sẽ ám hại Phảm Dao như thế nào.

Bởi vì lo lắng thanh danh của Phảm Dao bị ảnh hưởng mà nàng ta lại không làm gì quá phận nên cũng đành tùy ý nàng.

“Thân thể của tỷ tỷ ta không tốt, ta không thể lúc nào cũng quấy rầy tỷ ấy nghỉ ngơi. Vậy nên, ta chỉ có thể giúp tỷ ấy chăm sóc tỷ phu một chút. Tránh cho... tỷ phu không ai chăm sóc, làm lòng người chua xót.”

“Hỗn xược!” Đáy mắt Tần Di hàm chứa tức giận, “Lời này của ngươi là muốn nói Tần gia là nơi không người? Đệ đệ ta dù có thế nào, cũng không tới lượt một người ngoài như ngươi tới chăm sóc!”

Bà cố tình nhấn mạnh hai chữ người ngoài này, cũng làm cho khuôn mặt Ngụy Mộng Khiết hiện lên một tia không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà nàng là người ngoài còn Ngự Phẩm Dao lại là người trong cuộc? Chỉ là một con gà mái không biết đẻ trứng lại đi chiếm cứ vị trí Thiếu phu nhân Tần gia, nàng ta không cảm thấy bản thân rất vô si sao?

“Tần Di tỷ tỷ...” Ánh mắt Ngự Mộng Khiết sâu xa, mỉm cười nhìn về phía giò thức ăn trong tay Phong Như Khuynh, “Công chúa điện hạ tới thăm tỷ tỷ của ta, người thật không phải khi ngăn nàng lại. Huống hồ nàng còn mang đồ ăn đến, liệu có phải... Tần Di tỷ tỷ sợ nàng hạ được hãm hại tỷ tỷ của ta?”

Phong Như Khuynh bắt đầu dĩ nhún vai, chẳng qua là nàng tới thăm Ngự Phẩm Dao một chút thôi, sao lại chọc phải rắc rối rồi?

“Ngự Mộng Khiết, người biết bản thân đang nói gì không?” Ánh mắt Tần Di phát lạnh, tiến lên hai bước, xẵng giọng nói, “Thứ nhất, dù sao công chúa và Phẩm Dao cũng coi như có quan hệ thân thích, công chúa tới thăm nàng cũng là chuyện bình thường. Nhưng người dám nói công chúa hạ được trong đồ ăn, ảnh hưởng tới danh dự của người! người có biết kết cục là gì khi hãm hại công chúa không?”

Ngự Mộng Khiết sùng sốt một chút.

Không phải Tần Di cực kỳ chán ghét Phong Như Khuynh hay sao? Vì sao hiện giờ lại tức giận vì danh dự của nàng ta như thế?

Hơn nữa, lời nói vừa rồi của nàng rõ ràng là muốn nhắc nhở Tần Di, khiến Tần Di trong lúc tức giận tranh cãi cùng công chúa thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nàng không nghĩ tới, sẽ kéo bản thân vào...

“Công chúa, thần không có ý này.” Ngự Mộng Khiết nôn nóng, vội vàng giải thích với Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh bình tĩnh gật đầu: “Ừ, ta biết người có ý này.”

“Công chúa hiểu rõ...”

Ngự Mộng Khiết còn chưa nói hết lời, khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, nàng có cảm giác... Công chúa nói... Có chút không đúng lắm?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Nàng làm kẻ ác (1)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Cửu mẫu” Phong Như Khuynh không để ý đến Ngự Mộng Khiết, nàng cười tủm tỉm đi về phía Tần Di, “Nữ nhân này là ai ạ?”

Tần Di mỉm cười đang muốn trả lời thì Ngự Mộng Khiết ở một bên đã lấy lại tinh thần cười khê nói: “Công chúa điện hạ, dân nữ là nữ nhi Ngự gia, muội muội của Ngự Phẩm Dao.”

“Người là muội muội của di Dao? Tại sao ta lại không biết di Dao có bào muội?” Trong ánh mắt Phong Như Khuynh tràn đầy kinh ngạc.

Về mặt Ngự Mộng Khiết cứng đờ: “Dân nữ là nữ nhi của nhị phu nhân Ngự gia.”

“À, chỉ là nữ nhi của tiểu thiếp mà lại dám tự nhận là muội muội của di Dao?” Phong Như Khuynh cười nhạt nói, “Người chỉ là nữ nhi của thiếp thất mà dám ngênh ngang đi vào Tần gia, cửu mẫu người làm sao vậy, tại sao lại để nàng ta tới Tần gia?”

Ánh mắt Tần Di lạnh nhạt nhìn về phía Ngự Mộng Khiết: “Mặt nàng ta quá dày, ta cũng không có biện pháp nào khác.”

“Có thể ném nàng ta ra ngoài,” Phong Như Khuynh cười lạnh tiến lên hai bước, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Ngự Mộng Khiết, “Hoặc là để nàng ta tự mình đi ra ngoài.”

Khóe miệng Ngự Mộng Khiết giật giật, nàng vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Di: “Tần Di tỷ tỷ, tốt xấu gì muội cũng là nhị tiểu thư Ngự gia, nếu làm theo lời nàng ta nói thì sẽ làm xấu mặt của tỷ, người đời sẽ nói tỷ như thế nào?”

So sánh mà nói thì thanh danh của Ngự Phẩm Dao ở Lưu Vân Quốc là cực kém.

Không thể mang thai lại không cho phu quân nạp nữ nhân khác làm thiếp thì có khác gì đồ phụ (đồ phụ: người phụ nữ đồ kị, ghen tuông)? Nếu đổi thành nàng, tuyệt không không biết xấu hổ mà độc chiếm một mình Tần Tuấn, sẽ giúp hắn nạp mười bảy mười tám người thiếp thất từ lâu rồi.

Phong Như Khuynh chợt tiến lên vài bước, kéo vạt áo của Ngự Mộng Khiết.

Phịch một tiếng, trực tiếp ném ra ngoài cửa.

Giờ khắc này tất cả mọi người ngây dại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ đứng ở cửa, dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần từ hành động của nàng...

Ngụy Mộng Khiết chật vật bò lên, nhưng người ném nàng ta là Phong Như Khuynh, lá gan nàng ta cho dù lớn cũng không dám nhắm vào Phong Như Khuynh, chỉ có thể dùng ánh mắt oán giận nhìn về phía Tần Di.

Mặc dù Tần Di là nữ nhi đã gả ra ngoài nhưng luôn quản chuyện của nhà mẹ đẻ, không phải quá xấu hổ sao? Cũng không biết rốt cuộc Tần Huân có phải họ hàng nhà nàng hay không mà hấn lại không đồng ý nạp thiếp!

Lúc trước cha nạp thiếp cũng là bị tổ mẫu bức, đặc biệt là đại phu nhân sau khi sinh Ngụy Phẩm Dao xong thì bị bệnh cuối cùng không thể sinh con được nữa, tổ mẫu không ngừng nạp thiếp cho cha nếu không thì sao có thể có nàng được?

Kì lạ là lần này Tần gia không có biểu hiện gì, từ Tần lão phu nhân đến lúc Tần Di xuất giá đều dung túng cho vợ chồng Tần Huân, thế cho nên hậu viện Tần gia vẫn như cũ chỉ có một nữ nhân là Ngụy Phẩm Dao.

“Cửu mầu, đối với loại người vô sỉ như thế này không nên nói lời vô ích với nàng ta,” Phong Như Khuynh cười mỉa mai bước lên hai bước, “Trực tiếp ném ra ngoài, nếu các ngươi không có biện pháp động thủ thì để ta, dù sao thì thanh danh của ta cũng đủ kém mà không phải chỉ kém một chút!”

“Công chúa điện hạ, người có quyền lợi lớn nhưng người cũng không thể ngăn cản dân nữ đi thăm tỷ tỷ của dân nữ.” Ngụy Mộng Khiết gắt gao cắn môi, trong ánh mắt nàng ta hiện ra vẻ ủy khuất, đáng thương tội nghiệp.

Phong Như Khuynh khí phách cau mày: “Nhưng nơi này là Tần gia, ngươi muốn gặp nàng thì chờ nàng về Tần gia rồi nói, từ nay về sau, ngươi không được bước một bước vào Tần gia, ngươi dám bước vào, ta liền sai người đánh gãy chân của ngươi!”

Tần gia không có cách nào trị ác nhân này vậy ác nhân này để nàng trừng trị!

“Công chúa, đây là người ý thế hiếp người.” Khuôn mặt Ngụy Mộng Khiết đỏ lên một mảng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Nàng làm kẻ ác (2)

Editor: Mạn Châu Sa 2001

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Nàng chỉ nghe nói qua nhân phẩm của Phong Như Khuynh rất kém nhưng chưa từng gặp qua, nếu là đổi thành nguyên chủ bị người khi dễ thì sợ rằng nàng không dám nói như thế.

“Ý thế hiếp người?”

Phong Như Khuynh cười nhạo một tiếng, hơi hơi nâng cằm lên: “Thì tính sao? Ta khi dễ..... Chính là loại người như ngươi đấy!”

Ý thế hiếp người... Vậy thì như thế nào?

Nàng chính là khi dễ những loại người thế này!

Tần Di ngăn ra, bà quay đầu nhìn phía Phong Như Khuynh, trong ánh mắt mang theo vẻ phức tạp.

Từ trước đến nay bà rất ghét Phong Như Khuynh ý thế hiếp người.

Nhưng lúc này đây, nàng kiêu ngạo và cuồng vọng, lại khiến bà... Cảm thấy thoải mái.

“Ngươi không lẩn, ta liền sai người đánh chết ngươi đưa về Ngụy gia!” Ánh mắt Phong Như Khuynh dày đặc hàn khí nhìn về phía Ngụy Mộng Khiết.

Ánh mắt nàng giống như đang nhìn một người chết.

Cũng chính ánh mắt này đã dọa Ngụy Mộng Khiết khiến cho nàng ta lạnh cả người, cũng không dám ở lại Tần gia nữa, hốt mắt đỏ bừng nhìn về phía sân Tần gia, xoay người rời đi.

Cho đến khi bóng dáng kia biến mất Phong Như Khuynh mới thu hồi ánh mắt, cười nhạt nhìn về phía Tần Di: “Cửu mẫu, nàng ta đi rồi, chúng ta có thể đi thăm di Dao không?”

Tần Di sửng sốt, ánh mắt của bà càng thêm phức tạp: “Người như vậy, sẽ liên lụy đến thanh danh của bản thân.”

Phong Như Khuynh cười hì hì: “Không phải ta đã nói rồi sao? Thanh danh của ta đã quá kém mà không phải chỉ kém một chút, còn nữa, thanh giả tự thanh, ta không cần người khác coi bỏ hiểu nhầm hộ ta, ta chỉ cần... Các người có thể hiểu rõ.”

Người khác hiểu nhầm nàng như thế nào, phải chăng từ trước đến giờ nàng không nghĩ đến.

Từ đầu tới cuối nàng chỉ để ý người quan trọng nhất!

Trái tim Tần Di khẽ run, gút gao nắm chặt tay, không ngừng nhắc nhở ở trong lòng Phong Như Khuynh đã từng rất ác.

Bà không thể lại mềm lòng, cũng không thể tiếp tục mềm lòng!

“Đi thôi.”

Cuối cùng bà vẫn mở miệng, quay đầu lại nhìn Phong Như Khuynh, đi về phía hậu viện Tần gia.

Phong Như Khuynh nhìn thấy Tần Di không ngăn cản nàng ở bên ngoài, trong lòng có chút vui vẻ, liền ôm chặt Đại Nhi hôn mạnh một cái.

“Đại Nhi, đây là mẫu thân ngươi đồng ý cho ta một lần cơ hội sao?”

Đại Nhi có chút mờ mịt, ngơ ngác nhìn Phong Như Khuynh.

“Đại Nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi và người nhà của ngươi thất vọng đâu.”

Bọn họ đã thất vọng rồi quá nhiều lần, mà đây là lần cuối cùng bọn họ cho nàng cơ hội...

Đại Nhi lộ ra vẻ đáng yêu tươi cười: “Biểu tỷ tỷ, đẹp, nói cái gì... Đều đúng.”

“...”

Đại Nhi khen nàng khiến cho vẻ đẹp của nàng thấp đi?

“Biểu tỷ tỷ, so với Nhị công chúa, đẹp.” Vẻ mặt Đại Nhi chân thành nghiêm túc.

Phong Như Khuynh cúi đầu nhìn về phía Nạp Lan Đại Nhi: “Vì sao?”

“Nhị công chúa, là người xấu, khi dễ Đại Nhi.”

Hơn nữa, cha và gia gia vẫn luôn nói là nhị công chúa dạy hư biểu tỷ tỷ, cho nên, nàng ta là người xấu nhất trên đời này.

Phong Như Khuynh trầm mặc.

Không biết có phải ảo giác hay không... Nàng luôn cảm thấy, tâm trí của Đại Nhi... Dường như đã hoàn thiện hơn so với trước kia.

Mấy tháng trước rõ ràng Đại Nhi bị Phong Như Sương khi dễ, nàng cố tình không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng hiện tại nàng đã có thể mở lòng mình ra với người khác...

Linh được?

Phong Như Khuynh có chút bình tĩnh.

Nhiều linh khí có thể khiến thần thú mở ra linh trí, mà trong linh được chứa rất nhiều linh khí có thể giúp Đại Nhi trở lại bình thường, xem ra sau này nàng cần phải chuẩn bị một ít Thiên Linh Quả cho Đại Nhi...

Thẳng đến khi nàng ấy có thể như người bình thường.

“Đúng đúng đúng, khi dễ Đại Nhi đều là người xấu,” Phong Như Khuynh nheo nheo khuôn mặt nhỏ đáng yêu của Đại Nhi, “Trước kia ta, cũng là người xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134: Nàng làm kẻ ác (3)

Đại Nhi quật cường lắc đầu: “Biểu tỷ tỷ, không xấu, Đại Nhi có nhìn đến biểu tỷ tỷ cứu tiểu miêu miêu.”

Cho nên, mặc kệ nàng lúc trước bị thương tổn bao nhiêu lần, nàng vẫn như cũ muốn tiếp cận nàng.

Rõ ràng đối miêu miêu như vậy ôn nhu biểu tỷ tỷ, vì sao đối nàng..... Như vậy hung?

Thẳng đến sau lại thật sợ, nàng mới bắt đầu trốn tránh nàng.

Phong Như Khuynh vì lảng, tay nàng chỉ cũng là cứng đờ.

Nguyên chủ dù cho sẽ ức hiếp bá tánh, nhưng nàng lại thâm ái tiểu động vật, cố tình kia chỉ bị nàng cứu tiểu miêu không biết sao trảo bị thương Phong Như Sương, kết quả..... Bị Dung Quý Phi cấp đánh chết.

Ở trong mắt nàng, mặc kệ cái gì đều không có Phong Như Sương quan trọng, cho dù khổ sở một đoạn thời gian, cũng vẫn là như cũ tín nhiệm các nàng.

“Xác thật, nhất người xấu, là Phong Như Sương!” Phong Như Khuynh trong mắt xẹt qua lãnh mang, thực mau lại tiêu tán, nàng nắm Đại Nhi tay, thiện dương môi, “Đại Nhi, ta sẽ làm Phong Như Sương trả giá đại giới! Vì bị nàng thương quá người, còn có súng vật!”

Kia chỉ tiểu miêu có phải hay không thật trảo bị thương Phong Như Sương nàng cũng không biết, bởi vì nguyên chủ trở lại hoàng cung thời điểm, nó đã bị đánh chết.

Đến nỗi vết trảo..... Nàng càng là không có nhìn đến.

Hiện giờ xem ra..... Là Phong Như Sương không muốn Phong Như Khuynh bên người có bất luận kẻ nào hoặc là vật, càng không được nàng lòng mang thiện ý, lúc này mới sẽ..... Đánh chết tiểu miêu.

“Đi thôi, người nương đã đi xa, ta đồ ăn cũng mau lạnh.”

Đại Nhi chớp chớp mắt, nàng ánh mắt nhìn chằm chằm Phong Như Khuynh trong tay thiện hộp, gian nan nuốt nước miếng một cái: “Hảo”

.....

Nhã cư bên trong, Ngụy Phẩm Dao nghe được cửa phòng bị đẩy ra thanh âm, nàng có chút gian nan mở bừng mắt, tầm mắt đầu hướng về phía ngoài phòng.

Nàng vốn định muốn ngồi dậy, nê hà nàng có chút vô lực, gãy giữa vài cái, như cũ không thể lên.

“Phẩm Dao.”

Tần Di sắc mặt biến đổi, nhanh chóng đi đến Ngụy Phẩm Dao bên cạnh, trong ánh mắt hàm chứa thật sâu quan tâm: “Người thân thể không khoẻ, nằm có thể.”

“Khụ khụ!” Ngụy Phẩm Dao ho khan hai tiếng, nàng gương mặt trở nên trắng, “Tỷ tỷ, công chúa điện hạ có phải hay không đi trở về?”

Tần Di giật mình, nàng cũng không biết vì sao, liền dẫn Phong Như Khuynh tiến đến thăm Ngụy Phẩm Dao.

Nàng mím môi: “Công chúa nàng..... Muốn đến thăm người.”

Ngụy Phẩm Dao vì lảng, thực mau trở về quá thần tốc, cười nhạt nói: “Ta đoán, tỷ tỷ người phía trước khẳng định không có đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng thả nàng tiến vào, kỳ thật ta không người tương tượng yếu ớt, có chút lời nói, thương không đến ta, các người đối ta bảo hộ quá mức cũng không có thể.”

Những lời này, lại không phải công chúa một người nói qua, Lưu Văn Quốc người đều là như thế nghị luận nàng, nhưng thì tính sao?

Nàng là sẽ không rời đi Tần Huân.

Vĩnh viễn sẽ không!

“Phẩm Dao.....”

Tần Di thở dài một tiếng, nàng đáp ứng phóng nàng tiến vào, chỉ là thành như phu quân lời nói, cho nàng một lần cơ hội. Thôi.

Nàng lời nói, còn chưa xuất khẩu, cửa phòng chỗ liền truyền đến một trận bước chân tiếng động.

Tần Di quay đầu lại nhìn lại, liền thấy Phong Như Khuynh đã là nắm Đại Nhi tay từ ngoài cửa đi vào.

Thiếu nữ ánh mắt cười ngâm ngâm, nếu không có là kia thân thịt mỡ quá mức rõ ràng, quang xem này một đôi liễm diễm con người, đủ rồi làm người kinh diễm.

“Dao di, ta nghe nói người bị bệnh, cố ý chuẩn bị một ít đồ ăn tới thăm người,” Phong Như Khuynh mỉm cười hướng đầu giường đi đến, “Mợ, người đi làm nha hoàn chuẩn bị một ít chén đĩa hầu hạ Dao di dùng bữa.”

Tần Di nhìn mắt không trung.

Hiện giờ sắc trời đã không còn sớm, chỉ là. Làm Phẩm Dao dùng ăn Phong Như Khuynh mang đến đồ ăn, vẫn là có chút mạo hiểm.

“Đồ ăn có phòng bếp chuẩn bị, này liền không nhọc công chúa nhọc lòng.” Tần Di hơi chau mày, uyển chuyển từ chối Phong Như Khuynh hảo ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Nàng làm kẻ ác (4)

“Ta đồ ăn, cùng phòng bếp không giống nhau, mợ, người lại tin tưởng ta một lần tốt không? Nếu là người sợ ta hạ được nói, người có thể trước tìm người thí hạ được.”

Dược thiện bên trong cho dù thả dược liệu, kia cũng là sẽ đối người thân thể hữu ích, còn nữa, nàng lần này chỉ là chế tác một ít bỏ khí dược thiện thôi, người thường dùng cũng là vô hại.

Bất quá. Nàng cũng không muốn cho người biết linh dược sự tình, vì vậy lần này dược thiện trong vòng, nàng cũng không có gia nhập linh dược.

Đang lúc Tần Di còn ở chần chờ thời điểm, Đại Nhi không biết từ địa phương nào lấy ra một đôi chén đĩa, lo chính mình đem thiện hộp mở ra, gấp một khối ô cốt thịt gà đặt ở trong chén.

“Đại Nhi!”

Tần Di đại kinh thất sắc, muốn ngăn cản nghiêm nhiên không còn kịp rồi.

Đại Nhi đã đem thịt gà cắn ở trong miệng, ăn mùi ngon.

“Mẫu thân, người cùng tiểu cữu mẫu mau tới ăn nha, hảo hảo ăn.”

Phong Như Khuynh sắc mặt đen hắc: “Đại Nhi, người này chén đĩa từ nơi nào lấy?”

Đại Nhi chớp chớp mắt: “Biểu tỷ tỷ nấu canh thời điểm. Trộm lấy, sợ các người không cho Đại Nhi ăn.”

Biểu tỷ tỷ ngay từ đầu liền nói, đây là cho nàng tiểu cữu mẫu chuẩn bị, kia vạn nhất không cho nàng ăn đâu? Cho nên, nàng liền trộm cầm một đôi chén đĩa, nếu là không cho nàng lời nói, nàng liền chính mình ăn.

“Đại Nhi, người như vậy thực không lễ phép, biết không?” Phong Như Khuynh dùng tay sờ sờ Đại Nhi đầu.

Đại Nhi oai đầu nhỏ: “Chính là. Mẫu thân. Không ăn, Đại Nhi ăn cho nàng xem.”

Phong Như Khuynh ngăn ra, nàng lúc này mới minh bạch, Đại Nhi là sợ mợ cùng Dao di không muốn ăn nàng chuẩn bị đồ ăn, lúc này mới ăn trước cho các nàng xem.

“Đại Nhi,” Tần Di ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, “Người. Không có gì sự đi?”

Đại Nhi khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, phần nộn đáng yêu: “Ăn ngon, mẫu thân, cùng nhau ăn nha.”

Nhìn đến Đại Nhi xác thật không có việc gì bộ dáng, Tần Di trong lòng mới lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt của nàng hơi có chút áy náy, ngược mắt nhìn về phía Phong Như Khuynh.

“Xin lỗi, công chúa, lúc này đây, là ta hiểu lầm ngươi.”

Phong Như Khuynh cười cười: “Mọi khả năng là bình thường, ta phía trước xác thật làm quá nhiều sai sự, làm mọi đã không có biện pháp tín nhiệm ta, huống chi, mọi cũng là lo lắng Dao di thân thể, ta lý giải.”

.....

Khắc hoa giường lớn phía trên, Ngụy Phẩm Dao cố hết sức ngồi dậy, nàng con ngươi nội tràn đầy kinh ngạc cùng khiếp sợ, rõ ràng không tin, có thể nói ra này phiên lời nói tới là Phong Như Khuynh.

Nàng dĩ vãng, nào thứ không phải châm chọc mỉa mai? Lại như thế nào..... Như vậy thông tình đạt lý?

“Tỷ tỷ.....” Ngụy Phẩm Dao ngược mắt nhìn về phía Tần Di, tựa hồ muốn mình bạch này rốt cuộc ra sao tình huống.

Tần Di cười trấn an Ngụy Phẩm Dao: “Nếu này đồ ăn sẽ không tiêu chảy, vậy ngươi cứ yên tâm ăn đi, cũng đừng cô phụ nàng một mảnh tâm ý.”

Mặc kệ nàng trong lòng hay không nguyện ý tha thứ Phong Như Khuynh, nhưng vì Trường Càn, nàng cũng sẽ đi lựa chọn tiếp thu nàng hảo ý.

Nhưng nàng trong lòng thứ quá nhiều, muốn làm nàng toàn bộ rút ra, quá khó quá khó khăn.

“Người tới, đi vì Thiếu phu nhân lấy một đôi chén đĩa lại đây.”

“Là.”

Nha hoàn lĩnh mệnh lui xuống.

Nửa ngày sau, nàng liền đã cầm một đôi chén đĩa đi vào phòng, lại múng một chén tràn đầy canh, đi đến Ngụy Phẩm Dao trước giường.

“Khụ khụ!”

Ngụy Phẩm Dao lại ho khan hai tiếng, nàng trên mặt không hề huyết sắc, thân mình càng là gầy yếu tùy thời đều sẽ theo gió phiêu đi.

Nhưng này Ngụy Phẩm Dao, so với nùng trang điểm mặt Ngụy Mộng Khiết, càng có một loại chọc người thương tiếc mỹ.

Khó trách Tần Huân như thế thâm ái nàng, vì không cho nàng đã chịu thương tổn, thà rằng cả đời vô tử cũng không nạp thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Hạ được? (một)

Edít: Hạ gia.

Beta: Hà.

Canh gà tỏa hương thơm nồng, lại thoang thoang có mùi thơm của dược liệu khiến Ngụy Phẩm Dao dần giảm bớt ho khan, không còn dữ dội như trước.

“Canh này là...” Ngụy Phẩm Dao uống thêm một chén canh gà nữa mà nha hoàn đưa đến, cuối cùng cũng nhận ra một chút khác thường. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trong ánh mắt hàm chứa ngạc nhiên, “Ngươi cho thêm dược liệu?”

Tần Di cả kinh, mọi người đều biết dược liệu không thể tùy ý sử dụng. Nàng càng chưa bao giờ nghe nói đồ ăn cũng có thể cho thêm dược liệu. Vì vậy khi nghe Ngụy Phẩm Dao nói, tâm tình vừa mới được buông lỏng lại không khỏi trở nên khẩn trương.

“Không sai” Phong Như Khuynh nhếch môi cười nhạt, “Lúc trước con có nghe cửu cửu nói thân thể di Ngụy không tốt, nên mới cố ý nấu chút dược thiện. Dược thiện này có thể bổ khí, nếu như dùng một thời gian dài cũng có thể cải thiện thể chất suy nhược. Nhưng vì dùng dược liệu luôn có rủi ro nên không thể quá tham lam, mỗi ngày dùng một lần là được rồi.”

Cho dù chút dược liệu này không có hại gì với thân thể, người bình thường cũng có thể dùng, nhưng dược liệu dù sao vẫn là dược liệu, bồi bổ quá mức thân thể cũng sẽ có chút ảnh hưởng.

“Khó trách ta cảm thấy sau khi uống xong canh gà xong, thể lực của ta đã khôi phục hơn một chút, không còn vô lực như lúc đầu.” Ngụy Phẩm Dao cong cong mi mắt, gương mặt tái nhợt của nàng dần khôi phục chút huyết sắc, nàng khẽ cười nói, “Chẳng qua đây thật sự là lần đầu tiên ta nghe nói đến dược thiện.”

Được thiện lần này Phong Như Khuynh không cho thêm linh dược cho nên nàng chỉ là cảm giác sức lực khôi phục một chút, vẫn chưa thể từ trên giường đứng lên nhanh như vậy. Nhưng cho dù là vậy thì đối với người đã nằm trên giường nhiều năm như Ngụy Phẩm Dao mà nói, không thể nghi ngờ chính là thêm một phần hy vọng.

“Phẩm Dao, trước tiên để ta bắt mạch cho muội.”

Tần Di nhanh chóng vươn tay nắm lấy cổ tay của Ngụy Phẩm Dao bắt mạch, nửa ngày cũng không lên tiếng.

Lát sau mới chậm rãi đứng dậy, thở nhẹ một hơi, tâm tư đang siết chặt cũng thả lỏng hoàn toàn.

“Mạch đập của Phẩm Dao đúng thật ổn định hơn trước rất nhiều. Công chúa, lần này là ta đã trách lầm người.”

Nàng không quên, lúc trước Phong Như Khuynh giả bộ tốt bụng để bỏ dược hại Trường Càn ra sao. Bởi vậy cho dù biểu hiện lần này của Phong Như Khuynh có tốt thế nào, nàng vẫn không dám tin tưởng nàng ta quá mức.

Tất nhiên Phong Như Khuynh cũng hiểu rõ điểm này, nhợt nhạt cười: “Cữu mẫu và Dao di không trách con trước đây hỗn láo đã là tốt lắm rồi, những việc khác đều không quan trọng.”

Nhìn Phong Như Khuynh thay đổi như vậy, trong lòng Ngụy Phẩm Dao cũng vui mừng.

Phủ tướng quân và tam đại thế gia vốn có nhiều thế hệ qua lại thân thiết, nàng và Nạp Lan Hoàng Hậu cũng là bằng hữu tri kỉ nhiều năm. Nếu như Phong Như Khuynh thật sự nguyện ý thay đổi tính tình thì đối với Lưu Vân Quốc hay Nạp Lan thế gia cũng đều là một chuyện tốt...

“Con người không phải thánh hiền, ai mà không có sai lầm? Hiện tại công chúa hiểu lý lẽ như vậy là đủ rồi. Những việc nàng gây ra trong quá khứ, tỷ tỷ cũng không nên luôn vương mắc trong lòng. Cho dù là nể mặt tỷ phu hay Nạp Lan Hoàng Hậu thì cũng đừng nên chỉ nhớ đến sai lầm trước kia của nàng.”

Tần Di bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: “Muội đây, người tốt đều là muội làm, ta chẳng khác nào lại thành một kẻ độc ác sao? Chỉ cần nàng không tiếp tục thương tổn đến Nạp Lan gia, với ta như vậy là đủ rồi.”

Tuy rằng nàng có thể không còn oán hận nàng ta, nhưng... không cách nào có thể thân thiết như mười mấy năm trước.

Ngụy Phẩm Dao cười cười, tỷ tỷ nàng từ trước đến nay luôn miệng cứng dạ mềm nhưng tỷ tỷ lại không nói tha thứ cho công chúa hoàn toàn, rốt cuộc muốn làm tỷ tỷ nàng buông xuống cổ chấp trong lòng, thật sự quá khó khăn...

Nhưng nàng tin tưởng, nếu công chúa vẫn luôn giống như hôm nay thì một ngày nào đó, Tần Di sẽ thích nàng trở lại giống như trước đây vậy.

Vốn dĩ bản tính công chúa không xấu, nàng chỉ là... Bị dạy hư thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Hạ dược? (hai)

Edit: Hạ gia

Beta: Hà.

“Công chúa, dược thiện này người từ đâu mà có?” Rốt cuộc Tần Di nghĩ đến dược thiện, quay đầu lại nhìn về phía Phong Như Khuynh, hỏi.

Phong Như Khuynh sờ sờ mũi, nàng vốn định đem toàn bộ trách nhiệm đẩy cho Đệ Nhất Lâu, nhưng mà... lúc trước khi trao đổi ở thương hội, nàng đã thừa nhận dược thiện là do nàng nghiên cứu chế tạo ra. Nên hiển nhiên không tìm được ai khác gánh vác thay nàng.

“Cữu mẫu, mấy năm nay con nhàn rồi đến nhàm chán, trừ ở ngoài gây rắc rối khắp nơi, con cũng thường ở nhà nghiên cứu một chút đồ ăn. Có lần con vô tình bỏ dược liệu vào trong thức ăn, hơn nữa... ngày đó con vừa hay bị cảm kết quả nhờ có dược thiện mà trị khỏi bệnh. Từ đó về sau, con vẫn luôn nghiên cứu chế tạo dược thiện.”

Phong Như Khuynh trầm mặc trong chốc lát, lại tiếp tục nói: “Chỉ là... trước mắt thành quả thu được cũng không phải nhiều nên con không muốn việc này bị nhiều người biết. Nhưng hiện tại con thật sự đang nghiên cứu dược thiện, không cần thiết lừa gạt hai người.”

Tần Di hơi chau mày, giọng điệu nghiêm khắc: “Công chúa, sao người có thể tùy ý đem dược liệu bỏ vào đồ ăn như vậy? Lần đó là vận khí của người tốt mới không sao, nếu người thật sự không cẩn thận xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?”

Gan của nha đầu này cũng thật lớn, trong tình huống không thông thạo gì về dược lý mà vẫn dám làm ra việc liều lĩnh như vậy.

Ngắm lại Tàn Di lại thấy có chút may mắn.

Mặc kệ trước đây nàng có bao nhiêu oán hận với Phong Như Khuynh, nàng đều không hy vọng... Nàng ta sẽ xảy ra chuyện!

May mắn Nạp Lan Hoàng Hậu trên trời có linh, luôn bảo hộ nàng ta, để nàng ta bình yên vô sự, nếu không... Vạn nhất xảy ra chuyện thật thì không biết nên làm thế nào cho phải?

“Cửu mẫu, con biết người lo lắng cho con nhưng chẳng phải bây giờ con vẫn bình an hay sao?”

Phong Như Khuynh cười hi hi: “Có điều, con thấy gần đây cửu mẫu làm việc quá mức vất vả, đã bắt đầu xuất hiện tóc bạc. Ngày khác, con sẽ đi xem có dược thiện nào có thể giúp người khôi phục mỹ mạo như trước.”

Sắc mặt Tàn Di cứng đờ, nàng lo lắng cho Phong Như Khuynh? nàng chỉ là..... bởi vì tiên hoàng hậu và Nạp Lan gia mới không muốn nàng ta xảy ra chuyện gì mà thôi.

“Đúng rồi, Cửu mẫu, Dao di không thể sinh dục, nguyên nhân là do thai độc?”

Sau khi Phong Như Khuynh vào phòng, nàng đã để cho Phù Thần thay nàng kiểm tra thân thể Ngụy Phẩm Dao.

Nàng không thể sinh dục là do năm đó trúng độc tử trong bụng mẹ, làm cho dạ con tích tụ độc tố, quanh năm suốt tháng không cách nào loại bỏ cho nên mới không thể thụ thai.

Cho dù bây giờ nàng có thể sinh dục, nhưng với thể chất hiện nay cũng không cách nào chống đỡ được.

“Đúng là thai độc.”

Chuyện này đối với tam đại thế gia mà nói cũng không phải bí mật gì, mà năm đó tiểu thiếp hạ thai độc cũng đã bị xử quyết. Nhưng Tàn Di trước sau vẫn luôn cảm thấy, tiểu thiếp kia chẳng qua chỉ là kẻ thế mạng. Người hạ độc đằng sau hẳn là một khác!

“Cửu mẫu, người nên cảm thấy may mắn vì Dao di không thể sinh dục.”

“...” Tàn Di sùng sốt, nhú mày nói, “Công chúa nói lời này là ý gì? Không thể sinh dục đối với Phẩm Dao mà nói đã rất đau khổ, vì sao nên may mắn?”

“Bởi vì...” Tầm mắt Phong Như Khuynh chuyển qua Ngụy Phẩm Dao, “Lấy tình cảm Dao di đối với Huân Thúc mà nói, người nhất định sẽ mong muốn vì thúc ấy mang thai sinh hài tử. Nhưng thai độc chẳng những khiến Dao di không thể có thai mà còn làm thân thể người suy nhược. Nếu như Dao di vẫn kiên quyết muốn sinh con chắc chắn sẽ khó sinh!”

Y thuật ở Lưu Vân Quốc không tốt, một khi khó sinh Ngụy Phẩm Dao sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên nàng mới nói Ngụy Phẩm Dao không thể sinh dục là may mắn.

Ngụy Phẩm Dao cười khổ nói: “Ta thực sự đã nghĩ cho dù khó sinh, ta cũng muốn vì hắn mà sinh hài tử.”

Tàn Di hơi trầm mặc.

Điều Phong Như Khuynh nói là sự thật, Phẩm Dao thực sự sẽ mạo hiểm để sinh hài tử, nói như vậy là nên thấy may mắn vì nàng không thể sinh dục.

“Dao di, người đừng nản lòng, con mang phương thuốc của dược thiện cho người, mỗi ngày dựa theo phương thuốc để nấu canh. Trước mắt điều dưỡng tốt thân thể rồi mới nghĩ đến cách giải thai độc.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Hạ dược? (tam)

“Ta thật sự..... Còn có thể sinh dục?” Ngụy Phẩm Dao nhắc lên đôi mắt, trong ánh mắt tràn đầy không dám tin tưởng.

Phong Như Khuynh cầm Ngụy Phẩm Dao tay: “Dao di, luôn có biện pháp, tin tưởng ta.”

Nếu không phải..... Nàng hiện tại thực lực quá thấp, vô pháp đào tạo ra cao giai linh dược, sợ là đã sớm có thể vì nàng giải độc.

Liên tính là tiêu tiền mua sắm, một chốc một lát, cũng tìm không thấy linh dược.....

Ngụy Phẩm Dao lông mi run rẩy, chỉ cần có thể sinh dục, làm nàng trả giá sở hữu, nàng đều cam tâm tình nguyện.

“Phẩm Dao, công chúa nói không tôi, ngươi chỉ có điều trị hảo thân mình, mới có thể mang thai sinh con, lại ngươi thân mình không có điều trị hảo phía trước, Huân Nhi cũng sẽ không cho phép ngươi sinh dục.” Tần Di khẽ thở dài một tiếng.

Hải tử cố nhiên quan trọng, nhưng đối Huân Nhi mà nói, càng quan trọng là Ngụy Phẩm Dao.

“Ta mình bạch, ta ngày mai bắt đầu phải hảo hảo điều trị thân mình, công chúa, cảm ơn ngươi, thật sự quá cảm tạ ngươi, nếu là ta thật sự có thể sinh dục, ta nhất sinh nhất thế, đều sẽ không quên công chúa đại ân.”

Ngụy Phẩm Dao hốc mắt ửng đỏ, vô pháp sinh con, là nàng nhiều năm qua tâm bệnh.....

“Mợ, thời điểm không còn sớm, ta cần phải trở về.”

Phong Như Khuynh đuổi cái lười eo, mặt mày đều là ý cười.

Nàng đã nhìn ra được tới Tần Di đối nàng thái độ thay đổi rất nhiều, hôm nay tới này một chuyến, quá thích hợp.

“Ta đưa ngươi đi.” Tần Di gạt mình, đứng lên, nói.

“Hảo.”

Đối với Tần Di hảo ý, Phong Như Khuynh vẫn chưa cự tuyệt, nàng cười ngâm ngâm nhìn phía Ngụy Phẩm Dao: “Dao di, lần sau ta lại đến vấn an ngươi.”

Ngụy Phẩm Dao mỉm cười gật gật đầu.

Thăng đến kia lưỡng đạo bóng dáng biến mất, nàng đều không có đem ánh mắt trở về, ngơ ngẩn xuất thần.

“Nạp Lan tỷ tỷ, công chúa nàng thật sự thay đổi, từ nay về sau, Nạp Lan gia..... Cũng rất cuộc có thể thái bình, thật tốt.....”

Thật là..... Thật tốt quá.....

.....

Đại sảnh bên trong.

Tần Phi Dương ngồi ngay ngắn ở chủ ghế phía trên, ở hần bên tay trái, Tần Huân hiển nhiên có chút tâm thần không yên, ánh mắt thường thường liếc về phía ngoài cửa, trong ánh mắt hàm chứa lo lắng.

Tần Phi Dương đều là lão nhân tinh, có thể nào nhìn không ra tới Tần Huân ở vương bận Ngụy Phẩm Dao thân mình, hần bắt đắc dĩ lắc lắc đầu: “Huân Nhi, nếu là ngươi ngồi không được nói, liền trước rời đi đi.”

Nói xong lời này, hần lại đối dưới tòa hai người nói: “Triều thống lĩnh, Triều công tử, thật là cho các ngươi chê cười.”

Ngồi ở hạ đầu chỗ chính là một cái trung niên nam tử, này trung niên nam tử một tiếng dương cương chính khí, ngũ quan tuấn lãng, mà bên cạnh hần còn lại là một người thanh tuấn tú khí thanh niên.

Nếu là Phong Như Khuynh tại đây nói, liếc mắt một cái liền nhận ra kia thanh niên đó là đánh quá vài lần công đạo ánh sáng mặt trời.

“Ha ha, Tần công tử cùng phu nhân tình thâm, chính là mọi người đều biết việc, hần vương bận cũng là bình thường việc, đều là người từng trải, ta sao có thể có thể không hiểu?”

Tần Huân rút cuộc được đến những lời này, vui sướng đứng dậy, cùng cùng nắm tay đang muốn rời đi, lại ở quay đầu nháy mắt, nhìn đến một người nha hoàn thấp thỏm bất an bên ngoài chờ.

Này nha hoàn tuy rằng không phải bên người chiếu cố Ngụy Phẩm Dao, nhưng cũng là Ngụy Phẩm Dao từ nhà mẹ đẻ mang lại đây người, cho nên, nhìn đến nàng bên ngoài dạo bước, Tần Huân khẽ cau mày, một mặt bất an quang mang từ đáy mắt hiện lên.

“Hong Tuyết, ngươi không đi Thiếu phu nhân trong viện xin tội, ngươi tới này làm gì?”

Hong Tuyết ngừng đầu, nàng trong lòng tràn ngập vui sướng, trong ánh mắt vẫn như cũ đựng đầy lo lắng.

Nàng là Ngụy gia lão phu nhân đưa cho Thiếu phu nhân của hồi môn nhà hoàn, vốn tưởng rằng theo tới Tần gia lúc sau, có thể đương cái thông phòng, ai ngờ không bao lâu, Thiếu phu nhân liền phái nàng đi trong viện xin đợi, không được nàng bên người hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Hạ được? (bốn)

Edit: Cò Lười

Mọi người vào diễn đàn để ủng hộ chính chủ nha. Vào thanks và cmt để các editor có động lực ra chương mới nè

Thế cho nên mười mấy năm, đều không thể tiếp cận Tần thiếu gia thân, nhưng nàng cố chấp cho rằng chính mình có thể thượng vị, chính là không chịu đi ra ngoài gả chồng, mà nàng sau lưng lại là Ngụy gia lão phu nhân, Thiếu phu nhân bất mãn nữa cũng không dám đem nàng đuổi ra đi.

Mà hiện tại, nàng cơ hội đã tới.....

Trước đó, nàng liền nhìn đến công chúa mang theo Nạp Lan Đại Nhi tiến đến Thiếu phu nhân phòng, loáng thoáng còn nghe được đồ ăn thả được việc.

Đương nhiên, nàng không có tư cách vào vào phòng gian hầu hạ, lời này, là nàng ở trên đường nghe được công chúa cùng Nạp Lan Đại Nhi đề cập.

Nạp Lan Đại Nhi lại tâm trí không được đầy đủ, tự nhiên không biết hạ được đại biểu cho cái gì, nhưng nàng cố tình ở công chúa vào phòng lúc sau, không có tới bẩm báo thiếu gia, trái lại đợi một đoạn thời gian mới đến thông báo.

Nói vậy hiện tại độc được đã phát tác, lấy Thiếu phu nhân kia thân mình, chắc không được bao lâu.

Nàng giờ phút này tiến đến, có lẽ có thể ở thiếu gia cảm nhận trung lưu cái ấn tượng tốt.....

“Thiếu gia,” Hồng Tuyết gắt gao cắn môi, “Vừa rồi, nô tỳ nhìn đến công chúa điện hạ..... Đi Thiếu phu nhân trong phòng.”

Cái gì?

Tần Huân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Kia ác ôn đi tìm Dao Nhi phiền toái? Hồn trưởng, sao không có người tới thông tri nàng!

“Công chúa tới?” Ánh sáng mặt trời cũng nhảy mắt đứng đứng dậy, so sánh Tần Huân khẩn trương, hấn khuôn mặt tràn đầy vui sướng.

Hồng Tuyết tự nhiên không có chú ý tới ánh sáng mặt trời biểu tình, nàng sở hữu tầm mắt đều ở Tần Huân trên người.

“Thiếu gia, công chúa không ngừng tới, còn mang đến một hộp đồ ăn tính toán đưa cho Thiếu phu nhân, ta còn nghe được nàng nói..... Kia đồ ăn bên trong giống như hạ được gì đó, thiếu gia nếu lại không đi, Thiếu phu nhân liền xong rồi, ô ô,” Hồng Tuyết thương tâm nước mắt chảy ròng, “Nếu là Thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện, kia nô tỳ..... Nô tỳ cũng không sống.”

Đương nhiên, Tần Huân cũng mặc kệ Hồng Tuyết có sống hay không, hấn lập tức vọt tới Hồng Tuyết trước mặt, phần nộ quát: “Công chúa đi tìm Dao Nhi, ngươi sao không nói sớm?”

“Nô tỳ, nô tỳ.....” Hồng Tuyết hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, “Nô tỳ lại tưởng, công chúa như thế nào đều không thể thật sự thương tổn Thiếu phu nhân, nhưng cuối cùng nô tỳ vẫn là quá lo lắng Thiếu phu nhân, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy hấn là nói cho thiếu gia ngài.”

Tần Huân tâm tình càng thêm khẩn trương, hấn đang định lao ra đi, ở hấn phía sau không khỏi nhớ tới ánh sáng mặt trời kia vui sướng thanh âm.

“Ngươi nói công chúa mang đến đồ ăn thả được? Thật tốt quá!”

Công chúa cảm được thiện lại đây, Tần gia này Thiếu phu nhân xem như được cứu rồi!

Ai ngờ hấn vừa dứt lời, Tần Huân đột nhiên xoay người, một quyền oanh hướng về phía ánh sáng mặt trời, trực tiếp liền đem ánh sáng mặt trời bắn cho đi ra ngoài.

“Ánh sáng mặt trời, chờ ta đem Dao Nhi cứu trở về tới lúc sau, lại đến tìm ngươi tính sổ!”

Cái này hồn trưởng đồ vật, hấn đều mau vội muốn chết, hấn còn nói công chúa kia được hạ hảo?

Hắn không dám đối công chúa động thủ, chẳng lẽ còn không dám giáo huấn cái này hỗn trướng?

Ánh sáng mặt trời ngổc.

Triều thống lĩnh nổi giận.

Quảng cáo

Hắn phịch một tiếng nắm tay nện ở trên bàn, phần nộ dựng lên: “Tần công tử, ta xem ở Tần gia chủ phân thượng đối với người lễ nhượng vài phần, người lại đối Dương Nhi ra tay, này bất trưởng, chúng ta cần thiết tính rõ ràng người lại đi!”

Tần Huân cười lạnh một tiếng: “Công chúa tự cấp phụ nhân của ta hạ được, hắn còn vui sướng khi người gặp họa, không nên đánh sao? Ta hiện tại không có thời gian cùng các người vô nghĩa, sau đó trở về chúng ta lại cùng nhau tính sổ!”

Hắn trong lòng vương bận Ngụy Phẩm Dao an nguy, căn bản không rảnh lại cùng ánh sáng mặt trời thanh toán.

Nhưng hắn còn không có có thể đi ra đại sảnh ở ngoài, ánh sáng mặt trời lửa giận tận trời thanh âm lại truyền ra tới.

“Tần Huân, người dám đánh ta! Ta từ nhỏ đến lớn, ta phụ thân cũng chưa đánh quá ta, người cư nhiên đối ta động thủ, người hiện tại quyết không thể rời đi nơi này một bước, chúng ta cần thiết đem nói rõ ràng.”

Hắn có sai sao?

Hắn chỉ là cao hứng Tần Thiệu phụ nhân được cứu rồi mà thôi, kết quả hỗn đản này liền cho hắn một quyền!

Thật là hào tâm không hào báo!

ps: Gần nhất ở pk trung, có đề cử phiếu huynh đệ tỷ muội nhóm đầu hạ trong tay đề cử phiếu nha, không đúng sự thật viết điều nhấn lại cũng có thể, làm ta biết có bao nhiêu người ở truy đọc, ái các người~

(tấu chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phụ Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Cả đời sẽ không cưới vợ (một)

“Ánh sáng mặt trời, người một vị thống lĩnh chi tử, nếu không phải xem ở Nạp Lan tướng quân phân thượng, người cho rằng ta đối với người chỉ là một quyền như vậy đơn giản?” Tần Huân cười lạnh một tiếng, hắn phát tay áo bỏ đi.

Ánh sáng mặt trời khí đôi mắt đều đỏ, thân mình một túng, đã là chấn Tần Huân trước mặt.

“Người đánh ta một quyền, muốn đi không dễ dàng như vậy!”

“Cút ngay!” Tần Huân giận tím mặt, nắm tay nắm khanh khách rung động, thái dương gân xanh bạo khiêu.

Tần Phi Dương cùng Triều thống lĩnh đều ngồi không yên, vội vàng đứng lên.

Hắn khẽ cau mày, quát lớn nói: “Huân Nhi, người bình tĩnh một chút, vì phụ biết người là ở lo lắng Phẩm Dao thân mình, nhưng người không thể đem cảm xúc phát tiết ở người khác trên người.”

Ánh sáng mặt trời phụ thân tuy rằng chỉ là một vị thống lĩnh, nhưng là hắn cùng Trường Càn quan hệ cực hảo, xem ở Trường Càn phân thượng, cũng không nên như thế.

“Dương Nhi,” Triều thống lĩnh ánh mắt quét về phía chính mình nhi tử, mặt mày hơi trầm xuống, “Người dĩ vãng vẫn luôn bình tĩnh vững vàng, vì sao hôm nay sẽ nói ra nói như vậy tới?”

Hắn dù cho thực tức giận Tần Huân hành vi, nhưng này rốt cuộc cũng là ánh sáng mặt trời có sai trước đây, nhưng hắn tin tưởng, con hắn sẽ không vô duyên vô cớ sẽ nói như vậy nói.

“Công chúa cấp Tần Thiệu phụ nhân mang đến được thiện, ta là tự đáy lòng vì nàng vui vẻ, kết quả, này Tần Huân không phân xanh đỏ đen trắng liền cho ta một quyền! Ta không vô tội sao?”

Ánh sáng mặt trời càng nghĩ càng giận, hắt một mảnh hào tâm, đi bị người như thế hiểu lầm, như thế nào không cho hấn tức giận?

Tần Huân trong lòng đã bị lửa giận cấp tràn ngập, căn bản nghe không tiến ánh sáng mặt trời nói, hắt một quyền lại lần nữa oanh hướng về phía ánh sáng mặt trời khuôn mặt, lại tại đây máu chốt trong nháy mắt, Tần Phi Dương xuất hiện ở ánh sáng mặt trời trước mặt ngăn cản hấn mãnh quyền.

“Huân Nhi, không được xúc động!” Tần Phi Dương nhíu mày nhìn mắt Tần Huân, lại đem ánh mắt chuyển hướng ánh sáng mặt trời, “Triều công tử, người vừa rồi nói..... Công chúa mang đến..... Là được thiện?”

Ánh sáng mặt trời châm chọc cười: “Ta phía trước cùng các người nói qua kia có thể làm nhạt vết sẹo được thiện, chính là công chúa cung cấp cho ta! Hiện tại nàng mang theo được thiện tiến đến, Tần Thiếu phu nhân thân mình tự nhiên đã không ngại, nhưng Tần Huân thế nhưng không biết người tốt tâm, còn đối ta động thủ!”

“Người.....” Tần Huân vốn định muốn giận mắng ra tiếng, bỗng nhiên gian ánh sáng mặt trời nói đâm vào hấn trong tai, làm hấn cả người run lên, “Người vừa rồi nói cái gì?”

Trước đó không lâu, ánh sáng mặt trời được đến một cái phương thuốc, có thể dùng để làm nhạt vết sẹo, hấn hôm nay tới đây, cũng là đề cập việc này! Muốn cùng Tần Phi Dương cùng nhau đi trước tướng quân phủ đem này phương thuốc đưa cho Nạp Lan Trường Càn.

Cho nên, đối với được thiện này hai chữ, Tần Huân cũng không xa lạ.....

“Quả nhiên như thế,” Tần Phi Dương khuôn mặt lộ ra tươi cười, “Công chúa nàng sớm phi lúc trước cái kia hôn trưởng, không có khả năng sẽ đến mưu hại Phàm Dao, còn nữa, còn có Di Nhi kia nha đầu bồi Phàm Dao, căn bản không cần quá mức lo lắng. Huân Nhi, lần này người xác thật xúc động, còn ngộ thương rồi Triều công tử.”

Tần Huân: “.....”

Kia ác ôn..... Biến hảo? Hấn sao như thế không tin?

“Cha..... Người vì sao như thế tin tưởng công chúa?” Tần Huân ánh mắt mang theo mờ mịt, chuyển hướng về phía Tần Phi Dương.

Tần Phi Dương hơi hơi mỉm cười: “Người còn nhớ rõ ta ở tướng quân phủ uống linh tửu? Kia rượu..... Chính là công chúa đưa cho lão tướng quân! Nếu ngay từ đầu công chúa chỉ là trùng hợp mua được này rượu, nhưng lão tướng quân đã nói cho nàng rượu giá trị, nàng vẫn là nghĩa vô phản cố đưa cho hấn.”

“Người cảm thấy..... Trước kia nàng, sẽ đem như thế trân quý đồ vật đưa cho Nạp Lan gia? Chỉ sợ sớm cầm đi hiếu kính Dung Quý Phi.” Tần Phi Dương mặt già phía trên tràn đầy tươi cười, chỉ là nghĩ đến Tần Huân xúc động, hấn mặt già lại trầm vài phần, “Mặt khác, người đến cấp Triều công tử xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Cả đời sẽ không cưới vợ (nhị)

Ánh sáng mặt trời hừ lạnh một tiếng, xoay đầu đi, xem đều không xem Tần Huân liếc mắt một cái.

Tần Huân trên mặt mang theo xấu hổ: “Triều công tử, vừa rồi..... Là ta quá xúc động.”

Nghe được Ngụy Phàm Dao không ngại lúc sau, hấn khẩn dẫn theo tâm cũng tùy theo hạ xuống.

“Khụ khụ,” Triều thống lĩnh ho khan hai tiếng, đánh vỡ xấu hổ không khí, “Tần công tử cũng là hộ thể sốt ruột, đều là người từng trải, ta thực hiểu biết, người mau đi thăm thể tử của người.”

“Hảo.”

Tần Huân ánh mắt sáng lên, hấn tâm sớm đã bay đến Ngụy Phàm Dao bên cạnh, cho nên nghe được lời này lúc sau, cũng liền không hề để ý tới vẫn như cũ sinh khí ánh sáng mặt trời, nhanh chóng về phía sau viện mà đi.

“Người đi xuống đi.” Tần Phi Dương lãnh mắt đảo qua Hồng Tuyết, mặt vô biểu tình nói.

Hồng Tuyết gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, nàng trong lòng rất là không cam lòng, không cam lòng Ngụy Phàm Dao thế nhưng không có bị độc chết.

Nhưng nàng không dám nhiều lời nữa, hành lễ liền lui xuống.

“Triều công tử,” Tần Phi Dương tầm mắt chuyển hướng về phía ánh sáng mặt trời, “Kia được thiện, thật là công chúa nghiên cứu chế tạo mà thành?”

Ánh sáng mặt trời đôi mắt trùng lượng trùng lượng: “Không tồi, công chúa nàng. Là cái thiên tài, chân chính thiên tài, cho tới nay đều là thế nhân hiểu làm nàng!”

“Ha ha ha.”

Tần Phi Dương sang sảng cười to hai tiếng, kia tiếng cười mang theo sung sướng: “Nếu lão tướng quân đã biết, tất nhiên càng thêm vui mừng, ngay cả Nạp Lan Hoàng Hậu, cũng nên an tâm.”

.....

Bóng đêm hạ công chúa phủ, lung tao ở một mảnh thanh lãnh ánh trăng bên trong.

Phong Như Khuynh mới vừa đi nhập công chúa bên trong phủ, liền nhìn đến Thanh Linh cuốn súc ở góc nội run bần bật.

Ở nàng trước mặt, Đại Địa Chi Hùng chờ thú chính bước chậm ở bóng đêm bên trong, bàng trắng mà lại cường đại.

“Công chúa!”

Thanh Linh liếc mắt một cái liền nhìn đến đi vào phủ đệ Phong Như Khuynh, nàng giống như gặp được một cái cứu tinh, nhin không được khóc ra tới: “Kia đầu lang không biết từ nơi nào mang về tới thật nhiều linh thú, người mau cứu cứu nô tỳ.”

Phong Như Khuynh vẫn luôn không có hồi quá công chúa phủ, ngay cả được thiện đều là mượn hoàng cung phòng ăn, cho nên, này đàn linh thú là Tuyết Lang lãnh trở về.

Kết quả, Thanh Linh thỉnh linh nhìn thấy nhiều như vậy linh thú chiếm cứ công chúa phủ, sợ tới mức nàng đến bây giờ cũng chưa dám nhúc nhích quá.

Sợ chính mình vừa động, những cái đó linh thú liền sẽ xông tới đem nàng xé.

Nhìn đến Thanh Linh trắng bệch khuôn mặt nhỏ, Phong Như Khuynh mặt đen hạ, nàng chậm rãi đi đến Đại Địa Chi Hùng trước mặt, vồ vồ nó hàm hậu cái đầu.

“Cho các người giới thiệu một chút, này đó linh thú là ta lừa dối tới làm việc cực nhọc, người không cần sợ hãi chúng nó, chúng nó chỉ cần ăn no liền sẽ không ăn thịt người.”

Chỉ cần. Ăn no. Liền sẽ không ăn thịt người?

Thanh Linh sợ tới mức đều khóc ra tới: “Công chúa, kia nếu chúng nó không ăn no đâu? Nô tỳ có phải hay không liền sẽ trở thành linh thú trong bụng chi thực? Công chúa, nô tỳ rất cuộc làm sai cái gì, người nói ra, nô tỳ tất cả đều sửa, liền tính công chúa làm nô tỳ đương ẩm giường nha đầu, nô tỳ cũng sẽ không cự tuyệt.”

Bị công chúa đùa giỡn. Tổng so với bị linh thú ăn muốn hảo.

Khẳng định là nàng cùng Lưu Li ở lần đó công chúa say rượu sau không có từ công chúa, cho nên. Công chúa tìm tới linh thú đối phó các nàng?

Nàng sửa, nàng toàn sửa còn không được sao?

“Người đang nói cái gì vô nghĩa?” Phong Như Khuynh quét mắt Thanh Linh, “Chúng nó không có khả năng ăn không đủ no, người cũng không cần suy nghĩ nhiều, sau đó ta đem chúng nó mang đến sau núi lao động, người trước đi xuống nghỉ ngơi.”

Thanh Linh ngốc ngốc gật đầu, nàng ý vào lá gan từ trên mặt đất đứng lên, thật cẩn thận vòng quanh đám kia linh thú đi.

Thẳng đến rồi đi linh thú phạm vi, nàng mới thở ra một hơi, cấp tốc chạy về phía hậu viện...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Cả đời sẽ không cưới vợ (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Cò Lười

Phong Như Khuynh nhìn thấy tốc độ của Thanh Linh như bị quỷ đuổi theo, bắt đầu đi lác đác, từ từ đưa mắt nhìn về phía chúng thú trong sân.

“Về sau, Tiểu Lang Nhi chính là quản gia của phủ công chúa ta, ở bên trong phủ công chúa, mọi chuyện các ngươi đều nghe theo nó, linh dược sau núi, không được ta cho phép không thể tự tiện dùng ăn, nếu như để ta biết các ngươi trái với lời của ta, ta sẽ đuổi việc các ngươi.”

Ánh mắt của chúng thú mờ mịt, hai mặt nhìn nhau.

Đuổi việc..... Là ý gì?

Sắc mặt của Phong Như Khuynh tối sầm: “Đuổi việc ý chính là, ta muốn giải trừ khế ước với các ngươi, đuổi các ngươi trở lại thú sơn, cũng không lấy được thù lao.”

Những linh thú đó nghe được lời này đều có chút nóng nảy, bọn họ đều là vì Thiên Linh Quả mà đến, nếu bị đuổi việc, vậy rốt cuộc sẽ không có Thiên Linh Quả để ăn!

“Đương nhiên, nếu các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, chỗ tốt không thể thiếu phần các ngươi, ngẫu nhiên sẽ còn cho các ngươi thêm bát cơm.”

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm.

“Ngao ngao.”

Tuyệt Lang ở một bên kêu lên theo, so với làm quản gia, nó càng thích thêm cơm hơn.....

“Ngươi mang các nàng ra sau núi, lại để Tứ Tỉ Viên Hầu dạy phương pháp đào tạo linh dược cho các nàng.”

Phong Như Khuynh khẽ vuốt cằm.

Hiện giờ linh thú bên trong phủ công chúa đã đủ rồi, nàng cũng nên dạy phương pháp linh dược thiện cho Tứ Tỉ Viên Hầu.

Dù sao..... Dược thiện khác với đào tạo linh dược, cần phải tay cầm nôi sạn gáo bồn, có thể hoàn thành nhiệm vụ này, chỉ có Tứ Tỉ Viên Hầu.....

“Cũng không biết khi nào quốc sư mới trở về.”

Thiếu nữ khẽ thở dài một tiếng, nàng nhìn trắng rằm trên bầu trời kia, ở bên trong sắc đêm đó, có lẽ là thấy được dáng người thanh lãnh lạnh nhạt như tiên nhân của nam tử kia.....

Rõ ràng quốc sư nói chỉ rời đi một tháng, vì sao đến bây giờ..... Còn chưa trở lại?

Nàng rất muốn ngủ với hắn, làm sao bây giờ.....

.....

Bóng đêm tĩnh lặng.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống, xuyên qua cành lá rừng cây rậm rạp, dừng ở trên áo tuyết trắng của nam nhân.

Hắn như trích tiên nhân gian, không dính khói lửa phàm tục, như một gốc cây thanh liên di thể, đẹp đến không chân thật như thế.

Chỉ là.....

Khuôn mặt của hắn đã không còn thanh lãnh nhất quán kia, ngược lại lộ ra thái độ bề ngễ thiên hạ, như toàn bộ người thiên hạ không ở trong mắt hắn.

“Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi.....”

Một tiếng cười vũ mị đột ngột từ phía sau nam nhân truyền đến, mang theo lắm bả: “Nam Huyền.....”

Bóng dáng Nam Huyền vẫn lạnh lùng, loại lạnh lùng này, có một loại cự người với ở ngoài ngàn dặm, khiến người ta không thể tiếp cận.

“Ngươi tới làm gì?”

Dưới ánh trăng.

Nữ tử hồng y khuynh thành, vũ mị quyến rũ, một cái nhú mày một nụ cười của nàng đều phong tình vạn chủng, đẹp đến nam nhi thiên hạ đều không thể kháng cự.

“Ta chỉ là nghe nói, ngươi đi một nơi gọi là Lưu Vân quốc gì đó, còn làm một quốc sư nho nhỏ, ta còn nghe nói, ngươi lại vì tìm một nữ nhân... Mới tự

hạ giá trị con người mình, chắc chắn, ta chỉ là tò mò, dạng nữ nhân gì... Sẽ làm người như thế?”

Rốt cuộc Nam Huyền cũng xoay người lại.

Ánh trắng chiếu xuống khuôn mặt của nam nhân, tuấn mỹ xuất trần, tuyệt thế như tiên.

Bạch y hần mặc bay bay, trắng như tuyết rơi, khuynh thành như tranh vẽ.

Đáy mắt nữ tử không ngăn được tia kinh diễm, rồi lại mang theo tia tiếc hận.

Bởi vì nam nhân như vậy..... Chú định cả đời hần đều sẽ không thú thế.....

Nam tử như vậy, cả đời cũng đều sẽ không bị nữ nhân nhúng chàm

Đây là chú định trong định mệnh của hần.

“Nam Huyền.....” Nữ tử khẽ cười một tiếng, từ từ đi tới gần Nam Huyền.

Nhưng nàng đi đến cách hần năm mét thì dừng lại.

Đây là quy tắc của quốc sư Nam Huyền, sẽ không để người ta cách hần quá gần, mặc dù là nàng, cũng không dám tự tiện vi phạm lời của hần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thủ đoạn của quốc Sư (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Cò Lười

Về mặt của Nam Huyền lạnh nhạt, trong ánh mắt không chút gọn sợ hãi.

“Chuyện của ta không quan hệ gì với các người.”

Nữ tử cười quyền rũ, nụ cười kia đủ để khiến người ta thần hồn điên đảo, càng sẽ làm vô số nam nhân vì nàng mà điên cuồng.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Như nam nhân trước mặt, đôi mắt của hần vẫn thanh lãnh lạnh lùng, không rung động chút nào.

“Nam Huyền, người vì một nữ nhân tự hạ giá trị con người mình như thế, người cảm thấy..... Những người đó sẽ cho phép sao?” Nàng nhàn nhạt cười, ngay cả giữa mày đều chứa đầy ý cười: “Đừng quên thân phận của người.”

Àm!

Bỗng dưng, trong ánh mắt thanh lãnh của Nam Huyền hiện lên một tia hàn ý, hần duỗi bàn tay ra, một lực lượng đánh ở trong ngực của nữ tử.

Thân thể của nàng ầm ầm bay về phía sau, nếu nàng không nhanh chóng bắt được nhánh cây bên người, sợ là sẽ ngã rất chặt vật.

“Thân phận của ta như thế nào, cũng không hề quan hệ với các người.” Nam Huyền từ từ đi về phía nữ tử, ánh mắt hần bề ngễ nhìn nữ nhân trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ ở dưới ánh trắng lộ ra tia thanh lãnh: “Nếu ta dám không dấu diễm hành tung, vậy đại biểu ta không sợ các người đi tìm nàng gây rối.”

Nụ cười của nữ nhân cứng lại, nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuyệt mỹ bên trong ánh trắng kia có vẻ kinh ngạc.

“Nam Huyền..... Người thật sự không sợ sao?”

Hay là nói..... Hần không để bụng nữ nhân kia, mới không sợ những người đó đi tìm nàng?

“Các người có thể đi tìm nàng, nhưng hậu quả kia..... Không ai có thể thừa nhận!” Nam Huyền đi qua từ bên cạnh nữ tử, ánh mắt hần không còn dừng lại ở trên người nàng: “Mà người ta muốn bảo vệ, nàng cũng là người không ai có thể tổn thương đến dù chỉ một chút.”

Giọng nói của hần lạnh nhạt như gió, lại như một cây búa, hung hăng đập ở trong lòng nữ nhân.

Ánh mắt nàng càng thêm kinh ngạc, như không nghĩ tới Nam Huyền sẽ che chở một người như thế.

Lại là..... Một nữ nhân?

“A.....”

Đột nhiên nàng ta lên tiếng cười.

Nữ nhân Nam Huyền càng để ý, nàng càng thêm tò mò.

Nhưng.....

Tất cả mọi người đều biết tính tình của Nam Huyền, muốn đi điều tra người hấn che chở, tất nhiên sẽ khiến hấn tức giận.

Hiện tại Nam Huyền cũng không phải là người bọn họ có thể đối phó.

Hơn nữa.....

Vừa rồi hấn như đã có sát ý với nàng?

“Nhưng..... Hấn càng không cho ta đi, ta càng muốn biết.....” Ngón tay nữ nhân khẽ vuốt môi đỏ, cười đến yếu mị mê hoặc.

Nàng tin tưởng, nếu không phải sau lưng nàng là những người đó, nếu không phải nàng còn có chút tác dụng, Nam Huyền sẽ không chỉ là cho nàng một chương đơn giản như thế, sợ là trực tiếp muốn mạng của nàng.

Đây là lần đầu tiên Nam Huyền nổi lên sát tâm với nàng.

Nữ nhân ngược mắt nhìn chăm chú nam nhân càng đi càng xa dưới ánh trăng, mày liễu khẽ nhíu lại.

Đúng lúc này.....

Một cảm giác sóng gió mãnh liệt từ bụng truyền đến, nàng vội vàng ôm chặt bụng, còn không đợi nàng tìm một chỗ giải quyết, phụt một tiếng, một mùi tanh tươi đột nhiên phụt ra.

Khuôn mặt của nữ nhân trắng bệch một mảnh.

Nàng..... Bị tiêu chảy.....

Không đợi nàng tiếp tục tự hỏi, bụng nàng lại kịch liệt đau xót, nàng cũng không kịp tìm nơi như nhà xí, cũng chỉ có thể giải quyết ở tại chỗ.

Ban đầu nữ nhân không suy nghĩ cẩn thận đã xảy ra chuyện gì, sau khi chờ nàng bình tĩnh lại, đột nhiên phát hiện có chút không thích hợp.

Như..... Bên trong chương phong vừa rồi của Nam Huyền, trộn lẫn mùi lạ nhàn nhạt gì đó, ngay từ đầu nàng còn chưa phản ứng lại, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, Nam Huyền không chỉ là cho nàng một chương, còn mẹ nó - - còn hạ tá được với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Thủ đoạn của Quốc Sư (2)

Edit: Hạ gia.

Beta: Mạn Châu Sa 2001

“Trang Loan cô nương!”

Cố tình trong khoảnh khắc này, mấy người vận bạch y từ trên không hạ xuống.

Bọn họ vừa hạ xuống đất, trong chớp mắt đã phải vội vàng dùng tay che mũi.

Sau đó...

Sau đó nhìn thấy Trang Loan ngồi xổm trên mặt đất như đi nhà xí thì nét mặt mọi người đều cứng lại rồi.

Trang Loan ngậy người, qua một lúc lâu mới định thần lại, lửa giận của nàng ta bốc lên, cao giọng quát:

“Các ngươi còn thất thần ra đấy làm gì?”

Đám người kia lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng xoay người, đưa lưng về phía Trang Loan.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy mặt mày đám nam nhân bạch y kia đều đỏ gay.

Mọi người ai cũng biết Trang Loan có dung mạo xinh đẹp, nhưng mấy năm nay chưa có nam nhân nào có thể tiếp cận nàng, càng đừng nói đến... Nhìn nàng lúc riêng tư như thế...

Lẽ ra ngay sau khi đám người này tìm tới, Trang Loan nên nhanh chóng kéo y phục lên. Thế nhưng không biết làm sao nàng ta lại đi tả không ngừng, một khi kéo y phục lên chắc chắn sẽ dây bẩn lên người. Vì vậy nàng ta chỉ đành ngồi xổm trên mặt đất không dám đứng lên.

“Ai nói cho các ngươi ta ở nơi này? Ai cho phép các ngươi đến đây?”

Trang Loan phần nộ quát lớn, phát tiết tất cả lửa giận với Nam Huyền lên đầu đám người này.

Sắc mặt nam nhân bạch y đứng đầu đỏ ửng, vâng dạ đáp: “Vừa rồi... Chúng ta gặp Nam Huyền công tử, là hần... Là hần nói với bọn ta Trang Loan cô nương ở đây, hần còn nói ngươi bị thương, cho nên bọn ta mới...”

“Nam Huyền!”

Tới giờ làm sao Trang Loan còn không rõ, bản thân đã bị Nam Huyền tính kế!

Đầu tiên là khiến nàng ta đi tả không ngừng, sau đó lại có ý dẫn đám người này tới đây! Thế nên... khiến cho toàn bộ thanh danh của nàng ta đều bị hủy!

Tên hồn đản kia, rốt cuộc là học được loại thủ đoạn thấp kém này ở chỗ nào? Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã dạy hư Nam Huyền!

...

Phù công chúa.

Bên trong nhả các, Phong Như Khuynh đột nhiên hắt xì một cái, nàng xoa xoa mũi: “Là ai nhắc đến ta nhỉ?”

Tần Thần đứng trước mặt Phong Như Khuynh, đôi mắt hần trong suốt sạch sẽ, tươi cười sáng lạn: “Khuynh Khuynh lớn lên xinh đẹp động lòng người như vậy, khẳng định người luôn nhắc mãi đến người rất nhiều.”

“...” Phong Như Khuynh sờ sờ sau ót, “Nhưng ta lại cảm thấy không giống chuyện gì tốt. Mặc kệ, dù sao ta cũng đắc tội với nhiều người như vậy, số người ở sau lưng nguyên rủa ta có thể kéo dài từ thành nam đến tận thành bắc mà ta cũng có sợ bao giờ?”

“Khuynh Khuynh, thời gian không còn sớm, ngươi nghỉ ngơi trước.”

“Được! À đúng rồi, Thần Nhi, ngày mai ngươi đi xem hoàng cung một chuyến giúp ta.”

Quốc Sư còn chưa trở về, nàng phải đi tìm rắn nhỏ gây phiền toái, vừa đe dọa vừa dụ dỗ nó nói ra tin tức của Quốc Sư thì càng tốt...

...

Ở Lưu Phong Quốc, linh dược phổ nhiều không đếm xuể, lại chỉ có được mấy nhà để ý đến chúng.

Trong đó tiếng tăm lừng lẫy nhất phải kể đến là Đệ Nhất Lâu.

Đang đi ngang qua linh dược phổ Đệ Nhất Lâu, bước chân Phong Như Khuynh hơi dừng một chút, trong ánh mắt nàng hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, chột xoay người, đi về hướng linh dược phổ.

Tần Thần giống như một thị vệ, đi theo phía sau Phong Như Khuynh, cất bước đi vào linh dược phổ.

Giờ phút này, trong linh dược phổ, sau khi trông thấy một nữ tử từ ngoài cửa đi vào, tất cả tiếng nói đều dừng lại, ánh mắt mọi người mang theo kinh ngạc, còn có một tia... sợ hãi.

Ác danh của công chúa mọi người ai cũng biết, từ nam nữ lão ấu đều sợ hãi không thôi, hận không thể cách xa nàng cả trăm trượng, cuộc đời này không mong gặp lại.

Phía trước quầy, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Đàm Song Song mang theo ý cười nhẹ nhàng, trước mặt nàng ta đang bày một gốc cây linh dược nhị giai, có lẽ là đang dò hỏi giá cả linh dược.

Ở bên cạnh Đàm Song Song là một phụ nhân đoan trang đang đứng khoan thai, trong ánh mắt bà ta nhìn Đàm Song Song tràn đầy ý cười ôn hòa từ ái, khóe môi cũng giờ lên, mang theo một độ cung.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thủ đoạn của Quốc Sư (3)

Edit: Hạ gia

Beta: Mạn Châu Sa 2001

Đột nhiên, không khí an tĩnh trong tiệm linh dược làm các nàng có chút choáng váng, ánh mắt những người đó nhìn lại, tức khắc liền nhìn thấy... bóng dáng to như núi.

Tuy hiện tại Phong Như Khuynh đã gầy đi không ít, nhưng so với Đàm Song Song thon thả tinh tế thì vẫn là một tòa cự sơn.

Phụ nhân dung mạo xinh đẹp bên cạnh bỗng cảm nhận được cảm xúc khản trương của Đàm Song Song, bà ta vỗ vỗ tay nàng ta, cười cười an ủi.

Ngay sau đó, một ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Phong Như Khuynh, hơi hơi hành lễ: “Thần phụ tham kiến công chúa điện hạ.”

Phong Như Khuynh khẽ cau mày.

Thế nào nàng cũng không nghĩ tới bản thân mới chỉ nhất thời nảy ra ý muốn tới tiệm linh dược mà vẫn có thể trùng hợp ngẫu nhiên gặp được mẫu thân Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song.

Lúc trước, bởi vì nguyên chủ làm Liễu phu nhân hôn mê, khiến Liễu Ngọc Thần trong lúc giận dữ đã viết hưu thư bỏ nàng, hơn nữa cũng khiến cho nguyên chủ đâm đầu chết ở trong phủ Thừa tướng.

Nhìn thấy Phong Như Khuynh trầm mặc không nói, ngực Liễu phu nhân cứng lại, có chút tắc nghẽn không thông.

Mặc kệ bên ngoài công chúa hành sự hỗn trưởng như thế nào, nhưng ở Liễu gia từ trước đến nay đối với bà cung cung kính kính, không dám vượt quá giới hạn! Nếu không phải công chúa chẳng những không cho cưới Đàm Song Song vào cửa lại còn không cho phép Ngọc Thần nạp thiếp, hơn nữa đuổi toàn bộ thiếp thị của Ngọc Thần đi thì bà cũng sẽ không xảy ra tranh chấp với nàng.

Đáng tiếc... Ngọc Thần cũng không thích Phong Như Khuynh, mà Phong Như Khuynh trừ bỏ gia thế bên ngoài thì mọi thứ đều không bằng Đàm Song Song. Cho nên bà ta thà rằng cưới Đàm Song Song vào cửa cũng không muốn một công chúa hoàng thất bá đạo như thế.

“Công chúa,” Đôi mắt Đàm Song Song rũ xuống, giọng nói nàng ta mang theo mảnh mai đáng thương, khiến người thương tiếc, “Ta biết ngươi oán hận ta đoạt Ngọc Thần của ngươi, chẳng qua ta cùng Ngọc Thần đã thương lượng qua, từ nay về sau..... Ta sẽ không chiếm đoạt tất cả tình cảm của hân, chỉ cầu công chúa, đừng gây khó dễ phủ Thừa tướng, được không?”

Liễu phu nhân vội vàng bắt lấy tay Đàm Song Song, trong lòng hơi nhói đau.

“Song Song, đứa nhỏ này, chính là tâm địa thiện lương, tự làm khổ bản thân.”

Sắc mặt Đàm Song Song tái nhợt lác lác dầu, mỉm cười nói: “Liễu bá mẫu, Song Nhi không khổ, nam nhân vốn nên có tam thê tứ thiếp, Song Nhi sao có thể cưỡng cầu nhất sinh nhất thế nhất song nhân? Nếu Ngọc Thần có nhiều thiếp thân một chút, cũng có thể thêm nhiều người vì Liễu gia khai chi tán diệp, Song Nhi vui mừng còn không kịp làm sao lại thấy khổ?”

“Ngươi chỉ là an ủi ta mà thôi, trong lòng thế nào không thấy khổ được? Không có ai muốn cùng nữ nhân khác hầu hạ chung một nam nhân, nhưng ngươi nguyện ý vì Ngọc Thần suy nghĩ như vậy, chứng tỏ trên đời này chỉ có tình cảm của ngươi đối với Ngọc Thần là chân ái,” Liễu phu nhân trấn an vỗ vỗ tay Đàm Song Song, cười nhạt nói, “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo Ngọc Thần cưới hồi hoàng đế, nghênh đón ngươi về nhà.”

Lời nói này của bà ta cũng là cố ý nói cho Phong Như Khuynh nghe.

Phong Như Khuynh yêu Ngọc Thần như thế, ở Liễu gia trừ bỏ phương diện thiếp thị, những mặt khác với nàng đều là nói gì nghe nấy, thế nên khiến Liễu phu nhân trước sau chưa bao giờ để Phong Như Khuynh ở trong lòng.

Nàng đối với những người khác ngoan độc, nhưng vì muốn chạm được đến tâm Liễu Ngọc Thần, nàng không dám cũng đối xử như thế đối với bà.

Phong Như Khuynh cười.

Tiếng cười của nàng đột ngột, vang lên giữa tiệm linh dược yên tĩnh.

Liễu phu nhân hơi chau mày, chuyển hướng Phong Như Khuynh: “Công chúa đây là có ý gì?”

“Không có gì, ta cảm thấy người nói rất đúng, trên đời này, cũng chỉ có Đàm Song Song cùng Liễu Ngọc Thần mới là trời sinh một đôi, ta chân thành chúc phúc cho bọn họ, mong ước các nàng có thể nhất sinh nhất thế vĩnh không chia lìa, miễn đi gây tai họa cho người khác.”

Ban đầu Liễu phu nhân còn nghe không hiểu ý tứ của nàng, qua một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, trong ánh mắt mang theo không thể tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Thủ đoạn của Quốc Sư (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Hà

Công chúa đây là có ý gì?

Nàng muốn từ bỏ Ngọc Thần?

Hay là... Như lời Song Song nói, nàng muốn lạt mềm buộc chặt?

“Công chúa, Ngọc Thần và Song Song đương nhiên là tuyệt phối, nhưng thần cũng hy vọng, công chúa đừng vì vậy mà khinh nhục Song Song, nàng ấy là một cô nương tốt có tấm lòng thiện lương, sẽ không chịu đựng nổi sự tàn phá của bất kỳ kẻ nào.”

Liễu phu nhân có chút buồn bực, nếu Phong Như Khuynh không phải là công chúa hoàng thất, nàng ta cho rằng nàng ta có thể tiến vào cổng lớn của phủ Thừa tướng sao?

Huống chi, cho dù thân phận nàng ta tôn quý, thì người có thể trở thành con dâu của bà ta cũng chỉ có thể là một mình Đàm Song Song mà thôi.

Phong Như Khuynh... là cái gì chứ?

“Tàn phá Đàm Song Song?” Phong Như Khuynh xì một tiếng cười thành tiếng, “Liễu phu nhân bà suy nghĩ nhiều rồi, ta không phải nam nhân, làm sao tàn phá nàng ta được? Hơn nữa... Cho dù ta là nam nhân thì diện mạo của hai cung nữ trong phủ ta đều không tồi, ta không tàn phá bọn họ sao lại đi tàn phá một kẻ như Đàm Song Song chứ?”

Liễu phu nhân bối rối.

Này... Lời này có ý gì? Vì sao chỉ có nam nhân mới có thể tàn phá Đàm Song Song?

Chẳng qua, Đàm Song Song nghe không hiểu ý của câu trước nhưng lại nghe hiểu câu cuối cùng, trong mắt nàng ta tràn ngập sương mù, siết chặt lòng bàn tay.

Nữ nhân này, thế mà lại so sánh nàng ta với cung nữ? Hơn nữa còn tuyên bố... hai cung nữ kia còn có diện mạo đẹp hơn nàng ta?

Buồn cười!

Dựa vào dung mạo xinh đẹp, Đàm Song Song nàng đứng đầu Lưu Vân Quốc, hai ả cung nữ nghèo hèn kia sao có thể đánh đồng với nàng ta được?

“Đương nhiên...” Phong Như Khuynh bước về phía Liễu phu nhân hai bước, cười tủm tỉm, “Nếu Đàm Song Song thật sự tàn, người đầu tiên người nên hỏi chính là người nhi tử tốt của người ấy, hỏi hẳn rồi cuộc buổi tối đã hao phí bao nhiêu tinh lực mới tàn phá được Đàm Song Song?”

Nàng cố tình nhấn mạnh hai chữ tinh lực này.

Lúc này, cuối cùng Liễu phu nhân đã hiểu, sắc mặt bà ta tức thì đỏ bừng, tức giận nói: “Công chúa, người đây là ngấm máu phun người! Bôi nhọ sự trong sạch của Song Song!”

Mặc kệ như thế nào, trước khi thành hôn nếu nữ nhân thất trinh, đó chính là việc cảm thấy hổ thẹn!

Vậy mà, Phong Như Khuynh lại bôi nhọ một nữ tử trong sạch như thế trước mặt công chúng, hành vi này, thật sự là ác độc đến cực điểm!

“Trong sạch?” Ý cười của Phong Như Khuynh càng đậm, “Một nữ nhân danh không chính ngôn không thuận, mà lại nghênh ngang vào nhà của nam nhân ở, người nói nàng ta vẫn còn là thân trong sạch thì có ai tin?”

Quần chúng vây xem trong cửa hàng linh dược đều sùng sốt.

Xác thật, tuy rằng thanh danh Phong Như Khuynh ác liệt, nhưng dù sao lúc trước nàng mới là người thành hôn cùng Liễu Ngọc Thần.

Mà Đàm Song Song, dù có tất cả mỹ danh, nhưng một nữ tử chưa lập gia đình, lại tùy ý đi ra đi vào nhà của một nam tử, nhất định sẽ mang danh tiếng xấu trên lưng.

Nhìn thấy những ánh mắt đó chiếu thẳng lên người mình, sắc mặt Đàm Song Song trắng nhợt, nước mắt liền chảy ra.

“Liễu bá mẫu, con với Ngọc Thần trong sạch, chúng con thật trong sạch mà...” Nàng ta im lặng rơi lệ, ánh mắt có vẻ bất lực mà hoảng loạn.

“Phong Như Khuynh!!!”

Một giọng nói mang theo phần nộ đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Phong Như Khuynh chưa kịp khôi phục lại tinh thần, đã bị một lực mạnh từ đằng sau bỗng dưng đẩy tới, bước chân nàng lao đảo, ngã về phía trước.

Trong mắt Tần Thần hiện lên tia rét lạnh, hắn đưa tay ra kéo, kéo Phong Như Khuynh đến bên cạnh mình, hơi hơi nheo mắt, ánh mắt lạnh như băng xông thẳng về phía nam tử đứng cạnh Đàm Song Song...

Trên khuôn mặt của tên nam tử ôn nhuận như ngọc kia tràn đầy hoảng loạn, hơi luống cuống chân tay nhìn Đàm Song Song rơi lệ, vô số lửa giận tràn ngập trái tim hắn, hắn chậm rãi xoay người, trong ánh mắt toàn là tức giận ngập trời.

“Phong Như Khuynh, vốn dĩ ta đã muốn thay đổi cách nhìn về người nhưng không nghĩ tới tính xấu của người vẫn không đổi, ở trước mặt ta biểu hiện giỏi như vậy, khi ta không ở thì người liền khi dễ Song Nhi! Người có rắp tâm gì?”

ps: Ngày mai nữ chủ muốn nổi bão ngược tra

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Kết cục đắc tội công chúa (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Hà

Đầu tiên Phong Như Khuynh hơi sùng sốt một chút, sau đó, một sự tức giận bùng lên.

“Người đẩy ta?”

Nét mặt Liễu Ngọc Thần cứng đờ, lúc này hắn mới nhớ tới, vừa rồi trong lúc nóng vội, quả thật hình như hắn đã đẩy Phong Như Khuynh một cái.

“Ta...” Trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh, cắn chặt răng, “Đó cũng là do người khi dễ Song Song trước, cho dù người chính là công chúa của một quốc gia nhưng cũng không thể không nói đạo lý như thế, bây giờ ở chỗ nào Song Nhi cũng đã tránh gặp người, vì sao người còn muốn gây khó dễ cho nàng ấy? Chỉ vì muốn khi dễ nàng, mà lại đuổi tới cửa hàng linh dược, nhìn người giống như hận khi dễ nàng không thành?”

Phong Như Khuynh bị chọc tức tới bật cười, nàng chậm đi đến chỗ Liễu Ngọc Thần, kỳ lạ liếc hắn: “Con mắt nào của người thấy ta ở đây khi dễ tiểu bạch liên hoa này?”

“Nếu người không khi dễ nàng thì sao nàng lại oan ức rơi lệ?” Liễu Ngọc Thần nắm chặt nắm tay lại, trong ánh mắt tràn đầy phẫn hận, thậm chí ngay cả thân phận của Phong Như Khuynh cũng mặc kệ.

Hắn chỉ biết, hắn nhất định không thể để nữ nhân hắn yêu thích chịu sự oan ức này.

“Ngọc Thần,” Đàm Song Song nhẹ nhàng kéo ống tay áo Liễu Ngọc Thần, nàng ta lắc lắc đầu, ánh mắt đau buồn thâm mang theo sự chịu đựng, “Chàng đừng vì ta mà chỉ trích công chúa, vừa rồi công chúa nói không sai, là ta không nên đến Liễu gia, làm cho nàng hiểu lầm sự trong sạch của ta cũng là chuyện bình thường.”

Ngực Liễu Ngọc Thần như bị đánh một chưởng, khó nén được sự đau lòng, hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén như kiếm: “Công chúa, sự trong sạch của một nữ tử quan trọng như thế nào, người không biết rõ sao? Người bôi nhọ Song Nhi trước mặt công chúng như vậy, là người đang muốn đẩy nàng vào chỗ chết! Ta không nghĩ tới, người sẽ hận nàng đến trình độ này, không nghĩ mà muốn mạng của nàng ấy!”

Oanh!

Tần Thần đột nhiên ra tay.

Một quyền hạ xuống ngực của Liễu Ngọc Thần, cơ thể hắn bay về phía sau vài bước, va vào tủ đựng linh dược.

“Thần Nhi!” Liễu phu nhân cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng chạy đến đỡ Liễu Ngọc Thần lên, trong mắt lộ vẻ đau lòng.

Mà Phong Như Khuynh, trước sau vẫy khoanh tay đứng ở phía sau, không hề ngăn cản Liễu Ngọc Thần.

Lần này, Liễu phu nhân không dám nói tiếp nữa, cho dù trong lòng bà ta có bao nhiêu phần nộ và không cam lòng cũng không dám trắng trợn tảo bạo đắc tội với Phong Như Khuynh.

“Tay nào của người vừa rồi đẩy ta?” Ánh mắt của Phong Như Khuynh không hề dừng trên người Liễu phu nhân và Đàm Song Song, nàng chậm rãi đi tới trước mặt Liễu Ngọc Thần, cười lạnh nhìn hắn.

Trái tim của Liễu Ngọc Thần hoảng loạn, hắn thấy trong ánh mắt của thiếu nữ, đã không nhìn thấy sự cung kính và ái mộ với hắn như ngày xưa nữa, mà chỉ... Chỉ có một mảnh lạnh nhạt và trào phúng.

“Công chúa!”

Đàm Song Song luống cuống, nàng ta vội vàng chạy tới trước mặt Phong Như Khuynh, bịch bịch quỳ xuống, trên mặt toàn là nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo trắng bệch.

“Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của thần, không có liên quan gì tới Ngọc Thần, là thần vô sỉ đoạt đi người nam nhân mà công chúa yêu thích, là tại thần không nên đi đến phủ Thừa tướng tìm Liễu phu nhân, khiến cho công chúa hiểu lầm thần.”

Ngụ ý, nàng ta thường xuyên đến Liễu gia chỉ là để tìm Liễu phu nhân thôi, là do trong lòng Phong Như Khuynh ghen tị nên mới có thể bịa đặt sinh sự bôi đen nàng ta.

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm nhìn Đàm Song Song: “Sau đó thì sao?”

Đàm Song Song sùng sốt, nàng liều mạng cắn môi, trong mắt mang theo hơi nước: “Công chúa, người muốn trách cứ thì cứ trách một mình thần, mặc dù người buông tha cho ta, chỉ vì muốn nhục nhã thần mà cố ý đuổi theo tới linh dược quán, thần cũng sẽ không trách người, thần chỉ xin người có thể buông tha cho Ngọc Thần, chàng ấy vô tội.”

Trái tim Liễu Ngọc Thần căng thẳng, Song Nhi làm thế đều là vì hắn, nhưng hắn hết lần này đến lần... ngay cả nữ nhân mình yêu thích cũng không có cách nào bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Kết cục khi đắc tội công chúa (2)

Editor: MAC

Beta: Hà.

Tần Thần nhìn Liễu Ngọc Thần rồi lại chuyển ánh mắt sang Phong Như Khuynh.

“Khuynh Khuynh, ta đẹp hay hắn đẹp?”

Phong Như Khuynh cười tủm tỉm vỗ vỗ khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Thần: “Ánh mắt của ta kém như vậy sao? Hắn... Làm sao có thể so sánh được với

đệ?”

Trên khuôn mặt của Tần Thần tràn đầy ý cười: “Ánh mắt của Khuynh Khuynh đương nhiên rất tốt, tuy ta không biết gì đó, nhưng ta đẹp hơn hẳn, thực lực còn mạnh hơn hẳn, ta nguyện ý vì tỷ làm mọi thứ, Khuynh Khuynh làm sao có thể coi trọng một kẻ không ra gì như vậy?”

“Không không không, hẳn có một điểm hơn đệ, đó chính là bản lĩnh tự luyện... không ai bằng.”

Về mặt Liễu Ngọc Thần u ám, hẳn chống người đứng dậy cười lạnh: “Công chúa, đây không phải là... người nam nhân hôn mê lúc trước người đưa từ ngoài về chứ?”

Cho dù Liễu Ngọc Thần từng gặp mặt Tần Thần một lần nhưng lúc đó hẳn chỉ mới vừa được Liễu gia thả ra ngoài nên không biết lời đồn đãi, lúc này biết đến lại không nhận được cười châm chọc.

Một tên kỹ nam được công chúa mang về thôi, chỉ dựa vào sắc đẹp mới có thể ở lại phủ công chúa thì làm sao... so sánh với hẳn chứ?

Ít nhất hẳn cũng không... vì quyền thế mà ủy khuất ở dưới người nữ nhân này.

“Nếu nàng yêu cầu thì cần gì ta phải hôn mê? Nàng chỉ cần nói một câu, bất cứ thứ gì của ta đều thuộc về nàng.” Tần Thần cất bước đi về phía Liễu Ngọc Thần.

Trong nháy mắt, khí tức cường đại phát ra bức ép Liễu Ngọc Thần đến khó thở.

Liễu Ngọc Thần kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào dung nhan lạnh nhạt tuấn mỹ của Tần Thần, lồng ngực hẳn cứng lại, hai tay nắm chặt.

Làm sao có chuyện đó...

Khí tức của người này vậy mà mạnh hơn so với cha hẳn.

Hắn rốt cuộc là ai?

Khí thế cường hãn này chỉ một mình Liễu Ngọc Thần cảm thụ được, ngay cả Phong Như Khuynh cũng chỉ cảm giác được gió nhẹ bên cạnh Tần Thần, càng không phải nói đến những người khác...

Mọi người chỉ nhìn thấy vẻ mặt cao ngạo của Liễu Ngọc Thần vừa rồi đột nhiên thay đổi, trắng bệch không còn giọt máu, trong đáy mắt tràn đầy khiếp sợ.

“Ngọc Thần.” Liễu phu nhân lo lắng nhìn Liễu Ngọc Thần.

“Không có việc gì.”

Liễu Ngọc Thần lắc đầu.

Đến khi khí thế kia biến mất trong phút chốc hẳn mới cảm thấy hô hấp thông thuận, nhận không được hít mấy hơi lại không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì nữa.

“Vừa rồi hình như người dùng tay phải đẩy Khuynh Khuynh?” Tần Thần mặt không biểu cảm đứng trước mặt Liễu Ngọc Thần, tay hẳn hơi dùng sức...

Một tiếng ‘Rắc’ vang lên.

Tay phải Liễu Ngọc Thần lập tức bị bẻ xuống, xương cốt đứt gãy, đau đớn khiến mồ hôi hẳn ứa ra.

“Ngọc Thần!” Liễu phu nhân kinh hoàng nhìn Liễu Ngọc Thần, ánh mắt phẫn nộ nhìn về Phong Như Khuynh, “Công chúa, thân là công chúa một quốc gia, người không thể sai người hành hung người khác như thế!”

Đôi mắt Phong Như Khuynh vén mở, gọn sóng bất kinh nhìn Liễu phu nhân: “Dựa vào hoàng pháp bốn quốc, hẳn muốn động thủ với công chúa một nước thì nên bị tội gì?”

Biểu tình của phu nhân cứng đờ.

Chuyện này quả thật là do Liễu Ngọc Thần động thủ trước, nhưng mà...

“Nhưng việc này cũng chỉ vì công chúa bôi nhọ Song Song trước, Ngọc Thần chẳng qua là sốt ruột che chở nàng thôi.”

Phong Như Khuynh thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Các người nghe thấy ta bôi nhọ Đàm Song Song chỗ nào? Chuyện nàng ta thường xuyên đi vào Liễu gia có đúng hay không? Nàng ta luôn mồm lấy lý do tìm phu nhân Liễu gia, ai có thể làm chứng? Ngược lại, mặc kệ là trong Liễu gia hay là ở bên ngoài, ta chỉ nhìn thấy nàng ta cùng Liễu Ngọc Thần chàng chàng thiếp thiếp dính nhau như sam.”

Đàm Song Song hô hấp cứng lại, quả nhiên Phong Như Khuynh này còn có ý với Ngọc Thần, nếu không vì sao nàng ta luôn nhắm vào nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Kết cục khi đắc tội công chúa (3)

Editor: MAC

Beta: Hà

Một nữ nhân bao dưỡng kỹ nam như nàng ta thì làm gì còn tư cách trở thành thê của Ngọc Thần?

“Ta...Không có...”

Phong Như Khuynh cười lạnh nói: “Ta mặc kệ các người đã lên giường với nhau hay chưa, nhưng mỗi câu nói của ta đều là sự thật, có từng oan uổng người? Ngược lại là Liễu Ngọc Thần muốn động thủ với ta, vậy tay hắn có nên phế hay không?”

“Kia...” Liễu phu nhân sững sốt, vẫn không cam lòng cắn răng nói, “Người luôn miệng nói không có khinh nhục bởi họ Song Song, vậy vì sao người cứ đuổi theo nàng không bỏ? Còn có ý đuổi tới cửa hàng Linh Dược?”

Song Song đã nói với bà, dù Phong Như Khuynh đã hòa li với Ngọc Thần nhưng nàng vẫn luôn không buông tha Ngọc Thần, Song Song khi gặp nàng đều đi đường vòng nhưng vẫn không thể tránh thoát nàng...

Nữ nhân này, thật sự là âm hồn không tan!

Phong Như Khuynh cúi người nhìn về Liễu phu nhân: “Người biết bia đặt ta sẽ có hậu quả gì không?”

“Cái gì?”

“Người dám đặt điều vu khống ta...Phạt một trăm côn!”

Với thể chất của Liễu phu nhân và Đàm Song Song thì một trăm côn đủ để lấy nửa cái mạng của bọn họ...

Liễu phu nhân ngốc lăng, trước kia ở Liễu gia, bà ta không phải chưa từng gặp qua Phong Như Khuynh, nhưng Phong Như Khuynh từ trước đến giờ chưa từng nói muốn đánh bà ta.

“Công chúa... Ta nói chính là sự thật.” Bà ta cắn chặt răng, vẫn quyết định không buông tha.

Lời đã nói ra rất khó thu hồi, hơn nữa bà ta đã hiểu, hôm nay nàng tới đây chính là khiến bọn họ khó xử!

Đôi mắt lạnh của Phong Như Khuynh đảo qua trên người Liễu phu nhân, rồi nhìn chương quầy cửa hàng Linh Dược đang xem trò hay ở một bên.

“Kêu trưởng lão trong cửa hàng Linh Dược của các người đến đây.”

Mỗi cửa hàng trong Đệ Nhất Lâu đều có một trưởng lão tọa trấn, có một số việc chỉ có bọn họ mới đủ tư cách làm chủ.

Chương quầy ngăn người, hắn cười gượng hai tiếng: “Công chúa, trưởng lão có việc gấp, không có thời gian rảnh rồi, công chúa nếu có gì phân phó cứ nói với ta.”

Hắn chỉ kém nói thẳng ra rằng trưởng lão sẽ không tùy ý gặp người ngoài.

Phong Như Khuynh neho mắt, nàng giương tay, một khối lệnh bài hiện ra trong lòng bàn tay nàng.

Khi nhìn thấy lệnh bài kia, tươi cười của chương quầy trong nháy mắt đột nhiên biến mất, thái độ cũng trở nên cung kính: “Tại sao trên tay công chúa lại có lệnh bài Đệ Nhất Lâu?”

Phong Như Khuynh cong môi: “Người đừng quan tâm ta lấy từ đâu, người đi nói cho hắn, bảo rằng Phong Như Khuynh ta muốn gặp hắn!”

“Xin công chúa chờ một lát, ta lập tức đi bẩm báo trưởng lão.”

Thấy lệnh bài như thấy công tử, ở Đệ Nhất Lâu chuyện này cũng không phải là bí mật.

Có thể lấy ra lệnh bài này, cũng chỉ có một người công tử!

Đàm Song Song ngốc ngốc nhìn chuông quây cửa hàng Linh Dược đang muốn rời đi, ngực nàng ta như bị vạn kiến găm cắn, đau đớn khó chịu.

Nàng ta không ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra thái độ chuông quây thay đổi là do lệnh bài trên tay Phong Như Khuynh.

Cho dù Phong Như Khuynh lấy được lệnh bài Đệ Nhất Lâu ở đâu thì chuyện này cũng đủ để... Khiến nàng ta vạn phần khó chịu!

“Từ từ!” Phong Như Khuynh đột nhiên kêu chuông quây.

Chuông quây quay đầu lại hỏi: “Công chúa còn gì phân phó?”

“Mượn cửa hàng Linh Dược của người dùng một chút, kéo hai kẻ này xuống, mỗi người đánh một trăm đại bản!” Phong Như Khuynh từ trên cao nhìn xuống xem kỹ Liễu phu nhân: “Ta nói rồi, dám bịa đặt ta nhất định phải trả giá đại giới!”

Liễu phu nhân ngây ngẩn cả người.

Bà ta vẫn luôn cho rằng nguyên nhân mà Phong Như Khuynh xuất hiện ở chỗ này là vì Song Song.

Nhưng bà ta không dự đoán được, nàng thật sự vì cửa hàng Linh Dược mà đến!

Hiện giờ nghe được Phong Như Khuynh nói, trên mặt bà ta hiện rõ sự hoảng loạn, vội vàng nói: “Công chúa, tốt xấu gì ta cũng là Thừa tướng phu nhân, người đối xử như vậy với ta không sợ miệng lưỡi thiên hạ sao?”

Phong Như Khuynh không cho là đúng cười: “Người trong thiên hạ mắng ta còn thiếu sao? Trước đây thời niên thiếu ta chưa hiểu sự đời, mặc dù bây giờ muốn thay đổi ấn tượng của người trong thiên hạ cũng không có nghĩa là ta mềm yếu dễ khi dễ, nếu đắc tội ta thì nhất định phải gánh hậu quả thật tốt!”

ps: Hôm nay liền 3 chương, ta muốn ngủ, ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 150: Quốc Sư độc miệng (1)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Lúc trước Phong Như Khuynh quá mức mê luyện Liễu Ngọc Thần, cho nên người của Liễu gia cũng quên mất thân phận thật của nàng.

Vốn dĩ tâm trạng của Liễu Ngọc Thần đã chìm xuống nhưng sau khi nghe thấy lời Phong Như Khuynh nói thì càng cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh buốt.

“Công chúa, mẫu thân ta tuổi tác đã cao không thể chịu nổi khiển trách như vậy, thân thể Song Nhi lại mảnh mai càng không chịu đựng được, cầu xin công chúa buông tha cho hai người bọn họ, tất cả sai lầm sẽ do một mình ta gánh vác!”

Phong Như Khuynh vỗ nhẹ cằm, cười tủm tỉm: “Liễu Ngọc Thần, thật không nghĩ tới, người chẳng những là một hiếu tử mà còn là một kẻ si tình đến thế, thời thì như vậy cũng được, ta sẽ thành toàn cho người, nhưng mà... Người chỉ có thể nhận một trăm côn thay cho một người thôi, ta thật sự muốn xem xem người sẽ lựa chọn mẫu thân người, hay là Đàm Song Song mà người yêu nhất.”

Trước kia nguyên chủ đúng là đã làm sai quá nhiều chuyện, nhất là chuyện gây đánh uyên ương, ngay cả nàng cũng có chút xem thường.

Nhưng từ sau khi nàng đến Lưu Vân Quốc, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có bất kỳ dây dưa nào với Liễu Ngọc Thần, nhưng chính những người này lại không muốn buông tha cho nàng!

Gương mặt Đàm Song Song cứng đờ, nàng ta vội vàng dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía Liễu Ngọc Thần, nhẹ nhàng cắn môi, trong mắt mang theo khẩn trương và chờ đợi.

Ngọc Thần yêu nàng ta như thế, lúc nào hắn cũng luôn miệng nói muốn bảo vệ nàng ta một đời chu toàn, nên lúc này hắn nhất định sẽ che chở nàng trước có đúng không?

Toàn bộ cửa hàng linh được đều lâm vào yên tĩnh.

Rất lâu, Liễu Ngọc Thần cũng chưa mở miệng nói một lời nào.

Ngay cả không khí xung quanh cũng hiện lên sự đè nén.

Một người là mẫu thân, một người là người hấn yêu, hai người này hấn... phải chọn như thế nào?

Hấn không thể nào đưa ra sự lựa chọn được!

“Nếu ngươi không lựa chọn được, vậy thì để ta lựa chọn giúp ngươi.” Phong Như Khuynh nở một nụ cười rạng rỡ, “Ngươi yêu Đàm Song Song sâu đậm như thế nên chắc ngươi không muốn nàng ta phải chịu bất kỳ loại thương tổn nào, người đâu, kéo Liễu phu nhân ra ngoài đánh một trăm côn!”

Liễu phu nhân luống cuống, bà ta vội vàng kéo ống tay áo Liễu Ngọc Thần, nước mắt rơi điên cuồng: “Ngọc Thần, đừng để cho công chúa đánh nương, nương sẽ bị nàng ta đánh chết đó, con nhất định phải cứu nương, nương không chịu nổi một trăm côn đâu.”

Liễu Ngọc Thần không trả lời Liễu phu nhân.

Khuôn mặt tuần mỹ của hấn mất đi huyết sắc, môi mòng run rẩy, hai tay hai bên siết chặt lại thành nắm đấm.

Ông chủ cửa hàng linh được nghe thấy lời Phong Như Khuynh nói nên đã sai người đến kéo Liễu phu nhân đi.

Tay Liễu phu nhân túm chặt lấy ống tay áo của Liễu Ngọc Thần, khóc lóc cực kỳ thảm thiết, bất luận thế nào cũng không chịu buông tay.

Nhìn Liễu Ngọc Thần trầm mặc không nói, Đàm Song Song yên lặng thở dài nhẹ nhõm.

Mặc kệ như thế nào, chung quy lựa chọn của Ngọc Thần đều là nàng ta, không phải sao?

Trong lòng Ngọc Thần nàng ta mới là quan trọng nhất, không ai có thể sánh bằng, cho dù là... mẹ ruột của hấn.

Đàm Song Song nhẹ nhàng rũ ánh mắt xuống, khóe miệng cong lên một nụ cười như có như không.

Đừng nhìn ngày thường nàng ta hơi han ân cần với Liễu phu nhân, tất cả đều bởi vì nàng ta quá yêu Liễu Ngọc Thần, nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng là nữ nhi của thái phó, thân phận cũng không hề kém hơn Liễu Ngọc Thần, nàng ta không cần thiết vì lấy lòng Liễu phu nhân... mà đi nhận trượng côn thay bà ta.

“Từ từ!”

Mất thấy mấy người kia giữ chặt Liễu phu nhân đang khóc lóc thảm thiết đi ra ngoài cửa thì đột nhiên Liễu Ngọc Thần mở miệng, hấn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Giữa hai chân mày đều là vẻ đau khổ và dần vật.

“Ta... Thay mẫu thân ta nhận một trăm côn.”

Gương mặt tuyệt mỹ của Đàm Song Song trắng bệch ngay tức khắc, nàng ta trừng lớn đôi mắt quay đầu nhìn về phía Liễu Ngọc Thần, trong đáy mắt tràn ngập sự đau khổ.

“Song Song, thực xin lỗi,” Liễu Ngọc Thần mở mắt ra, dùng ánh mắt áy náy nhìn về phía Đàm Song Song, giọng nói mang theo run rẩy, “Nương ta bà ấy... Thực lực còn yếu hơn cả nàng, nếu phải chịu một trăm côn chắc chắn bà ấy sẽ phải chết, ta không thể... để bà ấy chết được.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Quốc Sư độc miệng (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Thực lực của Đàm Song Song mạnh hơn một chút, cho dù nàng ta không thể nào chịu đựng được một trăm côn thì... Ít nhất cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Đàm Song Song cắn chặt môi, nước mắt không tiếng động chảy xuống, khuôn mặt nàng ta trắng bệch như tờ giấy, cười khổ một tiếng: “Ngọc Thần, ta cho rằng... Ở trong lòng ngươi, ta là người quan trọng nhất, nhưng bất luận như thế nào, ta cũng không thể so sánh được với mẹ ruột của ngươi được.”

“Song Nhi!” Liễu Ngọc Thần vội vàng cầm tay Đàm Song Song, “Nàng yên tâm đi, mặc kệ thế nào ta cũng sẽ tìm kiếm thuốc tốt cho nàng để nàng nhanh chóng hồi phục, nàng tin tưởng ta, được không?”

Đột nhiên Đàm Song Song rút tay mình ra, khóc lóc thê thảm đáng thương: “Ngươi muốn ta tin tưởng ngươi, nhưng ngươi đã từng tin tưởng ta sao? Đàm Song Song ta, là cái loại người sẽ mặc kệ sống chết của mẫu thân ngươi ta yêu sao? Mặc kệ vừa rồi ngươi quyết định thế nào thì ta cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý để nhận một trăm côn này, nhưng ta vẫn hy vọng... Người ngươi lựa chọn vẫn sẽ là ta.”

Lần này, lời nói của thiếu nữ vừa tuyệt vọng vừa khổ sở, làm trong lòng Liễu Ngọc Thần càng thêm đau lòng và tự trách, giống như có một con dao nhỏ đang hung hăng đâm thẳng vào trái tim của hắn.

“Song Nhi!” Liễu Ngọc Thần duỗi tay, ôm chặt thiếu nữ vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng nhắm lại mắt, “Thực xin lỗi, là ta quá không đủ tin tưởng nàng, nhưng Song Nhi của ta tốt bụng như thế, chắc chắn nàng sẽ hiểu ta mà đúng không?”

Tốt bụng?

Đàm Song Song rũ mắt cười lạnh, trong lòng nàng lại là một mảnh lạnh lẽo.

Người từ trước đến giờ mà nàng ta cho rằng là người yêu nàng ta nhất, cuối cùng, lại tự tay từ bỏ nàng ta.

Một khi đã như vậy, nàng ta muốn hắn phải áy náy vì nàng ta cả đời, đau khổ cả đời!

“Công chúa,” Liễu Ngọc Thần buông thiếu nữ trong lòng ra, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hiện tại, ngươi đã vừa lòng chưa? Ngươi có ý muốn ta phải lựa chọn giữa mẫu thân ta và Song Nhi, còn không phải là vì muốn thấy một màn như vậy sao?”

Phong Như Khuynh vỗ tay, cười nói: “Không sai, một màn này đúng là hay, quả thật làm ta rất vừa lòng. Đàm Song Song, hiện tại chắc ngươi cũng đã thấy được, nam nhân mà ngươi thích chính là cái loại không dùng được này, lại còn là một tên nam nhân không có cách nào bảo vệ được người mình yêu, muốn hắn thì có tác dụng gì chứ?”

“Ngươi...” Nét mặt Liễu Ngọc Thần xanh mét, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, “Công chúa, đổi thành bất kỳ nam nhân nào thì hắn cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống ta thôi, nếu không thì công chúa có thể đi hỏi những người khác, thân là nhi tử, ai có thể buông bỏ mẹ ruột? Người sau này ngươi gả đến cũng sẽ không làm vậy sao?”

Mọi người lại tiếp tục yên lặng.

Thê tử nếu không có, còn có thể cưới người khác, nhưng nếu không có mẫu thân... Thì thế nào cũng sẽ không có.

Cho nên, đối với lựa chọn của Liễu Ngọc Thần, mọi người cũng đều cảm thấy đồng cảm khi đặt bản thân mình trong hoàn cảnh ấy, không ai cảm thấy cách làm của hắn có gì không đúng.

“Khuynh Khuynh,” Tần Thần nhíu mày, “Ta sẽ che chở ngươi, mặc kệ là người phương nào, ta cũng không cho phép hắn làm tổn thương ngươi.”

Cho dù những người đó là thân nhân của hắn thì cũng được phép làm tổn thương Khuynh Khuynh!

“Thật ngoan.” Phong Như Khuynh nhón chân lên, sờ sờ đầu Tần Thần, cười cười, lúc này ánh mắt mới chuyển hướng về phía Liễu Ngọc Thần.

Nàng nhíu mày, khí phách tùy ý.

“Nhưng mà... Nếu là nam nhân của Phong Như Khuynh ta, mà ngay cả việc đồng thời bảo vệ ta và mẫu thân hắn cũng không làm được thì hắn có đáng giá để cho ta thích? Nam nhân của ta không cần phải đưa ra lựa chọn nào cả, bởi vì, hai cái hắn đều phải chọn!”

“Huống chi...” Phong Như Khuynh đi về trước hai bước, ý cười càng ngày càng tăng, “Ta cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào dùng ta để uy hiếp hắn! Cho nên loại sự tình này, sẽ không bao giờ xuất hiện ở trên người ta với hắn được.”

Tim Liễu Ngọc Thần ngưng lại, lửa giận của hắn mạnh mẽ bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Quốc Sư độc miệng (3)

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

Nhưng nhìn thấy ánh mắt Tần Thần đảo tới, tất cả tức giận của hắn đều ảm đạm xuống, cười lạnh nói: “Ta mong công chúa thật sự có thể tìm được người như vậy...”

“Không cần mong ước.”

Đột nhiên, một giọng nói thanh lãnh lạnh nhạt từ ngoài cửa lĩnh được quán truyền tới.

Giọng nói này cực kỳ dễ nghe, như âm thanh của tự nhiên, rồi lại như tiếng đàn du dương không cốc.

“Bởi vì, nàng đã... Tìm được rồi...”

Liễu Ngọc Thần đầu tiên là sững sốt một chút, hắn nghe theo âm thanh nhìn ra ngoài cửa, trong nháy mắt, trông mắt hắn đột nhiên co lại, khuôn mặt là vẻ không thể tin tưởng.

Nam Huyền... Quốc Sư? Vì sao hắn sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Dưới nắng sớm, nam nhân mặc trường bào trắng non, tiên khí mờ ảo.

Hắn lớn lên cực kỳ tuấn mỹ, như thiên thần, trong thanh lãnh lại xen lẫn vài phần cao ngạo, như trích tiên di thể.

Liễu Ngọc Thần có danh xưng là đệ nhất mỹ nam của Lưu Vân quốc, nhưng so với nam tử trước mắt này, quả thật là khác nhau một trời một vực.

Mọi người còn chưa từ trong kinh diễm hồi phục lại tinh thần, đã nhìn thấy đôi mắt Phong Như Khuynh lập tức sáng lên, như sói đói chụp mồi nhào về phía nam nhân tuyệt thế, toàn bộ cơ thể mập mạp đều tựa ở trên người hắn.

Về mặt của Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song đều cứng lại.

Người khác không nhận ra thân phận của Nam Huyền, các nàng thường xuyên ra vào trong cung, tự nhiên biết... Người nam nhân này ở Lưu Vân quốc đại biểu cho loại địa vị nào.

Ngay cả nhị công chúa Phong Như Sương cũng không thể đến gần hắn chút nào, vì sao Phong Như Khuynh đối xử với hắn như thế, hắn lại... Không ném nàng ra ngoài?

Đàm Song Song cắn chặt môi, nàng nhìn nam nhân tuấn mỹ như tiên, lại nhìn về phía Liễu Ngọc Thần âm trầm thất sắc bên cạnh, lại có một loại cảm giác xấu hổ khó nhịn.

“Quốc Sư, người rõ ràng nói qua chỉ rời đi một tháng, vì sao đi lâu như thế?”

Đôi mắt thiếu nữ đặc biệt sáng ngời, như bị nước trong vừa mới rửa qua, nhưng bên trong hai mắt gọn sóng của nàng, vào giờ phút này đã không thể chứa bóng dáng của những người khác, toàn bộ đều chỉ còn lại một người.

Liễu Ngọc Thần ngậy ngốc nhìn Phong Như Khuynh.

Mặc dù lúc trước Phong Như Khuynh theo đuổi hắn, hắn cũng chưa thấy qua... Ánh mắt như vậy của nàng.

Sạch sẽ lại thuần túy.

Như dưới trời này, chỉ có thể chứa được bóng dáng một người.

“Ta có một số việc trì hoãn mấy ngày.” Nam Huyền rũ mắt, ngón tay mảnh dài của hắn nhẹ nhàng vuốt tóc đẹp của nàng, giọng nói ôn nhu mà sùng nich: “Cho nên, trở lại hơi muộn chút, Khuynh Nhi đang trách ta sao?”

Phong Như Khuynh chớp chớp mắt, vì sao nàng cảm giác, hôm nay Quốc Sư đặc biệt ôn hòa?

Ngay ở lúc nàng do dự, Quốc Sư giờ tay lại ôm nàng vào trong lòng lần nữa, môi mỏng của hắn tiến đến bên tai nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được.

“Ta giúp người hoàn toàn thoát khỏi hắn, coi như là... Phần thưởng cho người đột phá đến vô giả.”

Hai người dựa vào nhau rất gần, từ sau lưng nhìn lại, dường như hấn kẻ mới sát vào gương mặt của nàng, mang theo không khí ái muội.

Ngực của Liễu Ngọc Thần chấn động, hấn rõ ràng cực kỳ chán ghét Phong Như Khuynh, nhưng hôm nay nhìn thấy nàng và nam tử khác thân mật như vậy, trái tim hấn như là bị đánh một quyền, nặng nề khó chịu.

“Được.”

Phong Như Khuynh không để ý đến vẻ mặt của người phía sau, nàng nhọt nhọt cười: “Ngươi làm thế nào giúp ta hoàn toàn thoát khỏi bọn họ?”

Trong mắt Nam Huyền xẹt qua một tia thanh lãnh, hấn trực tiếp ôm ngang Phong Như Khuynh lên.

Phong Như Khuynh kinh ngạc một chút, túm chặt vạt áo của Nam Huyền: “Quốc Sư, ngươi mau thả ta xuống, ta nặng như thế đè bẹp ngươi sẽ không tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Quốc Sư độc miệng (4)

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

“Chỉ có những người không có bản lĩnh, mới có thể ghét bỏ người nặng, với ta mà nói, trọng lượng này của ngươi... Vừa vặn tốt.”

Khóe miệng của Phong Như Khuynh run rẩy hai cái khó hiểu.

Sao nàng cảm giác... Lời này của Quốc Sư là cố ý nói cho Liễu Ngọc Thần nghe?

“Quốc Sư, ngươi để ta xuống.” Phong Như Khuynh thật sự sợ sẽ đè bẹp Quốc Sư, nàng nhìn không được giãy giụa muốn xuống dưới.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Giọng nói của nam nhân chứa đầy sùng nịch và ôn nhu: “Một tháng không gặp ngươi nhẹ không ít, nhưng có người thường xuyên ở trước mặt ngươi lắc lư, thế cho nên làm ngươi không có thể dùng bữa tốt sao?”

“Vì sao có người ở trước mặt ta lắc lư, ta sẽ không thể dùng bữa?”

“Ngươi nha đầu này, sao ta lại không hiểu? Nếu ngươi chán ghét người thường xuyên ở ngươi trước mặt lắc lư, một ngày nào đó ngươi tất nhiên sẽ ghé thăm đến ngay cả cơm cũng ăn không vào, về sau nhìn thấy loại người này, ngươi để Thanh Trúc đi đối phó là được, nghìn lần không thể không ăn.”

“.....”

Quốc Sư, ngươi độc miệng như vậy, Tiểu Thanh Nhi nhà ngươi có biết không?

Khuôn mặt của Liễu Ngọc Thần càng thêm cứng đờ, hấn hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía Nam Huyền.

“Quốc Sư, thì ra ngươi và Quốc Sư có giao tình sâu như vậy, trước kia công chúa thường xuyên kể với ta chỗ đáng sợ của ngươi, ta còn tưởng rằng, nàng rất chán ghét ngươi...”

Nam Huyền không lạnh không nhạt nhìn Liễu Ngọc Thần: “Có một số người luôn ở trước mặt Khuynh Nhi đe dọa nàng, khiến nàng sợ hãi ta như thế về tình cảm cũng có thể tha thứ, nhưng hiện giờ Khuynh Nhi biết ta tốt, tự nhiên sẽ không sợ ta.”

“Quốc Sư Nam Huyền, thiên phú của ngươi dị bẩm, thực lực cường đại, vì sao cố ý coi trọng công chúa?”

Ngụ ý, người ưu tú như ngươi, vì sao cố ý coi trọng một nàng công chúa phế vật thanh danh hỗn độn?

Nam Huyền rũ mắt nhìn thiếu nữ bị hấn ôm vào trong ngực, bên môi dần cong lên một nụ cười nhạt: “Tất nhiên là bởi vì ta có ánh mắt nhìn châu ngọc, phát hiện thứ tốt người khác nhìn không tới.”

Sắc mặt của Phong Như Khuynh đỏ lên, nếu không phải nàng biết Quốc Sư là đang vì nàng thoát khỏi những người này, nàng thiếu chút nữa tưởng thật...

“Quốc Sư.” Liễu Ngọc Thần nắm tay thật chặt: “Vậy ngươi có biết trong khoảng thời gian ngươi không ở đây, công chúa đã tìm trai bao gì không?”

Phong Như Khuynh tức giận!

Tên Liễu Ngọc Thần này rắp tâm bắt lương, cũng dám làm trò hăm hại nàng trước mặt Quốc Sư!

“Quốc Sư, Tàn Thần là đệ đệ của ta! Đừng nghe Liễu Ngọc Thần nói hươu nói vượn, toàn bộ trong lòng trong mắt trong đầu ta đều là Quốc Sư người, ta muốn ngủ cũng chỉ có một mình Quốc Sư!”

Nam Huyền ngược mắt nhìn Tàn Thần, hần cười nhạt: “Ta tin tưởng Khuynh Nhi, Khuynh Nhi nói bất kì lời nào, ta đều tin.”

Liễu Ngọc Thần sùng sốt.

Theo lý thuyết, sau khi Quốc Sư nghe được lời này, không phải nên cực kỳ tức giận sao? Vì sao lại vẫn đạm phong khinh như thế?

Hắn thật sự tin tưởng Phong Như Khuynh như vậy?

Càng làm cho Liễu Ngọc Thần không rõ chính là, Quốc Sư và Phong Như Khuynh, chính là người của hai thế giới, vì sao hai người này lại cố ý sẽ đi chung với nhau?

Trong lòng hắn lại rất không cam lòng, lại không thể làm gì.

Đang lúc hắn muốn nói cái gì, âm thanh của Phong Như Khuynh lại vang lên lần nữa.

“Liễu Ngọc Thần bị nghi ngờ có liên quan bôi nhọ ta, sau đó cho hắn thêm hơn trăm gậy! Ta hôm nay không đánh hắn tới sinh hoạt không thể tự gánh vác, ta sẽ không phải là Phong Như Khuynh!” Phong Như Khuynh tức giận phân phó.

Ngày thường Liễu Ngọc Thần bôi nhọ quan hệ của nàng và Thần Nhi, nàng cũng không sẽ quá mức để ý, nhưng nàng không cho phép tên khốn kiếp này ở trước mặt Quốc Sư hồ ngôn loạn ngữ!

Khuôn mặt tuấn mỹ của Liễu Ngọc Thần lập tức tái nhợt vô sắc, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh, ánh mắt ngơ ngẩn.

“Công chúa!”

Đàm Song Song luống cuống, nhào đến trước mặt Phong Như Khuynh, khóc lóc thảm thiết, thống khổ đáng thương: “Thế nhân lúc trước đều nhìn thấy người đánh thiếu niên này hôn mê mang về phủ công chúa, cho nên mới truyền xuống lời này, không hề có quan hệ với Ngọc Thần, xin người tha cho hắn, nếu người thật sự tức giận, ta nguyện ý thay hắn thừa nhận.”

Phong Như Khuynh không dám tin tưởng mở to đôi mắt.

Vừa rồi Liễu Ngọc Thần đối xử với Đàm Song Song như thế, nàng cũng là từ trong mắt Đàm Song Song thấy được thất vọng và phẫn hận, vì sao hiện giờ... Nàng còn có thể làm bộ làm tịch nói ra lời này?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Công chúa tức giận (một)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Cò Lười

“Khuynh Nhi, đây là người không đúng rồi.”

Nam Huyền cúi đầu nhìn Đàm Song Song quỳ trên mặt đất, ánh mắt hắn bình tĩnh, lạnh lùng không gợn sóng.

Nước mắt Đàm Song Song rơi càng nhiều bao phủ cả khuôn mặt của nàng ta.

Khuôn mặt của nàng ta hiện lên một chút bi thảm đáng thương khiến người khác phải yêu thương: “Quốc Sư, chuyện này cũng không thể trách công chúa, rất cuộc.....”

“Điều này xác thực là Khuynh Nhi đã sai,” Khóe miệng Nam Huyền nở nụ cười như có như không, ngón tay thon dài của hắn nắm nhẹ cầm Phong Như Khuynh, giọng điệu ôn nhu như gió, “Vì sao người không thỏa mãn yêu cầu này của nàng ta? Chỉ bằng để nàng ta nhận hai trăm gậy này thay Liễu Ngọc

Thần, từ trước đến nay Khuynh Nhi của ta rất lương thiện, hiển nhiên sẽ không từ chối loại yêu cầu này.”

Hắn nói trước sau như một vẫn thanh phong đậm khiến cho khuôn mặt Đàm Song Song cứng lại.

Vào giờ phút này trái tim Đàm Song Song không ngừng run rẩy, ánh mắt chứa đựng nỗi sợ.

300 gậy(không biết tại sao trên 200 dưới 300 nên mình để nguyên theo tác giả)! Sẽ chết người đó! Nếu không chết thì đời này nàng cũng đừng nghĩ bước xuống được khỏi giường.

“Công chúa,” Liễu Ngọc Thần nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đàm Song Song, hắn cắn chặt răng nói: “Ta không cần Song Song nhận thay ta, thỉnh công chúa có thể buông tha nàng.”

Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt, mỉm cười: “Nếu Đàm Song Song đã yêu người như vậy, còn ta lại thích giúp người khác hoàn thành nguyện vọng đương nhiên không thể làm uổng phí dụng tâm của nàng được, nhưng mà nếu đánh 300 gậy thì Đàm Song Song chết không phải nghi ngờ, như vậy đi, kéo ra ngoài đánh 150 gậy trước, chờ mấy ngày nàng dưỡng thương xong thì lại đánh nốt mấy trăm gậy còn lại.”

Sắc mặt Đàm Song Song trắng bệch, môi nàng run rẩy, ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

150 gậy cũng đủ để nàng nằm trên giường mấy tháng, nhưng lại chỉ để nàng dưỡng thương mấy ngày rồi bỏ sung thêm mấy trăm gậy còn lại?

Như thế, dù cho nàng đang sống sờ sờ cũng bị đánh chết, nhưng đau đớn như vậy người thường làm sao chịu đựng được.

Nhưng lời nàng đã nói ra, dù cho khổ như thế nào cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

“Thất thân làm gì, còn không mau đi?” Ánh mắt Phong Như Khuynh nhìn về phía chương quỳ thuốc, nói.

Chương quỳ lập tức phục hồi tinh thần, ho khan hai tiếng: “Thỉnh công chúa chờ một lát, ta bảo người mang cô nương này đi hình phòng xử phạt, kết quả sẽ khiến cho công chúa vừa lòng.”

Nói xong lời này, chương quỳ ra hiệu ánh mắt cho người bên cạnh, người nọ lập tức phục hồi tinh thần, tiến lên giữ chặt Đàm Song Song kéo về phía bên trong.

Rốt cuộc Đàm Song Song luống cuống.

Nàng vội vàng duỗi tay muốn bắt lấy tay Liễu Ngọc Thần, khuôn mặt nhỏ trắng bệch vô sắc, phát ra tiếng kêu thê thảm: “Ngọc Thần, cứu ta, Ngọc Thần, chàng mau cứu ta!”

“Song Nhi!” Đôi mắt Liễu Ngọc Thần đỏ bừng, vừa định duỗi tay muốn cầm lấy tay Đàm Song Song, bỗng dung bóng dáng của Tàn Thần đứng ở trước mặt hắn ngăn cản tay của hắn.

“Không, người không thể đối với Song Nhi như vậy, nàng là vô tội, tất cả đều là lỗi của ta, công chúa, người thả Song Nhi, ta cầu người thả nàng!”

Liễu Ngọc Thần xoay người quỳ gối trước mặt Phong Như Khuynh, giọng nói có chút run rẩy, trong ánh mắt tích tụ vô vàn tức giận và đau lòng.

Nhìn nữ nhân mình yêu thương bị kéo đi khiến trong lòng hắn cảm thấy rất bất lực.

Phong Như Khuynh cúi đầu nhìn vào Liễu Ngọc Thần: “Người muốn cứu Đàm Song Song không phải là không thể, vậy một trăm gậy còn lại dành cho Liễu phu nhân, như thế nào?”

“Ngọc Thần!” Về mặt Liễu phu nhân thay đổi, hoảng loạn lôi kéo ống tay áo Liễu Ngọc Thần, ánh mắt nàng tràn đầy bi thương: “Người muốn nương bị đánh sao?”

Cơ thể Liễu Ngọc Thần cứng đờ, từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Công chúa tức giận (nhị)

Editor: Mạn Châu Sa 2001.

Beta: Cò Lười

Từ xưa trung hiếu khó song toàn, mẫu thân và người yêu đều là như vậy.....

Cho nên cuối cùng, hấn vẫn quyết định..... Từ bỏ Đàm Song Song.

Tay nam nhân nắm chặt dần dần buông lỏng, hình như hấn không còn chút sức lực nào ngồi bệt trên mặt đất, từ đầu đến cuối đều đưa lưng về phía Đàm Song Song, lại thêm không dám quay đầu lại liếc nhìn nàng ta một cái.

Chung quy hấn vẫn khiến nàng thất vọng rồi.....

Thực xin lỗi.....

Đàm Song Song ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Thần không hề phản ứng, nàng không hề tiếp tục khóc thút thít nữa mà tùy ý để người bên cạnh kéo đi.

Giờ khắc này, bất lực, khủng hoảng, xâm nhập trái tim nàng.

Đau lòng không gì hơn là chết tâm.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Liễu Ngọc Thần, trừ bỏ về đau lòng chính là nỗi tuyệt vọng.....

“Phong Như Khuynh, hiện tại ngươi vừa lòng chưa?”

Thật lâu sau, Liễu Ngọc Thần cười lạnh đứng lên, khuôn mặt hấn trắng bệch, khóe miệng nở nụ cười châm chọc: “Hiện tại đều như ngươi mong muốn, Song Nhi đã hiểu lầm lớn đối với ta, thiết thời trước kia ta..... Còn nghĩ ngươi có thể thay đổi.”

Thậm chí hấn còn từng nghĩ nếu Phong Như Khuynh không hề hôn trưởng như vậy, cưới nàng về nhà cũng không phải là không thể, chỉ cần nàng không tiếp tục gây chuyện thị phi nữa.

Chính là.....

Phong Như Khuynh hiện tại đã không còn là nữ nhân mà hấn quen thuộc.

“Thần Nhi,” Phong Như Khuynh mở miệng: “Quảng hấn ra ngoài, ta không muốn hấn làm bẩn mắt ta.”

Liễu Ngọc Thần cười lạnh nói: “Không cần ngươi ném ta sẽ tự mình đi, thuận tiện ta khuyên ngươi một câu, cho dù ngươi là công chúa Lưu Vân Quốc, nhưng mà..... các văn võ bá quan Lưu Vân Quốc đã sớm bất mãn đối với ngươi, ngươi lại đối đãi với Song Song như vậy, ngươi không có suy xét đến ngươi làm những việc này sẽ có hậu quả gì sao?”

“Mặc kệ có hậu quả gì, Phong Như Khuynh ta đều có thể một mình gánh chịu!”

Khiến nàng chịu ủy khuất không có khả năng đó.

Thà rằng nàng tiếp tục khiến danh xấu truyền xa cũng không chịu thừa nhận bất kỳ ủy khuất nào!

Khóe môi Nam Huyền nở nụ cười nhẹ.

Hấn cười rất nhẹ, nhẹ như không thấy.

“Khuynh Nhi muốn làm cái gì cứ mạnh tay mà làm, trên đời này không có ai có thể gây trở ngại cho ngươi, ngươi cũng không cần phải chịu gò bó.”

Giọng nói nam nhân kia trong trẻo như ánh trăng, mạnh mẽ chạm vào trái tim Phong Như Khuynh.

Khiến lòng của nàng lay động như ngọn sóng.

Cho dù nàng biết rõ Quốc Sư nói những lời này hấn là cho Liễu Ngọc Thần nghe, nhưng giọng nói hấn dễ nghe lại ôn nhu như vậy quả thật là đánh trúng trái tim nàng, nàng không thể nào không rung động.

Ánh mắt Liễu Ngọc Thần lạnh nhạt đảo qua trên người Nam Huyền và Phong Như Khuynh, hấn gắt gao nắm chặt tay cuối cùng vẫn rời khỏi không quay đầu lại.

Trong khoảng khắc hấn rời đi, hấn cũng không phát hiện Nam Huyền cũng quay đầu nhìn hấn.

Đôi mắt kia mang theo vẻ bình tĩnh dường như còn chứa đựng sự trào phúng và lạnh lẽo.

Thừa dịp lúc này, chương quỳ thuốc thỉnh Lăng trưởng lão lại đây.

Đầu tiên Lăng trưởng lão nhìn là lệnh bài sau đó mới dùng ánh mắt tôn kính nhìn về phía Phong Như Khuynh: “Công chúa tới Đệ Nhất Lâu của ta là muốn phân phó chuyện gì?”

“Ta muốn các người tìm cho ta vài cây linh dược.”

Phong Như Khuynh nâng tay đưa phương thuốc cho Lăng trưởng lão.

“Những linh dược viết trên giấy này thỉnh các vị tìm giúp ta.”

Lăng trưởng lão có chút kinh ngạc, hần tiếp nhận phương thuốc của Phong Như Khuynh, im lặng một lúc lâu: “Đây đều là những linh dược tam giai, trong Đệ Nhất Lâu chúng ta đều có chỉ là gốc cây tử đằng mạn kia có chút khó.....”

Vừa nghe đến mấy chữ linh dược tam giai, Phong Như Khuynh cảm nhận được rõ ràng không gian Phù Thần có chút kích động, suýt chút nữa không thể kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Công chúa nổi bão (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Hà

Phong Như Khuynh cũng không để ý tới hần, hỏi thẳng: “Vậy đại khái bao lâu người mới có thể tìm được Từ Đăng Mạn?”

“Từ Đăng Mạn sinh trưởng hà khắc, dự tính ít nhất cũng phải hai ba tháng, nhưng công chúa yên tâm, người giữ lệnh bài của Đệ Nhất Lâu chúng ta, cho dù như thế nào, ta cũng sẽ tìm tới cho người.”

“Được.” Phong Như Khuynh trầm ngâm một lúc lâu: “Trước tiên người đưa linh dược khác cho ta.”

“Công chúa xin chờ một lát, ta sẽ đi lấy ngay.”

.....

Phong Như Khuynh dùng gậy đánh Đàm Song Song ở trong cửa hàng linh dược, không đến một lát, đã có người truyền ra ngoài.

Giờ phút này trong triều đình là một mảnh ồn ào.

Phong Thiên Ngự nhìn Đàm Lâm tức giận khó nhịn phía dưới, đầu đầu xoa huyết thái dương: “Đàm thái phó, hôm nay Khuynh Nhi đánh Đàm Song Song trước mặt mọi người, trẫm tin tưởng nhất định là có lý do.”

Đàm thái phó tức đến mặt già xanh mét, phần hận nói: “Bệ hạ, mọi người đều biết hành động mấy năm nay của công chúa, chuyện gì mà nàng không làm được? Ngày đó, nàng đã đánh Song Nhi, khiến nàng mình đầy thương tích, hiện giờ lại hạ lệnh đánh nàng ba trăm gậy!”

“Đó là ba trăm gậy, không phải là ba mươi gậy! Từ trước đến nay thân thể của nữ nhi thần mềm mại, sao chịu nổi tra tấn như vậy?” Lão lệ của Đàm Lâm tung hoành, đau lòng không thể kiềm chế.

Lão hận Phong Như Khuynh tàn nhẫn, lại oán Liễu Ngọc Thần không chịu trách nhiệm.

Khiến cơ thể mềm yếu của nữ nhi ông phải thừa nhận đau đớn như vậy!

khuôn mặt của Phong Thiên Ngự không vui, nhíu mày quát lớn nói: “Đàm thái phó, vì sao trẫm nghe nói, hôm nay là Đàm Song Song trêu chọc Khuynh Nhi trước?”

“Đó là lời nói bậy!” Đàm Lâm tức giận tận trời: “Tính tình của Song Nhi thế nào sao thần lại không biết? Nàng ôn hòa thiện lương, cũng sẽ không chủ động trêu chọc thị phi, mỗi lần đều là công chúa không buông tha cho nàng! Hiện giờ vì đuổi theo đánh nàng, còn đuổi tới cửa hàng linh dược Đệ Nhất Lâu, nếu bệ hạ không trừng phạt công chúa, nhất định sẽ làm người trong thiên hạ thất vọng đau đớn, làm các thần tử chúng thần thất vọng đau đớn!”

Sắc mặt của Phong Thiên Ngự bỗng dưng trầm xuống, bóp một tiếng, lòng bàn tay ông vỗ thật mạnh lên bàn, tức giận nói: “Đàm Lâm, người thật to gan, dám nói Khuynh Nhi thị phi! Mặc kệ Khuynh Nhi làm cái gì, cũng không tới phiên người khác nói ra nói vào!”

Đàm Lâm cũng không biết là ăn gan hùm mật gấu, hay là thật sự khó thở, rõ ràng nhìn ra Phong Thiên Ngự đã giận dữ, ông ta vẫn đứng dậy, cười lạnh nói.

“Công chúa khi dễ nữ nhi đại thần như thế, bệ hạ còn dung túng nàng như vậy, nghĩ không muốn nghĩ lòng mọi người rét lạnh cũng không được?”

Sau khi Đàm Lâm đứng ra, lại một vị văn thần từ trong đám người đi ra, ôm quyền nói: “Bệ hạ, công chúa thật sự là rất quá đáng, còn xin bệ hạ nghiêm trị công chúa, răn đe cảnh cáo.”

“Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân, mà hành động hiện giờ của công chúa, thật sự là làm người khó có thể chịu đựng, nếu bệ hạ không trừng phạt công chúa, thần chờ hôm nay sẽ từ quan về quê, cũng tốt hơn con cái đều đi theo lo lắng đề phòng, sợ vô ý một cái sẽ bị công chúa đánh chết.”

“Thần tán thành.”

“Vi thần cũng tán thành.”

.....

Nhìn một đám quan viên đứng ra kia, khỏe môi Đàm Lâm cong lên một độ cong như có như không.

Cho dù bệ hạ lớn nhất Lưu Vân quốc thì thế nào? Ông thân là hoàng đế, cần lo lắng đó là bá tánh thiên hạ, nếu đồng thời mất đi nhiều quan văn như bọn họ, Lưu Vân quốc này Cũng sẽ biến thành một cái vỏ rỗng mà thôi.

Nếu một mình ông ta nói vô dụng, vậy mang lên nhiều người như vậy, cho dù là hoàng đế, cũng phải lo lắng vài phần.

Trừ phi, ông thật sự nguyện ý vì một mình công chúa, từ bỏ thiên hạ này!

“Đàm thái phó.” Lâm ngự sử nhíu mày, đứng dậy: “Thần tin tưởng công chúa sớm không phải là công chúa ngày đó, hôm nay nàng tác pháp như thế, nhất định là có nguyên do, việc này còn cần điều tra rõ rồi bàn lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Công chúa nổi bão (4)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Hà

Mặt già của Đàm Lâm cứng đờ, tức giận trừng mắt nhìn Lâm ngự sử.

Nữ nhi Lâm Nguyệt Ảnh của Lâm ngự sử này cũng không ít lần bị Phong Như Khuynh khi dễ, hiện tại lại mặt trời mọc từ đằng Tây, nói chuyện giúp công chúa?

“Thần đồng ý với Lâm ngự sử.” Mộ đốc sát cũng đứng dậy, nhìn Đàm Lâm, không lạnh không nhạt nói.

Thanh Nhi đã nói với ông, nghiên cứu chế tạo được thiện vết sẹo kia là công chúa cung cấp.

Nếu như công chúa thực sự có năng lực như vậy, lại thật sự thay đổi, không ngại bỏ qua đi, để tránh cho Lưu Vân quốc tổn thất một thiên tài.

“Bệ hạ.” Nạp Lan Trường Kiền ghi tạc những người đồng ý với Đàm Lâm đó ở trong lòng, lúc này mới đứng dậy, phát ra một tiếng cười lạnh: “Những người này đều là một số quan văn vô dụng mà thôi, nếu bọn họ muốn cút, vậy để cho bọn họ thu thập chẵn đẽm cút đi, trong Lưu Vân quốc ta vẫn không cần một đám người vô dụng như thế!”

“Nạp Lan tướng quân!” Nháy mắt khuôn mặt của Đàm Lâm tái mét: “Hiện tại Lưu Vân quốc đã không có hoàng hậu, Nạp Lan gia cũng đã không có Nạp Lan Yên, người dựa vào cái gì cho rằng lực lượng của bản thân mình có thể chống đỡ toàn bộ Lưu Vân quốc? Lúc đó phạm với quốc khác, thực lực của các người lại không đủ, không có văn thần chúng ta bày mưu tính kế này, người cho rằng có thể đối phó với những cường giả quốc khác đó sao?”

Ở thế giới này, chính là võ vi tôn, đồng dạng, nếu thực lực kém không lớn, hoặc là yếu hơn một chút, người bày mưu tính kế cũng nổi lên quan trọng cực lớn.

Lúc trước Lưu Vân quốc có hoàng hậu Nạp Lan Yên, không cần sợ hãi quốc gia cường đại khác.

Hiện giờ Nạp Lan Yên mất, thân thể của lão tướng quân không khỏe, chỉ còn lại có một Nạp Lan Trường Kiền, thì có thể có bao nhiêu trọng dụng?

.....

Hoàng cung.

Ngoài Nam Trúc Lâm.

Nam Huyền dừng chân, hần xoay người, ánh mắt thanh lãnh như ánh trăng, bao phủ thiếu nữ trước mặt.

“Công chúa muốn theo ta vào ngôi không?”

Phong Như Khuynh rất muốn làm bạn với Nam Huyền, nhưng nàng khó có được vào cung một chuyến, tự nhiên cần đi gặp Phong Thiên Ngự một cái trước.

Cho nên, nàng lắc đầu: “Quốc Sư, ta đưa người đến đây thôi, chờ sau đó ta lại đến tìm người.”

“.....”

Rõ ràng là nha đầu này vẫn luôn dính hần muốn theo hần tới Nam Trúc Lâm, kết quả..... Lại biến thành đưa hần trở về?

Nhưng Nam Huyền cũng không có vạch trần tâm tư nhỏ của nàng, giờ tay xoa đầu Phong Như Khuynh: “Vừa rồi ở Đệ Nhất Lâu, theo như lời ta cũng không phải cố ý nói với Liễu Ngọc Thần, kia cũng là thật sự.”

“.....”

Cái gì?

Phong Như Khuynh ngờ ngạc chớp đôi mắt, cũng không hiểu rõ lời này của Nam Huyền là ý gì.

Cho đến khi Nam Huyền xoay người đi, trường bào trắng non kia biến mất ở mi mắt Phong Như Khuynh, nàng mới bừng tỉnh phục hồi tinh thần lại.

Hần nói, trên đời này không có bất kì cái gì có thể trở ngại nàng, để nàng có thể buông tay đi làm.

Thì ra một câu này, hần cũng không chỉ là cố ý kích thích Liễu Ngọc Thần, mà là..... Nghiêm túc?

Trong lòng Phong Như Khuynh âm áp, loại cảm giác được người che chở dung túng này thật tốt.....

“Công chúa!!!”

Ngay vào lúc Phong Như Khuynh xoay người sắp rời đi, một bóng dáng thất tha thất thểu chạy tới, thiếu chút nữa ngã quỵ ở trước mặt Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh kinh ngạc lui về phía sau vài bước, lúc này mới thấy rõ thái giám vọt tới trước mặt.

“Lâm công công, vì sao hoảng loạn như thế?”

Gương mặt của Lâm công công đầy vẻ nôn nóng: “Công chúa, việc lớn không tốt, chuyện người đánh Đàm Song Song đã truyền ra ngoài, Đàm Lâm đang mang theo rất nhiều quan viên ở trên triều đình khó xử bề hạ, ép bức bề hạ trị tội người.”

Mặt của Phong Như Khuynh lập tức thay đổi, lửa giận ngập trời, tức giận khó nhịn: “Lâm công công, người giúp ta làm một chuyện!”

“A? Công chúa người thì sao?”

“Ta đi tìm Đường Tư các nàng trước! Người đi phủ công chúa một chuyến, bảo Tuyết Lang dẫn tất cả linh thú bên trong phủ của ta ra cho ta! Không cho ta mặt mũi bắt nạt lão tử của ta như thế, ta sẽ khiến cho ông ta hối hận hôm nay ra cửa không mang theo được!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Triều đình khiếp sợ (một)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Beta: Hà

Hoàng cung.

Trong tiểu viện hoang vu mà tĩnh mịch, Đường Tư nắm thương Hồng Anh trong tay, ánh mắt nghiêm khắc nhìn những nữ tử đang mặc quân bào thanh sắc trước mặt, phát ra giọng nói mang theo khí thế lạnh lùng nghiêm trang.

"Mấy ngày nay các người tiến bộ cực kỳ chậm, bây giờ tuy Hoàng Hậu đã không còn dẫn dắt chúng ta chinh chiến sa trường, nhưng bởi vì công chúa trở về, các người không thể lại buông thả như vậy nữa, nếu lần sau lại để ta nhìn thấy người nào lười biếng không tu luyện, xử trí theo quân quy!"

Những nữ tử bị giáo huấn đều cúi đầu, trầm mặc không nói.

Linh Vận ở một bên cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể dùng ánh mắt bắt đầu nhìn những nữ tử kia.

Dù sao, quả thật do những người này sai trước, vậy mà dám thừa dịp Đường Tư không có trong viện dự định trộm lười biếng một chút, lại trùng hợp bị nàng ấy sau khi trở về phát hiện ra, thế này, nàng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm*.

*lực bất tòng tâm: muốn mà chẳng giúp được

Đột nhiên, ánh mắt Linh Vận sáng lên, nàng nhìn thấy từ ngoài viện Phong Như Khuynh đang bước vào, vội vàng kéo ống tay áo Đường Tư: "Đoàn trưởng Đường Tư, chủ tử đến."

Chủ tử?

Đường Tư sững sốt một chút, lúc chuyển ánh mắt sang đã nhìn thấy Phong Như Khuynh đang cực kỳ tức giận đi vào từ bên ngoài, ánh mắt nàng có chút giật mình, hỏi: "Chủ tử, xảy ra chuyện gì?"

"Đường Tư, bây giờ ở trong hoàng cung, Thiết Huyết quân đoàn còn lại bao nhiêu người?" Đôi mắt Phong Như Khuynh hơi trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

Đường Tư trả lời rất chi tiết: "Vì không để bọn họ quá mức lơ lửng, ta thường xuyên phái người ra ngoài hoàn thành một chút nhiệm vụ, bây giờ ở trong hoàng cung, ước chừng còn bốn mươi người."

"Vậy thực lực của bốn mươi người này thế nào?" Phong Như Khuynh tiếp tục truy hỏi.

Nghe hỏi như thế, khóe môi Đường Tư giương lên nụ cười kiêu ngạo: "Người của Thiết Huyết quân đoàn, thực lực đều đã đạt đến cảnh giới Chân Vũ giả, ta và Linh Vận cũng đã đột phá đến Chân Vũ giả cao giai."

Tại Lưu Vân quốc này, chỉ có hai người đạt đến Linh Vũ giả.

Một người là Hoàng đế Bệ hạ của Lưu Vân quốc Phong Thiên Ngự.

Một người khác, lại vừa đột phá Linh Vũ Giả cách đây không lâu Nạp Lan Lão Tướng quân.

Nhưng tin tức Nạp Lan Lão Tướng quân đột phá lại vẫn chưa được truyền ra ngoài, chỉ có Phong Thiên Ngự và người của ba thế lực lúc này kia mới biết được, d.đ(lê@quy!don) cho nên, Đường Tư thân là Chân Vũ giả cao giai, quả thật nàng có tư cách kiêu ngạo.

Còn nữa, bất cứ người nào trong Thiết Huyết quân đoàn, đều đã đột phá đến Chân Vũ giả, chuyện này đối với các quốc gia mà nói, đều là sức chiến đấu vô cùng cường đại, cũng khiến cho các quốc gia sinh lòng sợ hãi.

Cho dù Nạp Lan Hoàng hậu đã mất nhiều năm, cũng vẫn không dám đưa quân sang xâm lấn Lưu Vân quốc

"Tốt!" Phong Như Khuynh nở nụ cười nhạt: "Đường Tư, tất cả các người mau cầm lấy vũ khí vào triều với ta!"

"..."

Đường Tư tròn tròn mắt, bảo các nàng mang vũ khí vào triều? Hôm nay có phải Công chúa đã bị chuyện gì kích thích rồi hay không?

"Công chúa, trên triều đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Như Khuynh cười có chút tùy ý nhưng lại có chút hung hãn: "Cũng không có gì, chỉ là một đám Lão bắt từ đám đến gây phiền toái cho lão tử nhà ta, hôm nay, ta muốn để cho đám Lão bắt từ kia hiểu rõ, ai mới là chủ nhân chân chính của Lưu Vân quốc!"

...

Trên triều.

Phong Thiên Ngự ngồi trên long ý, ánh mắt hân lạnh lùng bề ngễ nhìn hai đám người đang cãi vã không ngừng bên dưới, mày kiếm mơ hồ đã có chút không kiên nhẫn.

"Nạp Lan Trường Càn, đến phụ thân ngươi cũng không dám nói chuyện như vậy với ta, ngươi lại dám làm càn trước mặt ta!" Cái mặt già nua của Đàm Lâm tức giận đến tái mét, phần nộ quá lớn: "Có bản lĩnh, bảo Nạp Lan Lão Tướng quân đến nói chuyện, ngươi còn chưa có tư cách ở đây nói chuyện với ta."

Nạp Lan Trường Càn cười châm chọc: "Nếu phụ thân ta ở đây, *d+đ?lee* quy (doon phỏng chừng sẽ không đứng chỗ này nói chuyện với ngươi, mà sẽ trực tiếp ném ngươi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Triều đình khiếp sợ (hai)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Beta: Hà

"Nạp Lan Trường Càn, ngươi câm miệng cho ta!" Đàm Lâm tức giận quát: "Hôm nay, nhất định phải bảo Công chúa cho ta một công đạo! *d*đ*: đơn Nếu không, tất cả chúng ta đều sẽ từ quan về quê, khiến Lưu Vân quốc này không có người quản lý!"

Ánh mắt Phong Thiên Ngự lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Đàm Lâm, quả đấm của hắn gắt gao nắm chặt, gân xanh trên trán giật mạnh, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cổ họng hắn có chút ngai ngái, một búng máu đã lên đến yết hầu, dường như chỉ có phun máu ra mới có thể thoải mái.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.

Đang ở trên triều, hắn nhất định không thể để cho bất cứ kẻ nào biết được thân thể hắn không khỏe!

Nhất định không thể!

"Đủ..." Rốt cục Phong Thiên Ngự cũng không thể nhẫn nại nổi, vừa định nổi giận.

Thì ngay lúc này, giọng nói thanh thúy lại quen thuộc từ bên ngoài vang lên, trong nháy mắt, khiến cả triều đình khôi phục sự yên lặng.

"Vừa rồi là ai muốn bắt ta cho người đó một công đạo?"

...

Cả triều đều yên lặng, tất cả văn võ bá quan đều quay đầu lại, nhìn về phía cửa, nơi đó có một thiếu nữ đứng dưới ánh nắng ban mai.

Khỏe môi thiếu nữ dường như đang cười lạnh, phía sau nàng, vô số nữ tử trên người mặc quân bào thanh sắc đột nhiên xuất hiện, trong chốc lát đã bao vây chúng thần đang ở trên triều lại, đứng một bên giống như Sơn Thần.

"Cái này... Thiết Huyết quân đoàn?"

Trong lòng chúng thần đều run lên.

Không phải Công chúa đã đoạn tuyệt quan hệ với Thiết Huyết quân đoàn rồi à? Tại sao... Nàng còn có thể chỉ huy người của Thiết Huyết quân đoàn?

Về mặt Đàm Lâm lại càng khó coi, ánh mắt hắn lạnh lùng đảo qua đám người Đường Tư, đáy mắt chứa đầy sự khinh thường.

Đoàn người vô dụng, lúc trước Phong Như Khuynh đối đãi với các nàng như vậy, vậy mà các nàng lại vẫn phục vụ nàng, *d:đ-lê!qu(ý\$đôn)* nếu như đổi lại thành hắn, nhất định sẽ cùng nhau uy hiếp Phong Thiên Ngự trừng phạt Phong Như Khuynh, dù là ủng hộ Phong Như Sương, cũng tốt hơn gấp trăm lần so với phế vật này.

Nhưng thế này còn chưa đủ...

Sau khi người của Thiết Huyết quân đoàn đi vào, một tiếng sói tru thình lình truyền đến, cả mặt đất chấn động rung rinh một hồi, cũng khiến trong lòng mọi người hoảng hốt.

Trong hoàng cung... Sao có thể có sói?

"Các người... Các người mau nhìn, không chỉ có sói, còn có cả Đại Địa Chi Hùng! Đây đều là Linh Thú tam giai!"

Một thần tử nho nhã nhìn bày Linh Thú đang xông đến, sợ tới mức chân đều nhũn ra, toàn thân hấn run rẩy, vội vàng nói: "Nạp Lan Tướng quân, người thân là võ tướng, còn không mau đi ngăn cản bày Linh Thú kia?"

Nạp Lan Trường Càn cười lạnh nói: "Các người không phải vừa mới châm chọc chúng ta chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết vấn đề à? Có bản lĩnh, người dựa vào trí tuệ bản thân khiến cho đám Linh Thú kia đâu hang đi."

Sắc mặt nhóm người văn thần đều thay đổi.

Đó chính là Linh Thú, không có chút nhân tính nhân thú nào, bất luận âm mưu quỷ kế gì trước mặt bọn chúng, đều chỉ như tiểu hài tử nghịch ngợm, có tác dụng gì?

Nhưng cố tình Nạp Lan Trường Càn đến nhìn cũng không nhìn bọn hấn một cái, cũng không đi ngăn cản bày Linh Thú kia, d=đ(lee(*quy-đ!on tùy ý để những Linh Thú đó xông đến phá tung cửa vọt vào trong.

Nhưng mà, rất nhanh... Mọi người đã nhìn thấy đi đằng sau bày Linh Thú là một... Thái giám?

"Lâm Công công?" Đàm Lâm sững sờ: "Tại sao người lại tiếp tay cho bày Linh Thú kia? Chẳng lẽ người muốn bức vua thoái vị ư?"

Lập tức Lâm công công tái mặt.

Hắn đến phủ Công chúa một chuyến, vốn là bị dọa đến mơ hồ, bây giờ lại bị Đàm Lâm vu hãm như thế!

"Đàm Thái Phó, lời này của người là có ý gì? Bản công công chỉ là một thái giám, lại vô hậu thế, bức vua thoái vị để làm gì? Những Linh Thú này là Công chúa bảo Bản công công đưa đến đây, về phần muốn làm gì, chuyện này phải hỏi Công chúa Điện hạ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Triều đình khiếp sợ (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Cò lười

Trời mới biết, vì để tiếp đón đám linh thú này, hấn đã chuẩn bị xong xe ngựa, hấn cho rằng công chúa sẽ nuôi đám linh thú này ở trong lòng, ai biết... đám linh thú này đều là nuôi thả.

Hấn vừa tiến vào phủ công chúa, đã bị linh thú bao vây, nếu không phải nha đầu Lưu Li kia xuất hiện, hấn không bị linh thú ăn cũng sẽ bị dọa tiểu ra quần mất.

Quan trọng hơn là, hấn còn nhìn thấy... chồn điện màu tím thế nhưng lại đang dùng đuôi quét dọn sân?

A, ở kia có Viên Hầu bốn tay, đang cầm cái môi đến kêu linh thú khác đi dùng bữa...

Người từng gặp linh thú quét dọn sân chưa?

Người từng gặp linh thú... xào rau nấu cơm chưa?

Nhưng hôm nay, cái gì hấn cũng đều gặp qua! Cho tới bây giờ, tâm trạng của hấn vẫn chưa bình tĩnh lại được...

"Công chúa, rốt cuộc người có ý gì?" Cuối cùng Đàm Lâm đã phục hồi lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ, quay đầu nhìn về phía Phong Như Khuynh, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn.

Hấn đã sớm nghe nói thời điểm Phong Như Khuynh trở về đã mang theo một đám linh thú, nhưng dù sao tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, hấn mới tin những lời đồn đãi đó đều là thật.

Phong Như Khuynh cho Tuyết Lang một ánh mắt.

Tuyệt Lang lập tức hiểu rõ ý của Phong Như Khuynh, nó nhận lấy chiếc ghế dựa Viên Hầu bốn tay đưa đến cầm lại đây, đoan đoan chính chính đặt ở sau lưng Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh vuốt ve ống tay áo, nghiêm chỉnh ngồi lên ghế, nàng nghiêng người dựa vào lưng ghế, để một nụ cười tùy ý treo trên khóe môi.

“Không phải ngươi muốn tìm ta sao? Hiện tại ta tới rồi? Ngươi muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng ra, không nên đến khi dễ phụ hoàng của ta.”

Tay nàng chống cằm, cũng không có lửa giận tận trời như lúc đầu, mà chỉ là dùng ánh mắt lạnh lẽo không ai bì nổi kia liếc nhìn Đàm Lâm.

Đàm Lâm xanh cả mặt, hẳn cho rằng Phong Như Khuynh không dám động thủ với hắn ở trên triều đình nên cười lạnh nói: “Công chúa điện hạ, xin hỏi Song Nhi phạm vào lỗi gì mà công chúa muốn trừng phạt nó như thế?”

“Đương nhiên là nàng ta đã phạm sai lầm, ta đang yên đang lành đi dạo cửa hàng linh dược, vậy mà nàng lại vu oan hãm hại ta đến đó là vì muốn tìm nàng gây phiền toái, phụ hoàng, ngài nói xem người vu oan hãm hại con như thế, có phải là nên đánh hay không?”

Phong Thiên Ngự nhìn Đàm Lâm: “Khuynh Nhi chính là công chúa của một quốc gia, dám vu oan hãm hại nàng, đó chính là không biết phân biệt tôn ti, mục vô pháp kỷ, đương nhiên nên đánh! Khuynh Nhi không hề sai.”

(*) Mục vô pháp kỷ: Tùy tiện, không theo kỷ cương.

Hô hấp Đàm Lâm bị kiềm hãm, cắn răng nói: “Công chúa nói miệng không bằng chứng, làm sao ta biết không phải là do công chúa gây chuyện trước đây?”

Bỗng nhiên, Phong Như Khuynh bật cười lên tiếng.

“Ngươi có thể đi đến Đệ Nhất Lâu dò hỏi, nhìn xem là bản công chúa ta tự rước thị phi hay là nàng ta trêu chọc ta trước? Mặt khác, Quốc Sư cũng ở đó, nếu Đàm thái phó không tin, có thể mời Quốc Sư tới đối chứng.”

Đàm Lâm tròn tròn mắt.

Quốc Sư cũng ở trong cửa hàng linh dược? Vì sao người lúc trước tới thông báo không hề nhắc tới việc này?

“Cho dù như vậy, công chúa cũng không nên đánh nó 300 côn!” Đàm Lâm hung tợn cắn răng, tiếp tục nói.

Phong Như Khuynh cười càng hăng say hơn.

“Thứ nhất, là nàng ta vu oan hãm hại ta, cũng như đã làm thanh danh của Lưu Vân Quốc bị ảnh hưởng, đánh nàng ta 300 côn cũng là chuyện đương nhiên, thứ hai, trời sinh ta thiện lương, tất nhiên là không đành lòng đánh nàng ta 300 côn thật nhưng đáng tiếc, Thừa tướng phu nhân và Liễu Ngọc Thần cũng ở đó nói năng lỗ mãng với ta nên đều bị phạt một trăm côn, mà Đàm Song Song lại quá yêu Liễu Ngọc Thần nên muốn thay hắn cùng Liễu phu nhân nhận trừng hình, ta có thể có biện pháp gì?”

Đàm Lâm lại lần nữa sùng sốt.

Hắn vô thức nhìn về phía Liễu thừa tướng đang đứng.

Vừa rồi lúc bọn họ ép buộc bệ hạ, Liễu thừa tướng không dám nói lời nào cũng thôi, nhưng hắn không nghĩ tới, chuyện 300 côn này của Song Nhi lại là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Triều đình khiếp sợ (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: Cò lười

Liễu Ngọc Thần thân là nam nhân, lại để cho một nữ nhân chịu trừng phạt thay hắn?

Hắn ta dựa vào cái gì?

“Liễu thừa tướng!” Đàm Lâm lửa giận ngút trời: “Có phải ngươi nên cho ta một lời giải thích hay không?”

Liễu thừa tướng nhún vai, bắt đầu nói: “Người cũng đã nghe công chúa nói rồi mà, đây đều là do Đàm Song Song tự nguyện, ta đây cũng không có biện pháp gì.”

“Người...” Đàm Lâm tức giận đến cả người cũng run rẩy, tức giận chỉ vào Liễu thừa tướng nhưng vẫn không thể thốt ra được một câu nào.

Phong Như Khuynh chống tay một bên, liếc nhìn Đàm Lâm: “Các người tính toán cái gì thì để sau này hãy tính, bây giờ đến phiên ta hỏi chuyện các người một chút.”

“Cái gì?” Đàm Lâm sững sờ một chút, không rõ lời này của Phong Như Khuynh có ý gì.

Phong Như Khuynh ngồi thẳng người, bữu môi: “Đàm thái phó, hôm nay người ra cửa... có mang theo thuốc không?”

Đàm Lâm ghen một bụng tức giận: “Công chúa có chuyện gì mới nói thẳng, đừng có quanh co vòng vèo như thế.”

“À, cũng không có gì, nếu người không có mang theo thuốc thì để ta bảo ngự y đi chuẩn bị chút dược liệu, để tránh sau đó bọn Đường Tư xuống tay quá nặng, đánh người tới chết thì cũng không tốt, dù sao đây cũng là triều đình, ta không muốn huyết nhiệm triều cương để tránh cho phụ hoàng phải chịu miệng lưỡi của người đời.”

“...”

Khuôn mặt già của Đàm Lâm càng thêm phần nộ, chẳng lẽ công chúa, thật sự dám động thủ với hân trước mặt mọi người?

Phong Như Khuynh quay đầu cho Đường Tư một ánh mắt: “Còn không kéo hân xuống cho ta, đánh gần chết mới thôi! Đương nhiên, người cũng đừng đánh hân chết, đánh cho tàn phế cũng được, nếu hân chết... Sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến cho phụ hoàng.”

“Vâng, chủ tử.”

Đường Tư nở nụ cười.

Năm đó khi Hoàng Hậu còn trên đời, nàng đã thấy không ưa những văn thần này, tất cả nguy hiểm đều là do bọn họ chống đỡ, những tên hỗn đản đó không có bản lĩnh gì, chỉ biết ở sau lưng ép - uy hiếp - vớ vẩn, còn vài lần ép bệ đi sùng bái những phi tử khác.

Nếu không bệ hạ yêu Hoàng Hậu chịu đựng tất cả áp lực xuống thì chỉ sợ công chúa sẽ có vô số huynh đệ tỷ muội.

Hiện tại công chúa nói những lời này, làm lòng nàng vô cùng sáng khoái, cuối cùng cũng có thể đem những oán khí tích lũy từng ấy năm phát tiết ra rồi.

“Công chúa, người muốn làm gì? Các người buông ta ra!” Hai tay Đàm Lâm bị túm chặt lại kéo thẳng ra ngoài điện, hân còn không quên quay đầu lại, oán giận kêu gào: “Bệ hạ, ngài không thể tùy ý công chúa như thế, lão thần không có công lao cũng có khổ lao, các người không thể đối với ta như vậy!”

Thân là văn thần, đều ở trong triều bị nuông chiều hồng rồi, cho dù có vài phần bản lĩnh nhưng bởi vì nhiều năm không rèn luyện mà trở nên suy nhược không chịu nổi, sao có thể đánh lại nổi?

Thủ đoạn của Thiết huyết quân đoàn này hân biết rõ ràng, mặc dù không chết nhưng cũng sẽ khiến hân phải chịu đau đớn mấy tháng.

Phong Như Khuynh không cho Đàm Lâm một ánh mắt nào mà liếc nhìn những văn thần khác đang đứng trong triều.

“Hình như ta vừa mới nghe thấy, các người đều muốn từ quan về quê? Nếu các người đều nhớ quê nhà thì phụ hoàng ta cũng sẽ không làm khó người khác, nếu không thì cũng quá bất nhân rồi, ai muốn từ quan thì đều nói ra, ta sẽ làm chủ cho các người, sẽ đồng ý cho các người về quê!”

Về mặt của những thần tử đều cứng đờ lại.

Chẳng qua là bọn họ muốn uy hiếp bệ hạ một chút thôi, rất vất vả mới đến được chức quan này, sao có thể nói từ liền từ?

“Công chúa, chúng thần vừa rồi... Chỉ là đùa một chút, không sai, chỉ là đùa một chút thôi.” Hoan Quan Văn vừa rồi theo Đàm Lâm kêu gào to nhất cười gượng hai tiếng, nói.

Phong Như Khuynh lắc đầu: “Không được, các người muốn quay về, đương nhiên ta không thể ngăn cản các người, huống chi nhân tài Lưu Văn Quốc cũng không thiếu, cùng lắm thì đành để cho cữu cữu ta vất vả một chút, để ngài ấy giúp đỡ phụ hoàng chọn ra người khác để làm việc.”

“Không không không, công chúa, chuyện này không cần thiết phải làm phiền đến Nạp Lan tướng quân, Nạp Lan tướng quân có rất nhiều chuyện đại sự cần phải làm, có sao lại đem chút việc nhỏ đó đến làm phiền ngài ấy?”

Tên quan văn kia lau mồ hôi trên trán đi, cười gượng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Phong Thiên Ngự học máu (1)

Editor: MAC

Beta: Hà

“Lê thượng thư, hiện giờ Lưu Vân Quốc không có chiến sự nên ta cũng chẳng việc gì mà vội vàng, hơn nữa, cho dù là có cần hành quân đánh giặc thì ta cũng có thể bảo Tịnh Nhi thay thế ta đi trước, cho nên... Ta có thừa thời gian để chọn lựa nhân tài.”

Nạp Lan tướng quân cười lạnh.

Vừa rồi không phải các ngươi còn rất vênh váo hống hách giúp đỡ Đàm Lâm bức ép bệ hạ hay sao? Giờ thấy Đàm Lâm bị kéo xuống cả đám đều sợ rồi hả? Nếu thật sự có chí khí thì lập tức từ quan luôn đi, cũng sẽ không có ai ngăn cản bọn họ.

Lê thượng thư vẻ mặt cứng đờ, nụ cười châm chọc của hắn rất nhanh không duy trì nổi, khóe miệng bắt chợt giật giật vài cái.

Đến bây giờ các quan viên đại thần mới hiểu ra, Phong Như Khuynh này... Không phải là công chúa bao cô trước đây!

“Bệ hạ!” Lê thượng thư xoa người, quỳ xuống, hắn khóc lóc thảm thiết vô cùng, “Đều là do Đàm Lâm cưỡng bức vi thần khiến vi thần phải giúp đỡ hắn lúc thượng triều, thần không dám làm trái ý Đàm thái phó, xin bệ hạ tha cho vi thần.”

Phong Thiên Ngự đứng lên từ long ý, ngực hắn như có ngọn lửa thiêu đốt, đau đớn khó chịu.

“Ngươi không dám làm trái ý Đàm Lâm nhưng lại dám bức bách trăm!” Hắn nở nụ cười lạnh, “Truyền ý chỉ của trăm, Đàm Lâm ngang nhiên vu hãm công chúa, kêu gọi người bức vua thoái vị nên nhốt hắn vào đại lao, ngày mai xét xử.”

“.....”

Bức vua thoái vị?

Chúng thần đều trợn mắt há hốc mồm ngây ngẩn cả người.

Đàm Lâm chẳng qua chỉ muốn bệ hạ trừng phạt công chúa mà thôi, sao giờ biến thành bức vua thoái vị rồi?

Nhưng mà, tất cả mọi người đều hiểu rằng vị trí thái phó của Đàm Lâm này sợ là không giữ nổi...

“Còn những kẻ khác...” Ánh mắt Phong Thiên Ngự nhìn nhặt đảo qua mọi người ở đây, giọng nói sắc bén, “Nếu các ngươi cảm thấy võ tướng không dùng được, vậy các ngươi hãy đi trấn thủ biên quan nửa năm, trong nửa năm này vị trí của các ngươi trăm sẽ tìm người tạm thời thay thế, chờ các ngươi trở về còn có thể tiếp tục đảm nhiệm được chức vị hay không thì phải xem năng lực các ngươi, sau này, người sở hữu quan chức đều có thể ngừng lại.”

Đám văn thần này đều được nuông chiều từ bé, đừng nói đi nửa năm, chỉ sợ một tháng cũng đủ khiến bọn họ hồng mắt.

“Bệ hạ tha mạng.”

Lộp bộp!

Một đám đại thần đều quỳ xuống, nước mắt giàn giụa, bọn họ thực sự không thể bỏ được cuộc sống sinh hoạt cảm y ngọc thực ở hoàng thành mà đến chỗ căn cỗi trấn thủ đâu.

“Xem ra các ngươi không muốn, như thế, truyền ý chỉ của trăm, nhốt cả những người này vào thiên lao, đợi ngày xét xử!” Phong Thiên Ngự phát tay, vân đạm phong khinh nói.

“... Thần... Tuân ý chỉ bệ hạ, tiến đến biên quan.....”

Như thế thì vị trí bọn họ còn có thể giữ lấy, nếu như bị nhốt vào thiên lao rồi thì cái chức quan này khẳng định là khó giữ được...

“Nếu chúng ái khanh đều đồng ý đề nghị của trăm, vậy bãi triều,” Phong Thiên Ngự mắt lạnh bễ nghễ nhìn xuống chúng thần, “Nạp Lan tướng quân cùng Khuynh Nhi lưu lại.”

“Tuân chỉ!”

Chúng thần bị thương ưu sầu rời khỏi triều đình.

Những người bị Đàm Lâm mê hoặc trong lòng oán giận vô cùng, hận không thể băm thây vạn đoạn tên khốn Đàm Lâm kia.

Nếu không phải vì hấn thì bọn họ không cần đi biên quan chịu khổ.

“Liều thừa tướng,” Ngoài triều đình, Lê thượng thư mặt đầy ý cười nhìn Liều thừa tướng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngày thường thấy Liều Ngọc Thần và Đàm Song Song qua lại gần nhau như vậy ta còn cho rằng cảm tình hai bên thực tốt, không nghĩ đến Liều Ngọc Thần kia giống người cùng một tính, nhất gan sợ phiền phức, hèn nhát!”

Từ lúc bắt đầu Liều thừa tướng này đã đứng ngoài cuộc, không theo bên nào, cho nên lúc này hấn không phải chịu bất cứ hình phạt gì.

Tốt xấu gì thì Đàm Lâm cũng suýt chút nữa trở thành thông gia với hấn ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Phong Thiên Ngự học máu (2)

Edit: MAC

Beta: Hà

“Do các người ngu xuẩn thôi, các người cho rằng bệ hạ bây giờ vẫn giống hai mươi năm trước đây sao? Vọng tướng không chế hấn giống như trước, các người nghĩ cũng thật hay.” Liều thừa tướng ha ha cười lạnh, “Ta sẽ không ngờ ngán như các người, còn nữa, Đàm Song Song bị đánh là do nàng ta tự nguyện, liên quan gì đến con ta?”

“Hừ!” Lê thượng thư vuốt tay áo, trong mắt chứa đầy căm hận, “Đừng cho là ta không biết tâm tư của người, không phải người muốn công chúa làm nhi tửc của mình sao? Giờ lại thấy người sang bắt quàng làm họ sao? Người thật sự cho rằng... Công chúa không gả cho Liều gia thì không thể gả cho ai ư?”

Liều thừa tướng nheo lại hai tròng mắt: “Hiện tại Ngọc Thần còn chưa hiểu chuyện, hấn sớm muộn gì cũng biết ta làm tất cả mọi thứ đều muốn tốt cho hấn, lúc đó, công chúa tự nhiên sẽ là con dâu của Liều gia ta, chuyện này không cần phải hoài nghi.”

Ngự ý rằng, chỉ cần Liều Ngọc Thần nguyện ý quay đầu lại, Phong Như Khuynh tất nhiên sẽ tiếp thu hấn.

Lâm ngự sử vừa rồi giúp đỡ Nạp Lan Trường Càn ở trên triều đình từ bên cạnh đi qua không tránh nghe được những lời này, hấn bắt đầu đi lắc lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Ý nghĩ của Liều thừa tướng thật đúng là kỳ lạ, hấn không nhìn ra... Công chúa đã không còn chút hảo cảm nào với Liều Ngọc Thần hay sao? Nếu không, ở nơi đông người qua lại sao phải động thủ với hấn?

Đáng tiếc, tâm tư Liều thừa tướng nhất định sẽ thất bại...

.....

Trong triều đình, chúng thần đã lui hết, chỉ còn lại Nạp Lan Trường Càn cùng Phong Như Khuynh, còn có thái giám Lâm công công bên người Phong Thiên Ngự.

Ngay cả chúng linh thú cùng Thiết Huyết quân đoàn cũng bị điều đi...

“Trường Càn,” Biểu tình Phong Thiên Ngự dần dần trở nên ôn hòa, giọng điệu thanh đạm, “Nửa năm này, ta hy vọng người có thể chọn lựa ra một ít nhân tài đảm nhiệm được những chức quan này.”

Nạp Lan Trường Càn hơi kinh ngạc: “Bệ hạ thật sự... Tính thay đổi hết bọn họ thật sao?”

Hấn còn tưởng rằng bệ hạ chỉ hù dọa các vị đại thần một chút thôi, không nghĩ tới trong lòng hấn thật sự có loại ý tưởng này.

“Lúc trước, những người này cũng là như thế, vọng tướng không chế tất cả mọi thứ, nhưng lúc đó tiền hoàng mất sớm, triều lại đang niên thiếu, thực lực không đủ để kháng cự mấy kẻ đó nên chỉ có thể tùy ý bọn họ gây sóng gió, hiện tại...”

Đầu hấn cúi xuống, trong mắt đều là sát ý.

“Triều đã không phải là triều trước đây! Không có bất kỳ kẻ nào có thể không chế được triều! Triều đã sớm muốn giáng quan mấy kẻ này rồi, chỉ kém một cái lý do thôi, cố tình chính bọn họ tìm được lý do cho triều!”

Vậy thì hấn không thể nào mà không phế đi bọn họ!

“Tuân mệnh,” Trong ánh mắt Nạp Lan Trường Càn vụt qua tia sáng lạnh, “Ta sẽ thay đổi hết tất cả những kẻ trong triều đình không nghe lời ngài, ngày sau, sẽ không còn bất cứ người nào có thể bức bách bệ hạ!”

Phong Thiên Ngự cuối cùng cũng nở nụ cười, nhưng trong yết hầu hần lại trào ra một cổ tanh ngọt, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Dung nhan anh tuấn kia giờ khắc này trở nên trắng bệch.

“Phụ hoàng!”

Phong Như Khuynh chấn kinh thất sắc, vẻ mặt tái nhợt, nàng nghiêng người nhảy lên, bay nhanh tới trước mặt Phong Thiên Ngự, đỡ lấy cơ thể hơi lão đảo của hắn.

“Phụ hoàng, người làm sao vậy? Vì sao lại như vậy?” Phong Như Khuynh hoảng hốt vô cùng, giọng nói nàng mang theo sự run rẩy không thể khống chế, đôi mắt ướt át như có ánh nước đọng lên, tràn đầy lo lắng.

Cho đến nay, tất cả mọi chuyện Phong Như Khuynh làm đều là bởi vì nàng chiếm cứ thân thể nguyên chủ, nàng cần phải tạ tội với nàng ấy.

Nhưng ngay tại giờ khắc này, nàng mới hiểu được, nàng sớm đã... Dung nhập cốt nhục với thân thể này.

Cho dù là linh hồn, tình cảm, huyết nhục... nàng đều đã hoàn toàn chiếm cứ.

Nàng không có biện pháp bỏ mặc người thân, cũng không có biện pháp... ngừng yêu quý những người này.

ps: Hôm nay chỉ có thể viết hai chương, ta phải đi nghỉ ngơi, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Phong Thiên Ngự hộc máu (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

“Khụ khụ.” Phong Thiên Ngự nâng ngón tay lên, khẽ xoa đi những giọt nước mắt đọng trên khoé mắt thiếu nữ, ôn hòa cười cười, “Phụ hoàng không có việc gì, Khuynh Nhi không cần lo lắng, đây là bệnh cũ thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một lát thì sẽ không có gì đáng ngại.”

Cuối cùng Lâm công công nhịn không được, hần đi đến bên cạnh Phong Như Khuynh, khẽ thở dài một tiếng.

“Công chúa điện hạ, từ sau khi Hoàng Hậu qua đời, bệ hạ ngày càng mệt mỏi, xanh xao, năm trước không bằng năm sau, nếu không phải vì công chúa, chỉ sợ ngài ấy...”

“Lâm Chấn Vân, ngươi quá phận!” Phong Thiên Ngự chống đỡ đứng thẳng người lên, trong ánh mắt ẩn chứa sự sắc bén, “Ngươi lui xuống đi.”

“Tuân chi.”

Lâm công công không dám nhiều lời nữa, phát phát cây phát trần, hành lễ rồi lui xuống.

Toàn bộ Kim Loan Điện đều trở nên an tĩnh.

Tay Phong Thiên Ngự nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thiếu nữ: “Khuynh Nhi, vốn dĩ chuyện này trầm vẫn luôn lên gạt con, nhưng giờ con đã trưởng thành, đã hiểu chuyện, có một số việc trầm nên để cho con hiểu rõ, trầm sợ một ngày nào đó trầm đột nhiên rời đi thì con lại không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, chuyện đó đối với con... Sẽ cực kỳ bất lợi...”

Giọng nói của nam nhân ôn hòa, ánh mắt từ ái, sự uy nghiêm lạnh lẽo khi đối mặt với bách quan cũng không còn.

Trái tim Phong Như Khuynh đột nhiên căng thẳng, trong ánh mắt lộ ra sự bình tĩnh và nghiêm nghị: “Con sẽ không để người đi đâu!”

Phong Như Khuynh nàng muốn cứu người thì không ai có thể đoạt được!

“Khuynh Nhi.” Phong Thiên Ngự cười khổ một tiếng, “Thân thể phụ hoàng, phụ hoàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, hôm nay nhìn thấy con thành thạo đối mặt với bách quan, sau này khi trầm thật sự giao thiên hạ này cho con thì trầm tin con... có thể đủ năng lực đảm nhiệm, huống chi, còn có ngoại công và cửu

cứu sẽ giúp đỡ con, trăm thực sự yên tâm..”

“Phụ hoàng!” Giọng nói của Phong Như Khuynh vô cùng run rẩy.

Thân thể Phụ hoàng vẫn có biện pháp có thể chữa khỏi, nhưng nàng lại nghe được ý muốn chết từ trong giọng của ông ấy.

Đúng vậy.

Phong Thiên Ngự ông ấy... Không hề muốn sống.

“Khuynh Nhi, con nghe ta nói." Phong Thiên Ngự đè chặt bả vai Phong Như Khuynh lại, mày kiếm nhấn lại, ánh mắt nghiêm túc, “Năm đó, mẫu thân con không phải thật sự khó sinh mà chết, mà là... Bị người ta hại chết...”

Chuyện này Phong Như Khuynh đã sớm biết, nhưng Nạp Lan Trường Càn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, tim ông bỗng nhiên run lên, không dám tin mà nhìn Phong Thiên Ngự.

“Bệ hạ, Yên Nhi nàng... Nàng là bị người ta hại chết?”

Làm sao có thể?

Thực lực Yên Nhi cường đại như thế, là ai... Có thể hại chết nàng ở trong hoàng cung?

Một lần nữa nhớ về chuyện cũ mười sáu năm trước, Phong Thiên Ngự đau khổ nhắm hai mắt lại.

“Ngày hôm đó, vốn dĩ trăm muốn ở lại cùng Yên Nhi lúc nàng ấy sinh nhưng lại có cường giả lén vào trong cung, bắt đắc dĩ quá nên trăm phải tự đi ứng phó với đám người đó, đến khi trăm quay lại lần nữa thì.. Yên Nhi cũng đã... Đã chết...”

Vì việc này, Phong Thiên Ngự đã tự trách mười sáu năm, nếu không phải ông rời khỏi Yên Nhi thì có lẽ Yên Nhi sẽ không phải chết.

Cho dù ngày đó, hoàng cung bị tàn sát sạch sẽ, ông cũng nên ở bên cạnh Yên Nhi, chỗ nào cũng không đi, người nào cũng mặc kệ, mặc cho bọn họ gây sóng gió, cũng sẽ không để Yên Nhi một mình...

Tất cả, tất cả đều là do ông sai!

“Có cường giả lén vào trong cung? Vì sao chuyện này, ta và phụ thân... từ trước đến giờ đều không biết?” Nạp Lan Trường Càn nhắm nghiền mắt lại, nắm chặt tay, cả người run rẩy, dường như có một ngọn lửa giận đang bùng nổ trong lồng ngực.

Năm đó, biên quan chiến loạn, ông và phụ thân phải trấn thủ biên quan, không có cách nào trở về, chờ đến khi bọn họ có thể quay về hoàng thành thì đó cũng là lúc, nhận được tin, nàng đã mất..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Phong Thiên Ngự học máu (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Bọn họ vẫn luôn cho rằng Yên Nhi do khó sinh mà chết, hiện tại mới biết được, mười mười ông yêu thương nhiều năm, người làm cho cả Nạp Lan gia tộc đau lòng nhiều năm lại bị kẻ gian hãm hại!

Gương mặt Nạp Lan Trường Càn trắng bệch, giống như có vô số sự đau đớn đang tràn lan trong lòng, ngay cả việc hô hấp ông cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn.

“Vì sao trăm không nói, là bởi vì trước khi các người trở về, trăm đã tra ra được một ít chuyện, năm đó người còn là thiếu niên nên dễ nổi giận, Khuynh Nhi lại mới sinh ra, trăm không hy vọng... Chuyện này sẽ liên lụy đến phủ tướng quân và Khuynh Nhi.”

Tất cả đau lòng đều do một mình ông gánh vác.

Tất cả trách nhiệm cũng do một mình ông chịu đựng.

Ông không muốn, làm cho những người mà Yên Nhi để ý phải chịu một chút tổn thương nào.

Thân là một đế vương, ông có đủ nội liễm, nhưng chưa chắc Trường Càn có thể làm được.

(*) Nội liễm: Từ chỉ tích cách thâm trầm, không dễ dàng lộ ra.

Nếu như việc này truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ truyền đến tai người ở phủ tướng quân, hơn nữa sẽ còn liên lụy đến Khuynh Nhi..

Ông đã mất đi Yên Nhi, nên không thể mạo hiểm để mất đi nữ nhi nữa!

“Những người đó... Làm người kiêng kị như vậy...” Nạp Lan Trường Càn nắm tay càng nắm càng chặt, “Có phải bọn họ là... người của gia tộc lãnh đời hay không?”

Đối mặt với sự truy hỏi của Nạp Lan Trường Càn, Phong Thiên Ngự ngẫm đồng ý.

Ông im lặng một lát, rồi nói thêm: “Nhưng cụ thể là ai, trầm tra xét nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tìm ra, Trường Càn, lão tướng quân tuổi tác đã cao, không nên vất vả, những lời trầm nói hôm nay nhất định không thể để lão tướng quân biết.”

Trái tim Nạp Lan Trường Càn đang run rẩy, đến ông khi đột nhiên biết được tin muội muội là bị người ta hại chết còn muốn chịu không nổi, huống chi, là phụ thân, người từ nhỏ đã yêu thương muội muội nhất?

Ông không thể nào tưởng tượng nổi, nếu sau khi phụ thân biết chuyện này thì ông ấy sẽ... ra sao?

“Bệ hạ, vì sao bây giờ ngài lại nói với ta những chuyện này?”

“Bởi vì...” Phong Thiên Ngự bắt đầu cười khổ nói, “Trẫm muốn người giúp đỡ Khuynh Nhi, mà lý do Yên Nhi tử vong, sớm muộn gì thì Khuynh Nhi cũng sẽ biết, vậy thì không bằng để chính miệng trẫm nói cho nàng.”

Những ngày qua, khi ông uống linh tửu Phong Như Khuynh mang đến, thân thể ông cũng đã tốt hơn không ít, nhưng hôm nay khi bị đám văn thần kia chọc cho nổi giận một trận lời đình, thiếu chút nữa đã không chống đỡ nổi...

Ông sợ một ngày nào đó mình lại bị bọn họ khinh bỉ, chọc tức đến ngóm cù tòi mà Khuynh Nhi vẫn chưa có chút chuẩn bị nào.

Hơn nữa dựa vào biểu hiện hôm nay của Phong Như Khuynh nên cuối cùng Phong Thiên Ngự mới đưa ra quyết định, nói tất cả mọi chuyện cho nàng nghe.

“Phụ hoàng.” Phong Như Khuynh nắm chặt tay Phong Thiên Ngự, “Bệnh của người, con nhất định sẽ chữa khỏi, nhưng mà, chính bản thân người không được phép quyết tâm muốn chết! Nếu không, với tính tình của mẫu hậu, nếu bà ấy biết được người một lòng muốn chết, cho dù có gặp nhau ở cầu Nại Hà thì chắc chắn bà ấy cũng sẽ không để ý tới người!”

Phong Thiên Ngự sững sờ, nha đầu này... vậy mà lại biết ông đã đánh mất hy vọng tiếp tục sống từ lâu.

Nhưng ông cũng không biết mấy năm nay, ông làm sao có thể chống đỡ được.

Yên Nhi đã không còn trên nhân thế, thì thế gian này còn lại cái gì?

“Được.” Phong Thiên Ngự nhợt nhạt tươi cười, ngón tay ông khẽ vuốt mái tóc đẹp của thiếu nữ, giọng điệu ôn hòa, “Phụ hoàng sẽ không muốn chết nữa.”

Phong Như Khuynh nửa tin nửa ngờ: “Thật sự, người không gat con chứ?”

“Trẫm chính là hoàng đế Lư Vân Quốc, đương nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không nuốt lời.”

(*) Nhất ngôn cửu đỉnh: Chỉ một câu nói mà có sức nặng như 9 cái đỉnh, hình dung lời nói cực kì có sức mạnh, có tác dụng mang tính quyết định.

Ánh mắt nam nhân hiện lên ý cười, giọng nói khê khàng dường như có chút hữu khí vô lực.

(*) Hữu khí vô lực: Bất lực

“Phụ hoàng, con có thể tin người một lần.”

Phong Như Khuynh đỡ Phong Thiên Ngự đứng dậy, ánh mắt kiên định, chân thật đáng tin, “Nhưng mà, nếu một ngày nào đó, người thật sự muốn chết, cho dù phải giết cả Diêm Vương điện hay đốt cầu Nại Hà, thì con cũng sẽ phải mang người quay về.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Tiểu Lang lang thang?

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

Con không cho người chết, vậy người không được chết!

“Cứu cứu.” Phong Như Khuynh quay đầu nhìn về phía Lan Trường Càn: “Con đỡ phụ hoàng đi nghỉ ngơi trước.”

Hiện giờ lòng nàng tràn đầy bệnh tình của Phong Thiên Ngự, không dám ở lại hoàng cung nhiều hơn, cần phải trở về thương lượng với Phù Thần nên cứu trị hấn như thế nào.

Nghĩ đến Phù Thần...

Không thể không nói, nhận nhĩ tử này không thua thiệt.

Hắn chẳng những có rất nhiều bảo vật, lại là một túi trí tuệ, thế gian này không có chuyện gì là hắn không giải quyết được.

.....

Từ sau khi Phong Như Khuynh để các linh thú rời khỏi Điện Kim Loan trước, các linh thú đã ở trong hoàng cung đi dạo khắp nơi.

Tình tình của những linh thú đều rất hoang dã, Đường Tư không thể trông giữ bọn nó, hơn nữa thấy linh thú không có hành động tổn thương người, cũng mặc kệ để bọn nó đi...

Giờ phút này, bên trong nội viện hoàng cung, Tuyết Lang đang dùng ánh mắt cao ngạo kia nhìn xuống những cung nữ trốn tránh ở một bên đó, trong lỗ mũi nó phát ra tiếng hừ lạnh khịt mũi coi thường.

Ở bên trong phủ công chúa, hai nha đầu Lưu Li và Thanh Linh kia vốn dĩ nhìn thấy nó còn sợ hãi, nhưng từ sau khi nó bị chủ nhân hàng phục, hai nha đầu kia cũng không còn sợ hãi nó, khiến cho nó một đầu Thiên Sơn Tuyết Lang không hề có uy nghiêm.

Hiện giờ ở bên trong hoàng cung, rốt cuộc nó cũng tìm về tôn nghiêm!

Xem ra về sau không có việc gì, nó nên chạy hai chuyến đến đây nhiều hơn, để đàn nhân loại nhỏ bé này bái phục ở dưới móng vuốt của nó!

“Biểu tỳ, đầu lang kia thật uy vũ, vì sao trong hoàng cung sẽ có sói? Ngươi có thể để ta dẫn nó đi không? Ta thiếu một tọa kỵ.”

Cố tình đứng lúc này, một giọng nói không thích hợp từ phía trước truyền đến.

Giọng nói kia đầy vẻ trẻ con, nghe tới tuổi không lớn, nhưng kiêu ngạo làm Tuyết Lang nhin không được dừng bước chân.

Nó quay đầu lại nhìn xung quanh khắp nơi, tìm nửa ngày, đều chỉ nhìn thấy một đầu lang chính là mình này, không còn bóng sói khác.

Chẳng lẽ... Sói trong miệng nàng... Chính là nó?

Nghĩ đến đây, Tuyết Lang nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cách đó không xa, đứng một thiếu nữ và một nam hài khoảng mười mấy tuổi.

Khuôn mặt của thiếu nữ bôi phấn trang điểm đỏ bừng, như một mỹ ngọc, một bộ váy hồng nhạt khiến khuôn mặt của nàng càng thêm nõn nà đáng yêu, mặt mày cong cong, ẩn chứa tươi cười ngọt ngào, thoạt nhìn thuần tịnh mà tuyệt sắc.

Tiểu nam hài lớn lên ngược lại cũng coi như mi thanh mục tú, nhưng tia tham lam ở đáy mắt hắn lại làm người thập phần chán ghét.

Chẳng qua...

Khi nhìn thấy Tuyết Lang kiêu căng ngạo mạn kia, tươi cười trên mặt thiếu nữ đột ngột biến mất, mang theo cứng đờ.

“Đó là..... Linh thú của Phong Như Khuynh?”

Lại nói tiếp Tuyết Lang này, vẫn là nàng đưa cho Phong Như Khuynh, vốn dĩ cho rằng sẽ làm Phong Như Khuynh hối hận, không nghĩ tới, Tuyết Lang thật sự nhận Phong Như Khuynh là chủ!

“Biểu tỳ.” Lưu Vũ không nghe được Phong Như Sương nói, kéo ống tay áo của Phong Như Sương: “Ta muốn linh thú kia, tỳ tặng nó cho ta được

không?”

Lúc này, Lưu Vũ là trực tiếp chỉ vào Tuyết Lang, nói ra lời nói này.

Tuyết Lang lập tức nghe hiểu, tọa kỵ theo như lời của nhân loại này... Quả nhiên là nó?

Lập tức, Tuyết Lang phát ra một tiếng gầm phần nộ, trong mắt chột lóe tia hung tàn, hung tợn nhìn chăm chăm hai người phía trước.

Trong đầu nó đang không ngừng suy tư, nếu nó ăn hai người kia... Chủ nhân có thể trừ Thiên Linh Quả của nó hay không? Có thể hay không... Ở lúc nó ăn nhân loại, sẽ không hề yêu nó, đuổi nó ra khỏi cửa, biến thành một con Tiểu Lang lang thang?

Rốt cuộc... Nếu có người làm trò ăn thịt sói trước mặt nó, vậy nó khẳng định sẽ lửa giận tam thăng.

Chủ nhân... Hẳn là cũng không thích nó ăn thịt người đi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Lão gia chủ Lưu gia (1)

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

Đại Địa Chi Hùng nhìn Lưu Vũ kiêu ngạo kia, quay đầu gầm nhẹ ngân lang bên cạnh một tiếng.

“Rống.”

Lang quân gia, người quen hai tên gia hỏa đối diện kia?

“Ngao.”

Bốn quân gia ở Linh Thú Các gặp qua nữ nhân kia, đoán chừng... Nàng là một đám với Linh Thú Các đáng giận?

“Rống.”

Lang quân gia, chúng ta có thể ăn bọn họ không? Chúng ta nhiều thú như vậy, không sợ hai kẻ hèn nhân loại này.

“Ngao.”

Không được, bọn họ và chủ nhân là đồng loại, chúng ta không thể ăn thịt người, bằng không chủ nhân hiểu lầm chúng ta, về sau không cho Thiên Linh Quả làm sao bây giờ?

“Rống.”

Nhưng những nhân loại này muốn bắt người đi, có phải coi trọng Thiên Linh Quả người dẫu trong tay, muốn cướp đi hay không?

Vốn đang khinh thường nhìn Tuyết Lang, khi nghe đến một câu này của Đại Địa Chi Hùng, tức đều thiếu chút nữa dựng lông.

Dám đoạt Thiên Linh Quả của đường đường là Lang quân gia là nó?

Tìm chết!!!!

.....

Phong Như Sương tròn mắt há hốc mồm nhìn một lang một hùng gầm nhẹ với nhau kia, lại cảm thấy... Chúng nó là đang giao lưu?

Chỉ là giao lưu không bao lâu, ánh mắt Tuyết Lang nhìn về phía nàng từ khinh miệt lúc ban đầu biến thành phần nộ.

Như... Nàng đoạt đi tức phụ của nó vậy.

Nhưng với Tuyết Lang, Thiên Linh Quả có thể còn quan trọng hơn mạng sói của nó!

Chủ nhân keo kiệt như vậy, sau khi nó thắng làm quan gia, mỗi ngày cũng chỉ cho nó hai Thiên Linh Quả, nó thật vất vả mới ăn gian mấy cái, tính toán lần sau không cần thận phạm vào sai lầm, không đến mức cạn lương thực.

Kết quả, người đáng giận này muốn bắt hắn làm tọa kỵ còn chưa tính, cố tình còn đánh chủ ý lên Thiên Linh Quả!

“Còn không phải là một Tuyết Lang thôi sao.”

Không đợi Phong Như Sương mở miệng, một tiếng cười khê từ bên cạnh truyền đến, trong giọng nói mang theo cao ngạo không ai bì nổi: “Nếu Vũ Nhi coi trọng, nhị công chúa người tặng Tuyết Lang này cho Vũ Nhi đi.”

Về mặt của Phong Như Sương cứng đờ, nàng quay đầu lại nhìn về phía phu nhân từ phía sau đi đến.

Khuôn mặt của phu nhân cong lên cười nhạt, ưu nhã đoan trang, mặc tơ lụa Lăng La, khiến bà ta càng thêm quý khí mười phần.

“Sao người tới?” Phong Như Sương khẽ nhíu mày.

Người trước mắt này, bất ngờ đó là cửu mẫu của nàng, cũng là mẫu thân thân sinh của Lư Vũ Lư thị.

Lúc trước cho dù mẫu thân không vào mắt phụ hoàng, nhưng có Phong Như Khuynh che chở, Lư thị này tự nhiên cũng nịnh bợ nơi chốn.

Nhưng...

Hiện tại mẫu thân xúc phạm mặt rồng, đến nay còn đang trong cảm tức, cần phải dựa vào Lư gia mới có thể bảo toàn địa vị Quý Phi này, làm cho Lư thị này cũng dám ở trước mặt nàng kiêu ngạo như thế!

Đây là cái gọi là... Hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh?

Khóe môi Phong Như Sương treo lên một nụ cười lạnh, nụ cười kia lộ ra châm chọc.

“Nếu ta không tới, còn không biết công chúa kệt xi như thế, ngay cả một Tuyết Lang đều luyến tiếc đưa cho Vũ Nhi.”

Lư thị ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Hiện giờ Dung quý phi bị cảm tức, hiển nhiên đã mất đi tất cả che chở, mà mấy năm nay Lư gia ý vào quyền thế của Dung quý phi, đã phát triển cực kỳ lớn mạnh, chỉ cần chờ phụ thân đột phá đến Linh Võ Giả, thiên hạ này, đều sẽ là của Lư gia các bà.

Dung Quý Phi và Phong Như Sương... Thì tính là cái gì?

Đừng nói là một quý phi, lúc đó, bệ hạ cũng không dám dễ dàng trêu chọc bọn họ.

“Nương.” Lư Vũ bỏ nhào vào trong lòng Lư Vũ, oan ức nói: “Con muốn Tuyết Lang kia làm tọa kỵ cho con, nhưng biểu tỷ chính là không chịu! Nàng còn nói, cho dù nàng đưa Tuyết Lang này cho Phong Như Khuynh, đều sẽ không tặng cho ta!”

Khuôn mặt của Phong Như Sương đại biến: “Lư Vũ, người nói vậy đó?”

Nàng đối xử tốt với Lư Vũ như thế, Lư Vũ này còn hăm hại nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Lão gia chủ Lư gia (2)

Editor: Mạn Châu Sa 2001

Beta: MAC

Nếu không phải Lư gia chỉ có một người nhi tử là Lư Vũ mà mẫu phi lại cực kỳ thích hắn ta thì nàng cũng không thêm quan tâm hắn ta.

“Nhị công chúa,” sắc mặt của Lư thị cũng không quá tốt, “Người làm như vậy xứng đáng với Lư gia sao? Có thứ tốt cũng không biết hiếu kính Lư gia mà lại để cho Phong Như Khuynh, đáng tiếc người có lấy lòng nàng ta như thế nào cũng vô dụng.”

Vốn dĩ Lư thị còn tưởng rằng Tuyết Lang là do người khác ở trong cung nuôi dưỡng, hiện tại nghe được những lời này của Lư Vũ bỗng chốc hiểu ra, hóa ra con Tuyết Lang này... Lại là của Phong Như Sương.

Không nghĩ tới Phong Như Sương là loại bạch nhãn lang, thà rằng có đồ tốt như vậy đều cho Phong Như Khuynh cũng không thèm đưa cho Vũ Nhi nhà nàng.

(bạch nhãn lang: ‘sói mắt trắng’, chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

“Cửu mẫu, người có chút quá đáng, người không sợ con nói với mẫu phi sao?” Về mặt Phong Như Sương đồ bùng, hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Lư thị cười lạnh một tiếng: “Người có thể đi nói với nàng, người xem Quý Phi nương nương đứng về phía người hay đứng về phía Vũ Nhi.”

Câu nói này khiến cho Phong Như Sương thu liễm lại.

Bình thường mẫu phi rất thương nàng, ở chỗ nào cũng suy xét vì nàng, nhưng mà...so sánh với Lư Vũ thì vị mẫu thân này của nàng vĩnh viễn đứng về phía Lư Vũ.

Chỉ là...

Không lâu trước đây Lư Vũ mới bị Phong Như Khuynh đánh, Lư thị sợ Phong Như Khuynh tiếp tục gây phiền toái cho Lư Vũ nên mang theo hân trở về nhà mẹ đẻ, cho nên không biết những chuyện xảy ra gần đây trong hoàng thành.

Đương nhiên cũng không biết việc Phong Như Khuynh mang theo một nhóm linh thú trở về gây chấn động.

Hơn nữa thực lực của Lư thị và Lư Vũ đều thấp, lại càng không biết Tuyết Lang và Đại Địa Chi Hùng kia đều là linh thú tam giai...

Phong Như Sương cúi đầu cười lạnh, ánh mắt hiện lên sự thù hận: “Người muốn Tuyết Lang vậy hiện tại người mang nó đi.”

Chỉ cần nó nguyện ý.....

Trong lòng Lư thị vui vẻ: “Vũ Nhi, đi, mẫu thân đưa người đi dắt con tọa kỵ này, có lời này của nhị công chúa thì con Tuyết Lang này cũng chẳng dám phản kháng.”

... ..

Cách đó không xa, Tuyết Lang và Đại Địa Chi Hùng đang nhìn nhau.

Mấy nhân loại này đang êm đẹp tại sao lại khắc khẩu rồi?

Nhưng mặc kệ nhóm người này tại sao lại khắc khẩu, chúng nó đều biết một sự thật, đó chính là..... Những người này đều không phải loại người tốt đẹp gì!

“Rống!”

Ánh mắt nhìn thấy phu nhân kia nắm tay tiểu hài tử đi về phía nó, Đại Địa Chi Hùng lại gầm nhẹ một tiếng nữa.

Lang quân gia, chúng ta có nên động thủ hay không?

“Ngao.”

Nếu không... Chúng ta cho nàng ta một cơ hội? Nếu bọn họ tiến gần thêm một bước nữa thì chúng ta sẽ vô chết bọn họ?

Dù sao chỉ cần không ăn thịt người, chủ nhân hẳn là... Sẽ không trừng phạt bọn họ?

Lưu thị thành công đi về phía trước một bước.

Lưu Vũ dùng giọng điệu vô cùng kiêu ngạo nói: “Mẫu thân, con Chi Hùng này lớn lên quá béo giống như Phong Như Khuynh, con không thích mập mập, con thích con Tuyết Lang kia.”

Mập mập quá ghê tởm, đời này hẳn ghét nhất là những người mập mập!

“Rống!”

Đại Địa Chi Hùng nổi giận.

Người nói ta khờ, mắng ta ngu ngốc, ta đều có thể nhẫn, nhưng người tuyệt đối không thể vũ nhục ta béo!

Mập mập thì không có tôn nghiêm sao? Mập mập thì phải chịu người khác xỉ nhục hay sao?

Ta béo thì làm sao? Ăn mất thịt của nhà ngươi à?

Dưới sự tức giận của Đại Địa Chi Hùng, không ngừng dùng nắm tay đập vào ngực, sau đó là tiếng gầm đanh tai như óc phát ra từ miệng nó.

Tiếng gầm quá mức vang dội lại ẩn chứa một năng lượng vô cùng lớn, khiến cho Lưu thị và tiểu hài tử lui về sau một bước.

Ông một tiếng, lỗ tai bọn họ vang lên những tiếng ù ù, máu tươi chảy ra từ lỗ tai đều không hề hay biết, thật lâu vẫn không thể hồi phục lại tinh thần từ nỗi khiếp sợ...

Phong Như Sương cũng mở to mắt, nàng chỉ muốn giáo huấn bọn họ một chút nhưng nàng không muốn bọn họ chết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Lão gia chủ Lưu gia (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Hà

Lưu thị coi như xong, nếu Lưu Vũ đã chết, mẫu phi nhất định sẽ rất tức giận, nói không chừng..... Từ nay về sau, không bao giờ giúp đỡ nàng nữa.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Hai tiếng hét lớn liên tục đột nhiên truyền đến.

Một tiếng phía trước tự nhiên là Phong Như Sương.

Mà một tiếng phía sau là một giọng nói già nua, còn mang theo tức giận.

Đại Địa Chi Hùng còn chưa kịp phản ứng lại, đã cảm giác một cỗ lực lượng nhanh chóng bắn về phía hắn, nó cả kinh vội vàng phanh chân lại, muốn trốn cũng không còn kịp nữa rồi.....

Tuyệt Lang nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức vọt qua.

Tuy Hùng da dày thịt béo, cũng không gánh được cú đánh này, mà nó thân là quản gia phủ công chúa, nếu ngồi nhìn thuộc hạ bị đánh còn không hỗ trợ, truyền ra, ai còn thần phục nó nữa?

Cho dù mắt sói của Tuyệt Lang đỏ bừng, lại phấn đấu quên mình, nhưng ở chỗ không xa, một bóng dáng cao lớn như cự sơn nhanh chóng xông đến, dừng ở trước mặt chúng nó.....

Đúng vậy, giờ khắc này, ở trong mắt Tuyệt Lang và Đại Địa Chi Hùng, bóng dáng này còn cao lớn hơn Thái Sơn, như thần minh buông xuống, khiến lòng của thú chúng nó đều chấn động một chút, khiếp sợ hiện ra ở trong mắt.

Ngay sau đó, là giọng nói thanh thúy như chuông của thiếu nữ.

“Nếu ngươi dám đụng đến ta một chút, phụ hoàng ta dù là liều mạng cũng nhất định sẽ diệt cả nhà ngươi!”

Tất cả linh lực dao động, ở trong nháy mắt đều biến mất vô tung vô ảnh.

Toàn bộ trời đất đều trở về một mảnh yên tĩnh.

Nắm đấm của lão già ngừng lại ở trước mặt Phong Như Khuynh, ông ta nắm chặt nắm đấm, run rẩy không ngừng.

Nhưng một quyền này, trước sau cũng chưa dám đánh xuống.

“Phụ thân!” Lưu thị nhìn thấy lão già xuất hiện, trong lòng đại hỉ, bà ta bất chấp lỗ tai bị ma sát chảy ra máu loãng, vội vàng đi tới trước mặt lão già: “Phụ thân, người. Người đột phá?”

Mấy năm nay, sở dĩ Lưu thị có thể từ từ cường đại, chính là bởi vì thực lực của lão gia chủ Lưu gia Lưu Văn Tiêu tiến bộ vượt bậc, còn ở nửa năm trước tìm một địa phương yên lặng bế quan tu luyện, chuẩn bị đột phá đến Linh Võ Giả.

Linh Võ Giả là mạnh nhất trong Lưu Văn quốc hiện giờ!

Lưu thị không biết Lưu Văn Tiêu đã gặp cái gì, mới khiến thiên phú của ông ta tăng mạnh, tiến bộ vượt bậc, nhưng bà ta hiểu, một khi Lưu Văn Tiêu đột phá Linh Võ Giả, ở trong Lưu Văn quốc, bọn họ không cần kiêng kị bất kì kẻ nào.

Đại lục Thương Nguyệt, cường giả vi tôn.

Quản ngại là đế hoàng công chúa gì, chỉ có cường giả mới có thể chân chính tồn tại!

Đáng tiếc chính là, vị hoàng đế Lưu Văn quốc này cũng ở Linh Võ Giả cấp thấp, Lưu thị muốn khống chế quốc gia này, hiện tại. vẫn không phải là lúc.

Trừ phi.

Ông có thể vượt qua vị đế hoàng này, trở thành đệ nhất Lưu Văn quốc!

Đương nhiên, một khi Lưu Văn Tiêu tới Linh Võ Giả, dù là vị đế hoàng này, cũng không dám dễ dàng chiến đấu với ông.

Rất cuộc.

Linh Võ Giả chiến đấu, ai thắng ai thua còn không rõ lắm, về phần những người dưới Linh Võ Giả đó, chỉ như con kiến, không hề khác nhau.

“Công chúa, hai linh thú này muốn tập kích tôn nhi của ta, vì sao công chúa ngăn cản ta?” Lưu Văn Tiêu nắm chặt nắm đấm, giọng nói không chút khách khí.

Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, ngày đó Lưu Văn Tiêu cũng không phải như thế, lúc ấy Lưu gia đều lấy lòng nguyên chủ, các loại khom lưng cúi đầu, chỉ là mười năm trước, Lưu Văn Tiêu này đã rời khỏi Lưu Văn quốc.

Đi nơi nào, ngay cả phụ hoàng cũng đều không tìm thấy bất kì tin tức gì.

Nhưng là. Cho dù nguyên chủ chỉ thấy Lưu Văn Tiêu vài lần, nhưng đáng diệu Lưu Văn Tiêu lấy lòng siểm nịnh năm đó, vẫn khắc vào trong trí nhớ của nàng.

Không nghĩ tới gặp nhau lần nữa, ông ta cũng đã tới Thiên Linh Giả?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Lão gia chủ Lưu gia (4)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại.

Năm đó Lưu Văn Tiêu mất tích, Lưu gia làm bộ không biết chuyện, bà ta còn giúp Lưu Dung, để phụ hoàng đi tìm ông ta, hiện giờ xem ra Lưu gia này như biết tung tích của Lưu Văn Tiêu, nhưng vì để ông ta bí mật tăng thực lực lên, hoàn toàn làm bộ không biết.

Quan trọng nhất chính là.

Có thể dấu điểm cao thủ Lưu Văn quốc, người trợ giúp Lưu gia sau lưng hiển nhiên không đơn giản. . .

Có lẽ, còn sẽ có quan hệ với cái chết của mẫu hậu?

“Linh thú của ta sẽ không tùy ý đã thương người khác, tất nhiên là bọn họ làm cái gì đó, mới có thể khiến cho nó tức giận.” Phong Như Khuynh quay đầu lại liếc về phía Đại Địa Chi Hùng: “Những người đó làm cái gì với ngươi?”

Đại Địa Chi Hùng tức giận chỉ vào Lưu Vũ, nó gầm rú vài tiếng, ánh mắt kia cực kỳ uy khuất, đều nhanh khóc thành tiếng.

Phong Như Khuynh mặt đầy hắc tuyến, nàng lại nhìn sang Tuyết Lang: “Hùng Nhất đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

Hùng Nhất là tên Phong Như Khuynh đặt cho Đại Địa Chi Hùng.

Cũng là linh thú có tên duy nhất bên trong phủ công chúa.

“Ngao ngao ngao!” Tuyết Lang cũng dung móng lang chỉ về phía Lưu Vũ, như đang lên án hành vi đáng giận vừa rồi của hắn.

Nhưng mà.....

Phong Như Khuynh vẫn nghe không hiểu nó đang nói cái gì.

May mắn rất nhanh Lưu Vũ đã thay nàng giải thích.

“Đó là linh thú của ta, là của ta! Vừa rồi biểu tỳ đã nói đưa những linh thú này cho ta, ngươi dựa vào cái gì đoạt đồ vật của ta? Ngươi là nữ nhân ác, là người xấu!”

Lỗi tại hắn còn đang chảy huyết, nhưng vừa thấy Phong Như Khuynh muốn cướp Tuyết Lang, hắn cũng bất chấp rất nhiều, tức đến dậm chân, hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

Phong Như Sương tròn tròn mắt.

Vừa rồi nàng chỉ là muốn giáo huấn Lưu Vũ một chút, mới để hắn đi trêu chọc những linh thú đó, nhưng không nghĩ tới để hắn ở trước mặt Phong Như Khuynh vu oan hãm hại nàng như thế.

Nhưng.....

Phong Như Sương nhìn Lưu Vân Tiêu, trong lòng hơi chút yên ổn vài phần.

Ngoại công đã trở lại, lại còn cường đại như thế, Phong Như Khuynh kiêu ngạo, cũng không dám tiếp tục bắt nạt nàng đi?

Trong Lưu Vân quốc này, trừ ngoại công ra, cũng chỉ có phụ hoàng là Thiên Linh Giả, thật sự chiến đấu, ngoại công chưa chắc sẽ bại bởi ông ấy.

Đồng dạng, ngoại công cũng không dám thật sự tổn thương Phong Như Khuynh.

Nếu không, lấy yêu thương của phụ hoàng với Phong Như Khuynh, nếu nàng không xảy ra việc gì còn đỡ, nếu xảy ra chuyện, nhất định sẽ đi tìm ngoại công liều mạng!

Lúc đó..... Tất nhiên sẽ lưỡng bại câu thương, hoặc là phụ hoàng thật sự sẽ liều mạng mình chết cũng muốn kéo ngoại công đi chung!

Phong Như Sương đúng là biết điểm này, mới hiểu được vì sao Lưu Vân Tiêu sẽ thu tay.

Ông ta thật vất vả mới có địa vị và thành tựu hiện giờ, sao dám đi mạo hiểm như vậy? Còn nữa, chỉ cần cho ông ta một chút thời gian, vượt qua Phong Thiên Ngự..... Cũng không phải là việc khó.

Huống chi là tranh chấp nhất thời này?

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại, mắt lạnh liếc về phía Phong Như Sương: “Khi nào thì Tiểu Lang Nhi của ta thành vật của Phong Như Sương?”

“Công chúa điện hạ.” Lưu thị nhìn thấy Lưu Vân Tiêu đột phá trở về, trong lòng lặng yên thờ phào nhẹ nhõm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không nghĩ tới ngươi vẫn có loại yêu thích đoạt vật của người khác này, Tuyết Lang tự nhiên là của Sương Nhi, vừa rồi nàng đã thừa nhận, chỉ là ngươi ép nàng tặng Tuyết Lang cho ngươi, sao bây giờ lại biến thành của ngươi?”

Đổi thành lúc trước, Lưu thị nhất quyết không dám nói chuyện với Phong Như Khuynh như thế, nhưng hiện tại bà ta đã có chỗ dựa, bà ta còn sợ cái gì?

Cho dù Phong Thiên Ngự có vô số quân đội thì như thế nào?

Ở giữa tu vị, mỗi một giai đoạn tăng lên đều là một ranh giới không thể vượt qua, số lượng của những quân đội đó có nhiều, với cường giả mà nói, đều không tính là cái gì.

Phong Như Sương: “.....”

Khi nào nàng nói qua loại lời nói này? Sao nàng lại không biết?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Linh Võ giả, có thể ăn không? (một)

Editor: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Lưu Vân Tiêu vẫn bình tĩnh mặt dày đáp: “Công chúa, người thật quá đáng. Ta biết từ nhỏ người đã điêu ngoa tùy hứng, nhưng từ trước đến nay người còn không rõ Surong Nhi đối xử với người như thế nào hay sao? Và lại mạng của người là do con bé cứu, người lại lấy oán trả ơn muốn cướp linh thú của nó!”

Vì để đột phá linh võ giả ông ta đã bế quan mấy tháng nay, mà Phong Như Khuynh mới đến đại lục này hai, ba tháng trước.

Cho nên hiển nhiên không có ai nói cho Lưu Vân Tiêu biết những chuyện mới xảy ra gần đây trong hoàng thành.

Phong Như Khuynh bỗng nhiên nở nụ cười, ý cười không chạm tới đáy mắt, đôi mắt là một mảnh lạnh lẽo.

“Lưu lão gia chủ vừa trở về, không hiểu rõ sự tình mấy tháng nay về tình cũng có thể tha thứ được, nhưng Lưu phu nhân vì sao lại giả bộ không rõ? Người không biết chuyện xảy ra ở cửa hoàng thành mấy ngày trước sao?”

Sắc mặt Lưu thị cứng lại: “Chuyện gì?”

Khoảng thời gian này đã xảy ra việc gì mà bà không biết?

Phong Như Khuynh bước về phía Lưu thị, bên môi hàm chứa nụ cười lạnh: “Người không biết nhưng Phong Như Surong lại biết rất rõ, nếu không thì người có thể hỏi nàng ta một chút?”

...

Thấy ánh mắt Lưu thị nhìn về phía mình, biểu cảm trên mặt Phong Như Surong cố trấn định: “Khi đó cứ mẩu trở về nhà ngoại cho nên không biết... Toàn bộ mọi người trong hoàng thành đều tận mắt nhìn thấy, những Linh thú này là do Phong Như Khuynh mang về.”

Đây vốn không phải chuyện gì bí mật ở Lưu Vân Quốc nên Phong Như Surong cũng không dám nói dối.

Sắc mặt Lưu thị lập tức trở nên khó coi, bà ta vội vàng quay đầu nhìn về phía Lưu Vũ: “Vũ Nhi, không phải con nói những linh thú này đều là của Nhi công chúa sao?”

Nghe Lưu thị chất vấn, Lưu Vũ ngẩn người, qua nửa ngày hần mới hoàn hồn, giọng điệu chắc chắn trước sau như một.

“Nương, con cũng không rõ lắm nhưng biểu tỷ nói với con những linh thú này đều là của tỷ ấy.” Lưu Vũ nâng cằm lên, hừ một tiếng, “Dù sao con cũng mặc kệ, con muốn Tuyết Lang kia, người không giúp con mang về, con sẽ không ăn cơm, không uống nước, con sẽ chết cho người xem!”

Biểu tình Lưu thị có chút nôn nóng, nhưng trước mắt, đàn linh thú không phải Phong Như Surong, muốn mang đi thực sự có chút khó khăn.

“Vũ Nhi, nếu không... Nương đến linh thú các mua cho con một con linh thú khác?”

“Không, con chỉ muốn Tuyết Lang!”

Lưu Vũ dứt khoát đặt mộng ngồi dưới đất, la lối khóc lóc lăn lộn, không muốn buông tha cho con Tuyết Lang này.

Trước kia hần có Lưu gia cung chiều, lại có Dung Quý Phi dung túng, còn có Phong Như Khuynh giúp đỡ, tất nhiên là nuôi thành tính tình vô cùng hung hăng càn quấy.

Đáng tiếc Phong Như Khuynh hiện giờ đã không còn là đứa ngốc ngày đó nữa.

Rõ ràng hần đã bị đánh một lần vậy mà vẫn không thấy rõ sự thật.

“Nương, người không lấy Tuyết Lang giúp con được, con sẽ tìm Quý Phi nương nương. Chỉ cần một câu của Quý Phi nương nương, tất cả đều là của

con!” Khuôn mặt Lưu Vũ tràn đầy buồn bực, ánh mắt phẫn hận trùng mắt với Phong Như Khuynh: “Còn người nữa, trước kia ta thích món đồ nào người cũng đều cho ta, hiện tại dựa vào đâu mà người lại không cho nữa?”

Đây giống như là một người ngày nào cũng bỏ thí tiền cho tên ăn mày. Đến một ngày kia đột nhiên không cho nữa, tên ăn mày chẳng những không cảm kích mà ngược lại sẽ càng căm hận người đó.

“Công chúa...” Lưu thị liếc trộm Lưu Vân Tiêu, thấy Lưu Vân Tiêu không ngăn Lưu Vũ lại, lá gan của bà ta cũng lớn hơn, tiến lên phía trước hai bước nói: “Không phải chỉ là một con linh thú thôi à, hơn nữa Vũ Nhi cũng xem như đệ đệ người, người không nên keo kiệt như thế. Không bằng người tặng con Tuyết Lang này cho nó đi, Lưu gia chúng ta thật sự cảm kích người.”

Ánh mắt Phong Như Khuynh chuyển lạnh như mùa đông khắc nghiệt, làm người ta không rét mà run.

“Thứ nhất, trong cuộc đời Phong Như Khuynh ta, chỉ có duy nhất một muội muội Nạp Lan Đại Nhi, một người huynh trưởng Nạp Lan Tịnh, còn lại không có huynh đệ tỷ muội nào khác! Đừng nói là Lưu Vũ, ngay cả Phong Như Suong cũng không hề có quan hệ gì với ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Linh Võ giả, có thể ăn sao? (hai)

Editor: Hạ gia

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

“Thứ hai, Tiểu Lang Nhi không phải lễ vật có thể mang tặng, nó càng không phải đồ vật. Mà nó giống như nhi tử của ta vậy. Cho dù người ta có thể đem nhi tử mình tặng cho người khác, ta cũng không thể làm được. Đời này Phong Như Khuynh ta còn chưa yếu đuối đến mức ấy!”

Lưu thị nổi giận, công chúa thật không hiểu chuyện. Chỉ là một con sói thôi lại đi so sánh với người!

Đối với bất cứ ai mà nói người càng quan trọng hơn, vậy mà nàng lại nói nàng coi con sói kia giống như nhi tử của mình, ngay cả người và thú cũng không phân biệt được, đúng thật là không bằng súc sinh!

Tuyết Lang ô ô kêu hai tiếng, cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Chủ nhân của nó thật tốt.

Vừa rồi vì cứu nó mà hăng hái tiến lên, hiện tại còn xem nó như nhi tử. Cả đời này của nó nhất định phải luôn bên cạnh chủ nhân, cho dù chủ nhân có ăn sạch Thiên Linh Quả của nó thì nó cũng không rời đi!

“Công chúa” Lưu thị cười gượng hai tiếng “Không có con sói này thì tìm con khác đến là được, sao có thể đánh đồng một con sói với nhi tử của ta chứ?”

“Chính xác! Lời này ta nói sai rồi, không thể đánh đồng bọn họ với nhau.”

Ánh mắt Phong Như Khuynh hàm chứa áy náy.

Lưu thị càng sâu hơn: “Công chúa hiểu được thì...”

Một chữ cuối cùng còn chưa rơi xuống, giọng nói thanh thúy của Phong Như Khuynh lại vang lên lần nữa.

“Bởi vì cả Lưu gia người có thêm bao nhiêu người nữa thì vẫn thua xa một sợi lông của Lang Nhi! Vậy mà vừa rồi ta lại đem Lang Nhi so sánh với nhi tử của người, thật xin lỗi Tiểu Lang Nhi của ta...” Phong Như Khuynh vuốt lông Tuyết Lang, trong mắt là nồng đậm xin lỗi.

“Cũng nhờ Lưu phu nhân nhắc nhở ta, mới khiến ta hiểu được đạo lý này. Sau này, ta sẽ không dễ dàng so sánh Lang Nhi với người nữa.”

Bởi vì, những người này... Đều không xứng!

Lang Nhi của nàng vừa trung thành lại ngốc nghếch như vậy, đi đâu tìm được một con sói khác trông cửa tốt như thế? Mà những người này lại muốn cướp Lang Nhi đi, quả thực chính là... suy nghĩ viển vông.

“Công chúa!” Lưu thị có chút phẫn nộ, gầm lên một tiếng.

Ánh mắt Phong Như Khuynh chợt lóe, bóng dáng bước nhanh đến gần Lưu thị. Ba một tiếng, một cái tát hung hăng vung trên khuôn mặt bà.

Động tác của nàng quá nhanh, lại quá đột ngột, đừng nói là những người khác, ngay cả Lưu Vân Tiêu cũng không nghĩ đến Phong Như Khuynh sẽ đánh người ngay tại đây.

“Lớn mật!” Phong Như Khuynh lạnh giọng quát một tiếng, “Ai cho phép ngươi hô to gọi nhỏ với ta? Dĩ hạ phạm thượng?”

“Ngươi...”

Sắc mặt Lưu thị đỏ bừng, phần nộ chỉ tay về phía Phong Như Khuynh.

Hàn quang trong mắt Phong Như Khuynh lóe ra: “Ngươi dám chỉ tay vào ta một cái, ta lập tức phé đi ngón tay của ngươi!”

Lưu thị không cam lòng,

ma

Công công (*) đã đột phá đến Linh Võ giả, sao bà ta vẫn phải chịu đựng tính khí của Phong Như Khuynh chứ?

(*) Công công: Cha chồng

Nhưng bà ta sợ công chúa thật sự sẽ phát điên mà cắn loạn nên chỉ đành hạ ngón tay xuống, oán giận trừng mắt nhìn Phong Như Khuynh.

“Gia gia.”

Lưu Vũ chuyển hướng, ủy khuất nhìn Lưu Vân từ đầu đến cuối đều không nói lời nào: “Ta muốn con Tuyết Lang kia.”

Ánh mắt Lưu Vân Tiêu âm trầm một chút, hẳn không để ý đến lời đến Lưu Vũ nói, trong mắt lão mang theo sắc bén lạnh lẽo.

“Công chúa, người khi dễ tức phụ (*) của ta ngay trước mặt ta có phải là rất quá đáng không?”

(*) Tức phụ: Con dâu

Tốt xấu gì ông ta cũng đã là Linh Võ giả.

Lần này trở về hoàng thành, cho dù là bề hạ cũng phải đối đãi tôn trọng với ông ta như khách quý..

Không nghĩ tới Phong Như Khuynh... Vậy mà lại đánh người ngay trước mặt ông!

Phong Như Khuynh dương mắt nhìn về bề ngưỡ Lưu Vân Tiêu: “Ta đánh bà ta thì thế nào? Ta muốn đánh chết bà ta ai dám nói nửa chữ không?”

“Ngươi...” Lưu Vân Tiêu tức giận gương mặt già xanh mét, “Ta là Linh Võ giả!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Linh Võ giả, có thể ăn à? (3)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Beta: MAC

Phong Như Khuynh vuốt tay, mồ mịt giống như chẳng biết chuyện gì: "Linh Võ giả? Đó là thứ gì? Có thể làm đồ ăn vặt cho Tiểu Lang nhi nhà ta không? Nếu như không thể, vậy thì dùng làm cái rắm gì?"

"..."

Nha đầu này, thật sự không biết Linh Võ giả đại biểu cho cái gì ư?

Thì ra hẳn giả bộ tiếp cận cả buổi, nhưng cái gì nàng cũng không hiểu.

"Linh Võ giả, chính là cùng cấp bậc với Phụ Hoàng ngươi!" Lưu Vân Tiêu hít một hơi thật sâu, mới áp chế được phần nộ trong lòng, không có triệt để

bộc phát ra.

"Ồ!" Phong Như Khuynh chợt hiểu ra: "Hóa ra ngươi muốn mưu quyền soán vị!"

"..."

Lưu Vân Tiêu bối rối.

Mưu quyền soán vị? Hắn nói lúc nào?

Tuy hắn cũng có ý nghĩ này, nhưng mà... Vẫn chưa đến lúc đó mà?

"Người tới!"

Đúng lúc này, Phong Như Khuynh chợt quát lạnh một tiếng, truyền thẳng đến hậu hoa viên.

Giọng nói phát ra không bao lâu, một đội thị vệ từ bốn phương tám hướng đã thành hình xông tới, toàn bộ đám người Lưu Vân Tiêu đều bị vây lại.

Lưu Vân Tiêu vất vả lắm mới phục hồi lại tinh thần, đã thấy người của hắn bị đội thị vệ vây kín, cắn răng hỏi: "Công chúa, người có ý gì?"

"Không có ý gì." Phong Như Khuynh híp mắt, cười tủm tỉm đi đến phía sau lưng Thống Lĩnh thị vệ: "Lưu gia Lưu Vân Tiêu muốn mưu triều soán vị, bắt hắn lại cho ta."

Lưu Vân Tiêu tròn tròn mắt, cứ như vậy mà vu oan hãm hại hắn, rõ ràng hắn không có làm gì, thậm chí còn không dám xuất thủ với Phong Như Khuynh, sao lại biến thành mưu triều soán vị rồi?

"Công chúa, ta lúc nào thì muốn mưu triều soán vị, ngươi nói rõ cho ta, hãm hại ta như vậy, là có ý gì?" Lưu Vân Tiêu tức giận, gương mặt già nua đỏ bừng.

Phong Như Khuynh lờm Lưu Vân Tiêu: "Vừa rồi không phải ngươi nói ngươi cùng cấp bậc với Phụ Hoàng ta à?"

"Đúng vậy."

Cái này và mưu triều soán vị có liên quan gì đâu? Đều là Linh Võ giả, chính là cùng một cấp bậc.

"Sao có thể được? Phụ Hoàng ta là ai chứ? Ông ấy chính là Đế Vương Lưu Vân Quốc, ngươi nói ngươi cùng cấp bậc với ông ấy, chẳng phải nói xa nói gần với ta, rằng ngươi cũng chính là Đế Vương à? Cái này không phải mưu quyền soán vị thì là cái gì?"

"..."

Đời này Lưu Vân Tiêu đã gặp rất nhiều người vô si, bản thân hắn cũng là một trong số đó, nhưng mà bất luận là so kẻ nào với Phong Như Khuynh, đều gặp phải sự phụ.

Có thể vô si đến trình độ thế này, chỉ có một mình nàng!

Nhìn Đội Đới Dao thị vệ, quả đám của Lưu Vân Tiêu càng nắm càng chặt, linh khí toàn thân cuộn cuộn lên, hình dáng như một con bão.

Cố tình vào lúc này, thỉnh thoảng lại truyền đến một giọng già nua, trung khí mười phần, rơi vào đám người, chấn động lỗ tai những người đang có mặt ở đây.

"Ta vừa nghe được có người đang muốn mưu triều soán vị? Là cái lão bất tử nào, dám giành ngai vàng của nữ tể ta?"

Phong Như Khuynh mừng rỡ ngẩng đầu lên, thấy lão giả bước ra từ cửa viện, trên mặt không tự chủ hiện lên sự vui vẻ.

"Ngoại công!"

Một tay lão giả đặt sau lưng, trường sam màu xanh đen càng khiến ông thêm anh khí, có lẽ vì từng trải qua sa trường, ông di chuyển như gió, toàn thân đều là sát khí, nghiêm khắc và lạnh lùng.

Nhưng..

Mọi sự ác liệt, trong khoảng khắc nhìn thấy Phong Như Khuynh, đều hóa thành hư ảo, tan biến vô tung.

"Ngoại công, sao người lại tới đây?" Phong Như Khuynh cười tủm tỉm, cả tâm tình cũng đều chuyển biến tốt.

Lão Tướng quân hừ một tiếng: "Ta nghe nói trong triều có người bức bách nữ tể ta khi dễ ngoại tôn nữ ta, sao ta có thể chịu đựng được? Cho nên lập tức vào cung, không nghĩ đến đã hạ triều, chẳng qua nghe nói con còn ở trong cung nên mới đến tìm con, nhưng mà..."

Nhưng mà, càng khiến ông không ngờ chính là... Vẫn còn có người dám giành ngai vàng với nữ tể ông?

Tướng ông là người chết rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Giây phút Lưu Vân Tiêu kinh hãi (1)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

"Lão Tướng quân!" Nét mặt già nua của Lưu Vân Tiêu nặng nề hiếm thấy, trong mắt lộ ra sự tàn nhẫn: "Dù ta có thể nào thì cũng sẽ không làm ra chuyện như mưu triều soán vị! Hôm nay ta ở đây, chẳng qua vì nhìn thấy có người khi dễ tôn nhi ta mà thôi, không nghĩ đến công chúa lại tin những lời xằng bậy, hãm hại ta! Chuyện này Bộ Hạ nhất định phải cho ta một công đạo!"

Lão Tướng quân nheo mắt lại.

Thời điểm lên triều, d+đ-l/q?đ đám người kia bức bách Bộ Hạ cho công đạo, hạ triều, vẫn có người muốn làm chuyện này?

Thật cho rằng ông đã già, không còn dùng được đúng không?

"Công đạo? Người đã trở lại, quả thật phải cho Nạp Lan gia ta một công đạo, tiểu tử nhà người thường hay khi dễ tiểu Đại Nhi nhà ta, không biết Lưu Lão gia chủ muốn cho ta công đạo như thế nào?"

Trên mặt Lão Tướng quân không chút biểu tình, vẻ mặt lạnh lùng, vẫn như Chiến thần đang đứng trên chiến trường mấy năm trước, xơ xác tiêu điều mà lạnh nhạt.

Ánh mắt Lưu Vân Tiêu có chút hoảng hốt, không phải nói lão già này đã bệnh đến đi đứng cũng khó khăn, cần dựa vào quai trọng à?

Quai trọng của ông đâu?

Đừng nói đến quai trọng, chỉ nhìn bộ dạng đang nổi giận của lão già này, cũng không giống như đang bệnh nguy kịch, rõ ràng vẫn như trước đây khi thể mườì phần.

"Lão Tướng quân!" Trong lòng Lưu Vân Tiêu lạnh lùng, linh khí lại bắt đầu chuyển động, ùn ùn kéo đến, dường như muốn bao phủ cả đất trời: "Vũ Nhi chỉ là một đứa bé, coi như hấn có càn quấy, thì có thể làm ra chuyện gì? Ngược lại, công chúa đầu tiên là dùng Linh Thú đã thương Vũ Nhi, sau đó nàng lại xuất thủ đánh nhi tức của ta! Nếu hôm nay, không cho ta một công đạo, thì đừng trách ta không khách khí!"

Lão Tướng quân hừ lạnh một tiếng: "Ta cũng muốn nhìn một chút, ai dám động đến nàng!"

Oanh!

Dưới trận cuồng phong, Lão Tướng quân không áp chế khí thế nữa, ầm ầm bộc phát ra, cây cối xung quanh đều bị tàn phá, hóa thành một mớ hỗn độn.

"Người..."

Trong trận cuồng phong thân thể, d//đ-lee)quy??đônLưu Vân Tiêu cứng ngắc, ánh mắt hấn trừng lớn, nhìn Lão Tướng quân tựa như gặp phải quỷ.

"Người... Người cũng đột phá đến Linh Võ giả?"

Nói đến lời cuối cùng, giọng nói của hấn mang theo bén nhọn, tràn đầy run rẩy.

Đến tuổi như bọn họ, dựa vào thiên phú bản thân để đột phá là chuyện không thể nào, trừ phi gặp được kỳ ngộ gì đó mới có thể đột phá đến một cảnh giới khác...

Nếu không có người giúp hấn một tay, đừng nói là đạt đến Linh Võ giả, dù là cảnh giới Chân Vũ giả, nửa bước cũng khó khăn.

Tại sao...

Hấn cực khổ ăn náu nhiều năm như vậy, phòng ngừa biết bao tai mất trong hoàng cung, vất vả lắm mới đạt tới Linh Võ giả.

Lão bắt tử này, vậy mà cũng âm thầm đột phá?

Hô hấp Lưu Vân Tiêu dồn dập, gương mặt già nua tái nhợt, quả đấm của hấn nắm thật chặt, linh lực cường đại của hấn từ khe hở ngón tay đang mù mịt,

lại tan biến vô ảnh vô tung.

"Linh Võ già?"

Phong Như Sương chạy thật nhanh đến phía trước, trong giọng nói của nàng ta hàm chứa không tin nổi, bên trong đôi mắt đẹp là sự tuyệt vọng.

Tại sao lại có thể như vậy...

Ngoại công nàng ta vất vả lắm mới đột phá Linh Võ giả, cứ tưởng rằng bản thân có thể cùng Phong Như Khuynh so cao thấp, Phụ Hoàng cũng không dám khinh thường nàng ta.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Nạp Lan Lão Tướng quân cũng đột phá?

Tại sao?

Tại sao mọi may mắn đều xoay quanh Phong Như Khuynh, tại sao nàng ta chỗ nào cũng thua nàng?

Nàng ta không cam lòng! Nàng ta muốn giẫm nàng dưới chân, khiến Phong Như Khuynh phải dựa vào hơi thở nàng ta mà sống!

Thân thể mềm mại của Phong Như Sương khẽ run, Lão Tướng quân đột phá, đối với thiên hạ mà nói thì đây là chuyện tốt, nhưng đối với nàng ta mà nói, lại giống như sấm sét giữa trời quang! Khiến nàng ta cảm thấy không thoải!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Giây phút Lưu Vân Tiêu kinh hãi (2)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

“Oa!”

Lưu Vũ hơi sững sốt, sau đó khóc rống lên. Hắn ra sức kéo ống tay áo của Lưu Vân Tiêu, khóc nước mắt nước mũi đan xen: "Gia gia, ta muốn Tuyệt Lang, ta muốn con Tuyệt Lang kia!"

Lưu Vân Tiêu mất kiên nhẫn nhú mày, trong lòng càng tức giận. Sao tiểu tử này lại bị sùng thành hỗn xược như vậy?

Nhưng cho dù Lưu Vân Tiêu không vui vì hành vi của Lưu Vũ thì ở trước mặt những người khác, ông nhất định phải che chở cho tôn tử của Lưu gia.

"Bốp!"

Ngay lúc Lưu Vân Tiêu đang muốn lên tiếng, thân hình của Phong Như Khuynh lóe lên, roi xuống trước mặt Lưu Vũ, một tay xách tên lùn kia lên, một cái tát mạnh mẽ vung xuống mũi hắn.

"Người gào khóc kêu một câu nữa thì sau đó người chính là đồ ăn của Tiểu Lang nhi nhà ta!" Thiếu nữ nhướn mày, dừng dừng mà kiêu ngạo.

"Ngao ngao!"

Trong mắt Tuyệt Lang đều là hưng phấn, đã rất lâu rồi nó chưa ăn thịt người, chẹp... Mặc dù người này trông ăn không ngon nhưng làm món khai vị cũng không sao.

Lưu Vũ bị dọa sợ, quả nhiên không dám thút thít. Hắn nhìn về mặt lạnh lẽo âm trầm của Lưu Vân Tiêu một cái, lại chuyển ánh mắt sang Lưu thị đang phần nộ và không dám tin bên kia, nước mắt uất ức đảo quanh trong hốc mắt.

"Công chúa, người không cảm thấy mình quá phận rồi sao?" Lưu Vân Tiêu nắm chặt nắm đấm, ánh mắt hung ác nham hiểm, cắn răng tức giận nói.

Phong Như Khuynh liếc nhìn Lưu Vân Tiêu: "Người muốn cướp hoàng vị của cha ta, hắn muốn cướp Linh thú của ta, chẳng lẽ các người không quá phận?"

"..." Giọng của Lưu Vân Tiêu hơi chậm lại: "Hoàng vị kia hoàn toàn là bịa đặt, còn về Linh thú... Đây cũng chỉ là một con Linh thú mà thôi, nếu công chúa đồng ý tặng Linh thú cho Vũ nhi, ta đồng ý đáp ứng người ba điều kiện."

Phong Như Khuynh cười.

Nàng bị Luru Vân Tiêu chọc cười.

Nàng quay đầu nhìn về phía lão tướng quân: "Ngoại công, ba điều kiện của ông ta có đáng giá không?"

Ánh mắt lạnh lẽo của lão tướng quân liếc nhìn Luru Vân Tiêu: "Không đáng một đồng!"

"Ngươi..." Luru Vân Tiêu nhin một hơi trong ngực.

Nhưng ông ta ngại thực lực của lão tướng quân nên không dám tùy tiện động thủ.

Nhưng dù sao ông cũng là Linh vũ giả, Phong Như Khuynh trẻ tuổi không hiểu chuyện, lão tướng quân còn không hiểu hay sao?

Nếu như Luru Vân quốc có ba Linh vũ giả, đối với bệ hạ mà nói cũng là một chuyện tốt, hứa hẹn của ông ta chẳng phải sẽ có giá trị hơn xa con Linh thú kia sao?

"Đúng là không đáng một đồng." Phong Như Khuynh nhếch môi cười nhạt: "Bây giờ Tiểu Lang Nhi của ta chỉ mới hai tuổi thôi mà đã là Linh thú cấp ba, không bao lâu nữa, nó sẽ trở thành cấp bốn! Một ông lão sáu mươi tuổi mới đột phá Linh vũ giả như ông có tư cách gì mà so với sói của ta?"

Tuyệt Lang ra sức gật đầu.

Đúng vậy đúng vậy, giá trị lợi dụng của nó nhiều hơn ông lão này nhiều.

Ai cũng không thể tách nó ra khỏi Thiên Linh Quả!

"Ông có muốn động thủ với ta không?" Phong Như Khuynh liếc qua ánh mắt tràn đầy lửa giận của Luru Vân Tiêu, ý cười càng sâu hơn: "Người đâu, đi gọi phụ hoàng của ta đến đây, nói là có người muốn soán vị còn định động thủ với ta!"

"..."

Khuôn mặt già của Luru Vân Tiêu cứng đờ.

Ông ta lại nhìn lão tướng quân bình tĩnh che chắn trước mặt Phong Như Khuynh, sắc mặt ông ta càng hốt hoảng.

Suy cho cùng, lúc trước ông ta dám kiêu ngạo như vậy là vì nước Luru Vân chỉ có một mình Phong Thiên Ngự là Linh vũ giả.

Hiện tại lại thêm một người, còn là nhạc phụ của Phong Thiên Ngự, điều này khiến trong lòng ông ta lo sợ không thôi.

Dù sao...

Nếu hai Linh Vũ giả cùng nhau động thủ, vậy người thua nhất định là ông ta!

"Hiểu lắm, hiểu lắm, đây đều là hiểu lắm." Luru Vân Tiêu lau mồ hôi lạnh trên trán, gương mặt già nua lộ ra nét cười ngượng ngùng.

Đây là lần đầu tiên hắn biết sợ hãi sau khi đột phá Linh Vũ giả.

Trong nháy mắt giống như trở về mười năm trước, một ông lão chỉ biết cúi đầu khom lưng với người khác như chó giữ nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Trừng phạt (1)

Edit: Cò Lười

Beta: MAC

Phong Như Khuynh híp mắt, cười lạnh lùng: "Hiểu lắm? Ta thấy việc này không có cái gì hiểu lắm, ngươi muốn mưu triều soán vị, ta cần phải nói cho phụ hoàng biết!"

Khỏe miệng Lưu Vân Tiêu khẽ run rẩy, trong lòng hấn hồi hận vô cùng, sớm biết như thế thì hôm nay đã không tiến hoàng cung thể hiện, đang êm đẹp đến trêu chọc nhóm người này làm gì?

“Công chúa, tất cả những chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm, Lưu gia ta từ trước đến nay đều trung thành và tận tâm với bệ hạ, hơn nữa nữ nhi ta lại là phi tử của bệ hạ, ta oán vị làm cái gì? Công chúa người hoàn toàn hiểu lầm ta...”

“Vậy sao vừa rồi người còn muốn đánh ta?”

Phong Như Khuynh tới gần Lưu Vân Tiêu, giọng nói không khỏi mang theo vài phần uy hiếp. Nụ cười trên mặt Lưu Vân Tiêu cứng đờ, xác thật thiếu chút nữa hấn đã không nhịn xuống được, nhưng không phải cuối cùng vẫn không động thủ sao?

“Người đường đường là công chúa Lưu Vân Quốc, cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám khi dễ người.”

Nếu không có lão tướng quân xen vào, có lẽ cuối cùng Lưu Vân Tiêu sẽ không khống chế được tay mình.

Tiểu là... lão già kia cũng đột phá đến Linh Vũ giả rồi.

Hấn còn chưa ngu đến nỗi đi đối phó với hai người cấp bậc Linh Vũ giả.

“Lưu Vân Tiêu, lão già nhà người thật to gan!”

Nạp Lan lão gia tử cũng mặc kệ có hiểu lầm cái gì hay không, hấn giận tím mặt, giọng nói lạnh lẽo: “Ồ trong hoàng cung còn dám khi dễ Khuynh Nhi. Hôm nay, Lưu thị các người ai cũng đừng nghĩ đến việc rời đi!”

Lưu Vân Tiêu mồ hôi lạnh chảy càng nhiều, hấn không dám tiếp tục ở hoàng cung làm mọi chuyện xấu hơn, nếu như khiến bệ hạ chú ý tới đây, hấn sợ thật sự là đi không được.

“Lão tướng quân, ta nói tất cả việc này đều là hiểu lầm thôi, nếu sớm biết rằng đó là linh thú quan trọng của công chúa, ta nhất định không dám như thế.”

Nói xong, Lưu Vân Tiêu liền liên tục khẳng định đây là hiểu lầm, tuyệt đối không nguyên ý thừa nhận là do ông ta cố ý làm!

“Người nói đây là hiểu lầm, nhưng Lưu phu nhân đã chính miệng nói, đây là linh thú của Phong Như Sương, còn bức bách ta đem linh thú giao ra, việc này không biết có phải cũng chỉ là hiểu lầm hay không?”

Khuôn mặt già của Lưu Vân Tiêu tức khắc trầm xuống, ánh mắt sắc bén quét về phía sau nhìn Phong Như Sương cùng Lưu thị.

Sắc mặt Phong Như Sương tái nhợt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Phong Như Khuynh.

Nàng rõ ràng biết nàng ta không có khả năng nói ra những lời này.

Vì sao Phong Như Khuynh lại kiên quyết muốn kéo nàng ta xuống nước.

Nàng ta vô tội.

“Nhị công chúa cùng Lưu thị đã làm chuyện sai thì mặc cho công chúa xử trí, ta sẽ không can thiệp.”

Lưu gia vốn là nhân tình bạc bẽo.

Hơn nữa Lưu Dung cùng Phong Như Sương đã không còn tác dụng, ở hoàng cung lại làm ra chuyện này, hấn cũng không cần thiết phải bảo vệ các nàng nữa.

Huống chi, hai nữ nhân này cũng không có tác dụng gì quá lớn. Nếu không phải vị đại nhân kia dặn phải chiều cố các nàng, hấn đã sớm vứt bỏ hai người này.

“Ngoại công!” Phong Như Sương cắn môi, nước mắt chảy xuống.

Nhìn ngoại công của Phong Như Khuynh đối xử với nàng ta xem, mặc kệ trước đây Phong Như Khuynh cư xử tệ bạc với ông ta như nào, cuối cùng ông ta vẫn luôn bảo vệ nàng ta. Nhìn lại nàng, quả thực chính là cách biệt một trời một vực. Nàng không rõ, vì sao Phong Như Khuynh lại may mắn như thế, có nhiều người che chở nàng ta như vậy, mà nàng thì cái gì cũng đều phải dựa vào chính mình?

“Một khi đã nói như vậy,” Ánh mắt Phong Như Khuynh thoáng hiện lên chút âm lãnh, cười tủm tỉm “Ông ngoại, nghe nói quân doanh đang thiếu người để huấn luyện phải không? Chúng ta đưa Phong Như Sương đi rèn luyện mấy tháng giúp nàng giảm bớt lệ khí đi.”

Sắc mặt Phong Như Sương lập tức trắng bệch, một tia huyết sắc cũng không có.

Nàng ta muốn đẩy nàng vào quân doanh?

Chỗ địa phương khổ cực kia có ai ngu mà đến?

Huống chi, quân doanh là địa bàn của Nạp Lan gia, nàng bị đưa đi, còn có thể yên ổn sống qua ngày sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Trừng Phạt (2)

Editor : changchang

Beta: Hà

"Phong Như Khuynh, phụ hoàng sẽ không cho phép ngươi làm như vậy!" Thân thể mềm mại của Phong Như Sương run rẩy, vẫn đang vô lực chống cự.

Trong lòng nàng rõ ràng hiểu được, lần kháng cự này, không có chút hiệu quả gì

"Ngươi cảm thấy, phụ hoàng sẽ nghe ngươi hay là nghe ta?" Phong Như Khuynh ngón tay nhẹ nhàng vỗ cằm, trên mặt chứa đựng nụ cười, "Đừng nói là đưa ngươi đi quân doanh, cho dù là tìm tên khát cái gã ngươi đi, phụ hoàng cũng sẽ không từ chối ta."

Giờ khắc này, tâm của Phong Như Sương ở bờ tuyệt vọng.

Đôi mắt to của nàng chứa đầy nước mắt, âm thanh run rẩy: "Ngươi rõ ràng biết, ta không nói như vậy"

Con Tuyết Lang này là nàng đưa đến cho Phong Như Khuynh, còn có những Linh Thú khác, nàng trông thấy tại cửa thành, nàng đàn độn hay là ngu ngốc, sẽ nói ra những lời ngu xuẩn như vậy?

Phong Như Khuynh nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Ta không biết, ta chỉ biết, cứ mấu khẳng định sẽ không hãm hại ngươi."

Thực sự nàng hiểu được, Phong Như Sương sẽ không ngu xuẩn như vậy, nhưng là... Lúc này không có nghĩa, nàng không suy nghĩ đem Phong Như Sương đưa đi.

Ai bảo nàng muốn bò lên giường Quốc sư?

Đưa nàng đi một thời gian, tránh cho nàng ở lại Hoành thành càng chướng mắt.

Về phần mấy tháng sau... Ai biết được Hoành thành sẽ xảy ra biến cố gì?

Bờ môi Phong Như Sương run rẩy, nàng há mồm vài lần, nhưng vẫn không nói được ra chữ nào.

Bởi vì nàng đã hiểu.

Phong Như Khuynh đây là cố ý, nàng ta chính là đang tìm một cơ hội đuổi nàng đi, một mình chiếm lấy phụ hoàng!

Ánh mắt Phong Như Khuynh đảo qua, dừng lại trên người của Lưu thị

Lưu thị cả người run run, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của thiếu nữ.

Thiếu nữ trong mắt mỉm cười, chỉ là nụ cười kia thực lạnh giá, như gió lạnh phất vào trong lòng người khác, cơ thể liền lạnh lẽo

"Ngươi không thể dạy dỗ hài tử, ta không ngại thay ngươi dạy dỗ hắn, từ hôm nay trở đi, Lưu Vũ liền ở lại trong cung, ta tìm người đến dạy hắn thể nào là lễ nghi!"

Trong lòng Lưu thị hoảng hốt, nàng gắt gao ôm thân thể của Lưu Vũ, liều chết cắn chặt môi: "Công chúa, cầu người buông tha Vũ nhi..."

Nàng không thể để Lưu Vũ ở lại, tuyệt đối không thể.

Ánh mắt Phong Như Khuynh hướng về phía Tuyết Lang ra hiệu.

Tuyết Lang lập tức hiểu rõ ý tứ của Phong Như Khuynh, ngao ô một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về hướng Lưu thị.

Lưu thị không dám ngăn cản nó, thân thể điều căng thẳng, trên mặt lộ vẻ khủng hoảng

"Công chúa" Lưu Vân Tiêu ngăn cản Tuyết Lang theo bản năng, "Vũ nhi là vô tội"

Dù sao Luru Vũ cũng là cháu nội

Cháu nội cùng cháu ngoại vẫn là không giống nhau.

Phong Như Khuynh cười lạnh một tiếng, "Người đâu, đi mời phụ hoàng đến, nói cho hắn có người đang âm mưu soán vị, còn ra tay đánh ta."

"....." Hai mắt Luru Vân Tiêu mở to.

Hắn đánh nào khi nào? Hắn ngay cả một đầu ngón tay của nàng cũng không dám đụng đến!

"Từ từ!" Mắt thấy mấy tên thị vệ sắp sửa rời đi, Luru Vân Tiêu luống cuống, vội vàng lên tiếng.

Nếu để cho họ mời Hoàng thượng đến, tên tiểu tử kia còn không cùng hắn liều mạng à?

Hắn còn không có đàn độn như vậy, cùng Phong Thiên Ngự chính diện chống đối.

"Công chúa, Vũ nhi tuổi còn nhỏ...." Hắn khẽ cau mày.

"Nguyên nhân chính là vì hắn tuổi còn nhỏ, mới cần một người đứng dẫn dắt dạy dỗ." Phong Như Khuynh giương cao nụ cười lạnh nhạt, "Ta giúp người dạy dỗ hắn, chính là vì Luru gia người."

Luru Vân Tiêu thần tình rối rắm, hắn trời sinh nhất gan, bằng không cũng sẽ không chạy đi tu luyện, sở dĩ trước kia dám kiêu ngạo, hắn cũng chỉ là nghĩ đến trong hoàng cung còn có Phong Thiên Ngự có thể đốc lòng cùng hắn chiến đấu.

Hiện tại....

Sau nửa ngày, Luru Vân Tiêu buông lỏng mày ra.

Hắn nghĩ Phong Như Khuynh đối với Vũ nhi cũng sẽ không quá phận, nếu không... Vị đại nhân kia cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Trừng Phạt (3)

Editor : changchang

Beta: Hà

"Vậy làm phiền công chúa."

Luru thị không dám tin tròn tròn mắt

Công công đồng ý rồi? Hắn thật sự đồng ý rồi hả? Vũ nhi là dòng dõi duy nhất của Luru gia, hắn thật sự cam lòng đem Vũ nhi bỏ lại trong cung?

"Về phần Luru thị...." Phong Như Khuynh cúi đầu đôi mắt liếc nhìn về phía Luru Thị, "Đánh một trăm gậy, đuổi ra khỏi cung, từ nay về sau, không cho phép bước vào trong cung một bước."

Khéo miệng Luru thị co giật, nếu Luru Vân Tiêu đã đồng ý rồi, nàng càng không dám chống lại.

"Còn người nữa...." Phong Như Khuynh ánh mắt chuyển hướng về phía Luru Vân Tiêu.

Nàng sẽ không quên, sở dĩ Luru thị dám phách lối như vậy, nguyên nhân đều là vì Luru Vân Tiêu.

Cái kẻ đầu sỏ này!

Về mặt Luru Vân Tiêu vốn đã ghen khuất, sau đó còn nghe được lời này của Phong Như Khuynh, lửa giận trong nội tâm từ từ bùng phát ra ngoài, nhưng hắn vẫn là đè nén lại.

"Công chúa, đây đều là hiểu lầm, ta...."

"Ta mặc kệ đây có phải hiểu lầm hay không, các người hôm nay làm ta và thú của ta sợ hãi, nếu không bồi thường chút phí tổn thất về tinh thần thì khó ăn

nói với bề trên, tiểu lang, người cùng Hùng Nhất đi theo phía sau Lưu Vân Tiêu về Lưu gia, vừa ý cái gì đều cầm về cho ta."

Lưu Vân Tiêu: "....."

Người là công chúa nước Lưu Vân, còn muốn chiếm núi làm vua cường đạo?

Cái này là đang trêu chọc mọi người sao?

"Xem ra là người không muốn, người đâu, đi mời phụ...."

chữ Hoàng cuối cùng còn chưa rơi xuống, Lưu Vân Tiêu đã hung tợn nghiêng rằng: "Hết thấy đều nghe theo công chúa!"

Phong Như Khuynh đáng chết!

Sớm muộn gì hán cũng phải xả con giận này!

Quả thật là quá oan uổng rồi!

"Lúc này mới nghe lời." Rốt cuộc Phong Như Khuynh lộ ra bộ dáng tươi cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tuyết Lang, "Người đừng chỉ ham ăn những linh dược kia, thấy cái gì tài bảo vàng bạc hết thấy đều mang về cho ta, nghe rõ chưa?"

Lưu gia có thể lên nhanh như vậy, ngoại trừ bí thuật bên ngoài, thế nào cũng không thoát khỏi mối quan hệ cùng Linh dược kia.

Vì vậy....

Nàng không dọn Lưu gia trống không, nàng tuyệt không cam lòng.

Lưu Vân Tiêu nét mặt già nua trắng bệch.

Nàng là sao biết Lưu gia cất giấu không ít Linh dược?

Nhưng mà những Linh dược kia, là hán đổi nhiều năm như vậy, thật vất vả lấy được từ trên tay của vị đại nhân kia, ý định lưu lại dùng để sau này bồi dưỡng Vũ nhi.

Chuyện này hán che giấu rất kỹ, hán là không một ai biết, vì sao nàng lại biết rõ ràng như vậy?

Nhưng mà....

Nghĩ đến nơi cất giấu Linh dược kia, Lưu Vân Tiêu lại nhẹ nhàng thở ra.

Cái chỗ cất giấu kia rất bí ẩn, cho dù là có những linh thú này đi, cũng sẽ không thể nào tìm được, về phần vàng bạc tài bảo của hán....Đều là vật ngoài thân, mất thì mất.

Dù sao những vật phẩm quý hiếm, hán đều giấu rất tốt...

"Còn không mau rút đi!" Phong Như Khuynh sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm nghị quát lớn.

Lưu Vân Tiêu ôm quyền cúi đầu: "Vây lão phu liền cáo lui trước."

Nói xong lời này, Lưu Vân Tiêu liền nhìn về phía Lưu thị còn đang ôm Lưu Vũ không chịu buông tay, ánh mắt hán lạnh lùng, mặt không biểu tình: "Đi thôi."

"Vâng."

Lưu thị cắn răng, từ dưới đất đứng lên, nàng nhìn thấy Lưu Vũ oa oa khóc lớn, có chút đau lòng, cuối cùng vẫn là cương quyết quay đầu đi, theo Lưu Vân Tiêu cùng đi ra ngoài.

Chờ Lưu Vân Tiêu đi rồi, Phong Như Khuynh sai thị vệ áp chế Phong Như Sương cùng Lưu Vũ đi xuống, lại tiếp tục sai bảo những cái khác.

Cuối cùng trong hậu hoa viên chỉ còn lại mình nàng cùng Nạp Lan lão gia tử.

Nạp Lan lão gia tử kim nén lửa giận trong bụng, khó khăn thở mạnh: "Khuynh nhi, vì sao lại dễ dàng bỏ qua cho những tên khốn kiếp Lưu gia kia?"

"Người và hán đều mới cùng nhau đột phá không bao lâu, nếu là chiến đấu một trận, cả hai sẽ bị thua thiệt, ta không muốn để cho người bị thương."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Trùng phạt (4)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

Lão gia tử tuổi đã lớn như vậy cũng nên bảo dưỡng tuổi thọ, loại chuyện chiến đấu này không cần làm phiền ông.

Nạp Lan lão gia tử tự nhiên hiểu Phong Như Khuynh là đang quan tâm ông, tức giận trong lòng cũng mất đi vài phần: “Không phải còn có bộ hạ sao? Hai người chúng ta liên thủ, còn đánh không lại lão đồng tây kia sao?”

Nụ cười trên mặt Phong Như Khuynh dần biến mất, lâm vào trong trầm mặc.

Nạp Lan lão gia tử sừng sốt một chút, lúc này mới phát hiện có chút không thích hợp.

“Khuynh Nhi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phong Như Khuynh cười khỏ một tiếng: “Đây cũng là nguyên nhân con không để phụ hoàng ra tay, thân thể của ông ấy không tốt lắm, chỉ sợ... Đã không có biện pháp chiến đấu.”

Từ sau khi phụ hoàng thiếu chút nữa ngất xỉu, nàng đã nhân cơ hội để Phù Thần kiểm tra thân thể của ông.

Tự nhiên hiểu rõ... Tình trạng thân thể hiện giờ.

Mấy năm nay Phong Thiên Ngự đều cố gắng chống đỡ, cho dù bản thân có thực lực Linh Võ Giả, cũng không thể phát huy ra, còn sẽ ảnh hưởng đến thân thể của ông.

Trong lòng Nạp Lan lão gia tử lộp bộp một chút: “Sao lại thế? Bộ hạ làm sao vậy?”

“Ngoại công, nếu con đoán không sai, phụ hoàng bị trúng độc.”

Nhìn bề ngoài, ông là làm lụng vất vả quá độ, hơn nữa vì thương tâm làm cho tâm thần đều bị tổn hại, nhưng trên thực tế, ông bị trúng độc! Hơn nữa loại độc này xâm nhập cốt tủy, còn cực kỳ khó có thể phát hiện.

Cho nên, mặc dù là nàng gặp mặt Phong Thiên Ngự nhiều như vậy, cũng không phát hiện ra ông bị trúng độc!

Nếu không phải lần này Phong Thiên Ngự không thể chống đỡ, nàng căn bản cũng không phát hiện ra...

“Con nói cái gì?” Nạp Lan lão gia tử tức giận tận trời, cơ thể của ông thiếu chút nữa không thể đứng vững, vội vàng đỡ thân cây bên cạnh, tức giận nghiến răng nghiến lợi: “Có người dám ra tay với bộ hạ?”

Phong Như Khuynh mím môi: “Hơn nữa, độc này... Đã rất nhiều năm, vốn dĩ ở năm đó ông ấy sẽ chết bất đắc kỳ tử, chỉ là có người khác chế độc cho ông, mới khiến ông còn sống, nhưng độc không thể loại bỏ hoàn toàn, sớm muộn gì cũng sẽ ngấm cả vào trong cơ thể ông, làm cho thân thể hiện giờ của ông từ từ suy yếu cho đến chết!”

Dựa theo tình huống của phụ hoàng mà nhìn, ông cũng không biết mình trúng độc, bởi vậy có thể thấy được, lúc có người khác chế độc cho ông, ông cũng không phát hiện ra.

Những người khác càng khó nhìn ra là ông trúng độc, cho nên nhiều năm như vậy vẫn một mực cho rằng ông thương tâm quá độ mới làm thân thể bị hao tổn.

“Vậy... Bộ hạ ngài... Còn có thể sống được bao lâu?”

Lúc Nạp Lan lão gia tử nói lời này, giọng nói già nua nghẹn ngào, trong ánh mắt ông mang theo đau đớn, cả người tức đến run rẩy.

“Nhiều nhất... Một năm...”

Phong Như Khuynh nhắm mắt lại.

Nếu trong một năm này nàng không thể cứu ông ấy, vậy cuối cùng sẽ vô phương cứu chữa.

Độc tố xâm nhập vào trái tim, đó là ngày.... ..

“Một năm...” Nạp Lan lão gia từ đau đớn nhắm mắt già nua lại, nửa ngày sau, ông đột nhiên mở ra, ánh mắt tàn nhẫn tức giận vô cùng: “Nếu để ta biết là ai hạ độc, Nạp Lan Hồ ta ắt khiến hắn sống không được, chết không xong!”

“Ngoại công.” Phong Như Khuynh khẽ cầm tay già nua run rẩy của Nạp Lan lão gia từ: “Tin tưởng con, con nhất định sẽ không để ông ấy rời đi! Hơn nữa, linh tử kia... Có thể khắc chế độc tố ông lan tràn, chỉ cần hơi khắc chế một chút, sớm hay muộn con cũng có thể tìm được biện pháp.”

Đáng tiếc, phụ hoàng là trúng độc, cho dù linh tử có thể khiến ông không cảm thấy thống khổ như trước nhưng lại không cách nào... Thay ông giải độc.

“Linh tử?” Ánh mắt của Nạp Lan lão gia từ sáng lên, chợt ông lại tối sầm xuống, khoe miệng khẽ co rút: “Nhưng linh tử kia, ta đã... Đã uống hết.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Trùng phạt (5)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Phong Như Khuynh trấn an vỗ mu bàn tay của ông: “Không sao, con đã tặng một bình cho phụ hoàng, linh tử này chẳng những có thể khắc chế độc tố lan tràn, còn có thể giảm bớt một chút thống khổ cho ông, chỉ là... Ngày sau nếu như con không ở Lưu Vân quốc, người ngàn vạn coi chừng phụ hoàng đừng làm cho ông vận dụng linh lực, một khi vận dụng linh lực, độc của ông ấy sẽ lan tràn rất nhanh.”

Đây cũng là vì sao đối mặt với Lưu Vân Tiêu, nàng không để Phong Thiên Ngự ra tay.

Tình trạng bây giờ của ông ấy không có biện pháp động thủ.

“...” Nạp Lan lão gia từ sùng sốt một chút, rồi cười khổ nói: “Nhưng một vò linh tử kia, lại có thể để ngài uống bao lâu?”

“Ngoại công không cần lo lắng, linh tử muốn bao nhiêu con có bấy nhiêu, không cần nhọc lòng điểm này.”

Nạp Lan lão gia từ tròn tròn mắt.

Linh tử kia... Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu?

Xa xỉ như vậy sao?

“Khuynh Nhi, con thành thật nói cho ta, những linh tử đó con làm ra như thế nào?” Sắc mặt của Nạp Lan lão gia từ trầm xuống, nghiêm túc hỏi.

Phong Như Khuynh vốn dĩ không muốn nói chuyện của mình cho bất kì kẻ nào, nhưng hiện tại bởi vì bệnh tình của Phong Thiên Ngự, nàng đã không dấu diếm được.

“Thật ra, ngoại công cũng đã nghe nói, lúc bình thường con không có việc gì sẽ thường xuyên nghiên cứu chế tạo một ít dược thiện, một ngày kia con tâm huyết dâng lên, sửa lại phối phương của rượu thuốc một chút, đã biến thành linh tử...”

“.....” Nạp Lan lão gia từ khiếp sợ ngay cả lời đều không nói nên lời.

Hoá ra linh tử kia là Khuynh Nhi ừ.

Nha đầu này... Rốt cuộc che giấu bao nhiêu chuyện?

“Khuynh Nhi, việc con ủ linh tử này, ngàn vạn đừng nói cho bất kì kẻ nào!” Vẻ mặt của Nạp Lan lão gia từ càng thêm nghiêm túc: “Cho dù là Trường Căn và Tịnh Nhi.”

Phong Như Khuynh kinh ngạc như rụng mảy: “Vì sao?”

Nàng không định tiếp tục lừa ngoại công, không định dấu diếm cừu cừu.

Nhưng ngoại công...

Nạp Lan lão gia từ tự nhiên sẽ không nói cho Phong Như Khuynh, ông mang thù Nạp Lan Trường Căn tiết lộ ông có linh tử ra ngoài.

Ông chính là phải cho tiểu tử này ném thử một chút dạy dỗ, cái gì cũng đều không nói cho nó!

Về phần Tịnh Nhi... Vạn nhất hắn không cẩn thận nói cho Trường Căn thì sao? Cho nên, ông định ngăn cản tất cả khả năng bị Trường Căn biết đến.

“Con nghe ta là được, trong lòng tiểu tử Trường Càn kia chỉ có Tần gia, nếu như con bị nó biết, khẳng định người Tần gia cũng sẽ biết, nói không chừng lúc đó tam đại thế gia đều biết, ta là vì tốt cho con.”

Nạp Lan lão gia tử nghiêm túc nói.

Trên thực tế, trong lòng Nạp Lan Trường Càn là có chừng mực, ông sợ dĩ sẽ bại lộ việc linh tử ra, cũng là vì trả thù lão gia tử keo kiệt, nếu như là Phong Như Khuynh ử linh tử, chuyện nghiêm trọng rất lớn, ông tất nhiên sẽ giữ kín như bưng.

Ai ngờ lão gia tử mang thù như thế, khiến cho ông là một người cuối cùng biết chuyện này, đặc biệt sau khi biết là lão gia tử giờ trò quý, ông thiếu chút nữa tức giận không nhận được xóc Nạp Lan gia lên.

“Thì ra là như vậy.” Phong Như Khuynh búng tỉnh đại ngộ, trong lòng có chút may mắn: “May mắn cỡ cỡ không biết Thiên Linh Quả trong tay Đại Nhi là con cho, vạn nhất tiết lộ con ra ngoài, chẳng phải là quá phiền toái sao?”

“... Thiên Linh Quả cũng là của con?”

“...”

Nàng như... Không cần thận nói lời miệng?

Nạp Lan lão gia tử nheo mắt già nua lại: “Thì ra con chính là người bán rong trong truyền thuyết?”

“...”

Khóe miệng Phong Như Khuynh hơi co rút, nàng nên thừa nhận sao?

“Khuynh Nhi, con xem, linh tử kia ta đã uống hết rồi...” Nạp Lan lão gia tử cười tủm tỉm nhìn Phong Như Khuynh: “Có phải con nên lại chuẩn bị cho ta một vò hay không?”

Ngay từ đầu, ông cho rằng chỉ có một vò linh tử, tự nhiên không muốn tiếp nhận, hiện tại biết linh tử này vô hạn như thế, vậy ông tất nhiên sẽ không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Thả Phù Thần căn người (1)

Edit: Hạ gia.

Beta: Hà

“Có, khẳng định có, để lúc về con sẽ mang một vò tặng cho người, nhưng nếu cứ cứ hỏi về linh tử, người định sẽ trả lời thế nào?”

“A, cái này thì đơn giản, ta sẽ nói là mua được từ trong tay một tiểu thương, với trí thông minh của hần chắc hẳn sẽ không nhìn ra ta nói dối đâu.” Thần sắc Nạp Lan lão gia tử nghiêm túc, bộ dáng nhìn rất nghiêm chỉnh.

Xem ra vụ tiểu thương này không thể cho qua được rồi...

“Đúng rồi, người mang linh tử cho bộ hạ trước còn dư mới để cho ta, rõ chưa? Thân thể của bộ hạ là quan trọng nhất!” Nạp Lan lão gia tử có chút không yên tâm cảnh cáo một câu.

“Ngoại công, người yên tâm, nhất định đủ dùng” Phong Như Khuynh nheo hai mắt, “Trước mắt người đừng nói cho ai biết bệnh tình của phụ hoàng, cũng đừng tiết lộ cho người biết.”

Phụ hoàng vốn đã ôm ý nghĩ không muốn sống, vạn nhất ông một lòng muốn chết thì dù cho năng lực của nàng có cường đại hơn nữa cũng vô dụng.

“Khuynh Nhi rốt cuộc bộ hạ trúng độc gì?” Nạp Lan lão gia tử nhíu mày.

“Thanh tâm độc.”

Thanh tâm độc?

Nạp Lan lão gia tử sững sờ: “Chưa từng nghe nói.”

“Thanh tâm độc, sau khi trúng độc trong vòng mấy tháng sau, độc sẽ bắt đầu khuếch tán, lan khắp thân thể cho đến khi chết bất đắc kỳ tử. Nếu như giao hợp cùng nữ tử sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử! Theo như con tính toán thì thời gian phụ hoàng trúng độc hẳn là sau khi mẫu hậu hoài thai con...”

Nạp Lan lão gia tử ngơ ngác, dường như đây là lần đầu tiên biết Phong Như Khuynh, ngày người nhìn nàng.

Từ khi nào mà Khuynh Nhi hiểu biết nhiều như vậy?

“Trúng độc này chỉ có duy nhất một biện pháp chính là thanh tâm quả dục, vô dục vô cầu mới có thể khắc chế độc tính lan rộng. Dù cho dùng chút thủ đoạn có thể tạm thời ngăn chặn độc phát tác nhưng nếu tâm trạng dao động quá lớn cũng không cách nào tiếp tục áp chế độc tính được nữa. Chẳng qua vì có người giúp đỡ phụ hoàng, cho nên... Mặc dù độc có lan cũng sẽ không quá nhanh.”

Phụ hoàng bị như vậy chắc chắn có liên quan đến cái chết của mẫu hậu.

Khi bà mất, phụ hoàng bị thương cực độ nên mới không thể áp chế được độc tính trong cơ thể. Nếu không phải có người dùng chút thủ đoạn chỉ sợ ông đã không cách nào chống đỡ được đến bây giờ...

“Mặt khác...” Phong Như Khuynh dừng một chút, tiếp tục nói, “Mặc kệ dùng cách gì, người trúng thanh tâm độc đều không thể... giao hợp cùng người khác! Nếu không chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ!”

“...” Đôi mắt Nạp Lan lão gia tử trừng lớn.

Sau khi Hoàng Hậu chết không đến một năm, Dung Quý Phi liền có thai.

Trong cung từ Hoàng Hậu ra đó là nữ tử đầu tiên được bề hạ lâm hạnh.

Nhưng lúc ấy Hoàng Hậu mới mất không bao lâu, lão gia tử còn vì thế mà tức giận một thời gian dài, sau lại thấy bề hạ căn bản không thêm để ý đến mẫu tử Lưu Dung mới làm ông dần dần tha thứ.

Nhưng không ngờ Phong Như Khuynh lại bị Lưu Dung thu mua, thiếu chút nữa làm ông tức chết.

“Khuynh Nhi... Người xác định... Là trong lúc Yên Nhi mang thai, phụ hoàng người... Mới bị trúng độc sao? Chứ không phải là sau khi Lưu Dung mang thai?”

Phong Như Khuynh cười nhạt: “Nếu không phải do mẫu hậu chết thì độc tính vốn đang bị áp chế của phụ hoàng không có lý do gì lại phát tác lần nữa. Nếu người không tin, có thể đi hỏi phụ hoàng một chút xem ông bắt đầu có cảm giác thân thể không khỏe từ khi nào? Huống chi con có thể nhìn ra phụ hoàng trúng độc gì thì tự nhiên cũng có thể biết người trúng độc từ khi nào.”

“...”

Phong Như Khuynh lời ít ý nhiều khiến đến lão gia tử cũng phải trầm mặc. Ngoại tôn nữ nói ông không thể không tin.

Nói cách khác...

Phong Như Sương nàng ta...

“Ngoại công, hiện tại người đừng truyền việc này ra ngoài sẽ dễ đánh rần động cỏ, khiến những kẻ đứng sau sinh lòng cảnh giác, con sẽ không điều tra được gì.” Ánh mắt Phong Như Khuynh hiện lên lãnh ý, “Hơn nữa, con chỉ nói việc này cho người biết, ngay cả cậu cũng không hay biết gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Thả Phù Thần cản người (2)

Edit: Hạ gia

Beta: Hà

Khóe miệng Nạp Lan lão gia tử co rút mấy cái, ông bỗng thở ra một hơi, trong lòng cũng dần thả lỏng.

“Nếu là như thế... Bề hạ hẳn... chưa hề làm chuyện gì khiến Yên Nhi thất vọng.”

Khi đó Yên Nhi mới mất được một năm, bệ hạ lại phạm sai lầm lớn như thế. Mà từ trước đến nay Yên Nhi vốn tâm cao khí ngạo, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, nếu nàng dưới tuổi vàng biết được chắc chắn sẽ rất thương tâm?

May mắn thay bệ hạ không hề làm nàng thất vọng...

Sau khi Yên Nhi qua đời bệ hạ từng thế cả đời không lập hậu, dù sao đó là chuyện riêng của hắn ông cũng không quản được, nhưng... ông chưa bao giờ nghĩ đến hắn còn định cả đời không thú thế.

Nếu như bệ hạ gặp được nữ tử thích hợp, ông cũng mong người có thể buông bỏ chấp niệm, đi tìm hạnh phúc.

Nhưng cũng nên chờ ba bốn năm sau mới tính, đằng này Yên Nhi mới qua đời một năm, hắn lại làm ra chuyện như vậy bảo ông sao có thể không tức giận?

“Người đoán không sai, phụ hoàng bị người ta đội nón xanh rồi” Phong Như Khuynh nhấp môi, trong mắt lóe hàn ý, “Ngoại công, trước mặt người đừng xen vào việc này, con sẽ cho người đi dò la. Bất luận là kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc có thể xúc phạm phụ hoàng ta!”

Nạp Lan lão gia tử hơi hơi hé miệng, chung quy vẫn gật gật đầu: “Được, ngoại công tin tưởng thực lực hiện giờ của con.”

Khuynh Nhi đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương mọi chuyện, ông cũng yên tâm.

“Không còn sớm, người về trước đi, đừng để cho cữu cữu và mọi người lo lắng.” Phong Như Khuynh đem hàn ý nơi đáy mắt thu liễm lại, khuôn mặt tròn trịa giương lên một mảnh tươi cười.

Nạp Lan lão gia tử thở dài một tiếng: “Khuynh Nhi, nếu rảnh ngơi đừng quên đi thăm ta.”

“Con nhớ rồi...”

Nghe được những lời này của Phong Như Khuynh, Nạp Lan lão gia tử mới lưu luyến rời đi.

Ông không đề ý, sau khi mình vừa rời khỏi, Phong Như Khuynh đã văng mấy khối đá bên cạnh làm như không có việc gì đi ra ngoài cung.

Bất kể thế nào trong cung luôn là tai vách mạch rừng, cho nên ban đầu nàng đã bí mật bố trí trận pháp, không ai có thể nghe được người bên trong trận pháp nói chuyện.

Trận pháp này... là nàng nửa đe dọa nửa dụ dỗ lấy được từ chỗ Phù Thần.

Trên tay Phù Thần có những bảo vật gì đều bị nàng lừa đảo mất, nhưng... Trong đầu hắn bảo vật nhiều đến tàn nhẫn, không dùng thì quá phí.

.....

Trên bãi cỏ xanh.

Phù Thần đem thân mình chôn giữa bụi cỏ, ngược mặt lên đối diện với ánh nắng chói chang trên bầu trời, khuôn mặt phấn điêu ngọc trác tràn đầy ủy khuất.

“Phù Thần ca ca, ngơi cũng ăn một chút đi.”

Thanh Hàm rút một cọng cỏ từ trên mặt đất, đưa tới trước mặt Phù Thần, nàng chớp chớp đôi mắt to tròn, vừa xinh đẹp lại đáng yêu.

“Ta không ăn!” Phù Thần hừ một tiếng, “Tồn nghiễm của ta nói cho ta biết tuyệt đối không thể ăn cỏ, có đói chết ta cũng không ăn!”

“Nhưng mà...” Thanh Hàm nhếch cái miệng nhỏ, khẽ thở dài một tiếng, “Không có tam giai linh dược, những linh dược khác đối với chúng ta mà nói có khác gì cỏ đâu?”

“...”

Dù tàn nhẫn nhưng lời nàng nói lại rất có đạo lý!

Vì thế, chờ đến khi Phong Như Khuynh xuất hiện ở không gian này, liền ngay lập tức nhìn thấy hai tiểu gia hỏa phấn điêu ngọc trác đang vui đùa gặm cỏ?

Hai tiểu gia hỏa cũng cảm giác được nàng xuất hiện, song song ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ai oán nhìn nàng.

Khóe miệng bọn họ còn dính ít đất trông vô cùng đáng thương, giống như hai tiểu khát cái đói bụng đã lâu.

Phong Như Khuynh: “...”

Nàng vì tiết kiệm chút bạc, có phải đã hơi quá đáng với hai tên gia hỏa này?

“Khụ khụ,” Cảm nhận được hai ánh mắt u oán, Phong Như Khuynh ho khan hai tiếng, có chút xấu hổ, “Hôm nay ở lĩnh được phở Đệ Nhất Lâu ta mua được một ít lĩnh được tam giai...”

Hồ hấp của Phù Thần chợt căng thẳng, hơi nước đảo quanh hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Thả Phù Thần ra cắn người (ba)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Beta: MAC

Cuối cùng com cha áo mẹ cũng nhớ ra bọn hần còn đói bụng rồi, quả là không dễ dàng, thật sự rất không dễ dàng.

"Chỉ là, cho dù ta có lệnh bài của Đệ Nhất Lâu, có thể mua Linh Dược tam giai, nhưng bên trong Đệ Nhất Lâu Linh Dược tam giai cũng không nhiều lắm, mỗi gốc đều có giá trên trời, vì thế nên ta không thể cho các người quá nhiều..."

Nàng nói là sự thật, nàng muốn những Linh Dược đó, nhưng bên trong lại bày biện không được bao nhiêu món, nếu như muốn có thêm nhiều Linh Dược tam giai thì chỉ có thể dựa vào chính mình!

Quan trọng hơn là, Linh Dược tam giai quá quý rồi!

Quốc khó Lưu Vân quốc rất nghèo!

Phù Thần nước mắt nước mũi lưng tròn ôm lấy bắp đùi Phong Như Khuynh: "Hu hu, com cha áo mẹ, ta thật sự rất đói, tùy tiện cho ta ăn chút lót dạ là được rồi, thật đấy!"

"Được rồi."

Phong Như Khuynh than một tiếng.

Những Linh Dược này đối với nàng đều rất hữu dụng, cho nên nàng chỉ lấy ra một đóa hoa Thất Diệp, cẩn thận ngắt một chiếc lá đặt vào tay Phù Thần, lại ngắt thêm một mảnh đưa cho Thanh Hàm.

"..." Phù Thần trừng to mắt, chỉ một chút thể này?

Phong Như Khuynh tự nhiên thấy Phù Thần bất mãn, sắc mặt nàng sầm xuống: "Nếu người không muốn thì trả lại cho ta!"

"Muốn, ta muốn!"

Phù Thần sợ Phong Như Khuynh đoạt lại, vội vàng một ngụm nuốt xuống.

Đáng tiếc Linh Dược quá ít, hần không hề ném ra được chút hương vị gì.

Dù vậy, trong nháy mắt khi Linh Dược vào cơ thể, hần kinh hỉ phát hiện, lực lượng trong cơ thể hần đã khôi phục một ít.

Nói thế nào đây, nếu như ban đầu lực lượng của hần giống như biển cả, thì một mảnh Linh Diệp sẽ khôi phục được một gáo nước.

Dù chỉ là một gáo nước, cũng khiến hần mừng rỡ không ngừng!

So ra, tướng ăn của Thanh Hàm tao nhã hơn rất nhiều, miệng nhỏ của nàng nhẹ nhàng cắn một ngụm Diệp Tử, chất lỏng vào cơ thể khiến gương mặt nàng đều nhiễm ý cười.

"Ăn ngon."

Ăn rất ngon, loại hương vị này nàng đã một ngàn năm không ném được rồi.

Phong Như Khuynh nhìn Thanh Hàm, biểu tình có chút giãy giụa, nàng suy nghĩ hồi lâu, mới ngắt thêm một chiếc lá đưa cho Thanh Hàm.

"?" Phù Thần đang sờ bụng bất ngờ thấy được động tác của Phong Như Khuynh, thoáng dừng lại, một lát sau, hần buồn bực nói: "Com cha áo mẹ, người bắt công! Tại sao Thanh Hàm lại có hai mảnh, ta chỉ có một mảnh?"

Phong Như Khuynh lạnh lùng quét mắt nhìn hắn: "Nàng là nữ hài."

"..."

Đây là kỳ thị giới tính?

"Nàng nghe lời hơn người."

"..."

Chẳng lẽ hắn không nghe lời à? Nhân loại này đã quên vài thứ trên tay nàng là lửa gạt từ trong tay ai rồi à?

"Còn nữa, ngày chúng ta mới gặp, người gọi ta là cái gì? A, đúng rồi, được nò..."

"..."

Cái này... Rõ ràng Thanh Hàm cũng gọi, chỉ là nàng không nghe thấy mà thôi!

"Người chính là bất công!" Bộ dạng Phù Thần tức giận ngược lại càng đáng yêu.

Đáng yêu đến mức Phong Như Khuynh lại muốn đánh mông hắn.

Đương nhiên, ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị Phong Như Khuynh nén lại, nàng cười tí mắt nhìn Thanh Hàm đang ăn ngon miệng.

So với Phù Thần ăn như hổ đói, Thanh Hàm ngay cả ăn cơm đều rất tao nhã, chỉ nhìn đã thấy hương thụ.

"Cơm cha áo mẹ, hôm nay có phải có người khi dễ người hay không?" Nuốt vào một miếng cuối cùng, Thanh Hàm cảm giác đã khôi phục được một chút khí lực, nàng bỏ nhào vào chân Phong Như Khuynh, hai bàn tay nhỏ ôm lấy cùi bắp đùi nàng, chớp chớp mắt, chỉ còn thiếu vẩy đuôi nữa thôi.

"Chờ sau này, ta và Phù Thần ca ca có thể rời khỏi chỗ này, ta lập tức sẽ giúp người giáo huấn bọn người đó!"

Phong Như Khuynh nhướn mày: "Người không còn sợ ta nữa à?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Thả Phù Thần cắn người (bốn)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Beta: MAC

"Người là cơm cha áo mẹ của Thanh Hàm, chỉ cần cho Thanh Hàm ăn, Thanh Hàm sẽ không sợ."

Uhm, không có gì quan trọng hơn miếng ăn...

"Người đánh thắng được những người đó ư?" Phong Như Khuynh vuốt cằm.

Nếu Thanh Hàm và Phù Thần có thể đánh thắng được những người đó, vậy nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp đưa bọn họ ra ngoài.

Thanh Hàm ngậy người vài giây, lông mày nàng nhăn lại rất đáng yêu, có chút bối rối: "Ta và Phù Thần ca ca chưa từng rời khỏi Thần Dược Tông, không biết đánh nhau."

Nàng chưa từng đánh nhau, có thể đánh thắng được những người đó hay không, nàng cũng không biết.

Sắc mặt Phong Như Khuynh đen thui: "Vậy người nói ra làm gì?"

"Nhưng mà ta siêu hùng, sẽ cắn người, bọn hắn đều sợ ta." Thanh Hàm phồng má, thờ hỏn hển nói.

Vậy mà cơm cha áo mẹ lại khinh thường nàng, trước kia ở Thần Dược Tông, những người đó rõ ràng đều rất sợ nàng và Phù Thần mà.

"Thanh Hàm." Phong Như Khuynh vỗ đầu

Thanh Hàm, nói lời thăm thía: "Đã nhiều năm các người không ra ngoài, nên không biết người bên ngoài cũng biết cần người, bắt được người sẽ cần, giống như chó điên vậy."

Cũng giống như... phu thê Liễu Ngọc Thần? Còn có mẫu nữ Phong Như Sương?

"Vậy à?" Thanh Hàm ngây người.

Bây giờ người đều hung như vậy ư? So với nàng còn hung hơn sao?

Thanh Hàm mày chau mặt ủ cúi đầu, lát sau, nàng mới ngẩng gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên: "VẬY.. vậy Thanh Hàm sẽ thả Phù Thần ca ca ra cần bọn hân."

Phù Thần đáng thương nằm không cũng trúng đạn: "..."

Hắn là chó à?

Mắt thấy sắc mặt Phù Thần càng ngày càng đen, Phong Như Khuynh ho khan hai tiếng, ngắt lời nói non nớt của tên ngốc mạnh Thanh Hàm, đưa mắt nhìn sang Phù Thần: "Độc của Phụ Hoàng ta, có biện pháp nào giải không?"

Phù Thần quét mắt nhìn Phong Như Khuynh: "Ta đã đưa người quyền Linh Dược Thiện, người đã nhớ kỹ hết nội dung bên trong chưa? Về tìm ở bên trong sẽ có."

"..." Đầu lông mày Phong Như Khuynh khẽ nhíu: "Phải cần Linh Dược tứ giai, hơn nữa lại là tứ giai rất hiếm thấy, trên đường trở về ta đã đến hời Đệ Nhất Lâu, ngay cả trong Đệ Nhất Lâu cũng không có những Linh Dược đó."

"VẬY người đột phá không phải là xong ư?" Ánh mắt Phù Thần nhìn Phong Như Khuynh như đang nhìn một kẻ ngu ngốc: "Chờ người đột phá, tự nhiên có thể tự mình trông đủ."

Phong Như Khuynh hít một hơi, nàng hỏi cũng như không hỏi, chỉ là muốn trông được Linh Dược tứ giai, trong một năm nàng nhất định phải đột phá Linh Vũ Giả.

Mà trong lúc đó, độc trong cơ thể Phong Thiên Ngự không biết lại có biến hóa gì hay không.

"Com cha áo mẹ, người biết rõ thân thể phụ thân người không khỏe, tại sao hôm nay người còn lấy hân ra uy hiếp Lưu Vân Tiêu?" Nhớ đến chuyện này, lập tức Phù Thần tức giận: "Người không biết hành vi này của người có bao nhiêu nguy hiểm à?"

"Thì sao?" Gương mặt Phong Như Khuynh đầy khí phách: "Người đã thấy ta biết sợ ai chưa? Mặc kệ thân thể Phụ hoàng ta thế nào, ta cũng không thể để thua khí thế được! Một đứa nhỏ như người không hiểu được những đạo lý này."

Phù Thần sững sốt, bực tức nói: "Người không sợ Lưu Vân Tiêu sẽ to gan lớn mật, nhất định phải cứng rắn đấu với người à?"

"Không sợ, hân không có lá gan đó, chỉ cần hù dọa hân một chút, hân lập tức sẽ sợ ngay."

"..."

Bỗng nhiên, Phù Thần lại giống như lần đầu tiên biết Phong Như Khuynh, sững sờ nhìn nàng.

"Com cha áo mẹ..."

Thanh Hàm vừa định nói, Phong Như Khuynh đã bế nàng từ mặt đất lên, vỗ vỗ mông nhỏ mềm mại lại đàn hồi của nàng.

"Cứ gọi ta là mẫu thân đi."

Thanh Hàm nhu thuận gật đầu: "Như thế, mẫu thân, cái người nam tử có bộ dạng rất đẹp rất đẹp đó, là phụ thân của ta và Phù Thần ca ca à?"

"Thanh Hàm thật tinh mắt, sau này nếu các người có thể nhìn thấy hân, có thể lập tức gọi hân là phụ thân."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Đám linh thú đào đất (1)

Editor : ChangChang

Beta : Thu Hà

"Phù Thần, người cũng tới đây cho ta."

Phong Như Khuynh đưa tay kéo một cái, túm thân thể nhỏ nhỏ của Phù Thần vào trong ngực.

Đầu của hắn đâm vào lồng ngực thiếu nữ, mềm nhũn, làm cho hắn nhọc nhằn chảy ra nước mắt.

"Người thả ta ra!"

Phù Thần ra sức giãy giụa.

Nhưng cuối cùng cũng không có chút hiệu quả nào, chỉ có thể để mặc cho Phong Như Khuynh giữ chặt hắn trong ngực.

"Về sau, các người chính là con của ta và quốc sư, " Phong Như Khuynh một tay ôm tiểu tử kia, lông mày cong cong, nụ cười sáng lạn tươi đẹp, tựa như mặt trời buổi sáng. "Vì vậy...Nếu các người có bảo bối gì, không cho phép giấu giếm, còn các người có gì che giấu mà bị ta phát hiện được, ta đây liền cùng các người giải trừ quan hệ mẫu tử."

Chỉ là, không biết quốc sư nếu hắn phát hiện được hắn làm cha rồi, sẽ mang về mặt gì...

"..." Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Phù Thần cứng lại, hắn dùng sức hít thở sâu để nén tức giận, mới không có đem lời ghen thật lâu mà mắng ra.

Ngoạ tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế)! Người chẳng những mang thức ăn của ta cướp đi, còn đem đồ vật trong đầu ta đào rỗng đi.

Người đến cùng còn muốn như thế nào nữa?

"Đúng rồi, Phù Thần, lần trước người cho ta thanh kiếm kia, có ích lợi gì? Vì sao ta không cách nào dùng được nó?"

Phong Như Khuynh cúi đầu xuống chăm chú nhìn tiểu tử đang giãy giụa trong lồng ngực, ngưng mi hỏi.

Đó là một thanh kiếm nặng phải trải qua trăm cay nghìn đắng, mới lấy được từ trong tay Phù Thần ra ngoài.

Nàng đã nghiên cứu mấy ngày, còn không biết sử dụng như thế nào, nàng không thể rút thanh kiếm ra dù chỉ một chút.

Phù Thần lắc đầu: "Ta không rõ lắm, đó là trước kia ta lấy được lúc đi theo thần được tông, phải... là vị đại nhân kia luyện chế vũ khí, nhưng thoát nhìn ăn rất ngon, ta liền giấu đi, về phần sử dụng như thế nào... Ta làm sao biết? Ta lại không phải là nhân loại."

Lại nói tiếp, Phong Như Khuynh còn không biết vật nhỏ này rốt cuộc là cái chủng loại gì.

Không phải nhân loại, lại không phải linh thú, cái trọng yếu chính là, phải dùng linh dược để khôi phục thực lực...

Phong Như Khuynh nheo cặp mắt lại: "Vị đại nhân kia?"

"Cửu Đế!"

Phù Thần trong mắt lộ ra sùng bái cùng tôn trọng: "Tổ tiên Thần được tông, là một người được truyền thuyết lưu truyền."

Phong Như Khuynh ngẩng đầu : "Ta những ngày này đã đọc qua sách lịch sử Thương Nguyệt đại lục, chưa từng nghe qua người Cửu Đế này."

"Không có khả năng!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phù Thần thoáng cái đã thay đổi, tức giận nói, Trên mảnh đại lục này là Cửu Đế năm đó cứu được đây, mấy vạn muôn dân trăm họ được Thần cứu như nhau, vì sao ghi chép trên sách lịch sử lại không liên quan đến Thần?

Nếu không nhờ Cửu Đế, muôn dân trăm họ trong thiên hạ đã sớm trôi vào luân hồi, trên mảnh đại lục này... Càng không có khả năng tồn tại.

Niên đại đó Thần là truyền kỳ.

Cũng là trong lòng người đời vĩnh viễn lưu truyền anh hùng!

Nhưng rốt cuộc là người nào...

Là ai xóa đi hết tất cả về Cửu Đế?

"Nghe người nói như thế, Cửu Đế này, xác thực rất lợi hại..." Phong Như Khuynh tay sờ lên cằm

Tổ tiên Thần được tông, riêng cái này, nàng liền chứng nhận đủ cường hãn.

"Cửu Đế...Thần sáng lập Thần được tông, lại chăm chút sáng chế ra phương thuốc linh dược, nắm đó linh khí đại lục nồng đậm, hôm nay không thể so sánh, cho dù như thế, linh dược vẫn như cũ rất trân quý, nếu không phải là Cửu Đế... Cũng sẽ không thất lạc phương thuốc qua nhiều thế hệ."

Thời điểm biến cố Thần được tông, trong lòng Cửu Đế vẫn như cũ vẫn là đại lục chúng sinh, không nghĩ tới vừa mới đi qua nghìn năm, người đời cũng đã đem Thần quên đi.

Cái này làm sao không khiến cho người ta phẫn nộ?

"Cửu Đế lợi hại như thế, vậy Thần sẽ chết sao?"

Nếu như không phải Cửu Đế từ vong, sợ là... Thần được tông năm đó sẽ không đi đến bờ diệt vong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Đám linh thú đào đất (2)

Editor : Changchang

Beta: Thu Hà

Ánh mắt Phù Thần trong phút chốc âm trầm xuống, buông cái đầu nhỏ xuống, tiêu mất tất cả sinh khí.

"Mẫu thân," Thanh Hàm giương khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên: "Cửu Đế là mất tích."

"Mất tích?"

"Ừm" Thanh Hàm sờ lên cái đầu nhỏ, "Kỳ thật ta đối với Cửu Đế cũng không có ấn tượng gì, chỉ biết năm đó ta cùng Phù Thần còn nhỏ, sự tình cũng không còn nhớ, nhưng ngày ngày Cửu Đế tưới nước cho chúng ta, cùng chúng ta bồi bạn nói chuyện..."

"Nhưng ngày đó Cửu Đế vội vàng đi vào dược viên, Thần nói ý trung nhân của Thần xảy ra chuyện, Thần phải rời khỏi Thần được tông, hãy để cho các tông chủ Thần được tông nhiều thế hệ sau nuôi dưỡng ta cùng với Phù Thần, sau đó Thần đi, cũng không có trở lại nữa..."

Ấn tượng của bọn hắn đối với Cửu Đế, giới hạn tại đây.

Chỉ tiếc, khi đó bọn hắn quá bé nhỏ, còn không có quá nhiều linh trí, không nhớ được dung mạo của Thần, không cảm giác được khí tức của Thần.

Duy nhất có thể nghe được, chính là Thần cả ngày lẫn đêm đều nói những lời kia với bọn họ....

"Cái này..." Phong Như Khuynh vuốt cằm, "Cửu Đế là nam hay là nữ?"

"Ta không biết."

Giới tính Cửu Đế, không người nào biết...

Là xấu hay đẹp, cũng không người biết.

"Ta còn có một vấn đề cuối cùng," Phong Như Khuynh cười híp mắt nhìn đám tiểu gia hỏa được nàng ôm vào trong ngực, "Hai người các người... là Linh dược?"

Xoạt!

Phù Thần cả kinh thoáng cái nhảy ra khỏi cái ôm trong ngực của thiếu nữ.

Mất hẳn thấy Thanh Hàm lại muốn tiếp tục mở miệng, thật nhanh bưng kín miệng nhỏ của nàng lại, sống chết không cho nàng nói chuyện.

"Thanh Hàm, người chó có nói hươu nói vượn, tại sao chúng ta có thể là Linh dược? Chúng ta tuyệt đối không phải!"

Thanh Hàm mở tròng hai mắt, nằng nhẹ nhàng gật đầu.

Chứng kiến như thế, Phù Thần mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới lấy tay ra.

"Phù Thần ca ca nói cũng đúng, chúng ta không phải là Linh được, nếu không, ngộ nhờ bị mẫu thân biết chúng ta là Linh được, đem chúng ta ăn hết thì làm sao bây giờ?"

Phù Thần: "....."

Nha đầu kia có phải ngốc hay không?

Linh khí thiếu khuyết?

Thanh Hàm ảm ức nhìn về phía mặt đen thui của Phù Thần: "Phù Thần ca ca, ta nói sai cái gì sao? Không phải người muốn ta nói như vậy sao? ta không có nói sai nha...."

"....."

Hắn thật là muốn đem nha đầu kia ném ra bên ngoài.

"Thanh Hàm nói không sai," Phong Như Khuynh an ủi Thanh Hàm, nụ cười càng thêm tươi, "Dù sao cũng là lời Phù Thần dạy người nói, người dựa theo hắn nói, vị vậy người không có nói sai cái gì cả."

"Thế nhưng là, Phù Thần ca ca giống như đang tức giận..."

"Chúng ta đừng để ý tới hắn, hắn thường xuyên bị động kinh, chờ một lúc là tốt thôi."

"Tốt, Thanh Hàm nghe mẫu thân."

Hai cánh tay nhỏ của Thanh Hàm ôm lấy cổ của Phong Như Khuynh, cười khanh khách, tiếng cười của nàng so với tiếng chuông còn thanh thúy hơn, càng có một loại....Ma lực nói không rõ.

Một cái sẽ cắn người, tiếng cười lại dần ma lực Linh được... Nha đầu kia, đến cùng là chủng loại gì?

A, đúng rồi, Linh được.... Có thể biến thành người?

Phong Như Khuynh lúc này mới giật mình, trước mắt hai đứa này... là Linh được có thể hóa người!

"Hừ!"

Phù Thần rất khó chịu khẽ hừ một tiếng.

Nếu không phải Thanh Hàm trốn ở trong ngực mẫu thân, nếu không phải... Hắn không nỡ đánh Thanh Hàm, đã sớm đem nàng kéo qua đến trước mặt đánh một trận thí thí (nỗ nỗ) rồi. Hắn che giấu thân phận lâu như vậy, bị nàng nói câu đầu tiên đã lộ hết....

.....

Phương này, Phong Như Khuynh trái ôm phải ấp hưởng thụ lấy niềm vui gia đình, bên kia Lưu gia, lúc này lâm vào trong khủng hoảng.

Lưu gia lão gia chủ Lưu Vân Tiêu đã trở về! Cái này vốn là một chuyện tốt, hết lần này tới lần khác ngay lúc này, hắn mang về một đám linh thú.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Đám linh thú đào đất (3)

Editor : ChangChang

Beta :MAC

Đám linh thú này một lời không hợp liền đánh cướp vợ vệt trong Lưu gia, ngay cả cái yếm của nha hoàn qua đường cũng không buông tha, giống như cường đạo vào thôn khiến người người sợ hãi.

"Cha!"

Gia chủ Luru gia hiện là Luru Phi nhìn những linh thú kia cướp đoạt bốn phía, trên mặt của hắn mang theo vẻ lo lắng: "Người thật sự mặc kệ những linh thú này tùy tiện như thế sao?"

Lấy thực lực của phụ thân nếu hắn ra tay trấn áp những linh thú này cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Không như thế còn có biện pháp gì?" Luru Vân Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, "Nếu không phải nương tử cùng nhi tử kia của ngươi gây họa, Luru gia chúng ta làm sao có kiếp nạn này?"

Luru Phi sùng sốt, hắn nắm thật chặt nắm đấm: "Cha, ngươi đã đột phá Linh vũ giả, cần gì sợ hãi vị trong cung kia?"

"Ngươi cho rằng ta sợ một người như Phong Thiên Ngự?" Luru Vân Tiêu cười lạnh nói, "Lão bất tử Nạp Lan Hồ kia cũng đột phá đến Linh vũ giả, vậy mà các ngươi một chút tin tức cũng không có, làm hại ta bị bề mặt trong hoàng cung như thế!"

Luru Phi bối rối.

Nạp Lan Hồ đột phá Linh vũ giả?

Vậy mà ông ta lại đột phá!

Đúng lúc này...

Một đạo bóng dáng vội vàng chạy vào từ ngoài cửa.

Ánh mắt Luru Vân Tiêu sắc bén nhìn tên thị vệ chạy từ ngoài đến, giọng nói lạnh lùng: "Cuống quít như thế, là đám linh thú kia cướp được bảo vật gì hay sao?"

"Không, không phải!" Thị vệ quỳ một chân trên đất, sắc mặt lo lắng, "Khởi bẩm lão gia chủ, là vì... Gia chủ Tàn gia Tàn Phi Dương... Đột phá Linh vũ giả rồi! Tàn gia bốn phía đang phát thiệp mời mở tiệc chiêu đãi tân khách, Luru gia chúng ta cũng nhận được thiệp mời."

Oanh!

Tin tức này giống như sét đánh giữa trời quang, khiến đầu óc hắn choáng váng.

Tàn Phi Dương lão bất tử kia cũng đột phá Linh vũ giả rồi sao?

Kinh thành gần đây... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Linh vũ giả trở nên dễ đột phá như thế hay sao? Bàn tay Luru Vân Tiêu nắm chặt, toàn thân run rẩy.

May mắn, may mắn hắn không động thủ trong hoàng cung.

Tàn Phi Dương cùng Nạp Lan Hồ là thông gia, tất nhiên hắn sẽ giúp đỡ Nạp Lan Hồ!

Vốn dĩ hắn đã một đối hai, hiện tại biến thành ba người! Hắn lại càng thêm đánh không lại!

"Người nhìn thấy chưa?" Luru Vân Tiêu run rẩy đưa tay ra, chỉ con linh thú vừa chạy qua ở bên ngoài " Vì sao ta lại phải đáp ứng bồi thường cho công chúa? Thậm chí còn cho phép đám linh thú tàn sát bữa bãi? Đó là bởi vì... Ta cũng không có biện pháp! Nếu ta dám cãi lời, cả gia tộc Luru gia nhất định sẽ sụp đổ!"

Hắn nhát gan đấy, trách hắn được sao? Hắn còn không phải vì Luru gia mà cân nhắc?

Vốn tưởng rằng lần này có thể trở mình làm chủ, ai biết mấy lão bất tử kia sớm không đột phá, muộn không đột phá, hết lần này tới lần khác ngay lúc hắn trở mình mà đột phá...

Nếu biết sớm như thế, hôm nay hắn tuyệt đối không dám vào cung.

"Thế nhưng mà, cha..." Luru Phi giọng nói cũng đều run rẩy, "Vị đại nhân kia cho Linh được, tất cả đều cất giấu tại Luru gia, lỡ may... Lỡ may Linh được bị cướp thì..."

Luru Vân Tiêu lắc đầu: "Không, không thể nào, những linh được kia được ta chôn sâu ở trong lòng đất, cái hộp giữ Linh được còn có thể che giấu khi tức, dù có là linh thú thì nhất định cũng không...."

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, một hồi âm thanh hốt hoảng vội vàng vang đến.

Chợt, lại một thị vệ bước nhanh đi vào, vội vàng nửa quỳ trên mặt đất: "Lão gia chủ, đám linh thú kia nổi điên."

"Xảy ra chuyện gì?" Lưu Vân Tiêu nhíu mày.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hấn loáng thoáng có dự cảm không lành, một trận hoảng loạn từ trước đến nay bao phủ khắp người.

"Khỏi bầm lão gia chủ... Những linh thú kia không biết tại sao chạy tới bên trong vườn hoa Phù Dung, ở chỗ kia điên cuồng đào đất, thuộc hạ lo lắng linh thú nổi điên sẽ gặp nguy hiểm nên lúc này mới đến thông báo."

Vườn hoa Phù Dung? Đào đất? Lưu Vân Tiêu đầu oanh một tiếng liền nổ tung, hấn run rẩy đứng lên nhưng cơ thể lại không thể đứng vững, trong ánh mắt tràn đầy hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Đám linh thú đào đất (4)

Editor : ChangChang

Beta: MAC

"Nhanh, chúng ta mau đến vườn hoa Phù Dung!"

Vừa nhìn thấy phản ứng này của Lưu Vân Tiêu, sắc mặt của Lưu Phi cũng trắng bệch trong nháy mắt, hấn không kịp suy nghĩ ra cái gì đã lập tức chạy như bay theo Lưu Vân Tiêu xông ra ngoài..

.....

Vườn hoa Phù Dung nằm trong hậu viện của Lưu gia, khắp sân nhỏ đều chỉ thuộc về một người là Lưu Dung, là chỗ đặt chân của nàng mỗi khi về nhà mẹ đẻ, bình thường sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy ý bước vào.

Nhưng lúc này vườn hoa Phù Dung đã bị phá hủy sạch sẽ.

Bên cạnh cái hồ cách đó không xa, Tuyết Lang cầm đầu chúng thú đang nghỉ ngơi, lúc này bên cạnh chân bọn nó chất đống không ít những chiếc hộp màu đen.

Sau khi vào vườn, đầu đầu tiên Lưu Vân Tiêu nhìn thấy chính là những cái hộp đen kia đã trống rỗng đi chút ít.

Thời khắc này, trái tim hấn mãnh liệt co rút, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn gần như không thở nổi, sắc mặt tái nhợt.

Những linh dược này...

Những linh dược này đều là đồ hấn tiêu dùng tiết kiệm mười mấy năm qua để lưu lại cho Vũ nhi đấy!

Hiện tại toàn bộ hết rồi!

Toàn bộ tất cả đều không còn rồi!

Lưu Vân Tiêu chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen kịt.

Nếu như không phải thị vệ kịp thời đỡ lấy thân thể hấn, sợ là hấn đã ngã xuống.

"A a a!" Lưu Phi bị thống gào thét, những linh dược kia ngay cả hấn cũng chưa từng được ăn qua, toàn bộ cũng là vì Vũ nhi mới lưu lại!

Hôm nay đều bị những linh thú này ăn sạch hết rồi!

Một chút cũng không để lại! Linh dược của hấn! ! !

"Ngao!" Tuyết Lang bất mãn gào một tiếng, nó chẳng thèm liếc nhìn nhân loại đang phát điên kia.

Không phải bọn nó chỉ ăn chút linh dược thôi sao?

Sao giống như nó cường bạo nương tử của bọn hấn thế, có cần phải vậy không?

"Gràoô." Đại Địa Chi Hùng gầm nhẹ một tiếng.

Những người này làm sao vậy? Sẽ không phải... Là bị điên chứ?

Vậy nó có nên tìm một chỗ tránh đi hay không?

Chủ nhân không có ở đây, nó hơi sợ...

"Cha, ta muốn giết những linh thú này, a a a, ta muốn giết bọn chúng!"

Lưu Phi hoàn toàn hóa điên, trong mắt đầy tơ máu, phần hận nhìn đám thú.

Nhất là... Con Tuyết Lang đang được Tử Điện Chôn mát xa.

"Dừng tay!" Lưu Vân Tiêu tức giận quát to một tiếng, đưa tay ngăn cản Lưu Phi, "Ở chỗ này ngoại trừ ta còn ai có thể đánh thắng những linh thú này? Ngươi muốn tìm chết thì đừng liên lụy ta cùng Lưu gia!"

Lưu Phi phần hận thu tay về, chỉ là khoe miệng hấn nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Lang như nhìn một con sói chết.

Linh dược này là sinh mệnh của phụ thân, chúng nó ăn hết linh dược rồi, mặc dù phụ thân lá gan có nhỏ cũng sẽ không để những linh thú này vượt mặt.

Cho dù là... Đồng thời đối mặt ba người Linh vũ giả thì hấn cũng không lùi bước!

Dưới ánh mắt của Lưu Phi, Lưu Vân Tiêu đã đi về phía Tuyết Lang.

"Ngao!" Tuyết Lang híp mắt. Như thế nào, muốn đánh nhau phải không?

Lưu Vân Tiêu dừng bước, gương mặt già nua của hấn hàm chứa một mảnh tươi cười: "Vị này... Lang ca, ngươi vừa rồi đã ăn no rồi chứ? Có phải cần... lưu lại dùng bữa tối hay không?"

Nét cười lạnh của Lưu Phi còn chưa kịp thu lại đã cứng đờ. Hấn ngạc nhiên nhìn Lưu Vân Tiêu đang quanh co, trợn mắt há hốc mồm.

"Phụ thân, ngươi..." Lưu Vân Tiêu trừng mắt liếc hấn một cái: "Không muốn chết thì câm miệng cho ta!" Để cho hấn đi đối mặt với ba Linh vũ giả kia?

Nằm mơ đi!

Nếu hấn có lá gan này, hôm nay cũng sẽ không chịu đựng tức giận để trở về!

"Lang ca....." Lưu Vân Tiêu ngượng ngập.

"Ngao!" Tuyết Lang tức giận kêu một tiếng, cắt đứt lời nói của Lưu Vân Tiêu.

Lão già hồm hồm ngươi gọi ai là ca?

Nó chỉ là một tiểu bảo bảo mới hai tuổi!

Đại Địa Chi Hùng ở bên cạnh giải thích một câu: "Gràoôô!"

Lang ca, nhất định là hấn đã biết ngươi cất giấu hai quả Thiên linh quả, vì vậy muốn mời ngươi dùng bữa, định hạ độc ngươi, thuận tiện ra tay cướp Thiên linh quả.

Lão già hồm hồm này thật thâm hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Hiểu lầm lớn (một)

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

Tuyết Lang neho hai mắt lại. Lại một tên dám đánh chủ ý lên Thiên Linh Quả? Đợi đã...Bỗng nhiên, Tuyết Lang dùng ánh mắt nghi ngờ liếc về phía Đại Địa Chi Hùng.

“Lão đệ, ta rõ ràng giấu Thiên Linh Quả ở chỗ đó, ngươi làm sao mà biết được?”

Lưu Vân Tiêu kỳ quái nhìn Hùng Nhất và Tuyết Lang, cuối cùng cảm thấy Đại Địa Chi Hùng giống như nói gì đó với Tuyết Lang, chẳng lẽ Đại Địa Chi Hùng muốn lưu lại dùng bữa, cố ở lại để khuyên giải Tuyết Lang? Nghĩ đến đây, Lưu Vân Tiêu nghiêm mặt nói:

“Lang ca, lời này của Hùng huynh là thật, không bằng lang ca.....”

“Ngao!”

Tuyết Lang còn chưa kịp chất vấn Đại Địa Chi Hùng, liền nghe được lời này của Lưu Vân Tiêu, cả người nó tức giận, lông trên người đều dựng hết lên. Một đôi mắt lang đỏ bừng, hung tàn và ngoan độc, gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt già nua của Lưu Vân Tiêu.

Hắn thừa nhận! Lão già thú này thừa nhận! Hùng lão đệ nói không sai, những người này chính là đánh chủ ý lên Thiên Linh Quả của nó.

“Ách.....”

Lưu Vân Tiêu có chút kinh ngạc. Hắn nói sai cái gì sao? Đại Địa Chi Hùng không phải ở lại để khuyên bảo Tuyết Lang ư?

Bang! Tuyết Lang không cho Lưu Vân Tiêu cơ hội nói câu thứ hai, một móng vuốt liền đánh tới. Đột nhiên bị đánh tới, Lưu Vân Tiêu không kịp phòng bị một chút nào, mặc dù hắn đã tránh rất nhanh nhưng vẫn bị móng vuốt của Tuyết Lang cào tới đùi. May mắn là Lưu Vân Tiêu có thực lực cường đại, trên đùi chỉ hơi đau một chút thôi, nếu đổi thành Lưu Phi, sợ là chỉ một móng vuốt hạ xuống chân cũng có thể làm cho nằng tàn phế. Cho dù như thế, loại hành vi này của Tuyết Lang vẫn làm Lưu Vân Tiêu cảm thấy thực ghen khuất! Nhưng ghen khuất thì như thế nào? Giết con lang này? Như thế Phong Như Khuynh kia lại chẳng tìm tới hắn liều mạng sao!

“Cha!”

Lưu Phi không dám tin. Tuyết Lang đã đối với cha như vậy, cha vẫn còn một mực nhường nhịn nó? Người có khi nào phải chịu nhục nhã như vậy đâu? Tôn nghiêm của Linh võ giả để ở đâu?

“Ngao ngao!”

Tuyết Lang càng phân nộ. Lão nhân bại hoại này trước đây cướp đoạt Thiên Linh Quả của nó, hiện giờ còn dám trợn nữa? Nó phải trở về nói cho chủ nhân biết lão già thú này khi dễ nó chỉ là đầu lang!

Lưu Vân Tiêu sắc mặt cũng xanh mét, khoe miệng hắn co rút vài cái, hỏi:

“Cái kia... Lang ca vẫn ở chỗ này dùng bữa...”

Phi! Tuyết Lang hướng trên mặt đất nhỏ một ngụm, hừ lạnh một tiếng, nó không thèm liếc nhìn Lưu Vân Tiêu một cái, tao nhả hơi chân đi về phía cửa. Lão già kia đã tính toán hạ độc nó, nó còn ngu xuẩn ở lại nơi này cho gã hạ độc mình sao? Còn nữa, thứ nên đoạt đều đã đoạt, ăn cũng đều ăn rồi, nó cũng nên rời đi!

Cho dù là Đại Địa Chi Hùng, chồn điện tím, hay là linh thú khác, hễ đi đến trước mặt Lưu Vân Tiêu thì đều hướng đến chân hắn phun ra một ngụm nước miếng, sau đó ngoảnh lại liếc nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, ánh mắt kia giống như đang nhìn một tên gốc vạy. Lưu Vân Tiêu nắm chặt bàn tay, trong đầu một mảnh rung động mãnh liệt, như có vô số lôi điện nổ tung ở trong óc, những câu hắn định nói liền biến mất ngay trong giây phút ngắn ngủi đó. Hắn bị xem thường! Vẫn là bị một đám linh thú xem thường! Lưu Vân Tiêu ngực phập phồng không dứt, lòng bàn tay đều bị hắn nắm ra dấu vết, trong đôi mắt lộ ra phần nộ cùng không cam lòng, gắt gao nắm quyền!

“Cha!”

Ánh mắt Lưu Phi mang theo thất vọng.

“Ngươi rõ ràng đã đột phá Linh võ giả, vì sao còn nhát gan, sợ phiền phức giống như trước đây?”

Bang! Lưu Vân Tiêu hung hăng quăng một cái tát lên mặt Lưu Phi, biểu tình giống như Lưu Phi giết thê tử của hắn vậy, tràn ngập phần hận.

“Ngươi thì biết cái gì? Nếu không phải tên bại hoại Tần Phi Dương kia cũng đột phá đến Linh võ giả, ngươi cho rằng ta sẽ nén giận như này sao? Ta chính là nhát gan đó, nhưng cũng chính vì ta nhát gan, ta mới có thể sống tới ngày nay, vị đại nhân kia cũng mới có thể lựa chọn Lưu gia chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Hiểu lầm lớn (hai)

Edit: Cò Lười

Beta: Hà

Hắn biết xem xét thời thế! Lúc nào nên cứng rắn xuất đầu, khi nào nên lùi đầu rút cổ. Hắn đều biết.

Nếu quá quan trọng tôn nghiêm và mặt mũi thì có lẽ hắn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi!

Ánh mắt Lưu Phi chứa thất vọng.

Cha không dám động thủ với Tuyết Lang, sợ công chúa tới gây phiền toái cho hắn. Cho nên, ông ấy mang tất cả oán khí trút lên người hắn?

Từ nhỏ đến lớn, phàm là cứ mỗi lần bên ngoài cha bị ức khuất, không dám phản kháng, ông cũng chỉ biết.... mang hắn ra trút giận!

Những ngày như vậy, hắn thật sự đã chịu đủ rồi!

“Cha, con không biết cha đang sợ cái gì nhưng chúng ta có vị đại nhân kia chống lưng, muội muội lại là...”

“Cha bảo con câm miệng, con không nghe sao?”

Lưu Vân Tiêu tức giận tát Lưu Phi một cái, mặt già dữ tợn, đôi mắt phẫn nộ: “Con cho rằng đối với vị đại nhân kia nhà họ Lưu được xem là cái gì? Nếu không phải do địa phương đó quá nghiêm, không cho phép bọn họ nhúng tay vào bất luận thế tục ân oán gì thì hắn đã sớm tự mình động thủ. Nhà họ Lưu chúng ta chỉ là một quân cờ mà thôi, tùy thời đều có thể bị vứt bỏ, hắn tùy tiện cũng có thể lựa chọn một quân cờ mới!”

Nhưng mà, bởi vì quan hệ với Lưu Dung và vì mình đã giúp hắn rất nhiều năm...Tạm thời quân cờ này sẽ không bị vứt bỏ!

Lưu Phi cười lạnh một tiếng.

Hắn liếm khoe miệng chảy máu, ánh mắt châm chọc nhìn về phía Lưu Vân Tiêu: “Cha, cha vẫn là quá yếu đuối, nếu con đổi thành cha thì một thực lực Linh Võ giả căn bản không cần phải nể giận như vậy. Con đã sớm...giết những linh thú đó rồi!”

Sắc mặt Lưu Vân Tiêu biến đổi, phẫn nộ chỉ vào Lưu Phi: “Con...”

Không đợi Lưu Vân Tiêu tức giận mắng ra tiếng, Lưu Phi đã xoay người cũng không thèm liếc mắt nhìn ông một cái. Nhắm hướng ngoại viện mà đi.

Nhìn bóng dáng Lưu Phi biến mất, Lưu Vân Tiêu đứng bên cạnh hồ nhỏ, ánh mắt già nua tràn chứa đựng nỗi bi thương

“Ta làm như vậy đều vì ai? Không phải là vì nhà họ Lưu ư? Ta nhát gan như thế, ít nhất đã giúp nhà họ Lưu sống đến hôm nay!”

Nhưng có tình, đứa con trai này vĩnh viễn không hiểu được một mảnh khổ tâm của hắn...

...

Đệ nhất phủ công chúa.

Bên trong trường đình, Phong Như Khuynh dựa nửa người vào trên ghế đá, vẻ mặt nàng lười biếng, tùy ý để ánh chiều tà của mặt trời đang lặn chiếu vào trên váy đỏ của nàng.

Tiệc nuôi duy nhất đó là, ghế đá này có chút nhỏ không thể ngồi hết cái mông của nàng, nửa mông còn lại ngồi ở bên ngoài.

“Xem ra, giảm béo đúng là một việc lâu dài...”

Phong Như Khuynh khẽ thở dài một tiếng.

Hiện tại nàng đã gầy không ít, nhưng để gầy giống như tiêu chuẩn thì còn cần nhiều thời gian hơn.

“Ngao ô!”

Đột nhiên, một tiếng rít gào từ ngoài trường đình truyền tới.

Âm thanh này mang theo nồng đậm ủy khuất, dường như còn có chút khóc nức nở.

Phong Như Khuynh quay đầu nhìn lại, tức khắc liền nhìn thấy cái đầu xinh đẹp của Tuyết Lang nhanh chóng vọt tới chỗ nàng, nước nở nhào vào trong lòng ngực của nàng.

Đúng vậy.

Hình thể của Phong Như Khuynh hiện tại vậy mà có thể đem Tuyết Lang ôm vào trong lòng.

Phong Như Khuynh sững sờ một chút, nửa ngày sau nàng cười mĩa hai tiếng, trong lòng an ủi chính mình một câu.

Có thể là Tuyết Lang chưa trưởng thành, đáng người...nhỏ lại nên nàng mới có thể ôm được nó.

Không sai, nhất định là như vậy!

“Tiểu Lang Nhi, có phải có người bắt nạt ngươi không?” Phong Như Khuynh rũ mắt nhìn Tuyết Lang đang nước nở, nhũ mày hỏi.

Tuyết Lang nước nở gật gật đầu.

Hức hức hức

Lão nhân nát rượu kia chẳng những muốn cướp Thiên Linh Quả của nó, còn...không cho nó đánh hắn...

Quá ức hiếp sói rồi!

Sắc mặt Phong Như Khuynh tối lại: “Là lão già Lưu Vân Tiêu bắt nạt ngươi?”.

Tuyết Lang lại lần nữa gật gật đầu.

Chớp mắt một cái, Phong Như Khuynh bất ngờ đứng dậy, nàng không thử ôm Tuyết Lang nữa mà ném xuống mặt đất, nó bị đau liền phát ra tiếng ngao ô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Hiểu lầm lớn (ba)

Editor: ChangChang1812

Beta: Hà

Làm bộ đáng thương.

"Lão già chết tiệt kia, dám khi dễ Lang nhi của ta!"

Nàng vốn cho rằng lão già kia không dám khi dễ Lang nhi, không nghĩ tới... chính là nàng sơ sót, lá gan của Lưu Vân Tiêu khi nào thì trở nên lớn hơn?

Dám khi dễ Lang nhi của nàng?

"Ô ô ô...."

Tuyết Lang thút thít nhỏ xuống nước mắt.

Bảo Bảo chịu nhiều ủy khuất, nhưng Bảo Bảo không nói...

"Lang nhi, hắn khi dễ ngươi như thế nào?" Phong Như Khuynh cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Tuyết Lang nước nở nghẹn ngào gào hai tiếng, đem móng nhỏ vênh lên, dùng cái móng vuốt chỉ chỉ pí của sói.

Lão già kia coi trọng nó giấu thiên linh quả ở chỗ này, vọng tưởng đoạt đồ của nó!

Nhưng mà....

Phong Như Khuynh tầm mắt hạ thấp hết sức, thấy được động tác của Tuyết Lang, thiên lôi lập tức cuộn cuộn, cả thân thể đều cứng lại.

Lưu Vân Tiêu hần... Hần rõ ràng.... Mạnh mẽ - cường bạo - Lang nhĩ của nàng?

Lang nhĩ của nàng còn là một khối thuần khiết lại sạch sẽ, cứ như vậy bị hần cướp đi lần đầu tiên?

Tuyết Lang chứng kiến Phong Như Khuynh biểu lộ tức giận, cho là nàng đã hiểu ý của mình, lại một lần nữa ô ô khóc lên, cái mũi nhỏ cứ co lại, Phong Như Khuynh nhìn lòng đều phát đau.

Đều do nàng, toàn bộ trách nàng.

Nàng không nên để cho Lang nhĩ đi cướp đoạt, làm hại Lang nhĩ đã không còn trinh tiết....

"Lang nhĩ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi! Người nào làm tổn thương ngươi, ta sẽ khiến cho người đó thân bại danh liệt, sống không bằng chết!"

Phong Như Khuynh hung ác nghiêng răng, lửa giận thiêu đốt trong lòng ngực nàng, làm cho gân xanh trên trán cũng đập liên hồi không thôi.

Tuyết Lang nghi hoặc nhìn Phong Như Khuynh, tựa hồ có chút không hiểu nổi ý tứ của nàng.

Tuy rằng... Lão già kia muốn cướp thiên linh quả của nó, không phải là vẫn không thể đắc thủ sao? Chủ nhân nói nàng muốn báo thù, là ý gì?

Chỉ là, không đợi Tuyết Lang suy nghĩ cẩn thận ý tứ muốn biểu đạt của Phong Như Khuynh, chỉ thấy thiếu nữ cuối đầu, dịu dàng vuốt ve đầu của nó.

Ngữ khí của nàng, không chỗ nào nó không thấy ôn nhu, ấm áp, giống như là khiêu khích dây thần kinh của nó, khiến cả đầu sói của nó đều hưng phấn không thôi.

"Lang nhĩ, hôm nay ủy khuất ngươi rồi, ngươi hãy đi lãnh năm trái thiên linh quả, coi như là... Ta đưa cho ngươi trấn an."

Lang nhĩ của nàng đáng thương quá mà, tuổi còn nhỏ đã gặp chuyện hũy hoại như vậy.

Vì sao.... Lưu Vân Tiêu biến thái như vậy? Có phải là do hần mất nương tử lâu rồi, nhìn Lang nhĩ cũng mi thanh mục tú như thế? Thoáng cái nhịn không được, liền....

Vì câu nói kia của Phong Như Khuynh, ủy khuất này giờ của Tuyết Lang trong nháy mắt bị ném ra sau đầu, kích động gào khóc lên.

Chuyện này, đi không lỗi!

Chẳng những ăn hết nhiều Linh dược của Lưu gia, chủ nhân còn cho nó năm quả thiên linh quả!

Đó là năm quả nha!

Chủ nhân ngày thường rất keo kiệt, bình thường một quả cũng không được, hiện tại thoáng cái lấy ra năm quả! Kích động đến trái tim nhỏ của nó mém chút nhảy ra ngoài rồi!

Vui vẻ!

Chứng kiến Tuyết Lang biểu lộ sự ngây thơ vô tri, Phong Như Khuynh thở dài, càng đau lòng hơn.

Đoán chừng... Tuyết Lang còn không biết hành động kia của Lưu Vân Tiêu là đại biểu cho cái gì? Vì vậy, về sau nó gặp phải chuyện hũy hoại kia, nó mới thoát ra nhanh như thế, không có để lại ám ảnh trong lòng.

Bất quá, mặc kệ Tuyết Lang có hay không có ám ảnh, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho lão già kia!

Con người Phong Như Khuynh rừ xuống, một tia lạnh lẽo xẹt qua đáy mắt, quả đấm của nàng nắm thật chặt, hô hấp mang theo trầm trọng.

Trên thực tế, Phong Như Khuynh sở dĩ cho là chuyện như thế, cũng là vì... Tuyết Lang đi ngoài không chịu đi, mùi phân giấu đi Linh khí của thiên linh quả, hơn nữa Phong Như Khuynh chưa bao giờ nghĩ tới, nó sẽ đem thiên linh quả giấu tại địa phương như thế.

Vì vậy, việc này hiểu lầm.... Lớn.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Uống rượu với Quốc sư? (một)

Editor: Changchang1812

Beta: Hà

Nam trúc lâm

Trong đầm nước yên ắng, một con Thanh Xà cuộn tròn thân thể chìm dưới đáy nước, những bong bóng khí nhỏ sủi bọt trên mặt nước, nương theo hô hấp của nó lúc lên lúc xuống.

Ánh nắng bao phủ.

Thân thể Tiểu Thanh Xà chìm dưới đáy nước nhẹ nhàng chuyển động, chợt, dần dần mở ra cặp mắt rắn màu xanh biếc kia.

Giấc ngủ này... Ngủ thật sự thoải mái.

Nó phun bong bóng từ đáy nước nổi lên, đang muốn ngáp một cái, bỗng nhiên, đôi mắt xanh lục mãnh liệt co rút lại, ngạc nhiên nhìn bóng dáng của nó dưới ánh nắng.

Nắng sớm hạ màu, nam tử áo trắng như tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiền.

Hắn từ đầu đến cuối, đều đưa lưng về phía Thanh Trúc, bóng dáng kia lạnh nhạt, giống như vị tiên trong bức tranh, kinh diễm chứng sinh.

"Chủ nhân!!!"

Chủ nhân đã trở về?

Nó rút cuộc không cần từng giây từng phút lo lắng đề phòng?

Dưới sự hưng phấn, Thanh Trúc thả người nhảy lên, từ trong đầm nước nhảy ra ngoài, trực tiếp hướng về phía nam tử kia nhào tới...

Bỗng nhiên...

Nam tử phía trước chậm rãi quay người, hắn giương cao tay vỗ một cái, Thanh Trúc còn chưa kịp nhào vào trong ngực hắn, đã bị hắn xách ở trên tay.

"Chủ nhân, công chúa bị một tên tiểu tử thái bất cóc rồi, tiểu tử thái kia tên cái gì Tần thần ấy nhỉ, Phong Như Khuynh dẫn hắn vào trong cung tìm ta một lần!"

Nam Huyền vừa về đến, Thanh Trúc nhìn không được liền cáo trạng với hắn, trong mắt con rắn kia đầy ủy khuất, làm bộ đáng thương.

Đôi mắt Nam Huyền hơi trầm xuống.

Tần thần?

Trong đầu của hắn, không khỏi hiện lên hình ảnh Phong Như Khuynh đang ở bên cạnh thiếu niên, ánh mắt vốn lạnh nay càng rét lạnh hơn.

"Đúng rồi, chủ nhân, người trở về lúc nào?" Giọng nói Thanh Trúc mang theo khuất nhục, "Nếu người trở về chậm thêm vài ngày, ta có khả năng... Sẽ biến thành canh rắn rồi, bị công chúa cùng tên gian phu kia ăn xong cho ra phân rồi!"

Nam Huyền dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thanh Trúc: "Ta đã trở lại từ hôm qua rồi."

Nhưng Thanh Trúc, đã ngủ một ngày một đêm...

"...."

Thanh Trúc sùng sốt một chút. chủ nhân trở về hôm qua... Nó vậy mà không có cảm giác được?

Có lẽ nó sợ hãi Nam Huyền sẽ cảm thấy không dùng nó được nữa, ngay cả hắn trở về cũng không cảm giác được, liền vội vàng dòi đi chủ đề, một bộ dáng tràn đầy hứng khởi.

"Chủ nhân, chúng ta có phải hay không đem cái tên gian phu kia đuổi đi? Ta nhìn thấy hắn liền không có hảo ý!"

Nam Huyền như có điều suy nghĩ.

"Người không ở lại bên cạnh nàng?"

"Ách..."

Đi theo bên người công chúa, liệu nó còn mệnh mà đợi đến lúc chủ nhân trở về?

Giọng nói Thanh Trúc yếu ớt: "Chủ nhân, công chúa nói.... Muốn đem ta làm thành canh rắn cho bệ hạ ăn, ta sợ...."

"A."

A?

Ánh mắt Thanh Trúc thoáng cái trừng lớn.

Chủ nhân a như vậy là có ý gì? Hẳn hiểu được nó vì sao không muốn theo cùng công chúa, hay là.... Hẳn đồng ý cho công chúa bắt nó ăn?

Ánh mắt Nam cung rũ xuống, chăm chú nhìn tiểu xà được hắt xách ở trên tay, khoe môi như có như không mà mỉm cười, ánh mắt rõ ràng lạnh hơn trước.

"Canh rắn... Đúng là vật đại bổ, huống chi là canh của người, nàng.. Rất tinh mắt."

Xoạt!

Thanh Trúc kích động thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, cả người nó đều run rẩy, âm thanh run rẩy, nước mắt ẩm ướt đảo quanh trong hốc mắt.

"Chủ nhân, người trước kia không như vậy, người thay đổi, người không còn là chủ nhân ta quen biết trước đây nữa!"

Quả nhiên, nó không phải là thân thuộc của chủ nhân, vì vậy chủ nhân căn bản không thương nó, vì nữ nhân loài người kia, muốn đem nó làm thành canh rắn....

Ô ô, nó muốn rời nhà trốn đi, sẽ không quay lại nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Uống rượu với Quốc Sư? (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Hà

Thanh Trúc nước mắt bão táp, trực tiếp trườn xuống từ trong tay Nam Huyền, như một cái mũi tên bắn ra ngoài Nam Trúc Lâm...

Bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, cũng không nhìn thấy phía trước có người đến, toàn bộ thân rắn đều nhào về phía người nọ.

Đừng nhìn nó là một con rắn, ở dưới tốc độ nhanh như vậy, bất kì vật gì đều sẽ trở thành một vũ khí sắc bén!

Cho nên...

Khi Thanh Trúc nhìn thấy thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, nó muốn dừng cơ thể lại đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể hoảng sợ đụng phải thiếu nữ phía trước...

Sắc mặt của Nam Huyền lập tức biến đổi, bước chân đi lên phía trước.

Rõ ràng bước chân của hắn vẫn thanh nhã như gió, cũng chỉ là một bước rất nhẹ, nhưng chính là một bước này, hắn đã tới trước mặt Phong Như Khuynh rồi.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Như Khuynh, một lực lượng từ bên cạnh xông đến, kéo mạnh nàng vào bên trong ôm ấp.

Ngực nam nhân là ấm áp như thế.

Nàng còn có thể nghe được tiếng trái tim đập thình thịch...

Àm!

Thanh Trúc không thể dùng thân thể được, đập vào trên cây cỏ thụ phía trước kia, mắt nó đầy sao xoay tròn, nước mắt chảy xuống.

“Có bị dọa sợ không?” Tay Nam Huyền ôm Phong Như Khuynh, cúi đầu, ánh mắt lạnh nhạt dừng ở khuôn mặt thiếu nữ.

Giọng nói của hắn trong sáng như trăng, lại ôn nhu... Thiếu chút nữa làm người sa vào.

Cơ thể của Thanh Trúc vô lực ngã xuống mặt đất, nó ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt của nam nữ phía trước kia, trong mắt chứa đầy oan ức và ai oán.

Bị thương chính là nó, là nó!

Nhưng chủ nhân chỉ quan tâm công chúa bị dọa sợ hay không...

Không ai nhìn nó một cái!

.....

Phong Như Khuynh ngược mắt, chớp mắt một cái, nhìn đôi mắt thanh lãnh của Nam Huyền.

Hắn sạch sẽ xuất trần, cao quý thanh nhã, như trich tiên không nhiễm trần thế, như một tia khinh nhàn với hắn đều là sỉ nhục!

“Quốc Sư, hôm nay ta mang rượu đến.” Nàng vui vẻ lấy bình rượu giấu ở phía sau ra, cười mỉm dựa vào ngực của Nam Huyền: “Đoạn thời gian trước ngươi không ở đây, còn không thể thử linh tửu ta tự tay ủ, cho nên hôm nay ta cố ý tới tìm ngươi.”

Ánh mắt Nam Huyền trực tiếp nhìn xuống, nhìn bình rượu đặt ở trong tay Phong Như Khuynh thật sâu.

“Được.”

Cách đó không xa, Thanh Trúc lắc lắc đầu mới từ trạng thái ngã ngốc phục hồi tinh thần lại, ai ngờ nó đột nhiên nghe được Nam Huyền nói, lập tức mở to hai mắt nhìn.

Chủ nhân, không phải ngươi nói qua với bệ hạ... Với thể chất của công chúa thì không nên uống rượu sao?

Nam Huyền có lẽ là nhận thấy được ánh mắt khiếp sợ của Thanh Trúc, lạnh lùng nhìn nó một cái.

Một cái liếc mắt kia làm cả người Thanh Trúc phát lạnh, lời vốn định buột miệng thốt ra vội vàng nuốt trở vào, cơ thể lui về phía sau mấy bước.

Ừ, nó cái gì cũng không biết...

Phong Như Khuynh đã ngồi xuống trúc đình bên cạnh, lấy ra ba cái ly rượu sứ, cười hi hi đưa sang bên cạnh Thanh Trúc.

“Tiểu Thanh, không cần khách khí, tới thử rượu ta ủ.”

Sắc mặt của Thanh Trúc đen lại: “Ta gọi là Thanh Trúc, không phải là Tiểu Thanh!”

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại, cười tủm tỉm: “Tiểu Thanh và canh rắn, ngươi chọn một cái?”

“.....” Cả người Thanh Trúc run lên, theo bản năng nhìn về phía Nam Huyền.

Nam Huyền đã phát tay áo ngồi xuống, từ đầu đến cuối không nhìn nó một cái.

Trái tim Thanh Trúc đều bị đánh vài cái, giọng nói yếu hơn vừa rồi vài phần: “A, ta vẫn là chọn... Tiểu Thanh đi.”

Còn tốt hơn làm thành canh rắn...

“Thật ra tên canh rắn này cũng không tồi, nếu ngươi không thích, về sau gọi ngươi là Tiểu Thanh.” Phong Như Khuynh thở dài, nàng cầm vò rượu lên, rót rượu vào ba chén con.

Mùi rượu kia thơm nồng chi khí, làm về mặt Tiểu Thanh lộ ra một vẻ si mê.

“Rượu này... Hình như ăn ngon hơn Thiên Linh Quả mà ngươi cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Sinh một ổ rắn nhỏ? (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: Hà

Sau khi chờ ly rượu rượu đổ đầy, Tiểu Thanh vèo một cái trườn đến trước bàn, chôn đầu rắn ở trong ly rượu, lặc cộc một tiếng, đã uống sạch sẽ rượu trong chén.

Linh từ thom nồng chảy vào thân thể của nó, như có một đạo linh lực tán loạn khắp nơi ở trong cơ thể của nó.

“Tiểu Thanh, ngươi đi sang một bên hấp thu linh khí đi.” Nam Huyền lạnh nhạt phân phó nói.

Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt của nó chứa tia mờ mịt, kinh ngạc và vui sướng...

Các loại cảm xúc giao phong, càng làm cho nó xem nhẹ xưng hô của Nam Huyền với nó.

“Vâng, chủ nhân.”

Rốt cuộc Tiểu Thanh cũng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nó nhìn về phía Phong Như Khuynh đã không giống như lúc trước.

Nhưng không chờ Phong Như Khuynh lên tiếng hỏi, Tiểu Thanh cũng đã nghe lời chạy sang một bên, đứng lên bàn bắt đầu tu luyện, định hấp thu hoàn toàn linh khí đang tán loạn kia.

“Tiểu Thanh làm sao vậy?” Phong Như Khuynh mê mang, kinh ngạc nhìn về phía Nam Huyền.

Nam Huyền khẽ nháp môi mỏng, bạch y khẽ bay trong gió.

“Năm đó lúc ta nhặt được nó, cơ thể của nó bị trọng thương, tu vi bị hao tổn, rượu ngươi ủ, vừa vặn có thể khiến nó khôi phục tu vi.”

Linh được với linh thú mà nói, tác dụng càng quan trọng hơn.

Tiểu Thanh là bởi vì bị thương làm cho linh khí trong cơ thể tán loạn, vẫn luôn không thể tu bổ, tuy Phong Như Khuynh cho nó ăn qua Thiên Linh Quả, nhưng dù sao Thiên Linh Quả chỉ là linh dược đơn thuần mà thôi, với nó mà nói sẽ không có hiệu quả gì, không thể đánh đồng với linh từ.

Sau khi Phong Như Khuynh nghe xong thì hiểu rõ, cũng không để ý tới Tiểu Thanh bên cạnh, nàng nở nụ cười sáng lạn nhìn Nam Huyền, ánh mắt trời như hoa mỹ, mặt mày tươi đẹp.

Rõ ràng thiếu nữ trước mắt vẫn là một người béo, cũng không biết vì sao... Mắt cười ngập nước kia của nàng lại đâm vào trong lòng Nam Huyền, như dây cung nào đó kéo ở trong lòng hần.

“Ngày hôm qua ngươi lại bị bắt nạt sao?”

Phong Như Khuynh trầm mặc không nói.

Trong đầu nàng hiện lên vô số loại ý nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn là bị phần ý tưởng nào đó chiếm cứ.

Vì thế...

Phong Như Khuynh đột nhiên từ ghế trúc đứng lên, cơ thể mập mạp kia trực tiếp đâm vào trong lòng Nam Huyền.

May mắn thực lực của Nam Huyền cường đại, mới không bị nàng đánh ngã.

Cơ thể của hần vẫn vững như thái sơn, bình tĩnh ngồi ở trên ghế dựa.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, hiện giờ thân thể của hần đã cứng đờ, căng chặt.

Đây không phải là lần đầu tiên Nam Huyền và Phong Như Khuynh tiếp xúc thân mật.

Ngay ở hai lần trước, hần cũng chủ động ôm nàng.

Nhưng hai lần kia hần ra tay đều là vì giúp nàng mà thôi, hiện tại là Phong Như Khuynh chủ động nhào vào trong ôm ấp của hần, loại cảm giác này, cũng không bình thường...

“Quốc sư, bọn họ đều bắt nạt ta, cầu an ủi.”

Cả người Phong Như Khuynh đều dán ở trên người Nam Huyền.

Nam Huyền càng thêm cứng đờ, hần rừ đôi mắt xuống, nhìn về phía tay kia của thiếu nữ đã đặt lên ngực hần, khuôn mặt thanh lãnh không khỏi đen vài phần, hần tiện tay bắt được bàn tay không an phận của thiếu nữ, bắt đặc dĩ nói.

“Đừng nháo.”

Phong Như Khuynh cười hì hì thu tay lại, chỉ là cơ thể kia vẫn không chịu rời khỏi quốc sư.

“Quốc sư, nghe nói Phong Như Sương vẫn luôn tới quấy rầy người?”

“Phong Như Sương?” Ánh mắt Nam Huyền toát ra một tia kinh ngạc, nhíu chặt mày, như đang tự hỏi cái gì đó, thật lâu sau, giọng nói lạnh nhạt như gió của hần mới vang lên: “Nàng cũng chung họ, là tỷ muội của người sao?”

“...?” Phong Như Khuynh ngờ ngác nhìn Nam Huyền: “Phong Như Sương, người không biết sao? Nàng năm lần bảy lượt tới quấy rầy người, người không quen biết nàng?”

Giọng của Nam Huyền vẫn đậm phong thanh, lạnh nhạt vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Sinh một ổ rắn nhỏ? (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Người râu ria, vì sao ta phải nhớ?”

Phong Như Khuynh: “...”

Nàng đột nhiên nhớ tới, lúc lần đầu tiên quen biết với quốc sư, quốc sư liếc mắt một cái đã gọi tên nàng.

Cho nên.....

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại: “quốc sư, nói thật, lúc trước có phải người yêu thầm ta hay không? Vì sao lúc trước ở Nam Trúc Lâm, người có thể gọi tên của ta?”

Nam Huyền nhìn Phong Như Khuynh từ trên xuống dưới, môi mông khê mở: “Hình thể của người... Không nhớ rõ cũng khó.”

Phong Như Khuynh đen mặt, hoá ra nàng còn phải cảm ơn nguyên chủ có thể mập mạp như thế, tiện cho quốc sư nhớ rõ nàng?

Nhưng nhìn thấy ánh mắt kia của Nam Huyền, nháy mắt nàng từ trên người hần đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Phong Như Khuynh ta không gầy đến bốn năm cân thể không làm người!”

Nói xong lời này, Phong Như Khuynh tức giận cầm lấy ly rượu, uống một hơi sạch sẽ!

Vốn dĩ nàng biết tư lượng của mình cực kém, vốn chỉ muốn uống một ngụm là đủ, ai ngờ không cẩn thận một cái, toàn bộ một ly rượu xuống bụng.

Cũng không có bất kì dấu hiệu gì, đột nhiên ngã về phía sau.

Nam Huyền đột nhiên đứng lên, gờ tay kéo, đã kéo Phong Như Khuynh vào bên trong ôm ấp.

Gió nhẹ thổi, hồng y bay múa, tóc đen khê bay.

Nam Huyền bế ngang nàng lên, ánh mắt lạnh nhạt của hần nhìn về phía Thanh Trúc, chỗ sâu trong đáy mắt như có lạnh lẽo không dễ phát hiện.

“Người đi tra một chút, người ngày hôm qua bắt nạt nàng, cụ thể có những ai.”

“Vâng, chủ nhân.” Thanh Trúc ngược mắt nhìn về phía thiếu nữ bị Nam Huyền ôm vào trong ngực, nó ngẩn người, hỏi: “Chủ nhân, người rõ ràng biết thể chất của nàng không nên uống rượu, vì sao...”

Nam Huyền cười nhạt: “Có ta ở đây, cho dù xảy ra bất kì chuyện gì cũng đều không sao, nàng muốn uống, để nàng tận hưởng thì đã sao?”

Ánh mắt thanh Trúc càng thêm mờ mịt.

Hiện tại nó thật sự cảm giác... Thái độ của chủ nhân với công chúa rất không bình thường, thật sự chỉ là bởi vì công chúa là người hắn muốn tìm?

Hay là... Có nguyên nhân khác?

Không để Thanh Trúc nghĩ nhiều, thiếu nữ trong lòng Nam Huyền đã chậm rãi mở mắt.

Nếu vứt bỏ hình thể của nàng, đôi mắt này... Thật là đẹp tới cực hạn.

Giống nhau mập mạp đều sẽ đem đôi mắt tế thành một cái phùng, nhưng mắt nàng vẫn lớn mà sáng ngời, như có ánh sáng, gọn sòng mà tươi đẹp, so với ánh trắng còn loá mắt hơn.

Chỉ là... Giờ phút này trong mắt Phong Như Khuynh chứa đầy mỉa mai hoặc, thân thể của nàng từ trong lòng Nam Huyền nhảy xuống, còn đánh một cái nấc rệu?

Nhưng Thanh Trúc đã bị dọa ngốc.

Nó cảm thấy, hiện tại công chúa như thay đổi thành một người khác, ánh mắt kia nhìn về phía nó, như là đang nhìn một chén canh rắn.

“Chủ nhân, mau cứu ta!!!”

Mất thấy Phong Như Khuynh đi về phía nó, Thanh Trúc cả kinh dịch về phía sau, toàn bộ thân rắn đều run bần bật.

Phong Như Khuynh lại đánh ợ lần nữa, bước chân nàng có chút đứng không vững, trên má hiện ra hai rặng say hồng, cười đến cực kỳ sáng lạn.

“Quả nhiên là độc thân lâu rồi, hiện tại nhìn rắn đều cảm thấy mi thanh mục tú, con rắn nhỏ, ngươi có nguyện ý về nhà với ta cho ta một ổ rắn nhỏ hay không?”

Nam Huyền: “...”

Thanh Trúc: “...”

.....

Giờ khắc này, lá gan của Thanh Trúc đều bị dọa hỏng.

Hiện giờ công chúa còn không bằng lúc nàng luôn mềm mỏng làm nó thành canh rắn.

Hơn nữa...

Để nó sinh con rắn nhỏ là cái quý gì? Nó lại không phải là rắn cái! Sao sinh con rắn nhỏ?

Nó là công, là công!

Đột nhiên, một ánh mắt lạnh căm căm từ bên cạnh quét tới, Thanh Trúc sợ tới mức cơ thể cứng đờ, mắt lộ ra hoảng sợ, quay đầu một chút, nhìn Nam Huyền dùng mắt lạnh nhìn nó kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Sinh một ổ rắn nhỏ? (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Từ từ, chủ nhân, ta vô tội, một tháng ngươi không ở đây, chúng ta chỉ là ngủ với nhau mà thôi, không có phát sinh cái khác.”

Ừ, bọn họ chỉ là nằm với nhau ở trong bụi cỏ ngủ trưa mà thôi...

Huống chi nó vẫn là nửa ngủ nửa tỉnh ở trong kinh hách, căn bản là không có ngủ, chỉ muốn nhanh tiến ôn thần này đi.

Nhưng lời của nó vừa dứt, hàn khí càng thêm nồng đậm, làm cho cả Nam Trúc Lâm đều như đặt ở trong mùa đông khắc nghiệt.

Thanh Trúc đã nhanh bị dọa khóc: “Chủ nhân, người phải tin tưởng ta, gian - phu thật sự không phải là ta, giữa chúng ta là trong sạch.”

Nam Huyền vùng ồng tay áo lên, một đạo chưởng phong xẹt qua, hất Tiểu Thanh còn đang ủ khuất khóc lóc kể lẽ kia tới không trung, cho đến khi biến mất không thấy.

“A? Con rắn nhỏ của ta đâu? Nó còn chưa sinh con rắn nhỏ cho ta đâu? Sao lại không thấy?”

Thiếu nữ dừng chân lại, nàng mắt lộ tia mê mang, không thể tiến lùi.

Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh nhạt như gió.

“Nhà ta cũng không nuôi rắn, vừa rồi đoán chừng là người nhìn lầm rồi.”

Phong Như Khuynh sững sốt, nàng quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt kia nhìn nam nhân phía sau.

Tầm mắt trước mắt nàng có chút mơ hồ, không thể thấy rõ khuôn mặt của nam nhân, chỉ có thể phân biệt ra bộ bạch y tuyết trắng kia, sạch sẽ mà xuất trần.

“Người say rồi.”

Nam nhân đã chạy tới bên cạnh Phong Như Khuynh, tay hấn nhẹ nhàng xoa cái trán của nàng, khẽ nhíu mày, giọng nói rất là bất đắc dĩ.

Hắn biết Phong Như Khuynh không dễ uống rượu, không chỉ là một ly rượu, ngược lại còn sẽ uống say đến phát điên.

Chỉ là không nghĩ tới... Lúc nàng say rượu, lại sẽ đi đùa giỡn... Một con rắn?

“Ta dẫn người trở về nghỉ ngơi.”

Nam Huyền giơ tay muốn bế nàng lên lần nữa.

Nhưng lúc này, Phong Như Khuynh không có như hắn mong muốn, giơ tay lên, hất tay Nam Huyền ra, tát bốp một cái ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Huyền.

“Nam nhân, cút!”

Đừng nghĩ thừa dịp nàng say rượu chiếm tiện nghi của nàng!

Sắc mặt của Nam Huyền lập tức đen xuống, nắm chặt tay Phong Như Khuynh.

Trên mặt hắn còn in năm dấu tay.

“Khuynh Nhi, đừng nháo.”

“Tránh ra, ta còn muốn tìm con rắn nhỏ sinh bảo bảo cho ta.”

A, con rắn nhỏ đâu? Sao còn chưa trở về?

“Nó là rắn đực!”

“Người lừa ta, nó rõ ràng là Tiểu Thanh, Tiểu Thanh là rắn cái, người tránh ra, ta muốn đi tìm tiểu...”

Nàng vừa định muốn xoay người rồi đi, ai ngờ không cẩn thận vướng cục đá ngã sang bên cạnh, toàn bộ cơ thể đều nghiêng ngã sang một bên, dưới hoảng loạn, nàng tùy tiện nắm một cái đã bắt được một cái gì đó...

“Ta tìm được con rắn nhỏ rồi, nhưng con rắn nhỏ này... Sao hình như có chút ngắn hơn con rắn vừa rồi kia?”

“A, sao con rắn nhỏ này lại biến lớn?”

.....

Nam Huyền đã đuổi tay tiếp được thiếu nữ thiếu chút nữa ngã kia.

Chỉ là...

Nàng cho rằng “Con rắn nhỏ” trong tay thiếu nữ này nắm chặt lấy đều không buông tay, cũng là làm sắc mặt Nam Huyền hoàn toàn đen xuống.

“Con rắn nhỏ, lần này ta bắt được ngươi rồi, ngươi cũng đừng muốn chạy, ngày sau ngươi đều thuộc về ta, đời này đều là của ta, cần phải sinh cho ta một con rắn nhỏ! Nếu ngươi dám trốn đi, ta sẽ cắt ngươi thành hai đoạn!”

Nàng như vì cho thấy quyết tâm của mình, còn dùng sức nhéo hai cái.

Cuối cùng khuôn mặt thanh lãnh lạnh nhạt của Nam Huyền không thể duy trì được nữa, ngược lại hít một ngụm khí lạnh.

“Khuyh Nhi, buông tay.”

“Không buông!”

Buông lỏng tay, nó sẽ lên chạy đi!

“Nghe lời, buông tay, nó sẽ không chạy, ngươi ngoan ngoãn buông tay ra.”

Nam Huyền nhú mày, trong giọng nói không thể tự kiềm chế chứa vài phần bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Sinh một ổ rắn nhỏ? (4)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Xem ra, về sau không nên để nha đầu này đụng vào giọt rượu nào nữa...

Đáy mắt Nam Huyền lóe lên một tia sáng, ngón tay hắn dừng lại trên cổ thiếu nữ, một đạo linh khí mạnh mẽ chảy vào thân thể nàng, sau đó... thân mình thiếu nữ lập tức mềm nhũn ngã vào lòng ngực hắn.

Tay nàng đang nắm “tiểu xà” cũng chậm rãi buông lỏng...

...

Chờ khi Phong Như Khuyh hôn mê tỉnh lại đã là lúc mặt trời lặn về Tây.

Nàng đưa tay ấn huyệt thái dương đang đau nhức, khẽ day nhẹ mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Nhưng tưởng tượng đến cảnh nàng say bất tỉnh nhân sự trước mặt Quốc Sư, sắc mặt Phong Như Khuyh không tự chủ được đen đi vài phần, chỉ hận không thể tìm cái hố nào đó để chui xuống.

“Ngươi tỉnh?”

Thanh âm thanh lãnh từ bên cạnh truyền đến.

Phong Như Khuyh chớp chớp mắt, quay đầu nhìn lại.

Bạch y quen thuộc, dung nhan quen thuộc, hương vị cũng quen thuộc...

Còn có... Dấu nắm ngón tay đỏ ửng trên mặt kia...

Nam Huyền nhẹ nhấp môi, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phong Như Khuyh.

Chạm phải ánh mắt này của hắn, cả người Phong Như Khuyh khẽ rung mình, run run hỏi: “Quốc Sư... Sau khi ta say rượu... Đã làm cái gì sao? Mặt ngươi...?”

Sẽ không phải... Là nàng đánh chứ?!!!

Nam Huyền chấp tay sau lưng, thần nhiên xuất trần, một thân tiên khí mờ ảo, thanh lãnh mà tuyệt diệu.

Nhưng với điều kiện tiên quyết là không ai chú ý đến dấu tay trên mặt kia...

“Ngươi quên?” Ánh mắt Nam Huyền càng thêm bất đắc dĩ, “Ngày hôm qua sau khi ngươi uống say, liền cho ta một tát.”

“...”

Phong Như Khuynh lập tức trừng mắt.

Thật... Thật đúng thật là do nàng đánh sao? Tại sao nàng hoàn toàn không nhớ gì cả?

Nàng hơi duỗi ngón tay khẽ vuốt dấu đỏ trên mặt nam nhân, giọng nói vang lên mang theo đau lòng cùng áy náy: “Quốc Sur, ta còn làm gì nữa không?”

Nam Huyền nhàn nhạt quét mắt liếc nàng một cái: “Ngươi ôm ta.”

“Ách, còn gì nữa?”

“Hôn ta...”

“Sau đó?”

“Cho ta một tát.”

“...”

Lần đầu tiên Phong Như Khuynh cảm thấy hóa ra mình chính là cảm thú!

Ồ, không đúng, cảm thú có khi còn tốt hơn so với nàng, nàng quả thực chính là cảm thú cũng không bằng!

Thừa dịp say rượu đùa giỡn với Quốc Sur không nói, Quốc Sur đã không tìm nàng tính sổ thì thôi nàng lại ngang nhiên tát hấn!

Phong Như Khuynh tức khắc khóc không ra nước mắt, trong lòng áy náy, hối hận, vô số cảm xúc hỗn loạn xoắn lại với nhau làm sắc mặt nàng không ngừng thay đổi.

Đang yên đang lành vì sao nàng lại uống ly rượu đỏ chứ? Vì sao?!!!

“Ngươi còn nói...” Tia sáng trong mắt Nam Huyền lóe lên không cách nào phát hiện, “Sau này ta chỉ thuộc về một mình ngươi, nếu dám trốn... ngươi sẽ cắt ta thành hai đoạn.”

Phong Như Khuynh nương theo ánh mắt Nam Huyền nhìn về phía giữa... hai chân, tự nhiên thấy được... Vật hấn muốn ám chỉ.

Một khắc kia, giống như thiên lôi cuộn cuộn đánh xuống, đánh nàng đến độ ngoài khét trong sống, toàn bộ thân thể Phong Như Khuynh cứng đờ, ánh mắt ngẩn ra không thể phản ứng.

Nàng chưa từng nghĩ, bản thân sau khi say rượu có thể thật sự nói ra những lời này với Quốc Sur...

May mắn trong lúc tức giận Quốc Sur còn chưa đem nàng xé thành hai đoạn.

Rượu, thật sự là thứ hại người, hiện tại nàng đã có thể hoàn toàn lĩnh hội một cách sâu sắc.

Bởi vậy..... Sau khi biết được bản thân khi say rượu đùa giỡn Quốc Sur, tâm trạng Phong Như Khuynh có chút ngổn ngang trong gió, thật lâu sau nàng mới phục hồi tinh thần.

“Đúng rồi, Quốc Sur, hiện tại ta đang ở đâu?” Phong Như Khuynh xấu hổ cười hai tiếng, vội vàng dời đi đề tài, hỏi.

Nam Huyền nhàn nhạt nhấp môi: “Phòng của ta.”

Trong phòng... Quốc Sur?

Phong Như Khuynh ngẩn người.

Vậy nói cách khác... Chỗ nàng ngủ đêm qua... chính là... giường Quốc Sur?

Sẽ không phải là trong lúc uống say, nàng đã mạnh mẽ kéo Quốc Sur vào phòng đấy chứ?

ps: Quốc Sur Nam Huyền: Ta có dung mạo có thực lực lại có tiền, người muốn theo đuổi ta trải rộng khắp Thương Nguyệt đại lục! Vậy mà ngươi lại đi đùa giỡn một con rắn?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sur Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 198: Gả cho Quốc Sur? (1)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Nghĩ tới loại khả năng này, Phong Như Khuynh lập tức bật dậy.

Nàng cường đoạt một người thanh lãnh như Quốc Sur rồi, làm sao bây giờ?

Lỡ may Quốc Sur trong lúc giận dữ không cho nàng đến gần Nam Trúc Lâm nửa bước, sau này nàng làm sao có thể tiếp tục chiếm tiện nghi của Quốc Sur?

“Quốc Sur, ngươi yên tâm,” Phong Như Khuynh giống như đang ra một quyết định trọng đại, ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo thận trọng, “Ta sẽ không bắt ngươi phải phụ trách, đúng rồi, ta cũng sẽ không phụ trách đối với ngươi đâu, chúng ta cứ coi như chưa hề phát sinh chuyện gì cả.”

Nam Huyền trầm mặc không nói, gương mặt thanh nhã, lạnh nhạt không có biểu tình dư thừa.

Trước sau như một thanh lãnh tựa trích tiên, đạm nhiên xuất trần.

Tâm tình Phong Như Khuynh lại càng khản trương.

Chẳng lẽ... Thật sự nàng đã cưỡng bức Quốc Sur? Hiện giờ Quốc Sur đang nghĩ nên trừng phạt nàng như thế nào?

Đến lúc đó nếu nàng chạy... Không biết có thể chạy thắng Quốc Sur hay không?!

Nam Huyền rũ mắt nhìn chăm chú thiếu nữ trên giường: “Ngươi nghĩ ngươi cùng ta phát sinh cái gì?”

“Đương nhiên là...” Lời Phong Như Khuynh định nói vừa đến bên miệng lại tức khắc nuốt trở vào, “Ý của ngươi là, chúng ta không phát sinh chuyện gì?”

Trước ánh mắt kinh ngạc của nàng, Nam Huyền khẽ gật đầu.

Phong Như Khuynh nhẹ nhàng chậm rãi thở ra, nhưng trong mắt rõ ràng lại có chút thất vọng.

Bởi vì nàng cúi đầu nên Nam Huyền chỉ thấy nàng khẽ thở ra, nghiêng nhiên không nhìn ra sự thất vọng ẩn sâu trong đáy mắt nàng.

Hắn hơi khản trương, khóe môi giương lên một độ cong mỏng.

“Chúng ta xác thật không có phát sinh bất kỳ cái gì, nhưng ngươi lại khinh bạc ta, công chúa, xúc cảm vừa rồi của ngươi... thấy thế nào?”

“Xúc cảm, xúc cảm gì?”

Phong Như Khuynh lại lần nữa ngốc.

Sau đó, nàng nhìn theo ánh mắt của Nam Huyền...

Oanh!

Trong nháy mắt kia, đầu Phong Như Khuynh lập tức như muốn nổ tung, sét đánh giữa trời quang.

Ngày thường nàng khinh bạc Quốc Sur, nhiều lắm cũng chỉ là đùa giỡn hai câu, chưa bao giờ có bất kể hành động nào khác người.

Hiện giờ, nàng lại có thể làm ra được những cử chỉ như vậy?

“Xúc cảm như thế nào?”

Nam Huyền tới gần vài bước, đạm cười hỏi.

Rõ ràng lời hắn nói tùy ý như thế, biểu tình vẫn như cũ vẫn đạm phong khinh, hắn dường như thật sự chỉ là đang hỏi một vấn đề rất tầm thường.

Phong Như Khuynh ngẩng đầu lên ngơ ngác, lời nói không kịp suy nghĩ đã buột miệng thốt ra.

“Ta uống say không có cảm giác, nếu không, ta thử lại?”

...

Phanh!

Ngay thoáng chốc Phong Như Khuynh vừa dứt lời, bên ngoài nhà gỗ truyền tới một tiếng vang nặng nề, khiến phòng ở cũng khẽ rung lên vài cái.

Phong Như Khuynh kinh ngạc chuyển tầm mắt, liền nhìn thấy một tiểu xà cả người dính đầy bụi đất đang bò vào từ bên ngoài.

Nó cố hết sức gio đầu lười lên, nước mắt ủy khuất đảo quanh hốc mắt, thanh âm mang theo nước nở đáng thương.

“Chủ, chủ nhân, ta đã trở về...”

Thấy Thanh Trúc xuất hiện, Phong Như Khuynh vui sướng đầy mặt, nàng vội vàng từ trên giường bò xuống, hỏi: “Tiểu xà, ngươi đi đâu, vì sao lại biến thành dáng vẻ này?”

Thanh Trúc vốn đang tỏ vẻ đáng thương, bỗng nhiên nghe được thanh âm quen thuộc. Nó chậm rãi quay đầu, trong phút chốc nhìn thấy Phong Như Khuynh nó lập tức bùng nổ.

“Ngươi còn dám hỏi ta, nếu không phải ngươi...”

Đột nhiên một ánh mắt rét lạnh mang theo hàn quang từ phía trước truyền đến khiến nó sợ tới mức mọi từ ngữ chuẩn bị nói đều lặng lẽ nuốt trở về, cười khan vài tiếng.

“Không, không có việc gì, ta vừa rồi... Đi ra ngoài ngắm phong cảnh thôi.”

“Ngắm phong cảnh?” Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt, “Ngươi ngắm phong cảnh thôi mà sao trở nên thâm trầm như thế? Nói đi, có phải có người khi dễ ngươi hay không, ta thay ngươi báo thù!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Gả cho Quốc Sư? (2)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Thanh Trúc gian nan nuốt nước miếng, nó muốn cáo trạng với chủ nhân phải làm sao bây giờ?

Nhìn con người lạnh lẽo của Nam Huyền, nó không dám nói ra.

“Không có, thật sự không có ai khi dễ ta, là ta tự mình lượn quanh bầu trời một vòng, mới từ trên đó trở về.”

“Lượn quanh bầu trời một vòng? Rắn có thể bay?”

Phong Như Khuynh mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn Thanh Trúc từ trên xuống dưới.

Nàng cảm thấy, chắc chắn con rắn nhỏ này đang có chuyện gì đó gạt nàng...

“Á...” Thanh Trúc sợ hãi liếc mắt nhìn Nam Huyền, rồi lại chuyển tầm nhìn về phía Phong Như Khuynh, “Là ta nói với chủ nhân muốn bay một vòng trên bầu trời, hiểu cho suy nghĩ của ta nên chủ nhân mới giúp ta một tay.”

“Thật sự là như thế?” Phong Như Khuynh nhìn Thanh Trúc cười tủm tỉm, “Nếu để ta biết ngươi lừa gạt ta điều gì, ta sẽ tháo ngươi ra thành tám khúc, nấu canh rắn cho Quốc Sư bồi bổ thân thể.”

Nam Huyền bình tĩnh nói: “Ta không thích da rắn.”

“Được, vậy ta sẽ lột da để nấu canh, đảm bảo hương vị cực kỳ tươi ngon.”

Thanh Trúc trừng lớn đôi mắt: “...”

Công chúa định dùng thịt của nó đi lấy lòng chủ nhân.

Mà chủ nhân... Còn yên tâm thoải mái tiếp nhận?

Nó rốt cuộc đã trêu chọc ai? Vì sao nó tuổi còn nhỏ đã phải chịu đựng bị thương như vậy?

“Các người liên kết khi dễ ta!”

Thanh Trúc oa một tiếng khóc rống lên, xoay thân rắn nhanh chóng trườn ra ngoài cửa.

Nó muốn bỏ nhà đi trốn, không bao giờ trở lại nữa!

Phong Như Khuynh ngờ ngác nhìn Thanh Trúc rời đi, nàng chớp chớp đôi mắt, quay đầu lại nhìn về phía Nam Huyền.

“Ta vừa rồi đã nói oan cho nó sao? Nó thật sự có khả năng lên trời ngắm phong cảnh ư...?”

Bằng không, sao rắn nhỏ lại ủy khuất như thế?

Ngẫm nghĩ một hồi Phong Như Khuynh thật sự cảm thấy có vài phần áy náy, nhưng áy náy kia sau khi Nam Huyền tiến đến sát gần nàng thì lập tức tan thành mây khói.

Bên trong đôi mắt chỉ còn lại hình bóng nam nhân tuấn mỹ như thiên tiên...

“Không cần quan tâm đến nó, tự nó đi được thì tự nó trở về được.”

“Thật sự?”

“Ừ...”

Nhà gỗ an tĩnh lại.

Phong Như Khuynh đang dựa vào Nam Huyền rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp lên xuống của nam nhân.

Không khí trở nên vô cùng yên tĩnh, Phong Như Khuynh cảm thấy nhiệt độ xung quanh như đang nóng lên, trên lưng không biết từ khi nào đã toát ra một tầng mồ hôi.

“Cái này... Quốc Sur, người có cảm thấy có chút nóng?”

“...” Nam Huyền yên lặng một lát, “Người muốn ta cởi y phục ra có thể nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.”

Phong Như Khuynh: “...”

Ồ trong mắt Quốc Sur, nàng chính là một nữ nhân háo sắc như thế?

“Vậy người có nguyện ý cởi không?”

Ánh mắt Phong Như Khuynh trực tiếp nhìn chằm chằm Nam Huyền, giống như có thể xuyên qua y phục nhìn thấu thân thể hần vậy, nhìn cơ thể người ta mà thêm nhỏ dãi.

“Ta chờ người có thể đánh bại ta, tất cả sẽ theo ý người.” Nam Huyền cười yếu ớt, khẽ giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu Phong Như Khuynh, động tác của hần rất ôn nhu, lại càng mang theo sủng nịch, “Mặt khác, nếu có người khi dễ người thì cứ tới Nam Trúc Lâm tìm ta.”

“Nếu thật sự có người khi dễ ta, người sẽ dùng thân thể mình tới an ủi ta sao...” Ánh mắt Phong Như Khuynh trông mong nhìn hần.

Nam Huyền không duy trì được tươi cười, hơi cứng đờ một chút, trong đôi mắt đọng đầy bất đắc dĩ.

“Ta sẽ che chở cho người.”

“Ta không cần người che chở,” Phong Như Khuynh nheo lại hai mắt, “Người chỉ cần phụ trách an ủi ta, với ta như vậy là đủ rồi.”

Nàng không cần nam nhân bảo hộ.

Không sai, tuy rằng nàng thích Quốc Sur, nhưng cái nàng thích chính là dung mạo tuấn mỹ của Quốc Sur, những cái khác đều không liên quan.

Càng sẽ không đặt tất cả hy vọng ở trên người một nam nhân.

Nếu như nàng để Quốc Sur bảo hộ, có lẽ cũng có thể để hần thay nàng báo thù.

Chương 200: Gả cho Quốc Sư? (3)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Nhưng Phong Như Khuynh trước nay đều hiểu rõ, người khác cho dù lực lượng có cường đại đến đâu thì vĩnh viễn vẫn là người khác, cả đời này của nàng, có thể dựa vào nhất chỉ có thể là chính mình!

“Người không nghĩ để ta bảo hộ người?” Ánh mắt Nam Huyền yên lặng như nước, khẽ cau mày, tựa hồ mang theo chờ.

“Quốc Sư, người có thể bảo đảm, mỗi lần ta gặp khó khăn, nguy hiểm, người nhất định có thể chuẩn xác xuất hiện bảo vệ ta không?” Phong Như Khuynh câu môi cười nhạt, tay nàng chỉ nhẹ nhàng chạm khẽ dung nhan tuấn mỹ của Nam Huyền, “Nếu như ta quen thói ý lại vào người, năng lực bản thân không tiến bộ, sau này Quốc Sư có việc rời đi, không ở bên cạnh, vậy thì ai có thể bảo vệ ta đây?”

Nam Huyền ngẩn ra, ánh mắt hần gát gao nhìn Phong Như Khuynh chăm chú.

“Huống chi, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Quốc Sư, ta liền nghĩ nhất định phải ngủ với người,” Phong Như Khuynh cười nói, “Người cũng nói qua, chỉ khi nào ta đánh bại người, mới có thể ngủ với người. Cho dù nhiệm vụ này gian khổ, nhưng cũng cho ta động lực, nếu như cứ khó khăn gì người cũng đều thay ta giải quyết thì sao ta có thể trưởng thành được?”

“Cho nên... Những người đó, tự ta sẽ xử lý, chỉ là hiện tại để cho bọn họ sống lâu thêm một thời gian thôi, Quốc Sư không cần nhúng tay vào. Nếu như ta bị khi dễ mà người muốn an ủi ta thì... có thể mang thân thể ra...”

Bộp!

Phong Như Khuynh vừa dứt lời, bàn tay đặt sau ót nàng ấn một cái khiến đầu nàng đột nhiên đụng phải ngực nam nhân.

Đụng mạnh khiến trán nàng hơi đau.

“Như vậy đủ chưa?”

Phía trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn hòa của nam nhân.

Phong Như Khuynh ngẩng đầu lên, mặt mày nàng tràn ngập ý cười.

“Không đủ.”

Nàng nói xong lời này, cũng khẽ đặt một nụ hôn mềm nhẹ lên cằm nam nhân.

Môi thiếu nữ rất mềm mại, tuy rằng chỉ là hôn dưới cằm hần, lại khiến hần như có dòng điện chạy qua, toàn bộ thân thể đều tê dại.

Loại cảm giác này, hần chưa bao giờ có, lại khiến trong lòng hần sáng khoái dị thường.

“Quốc Sư,” Phong Như Khuynh mặt mày cong cong, ý cười dần dần tràn ngập, “Người không chê ta?”

Một cái hôn này là do Phong Như Khuynh không nhịn được ngoài ý muốn mà phát sinh, nàng vốn tưởng rằng nam nhân này sẽ đẩy ra, ai ngờ... Hần chẳng có hành động gì cả, tùy ý để mặc nàng hôn lên cằm hần.

Nam Huyền thu liễm cảm xúc trong mắt, rũ mắt nhìn chăm chú thiếu nữ trong lòng ngực: “Vì sao ghét bỏ người?”

“Bởi vì, ta mập...”

“Có chút,” Tay Nam Huyền khẽ xoa đầu thiếu nữ, thanh lãnh trong mắt không còn chỉ có ý cười nơi đáy mắt, “Nhưng người rất đẹp.”

Đôi mắt Phong Như Khuynh lấp lánh: “Thật sao.”

“Ừ...”

Tần Thần và Đại Nhi đều khen nàng đẹp, nhưng bất kể họ có nói nhiều hơn nữa cũng không khiến nàng xuân tâm nở rộ giống như một câu của Quốc Sư.

“Quốc Sư, ta còn phải đi một chuyến đến Thiết Huyết quân đoàn, hôm khác ta lại đến tìm ngươi.”

“Được.”

.....

Thiếu nữ mới nói rồi đi không bao lâu mà bóng dáng đã càng lúc càng xa, khuất dạng bên ngoài Nam Trúc Lâm.

Nam Huyền rũ mắt, ngón tay thon dài của hắn khẽ chạm vào cằm.

Ở đó còn lưu giữ độ ẩm trên môi của thiếu nữ...

Thật lâu chưa tiêu tan.

...

Trong nhà lao.

Hơi thở ẩm ướt ập vào trước mặt, mùi hôi thối khó ngửi xộc thẳng lên mũi khiến người từ trước đến nay luôn sống trong nhung lụa như Lưu Dung thiếu chút nữa nôn ra.

“Mẫu phi,” Phong Như Sương quỳ gục ở trước cửa nhà lao, khóc lóc thê thảm vô cùng, cả gương mặt đầy nước mắt, “Người đi tìm phụ hoàng cầu xin giúp con đi, Phong Như Khuynh đã phái người đến đây muốn đưa con đến quân doanh. Con muốn gả cho Quốc Sư, không muốn rời hoàng cung đâu, con không muốn!”

Vốn dĩ bình thường nàng ta muốn gặp được Quốc Sư một lần đã rất khó rồi. Nếu như đến quân doanh thì càng đừng nghĩ đến việc thấy hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Phong Như Sương gặp xui xẻo.

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Nữ nhân nhớ thương Quốc Sư ở Lưu Vân Quốc này nhiều như vậy! Lỡ như chờ đến khi nàng ta trở lại, Quốc sư không còn thuộc về nàng ta nữa thì phải làm sao?

"Đúng rồi, chắc chắn là do Phong Như Khuynh đã nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của Quốc Sư, sợ bản thân không phải đối thủ nên mới bằng mọi cách đưa con đến quân doanh, muốn khiến con phải rời khỏi Quốc sư! Tâm địa của nàng ta cũng thật ác độc!"

Ánh mắt Lưu Dung mang theo đau lòng, nhưng bà ta hiểu rõ, Phong Như Sương không thể tiếp tục ở lại hoàng thành nữa.

Nếu không với tính tình hiện tại của Phong Như Khuynh, không biết còn định làm gì Sương Nhi của bà ta nữa đây.

"Sương Nhi, mẫu phi cũng không nỡ để con đến một nơi như quân doanh, nhưng mà... Phong Như Khuynh đã có ý muốn buông bỏ, nếu con còn không chịu đi nàng ta sẽ không dễ dàng buông tha cho con đâu, e rằng... ngay cả mẫu phi cũng sẽ bị liên lụy."

Thân thể Phong Như Sương cứng đờ, nàng ta ngước mặt lên, trên khuôn mặt đầy nước mắt tràn ngập vẻ bi thương và thống khổ.

Đột nhiên, nàng ta cười lạnh một tiếng.

"Mẫu phi đang cân nhắc vì an nguy của con, hay là vì... Lưu gia?"

Sắc mặt Lưu Dung lập tức trắng bệch.

Sương Nhi là nữ nhi của bà ta, sao bà ta có thể không đau lòng?

Nhưng hiện tại, bà ta không có cách nào cứu được nàng!

"Sương Nhi, con nhẫn nhịn một chút, qua một thời gian nữa thôi mẫu phi sẽ đi đón con trở về." Tay Lư Dung xuyên qua song cửa sắt, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Phong Như Sương: "Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng phải lo lắng vì đại cục, nếu hiện tại chộc giận bệ hạ thì có thể sẽ khiến Lư gia gặp tai ương, con hiểu không?"

Nếu không có Nạp Lan Trường Cần và Tần Phi Dương cùng lúc đột phá tới linh võ giả, Sương Nhi của bà ta sẽ không phải chịu ủy khuất và đau khổ như vậy!

Lư Dung khẽ khép mi, che dấu sự tàn nhẫn nơi đáy mắt.

Phong Như Khuynh, tất cả những gì hôm nay người đã làm với mẫu tử bọn ta, ngày sau ta sẽ trả lại người gấp trăm ngàn lần.

Phong Như Sương ngăn ra, nàng ta sững sờ khi nhìn thấy gương mặt âm trầm của Lư Dung, lời nói đầy chua xót.

"Vậy Quốc sư thì phải làm sao bây giờ? Mẫu phi, con thật sự thích chàng, lần đầu tiên nhìn thấy chàng, con đã thích chàng rồi. Kiếp này trừ Quốc sư ra con sẽ không gả cho ai khác."

Nàng ta vĩnh viễn không quên, một năm đó, khi nàng ta còn trẻ không rành thế sự đã xông vào Nam Trúc Lâm.

Nam nhân bạch y ngồi bên cây huyền cầm, dung mạo tuấn mỹ xuất trần tựa trích tiên.

Hình ảnh đó đánh mạnh vào tim khiến tâm nàng ta lay động. Cũng từ đó về sau không còn ai có thể lọt vào mắt nàng ta.

Nếu đời này nàng ta không thể trở thành thê tử của hắn thì cuộc sống còn ý nghĩa gì?

"Sương Nhi, con hãy nghe ta nói," Lư Dung cắn chặt răng, lòng nặng trĩu: "Lúc trước ta từng đi tìm Quốc sư..."

Thân thể Phong Như Sương cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lư Dung.

Lư Dung hít sâu một hơi: "Ta còn nói với Quốc Sư việc cưới con."

"Quốc sư nói sao?" Trái tim Phong Như Sương căng thẳng, dĩ nhiên đã quên tình cảnh hiện giờ của mình, chỉ nhìn Lư Dung với ánh mắt sốt ruột.

Đáy mắt Lư Dung xẹt qua một tia sáng: "Chính miệng Quốc sư nói cho ta biết, hắn thích tài hoa và dung mạo của con, cũng nguyện ý thú con làm thê, chỉ là..."

"Chỉ là làm sao?" Phong Như Sương gất gao nắm chặt lòng bàn tay, trong lòng của nàng ta tràn ngập vui sướng.

Quốc sư nói... Thích nàng ta?

Thật vậy không?

"Quốc sư nói cho ta biết, hắn cũng giống như chúng ta, đều chán ghét Phong Như Khuynh, nếu chúng ta có thể thay hắn trừng trị Phong Như Khuynh, hắn sẽ nguyện ý thú con."

Vui sướng trên khuôn mặt Phong Như Sương duy trì không lâu đã phải tiêu tán.

Nàng khó khăn nhấp môi: "Mẫu phi đang lừa gạt con đúng không? Với thực lực của Quốc sư muốn đối phó Phong Như Khuynh dễ như trở bàn tay. Cho dù chán ghét nàng ta thật thì vì sao phải khiến chúng ta động thủ với nàng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Phong Như Sương gặp xui xẻo(2)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

"Sương Nhi, ta là mẫu phi của con, ta có lừa ai thì cũng không thể lừa con." Lư Dung nắm tay Phong Như Sương càng lúc càng dùng sức, giọng điệu chân thành tha thiết: "Thân phận của Quốc sư... Ta không rõ thân phận Quốc Sư là gì, nhưng ta biết năng lực của hắn rất mạnh."

Nếu không phải thực lực Quốc sư mạnh mẽ thì bệ hạ cũng sẽ không khách khí với hắn như thế.

"Khả năng hấn đắc tội cường giả bên ngoài, phải lánh nạn ở hoàng cung, vị đại nhân kia ta cũng đã từng nhắc đến. Ở Thương Nguyệt đại lục này, bất kể gia tộc đã ẩn cư nào cũng không được động thủ được với thế tục. Nhất là, không được phép nhiễu loạn các quốc gia, hấn tránh ở trong hoàng cung thì tự nhiên sẽ không có ai dám tìm hấn."

Lưu Dung không rõ vì sao Quốc sư đến Lưu Vân Quốc, nhưng nếu không phải hấn đắc tội cường nhân thì hấn phải tránh trong hoàng cung làm gì? Còn không cho phép kẻ nào tiến vào rừng trúc.

Ngoài nguyên nhân này ra bà ta không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác...

"Thật sao?" Trong mắt Phong Như Sương còn mang theo chân chờ.

Nhưng bởi vì người trước mắt là mẫu thân của nàng ta, là mẫu thân nàng ta luôn yêu quý, cho nên nàng ta nguyện ý tin tưởng tất cả những gì bà nói!

"Tất nhiên là thật, nếu không phải do chính miệng Quốc sư nói thì làm sao ta có thể biết? Cho nên, Quốc sư không thể động thủ với Phong Như Khuynh lại lo lắng Phong Thiên Ngự tìm hấn tính sổ, như vậy chẳng phải sẽ khiến hấn mất đi sự che chở của Lưu Vân Quốc sao? Nếu hấn kiên quyết đối đầu với Phong Thiên Ngự, kẻ thù của hấn cũng sẽ biết hành tung của hấn..."

Hoài nghi trên mặt Phong Như Sương lúc này mới chậm rãi tan đi, nàng ta nhẹ nhấp môi: "Nhưng hôm trước Quốc sư đã thả rắn cắn con, còn ném con ra khỏi Nam Trúc Lâm."

Quốc sư nếu thật sự thích nàng ta, vì sao lại đối xử với nàng ta như vậy?

Sắc mặt Lưu Dung cứng đờ, bà ta trầm tư một lúc rồi khẽ thở dài.

"Còn không phải vì Phong Như Khuynh sao? Quốc Sư không biết con từ đâu, nhưng hấn lại biết con là muội muội của Phong Như Khuynh. Cho nên vì chán ghét Phong Như Khuynh nên cũng không có hảo cảm với con."

"Nhưng mà..." Lưu Dung nghiêm túc nhìn Phong Như Sương, " Cũng từ lần đó, Quốc Sư phái người đi tìm hiểu tin tức của con mới hiểu con và Phong Như Khuynh độc ác kia không phải cùng một loại người. Nhưng Phong Như Khuynh đạo này quấy rầy khiến hấn rất khó chịu, muốn chúng ta nhanh chóng giải quyết nữ nhân kia."

Phong Như Sương ngây ngẩn cả người.

Bên trong mắt của nàng ta, dần dần hiện lên phần nộ.

"Phong Như Khuynh, lại là Phong Như Khuynh!" Nàng gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, lửa giận ngập trời, hung tợn nói.

Trước kia nàng ta còn nghi ngờ vì sao Quốc sư chưa bao giờ gặp nàng ta, nhưng lại đối xử với nàng ta chán ghét như vậy, còn trực tiếp đuổi nàng ta ra ngoài.

Hóa ra... Là bởi vì Phong Như Khuynh ác danh truyền xa, thế nên Quốc sư mới chán ghét nàng ta đến cực điểm.

May mắn là...

May mắn Quốc sư còn không ngu ngốc, biết đi tìm hiểu một chút con người nàng ta, nên lúc này nàng ta mới không bị Phong Như Khuynh liên lụy.

Nếu không thì mất đi nam nhân hoàn mỹ như Quốc sư, nàng ta nên tìm ai tính sổ?

"Cho nên Sương Nhi, hiện tại chúng ta không có cách nào đối đầu với Phong Như Khuynh, con phải nghe theo nàng đến quân doanh trước, đợi ngoại công của con đột phá lĩnh lực, chúng ta có thể giết Phong Như Khuynh. Lúc đó con trở về thành thân cùng Quốc sư cũng chưa muộn."

Tâm Phong Như Sương run rẩy, mọi phần nộ vì một câu nói mà tiêu tán.

Nàng ta không thể ngờ, Quốc sư cũng thích nàng ta, lại còn muốn thành thân với nàng ta...

"Mẫu phi, con nghe theo người, trước mắt theo ý Phong Như Khuynh, về sau sẽ quay lại tìm nàng ta tính sổ", Phong Như Sương then thừng cúi đầu, day mũi chân trên đất: "Chẳng qua từ đầu Quốc sư đã đối xử với con như vậy, còn xem con thành dạng người giống Phong Như Khuynh. Đợi đến khi con quay lại, con sẽ không đề ý đến hấn! Phải chờ hấn nhận lỗi với con thì con mới gả cho hấn."

Chương 203: Phong Như Sương gặp xui xẻo (3)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Trong mắt Lưu Dung lóe lên tia cổ quái, nhưng hòn đá đang đè nặng trong lòng bà đã lặng lẽ buông xuống.

Với tính tình của Phong Như Khuynh, nếu Sương Nhi còn không rời đi thì nàng ta sẽ nháo đến long trời lở đất. Hơn nữa rất có thể sẽ còn ảnh hưởng đến phụ thân bà ta.

Cho nên việc cấp bách nhất hiện giờ là lừa nha đầu này đi trước, những cái khác tính sau.

Về chuyện của Quốc Sư...

Đến lúc đó cả Lưu Vân Quốc này đều là của Lưu gia, Sương Nhi muốn làm âm mưu thế nào mà chẳng được.

“Sương Nhi.” Nhìn bộ dáng vui sướng của Phong Như Sương trong lòng Lưu Dung lại dâng lên một tia áy náy, bà ta thở dài, “Sau khi con đến quân doanh, ngàn vạn lần đừng gây chuyện, nếu không ta sợ Phong Như Khuynh kia...”

“Mẫu phi, con hiểu rõ.” Phong Như Sương ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng, ý cười đọng đầy đáy mắt, “Chỉ cần gả cho Quốc Sư, cái gì con cũng có thể nhẫn nhịn, người cứ yên tâm đi.”

“Vậy thì tốt.”

Lưu Dung nhẹ nhàng thở ra, bà ta đứng lên, chần chờ nửa ngày lại nói thêm: “Ta còn đang bị cấm túc trong tẩm cung nhưng lên ra đây để thăm con. Hiện tại ta phải trở về rồi, nếu để người khác phát hiện, sợ rằng lại gặp tai họa.”

“Được” Phong Như Sương vui như mở cờ trong bụng, “Mẫu phi về trước đi, người của phủ tướng quân sắp đến đưa con đi rồi.”

Lúc này Lưu Dung không nói thêm gì nữa, bà ta đưa mắt nhìn Phong Như Sương lần cuối rồi xoay người rời khỏi nhà lao.

Bà ta rời đi không bao lâu thì tướng sĩ phủ tướng quân cũng tới.

Bọn họ vốn tưởng rằng Phong Như Sương sẽ la hét phản kháng, không nghĩ đến nàng ta chẳng làm gì cả, chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau bọn họ.

Không biết có phải trùng hợp hay không, thời điểm Phong Như Sương đi ngang qua Nam Trúc Lâm thì gặp Nam Huyền từ trong rừng trúc đi ra.

Hoàng hôn như rơi xuống trên người nam nhân, vẫn là dáng vẻ thanh lãnh cao quý, không nhiễm bụi trần ấy.

Con rắn nhỏ dài màu xanh quấn chặt trên cánh tay nam nhân, đang khóc lóc thảm thiết kẻ lẽ gì đó.

Bước chân Phong Như Sương thoáng ngừng lại, ánh mắt ngây ngốc nhìn sườn mặt hoàn mỹ của nam tử.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt của nàng ta, Nam Huyền chậm rãi quay đầu, đôi mắt không chút độ ấm dừng trên khuôn mặt si ngốc của Phong Như Sương.

“Nhi công chúa, còn không đi mau?” Tướng sĩ không kiên nhẫn thúc giục nói.

Lúc này Phong Như Sương mới phục hồi tinh thần lại, nàng ta lưu luyến nhìn Nam Huyền thêm lần nữa rồi mới quay đầu đi về phía trước.

Ánh mắt nàng ta không đặt trên người Nam Huyền nữa nhưng tâm nàng ta lại càng thêm kiên định.

Quốc Sư, ta nhất định sẽ trở về thành thân cùng ngươi, tuyệt đối sẽ không phụ ngươi!

.....

“Hu hu, chủ nhân, ta không bao giờ bỏ nhà ra đi nữa, người đừng ném ta ra ngoài, ta thật sự biết sai rồi...”

Bên ngoài Nam Trúc Lâm, Thanh Trúc khóc lóc thê thảm, đáng thương, nước mắt nước mũi lem nhem. Toàn bộ thân thể nó đều quấn chặt trên người Nam Huyền sợ rằng chỉ cần hơi buông lỏng thì hắn sẽ trực tiếp ném nó ra ngoài.

Nam Huyền hơi cau mày, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh nhạt: “Nàng ta là ai? Hình như ta không có ấn tượng gì?”

Thanh Trúc hơi sùng sốt một chút, nó nhìn theo ánh mắt Nam Huyền thì thấy bóng dáng có chút quen thuộc phía trước.

Nó nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra thân phận thiếu nữ kia.

“À, nha đầu kia... Không phải trước đây nàng ta len lách vào Nam Trúc Lâm, còn thừa cơ leo lên trên giường người sao. Chính là nữ nhân muốn quyến rũ người đó? Người đã quên nàng ta rồi sao?”

“Người không quan trọng, từ trước đến nay ta không cách nào nhớ được dung mạo.”

Thanh Trúc ngây ngốc chớp chớp mắt: “Vậy vừa rồi vì sao chủ nhân đột nhiên lại hỏi nàng ta?”

“À...” Sắc mặt Nam Huyền càng thêm lạnh nhạt, “Ta không thích ánh mắt vừa rồi của nàng ta...”

Trông mắt Thanh Trúc đảo quanh vài vòng: “Quốc Sư, ta nghe nói Nhị công chúa này thường xuyên khi dễ vị công chúa đã ném ta đi. Hay là chúng ta len giải quyết nữ nhân này? Tạo niềm vui bất ngờ cho công chúa?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Phong Như Sương gặp xui xẻo (4)

Edit: Hạ gia

Beta: MAC

Trong lòng Thanh Trúc tràn đầy suy nghĩ tốt đẹp, nó nghĩ chắc chắn sau khi nghe ý kiến của nó chủ nhân sẽ khen ngợi nó!

Chỉ cần chủ nhân vui vẻ thì sẽ không vứt bỏ nó nữa.

Trong mắt Nam Huyền chột lóc lên hàn ý rồi nhanh chóng biến mất, không cách nào nắm bắt.

Ánh mắt hắn nhìn theo bóng dáng Phong Như Sương, đôi mắt thanh lãnh như đang ẩn chứa cảm xúc không tên.

Giết nàng ta, Khuyên Nhi sẽ... vui vẻ?

Chỉ là trong thoáng chốc Nam Huyền liền nghĩ tới lời nói trước đây của Phong Như Khuyên, sắc mặt hắn dần trở nên bình thản.

“Nàng ấy từng nói không hy vọng ta báo thù thay, nàng ấy muốn dựa vào thực lực của bản thân,” Khóe môi Nam Huyền mang theo độ cong mỉm cười, “Nhưng mà nếu ta chỉ giáo huấn một chút, chắc là... Không được xem là ra tay báo thù đâu nhỉ?”

Phong Như Sương cách đó không xa, có lẽ là xuất phát từ lưu luyến mà nhìn không được quay đầu nhìn về phía Nam Huyền.

Đúng lúc này Nam Huyền cũng đang chăm chú nhìn nàng ta, ánh mắt trầm tĩnh không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cái nhìn chạm nhau, trái tim nàng ta đập thình thịch trong lồng ngực, khuôn mặt hồng nhuận, mang theo nét thẹn thùng.

Xem ra mẫu phi nói không sai, Quốc Sư thực sự rất vừa ý nàng ta.

Bằng không, hôm nay sẽ không có ý ra tiễn nàng ta, càng sẽ không dùng ánh mắt lưu luyến như vậy mà nhìn nàng ta rồi đi.

Đang lúc trong lòng Phong Như Sương tràn đầy vui mừng, thân cây bên cạnh đột nhiên đổ xuống, nhanh đến mức không ai kịp đề phòng, phịch một tiếng đổ lên trên người Phong Như Sương. Khiến toàn bộ thân thể nàng ta đều bị đè sập trên mặt đất.

Con đau đớn đến khiến sắc mặt nàng ta trắng bệch, không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Nhưng trong lúc nàng ta muốn giãy dụa đứng lên thì trên trời như có tảng đá lớn đè nặng xuống, mạnh mẽ đập xuống ngực khiến nàng ta bị đè phun ra một ngụm máu tươi.

Các tướng sĩ phía sau đều sợ đến ngây người, kinh ngạc nhìn Phong Như Sương học máu mà không rõ nguyên nhân, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Chuyện này... rốt cuộc là như thế nào?

Cái cây đang yên lành bỗng nhiên lại đổ, hơn nữa còn giống như bị một tảng đá lớn đè lên.

“Cái này, chúng ta có cần tìm người chữa thương cho nàng ta trước hay không?” Một người tướng sĩ chần chờ hỏi.

Mặt khác một người trầm ngâm nửa ngày mới nói: “Mọi người đều là người tu luyện, bị đè một chút cũng không chết người ngay được, phải mau đem nàng ta đi quân doanh trước đã. Nếu còn kéo dài thời gian thì cả lão tướng quân và công chúa đều sẽ không vui.”

Vốn dĩ thân thể Phong Như Sương vừa chịu tổn thương sau khi nghe được những lời này, khí huyết không thông lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt dữ tợn.

Phong Như Khuynh!

Lần này chắc chắn là do Phong Như Khuynh làm!

Nàng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Hoàng hôn buông xuống, Nam Huyền điềm nhiên đưa một tay lên chỉnh lại y phục trên người, ánh mắt hân hoan quét về phía Thanh Trúc đang quần trên cánh tay còn lại, vẫn đậm phong khinh nói: “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người đã biết chưa?”

Thanh Trúc đang ngây ngốc từ từ phục hồi tinh thần, vội vàng gật gật đầu: “Yên tâm đi chủ nhân, ta tuyệt đối sẽ không để công chúa biết.”

“Ừm...” Nam Huyền thu hồi ánh mắt lạnh nhạt từ trên người Phong Như Sương, xoay người quay trở lại Nam Trúc Lâm.

Trong chốc lát khi đang đi vào Nam Trúc Lâm, Thanh Trúc liền quay đầu lại dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phong Như Sương bị đè ở dưới thân cây.

Nha đầu này khi dễ ai mà không được, lại cố tình đi khi dễ người chủ nhân muốn bảo vệ...

Cho nên, có kết cục như ngày hôm nay cũng đều là do nàng ta tự chuốc lấy!

Chủ nhân luôn bên vực người của mình, chỉ cần người hân nhìn trúng thì quyết không cho phép bất luận kẻ nào bắt nạt!

.....

Từ sau khi Tuyệt Lang bị khi dễ, Phong Như Khuynh liền tính toán phải làm sao để tăng thực lực thật nhanh.

Mà Thiết Huyết quân đoàn cũng là một phần lực lượng của nàng.

Bởi vậy hôm nay nàng tiến cung chính là để tìm Thiết Huyết quân đoàn, nhưng không nghĩ tới lúc đi ngang qua Nam Trúc Lâm không cẩn thận liền đi vào, lại càng không cẩn thận hơn nữa là nằm trên giường Quốc Sư cả một ngày.

Đi đến sân ngoài của quân đoàn, nàng giơ tay đỡ trán, khẽ than thở: “Mỹ sắc hại người, thật sự là mỹ sắc hại người... Không được, về sau tuyệt đối không thể như vậy, ta phải đặt chính sự lên hàng đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Đi tăng thực lực lên (1)

Edit: MAC

Beta: Hà

Lúc hoàng hôn.

Đường Tư đang huấn luyện cho các thành viên ở giữa sân, khi nàng ngẩng đầu bỗng trông thấy Phong Như Khuynh đi từ ngoại viện vào, Đường Tư sững sốt một chút rồi đi lên nghênh đón.

"Chủ tử, sao người đến đây?"

"Ta đến thăm các ngươi, thuận tiện thảo luận về chuyện phát triển sau này của Thiết Huyết quân đoàn."

Ban đầu Phong Như Khuynh định lấy ra một vò linh tửu nhưng nàng chợt nhớ ra bình linh tửu kia đã bị mình ném trong Nam Trúc Lâm nên chỉ có thể xấu hổ cười trừ.

"Lần này quên mang linh tửu đến cho các ngươi..."

"Chủ tử" Đường Tư nở nụ cười, "Lần trước người mang rượu đến quả thật là có tác dụng rất lớn, tuy không thể làm người trong Thiết Huyết quân đoàn đột phá nhưng cũng giúp mọi người tăng trưởng linh lực."

"Vây là tốt rồi" Biểu tình của Phong Như Khuynh dần trở nên nghiêm trọng, "Đường Tư, ngươi đừng thấy Lưu Vân quốc một mảnh thái bình, đây chỉ là mặt ngoài yên tĩnh thôi, thật sự hiện giờ Lưu Vân quốc đã loạn trong loạn ngoài, các người không thể an nhàn giống như trước kia vô âu vô lo sống trong hoàng cung."

Tươi cười trên mặt Đường Tư cũng chậm rãi biến mất, khuôn mặt nàng dần trầm xuống nặng nề.

"Những lời chủ tử nói ta cũng hiểu rõ, cho nên mấy năm nay ta sẽ phái một ít người trong quân đoàn ra khỏi thành rèn luyện."

Nếu không chiến đấu thực tiễn, cho dù tu vi có cường đại thì thực lực các nàng cũng bị giảm sút.

"Không," Phong Như Khuynh lắc đầu, "Ý của ta không phải nói ngươi phái người đi rèn luyện, mà là tất cả mọi người trong Thiết Huyết quân đoàn đều phải đi ra ngoài!" Đường Tư khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào khuôn mặt quen thuộc trước mắt.

"Chủ tử, cho dù lão tướng quân và lão gia Tàn gia đột phá Linh Võ giả nhưng ta vẫn không dám rời đi được, như lời chủ tử nói, hiện giờ Lưu Vân quốc không chỉ có ngoại địch mà còn cả nội địch nên ta không thể rời khỏi nơi này nửa bước."

Nàng đã đồng ý với Hoàng hậu rằng cả đời này nàng nhất định sẽ dùng mạng mình bảo hộ bộ hạ và công chúa.

Vào tình huống hiện tại, nàng càng không dám tự tiện rời đi.

"Đường Tư, Lưu Vân quốc có ngoại công và Tàn gia là đủ rồi, ngươi cần phải đi ra ngoài, chờ ngươi đột phá đến Linh Võ giả rồi hãy trở về!" Phong Như Khuynh khẽ cau mày, giọng điệu trầm trọng: "Huống chi lấy thực lực hiện tại của ngươi, nếu thực sự có cường giả tới xâm phạm thì ngươi chẳng những không bảo hộ được ta cùng phụ hoàng mà chính bản thân mình còn không giữ được."

Đường Tư trầm mặc, một lúc lâu sau nàng mới ngược mắt lên nói: "Thuộc hạ đã rõ."

Quả thật, nàng ở nơi này sẽ hạn chế rất nhiều năng lực phát triển của mình, nếu như rời khỏi hoàng thành thì việc đột phá Linh Võ giả chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Đường Tư, Thiết Huyết quân đoàn là một phần thực lực của ta, chỉ khi các ngươi càng trở nên cường đại thì ta mới càng cường đại," Phong Như Khuynh giơ tay vỗ vai Đường Tư, "Cho nên lúc này, ta sẽ kêu Tuyết Lang cùng các ngươi tiến vào Linh thú Chi Sâm, ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi chỉ được phép ở bên ngoài, không được thâm nhập vào."

Một câu nói Thiết Huyết quân đoàn là một phần thực lực của ta là tâm tình Đường Tư lập tức nở hoa, khoe môi nàng nở nụ cười, ánh mắt sáng lấp lánh.

"Chủ tử, ta sẽ không làm người thất vọng."

Phong Như Khuynh khẽ gật đầu: "Ngoài Tuyết Lang ra, các ngươi phải chờ đến khi tất cả đều đột phá mới được trở về! Ta cũng sẽ chuẩn bị cho các ngươi một lượng lớn linh tửu, như vậy sẽ giúp tốc độ đột phá của các ngươi càng nhanh."

Một lượng lớn... Linh tửu?

Đầu tiên Đường Tư ngẩn ra, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Chủ tử cho các nàng linh tửu, lại còn rất nhiều?

Nhưng Đường Tư cũng không hỏi cái gì, trong mắt nàng toả ra ánh sáng chói lóa, giống như có vạn vì sao lấp lánh.

"Chủ tử, người yên tâm, Thiết Huyết quân đoàn chúng ta tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của người!" Nàng dùng sức ôm quyền, giọng nói vang dội truyền khắp sân, thật lâu không tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Đi tăng thực lực lên (2)

Edit: MAC

Beta: Hà

Sau khi phân công hết nhiệm vụ, Phong Như Khuynh cũng rời khỏi hoàng cung.

Chờ lúc nàng trở về phủ công chúa, Tuyết Lang giống như một tia chớp lập tức chạy đến, đuôi sói của nó ngoe nguẩy, toàn thân bỏ nhào vào người Phong Như Khuynh.

Sắc mặt Phong Như Khuynh đen xì, không khách khí nhắc một chân đá Tuyết Lang bay ra xa mấy mét.

Tuyết Lang tức khắc bò dậy, run rẩy lắc lư tro bụi trên thân, ngao ngao kêu to, trong mắt chứa đầy uý khuất.

Chủ nhân thích chó, chẳng qua lúc này nó đi qua gia đình kia, thấy chó canh cửa nhà đó nghênh đón chủ nhân của nó về như thế nên giờ mới học theo, vì có gì đái ngô khác nhau thể chứ!

Không công bằng!

"Người đến thật đúng lúc, ta có nhiệm vụ muốn giao cho ngươi," Phong Như Khuynh nheo mắt, cười nhìn khuôn mặt tràn đầy uý khuất của Tuyết Lang, "Ngày mai Thiết Huyết quân đoàn muốn đi Linh Thú Chi Sâm để rèn luyện, ngươi cũng cùng đi theo đi."

Giống như thiên lôi cuộn cuộn đánh xuống, Tuyết Lang tròn tròn mắt.

Đây là chủ nhân muốn vứt bỏ nó sao?

Là chủ nhân muốn vứt bỏ nó sao?

"Ngaoooo!" Tuyết Lang bị thông tru lên một tiếng, lại lần nữa bỏ nhào vào chân trước của Phong Như Khuynh, hai chân sói ôm chặt lấy chân nàng, trong mắt sói mang theo khẩn cầu.

Chủ nhân, sau này ta có thể ăn ít đi, làm việc nhiều hơn, cầu xin ngươi đừng vứt bỏ ta.

Ta không muốn trở thành con sói lang thang lưu lạc đâu...

"Con sói này, cắt đi!" Phong Như Khuynh nổi giận, lại lần nữa vươn chân đá nó sang một bên.

"Ngaoooo !"

Tuyết Lang lại kêu thảm thiết, biểu tình kia càng đáng thương hơn, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

"Ngươi ăn nhiều Thiên Linh Quả của ta như vậy còn muốn lười biếng không làm việc?" Phong Như Khuynh nhìn thấy bộ dáng không tình nguyện của Tuyết Lang, sắc mặt tức khắc đen xì, "Ngươi còn nhớ mối thù cường đoạt không?"

Thù cường đoạt? Ý chủ nhân... Hẳn là cướp đi?

Tuy rằng lão già kia không thực hiện được nhưng hẳn có ý tưởng cướp bóc Thiên Linh quả, đó chính là hấn sai!

Cho nên, dưới ánh mắt của Phong Như Khuynh, Tuyết Lang chậm rãi gật đầu.

Muốn, nó rất muốn báo thù!

"Nếu ngươi đã muốn báo thù, vậy thì dẫn bọn họ đi rèn luyện, ngươi đã đi qua Linh Thú Chi Sâm nên khá quen thuộc địa hình ở đó, ngàn vạn lần không được để cho các nàng bước chân vào địa bàn linh thú tứ giai!" Phong Như Khuynh nheo hai mắt, "Còn nếu ngươi phát hiện tam giai linh thú mà nói... ừm, ngươi hiểu đấy, ta thiếu kẻ làm việc, ngươi cứ lừa dối chúng qua đây, đừng để mấy người Đường Tư đánh chết chúng."

Tuyết Lang trong lòng vui vẻ, chủ nhân không phải muốn vứt bỏ nó, thật sự chỉ là muốn nó đi làm việc?

"Đúng rồi, cứ cách năm ngày ngươi trở về một lần, ta sẽ cho ngươi một ít linh dược, ngươi phụ trách đưa linh dược cho các nàng, thuận tiện trông giữ các nàng cho tốt, Linh Thú Chi Sâm nguy hiểm như thế, không có linh dược ta cũng không quá yên tâm..." Phong Như Khuynh tiếp tục nói.

Ánh mắt Tuyết Lang sáng rực lên, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

"Những linh dược đó ngươi cũng có thể ăn, nhưng mỗi ngày ngươi không được ăn quá ba cây." Phong Như Khuynh cảnh giác nhìn Tuyết Lang, thận trọng cảnh cáo nó.

Kỳ thật, muốn làm người Thiết Huyết quân đoàn đột phá.

Rất đơn giản.

Chỉ cần Phong Như Khuynh đột phá lên võ giả rồi bắt đầu trồng được linh dược tam giai, dùng linh dược tam giai để ủ linh tửu hoặc làm dược thiện cũng đủ làm bọn họ tiến hành đột phá cảnh giới võ giả.

Nhưng trước khi nàng chưa bồi dưỡng được linh dược tam giai, chẳng sợ Đại Địa Chi Hùng và Tuyết Lang đều là linh thú tam giai cũng không có biện pháp tiến hành nuôi trồng! Số linh dược được đám linh thú này trồng đều bị hạn chế!

"Xem ra thời gian tiếp theo ta phải đặt trọng tâm và việc tu luyện rồi." Phong Như Khuynh nhìn lên bầu trời xanh thẳm, lẩm bẩm tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Đột phá chân võ giả (1)

Edit: MAC

Beta: Hà

Đại viện Đàm gia.

Trong sân yên tĩnh chỉ có những tiếng kêu rên đứt quãng lọt vào tai giống như một cây châm hung hăng đâm vào lòng Liễu Ngọc Thần.

Lòng hần đau như cắt, đôi mắt tràn đầy áy náy nhìn về phía cửa phòng.

Cuối cùng hần vẫn đẩy cửa ra, chậm rãi tiến vào trong.

...

Trên giường, Đàm Song Song thống khổ nằm sấp, máu tươi trên lưng nàng ta không ngừng chảy ra, cả người đều mất đi sinh khí, dung nhan tái nhợt không chút huyết sắc, trông rất thê thảm đáng thương.

Nàng ta đã nhận ra người đứng ở cửa, mí mắt hơi giật giật nhưng vô lực khép lại, khoé môi trào ra một nụ cười lạnh.

"Song Nhi..." Liễu Ngọc Thần nhìn nữ tử hần đặt trong lòng mà yêu thương, tim bỗng nhiên co rút lại, đau đớn hít vào một hơi khí lạnh.

"Thực xin lỗi, thật sự... Rất xin lỗi..."

Đàm Song Song hạ mí mắt, che dấu sự lạnh lẽo trong con ngươi, chờ lúc nàng ta mở mắt ra, sự lạnh lẽo vốn có đã gần rút hết, chỉ còn lại sự uỷ khuất vô cùng.

"Ngọc Thần, vì sao nhiều ngày như vậy chàng mới đến nhìn ta?"

Sắc mặt Liễu Ngọc Thần cứng đờ, hần không biết nên nói với Đàm Song Song thế nào, là phụ thân hần không cho hần đến Đàm gia vì sợ bị liên lụy.

Hơn nữa, phụ thân hần còn muốn bức bách hần lại lần nữa ngênh thủ nữ nhân rắn rết Phong Như Khuynh kia.

Cho dù hần có chết thì tuyệt đối cũng không cưới nàng, khiến cho nữ nhân hần yêu như mệnh phải thương tâm.

"Song Nhi, Liễu gia... xảy ra một số chuyện nên ta tới chậm." Liễu Ngọc Thần đã chạy đến trước giường Đàm Song Song, ôn nhu vỗ về nhẹ nhàng tóc đen nàng ta, sau đó ánh mắt hần rơi xuống nhìn về phía vết máu nhiễm đỏ xiêm y, trong lòng tê tái: "Nàng phải chịu uỷ khuất rồi."

Nếu không phải hần thì Song Nhi sẽ không phải chịu thương tích lớn như thế, nếu không phải hần, Phong Như Khuynh cũng không nhắm vào Song Nhi như vậy.

Hần có lỗi với Song Nhi, cả đời này hần sẽ không cô phụ nàng!

"Quả thật ta rất uỷ khuất, ta uỷ khuất không phải vì chuyện thay chàng và bá mẫu nhận hai trăm bản tử, mà ta uỷ khuất ta vì chàng như vậy mà đến tận hôm nay chàng mới đến nhìn ta," Đàm Song Song thống khổ cười, trong mắt chứa đầy nước mắt, "Liễu Ngọc Thần, ta yêu chàng đến thế mà chàng lại

đổi xử với ta không ra gì!"

Liễu Ngọc Thần đau lòng cầm tay Đàm Song Song, trên khuôn mặt ôn dật tuấn lãng tràn đầy lạnh lẽo.

"Song Nhi, là ta vô dụng khiến nàng chịu khổ như vậy, sau này ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt nàng!"

Một đời này, người hấn yêu nhất chỉ có Song Nhi.

Nữ nhân Phong Như Khuynh kia trước đây luôn miệng không phải hấn không gả, hiện giờ lại làm hấn bất kham trước mặt mọi người, thậm chí còn sà vào vòng tay của nam nhân khác!

Loại nhục nhã vô cùng này hấn tuyệt sẽ không thiện bãi cam hừ*!

*Thiện bãi cam hừ: Cam tâm tình nguyện bỏ qua/chăm dứt

Đàm Song Song kiên trì muốn ngồi dậy, nhưng nàng ta vừa động sau lưng liền truyền đến đau đớn xé rách, nàng ta hít một hơi lại lần nữa ghé vào trên giường.

Trong mắt Liễu Ngọc Thần mang theo hoảng loạn: "Song Nhi, nàng bị thương rất nghiêm trọng đừng có lộn xộn, đứng rồi, y sư đâu? Vì sao không có y sư xem thương thế cho nàng?"

Đàm Song Song cười lạnh một tiếng, đôi mắt rũ xuống.

Đàm gia gặp nạn, những y sư trước đây dựa vào Đàm gia đều nói nhau rồi đi, cho dù có mời người từ bên ngoài, khi bọn họ biết nàng ta đắc tội với công chúa cũng không dám bén mảng đến gần xem thương tích của nàng ta.

Chẳng qua, những việc này Liễu Ngọc Thần đều không biết.

"Công chúa đã hạ lệnh không cho phép kẻ khác trị thương cho ta, nếu có y sư dám trái lệnh nàng thì nàng ta sẽ giết kẻ đó, ta đương nhiên sẽ không đành lòng để những y sư vô tội kia vì ta mà mất mạng nên mới bảo bọn họ rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Đột phá chân võ giả (2)

Edit: MAC

Beta: Hà

Oanh!

Một cỗ tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu khiến máu toàn thân hấn bắt đầu chảy ngược.

Lửa giận trong con người ngập trời, tay hấn nắm chặt lại vang lên tiếng răng rắc, gương mặt tuấn dật hiện đầy gân xanh.

“Phong Như Khuynh, không nghĩ tới nàng ta lại ác độc như thế!”

Phong Như Khuynh so sánh với Song Nhi...

Một kẻ là độc phụ ai cũng muốn giết chết. Một người khác lại chính là hoa sen gần bùn mà không nhiễm tanh hôi.

Hấn thật sự không rõ vì sao có người lại ác độc đến mức độ như thế, Song Nhi trước giờ chưa từng làm sai bất cứ điều gì, ngược lại Phong Như Khuynh cứ khắp nơi khiến nàng khó xử! Bây giờ nàng ta còn muốn bức chết Song Nhi phải không?

"Song Nhi, ta sẽ không để nàng chết, ta sẽ tìm người đến trị thương cho nàng, chờ sau khi nàng tốt hơn ta sẽ đưa nàng đến Đệ Nhất Lâu dùng bữa, ta nghe nói gần đây Đệ Nhất Lâu làm ra một số loại dược thiện có thể chữa bệnh trị thương, chắc chắn sẽ có ích với vết thương của nàng."

Chỉ là giá cả hơi cao, chẳng qua vì Song Nhi, chi ra bao nhiêu thứ cũng đáng giá.

Đáng tiếc nhất là, được thiện của Đệ Nhất Lâu không được phép mang đi, nếu không hôm nay hấn cũng sẽ không phải tay không mà đến.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh.

Qua hồi lâu, giọng nói thống khổ của Đàm Song Song tiếp tục vang lên, mỗi một câu đều giống như búa tạ hung hăng nện vào lòng Liễu Ngọc Thần.

"Ngọc Thần, nếu như ngay từ đầu chàng... không trêu chọc ta thì tốt rồi? Ta sẽ không đắc tội với công chúa, sẽ không bị thương mà không ai đến trị liệu, còn làm hại cha ta bị miễn chức quan" Đàm Song Song cười khổ nói, "Có lẽ ngay từ đầu ta nên nhận rõ chính mình, dù sao nàng cũng là công chúa, cho dù nàng làm nhiều điều ác hơn nữa cũng đã có bệ hạ chống lưng."

Liễu Ngọc Thần ngẩn ra, hấn không nghĩ Đàm Song Song sẽ nói ra những lời này.

Quả thật là hấn liên lụy Song Nhi, nếu không phải hấn trêu chọc nàng, nàng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, còn khiến Đàm thái phó bị bãi quan.

Tất cả đều là hấn sai!

Lòng Liễu Ngọc Thần lại càng áy náy hơn, hấn nắm chặt tay không rên một tiếng.

"Huống chi phụ thân ta bị bãi quan, Liễu thừa tướng chắc chắn sẽ không cho phép ta kết giao với chàng..." Đàm Song Song rử mắt, tươi cười thê lương, "Thôi thôi, mọi chuyện đều do ta cam tâm tình nguyện thừa nhận."

"Song Nhi, ta không cho phép nàng nói vậy!" Đôi mắt Liễu Ngọc Thần đỏ ngầu, kiên định nắm tay nàng ta, "Nàng vì ta trả giá lớn như thế, trên đời này không một ai yêu ta hơn nàng, ta nhất định sẽ cưới nàng làm thê tử." Nếu đổi thành nữ tử khác, nếu hấn lựa chọn mẫu thân mà không lựa chọn bọn họ, trong lòng bọn họ nhất định sẽ sinh ra oán hận.

Nhưng chỉ có Song Nhi mới có thể suy xét cho hấn mọi thứ, vì hấn mà cam nguyện hi sinh chính mình.

Nữ tử hoàn mỹ ưu tú như nàng, hấn có tư cách gì mà cô phụ?

Cho dù ai ngăn cản, nàng nhất định phải là thê tử của hấn!

Đàm Song Song quay đầu, không hề liếc nhìn Liễu Ngọc Thần: "Ta nghe nói đã nhiều ngày Liễu thừa tướng không cho chàng ra khỏi phủ, còn... bức chàng cưới công chúa, nếu như công chúa thích chàng, chàng cảm thấy ta còn có cơ hội sao?"

Liễu Ngọc Thần khẽ cau mày: "Nàng ta đã có Quốc Sư, sẽ không tiếp tục dây dưa với ta."

Đàm Song Song châm chọc cười: "Nhưng mà Ngọc Thần, chàng có nghĩ tới Phong Như Khuynh thật kỳ lạ không, vì sao Quốc sư lại thích nàng ta? Chẳng qua Phong Như Khuynh ý vào thân phận công chúa mà cưỡng bách Quốc sư diễn kịch với nàng ta mà thôi, mục đích chỉ là vì khoe ngoài chàng ra nàng ta còn có thể hấp dẫn nam nhân khác, như thế, có lẽ chàng sẽ chú ý đến nàng ta nhiều hơn..."

"Nhưng mà ta không trách nàng, vốn dĩ tình yêu không phân đúng sai, nàng ta vì chàng mà sử dụng nhiều thủ đoạn như vậy cũng là chuyện bình thường" Đàm Song Song khẽ khép mắt, lòng mi run rẩy không ngừng, đôi mắt dần đắm lệ đến hoa lệ đài vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Đột phá Chân Võ Giả (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Liễu Ngọc Thần trầm mặc.

Nếu là lúc trước, có lẽ hấn sẽ không chút do dự mà tin tưởng lời Đàm Song Song nói.

Nhưng mà... Trong mắt của Phong Như Khuynh hiện giờ đã không còn bóng dáng của hấn nên hấn cũng không biết rốt cuộc Phong Như Khuynh hiện

tại còn yếu hần hay không?

“Song Nhi, nàng không cần lo lắng, cho dù Phong Như Khuynh có dây dưa với ta hay không thì quyết tâm của ta cũng sẽ không thay đổi.” Trong ánh mắt dịu dàng ấm áp của Liễu Ngọc Thần mang theo sự kiên định, “Bây giờ ta sẽ trở về thể hiện sự quyết tâm của ta, đợi bao giờ cơ thể nàng bình phục rồi, ta sẽ tới cửa cầu thân!”

Hắn lưu luyến không rời nhìn Đàm Song Song, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Đàm Song Song nhìn phương hướng Liễu Ngọc Thần rồi đi, trong ánh mắt dịu dàng hàm chứa đầy vẻ lo lắng.

Từ lúc Liễu Ngọc Thần chọn bỏ nàng để lựa chọn Liễu phu nhân thì nàng đối với hắn cũng chỉ có hận, thậm chí còn khắc cốt ghi tâm!

Nhưng hiện tại nàng không thể cùng hắn trở mặt.

Phụ thân bị bãi quan, nàng cần phải... Tìm nơi để dựa vào, hiện giờ nàng chỉ có thể dựa vào sự áy náy của Liễu Ngọc Thần mà cuốn lấy hắn!

...

Thời gian hai tháng, cứ như một cái búng tay, chớp mắt đã trôi qua.

Trên ngọn núi phía sau.

Thiếu nữ nhắm mắt khoanh chân, tùy ý để linh khí bao quanh nàng.

Những linh khí đó hóa thành sợi tơ, quấn quanh người nàng, từ từ theo hô hấp của nàng mà bị hút vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên...

Linh khí xung quanh sinh ra một trận bạo động, oanh một tiếng, tấp nập chạy vào trong thân thể nàng.

Ngay cả Phù Thần và Thanh Hàm ở trong không gian cũng đều cảm nhận được số lượng linh khí cường đại thế nào, cơ thể nhỏ nhỏ của bọn họ đã cứng đờ, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và không dám tin.

“Phù Thần ca ca, mẫu thân đang đột phá đến Chân Võ Giả sao?” Thanh Hàm ngơ ngác nhìn vào không trung.

Không biết có phải là nàng thấy ảo giác hay không, nhưng sao nàng lại cảm thấy bầu trời này... Đường như đang bắt đầu sinh ra gió lốc.

Này...

Sao có thể chứ?

Không gian này là do Cửu Đế năm đó luyện chế, trước khi bọn họ đi vào không gian, còn đặt Thần Dược tông vào đây, trong tình huống bình thường, không gian chính là một thế giới khác, ngoại trừ Phong Như Khuynh có thể tùy ý ra vào thì nó sẽ không chịu bất kỳ sự ảnh hưởng nào.

Nhưng vì sao khi mẫu thân đột phá đến Chân Võ Giả thì trong không gian... Linh khí đều chịu sự ảnh hưởng mà dao động?

Vì cái gì?

Khuôn mặt nhỏ của Phù Thần trầm xuống, trên đường nét đáng yêu xuất hiện sự nặng nề.

“Người có cảm giác được... sự dao động này của linh khí... Có chút quen thuộc hay không?”

“Này...” Thanh Hàm mở to hai mắt nhìn.

Lúc trước, khi Cửu Đế tưới nước cho bọn họ không phải dùng nước bình thường tưới, mà là dùng Thần linh lực, trước kia Phong Như Khuynh quá mức yếu ớt nên bên trong không gian cũng không hề có bất kỳ biến cố gì, bọn họ cũng không cảm giác được bất cứ thứ gì.

Lúc này đây, Thanh Hàm cảm nhận rõ ràng rằng, người mẫu thân thích chiếm tiện nghi này... Linh khí quá giống với Cửu Đế.

Phù Thần cắn chặt môi: “Thanh Hàm, cũng có khả năng là do chúng ta nghĩ nhiều, chuyện này, trước mắt đừng cho nàng biết, chúng ta cứ coi như không có chuyện gì phát sinh, chỉ có điều, nàng mới đột phá Chân Võ Giả mà đã khiến cho không gian phải chịu ảnh hưởng, không biết sau này nếu nàng tiếp tục đột phá thì không gian sẽ xảy ra chuyện gì nữa...”

Có lẽ... Bọn họ có thể ra khỏi nơi này sớm hơn dự kiến?

...

Trên núi phía sau.

Thiếu nữ nhắm mắt khoanh chân đang chậm rãi mở mắt, nàng đứng lên, nhìn y phục màu hồng đã lớn hơn vài vòng, thần nhiên cong môi cười: “Xem ra chuyện đầu tiên phải làm khi xuống núi chính là đi tìm một bộ quần áo vừa người.”

Suốt hai tháng nay nàng chưa từng rời khỏi ngọn núi này.

Ngay cả được thiện cũng được Khi Bốn Tay đưa lên núi để tránh làm chậm trễ việc nàng tu luyện.

Gần hai tháng, cho dù không thể lập tức hoàn toàn gầy đi được, nhưng nếu so với hai tháng trước thì cũng đã có sự thay đổi rất lớn, ví như quần áo này, bây giờ nàng không có cách nào có thể mặc được...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Đột phá Chân Võ Giả (4)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Beta: MAC

Đúng lúc này, Phong Như Khuynh cảm giác được kiếm trong tay đã xảy ra một chút thay đổi.

Thanh kiếm này chính là thanh mà lúc trước nàng lừa từ trong tay Phù Thần, chỉ là bề ngoài thanh kiếm này quá mức bình thường, nhưng mà ngay cả vỏ kiếm nàng cũng không rút ra được, cho nên vẫn chưa từng sử dụng.

Nhưng hiện tại, nàng phát hiện rõ ràng, thanh kiếm ban đầu đang âm ảm dường như đã sáng hơn vài phần, ngay cả hoa văn rồng trên thân kiếm cũng trở nên sinh động như thật.

Phong Như Khuynh xoa xoa đôi mắt, sợ đó chỉ là ảo giác của nàng.

Nhưng mà...

Thanh kiếm trước mắt nàng quả thật không đen nhánh âm ảm như trước nữa mà ngược lại còn mang theo một ít ánh sáng màu xanh nhạt.

Nhìn thấy thanh kiếm thay đổi, trong lòng Phong Như Khuynh vô cùng vui vẻ, nàng dùng sức rút kiếm ra nhưng thanh kiếm vẫn rất nặng, nàng không có cách nào rút được kiếm ra khỏi vỏ.

“Xem ra, là ta nghĩ nhiều,” Sắc mặt Phong Như Khuynh đen thui, “Thanh kiếm này chắc cũng chỉ có thể làm đồ ăn cho Phù Thần thôi, mình không có cách nào để dùng được nó.”

Đặc biệt là, thanh kiếm này còn rất nặng, nàng cảm nó càng thêm bất tiện!

Nếu... Có thể tìm được một chỗ để giấu nó đi thì tốt rồi.

Dù sao, thanh kiếm này không có cách nào để dùng được thì sau này vẫn có thể làm đồ ăn cho Phù Thần, tuyệt đối không thể ném.

Ngay khi nàng vừa nghĩ xong thì trong nháy mắt, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, và rồi, thanh kiếm mà nàng đang cầm trong tay biến mất giữa hư không...

Phong Như Khuynh tròn tròn mắt.

Kiếm đâu rồi?

Không đợi nàng truy vấn Phù Thần thì một lực hút đột nhiên truyền đến, hút cả người nàng đi theo.

Nàng biết, đây là do Phù Thần đang kêu nàng, cho nên nàng không phản kháng, chỉ để tùy ý cho lực lượng kia đưa mình vào trong không gian.

Vừa vào không gian, Phong Như Khuynh đã thấy trường kiếm đang an tĩnh nằm trên mặt đất, gương mặt nàng đen thêm vài phần, trực tiếp xách Phù Thần bên cạnh lên, hỏi: “Phù Thần, ngươi đã đưa đồ vật ra ngoài, nào có đạo lý lấy về như vậy hả? Hả?”

Phù Thần tròn trĩnh mắt, liếc nhìn Phong Như Khuynh một cái: “Trước kia có thể đem đồ bên ngoài đi vào không gian, nếu không thì ta với Thanh Hàm cũng sẽ không đưa toàn bộ Thần Dược tông vào không gian, nhưng sau này thì lại không thể được...”

Hắn mỉm cười, tiếp tục nói: “Cho nên, chỉ cần là đồ gì người đã lấy từ trong không gian ra ngoài thì đều không có cách nào mang vào được.”

Ngoại trừ bản thân Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh nheo hai mắt lại: “Vậy chuyện gì đang xảy ra?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết sau khi người đột phá Chân Võ Giả, trong không gian đã có sự thay đổi, có thể là đã giống như trước đây, có thể để đồ bên ngoài vào trong không gian giống như trước đây, nó cũng tương đương với một cái túi trữ vật.”

Ở Thương Nguyệt đại lục, loại đồ vật như túi trữ vật này, hết sức ít ỏi, cho dù Phong Như Khuynh thân là công chúa của một quốc gia thì cũng không có một cái túi trữ vật như vậy.

Nếu không gian này có thể để đồ thì chuyện này sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Ít nhất... Nàng có thể để đồ trong không gian mà không phải mang quá nhiều vật nặng vội vội vàng vàng.

Phong Như Khuynh vuốt cằm: “Linh khí trong không gian còn nồng đậm hơn so với bên ngoài, nếu như ta ở đây gieo trồng linh dược thì người nói có phải là làm ít công to hay không?”

Phù Thần gật gù đầu: “Hiện tại đã có thể đưa vật phẩm vào trong không gian thì trồng thêm linh dược đương nhiên cũng có thể.”

“Vậy linh thú thì sao?”

Nàng không có quá nhiều thời gian để gieo trồng linh dược.

“Tạm thời vẫn chưa được, hiện tại không gian chỉ có thể để một số ít đồ vật không có linh trí thôi, linh thú có linh trí nên không có cách nào để tiến vào không gian.” Phù Thần lắc lắc đầu.

Tạm thời vẫn chưa được... Cũng chính là... Nói không chừng sau này lại có thể?

“Nếu đã như vậy, thì ta sẽ tự trồng trong không gian trước, còn bọn linh thú vẫn nên canh giữ ở phía sau ngọn núi thôi.”

Lời tác giả:

ps: Công chúa dần trở nên mạnh mẽ, bắt đầu làm cho thế nhân kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Đàm Song Song và cầu không được phép vào. (1)

Edit: Súp lơ

Beta: Hà

Bên bờ sông Tản Hoài.

Tòa lầu đầu tiên.

Vốn đây là Đệ Nhất Từ Lâu danh xưng với thực, lượng khách vào như nước chảy cuồn cuộn không dứt, nhưng những ngày gần đây, Đệ Nhất Lâu không biết từ đâu mà làm được một loại dược thiện tên là gì đó, chẳng những có hương vị vô cùng thơm ngon mà còn có khả năng chữa bệnh trị thương.

Cũng vì vậy mà Đệ Nhất Lâu đã ra quy định, nếu không mang đủ ngân lượng thì ngay cả cửa lớn cũng đừng mơ bước vào.

Dần dần, đệ nhất từ lâu này thật sự trở thành một nơi chỉ có thế gia danh môn mới có thể bước vào.

Thế nhưng ngay cả khi như vậy thì lượng khách của Đệ Nhất Lâu cũng không giảm mà ngược lại, càng có nhiều người từ khắp nơi tìm đến chỉ vì một chén dược thiện.

Đàm Song Song đứng ở cửa lớn của Đệ Nhất Lâu, đôi mắt hơi nheo lại. Có lẽ là do thương thể chưa hoàn toàn hồi phục nên nàng ta cần có người bên cạnh dìu mới có thể đi lại được.

Dù vậy, mỗi một bước chân đều khiến cho nàng ta đau đến tái mặt, mồ hôi ứa ra.

"Ngọc Thần, hôm nay ngài giầu Liễu gia dẫn ta đến đây chỉ để dùng một chén được thiện, nhưng làm vậy có ổn không?" Nàng ta khẽ mỉm môi, trong ánh mắt hàm chứa sự lo lắng.

Giống như thật sự lo lắng cho Liễu Ngọc Thần vậy.

Liễu Ngọc Thần đau lòng ôm thắt lưng Đàm Song Song, nói: "Hôm nay phụ thân ta có việc phải vào triều nên ta mới có thể lén chạy ra ngoài. Vết thương của nàng hồi phục quá chậm, cũng chỉ có một chén được thiện mới có thể giúp nàng mau lành. Bởi vậy nàng không cần phải nghĩ nhiều, ta sẽ không trơ mắt nhìn nàng chịu khổ như thế."

Song Nhi vì hấn mà phải hy sinh nhiều như vậy, ngay cả Đàm gia cũng bị hấn liên lụy. Ấy vậy mà hết lần này tới lần khác phụ thân lại ngăn cấm hấn và Song Nhi qua lại, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng dần thay đổi thái độ, điều này làm cho hấn rất đau lòng!

Trong tất cả mọi người, chỉ có Song Nhi là vô tội nhất, hấn không thể vứt bỏ nàng. Bằng không bản thân hấn so với mấy tên cận bã có gì khác biệt?

"Ngọc Thần..." Cuối cùng Đàm Song Song cũng nở nụ cười.

Dung nhan vẫn tuyệt sắc động lòng người như cũ, khuynh quốc khuynh thành.

"Cám ơn ngài..." Nàng ta nhẹ nhàng cong môi, "Cám ơn ngài đã đưa ta tới chỗ này để thay đổi không khí, cả cuộc đời Đàm Song Song này sẽ không bao giờ phụ ngài."

Nụ cười đó, giọng nói đó giống như một bàn tay tóm gọn trái tim của Liễu Ngọc Thần, mạnh mẽ treu chọc khiến trong mắt hấn hiện lên mấy phần hoảng hốt.

Không rõ vì sao mà giờ khắc này trong đầu hấn lại hiện lên hình bóng một bóng dáng mập mạp như một ngọn núi lớn, khỏe miệng không tự chủ được cười lạnh.

Phụ thân muốn hấn cưới Phong Như Khuynh về đúng là nằm mơ!

Trước kia nể tình Phong Như Khuynh ngoan ngoãn nói gì nghe nấy, hấn còn có thể chịu phần uất ức này đồng ý thực hiện hôn ước. Nhưng hiện tại, mặc kệ Phong Như Khuynh có còn ái mộ hấn hay không thì hấn cũng không bao giờ chịu thú một nữ nhân béo ú đến vậy!

Trên đời, không có tài tử nào không thương giai nhân, cũng không có nam nhân nào không muốn thú một thê tử xinh đẹp!

Hấn cũng là một nam nhân bình thường, dĩ nhiên sẽ làm theo những gì mà bất cứ kẻ nào cũng lựa chọn!

Nghĩ đến đây, Liễu Ngọc Thần hạ quyết tâm, cầm tay Đàm Song Song, dịu dàng mỉm cười: "Song Nhi, chúng ta cùng vào thôi. Ta nghe nói được thiện ở đây có hiệu quả vô cùng tốt, chắc chắn sẽ có ích lợi lớn đối với vết thương của nàng."

Đàm Song Song gật đầu, mỉm cười nhợt nhạt, tùy ý dựa vào trong lòng Liễu Ngọc Thần bước vào Đệ Nhất Lâu.

Liễu Ngọc Thần không biết rằng, nháy mắt khi hấn vừa dời tầm mắt, nét tươi cười trên mặt Đàm Song Song dần biến mất mà thay vào đó là một khuôn mặt hung ác nham hiểm mang theo cả oán độc và tàn nhẫn, giống như một con rắn độc.

Tiểu nhị của đệ nhất lâu nhanh chóng dẫn bọn họ vào. Dĩ nhiên là Liễu Ngọc Thần không đặt phòng trước nên bọn họ chỉ có thể ngồi ở ngoài đại sảnh.

Chẳng qua chỉ cần có thể dùng được thiện giúp cho Đàm Song Song hồi phục vết thương, cho dù ngồi ở đại sảnh hấn cũng cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Đàm Song Song và cầu không được vào. (2)

Edit: Súp lơ

Beta: Hà

Thế nhưng...

Ngay khi Liễu Ngọc Thần nghe tiểu nhị giới thiệu các món ăn xong thì cả sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

"Đệ Nhất Lâu các người muốn ăn cướp à? Một chén canh bổ huyết mà giá tới mười vạn hai? Còn nữa cái gì kia... Chẳng qua là cho thêm chút được liệu

vào móng heo thôi mà các người dám bán tới hai mươi vạn lượng? Sao các người không đi cướp luôn đi?"

Liễu Ngọc Thần vô cùng phẫn nộ.

Dù sao hiện tại Liễu gia vẫn do phụ thân hắn chủ trì, mà ngày thường hắn cũng hay cần dùng bạc nên tích góp lại cũng không nhiều, nhiều nhất chỉ có năm mươi vạn lượng bạc.

Thế mà bây giờ chỉ vì hai món ăn mà tiêu tốn hơn phân nửa?

Tiểu nhị đảo đảo trông mắt, đáp: "Vị công tử này, nếu đã không ăn nổi thì còn tới đệ nhất lầu chúng ta làm gì? Đây là do đích thân trưởng lão của chúng ta phân phó, chỉ cần Đạm gia Đạm Song Song tới thì phải thu giá cả theo phí này, nếu không ăn nổi vậy thì mời cút đi chỗ khác!"

"Người....." Liễu Ngọc Thần tức tới muốn phun ra một búng máu.

Đệ Nhất Lâu này thật đúng là hỗn xược, nếu không phải chỉ có Đệ Nhất Lâu mới có được thiện thì căn bản hắn cũng sẽ không phí phạm ngân lượng như vậy.

Tiếc thay, trước đây cũng có người ném thử được thiện xong, quay về muốn tự mình làm

thử. Nhưng không biết làm thế nào mà những người ném thử xong, không phải được liệu quá mức đại bổ làm máu mũi chảy giàn giụa thì là phổi phồng không đúng, dùng chẳng có chút tác dụng gì.

Nhưng điều làm cho Liễu Ngọc Thần nghĩ mãi không ra đó là bảng giá của Đệ Nhất Lâu cũng không phải đắt tới mức này, vì sao chỉ riêng Đạm Song Song phải chịu một giá khác?

Đạm Song Song nghe tiểu nhị nói xong, sắc mặt nháy mắt tái nhợt. Nàng ta cắn chặt môi, ngược mắt lên, dùng đôi mắt đầm lệ trông mong nhìn tiểu nhị.

"Ta muốn hỏi một chút, vì sao... Đệ Nhất Lâu các người... Lại nhắm vào ta?"

Tiểu nhị cười lạnh một tiếng rồi nói: "Vốn công tử nhà chúng ta đã nói, cầu và Đạm Song Song không được đi vào. Có thể là công tử cảm thấy nói như vậy thì rất sĩ nhục cầu, mà tiền đưa tới cửa rồi tại sao không kiểm? Cho nên mới có quy định này!"

Thân thể Đạm Song Song lay động vài cái, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất.

Vốn dĩ kẻ nhắm vào nàng không chỉ là trưởng lão của đệ nhất lầu mà còn cả vị công tử

thần long thấy đầu không thấy đuôi kia?

Rốt cuộc nàng đã đắc tội hắn ta chỗ nào mà hắn nhẫn tâm nhục mạ nàng như vậy, nhục mạ một nữ tử yếu đuối nhu nhược?

Cầu và Đạm Song Song không được phép đi vào...

Ha ha, cả đời này của nàng còn chưa bao giờ phải chịu uất ức tới vậy!

"Đệ Nhất Lâu các người thật quá mức kiêu ngạo!"

Nhìn bộ dạng uất ức của Đạm Song Song, trong lòng Liễu Ngọc Thần bùng bùng tức giận, phanh một tiếng lật bàn, trong đôi mắt hắn ta tràn đầy lửa giận bùng lên.

Đạm Song Song của hắn luôn thiện lương dịu dàng như thế, tại sao kẻ nào cũng muốn gây khó dễ với nàng!

Hành động của Liễu Ngọc Thần đã hấp dẫn ánh mắt của những người ngồi trong đại sảnh.

Có thể bước vào đệ nhất lầu không phải phú thì cũng quý, cho nên không ai là không biết

Liễu Ngọc Thần. Sau khi nhìn thấy hắn và Đạm Song Song tới đây thì bọn họ đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Từ sau khi Đạm thái phó bị bãi chức, Liễu thừa tướng từng tuyên bố rằng cả đời này Đạm Song Song đừng mơ bước vào Liễu phủ nữa bước!

Không ngờ rằng chớp mắt công tử Liễu gia đã mang giai nhân tới Đệ Nhất Lâu.

Không những thế còn kêu gào gây sự với Đệ Nhất Lâu?

"Liễu công tử, nếu muốn mời người ta ăn cơm thì ít ra cũng phải mang đủ bạc, không có bạc mà còn muốn ăn không uống không ở Đệ Nhất Lâu chúng ta sao?"

Thoạt nhìn tiểu nhị của Đệ Nhất Lâu trông cũng tầm thường, thế nhưng có thể làm công trong Đệ Nhất Lâu thì mấy ai là người thường đây?

Sao có thể bị chút khí thế của Liễu Ngọc Thần đe dọa?

Hơn nữa, cho dù vị Liễu công tử này nổi bão thì vẫn còn công tử nhà hấn chống lưng, có gì mà phải sợ?

Nếu hỏi lý do vì sao Đệ Nhất Lâu lại nhắm vào hai vị này...

Hắn cũng không rõ nguyên nhân cụ thể, chỉ là loáng thoáng nghe được hình như hai người này đã đắc tội nữ nhân mà công tử nhà mình bảo vệ cho nên công tử dĩ nhiên sẽ không ngồi im mặc kệ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 213: Đàm Song Song và chó không được vào (3)

Editor: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Trong đám người, mọi người nghe lời nói của tiểu nhị, ai cũng có chút hiểu rõ.

"Chắc, có vẻ như sau khi nhà họ Đàm gặp rủi ro thì nhà họ Liễu cũng không ổn, vậy mà còn muốn đến Đệ Nhất Lâu ăn không uống không, quả thật là làm mất hết mặt mũi phủ Thừa Tướng."

"Ngay cả bữa cơm cũng không trả tiền nổi, lại còn không thấy xấu hổ khi ra ngoài sao?"

Chuyện này Thừa Tướng Liễu có biết không? Nếu như để Thừa Tướng Liễu nghe được công tử Liễu muốn đến Đệ Nhất Lâu ăn không uống không, chỉ sợ sẽ đánh gãy chân hắn."

Nghe những người này nghị luận, sắc mặt Liễu Ngọc Thần càng ngày càng khó coi. Nếu người nói những lời này là người thường thì đương nhiên hắn sẽ nổi bão, nhưng sau khi nhận ra những người đó là ai thì hắn chỉ có thể gắng gượng đem tất cả lời muốn nuốt trở về, nhin cục tức này lại.

"Ngọc Thần..." Đàm Song Song rũ mắt xuống, điềm đạm đáng yêu. Nàng nói tiếp: "Quên đi, vết thương của ta có thể tự lành, ngài không cần phải...tồn kém như thế, chúng ta vẫn nên trở về đi..."

Liễu Ngọc Thần nhìn thấy sắc mặt Đàm Song Song thiếu máu đến tái nhợt, tâm trạng chìm xuống. Kéo Đàm Song Song đang định đứng lên, cắn răng nói: "Mang hai món ăn ta vừa mới chọn lên."

Không phải chỉ là ba mươi ngàn lượng thôi sao, nếu như có thể giúp thân thể của Song Nhi mau hồi phục thì tốn nhiều tiền hơn cũng đáng giá!

Tiểu nhị cười châm chọc: "Được ạ, nhưng mà công tử Liễu ký vào tờ hóa đơn trước đã."

"Người..." Liễu Ngọc Thần tức giận run rẩy cả người, nói: "Người nói lời này là có ý gì? Liễu Ngọc Thần ta còn có thể quyt nợ sao?"

Tiểu nhị cười lạnh, nói: "Nếu như là người khác thì ta sẽ tin tưởng nhưng Liễu công tử người vừa rồi còn muốn ăn miễn phí không phải trả tiền, lỡ như người ăn xong sau đó chạy mất thì phải làm sao bây giờ? Ta thì đánh không lại người, chỉ có thể tính tiền trước cho người."

Cả người Liễu Ngọc Thần run rẩy càng ngày càng kịch liệt.

Hắn cảm thấy nhân phẩm của mình bị nhục nhã.

Nhìn thấy ánh mắt hàm chứa khinh miệt của tiểu nhị, sau đó là ánh mắt của những người xung quanh quét đến, hắn đành phải đem lửa giận nhin xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được, ta đây tính tiền trước."

Sau này, chung quy vẫn sẽ có cơ hội tính sổ với Đệ Nhất Lâu này!

Trước hết bây giờ cứ dễ dàng tha thứ vài câu của hắn.

Liễu Ngọc Thần cầm giận ném vào mặt tiểu nhị ba tờ ngân phiếu: "Cầm, tránh cho người khác hiểu lầm Liễu Ngọc Thần ta là loại người muốn ăn uống miễn phí!"

Nhất thời tiểu nhị mặt mày hớn hở, cột nhà cầm ba tờ ngân phiếu.

Mỗi tờ ngân phiếu đều có mệnh giá mười ngàn.

"Xem ra quả thực đây chỉ là hiểu lầm nhỏ với Liễu công tử, Liễu công tử thật hào phóng, vì chứng minh bản thân không phải kẻ ăn không uống không mà thanh toán cho Đệ Nhất Lâu của chúng tôi thêm nhiều tiền trà nước như vậy. Trước hết tiểu nhân thay công tử nhà ta vui lòng nhận. Liễu công tử đối với Đám tiểu thư quả nhiên là tình yêu chân thành, không tiếc vung tiền như rác vì nàng."

Thời điểm vừa mới bắt đầu, không ai chú ý đến tránh cãi bên này nên tự nhiên sẽ không biết giá cả mà Đệ Nhất Lâu đưa ra.

Vì vậy, một lúc sau khi tiểu nhị nói ra lời này, Liễu Ngọc Thần tức giận đến mức thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Rõ ràng vô liêm sỉ đòi ba mươi ngàn lượng, giờ lại chụp mũ xu nịnh hán nói là đưa hán tiền trà nước!

Có nhà ai lại đưa tiền trà nước nhiều như vậy chứ?

Quan trọng hơn là, những lời này nhất định sẽ rơi vào tai của phụ thân và khiến cho phụ thân biết hán đã vì thể diện trước mặt Đám Song Song mà hào phóng vung nhiều bạc, khẳng định sẽ đánh gãy chân hán!

"Rốt cuộc ta đã gây thù gì oán gì với Đệ Nhất Lâu các người?" Trong mắt Liễu Ngọc Thần đầy oán giận, hận không thể làm thối tên tiểu nhị này.

Vậy mà lại hăm hại hán như thế!

"Không không không, Đệ Nhất Lâu chúng tôi và công tử không hề có ân oán. Hơn nữa còn chân thành chúc phúc Liễu công tử và Đám Song Song sớm ngày thành hôn, cũng không thiệt thòi cho Đám tiểu thư không mình không bạch theo người nhiều năm như vậy." Tiểu nhị tâm tắc hai tiếng, sửa lại thái độ kiêu ngạo trước đó, rất chi hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Đám Song Song và chó không được đi vào (4)

Editor: Cò Lười

Beta: Mèo Mướp Thích Ngủ

Đám Song Song tái mặt.

Nàng hận nhất chính là người khác vũ nhục nàng không còn trong trắng!

Mặc dù nàng và Liễu Ngọc Thần thật sự đã yêu nhau nhiều năm, nhưng bọn họ cũng không có phát sinh quan hệ gì, vì sao những người này nhiều lần nhục nhã một nữ tử yếu đuối như nàng đến vậy?

"Ngọc Thần..." Đám Song Song cắn môi, nước mắt lập lòe trong mắt.

Trái tim Liễu Ngọc Thần đau xót, không quan tâm đây là nơi nào, cắn răng thề, nói: "Song Nhi, ta nhất định sẽ cưới muội làm vợ, cho muội một danh phận."

Hán sẽ không cho phép người khác lấy thanh danh của Song Nhi ra làm chuyện để nói!

Cửa ra vào của Đệ Nhất Lâu, bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Liễu Ngọc Thần cũng không khỏi nhíu mày, ngược mắt nhìn về hướng cửa ra vào...

Chớp mắt một cái, trông mắt của hán đột nhiên co lại, ánh mắt của hán lóe lên trong mắt đầy sự ngạc nhiên, mang theo một chút ngỡ ngàng.

Chỗ cửa ra vào, một vị thiếu nữ đang đứng.

Nói như thế nào nhỉ? Thiếu nữ này hơi béo một chút, cũng có thể dùng từ quá mức đầy đặn để hình dung, nhưng mắt mặt ngọc mày ngài, da trắng như ngọc, đáng vẻ ngược lại chọc tim người ta ngửa ngáy.

Khuyết điểm duy nhất, chính là... Dáng người có chút béo.

Ừ, chỉ là có chút mà thôi...

Dù sao, người to béo mập mập giống Phong Như Khuynh rất ít, nếu như dáng người cô nương này có thể tinh tế một chút, thịt trên mặt có thể ít đi một chút, dĩ nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành.

Không biết tại sao, Liễu Ngọc Thần cảm thấy thiếu nữ này có chút quen mắt, tựa như đã gặp qua ở chỗ nào rồi, nhưng lại nghĩ không ra...

“Ngọc Thần!” Đàm Song Song nhìn thấy trong mắt Liễu Ngọc Thần chột lóe qua một tia kinh diễm, trong lòng không khỏi luống cuống một chút, vội vàng lôi kéo ống tay áo của hắn.

Hiện tại nàng đã mất đi chỗ dựa là Đàm gia, Liễu Ngọc Thần đã trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng, nàng không thể để bất kỳ con hồ ly tinh nào quyến rũ hắn đi!

Cô nương kia tuy rằng không gầy như nàng, nhưng mà... Ngũ quan của nàng ấy lại rất là xinh đẹp minh diễm, khiến cho nàng cảm giác âm thầm thất sắc, hơn nữa, lấy hình thể hiện tại của nàng, đã có thể làm Ngọc Thần sinh ra cảm giác kinh diễm, nếu như tinh tế giống như nàng thì sao?

Ánh mắt của Ngọc Thần, sẽ còn ở trên người của nàng sao?

Lần đầu tiên Đàm Song Song có cảm giác nguy cơ.

Lúc trước cho dù đối mặt với Phong Như Khuynh, nàng cũng chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm như bây giờ, chỉ vì Phong Như Khuynh quá béo, béo giống như là một đồng thịt mỡ, cho dù ai nhìn vào cũng không có cảm giác đói bụng, nhưng thiếu nữ trước mắt, rõ ràng là Phong Như Khuynh mập mập kia không thể đánh đồng được.

Nàng không thể không dâng lên lòng cảnh giác!

“Đó là tiểu thư nhà ai? Sao ta chưa bao giờ gặp qua?” Liễu Ngọc Thần khẽ cau mày, nhìn thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, đáy mắt ngược lại hiện lên một tia sáng.

Nếu là trước kia, giảm béo là một chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng mà trong một tháng này, Đệ Nhất Lâu cho ra một món dược thiện, có thể giảm bớt cân nặng, nếu nàng tinh tế thon thả như Đàm Song Song, tất nhiên so với Đàm Song Song càng đẹp hơn.

Hơn nữa, nếu như Đàm Song Song không thon thả như hiện tại, lấy dung mạo hiện tại của nàng ấy, cũng đủ khiến người khác không thể quên rồi...

“Công chúa, ngài đi nhanh như vậy làm gì? Chậm lại, đợi thân và Lư Ly với ạ!”

Đúng lúc này, một giọng nói oán trách từ thiếu nữ phía sau truyền đến.

Chốc lát, mọi người đã thấy hai nha hoàn ăn mặc như tiểu nha đầu bước nhanh đi theo thiếu nữ, đi vào đại sảnh bên trong Đệ Nhất Lâu.

Vốn Thanh Linh đang định tiếp tục nói cái gì đó, nhưng khi nàng tiến vào đại sảnh, liền phát hiện tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng và Lư Ly, tức khắc khiến cho nàng hoảng sợ, yếu đuối lui về phía sau mấy bước.

“Công chúa, này... Là chuyện gì vậy?”

Vì sao mọi người đều dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng? Là do nàng nói sai cái gì sao?

ps: Trước kia Phong Như Khuynh to béo mập mập, hiện tại nàng chỉ hơi béo hơi mập, khoảng cách tinh tế thon thả, cũng chỉ còn một bước ha ha, từ từ sẽ tới.

Vì chúc mừng nữ chủ đã giảm béo thành công, tuần mới đã đến đừng quên đề cử phiếu nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Liễu Ngọc Thần khiếp sợ (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

Đầu của Liễu Ngọc Thần ơng một tiếng, trở nên trống rỗng.

Công chúa?

Phong Như Khuynh?

Tuyệt đối không có khả năng!

Thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác mình điểm này sao có thể sẽ là Phong Như Khuynh mập mạp kia?

Nhưng hai tiểu nha đầu đứng bên cạnh thiếu nữ đó quả thật là cung nữ bên người trước kia của Phong Như Khuynh!

Toàn bộ đại sảnh Đệ Nhất Lâu trong nháy mắt dần an tĩnh lại.

Liễu Ngọc Thần cảm giác chân mình như bị đồ sắt, nặng tựa ngàn cân, hít thở cũng mang theo nặng nề, ở trong sảnh yên tĩnh đi về phía Phong Như Khuynh.

“Liễu Ngọc Thần, ngươi muốn làm gì?” Luru Li khẽ nhíu mày liễu, chắn trước mặt Phong Như Khuynh, ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng nhìn Liễu Ngọc Thần: “Ngươi dám tới gần công chúa một bước, bệ hạ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Công chúa?” Liễu Ngọc Thần dừng bước chân, hần cười ha ha, tiếng cười kia mang theo điên cuồng, giống như chỉ có như thế mới có thể làm lòng hần vững vàng lại: “Ngươi nói nữ nhân này là công chúa? Thế nhân ai chẳng biết công chúa Phong Như Khuynh chính là đệ nhất béo nhân của Luru Vân quốc, cô nương này nhiều lắm là hơi béo mà thôi, sao có thể sẽ là kẻ mập mạp kia?”

Hần không tin!

Phong Như Khuynh mà hần biết chỉ là một người mập mạp béo phì, tuyệt đối không phải là cô nương xinh đẹp toả sáng trước mắt!

“Luru Li! Lui ra.”

Giọng nói đột nhiên truyền đến làm sắc mặt tức giận của Luru Li hơi bình tĩnh một chút.

Nhưng lại như một cây gậy nặng nề hung hăng đập vào lòng Liễu Ngọc Thần!

Hần có thể không biết khuôn mặt của cô nương này, nhưng giọng nói thanh lệ này, là ác mộng nhiều năm qua của hần!

Phong Như Khuynh...

Thiếu nữ mất ngọc mày ngài này, thật sự là kẻ mập mạp kia!

Bước chân của Liễu Ngọc Thần có chút không ổn định, trong mắt hần trừ kinh điểm lúc ban đầu ra, nhiều hơn... Là sự khiếp sợ và mờ mịt.

Ngón tay thon dài của hần cầm chặt tay ghế bên cạnh, chỉ có dùng hết lực như thế mới có thể phát tiết tất cả cảm xúc trong lòng hần lúc này.

Vì sao... Nàng là bất kì người nào cũng được, vì sao cố tình lại là Phong Như Khuynh!

Một nữ nhân coi như là phế vật bị hần vứt bỏ!

“Ngọc Thần.” Thân thể mềm mại của Đàm Song Song run rẩy, bước chân nàng ta lại đặc biệt kiên định, bước đến bên cạnh Liễu Ngọc Thần, duỗi tay nâng thân thể của nam nhân dậy, lúc này mới nở nụ cười với Phong Như Khuynh: “Công chúa điện hạ, chúc mừng ngươi, cuối cùng cũng... Gặp xuống rồi.”

Phong Như Khuynh nhướn mày nhìn kỹ hai người trước mắt.

Nàng cũng chỉ là vì có quan hệ hợp tác với Đệ Nhất Lâu nên tới đây xem một chút mà thôi, không nghĩ tới lại gặp phải hai người này.

Nên nói là bọn họ có duyên, hay là Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song xui xẻo?

“Xem ra Đàm Song Song khôi phục không tồi,” Phong Như Khuynh cười thầm: “Chắc chắn Liễu gia cũng muốn nghênh thú nàng vào cửa, ta trước tiên ở nơi này chúc mừng hai vị, cuối cùng cũng sắp thành người nhà.”

Những lời này là nàng nói thật lòng.

Đàm Song Song và Liễu Ngọc Thần là trời sinh một đôi, sau khi hi kết lương duyên, sẽ không đi gây tai họa cho những người khác.

Không sai, thật sự là không tồi!

Khuôn mặt của Đàm Song Song trắng bệch, Phong Như Khuynh rõ ràng biết Đàm gia bị nàng hại thành như thế, Liễu thừa tướng không có khả năng để nàng vào cửa, kết quả còn cố ý nói ra lời nói này! Đây rõ ràng là muốn khiến nàng khó chịu!

“Công chúa.” Đàm Song Song thu đôi mắt lại: “Ta biết ngươi hận ta, Đàm gia chịu tội như thế cũng đã bị ta liên lụy, chẳng qua, mặc kệ như thế nào, ta

xin công chúa đừng tiếp tục gây phiền phức cho Liễu gia, Liễu thừa tướng có ngày hôm nay... Thực sự là không dễ dàng”

Những lời này nàng cũng đang nói cho Liễu Ngọc Thần, nữ nhân này tâm địa ác độc, nói không chừng lần tiếp theo nàng sẽ làm hại Liễu thừa tướng bái quan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Liễu Ngọc Thần khiếp sợ (2)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

Beta: MAC

Liễu Ngọc Thần không để ý đến Đàm Song Song nói, đôi mắt của hắn tập trung vào khuôn mặt của Phong Như Khuynh——

Nếu... Nếu Phong Như Khuynh có thể giảm mờ sớm hơn một chút, có lẽ, giữa hắn và nàng, sẽ không tới loại tình trạng bây giờ.

Vì sao... Lại là bây giờ?

Ở thời điểm bọn họ nước lửa không dung, nàng dùng loại tư thái này xuất hiện trước mặt hắn, cố ý muốn làm hắn hối hận, áy náy?

Đúng!

Nàng thành công rồi!

Hắn quả thật hối hận!

Có lẽ từ lúc bắt đầu, sau khi phát hiện Phong Như Khuynh biến hóa, hắn nên hiểu ra, nữ nhân trước mắt không còn là kẻ ăn chơi trác táng chỉ biết dựa dẫm, khắp nơi gây chuyện thị phi kia.

Nhưng mỗi một lần nhìn thấy đồng thệ mờ rung rung của Phong Như Khuynh, hắn đều sinh lòng chán ghét, không muốn đến gần.

Nếu nàng sớm như thế... Có lẽ... Có lẽ việc hắn chấp nhận nàng cũng không phải khó như vậy...

“Ngọc Thần!” Đàm Song Song nhìn thấy ánh mắt Liễu Ngọc Thần luôn đặt ở trên người Phong Như Khuynh, rốt cuộc nàng ta cũng nóng nảy, cắn chặt môi, nước mắt lại đảo quanh tròng mắt: “Có phải chàng... Không cần ta hay không?”

Giọng nói của nàng oan ức, đáng thương cuối cùng đã làm Liễu Ngọc Thần phục hồi tinh thần lại.

Đúng vậy, mặc kệ hiện tại Phong Như Khuynh biến thành như thế nào, người hắn yêu nhất vẫn là Song Nhi.

Song Nhi vì hắn trả giá quá nhiều, sao hắn có thể vì thế mà vứt bỏ nàng?

Loại chuyện này Liễu Ngọc Thần hắn không làm được!

“Công chúa.” Khóe môi Liễu Ngọc Thần cong lên nụ cười khổ như có như không: “Người tới tìm ta và Song Nhi sao?”

Phong Như Khuynh kinh ngạc nhìn Liễu Ngọc Thần, khuôn mặt kia tràn ngập mờ mịt.

“Ta tới tìm người và Đàm Song Song? Sao ta... Không biết?”

Mặt của Liễu Ngọc Thần trầm xuống, hắn hiểu rõ, chuyện lúc trước mình làm xác thật quá đáng với Phong Như Khuynh.

Thiếu chút nữa còn... Bức chết nàng.

Nếu nàng oán hận hắn, cũng đúng thôi.

“Công chúa, ta biết người hận ta và Song Nhi, nhưng Song Nhi cũng đã thừa nhận đại giới lớn rồi, ta chỉ hy vọng người đừng ghi hận chúng ta.”

Phong Như Khuynh dùng khuôn mặt bình thản kia nhìn về phía Liễu Ngọc Thần, giọng nói của nàng không lạnh không nhạt, không thể nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Liễu Ngọc Thần, nguoi sai rồi, ta chưa từng hận nguoi, lúc trước không có, hiện tại cũng không có.”

Nàng hận Phong Như Sương và Lưu Dung, cũng hận mọi người Lưu gia.

Đơn giản là, bị kịch của nguyên chủ là các nàng tạo thành, càng sâu đến Lưu gia kia... Có lẽ còn có quan hệ với cái của chết mẫu hậu.

Nhưng với Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song, nàng chưa bao giờ hận.

Hai người này vốn dĩ chính là thích nhau, cũng là nguyên chủ cố gắng chen chân vào, khiến hai người này chịu đựng cực khổ.

Nhưng...

Nguyên chủ đã trả mạng cho bọn họ, lúc này, Phong Như Khuynh không oán hận các nàng, cũng sẽ không ôm bất kì lòng áy náy gì với bọn họ.

Dù sao đều đã ly hôn, các nguoi hoàn toàn có thể lại đi thành hôn, bất kì chuyện gì kế tiếp, đều không có chút nào quan hệ với nàng, sau khi nàng đến đại lục này cũng đã quyết định, từ nay về sau không cần có liên quan với nguoi lạ.

Nếu không phải... Rõ ràng sau khi mỗi lần nàng làm lơ hai người này, bọn họ còn ngu xuẩn cần nàng không bỏ, nàng sẽ không hạ lệnh đánh Đàm Song Song, cũng sẽ không ép Đàm thái phó vào triều dục ông ta từ quan.

Nàng không chủ động phạm nguoi, nguoi khác cũng đừng nghĩ mạo phạm nàng! Nếu lựa chọn trêu chọc nàng trước, vậy nàng cũng không phải là quả hồng mềm mại cho nguoi bóp!

“Nguoi không hận ta?” Liễu Ngọc Thần sừng sốt một chút, giọng nói mang theo không thể tin tưởng: “Sao nguoi có thể không hận ta? Mỗi lần nguoi đều đối xử với Song Nhi như thế, đây không phải là hận chúng ta sao?”

Phong Như Khuynh cười.

Nàng cười kinh diễm động lòng nguoi, như ánh mặt trời ngày xuân, làm cho cả thế giới đều trở nên sáng ngời một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Liễu Ngọc Thần khiếp sợ (3)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Ta đây chỉ hỏi nguoi một chuyện, nguoi có gặp qua ta ở bên ngoài chủ động gọi nguoi một tiếng? Có lần nào mà không phải các nguoi như chó điên, tóm được ta không bỏ?” Ý cười trong mắt nàng dần biến mất, thay thế chính là một mảnh lạnh băng.

“Trên cáo thư ta đã nói rõ, là Phong Như Sương nàng ở trước mặt ta tuyên dương nguoi tốt, làm ta có hảo cảm với nguoi, sau đó ta phát hiện nguoi không phải là phu quân của ta, hơn nữa nguoi có nữ tử âu yếm, vì sao ta phải bám nguoi không bỏ? Là các nguoi vẫn luôn kéo ta! Vẫn luôn dây dưa không thôi! Phong Như Khuynh ta vốn không phải là nguoi lương thiện gì, cười lên trên đầu ta, vì sao ta còn phải nhịn?”

Cơ thể của Liễu Ngọc Thần cứng đờ.

Giống như..... Xác thật là như thế.

Sau khi Phong Như Khuynh tỉnh lại lần đó, cho dù thấy ở bên ngoài, nàng cũng làm lơ hần, chưa bao giờ có bất kì dừng lại gì.

Hần cho rằng Phong Như Khuynh là lạt mềm buộc chặt, cho đến về sau... Ánh mắt nàng nhìn về phía Quốc Sư, hoàn toàn không giống nhìn hần.

Kỳ thật ở một khắc kia, trong lòng Liễu Ngọc Thần đã hiểu rõ, Phong Như Khuynh là thật sự không thích hần!

Mỗi một lần tranh phong, đều là hần gọi Phong Như Khuynh trước, mới có chuyện phía sau.

Về phần một lần ở trong cửa hàng linh dược, sau khi mẫu thân trở về cũng nói chuyện từ đầu đến cuối với hần một lần, một lần kia, cũng là mẫu thân thấy được Phong Như Khuynh trước mới nhịn không được gọi ra.

Từ đầu tới cuối, nàng không chủ động đi tìm hần!

Liễu Ngọc Thần cảm giác trong lòng rất phức tạp, hần vẫn luôn không muốn Phong Như Khuynh tiếp tục dây dưa với hần không thôi, cũng thật sự rõ từ nay về sau nàng sẽ không dây dưa với hần, trong lòng hần hơi có chút chua xót.

Chính là như... Một đồ vật chỉ biết vây quanh hắn, một đồ vật vốn chỉ thuộc về hắn, hoàn toàn biến mất không thấy!

Đàm Song Song nhìn thấy Liễu Ngọc Thần lâm vào trầm tư, đáy lòng hoảng hốt, bất lấy tay Liễu Ngọc Thần không cẩn thận dùng lực, cũng làm Liễu Ngọc Thần từ trong trầm mặc đi ra.

“Liễu Ngọc Thần.” Phong Như Khuynh nhìn Đàm Song Song, lại chuyển ánh mắt về phía Liễu Ngọc Thần, cười nhạt nói: “Ta vẫn luôn không rõ, tất cả ta đều đã nói rất rõ ràng, vì sao ngươi luôn cho rằng ta còn yêu ngươi? Vì sao cho rằng ta trừng phạt Đàm Song Song, chính là bởi vì ngươi thích nàng?”

Về mặt của Liễu Ngọc Thần xẹt qua một vẻ trầm tư.

Hắn sở dĩ cho rằng Phong Như Khuynh vẫn yêu hắn...

Đó là bởi vì Đàm Song Song không có lúc nào là không nói cho hắn, Phong Như Khuynh hận nàng như thế, đều là bởi vì yêu hắn!

Nguyên nhân cũng chính là thế, Liễu Ngọc Thần cảm thấy là mình liên lụy Đàm Song Song, càng thêm áy náy với nàng, tự nhiên càng thêm chán ghét với Phong Như Khuynh.

Hiện tại Phong Như Khuynh không hề yêu hắn, hắn mới bừng tỉnh phát giác điểm này.

Vẫn luôn đều là Song Nhi đang chỉ dẫn hắn sao?

Sẽ không!

Từ trước đến nay Song Nhi đơn thuần thiện lương, nàng không có khả năng sẽ làm ra loại chuyện này!

“Công chúa.” Trong mắt Đàm Song Song hiện lên kinh hoàng, nắm chặt chặt lòng bàn tay, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười: “Thì ra công chúa ngươi đã sớm buông Ngọc Thần... Ta còn vẫn luôn cho rằng, tình cảm của ngươi với hắn không dễ dàng buông như thế, rốt cuộc lúc trước ngươi vì hắn... Làm quá nhiều, thậm chí là chuyện rất cực đoan, cho tới bây giờ ta mới hiểu được, là ta hiểu lầm công chúa.”

Ngụ ý, Phong Như Khuynh đã từng quá mức cực đoan yêu Liễu Ngọc Thần, cho nên, nàng mới có thể mơ màng như thế, mà cũng không phải là nàng cố ý.

Lúc này tảng đá trong lòng Liễu Ngọc Thần mới rơi xuống.

Song Nhi của hắn thuần thiện như thế, nàng khẳng định không phải là cố ý, đây cũng đều là bởi vì hành vi lúc trước của Phong Như Khuynh quá cực đoan, lại đột nhiên từ bỏ hắn, khó tránh khỏi làm người nghĩ nhiều.

Song Nhi của hắn... Cũng không phải là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Đàm Song Song ghen ghét (1)

Edit: Thiên Hạ Đại Nhân

“Xem ra ngươi không chỉ là đầu óc không thông minh, lỗ tai cũng không tốt.” Phong Như Khuynh khinh miệt nhìn Đàm Song Song, mặt mày nàng khi phách, bề ngoài nhìn nàng ta: “Ta ước gì ngươi lập tức trở thành thê tử của Liễu Ngọc Thần, vì sao ta phải nhắm vào ngươi?”

Khuôn mặt nhỏ của Đàm Song Song trắng bệch, không còn huyết sắc, đôi mắt nàng ta mang theo một mảnh trống rỗng, ngơ ngác nhìn Phong Như Khuynh.

“Con hàng Liễu Ngọc Thần này cũng không có gì tốt, lớn lên bình thường, đáng người bình thường, tính tình ác liệt, thực lực cực kém, ngay cả chỉ số thông minh cũng đều bằng không, ánh mắt ta là có bao nhiêu kém, lúc trước sẽ trở thành phu nhân của Liễu gia?”

So sánh mà nói, Quốc Sư mạo mỹ khuynh thành, đáng người... Nhìn một cái là muốn ở trên, tính tình ôn nhu, đối xử với người thân thiện, thực lực... Tuy là không biết bao nhiêu, nhưng hắn là rất mạnh.

Nàng là có bao nhiêu mù, sẽ đi dây dưa với Liễu Ngọc Thần?

Người xung quanh thôn thức không thôi.

Phong Như Khuynh này ... Năm đó không phải cũng là nhìn trộm mỹ mạo của Liễu Ngọc Thần, đòi chết đòi sống phải gả cho hắn? Không nghĩ tới sau khi sống lại, đã khịt mũi coi thường với hắn...

Tất cả mọi người nhìn thấy sắc mặt của Liễu Ngọc Thần từ xanh chuyển sang trắng, lại từ trắng sang xanh, như mở phùng nhuộm, các loại màu sắc đang đan xen.

Nhưng tầm mắt hắn chưa bao giờ rời từ Phong Như Khuynh trên người đi.

Cũng đúng, lúc trước Phong Như Khuynh là tòa cự sơn, liếc mắt nhìn một cái, trù thịt mỡ rung rung ra vẫn là thịt mỡ, tự nhiên làm người mất khẩu vị ăn uống, hiện giờ nàng biến hóa to lớn như thế, mà Liễu Ngọc Thần lại là người cực yêu mỹ nhân...

Những tiểu thiếp trong hậu viện của hắn đó đều xinh đẹp như hoa, cũng không bằng một Phong Như Khuynh.

Hắn đương nhiên là hỏi hận!

“Mặt khác, làm một thần tử, nhìn thấy ta lại không quý hành lễ, ai dạy ngươi quy củ vậy?”

Giọng nói của thiếu nữ khí phách, lại làm thân thể của Liễu Ngọc Thần càng thêm cứng đờ.

Hắn vẫn luôn đều ở trong khiếp sợ, tất cả lễ nghi đều bị vứt ra sau đầu, hiện tại nghe được Phong Như Khuynh nói, lúc này mới tâm không cam tình không nguyện quý xuống.

“Ngọc Thần tham kiến công chúa.”

Thanh Linh nhìn Phong Như Khuynh một cái, công chúa, ngươi đều để hắn đứng nói lâu như vậy, hiện tại mới nói điểm này, có phải chậm hay không?

Kỳ thật đây cũng không trách Phong Như Khuynh, dù sao nàng là từ Hoa Hạ mà đến, cũng không sẽ quá chú trọng những quy củ đó, bằng không hai nha đầu của nàng này, cũng sẽ không ở phủ công chúa làm càn như vậy.

Nhưng...

Đối mặt với loại người chương mắt như Liễu Ngọc Thần này, vẫn nên đến dạy hắn cái gì gọi là quy củ!

Phong Như Khuynh ngược mắt nhìn về phía Đàm Song Song, cũng lười nói nhiều với nàng ta, đôi tay đột nhiên ở trên lưng nàng ta nhấn một cái, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, vừa vặn ấn ở chỗ miệng vết thương của nàng ta, nàng ta đau đớn phát ra một tiếng kêu thê thảm.

Sau đó..... Ở phía trên lực đạo của Phong Như Khuynh, hai đầu gối của ả quý xuống mặt đất, hạ mắt xuống, đáy mắt toàn là oán giận và không cam lòng.

Phong Như Khuynh chỉ là ý vào bệ hạ mới dám tác oai tác phúc.

Nếu... Nếu Phong Như Khuynh không phải là công chúa thì tốt rồi...

Nếu vị trí này là của nàng ta, nàng ta nhất định làm càng tốt hơn Phong Như Khuynh! Nàng còn có thể... Làm thiên hạ đều trở thành Lưu Vân quốc.

Mà Phong Như Khuynh... Mặc dù bên ngoài biến hóa lớn, nhưng vẫn chỉ là một phế vật, trừ ý thể hiếp người ra, lại có thể làm được cái gì...

“Thanh Linh, Lưu Li, ngày sau lại có người dám ở khắp nơi bôi nhọ ta đây đưa Liễu Ngọc Thần, thả Tuyết Lang cắn nàng.”

Thanh Linh ngẩng người một chút: “Vâng.....Chính là Tuyết Lang không phải đã bị người phái ra ngoài rồi sao?”

Phong Như Khuynh suy nghĩ một chút, như xác thật là có chuyện như vậy.

Lúc này, nó đã mười ngày không trở lại rồi.

“Vậy để Hùng Nhất dùng nắm đấm đánh chết nàng, thanh danh của ta, há là một đám du côn vô lại có thể bôi nhọ?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đàm Song Song ghen ghét (2)

Beta: Cò Lười

Lờ mờ Quốc Sư cho rằng nàng vẫn còn thích Liễu Ngọc Thần nên không muốn gả cho nàng, thì ai sẽ bồi thường cho nàng một tuyệt thế mỹ nam nhân như Quốc Sư đây?

Quá mệt!

"Thanh Linh, Lưu Ly, trong Đệ Nhất Lâu này các người cứ tùy tiện gọi món, ta mời khách." Phong Như Khuynh lười để ý hai kẻ đang quỳ, vung tay lên hào sảng nói.

Dù sao được thiện cũng là của nàng, Đệ Nhất Lâu phải cho nàng phần trăm hoa hồng, cho dù nàng có gọi bao nhiêu món thì cuối cùng cũng có một nửa tiền vào trong túi nàng.

Đối với sự hào phóng của Phong Như Khuynh, Lưu Ly không có chút ý kiến gì.

Trong hai tháng gần đây đều là nàng giao thiệp với trưởng lão Đệ Nhất Lâu, công thức được thiện mà công chúa đưa cũng do nàng mang đến, đương nhiên nàng hiểu rõ quan hệ giữa công chúa và Đệ Nhất Lâu.

"Đa tạ công chúa ban thưởng được thiện." Lưu Ly cung kính nói.

Đàm Song Song ngược mắt, nghe giọng nói hùng hồn kia của Phong Như Khuynh, lập tức cười lạnh một tiếng.

Được thiện trong Đệ Nhất Lâu này vô cùng sang quý, Phong Như Khuynh có nhiều tiền cũng không thể nào tiêu phí.

Nàng dám nói như vậy chắc là không biết giá cả của được thiện.

Huống chi...

Nàng không cần làm gì Đệ Nhất Lâu đã chán ghét nàng như thế, loại nữ nhân tội ác chồng chất như Phong Như Khuynh, với phẩm tính không sợ cường quyền của Đệ Nhất Lâu không chừng còn đánh đuổi nàng ra ngoài.

Mất thấy Phong Như Khuynh đã chậm rãi đi về phía tiểu nhị, Đàm Song Song nghĩ đến sự việc mình gặp lúc này, ánh mắt oán độc nhiều hơn tia âm ngoan.

"Ồ đây các người có ghế ngồi trống nào không?" Phong Như Khuynh đã đi đến trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị nhú nhú mày, đang chuẩn bị nói muốn có chỗ ngồi thì phải đặt trước, sau đó... Hắn không cần thận liếc thấy ngọc bài treo ở bên hông Phong Như Khuynh, hắn lập tức mở to hai mắt nhìn.

Ngọc bài kia... Ngọc bài kia không phải của công tử sao? Sao... Làm sao vào được trong tay công chúa?

Nói cách khác... Công chúa chính là nữ nhân công tử yêu quý?

Tiểu nhị thấy sồn tóc gáy, thầm nghĩ may mắn không thôi, may mà lúc này hắn không nói gì, nếu không hắn đừng mơ tưởng còn được ở lại Đệ Nhất Lâu.

"Chuyện này, vốn dĩ chỗ ngồi đã được đặt hết nhưng nếu công chúa đã yêu cầu thì ta sẽ liên hệ giúp người đặt một gian."

"Ừ," Phong Như Khuynh nhẹ nhàng gật đầu, "Được thiện trong Đệ Nhất Lâu có giá cả như thế nào?" Nàng vừa mới bề quan ra nên Lưu Ly vẫn chưa nói giá thị trường với nàng.

Nhưng thấy xung quanh Đệ Nhất Lâu đông khách như vậy thì chắc được thiện rất được hoan nghênh.

"Không quý, không quý, chỉ có một văn tiền." Tiểu nhị lấy lòng cười.

Chê cười, tuy thanh danh công chúa Lưu Vân Quốc này... có chút không tốt lắm, nhưng nàng là nữ nhân công tử yêu quý, hắn dám thu tiền nàng sao?

Phong Như Khuynh lập tức ngắt ngăn cả người, nàng quay đầu, không rõ nguyên do nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị gian nan nuốt nước miếng, yếu ớt giơ một ngón tay: "Nếu không... Mặc kệ công chúa gọi bao nhiêu món được thiện thì tất cả đều tính một văn là đủ?"

"..." Sắc mặt Phong Như Khuynh đen thui.

Nàng đưa được thiện cho tiểu tử Cửu Minh kia, thế mà hắn chỉ bán một văn tiền? Vậy nàng làm sao kiếm tiền đây?

Tiểu nhị thấy Phong Như Khuynh im lặng không nói gì, trong đôi mắt đen nhánh mang theo tia trầm tư, hắn thiếu chút nữa bị dọa đến phát khóc.

"Không cần tiền, công chúa đến ăn cơm không cần tiền, cầu công chúa buông tha cho tiểu nhân, tiểu nhân làm sao dám thu tiền công chúa?"

Hy vọng công chúa đừng đi cáo trạng với công tử, nếu không ngay cả mạng nhỏ của hắn cũng không còn...

"Không cần tiền?" Phong Như Khuynh nâng mắt, hơi mang theo thâm trầm hỏi, "Đệ Nhất Lâu của các người rốt cuộc là muốn kiếm tiền hay là tích đức làm việc thiện?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Đến tìm nữ nhân của Quốc Sư? (1)

Edit: MAC

Beta: Cò Lười

Tiểu nhị lúc đầu còn có chút ngốc không hiểu vì sao Phong Như Khuynh sinh khí, thẳng đến lúc này nghe được mấy lời của nàng mới phản ứng lại được, vội vàng lấy lòng tươi cười.

"Công chúa là khách quý của Đệ Nhất Lâu chúng tôi nên đương nhiên là ngoại lệ, chỉ có người mới có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này, những người khác căn bản là không có khả năng."

Sắc mặt Phong Như Khuynh lúc này mới chuyển tốt: "Ừ, Phong Như Khuynh ta không phải là người không lấy ra nổi tiền, trước thu thế nào thì cứ làm thế đấy, không cần phải phá lệ vì ta."

Dù sao tiền bọn họ lấy cũng có một nửa vào trong hầu bao của nàng. À, đúng rồi, Cửu Minh còn đáp ứng với nàng, sau này dù là linh dược hay sinh ý của Linh Thủ Các thì đều sẽ phân cho nàng một nửa! Tính qua tính lại, nàng cũng không thiệt.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng: "Công chúa hào sảng như thế tiểu nhân cũng không khách khí, không giống người nào đó muốn ăn không uống không không trả tiền, với chút phong độ này còn muốn ra ngoài quyến rũ nữ nhân, thật không biết xấu hổ."

Ăn không uống không không trả tiền Liễu Ngọc Thần: "....."

"Thanh Linh, Lưu Ly, chúng ta đi."

Phong Như Khuynh không thèm liếc nhìn Liễu Ngọc Thần và Đàm Song Song.

Giống như hai người kia đối với nàng cũng chỉ là thứ râu ria.

Càng không nói đến bọn họ chẳng có chút gì để khiến nàng để ý.

Liễu Ngọc Thần ngơ ngẩn nhìn cách mà Phong Như Khuynh rời đi, trong lòng hắn xuất hiện một tia phức tạp, có lẽ bắt đầu từ ngày nhận thức Phong Như Khuynh, chưa bao giờ hắn nghĩ tới nàng sẽ có một ngày trở nên ưu tú như thế.

Khuôn mặt Đàm Song Song căng chặt, nàng ta gất gao nắm tay, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Nàng ta vẫn luôn cho rằng thân phận Đệ Nhất Lâu không đơn giản, cũng không sợ hãi cường quyền, nhưng không đoán trước được rằng Đệ Nhất Lâu... Chẳng qua cũng chỉ là như thế thôi, đơn giản vì Phong Như Khuynh là công chúa nên nhìn nàng bằng con mắt khác.

Nếu... Nếu nàng ta có thể là nữ nhi Phong Thiên Ngự... Đệ Nhất Lâu sao dám đòi xử nàng ta như thế?

Tất cả cũng chỉ vì nàng ta sinh ra không công bằng, khiến từ trước đến nay nàng ta bị ngời lên đầu!

...

"Trang Loan đã nói qua về nữ nhân kia, chính công chúa Lưu Vân Quốc này, gọi là cái gì Phong Như Khuynh ấy."

Đầu đường Lưu Vân Quốc.

Một tiểu loli thân hình thấp bé, đầu bù tóc rối nhìn ngó khắp xung quanh, môi nàng khẽ mấp máy, trong đôi mắt to tròn như đá quý mang theo tức giận bất bình.

"Hừ, ta thật muốn nhìn xem là nữ nhân nào quyến rũ Nam Huyền ca ca."

Lần trước sau khi Trang Loan trở về nói cho nàng rằng Nam Huyền ca ca bị một con hồ ly tinh ở Lưu Vân Quốc quyến rũ, nàng thật muốn nhìn xem rốt cuộc hồ ly tinh kia trông như thế nào! Nàng có chỗ nào không bằng hồ ly tinh kia, vì sao Nam Huyền ca ca lại bị nàng ta hấp dẫn!

Đứng phía sau loli là một tiểu nha đầu trông ngốc ngốc nghếch nghếch, giống nhau đều đầu bù tóc rối, giống như tên khất cái.

"Nhưng mà, tiểu thư, người muốn tìm hồ ly tinh và Nam Huyền công tử thì sao chúng ta lại phải trang điểm như vậy? Quần áo này trông thật khó coi."

Tiểu loli bức bối nhìn: "Người bị ngu hả? Bọn họ không cho ta ra khỏi cửa, nếu ta không cải trang như thế này thì bị bắt về phải làm sao đây?"

Tiểu nha hoàn: "....."

Tiểu thư nói rất có đạo lý, nàng không còn lời gì để nói.

"Thiên Ngưng," Tiểu loli ánh mắt lập lòe: "Người nói xem, có phải chỉ cần ta tìm được hồ ly tinh kia thì có thể nhìn thấy Nam Huyền ca ca không?"

Thiên Ngưng cảm thấy tiểu thư nhà mình nói rất chuẩn: "Cũng đúng, Nam Huyền công tử chưa bao giờ bằng lòng gặp tiểu thư, hơn nữa tiểu thư cũng không biết Nam Huyền công tử trông như thế nào, nếu muốn tìm hắn cũng chỉ có thể thông qua hồ ly tinh kia."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Đến tìm nữ nhân của Quốc Sư? (2)

Edit: MAC

Tiểu la lị tươi cười dần dần cứng lại.

Những lời này thật là... Xát muối vào tim!

Nàng cảm thấy ngực mình bị thọc một đao, máu tươi đầm đìa.

"Tiểu thư," Thiên Ngưng mờ mịt xoa xoa ót, "Là nô tỳ nói sai gì sao? Nhưng nô tỳ chỉ nói đúng sự thật thôi mà?"

Ngực tiểu loli lại càng thêm đau.

Xin người, đừng nói nữa, cảm miệng đi có được không?

Nàng hừ một tiếng, kiêu ngạo xoay đầu: "Đi, chúng ta đi hỏi thăm một chút đường đến phủ công chúa như thế nào!"

Nam Huyền không muốn thấy nàng thì sao?

Nàng chưa từng gặp qua Nam Huyền lại càng sao?

Nàng chỉ biết những người kia đều nói về Nam Huyền rất tốt, tính tình tốt, tính cách tốt, thực lực cường đại, lớn lên lại còn soái khí, chung quy lại chính là một nam nhân vô cùng xuất chúng.

Đặc biệt là hần tính tình tốt quả thực chính là chọc trúng tim nàng!

Hơn nữa, bọn họ còn nói, ngày sau nàng phải gả cho Nam Huyền ca ca, vậy nàng đương nhiên muốn đến xem nữ tử đã hấp dẫn Nam Huyền ca ca rốt cuộc là trông như thế nào!

Vì bảo vệ tình yêu của chính mình, nàng tùy tay bắt một người qua đường hỏi: "Này, người có biết phủ công chúa đi như thế nào không?"

Phong Như Khuynh mới từ trong Đệ Nhất Lâu ăn uống no đủ đi ra, bất thành linh bị vật nhỏ đầu bù tóc rối kéo trên đường, đầu tiên nàng hơi ngăn người nhưng sau đó lại nghe thấy vật nhí này hỏi chuyện, khoé môi hơi nhếch.

"Ta biết đi như thế nào."

Tiểu la lị trong lòng vui vẻ: "Thật sao? Vậy người có thể hay đưa ta đến đó hay không?"

Phong Như Khuynh nhìn kỹ cô nhóc này, qua một lúc lâu sau nàng khẽ cười một tiếng: “Được.”

Nàng đi phía trước, Luru Li và Thanh Linh yên lặng đi theo hai bên, tiểu loli đang định đuổi theo thì nha đầu ngốc Thiên Ngưng đứng một bên vội vàng kéo nàng.

“Tiểu thư, người này đáp ứng dứt khoát như vậy có thể là người xấu hay không?”

“Người xấu?” Tiểu la li mờ mịt nhìn về phía Thiên Ngưng, hình như hơi khó hiểu.

Thiên Ngưng trịnh trọng gật đầu: "Ta nghe người khác nói những người ở thế tục đều là kẻ xấu, bọn họ sẽ dắt chúng ta bán vào thanh lâu, còn đưa chúng ta cho mấy lão già làm thiếp, càng tàn nhẫn hơn là bọn họ sẽ lừa hết đồ ăn vặt trong tay chúng ta, thậm chí còn không cho chúng ta ăn cơm."

Đi ở phía trước sẽ lừa hết đồ ăn vặt - Phong Như Khuynh: "..."

Tiểu cô nương kia cao khoảng 1 mét 5, khuôn mặt kia tuy rằng tô tô trét trét khắp nơi không thấy rõ dung nhan nhưng nhìn toàn thể cũng biết là vị thành niên.

Bán một đứa nhóc còn vị thành niên thì có giá trị mấy lượng bạc?

Tiểu la li trầm mặc.

Nhưng mà nàng rất muốn đi xem hồ ly tinh kia nha.

"Không sao đâu Thiên Ngưng, đồ ăn vặt của chúng ta được cất giữ trong túi trữ vật, nàng ta không lấy được đâu."

Bước chân Phong Như Khuynh hơi lảo đảo, vẫn không quay đầu lại tiếp tục đi ở phía trước.

Trong trí nhớ nàng biết được loại đồ vật như túi trữ vật này ở Thương Nguyệt đại lục rất ít, lúc trước Luru Vân Quốc cũng chỉ có một các túi trữ vật mà phụ hoàng đưa cho mẫu hậu, nhưng cuối cùng lại không cánh mà bay vì liên quan đến trân bảo được cất ở trong nó.

Từ đó về sau liền không được thấy qua túi trữ vật nữa.

Tiểu cô nương này có thể có món đồ như túi trữ vật liền chứng minh thân phận của nàng không đơn giản.

Một tiểu cô nương không đơn giản như thế đến Luru Vân Quốc tìm nàng làm gì?

Dây dưa lúc lâu, Phong Như Khuynh cũng đã đi đến ngoài cổng phủ công chúa.

"Thiên Ngưng," Tiểu la li hứng thú vội vàng chạy tới, "Nàng không lừa chúng ta, nàng thật sự mang chúng ta đến phủ công chúa, người nói xem đến lúc đó nếu ta nhìn thấy Phong Như Khuynh thì trước tiên nên ra oai phủ đầu với nàng ta, hay là... ta đưa tất cả trân bảo báu vật trong túi trữ vật ra dọa sợ nàng? Nàng có phải sẽ tự ti hay không? Có phải sẽ tự biết khó mà lui hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Đến tìm nữ nhân của Quốc Sư? (3)

Edit: MAC

Beta:

Thiên Ngưng thành khẩn gật đầu: “Tiểu thư, ta nghe nói ở giới thế tục này, ngay cả tam giai linh dược cũng có rất ít, ngài tùy tiện lấy ra một gốc cây linh dược cũng sẽ khiến nàng ta thấy hổ thẹn! Đúng rồi, đến lúc đó tiểu thư đừng có một câu giới thế tục hai câu giới thế tục, không thể làm cho người trong giới thế tục này biết được thân phận của chúng ta."

Người ở giới thế tục - Phong Như Khuynh: "..."

Ngượng ngùng, toàn bộ nàng đều đã biết.

Hơn nữa, kể một câu hai câu người giới thế tục, không phải là nguoi sao?

“Sao người còn ở đây?”

Thiên Ngưng quay đầu ra sau, trông thấy Phong Như Khuynh vẫn đứng trước phủ công chúa thì nhủ thầm nói, "Người có thể đi rồi."

Phong Như Khuynh không để ý đến hai kẻ ngốc này, nhìn về Thanh Linh cho nàng một ánh mắt: "Mở cửa đi."

"Vâng."

Thanh Linh không thể hiểu được nhìn hai nữ nhân điên điên khùng khùng kia, nàng xoay người móc ra một thanh chìa khóa.

Sau đó...

Cổng lớn đang đóng chặt của phủ công chúa mở ra!

Mở ra?

Tiểu la lệ ngậy ngấn cả người, vài giây sau nàng phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn Phong Như Khuynh: "Người là người của phủ công chúa này?"

*La lệ: Lolita, chỉ những bé gái dễ thương nhỏ tuổi.

"Ừ," Phong Như Khuynh cười như không cười nhếch môi, "Ta chính là Phong Như Khuynh."

Tiểu la lệ: "..."

Thiên Ngưng: "..."

Các nàng vừa rồi làm cái gì?

Làm trò trước mặt Phong Như Khuynh, thảo luận làm sao ra oai phủ đầu với nàng, rồi còn... làm sao dọa chết nàng?

Ánh mắt tiểu la lệ mệnh mang mơ màng, lời Phong Như Khuynh nói như một quyền lớn nện vào lòng nàng khiến nàng xấu hổ hận không thể tìm cái hầm mà chui xuống.

Trời ạ, vừa rồi nàng cùng Thiên Ngưng rốt cuộc đã nói cái gì, loại chuyện không phóng khoáng này nếu là thảo luận sau lưng người ta thì thôi, cố tình còn bị người ta biết được, chuyện này chính là khiến nàng rơi vào thế nan kham!

Mặt nàng đỏ bừng, may mắn bị tro bụi che khuất mới không bị người khác phát hiện.

Vì che dấu nội tâm hoảng loạn, tiểu la lệ phản nộ trừng mắt nhìn Phong Như Khuynh: "Người chính là Phong Như Khuynh, vì sao người không nói sớm?"

Phong Như Khuynh vô tội buông tay: "Người chỉ hỏi phủ công chúa đi như thế nào, lại không hỏi ta là ai."

"Người..." Tiểu la lệ muốn bạo nộ.

Nhưng ngấm lại, hình như chuyện đúng là vậy, cho nên, nàng lại nuốt tức giận vào lòng, hừ một tiếng, dùng ánh mắt như máy quét đánh giá kỹ Phong Như Khuynh.

Thực lực...

Chân võ giả cấp thấp? Quá yếu!

Khuôn mặt... Minh điểm động lòng người, nhưng lại không điểm tặc, ngược lại còn có loại cảm giác siêu phàm thoát tục, tạm thời tính vượt qua ải.

Phi phi phi! Cái gì vượt qua ải? Nàng đang tới tìm tình địch tính sổ, không phải đến khảo sát nàng ta!

Dáng người...

Có chút béo, nhưng cũng không phải là rất béo, chẳng lẽ Nam Huyền ca ca thích loại đầy đà này?

Ngực...

Tiểu la lệ nhìn bộ ngực ngạo nghễ của Phong Như Khuynh, lại nhìn về dáng người như củ cải của mình, sắc mặt lập tức hồng thêu, vội vàng che kín ngực.

Nàng chỉ là... Chỉ là chưa phát dục hoàn toàn, nàng mới được chín phần, còn có thời gian trưởng thành sau này nữa, nhất định về sau sẽ vượt qua nàng ta!

Phong Như Khuynh ngờ ngác nhìn tiểu la lệ che lại bộ ngực, lại dùng ánh mắt oán giận nhìn chằm chằm nàng.

Ánh mắt kia... khiến cho nàng... cảm thấy mình giống như là lưu manh vậy.

"Công chúa," Thanh Linh cũng phát hiện điểm này, lại liên tưởng đến hành vi phi lễ mình của Phong Như Khuynh trước đây, giọng nói yếu ớt, "Người không phải... hình ảnh đứa nhỏ này rồi chứ, người ta còn tìm tới tận cửa tính sổ nữa này?"

Phong Như Khuynh mặt cũng tái đi, tính nết thích mỹ nhân, ừm... Cũng không đến mức xuống tay với một đứa bé chứ?

Nhất định là vu hãm!

Vốn dĩ tiểu la lị nghe thấy câu nói phía trước của Thanh Linh đã cảm thấy không đúng, đang muốn phản bác, lại nghe xong lời cuối cùng của nàng thì đôi mắt to lập tức đỏ bừng, hiện ra ánh lửa phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Nữ nhân theo đuổi Quốc sư (bốn)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

"Người nói ai là đứa nhỏ? Ta đã mười lăm, mười lăm tuổi rồi! Ta chỉ là phát dục chậm, hơi lùn một chút, nhưng không phải đứa nhỏ!!!"

Nữ nhân Phong Như Khuynh này thực nham hiểm, dám nói xấu nàng là đứa nhỏ, chỉ có như thế... Nàng ta mới có thể chiếm được Nam Huyền ca ca!

Hừ, nàng sẽ không để nàng ta thực hiện được đâu!

"Công chúa, người sẽ không thật sự đi đùa cợt người khác đó chứ?" Thanh Linh khóc.

Thì ra Công chúa không phải chỉ yêu duy nhất nàng và Lưu Ly, vậy mà... vậy mà ở bên ngoài cũng có nữ nhân!

Hon nữa, người ta lại đến cửa tìm Công chúa phụ trách.

"Người cầm miệng lại cho ta!"

Phong Như Khuynh quát lớn một tiếng, trong nháy mắt đã khiến Thanh Linh ngừng khóc

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì?" Nàng nheo mắt, mỉm cười đánh giá tiểu la lị (Lolita) trước mặt: "Nếu bộ dạng người xinh xắn, có lẽ ta còn có thể thu người."

Tiểu la lị trừng to mắt, nữ nhân này có ý gì? Thu nàng?

Đột nhiên, ánh mắt Tiểu la lị chuyển động vài cái, kiêu ngạo hát cảm lên: "Ta quyết định muốn vào ở trong phủ Công chúa của người!"

Dọc đường đến đây, nàng đã nghe rất nhiều lời đồn về nữ nhân này.

Mập mạp xấu xí, tội ác tày trời, khi nữ bá nam, còn bị phu gia hù...

Bây giờ xem ra, Phong Như Khuynh cũng chỉ có chút béo, nhưng cũng không đến mức mập mạp, cái này có thể xem nhẹ rồi.

Nhưng những thứ khác cũng đủ để chứng minh, nữ nhân này có tiếng xấu như thế nào.

Nhưng Nam huyền ca ca lại cứ thích nàng, vì cái gì chứ?

Nàng nhất định phải lưu lại, cho đến khi biết được tại sao nàng ta có thể thu hút Nam Huyền ca ca mới thôi.

"Nếu người vì chuyện này mà đến tìm ta, Lưu Ly, ném bọn họ ra ngoài." Phong Như Khuynh cũng không quay đầu lại, d.đ+!q^đ sau khi bỏ lại câu nói liền đi vào bên trong phủ Công chúa.

Tiểu la lị luống cuống.

Nàng ta rất nhanh vọt đến trước mặt Phong Như Khuynh, vội vàng ngăn cản nàng.

Mà nàng ta chỉ cao 1m5, so với vóc dáng 1m7 của Phong Như Khuynh, đối lập rất mãnh liệt.

Càng khiến nàng ta đau tim.

"Ta đẹp, ta thật sự rất đẹp, ta chỉ là... Ta chỉ vì né tránh những người trong tộc, mới lên cái trang thành bộ dạng thế này, những bụi bẩn trên mặt là do ta bôi lên! Khi mà ta lau hết, bộ dạng của ta rất xinh xắn!"

Phong Như Khuynh nhú mảy: "Tránh ra."

"Ta không đi, ngươi nhất định phải lưu ta lại, hôm nay ta nhất định phải ở lại đây!"

Phong Như Khuynh mặc kệ nàng, nghiêng người đi qua bên cạnh Tiểu la ly.

Tiểu la ly ôm chặt đùi Phong Như Khuynh.

Phong Như Khuynh cảm giác nặng trĩu trên chân, kéo vài lần cũng không thể kéo ra được.

Gương mặt nàng hoàn toàn đen lại.

"Hồng hồng!"

Đại Địa Chi Hùng đứng lúc trở về từ sau núi, liếc thấy một vật nhỏ bần thiêu treo trên đùi Phong Như Khuynh, diện-dan+lê(quí^đôn nó phần nộ gằm thét hai tiếng, vọt đến chỗ Phong Như Khuynh.

Đùi của chủ nhân là của huynh đệ chúng nó, vật nhỏ kia tính là gì? Dám cướp đoạt đùi với chúng nó.

Lông mày Phong Như Khuynh càng nhăn đến lợi hại, vật nhỏ này không biết lấy đâu ra sức lực mạnh mẽ, kéo mấy lần cũng không thể kéo được chân ra, nàng cũng không quán năng ta nữa, vừa định kéo Tiểu la ly đi về phía trước, bất ngờ một con gấu lớn chạy tới, toàn bộ thân thể đều bỏ nhào về phía Phong Như Khuynh.

Nếu là ngày trước, Phong Như Khuynh tránh né không thành vấn đề, nhưng bây giờ trên đùi nàng còn đang treo một vật nhỏ, muốn tránh cũng không tránh kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đại Địa Chi Hùng bỏ nhào vào chân bên kia của nàng, dùng sức ôm...

Phong Như Khuynh thực sự có thể nghe thấy tiếng xương đùi bản thân gãy.

"Hùng Nhất!!!"

Ánh mắt Hùng Nhất mờ mịt, nó cảm giác dường như Phong Như Khuynh tức giận, vội vàng thả hai cái móng gấu ra, đứng một bên run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Đường gia (một)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Nó không hiểu, tại sao vật nhỏ bần thiêu này ôm chủ nhân, chủ nhân lại không tức giận, nó cũng chỉ đến ôm nàng một chút, sao nàng lại phát giận...

Mặc kệ Hùng Nhất có hiểu hay không, cũng không thể tránh được việc quả Thiên Linh của nó mấy ngày tới sẽ bị trừ!

"Trừ một tuần quả Thiên Linh!" Phong Như Khuynh hít một ngụm khí lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hùng Nhất oan ức, đến bây giờ nó cũng không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì, ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Phong Như Khuynh.

Trừ một tuần quả Thiên Linh, thật sự là muốn mạng của nó!

Hoàn hảo, hoàn hảo là nó biết mấy chỗ Lang ca giấu quả Thiên Linh, dĩ+q^đ có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp của nó...

"Còn có người, cắt cho ta!"

Có lẽ vì quá mức tức giận, một chân khác của Phong Như Khuynh như có được lực lượng vô hạn, ầm một cước, đá thân thể Tiểu la ly bay ra ngoài, trong không trung xoay mấy vòng, vững vàng rơi ngoài cửa.

Tròng mắt Thiên Ngưng cứng lại.

Từ nhỏ sức lực tiểu thư đã vô cùng lớn, nàng ấy có bao nhiêu lực lượng, không ai rõ ràng hơn nha hoàn thiếp thân là mình đây, vậy mà người bị xưng phé vật Phong Như Khuynh, thế nhưng lại tránh thoát khỏi tay tiểu thư?

Hơn nữa, theo những hiểu biết của nàng với Thế Tục Giới, người mười sáu tuổi có thể đột phá đến Chân Vũ giả đã ít lại càng ít, cho dù ở gia tộc lánh đời, thiên phú như vậy được xem là bình thường, cũng sẽ không bị gọi là phé vật.

Nhưng dù sao ở đây cũng là Thế Tục Giới, khác với chỗ của các nàng, mười sáu tuổi đột phá Chân Vũ giả, đã xem như thiên tài của Thế Tục Giới rồi.

Thật sự không rõ, tại sao người đời đều gọi nàng là phé vật?

Thiên Ngưng không nghĩ nhiều nữa, nàng tiến đến, nâng Tiểu la ly bị ngã đến hồ đồ đứng dậy, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, người thế nào?"

Ánh mắt Tiểu la ly đỏ bừng.

Từ nhỏ đến lớn, chưa có người nào dám đối xử với nàng như vậy.

Nàng thật sự không cam lòng!

Không tiến vào được phủ Công chúa, nàng quyết không bỏ qua!

"Thiên Ngưng, người đi mua tòa nhà bên cạnh cho ta, nàng không cho ta vào phủ Công chúa, vậy ta liền mỗi ngày đều trèo tường qua theo dõi nàng!"

Nàng nhất định phải làm cho rõ, tại sao Nam Huyền lại coi trọng Phong Như Khuynh!

Nếu mỗi ngày đều giám thị nàng ta, chung quy sẽ có thể phát hiện nàng ta ưu tú ở chỗ nào?

"Còn có, ta muốn trang điểm và thay y phục mới, hừ, nàng ghét bỏ ta xấu, không cho ta vào phủ, vậy ta liền trang điểm thật xinh đẹp! Có lẽ nàng sẽ trúng mỹ nhân kế, mời ta vào trong?"

Thiên Ngưng ngây người hồi lâu: "Tiểu thư, người không phải... muốn cái trang để những người đó không tìm được à?"

"Những người trong tộc đó thật sự rất ngu xuẩn, đến bây giờ vẫn không tìm được ta, có lẽ lấy chỉ số thông minh bọn hắn, d.đ-lẽ(qủy^đôn không có cách nào tìm được ta? Ta mặc kệ, người cũng phải rửa sạch sẽ! Hai người phản thắng sẽ lớn hơn nhiều so với một mình ta"

Tiểu la ly đứng lên, kiêu căng hất cằm.

Nàng đối với dung mạo của bản thân, vẫn rất tin tưởng, hồ ly tinh thích mỹ nhân, vậy nàng sẽ dùng mỹ nhân kế! Nàng không tin không câu được nàng ta! Ngoan ngoãn mời nàng vào trong phủ Công chúa!

...

Trong không gian rất rộng lớn.

Ngoại trừ Thần Dược Tông đã bị di chuyển, vẫn còn thế giới rộng lớn bên ngoài

Nhưng Phong Như Khuynh cũng không biết tại sao, đối với ngày trước của Thần Dược Tông, nàng có cảm giác không nói rõ nên lời, cho nên, nàng đến hậu sơn Thần Dược Tông tìm đỉnh núi trồng dược liệu.

Đáng tiếc, Linh Thú không thể tiến vào không gian, tất cả dược liệu đều cần nàng tự mình gieo trồng, mà phương pháp chăm sóc Linh Dược tuy Phù Thần và Thanh Hàm đã dạy cho nàng, nhưng hai tên gia hỏa này cũng không có cách nào trồng dược.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Đường gia (hai)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Từ

Toàn bộ đều phải do nàng tự mình làm.

Nhìn thành quả vất vả lao động mấy ngày nay, rốt cục Phong Như Khuynh cũng có thể chậm rãi thở ra một hơi.

Nàng lau mồ hôi dưới cằm, chuyển ánh mắt, lại trông thấy ánh mắt ngóng trông nhìn Linh Dược phủ khắp núi của Phù Thần và Thanh Hàm.

Loại ánh mắt này, khiến trong lòng nàng nhất thời dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Làm sao lại quên mất hai tên gia hỏa này chứ?

"Phù Thần, Thanh Hàm, nếu toàn bộ Linh Dược này của ta bị các ngươi ăn hết, vậy về sau..." Nàng nheo mắt, giọng nói mang theo uy hiếp.

Phù Thần hung hăng nuốt ngậm nước bọt, hần giống như con sói đang cực kỳ đói, dù những Linh Dược này vẫn chưa hoàn toàn lớn, hần đều muốn xông tới càn quét sạch sẽ.

"Mẫu thân, người không cần quá lo lắng chúng ta, chúng ta ăn no thì cần phải đi tiêu hóa, chờ chúng ta tiêu hóa xong, thì không cần tam giai Linh Dược nữa, chỉ có tứ giai Linh Dược mới có thể hữu dụng đối với chúng ta."

Lúc này Phong Như Khuynh mới hơi có chút an tâm.

Nàng thực sự lo lắng thành quả bản thân cực khổ thu được, đều sẽ bị hai tiểu gia hỏa này ăn hết, một gốc Linh Dược cũng không lưu lại cho nàng.

Phong Như Khuynh tiện tay hái một quả Thiên Linh, để lên miệng cắn một cái: "Linh khí trong không gian so với bên ngoài thì thật sự dồi dào hơn nhiều, lại thêm có phương pháp bồi dưỡng Linh Dược, đủ khiến tốc độ phát triển của Linh Dược trở nên nhanh hơn."

Quan trọng hơn là...

Nàng có thể gieo vô số quả Thiên Linh ở trong này, dùng để thu nhận Linh Thú nô bộc.

...

Rời khỏi không gian, Phong Như Khuynh liền đi xuống chân núi.

Bây giờ cũng đã vài ngày trôi qua, không biết tiểu nha đầu kia có phải rời đi rồi chưa nữa.

Có lẽ do nghĩ đến tiểu nha đầu kia, trong mắt Phong Như Khuynh có chút trầm tư, xem ra nàng cần cho người của Đệ Nhất Lô điều tra thân phận của tiểu nha đầu này, ít nhất phải biết rốt cuộc nha đầu kia có ý đồ gì mà tiếp cận nàng.

Mới đi đến tường cửa viện, một bóng dáng nho nhỏ đột nhiên lại xuất hiện trên đầu nàng, nàng theo bản năng tránh sang bên cạnh, dùng một tiếng, bóng dáng kia nho nhỏ vừa vọt lên chân trước của nàng.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Thiên Ngưng từ tường bên kia nhô đầu ra, bỗng nhiên trông thấy Phong Như Khuynh ở phía sau, nàng ta vội vàng rút đầu trở lại.

Xong rồi, tiểu thư trèo tường bị phát hiện rồi...

Phong Như Khuynh nhìn Thiên Ngưng như rùa đen rút đầu rút đầu lại, lại cúi đầu, cười lạnh nhìn thiếu nữ đang ngã sấp trước mặt nàng.

"Tiểu gia hỏa, ngươi đến tìm ta?"

Tiểu La Ly tròn tròn mắt, mỗi ngày nàng đều vụng trộm trèo tường qua đây, chưa bao giờ bị phát hiện, nhưng cổ tình hôm nay lại không gặp may như thế, đúng lúc gặp phải Phong Như Khuynh.

"Sao ngươi lại biết là ta?"

Mấy ngày trước cả người nàng bẩn thỉu, bây giờ đã trang điểm ăn mặc đẹp, hồ ly tinh này làm sao liếc mắt một cái đã nhận ra nàng?

Phong Như Khuynh cười như không cười đánh giá Tiểu La Ly trước mặt.

"Ngươi cao thế này, ta không nhận ra cũng khó."

"Ngươi..." Tiểu La Ly muốn phản bác, nhưng trong nhất thời lại không nghĩ ra phải nói cái gì, nàng cắn môi, hung tợn: "Ta gọi là Đường Ân, không phải là tiểu gia hỏa."

Ánh mắt Đường Ân căm giận, gương mặt tròn như trẻ sơ sinh kia, trắng nõn non mềm, lại không thiếu xinh đẹp đáng yêu.

Phong Như Khuynh gặp qua không ít mỹ nhân.

Bất luận là Đàm Song Song, hay là Phong Như Sương, thật ra bộ dạng đều rất đẹp rồi, nếu không, một người sẽ không trở thành ánh trăng sáng của Liễu Ngọc Thần, người còn lại cũng không trở thành người trong mộng của vạn nam tử Lưu Vân Quốc.

Nhưng hai người kia... Mỹ mạo đều không bằng thiếu nữ trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Đường gia (ba)

Editor: Huyền Thiên Tiểu Tử

Phong Như Khuynh quả thật thích mỹ nhân, thế mà chẳng hiểu sao nàng gặp qua mấy vị mỹ nhân, nàng đều đứng phía đối nghịch với đối phương, không cách nào thích nổi.

Hơn nữa, so sánh với vẻ đẹp nhu nhược của Đàm Song Song, Đường Ân lại có nét đẹp linh động hơn.

Chỉ là...

Phong Như Khuynh hí hai mắt, nàng thật sự muốn biết, rốt cuộc nha đầu kia tìm đến nàng là vì cái gì.

"Đường Ân, rốt cuộc ngươi là ai?"

Đường Ân kinh ngạc, không phải chứ, thân phận của nàng bị phát hiện rồi à?

Không được, tuyệt đối không thể để cho nàng ta biết, bằng không thì nàng khẳng định sẽ bị đuổi ra ngoài, sẽ không có biện pháp điều tra rõ ưu điểm của nữ nhân này ở đâu.

Nàng cắn răng, nét mặt lộ vẻ cao ngạo, hất cằm lên: "Thân phận của ta, ngươi không có tư cách biết."

Ngươi không phải rất tò mò đối với ta à? Có phải cực kỳ muốn biết thân phận của ta hay không? Vậy mau nhanh chóng giữ ta lại, nói không chừng ngươi có thể biết được.

Đường Ân bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật lạnh trí.

"A...."

Phong Như Khuynh bỏ lại chữ này, xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Đường Ân ngây ngẩn cả người, này... Cái này thật khác với dự đoán của nàng.

"Ngươi đừng đi!" Đường Ân luống cuống, vội vàng đuổi theo: "Nếu ngươi không lưu ta lại, mỗi ngày ta đều treo tường đến tìm ngươi, bản lĩnh ẩn nấp của ta rất mạnh, ta đến đây vài ngày người của Phủ Công chúa các ngươi đều không ai phát hiện, nếu ngươi không muốn bị ta quấy rầy, vậy ngươi hãy để ta lưu lại."

Bước chân Phong Như Khuynh ngừng lại.

Nhưng cũng không phải là vì Đường Ân, mà là vì ngay phía trước nàng, một nha hoàn lục y đang hưng phấn vọt tới đây.

Nàng đến trước mặt Phong Như Khuynh mới dừng bước, không ngừng thờ ợp.

"Công chúa rốt cục người cũng xuống núi, nô tỳ và Lưu Ly vô cùng nhớ người, đứng rồi, người lên núi mấy ngày, mỗi ngày tiểu cô nương này đều treo tường qua đây, ngày đầu tiên đã bị ta phát hiện, vốn muốn bảo Hùng Nhất ném nàng ta ra ngoài, nhưng Hùng Nhất lại một mực ở hậu sơn không chịu xuống, những Linh Thú khác... có chút yếu, ta lại thấy nàng ta cũng không trộm gì, chỉ đi dạo một vòng rồi đi, ta cũng mặc kệ nàng, dự định đợi công chúa xuống núi sẽ bắt bả."

Đường Ân quá nhỏ, trốn ở phía sau Phong Như Khuynh, hoàn toàn bị che.

Chi Thanh Linh nói xong, sắc mặt của nàng đều đen, im lặng không tiếng động đi ra từ phía sau Phong Như Khuynh.

Thanh Linh giật mình: "Nàng ta lại vụng trộm treo tường qua đây rồi à?"

Phong Như Khuynh nâng mí mắt lướt qua gương mặt đã biến đen của Đường Ân, cười như không cười: "Không phải ngươi nói không ai phát hiện ngươi treo tường qua đây sao?"

Đường Ân: "..."

Nàng chỉ là khoe khoang một chút, sao nào? Sao nào? Khoe khoang cũng phạm pháp à? Tại sao lại không được hả?

"Xem ra ta lại được dịp bắt chẹt Phù Thần rồi." Phong Như Khuynh nhẹ vỗ cằm.

Nàng phải bảo Phù Thần đừng cho nàng một trận pháp, làm cho không ai có thể trèo tường tiến vào Phù Công chúa, nếu không thì, ở đây cũng quá không an toàn rồi..

"Thanh Linh, đi tìm Hùng Nhất, bảo hắn ném nha đầu kia ra ngoài."

Tuy nha đầu kia bộ dáng rất đẹp...

Nhưng nàng tuyệt đối không thể trúng kế!

Hơn nữa, dù có đẹp, cũng không đẹp bằng Quốc sư! Nếu nha đầu kia không phải người có ý đồ xấu, đùa giỡn một chút thật không có gì, nhưng nếu ngược lại, sẽ có chút nguy hiểm..

Gương mặt nhỏ nhắn của Đường Ân đen thui, hừ một tiếng: "Người ngăn không được ta, ta sẽ tiếp tục qua đây!"

...

Ở Đại lục Thương Nguyệt chia làm bốn quốc gia, phân biệt là Lưu Vân Quốc, Long Ngạo Quốc, Dạ Lạc Quốc và Thiên Huyền Quốc.

Nhưng lại có một thế lực không thuộc bốn quốc gia, đó là những gia tộc lãnh đời.

Đường gia, chính là một trong số những gia tộc lãnh đời đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Đường gia (4).

Editor: Hạ gia

Trong phòng nghị sự ở Đường gia, một đám lão già ngồi thành một vòng tròn. Sắc mặt của họ nghiêm nghị, ánh mắt nặng nề.

"Đến giờ vẫn không có tin tức gì của Đường Ân sao?"

Thế chất nha đầu kia có chút đặc thù, bọn họ vẫn luôn để nàng ta tĩnh dưỡng ở sau núi, không ngờ nàng ta bỗng nhiên biến mất! Ngay cả người của Đường gia đi tìm mà vẫn không có chút tin tức gì.

"Đường Nhất trưởng lão, người của Đường gia không phải là không tìm thấy tung tích của nàng ta mà là đã có người cố tình che giấu hành tung của nàng, bởi vậy mới không có tin tức gì."

Đường Nhất khẽ cau mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Rốt cuộc kẻ nào ngăn cản chúng ta tìm kiếm Đường Ân? Không lẽ Nam Huyền công tử đã biết chuyện hôn sự này, không muốn thú Đường Ân vào cửa cho nên bắt nàng ta đưa đi..."

Muru sát?

Với tính tình của Nam Huyền công tử thì loại chuyện này không hẳn là hắn không làm được...

Đường Nhất nói đến đây, im lặng không nói tiếp. Một bên, các trưởng lão khác hai mặt nhìn nhau.

"Này... Chắc không phải đâu? Người định ra hôn sự là phụ thân của Nam Huyền công tử, nếu hắn giết Đường Ân, không sợ sẽ bị... người đó trút giận sao?"

Ày...

Mọi người chợt nhớ đến tính tình Nam Huyền vốn bất cần nhân tình, không tự chủ được rùng mình.

"Thật ra, Nam Huyền công tử không thích Đường Ân âu cũng là lẽ thường." Đường Ngũ trưởng lão khẽ thở dài một tiếng, cười khỏ nói: "Phụ mẫu Đường Ân đều đã mất, thiên phú cực kém, các người nói nàng ta có thể chất đặc thù, ta chỉ thấy nha đầu đó thường xuyên sinh bệnh, chẳng thấy có chỗ

nào hơn người. Đường Nhất trưởng lão, ta thật sự không rõ, vì sao năm đó ngươi và Đường Nhị trưởng lão lại muốn chọn Đường Ân?”

“Đường Ngũ nói không sai.” Đường Tam cũng thở ngắn than dài, “Nếu Đường Ân thật sự không về được thì cũng chẳng có gì to tát. Chúng ta có thể chọn tiêu thư Đường Ngọc, dù sao nàng ta cũng là nữ nhi của gia chủ Đường gia, càng thích hợp đi liên hôn hơn.”

Đường Ân không phải là huyết mạch dòng chính của Đường gia, phụ thân nàng là đệ đệ của gia chủ Đường gia Đường Lạc, chỉ là lúc bên kia tìm đến nói muốn liên hôn, cả hai vị trưởng lão Đường gia đều lựa chọn Đường Ân.

Đối với sự lựa chọn này, Đường Lạc không có chút dị nghị nào.

“Để Đường Ân gả cho Nam Huyền công tử là chủ ý của ta, gia chủ cũng đã đồng ý, hãy tập trung phái thêm người đi tìm Đường Ân, dù xảy ra chuyện gì cũng phải tìm được Đường Ân đem về đây!”

.....

Bên ngoài phòng nghị sự.

Thiếu nữ vận váy lụa màu tím, nghiêng người dán lỗ tai lên cửa, đang nghe bên trong nói chuyện thì bỗng cảm nhận được tiếng bước chân, nàng ta nhanh chóng núp sau cây cột, nín thở.

Cửa mở, một đám lão giả, dẫn đầu là Đường Nhất bước ra, dần dần biến mất trong tầm mắt.

Nàng ta nắm chặt bàn tay, trong mắt ẩn chứa cơn giận.

Để cho Đường Ân gả cho Nam Huyền công tử, là chủ ý của ta, và gia chủ cũng đã đồng ý----

Chuyện này là do phụ thân đồng ý?

Vậy mà phụ thân có thể đồng ý, để cho cù cái trắng kia gả cho Nam Huyền công tử?

Đường Ngọc cắn chặt môi, hơi rừ mi che đi sự không cam lòng trong đáy mắt.

Rõ ràng ____ nàng mới là nữ nhi của phụ thân, thế mà phụ thân lại ném loại chuyện tốt này cho Đường Ân.

Tiếc rằng nàng chỉ mới cho người xóa dấu vết về hành tung của Đường Ân khiến cho Đường gia và các trưởng lão khó tìm nàng ta hơn chút thôi. Nếu nàng ta chết...

Nếu Đường Ân kia chết thì Đường gia này chỉ còn lại một nữ nhi duy nhất chưa cưới gả là nàng.

Sẽ không ai có thể tranh giành với nàng nữa!

Đường Ngọc nhăn mày, trầm tư, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm.

Nếu để người của Đường gia đi giết Đường Ân, chẳng may bị tra ra chắc chắn nàng sẽ bị liên lụy.

Đúng rồi...

Hai mắt Đường Ngọc sáng ngời, sát khí dưới đáy mắt ngày càng nặng.

Nữ nhân kia ăn không uống không của Đường gia lâu như vậy, đã đến lúc có tác dụng.

Chỉ là một kẻ ngay cả bản thân là ai cũng không biết, nếu không phải có cha nàng che chở thì ả ta đã sớm bị người Đường gia đuổi khỏi cửa.

Chẳng qua đó là vì người Đường gia, bao gồm cả phụ thân nữa đều không nhận ra giá trị của ả ta, nếu không phải trong lúc vô tình nàng phát hiện được thì nàng cũng sẽ không biết... ả ta đã có được thứ đồ gì...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 228: Nữ nhân điên. (1)

Editor: Hạ gia

Sau núi.

Khói trắng vẩn vương như tiên cảnh nhân gian.

Ở sau núi, mỗi một tác đất đều trồng đầy hoa mộc lan, ngay cả ở nhà gỗ nhỏ cũng có hoa mộc lan vây quanh, nhìn càng có vẻ độc đáo.

Đường Ngọc đi đến trước nhà gỗ, nàng ta dừng bước, thu lại âm u trong mắt, thay bằng một bộ mặt xán lạn ngây thơ, tươi cười đi vào.

“Di Dung, ta tới thăm người đây.”

Nữ tử lạnh nhạt ngồi trước cửa sổ, ngón tay nhỏ dài mảnh mai, một thân váy dài màu vàng nhạt thanh nhã, cao quý hào phóng, phiến nhuộc kinh hồng

Bà khép hờ mắt, lông mi phủ lại thành bóng râm, đầu ngón tay lạnh lẽo vỗ về chiếc yếm trong tay, tĩnh lặng đẹp như một bức họa tuyệt thế.

Chỉ có lúc này, trong mắt bà mới xuất hiện loại dịu dàng mềm mại không thể xóa nhòa được.

Chỉ có lúc này, bà mới có thể yên tĩnh như một xử nữ.

Chỉ là Đường Ngọc cũng hiểu rõ, người này từ đầu đến cuối là một kẻ điên!

“Hur!” Dung Yên ngược mắt, trong mắt kia ngập tràn dịu dàng, khóa môi hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói như sợ đánh thức thứ gì: “Đừng ồn, người xem, hài tử của ta đang ngủ, người không được đánh thức nó, bằng không ta sẽ nổi giận.”

Đường Ngọc như nghẹn lại ở cổ, siết chặt bàn tay.

Đồ điên này!

Hài tử cái gì? Đó chỉ là một cái yếm thôi! Đồ điên này ở Đường gia gần người hơn mười năm, nàng làm bạn với bà ta cũng đã hơn mười năm, kết quả thì sao? Cuối cùng nàng cũng không cách nào thay thế địa vị của nữ nhi trong lòng bà ta.

Rốt cuộc nữ nhân này có còn lương tâm không?

“Đúng rồi, nhi tử của ta đâu? Nhi tử ta đâu?” Dung Yên luống cuống, bà ôm chiếc yếm vào ngực, đứng lên, dùng một tay khác túm chặt lấy tay Đường Ngọc, trong mắt mang theo tia khẩn cầu, “Người có nhìn thấy nhi tử của ta đâu không? Nhi tử của ta ở đâu?”

Đường Ngọc nổi giận muốn đẩy kẻ điên này ra, nhưng cuối cùng nàng ta lại nhịn xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay Dung Yên, nở nụ cười thân thiện: “Di Dung, người lại phát bệnh rồi, người quên rồi sao? Phu quân của người, cả hài tử của người đều không cần người. Bây giờ người chỉ còn có ta và phụ thân thôi.”

Dung Yên sùng sốt: “Người nói gì? Nữ nhi của ta đang nằm trong lòng ta, còn nhi tử... Nó chỉ ra ngoài chơi thôi, bọn họ rất nhanh quay lại.”

“Di Dung, phụ thân vẫn luôn dung túng cho người nên mới không nói thân thể của người cho người biết.” Đường Ngọc khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt đau lòng, nói: “Người bị nhà chồng hù cho nên mới đến Đường gia chúng ta, người nhìn lại xem có đúng là nữ nhi đang nằm trong ngực người không?”

Dung Yên cúi đầu, đầu bà đau nhói, đau tới tái mặt, bưng một tay ôm đầu, tầm mắt trở nên mơ hồ. Bà cắn chặt môi, môi dưới máu thịt mơ hồ.

Không nhớ được, vì sao bà không nghĩ được gì!

Bà đã bị vứt bỏ sao? Bị phu quân và hài tử vứt bỏ?

Không hiểu vì lý do gì mà bà vẫn cảm thấy cho dù thế nào thì bà cũng sẽ không bị vứt bỏ __

“Di Dung.” Đường Ngọc vội đi đến bên người Dung Yên, đỡ lấy bà, mềm giọng nhẹ nhàng như gió xuân ấm áp nói: “Di yên tâm, mặc kệ di biến thành thế nào, mặc kệ người khác nói gì với ta thì ta và phụ thân vĩnh viễn cũng không bỏ rơi người. Trong lòng ta, người giống như mẫu thân của ta vậy.”

Mẫu thân ____

Hai chữ này làm chỉ đầu óc đang có hoạt động của Dung Yên hoàn toàn chết lặng, thân thể bà mềm nhũn, ngã vào lòng Đường Ngọc.

Tươi cười rạng rỡ trên mặt Đường Ngọc nháy mắt biến mất, có chút oán giận nhìn nữ tử trong ngực, không tình nguyện ôm bà đặt lên giường.

“Người ngây ngẩn ở Đường gia hơn mười năm, phụ thân cũng vì người thích hoa mộc lan không tiếc trồng hoa mộc lan đầy sau núi, mà ta... Ở bên đồ dành người mười năm, bây giờ trừ ta ra thì ngoài đó có ai kêu người hai tiếng mẫu thân? Người lại keo kiệt như vậy, rõ ràng có cả ngũ giai linh dược mà chỉ cho ta tam giai!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Nữ nhân điên (2)

Editor: Hạ gia

“Đường gia ta che chở cho ngươi nhiều năm như vậy, ngươi ở Đường gia ăn không uống không suốt mười năm, đưa ngũ giai linh dược cho ta thì đã làm sao? Dựa vào đâu mà ta chỉ nhận được tam giai linh dược? Chẳng lẽ ngươi còn muốn để mấy thứ này cho nhi nữ của ngươi sao? Bọn chúng có tư cách sao?”

“Rõ ràng chỉ có ta... mới là người thừa kế túi trữ vật của ngươi! Nữ nhi trong miệng ngươi nhiều năm trôi qua vẫn không tìm được ngươi, rõ ràng bọn chúng đã vứt bỏ ngươi rồi. Vậy mà ngươi vẫn một lòng một dạ với chúng! Còn có phụ thân của ta, ông ấy tốt với ngươi như vậy, ngươi một mực không chịu gả cho ông, thật không rõ ngươi lấy mặt mũi gì để tiếp tục ở lại Đường gia chúng ta!”

Trước đây, nàng vốn không muốn chấp nhận nữ nhân mị hoặc như hồ ly tinh này, cố tình phụ thân lại bị bà ta mê hoặc xoay vòng vòng.

Nếu sau đó nàng không... Ngẫu nhiên phát hiện ra trong tay bà ta có không ít trân bảo, bằng không nàng không cần phải dằn vặt bà ta lâu như vậy!

Dĩ nhiên, mượn những linh dược tam giai đó dùng tạm, nàng đã đột phá tới cảnh giới Linh Võ Giả! Chẳng qua chuyện này người Đường gia không hề hay biết đến, ai cũng cho rằng Dung Yên ở Đường gia bọn họ ăn chùa uống chùa.

Nghe mấy lời đó nhiều, dần dần nàng ta đã quên mất làm cách nào mà lừa được tam giai linh dược vào tay.

Nàng ta cũng như những người đó, vẫn cảm thấy Dung Yên ăn không uống không của Đường gia!

Chẳng qua....

Đường Ngọc biết rõ Dung Yên có một điểm yếu.

Bà không chịu được kích thích, mỗi lần kích động sẽ bị ngất ngay, bởi vậy tiện cho nàng ta hành động!

“Tìm được rồi.”

Đường Ngọc lục lợi một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy một khối ngọc bài, trong lòng rạo rực.

Trên ngọc bài kia có khắc mấy chữ: Phong Vân Phủ.

Phong Vân phủ, nghe nói mười sáu năm trước là một thế lực che ngang trời, bọn họ sánh ngang với các gia tộc ẩn cư, nội tình còn sâu hơn... Không thua kém gì so với Đường gia.

Chỉ tiếc rằng mười năm trước, chủ phủ Phong Vân phủ mất tích, người trong phủ tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng không tìm ra nàng ở đâu. Phong Vân Phủ như rắn mất đầu, không chống lại được các gia tộc ẩn cư khác.

Chỉ là Đường Ngọc không nghĩ đến, Dung Yên chính là... Phong Vân chủ phủ!

Mấy hôm trước nàng ta thấy Dung Yên cầm ngọc bài trầm tư nên đã cho người đi dò xét tin tức của Phong Vân phủ, thậm chí cả việc hơn mười sáu năm trước, lúc nàng ta mới sinh cũng được tra xét cẩn kẽ.

Vốn Đường Ngọc định xoay người đi, đột nhiên phát hiện chiếc yếm bị Dung Yên nắm chặt trong lòng bàn tay, ngay lập tức nổi giận, duỗi tay kéo tấm yếm ra.

Cho dù Dung Yên đang trong trạng thái hôn mê nhưng bà vẫn nắm chặt tấm yếm, cho dù Đường Ngọc kéo mạnh thêm vài phần cũng không thể kéo chiếc yếm ra.

“Thật đúng là à đàn bà lòng lang dạ sói!” Đường Ngọc tức đến nghẹn thở.

Tuy rằng nàng ta vì những báu vật mà Dung Yên cất giấu nên mới tiếp cận bà, nhưng không đại biểu rằng nàng ta có thể trơ mắt nhìn Dung Yên mãi nhớ thương hai đứa nhỏ kia.

Tất cả mọi thứ của bà ta chỉ có thể là của nàng ta!

Phong Vân phủ kia cũng chỉ có nàng ta mới có thể thừa kế!

Thấy Dung Yên càng nắm chặt, Đường Ngọc càng dùng sức...

Cho dù tay bà bị siết tới chảy máu nhưng bà vẫn không muốn buông tay.

Dường như chiếc yếm này là toàn bộ hy vọng của bà.

“À diên này, lương tâm của người bị chó ăn rồi sao? Đúng là nuôi ra một con bạch nhân lang mà!” Đường Ngọc càng nổi giận, lấy ra một cái ngân châm, hung hăng đâm xuống tay Dung Yên.

Nàng ta biết Dung Yên sẽ không tỉnh lại nên mới dám làm vậy như thế. Nữ nhân này mỗi lần hôn mê sẽ ngủ hết một ngày một đêm, trong lúc đó mặc kệ nàng ta làm gì bà ta cũng sẽ không phản ứng.

Nàng ta cũng tính tới việc bà cũng sẽ cảm giác được đau đớn, chỉ cần bị đau sẽ tự buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Nữ nhân điên (3)

Editor: Hạ gia

Chỉ là...

Tay Dung Yên vẫn nắm chặt chiếc yếm, máu tươi nhuộm đỏ cả yếm nhưng dường như bà cảm nhận được cơn đau, mày liễu hơi nhíu lại.

Chỉ là bà vẫn không hề buông tay!

“Ngọc Nhi!”

Một tiếng rống đinh tai nhức óc từ bên ngoài nhà gõ truyền đến khiến Đường Ngọc sợ tới mức run rẩy toàn thân, ngân châm trong tay rơi xuống mặt đất. Nàng ta hoảng sợ quay đầu lại, thoáng chốc đã nhìn thấy gương mặt xanh mặt của ông ta.

“Phụ... Phụ thân, sao người lại đến đây?”

Đường Ngọc nhanh như cắt giấu ngọc bài đi, sợ sẽ bị Đường Lạc phát hiện.

“Ngọc Nhi, con đang làm gì?” Gân xanh trên trán Đường Lạc ngày càng nhiều. Ông ta tức giận quát lớn: “Con đã làm gì với Yên Nhi rồi?”

“Con...” Đường Ngọc tạm thời hơi hoảng loạn, nhưng rất nhanh nàng ta đã che giấu cảm xúc thật, trở nên uất ức từ tận đáy lòng nói: “Phụ thân, di Dung ngày ngốc ở nhà chúng ta hơn mười năm, ăn của Đường gia, uống của Đường gia, ấy vậy mà di ấy vẫn không muốn gả cho người, con chỉ là... Chỉ là không nhận được nữa...”

Sắc mặt Đường Lạc vẫn xanh mét: “Đây không phải là việc mà con nên quan tâm!”

“Chỉ là cho dù chúng ta nuôi chó, nó cũng biết trông nhà. Còn di Dung thì làm gì được?” Đường Ngọc cắn môi, đánh chết nàng ta cũng không thể để cho Đường gia biết trong tay Dung Yên có trân bảo.

Càng không thể để cho ai biết nàng ta đã lừa từ tay bà ta không ít linh dược.

Khách quan mà nói, giá cả của một gốc tam giai linh dược như vậy, cho dù là Đường gia thì nửa năm nàng ta mới có được một gốc, mà từ sau khi biết Dung Yên có linh dược, nàng ta đã lừa bà ta, lấy được những ba bốn mươi cây.

Giá của những linh dược đó đủ để cho một gia tộc ăn uống cả đời không lo nghĩ.

Càng không nói đến trong tay bà ta còn có ngũ giai linh dược.

Đáng tiếc cho dù nàng ta lừa gạt như thế nào bà ta cũng không chịu giao ra.

“Ngọc Nhi, con dám so sánh Yên Nhi với chó?” Đường Lạc trợn trắng mắt, phẫn nộ, cắn răng nói.

“Nữ nhi chỉ lấy ví dụ tương tự thôi, mỗi ngày người đầu chăm sóc cho di ăn ngon uống tốt, tính ra cũng tốn một khoản tiền rất lớn, chẳng lẽ di ấy không nên dùng thân trả nợ sao? Nhưng cố tình bà ấy là một con bạch nhãn lang, chỉ mãi nhớ thương phu quân trước và hải tử, căn bản không để phụ thân chạm vào! Con chỉ đau lòng cho người...”

Đường Ngọc nhìn về phía Dung Yên, nói: “Nếu, nếu có thể ném cái yếm này đi có lẽ di ấy có thể buông tay, yên lòng chấp nhận người.”

Vốn Đường Lạc một bụng tức giận, nhưng nghe được lời giải thích này của Đường Ngọc, đáy lòng ông ta đã dễ chịu hơn nhiều, chỉ là khuôn mặt vẫn còn xanh mét, lạnh giọng nói: “Dù sao đi chăng nữa thì con cũng không thể tổn thương nàng ấy!”

“Phụ thân, nữ nhi cũng hết cách. Di ấy túm chặt chiếc yếm không thả, con chỉ có thể làm vậy để di ấy thả tay.” Đường Ngọc nhướn khuôn mặt nhỏ lên, tỏ vẻ đáng thương nói tiếp: “Chẳng qua phụ thân dạy rất đúng, về sau nữ nhi không tổn thương di ấy nữa. Dù sao thì con... cũng thật sự rất thích di Dung.”

Thật sự thích túi trữ vật đựng đầy trân bảo của di ấy.

“Được rồi, con lui xuống đi.” Đường Lạc liếc Đường Ngọc một cái: “Lần sao không được phạm lỗi như vậy nữa.”

Đường Ngọc cup mắt, đuôi mắt nhìn thoáng qua Dung Yên vẫn đang nắm chặt chiếc yếm, đề xuống không cam tâm trong lòng, nhỏ giọng đáp: “Vâng, phụ thân.”

Đường Ngọc vừa rời khỏi nhà gỗ, nơi đây chìm vào trong tĩnh lặng.

Đường Lạc nhìn xuống, chăm chú ngắm nữ tử sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, khóe môi nở nụ cười khổ: “Yên Nhi, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, từ nay về sau sẽ không ai dám tổn thương nàng nữa.”

Ông vĩnh viễn không thể nào quên được, năm đó một thoáng kinh hồng lướt qua, bóng hình tuyệt sắc ấy đã rơi vào trong mắt, đâm thẳng vào lòng ông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Nữ nhân điên (bốn)

Edit: Có Lười

Nhưng hần vốn nghĩ rằng cuộc đời này sẽ không có duyên với nữ tử ưu tú như vậy. Không nghĩ tới một ngày nọ..... Nàng bị người âm toán, cả người bị thương nặng, là hần nhặt được nàng, hơn nữa còn giữ nàng lại dưỡng thương.

Thương thể còn chưa khôi phục, nàng đã nghĩ tới rời đi.

Hần sợ hãi, sợ hãi không còn được nhìn thấy nàng.

Sợ hãi nàng sau khi rời khỏi, sẽ là vĩnh biệt...

Cho nên, thừa dịp thương thể của nàng chưa khôi phục. Hần đã xuống tay, khiến nàng mất hết ký ức.

Đáng tiếc, chấp niệm của nàng quá mạnh, cố chấp đến như thế, rõ ràng đã quên mất hết nhưng vẫn cứ muốn khôi phục lại ký ức. Khiến nàng...Điên luôn!

Trong lòng Đường Lạc rất áy náy. Nhưng hần hiểu, nếu cho hần một cơ hội nữa, hần vẫn sẽ làm như vậy!

“Yên Nhi, cuộc đời này, có ta bên ngươi là đủ rồi. Ngươi không cần nhớ lại những gì đã qua, cả đời này ta sẽ ở bên cạnh ngươi. Trên đời này, cũng không có ai so với ta yêu ngươi nhiều đến vậy... Ngươi mất đi hải tử cũng không sao, sau này Ngọc Nhi chính là con gái của ngươi. Tuy rằng, hôm nay con đã phạm sai, nhưng bình thường...Con vẫn luôn rất tôn kính ngươi...”

Không có ký ức cũng không sao, điên rồi cũng không ngại.

Chỉ cần nàng ở bên cạnh hần, là được rồi.

.....

Trên thuyền hoa.

Dáng người Cửu Minh lười biếng, dựa nghiêng trên giường.

Trước giường, tay ca cơ cầm tỳ bà, tiếng ca của nàng như hoàng oanh, lọt vào tai mãi không tan.

Nhưng không hiểu vì sao, nhìn dung nhan tuyệt sắc của ca cơ, Cửu Minh không biết vì sao..... Nghĩ tới bóng dáng mập mạp như núi vào mấy tháng trước kia.

“Đúng là nha đầu không lương tâm, đã đến Đệ Nhất Lâu, cũng không biết gặp mặt ta một lần.”

Thật là cái đồ không lương tâm, thu nhập sau này của Đệ Nhất Lâu hẳn đều chia cho nàng một nửa. Vậy mà nàng thậm chí ngay cả gặp mặt một lần cũng không muốn gặp hẳn.

“Công tử.”

Đúng lúc này, một hắc y thị vệ từ ngoài cửa tiến vào, hẳn nhìn những ca cơ vũ nương đó, trầm giọng nói: “Công tử, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Cửu Minh lười biếng cho dừng lại, hẳn khẽ nhếch khóe miệng, tươi cười tà mị chọc người.

“Các ngươi đều lui ra đi.”

“Dạ công tử.”

Giọng nói hạ xuống, ca cơ vũ nương trong thuyền hoa đều đã lui xuống.

Trống rỗng, chỉ còn lại thị vệ đang quỳ một chân trước giường.

“Chuyện gì?”

Thị vệ cung kính, nói: “Công tử, thuộc hạ tra được một việc, hình như Hoàng Hậu Nạp Lan... chưa chết...”

Hoàng Hậu chưa chết?

Cửu Minh vốn đang nghiêng người lập tức ngồi thẳng lên. Trên mặt hẳn mang một cái mặt nạ, không thấy rõ được vẻ mặt bên dưới. Nhưng bên trong cặp mắt tà khí lại chứa đựng đầy vẻ nghiêm trọng.

“Ngươi nói Nạp Lan Hoàng Hậu còn sống? Tin tức này có phải là thật không?”

“Khỏi bẩm công tử, ít ngày trước, ám vệ Đệ Nhất Lâu và người Phong Vân Phủ có chỗ tiếp xúc. Phủ Chủ Phong Vân Phủ, hình như có liên quan đến Hoàng Hậu Nạp Lan, chỉ là Phủ Chủ không phải tên Nạp Lan Yên, mà là Dung Yên.”

Phong Vân Phủ thần bí từ trước tới nay, không ai biết Phủ Chủ tên gì, cũng không có ai từng thấy nàng. Nhưng đối với một cái thể lực ngang trời xuất thế, khiến cho rất nhiều người tò mò.

Mấy năm trước, Cửu Minh cũng phái người đi điều tra Phong Vân Phủ thần bí này, không nghĩ tới.....

Có liên quan với Hoàng Hậu Nạp Yên?

Con người Cửu Minh trầm xuống, ngón tay thon dài của hắn gõ nhẹ mặt bàn. Bỗng nhiên, bật cười: “Nếu Nạp Lan Hoàng Hậu chưa chết, vậy Hoàng Đế bị vùi trong trống*, vậy có nghĩa là..... Năm đó chuyện nàng chết, là do một tay Nạp Lan Hoàng Hậu lập kế hoạch!”

*Một câu thành ngữ của TQ có nghĩa là nó dường như được bọc trong trống, ẩn dụ bị mọi người làm mờ mắt và không biết gì về nó cả. Thường là làm vị ngữ, đề cập đến việc bị ai đó làm mờ mắt

Nếu Hoàng Hậu Nạp Lan là bị người cướp đi, cần gì phải làm điều thừa khiến người đời cho rằng nàng đã chết? Còn nữa, Phong Thiên Ngự còn chưa ngu xuẩn đến trình độ như thế, nếu việc này là kế hoạch của người khác, chưa chắc hẳn phát hiện không ra.

ps: Các cô nương đem đề cử phiếu đầu một chút, moah moah yêu mọi người.

Còn có muội muội nói xem không hiểu chương này, ta cảm giác ta viết thực dễ hiểu, có một số việc cố ý tiêu phí thật nhiều bút mực đi giải thích, không rõ xem không hiểu chỗ nào.

(tấu chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 232: Sống thì thấy người, chết phải thấy xác (một)

Mà hẳn có thể bị giấu giếm, cũng đã nói lên... Việc này... Là do Nạp Lan Yên làm.

Thị vệ chần chờ một lát: “Công tử, thuộc hạ có chút không rõ..... Vì sao Hoàng Hậu Nạp Lan, muốn làm như thế?”

Cửu Minh nhếch môi cười khẩy: “Quy tắc của Thương Nguyệt đại lục, không thể làm trái. Thế giới Lánh Đồi, không thể tùy ý động thủ với thế tục được, để tránh ảnh hưởng đến thế cục đại lục! Nhưng mà...Hoàng Hậu Nạp Lan cố tình chọc phải người của thế giới Lánh Đồi. Nàng muốn phát triển thế lực, nhất định phải rời đi!”

Hơn nữa, nhất định không thể cho người khác biết, Phủ Chủ Phong Vân Phủ, là Hoàng Hậu Nạp Lan!

Mà người của thế giới lánh đồi cuối cùng không nhìn được. Ngày Hoàng Hậu sinh lên xâm nhập vào Lưu Vân Quốc, giúp nàng có cơ hội giả chết thoát đi! Chỉ có mai danh ẩn tích, nàng mới có thể tùy ý phát triển thế lực của chính mình.

Nếu không, một khi có người biết Phong Vân Phủ và Hoàng Hậu Nạp Lan có liên quan. Người thế giới Lánh Đồi không cần phải che dấu, tạm thời động thủ với người thân của Hoàng Hậu.

Bởi vì Phong Vân Phủ —— đã vượt qua thế tục!

Trước khi nàng chưa vượt qua người đó, nàng không dám bại lộ bất kỳ hành tung nào.

Hơn nữa, Phong Vân Phủ thành lập một năm, đúng lúc Hoàng Hậu mất tích!

“Chẳng qua ta nghe nói, mười năm trước, Phủ Chủ Phong Vân Phủ, không rõ tung tích?”

Thị vệ giật mình, hẳn nghĩ tới tin tức đã nghe, tiếp tục nói: “Công tử, thuộc hạ nghe nói... Mấy ngày trước, có một cô nương trong tay cầm ngọc bài đi Phong Vân Phủ, nàng nói là...Đồ đệ của Phủ Chủ Phong Vân Phủ Dung Yên!”

“Người của Phong Vân Phủ... Tin?” Cửu Minh đôi mắt đen nặng nề.

Cầm ngọc bài trong tay đi Phong Vân Phủ, cũng chứng minh là...Không có Dung Yên đi cùng.

Chỉ bằng một cái ngọc bài, những người đó đã tin?

“Hồi bẩm công tử, người Phong Vân Phủ đã điều tra qua vị cô nương kia. Trên người nàng, thật sự có hơi thở của Dung Yên, còn chưa tiêu tán. Hơn nữa, nàng tu luyện công pháp của Dung Yên.”

Ở trên đại lục, có vài bảo vật có thể phân biệt ra hơi thở một người, còn có thể dựa vào hơi thở để tìm người, trừ phi thực lực người nọ cực kỳ mạnh mẽ, hoặc là có được những bảo vật khác giấu kín hơi thở. Nếu không, rất dễ dàng tìm được.

Tuy rằng Dung Yên điên rồi nhưng thực lực vẫn còn ở đó. Người của Phong Vân Phủ không thể truy tìm hơi thở của nàng, lại có thể thông qua người nàng từng tiếp xúc để phân biệt ra.

Điều này cũng là do Dung Yên vẫn luôn ở sau núi của Đường gia, mười năm chưa ra. Cho dù Phong Vân Phủ dùng hết toàn lực, cũng không thể truy tìm tung tích của nàng.

“Dung Yên đâu?” Ngón tay Cửu Minh nhẹ nhàng cầm chén trà, sâu trong đáy mắt mang theo cảm xúc khản trương.

Nếu là Hoàng Hậu Nạp Lan còn sống.....

“Vị cô nương kia nói, mấy ngày trước Dung Yên... Đã chết.”

Bang!

Tay Cửu Minh bỗng dưng dùng một chút lực, chén trà bị hắn bóp nát.

Thủy tinh đâm thủng ngón tay hắn, nước trà nóng bỏng làm nóng đỏ lòng bàn tay của hắn. Nhưng hắn lại không hề hay biết, khiến cho hơi thở trong thuyền hoa, đều trở nên vô cùng nặng nề.

“Chuyện này..... Không cho phép truyền ra ngoài.”

Dung Yên đã chết?

Nếu Dung Yên đã chết, hẳn cũng thể biết được rốt cuộc nàng ta có phải Nạp Lan Yên hay không!

Rốt cuộc hết thảy chỉ là suy đoán mà thôi, hoàn toàn không thể xác thực.

Hơn nữa..... Mặc kệ hiện tại Dung Yên sống hay chết, đều không thể cho Phong Như Khuynh biết.

“Mặt khác, phải tất cả người Đệ Nhất Lâu ra ngoài, tìm kiếm Dung Yên đã mất tích! Sống thì gặp người, chết phải thấy xác, không tiếc trả giá bao nhiêu!”

“Dạ, công tử.”

Thị vệ xoay người liền phải lui ra.

Trong mắt Cửu Minh xẹt qua một đạo tà ác, lạnh lùng nói: “Phòng chừng, những người trong thế giới Lánh Đồi đó, cũng cho rằng Hoàng Hậu đã chết. Không có tuần tra tung tích của nàng. Cho nên, cho dù là tin tức gì của nàng các người cũng phải lập tức xóa sạch, không được phép để cho người bên kia tìm được nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác (2)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Phủ Phong Vân nhất định không thể có quan hệ gì với Phong Như Khuynh.

Nếu không...

Có Phủ Phong Vân tồn tại, nàng thân là nữ nhi của Nạp Lan Hoàng Hậu, đã vượt qua khuôn phép của thế tục, những người đó... Sẽ có tư cách ra tay!

“Tiểu nha đầu kia không đến thăm ta, tốt hơn hết là ta nên đi thăm nàng một chuyến, để tránh tiểu không có lương tâm này quên mất ta.” Cửu Minh cong khóe môi, tạo ra một vòng cung nhỏ.

...

“Chi chút.”

Phong Như Khuynh mới bế quan xong đi ra, đã trông thấy một Linh Thổ trắng nõn đáng yêu đứng trước mặt nàng, dùng móng vuốt nhẹ nhàng kéo ống tay áo nàng, đôi mắt to xanh thăm kìa như bảo thạch, vừa đáng yêu vừa hoạt bát.

“Hửm? Ngươi đã lên tới nhị giai cao cấp rồi hả?” Trong mắt Phong Như Khuynh hiện lên sự kinh ngạc.

Linh dược kia không chỉ có tác dụng với con người, mà đối với linh thú cũng có tác dụng cực lớn.

Vốn dĩ cấp bậc của Linh Thổ rất thấp, ban đầu chỉ là Linh thú nhất giai Trung cấp, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, đã đạt đến nhị giai cao cấp...

Chỉ thiếu chút nữa, là có thể đột phá đến Tam giai.

Ánh mắt Phong Như Khuynh khẽ lóe sáng, từ trong không gian lấy ra một cây Tử La Tham tam giai, ném cho Linh Thổ.

“Lấy ăn đi, ăn xong ngươi có thể đột phá lên Tam giai.”

Con Linh Thổ này đã đến cạnh mức đột phá, chỉ cần mượn ngoại lực, có thể đột phá ngay.

“Chi chút.”

Củ cải siêu to khổng lồ.

Linh Thổ hưng phấn nhận lấy Từ La Tham, trong mắt mang theo sự mừng rỡ như điên.

“Ngoài ra, kêu tất cả linh thú đến đây gặp ta, đoạn thời gian này ta quá bận, cũng không có thời gian kiểm tra thực lực của các người.”

Nhưng mà, đây là bên trong phủ Công chúa, bất luận là linh dược hay thức ăn linh dược, đều có thể sử dụng vô hạn, có những thứ này đoán chừng thực lực của linh thú đột phá cực kỳ nhanh.

“Chi chút.”

Linh Thổ kêu to một tiếng, ôm lấy củ cải siêu to khổng lồ của mình thoăn thoắt đi ra ngoài cửa.

Phong Như Khuynh đuổi thất lưng, cất bước đi vào trong sân.

Trong chốc lát, tất cả linh thú đều biết Phong Như Khuynh gọi đến chạy vào, chật ních cả khu vườn...

Đại Địa Chi Hùng, Từ Điện Chồn, Phi Ưng, Hồng Hồ, Sư Thử, Hồng Hồ, Tứ Tỉ Viên Hầu, hai con Linh Thổ.

Trong đó yếu nhất, là hai con Linh Thổ, nhị giai cao cấp.

Từ Điện Chồn, Phi Ưng, Tứ Tỉ Viên Hầu, đều đã đến tam giai sơ cấp, Sư Thử, Hồng Hồ đều là tam giai trung cấp, mà Đại Địa Chi Hùng, vẫn nắm trùn, là tam giai cao cấp.

Nếu quá khó nhớ, chỉ cần nhớ Linh Thổ là linh thú nhị giai, còn lại đều là tam giai.

“Xem ra các người đã ăn không ít linh dược của ta rồi.” Phong Như Khuynh mỉm cười vuốt cằm.

Một câu này của nàng, làm nhóm linh thú đó sợ tới mức suýt chút nữa đã quỳ xuống đất.

Ngoại trừ Thiên Linh quả cố định mỗi ngày, trước kia Phong Như Khuynh cố ý mở một khu vườn, chỉ cần là linh dược được trồng ở đó, Lang quân gia đã dặn dò bọn nó, có thể tùy ý ăn.

Cho nên, chúng nó không có ăn vụng đâu nha.

“Các người sợ cái gì? Có thể nâng cao thực lực là chuyện tốt, ta làm sao sẽ trách tội các người,” Phong Như Khuynh lấy một vò linh tửu từ trong không gian ra, “Phi Ưng, người đem vò linh tửu này đưa cho ngoại công, đã hai tháng rồi, linh tửu của ông ấy chắc uống cũng hết rồi, các thú khác ở lại, ta còn có lời khác muốn nói.”

Phi Ưng ‘hú’ một tiếng, nhận lấy linh tửu rồi bay lên trời, biến mất trong bầu trời xanh thẳm.

Đại Địa Chi Hùng cực kỳ thông minh đi lấy một cái ghế từ trong phòng ra cho Phong Như Khuynh, đặt ở trước mặt nàng.

Tứ Tỉ Viên Hầu bung mâm trái cây, một tay cầm đĩa, một tay gọt vỏ, một tay kia thì đem trái cây bỏ vào trong miệng Phong Như Khuynh...

(Tấu chương hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cường Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác (3)

Editor: Mèo Mướp Thích Ngủ

Hai Linh Thổ nhảy vào vai Phong Như Khuynh, dùng móng vuốt nhỏ xoa lưng đầm lưng cho nàng...

Hồng Hồ trong ánh mắt đỏ bừng đầy phần nộ của chúng thú, giành trước nhảy vào trong lòng Phong Như Khuynh, giống như một cái chăn che trên đầu gối nàng.

Số linh thú còn lại đang cung kính chờ ở dưới, đợi nàng thuần hóa...

...

Khi Đường Ân dẫn Thiên Ngưng đi vào, đúng lúc thấy một màn quý dị như vậy.

Ánh mắt nàng trừng lớn, dùng ngón tay chỉ vào thiếu nữ trên ghế, kinh ngạc đến nỗi không thốt ra được lời nào.

Này... Đây là loại tình huống gì?

Gặp quỷ rồi!

Giờ phút này Phong Như Khuynh, giống như nữ vương, cao quý khí phách, quân lâm thiên hạ.

Không biết sao, gương mặt lạnh lùng, đáng vẻ lười biếng, thậm chí động tác liên tục cau mày của thiếu nữ, đều mạnh mẽ khắc vào ngực Đường Ân một phen.

Loại cảm giác này quá kỳ quái rồi.

Từ trước tới giờ nàng chưa từng như vậy, giống như là bị trúng tà...

"Ngươi lại tới nữa?" Nhìn thấy Đường Ân đang sững sờ, Phong Như Khuynh nhướn mày, cười đến tùy ý, "Xem ra ngươi thật đúng là kiên trì với ta không ngừng, nếu không phải bởi vì ngươi là nữ nhân —— ta ngược lại sẽ hoài nghi ngươi có lòng quấy rối ta."

Nha đầu kia, bối cảnh vững chắc, vậy mà lâu lắm rồi không làm gì, chỉ kiên trì không ngừng muốn vào phủ công chúa của nàng, đã bị nàng lừa ra ngoài nhiều lần, vẫn như cũ thừa dịp nàng không chú ý lại len vào."

"Ta..." Đường Ân phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, phần nộ trùng mắt về phía Phong Như Khuynh, "Người nào đối với ngươi ý đồ bất chính, ai đối với ngươi ý đồ bất chính chứ! Ta không phải loại người như vậy!"

Nàng rõ ràng là vì theo đuổi quốc sự nên mới đến, mới không thèm có ý đồ bất chính với một nữ nhân.

"À...", Phong Như Khuynh lạnh nhạt lên tiếng, "Hùng Nhất, ném các nàng ra bên ngoài."

"Hồng!"

Hùng Nhất gầm lên một tiếng, tiến lên, xách vạt áo Đường Ân cùng Thiên Ngưng lên, không chút khách sáo thoải mái đi đến cạnh tường của tiền viện, quăng bọn họ ra ngoài rồi ngoan ngoãn quay về phục mệnh.

Bên ngoài tường, Đường Ân có chút ừ ừ ngồi xổm xuống, niết cái miệng nhỏ: "Nữ nhân này sao đầu muối đều không vào chứ?"

Thiên Ngưng kéo Đường Ân từ dưới đất lên: "Tiểu thư, nếu không, người cứ thừa nhận mình có ý đồ bất chính với nàng ta đi."

Đường Ân: "..."

Thiên Ngưng cảm thấy biện pháp của mình là tốt nhất, nàng ta tiếp tục khuyên nhủ: "Tiểu thư, chúng ta chỉ cần vào được phủ công chúa trước là được rồi, nữ nhân kẻ của người với nàng ta rõ ràng là không có tác dụng, không bằng... Người trực tiếp yêu thương nhưng nhớ, nàng ta ôm người vào lòng, người nói nàng ta đã chạm vào thân thể người thì phải để người ở lại."

"Được không?" Hai mắt Đường Ân sáng rực, "Thiên Ngưng, sao ngươi lại thông minh như vậy chứ?"

Thiên Ngưng đắc ý ngẩng cao đầu: "Đó là đương nhiên, ta vì tiểu thư đã đọc vô số sách về tranh đấu tâm kế, vì để tiểu thư có thể ở lại."

"Ta đây phải làm thế nào Phong Như Khuynh mới có thể ôm ta?"

"Chuyện này đơn giản, ta nhìn trong sách có nói, chỉ cần người giả bộ như mình bị trượt chân, chắc chắn nàng ta sẽ đỡ lấy người, người có thể ở lại, sách nói chắc chắn không sai."

Hai mắt Đường Ân càng sáng hơn.

Biện pháp này hay!

Bất kể thế nào, nàng phải vào được phủ công chúa! Dù cho phải dồn hết cả trí tuệ cả đời nàng ra dùng!

Dường như Đường Ân đã nghĩ đến Phong Như Khuynh dùng kiệu tám người khiêng mời nàng vào phủ, nàng nhịn không được nở một nụ cười gian, khoe miệng nâng lên một độ cong âm hiểm.

...

Ở trong hậu viện, Phong Như Khuynh thấy mấy Lolita kia không tới làm phiền nàng, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, có chút đau đầu mà xoa xoa huyệt thái dương.

“Phải làm thêm vài pháp trận lửa gat nữa mới được.”

Nha đầu kia không làm gì, nàng sẽ không làm gì quá đáng, nhưng dù sao ở thế giới này có quá nhiều nguy hiểm, không thể không có lòng phòng bị người khác.

(Tấu chương hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thế: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Rừng Linh Thú

Edit - Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Phong Như Khuynh không để ý nữa, nàng nhìn đám thú trước mặt mình.

“Đến giờ mà Tuyết Lang vẫn chưa về, ta khá lo lắng cho họ nên dự định hôm nay tới rừng Linh Thú một chuyến. Những lúc ta không có ở đây, mọi việc trong phủ đều do Hùng Nhất quản lý.”

“Grào.”

Hùng Nhất rống lên, đầy mắt không kiềm nổi sự phấn khởi. Từ khi Lang quân gia rời khỏi, cuối cùng nó đã thăng cấp từ một bé gấu lên quân gia được ủy quyền.

“Tuy nhiên...” Phong Như Khuynh ngừng giây lát: “Hùng Nhất, ta giao hai nha đầu kia cho ngươi. Ta muốn họ có thể đột phá đến mức Vô Giả trong thời gian ngắn.”

“...”

Chủ nhân, người làm bé gấu khó xử quá.

Hai nha hoàn của người có tài năng gì bẩm sinh? Trong thời gian ngắn mà đột phá đến mức Vô Giả... làm khó bé gấu quá.

Đương nhiên Phong Như Khuynh biết rõ khả năng của Lưu Li và Thanh Linh. Trước đây nàng không giúp họ tu luyện, bởi vì tài năng bẩm sinh của họ không cao, dù có tu luyện cũng uống phí thời gian.

Ngày ấy nàng đến cửa hiệu để mua Linh Dược cấp Ba. Nhờ hai nha hoàn ấy, nàng mới nhớ ra một món Dược thiện có thể cải thiện thể chất, tăng cường tài năng bẩm sinh; tuy nhiên phải dùng Linh Dược cấp Ba mới chế thành.

Thế nhưng..

Cửa hiệu Linh Dược mất hai tháng mới tìm được loại Linh Dược mà nàng cần.

Phong Như Khuynh đau đầu. Sớm biết mình có thể đột phá Vô Giả nhanh như vậy thì nàng đã không cần dùng đến Linh Dược của cửa hiệu, nhưng nếu đã mua số dược liệu ấy, mình cũng không nên lãng phí.

Ít nhất... Linh Dược cấp Ba còn có giá.

Có được món Linh Dược thiện này, khả năng bẩm sinh của hai nha đầu kia... chắc chắn được cải thiện.

“Viên Hầu, lát nữa ta giao phương thuốc cho ngươi. Ngươi chế nó thành Linh Dược thiện, bảo hai nha đầu kia ăn hàng ngày, sau mười ngày thì có thể tu luyện.”

“Chít chít.”

Viên Hầu kêu lên rồi nhận phương thuốc từ Phong Thanh Khuynh.

“Những Linh Thú khác nên làm gì cứ làm. Lúc ta không ở đây, các ngươi nhớ coi sóc dược liệu sau núi.” Phong Như Khuynh đứng dậy khỏi ghế, lười biếng đuổi eo. Đôi mắt nàng hơi sụp xuống, mơ hồ cảm thấy không yên.

Vốn dĩ mấy ngày trước, Tuyết Lang nên về đây một lần; nhưng nó cứ không về làm nàng vô cùng lo lắng, phải đến Rừng Linh Thú một chuyến xem sao.

“Ta đi với tỷ.”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Phong Như Khuynh ngạc nhiên, nàng ngoảnh đầu và nhìn thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú.

Hắn cười rạng rỡ như nắng mai, thậm chí vết sẹo trên mặt cũng đẹp hơn hẳn.

“Tỷ muốn đến rừng Linh Thú, ta sẽ đi cùng tỷ.”

Có ta ở đây, tất nhiên sẽ bảo vệ tỷ an toàn!

Phong Như Khuynh sững sốt: “Thần Nhi, mấy ngày qua đệ ở đâu?”

“Ta thấy có... có một cô nương thường xuyên đến tìm tỷ. Ta không muốn gặp người ngoài nên không ra cửa.”

Ngón tay hắn xoa nhẹ vết sẹo, đôi mắt sụp xuống kèm theo cái nhìn lạnh lùng.

Phong Như Khuynh hiểu rõ tính cách của Tần Thần. Hiếm khi được vài lần ra cửa, hắn đều đi theo nàng. Chỉ cần nàng không ở nhà, hắn sẽ chẳng thèm nhìn người ngoài; vậy mà mấy ngày qua Đường Mẫn quá siêng năng đến đây, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ đóng cửa không tiếp.

“Chúng ta đi thôi.”

Phong Như Khuynh cười nhẹ.

Có Tần Thần ở đây, nàng cực kỳ yên tâm!

...

Sau khi dặn dò mọi chuyện, Phong Như Khuynh dẫn theo Tần Thần rời phủ. Họ đi chẳng bao lâu, một tấm áo dài màu tím xuất hiện giữa khoảng không, đón gió thổi đến, cao quý mà quý dị.

“Tiểu nha đầu đâu mất rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Cuồng Thê: Quốc Sư Đại Nhân, Phu Nhân Lại Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.